www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ 2010 - 2015

Από τα Μνημόνια των συστημικών ΠΑΣΟΚ / ΝΔ στο «αριστερό» Μνημόνιο του ΣΥΡΙΖΑ

Γόρδιος

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ 2010-2015

Από τα Μνημόνια των συστημικών ΠΑΣΟΚ / ΝΔ στο «αριστερό» Μνημόνιο του ΣΥΡΙΖΑ

Γόρδιος

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

© 2015
Τάκης Φωτόπουλος
http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΜΟΝΟ Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΜΕ ΡΗΤΗ, ΕΜΦΑΝΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΠΗΓΗ

Εκδόσεις Γόρδιος
Βαλτοτόπι - 614 00 Κιλκίς
Τηλ: 23430 71525 - 6932 7777053
e-mail: gordiosbooks@yahoo.gr

ISBN 978-960-6826-66-5

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Για τους αξέχαστους μαχητές

Εύα Θεοτοκάτου

Παναγιώτη Κουμεντάκη

Αντρέα Τσούμπο

Αντώνη Πολυχρόνου

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:

http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grbooks.htm

Εξαρτημένη Ανάπτυξη: Η Ελληνική Περίπτωση (Εξάντας, Αθήνα, 1985 και 1987)

Ο Πόλεμος στον Κόλπο (Εξάντας, Αθήνα, 1991)

Η Νεοφιλελεύθερη Συναίνεση και η Κρίση της Οικονομίας Ανάπτυξης (Γόρδιος, Αθήνα, 1993)

Η Νέα Διεθνής Τάξη και η Ελλάδα (Καστανιώτης, Αθήνα, 1997)

Towards an Inclusive Democracy (Cassell, London & New York, 1997 & 1998)

Περιεκτική Δημοκρατία (Καστανιώτης, Αθήνα, 1999)

Per Una Democrazia Globale (Eleuthera, Milano, 1999)

Ναρκωτικά: Πέρα από την δαιμονολογία της ποινικοποίησης και την «προοδευτική» μυθολογία της φιλελευθεροποίησης (Ελεύθερος Τύπος, Αθήνα, 1999)

Η Νέα Τάξη στα Βαλκάνια: ο Πόλεμος και η Διεθνοποιημένη Οικονομία της Αγοράς (Στάχυ, Αθήνα, 1999)

Θρησκεία, Αυτονομία, Δημοκρατία: Η άνοδος του νέου ανορθολογισμού (Ελεύθερος Τύπος, Αθήνα, 2000)

Η Δημοκρατία χθες και σήμερα: Από την κλασική στην Περιεκτική Δημοκρατία (Ελεύθερος Τύπος, Αθήνα, 2000)

Παγκοσμιοποίηση, Αριστερά και Περιεκτική Δημοκρατία (Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 2002)

Vers une Démocratie Générale: Une Démocratie Directe, Économique, Écologique et Sociale (Seuil, Paris, 2002)

Hacia una Democracia Inclusiva (Nordan, Montevideo, 2002)

Umfassende Demokratie (Trotzdem Verlag, Grafenau, 2003)

Ο Πόλεμος κατά της «Τρομοκρατίας»: Η γενικευμένη επίθεση των ελίτ (Γόρδιος, Αθήνα, 2003)

Ο Καπιταλισμός του Τσόμσκι, ο Μετακαπιταλισμός του Άλμπερτ και η Περιεκτική Δημοκρατία (Γόρδιος, Αθήνα, 2004)

Η Πολυδιάστατη Κρίση και η Περιεκτική Δημοκρατία (Γόρδιος, Αθήνα, 2005)

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

The Multidimensional Crisis and Inclusive Democracy (IJID, 2005 - electronic edition)

当代多重危机与包容性民主 (Κινέζικη έκδοση Περιεκτικής Δημοκρατίας - Jinan, 2008)

Περιεκτική Δημοκρατία: 10 Χρόνια Μετά (Ελεύθερος Τύπος, Αθήνα, 2008)

The Pink Revolution in Iran and the "Left" (IJID, 2009-electronic edition)

Η Παγκόσμια Κρίση, η Ελλάδα και το Αντισυστημικό Κίνημα (Κουκκίδα, Αθήνα, 2009)

Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ, η ανάγκη για άμεση έξοδο από την ΕΕ και για μια αυτοδύναμη οικονομία (Γόρδιος, Αθήνα, 2010)

The New World Order in Action: Globalization, the Brexit revolution and the "Left" (Progressive Press, San Diego, 2016)

Εξαρτημένη Ανάπτυξη: Η Ελληνική περίπτωση - 3η Επανέκδοση με νέο πρόλογο του συγγραφέα (Κουκκίδα, Αθήνα, 2017)

Βιβλία των εκδόσεων ΓΟΡΔΙΟΣ

Στη σελίδα εμφανίζονται οι τελευταίοι 50 τίτλοι. Για όλα τα βιβλία πηγαίνετε εδώ ή πιέστε σε αυτό τον σύνδεσμο

(2016) *Αιθιοπία (Αβυσσυνία), Ένα μικρό Βυζάντιο στο Κέρας της Αφρικής* , Παπαγιαννόπουλος, Γιώργος

(2016) *Όσοι δεν γέλασαν ποτέ: Ατείν' πού 'κ' εγέλασαν καμμίαν* , Ιωαννίδου - Καρακουσόγλου, Θεοδώρα

(2016) *Πορεία Αριστερά* , Ασημακόπουλος, Βασίλης

(2016) *Το φριχτό φιάσκο της αλλαγής* , Τσαγκούδης, Γιάννης

(2015) *Γράμματα από... γρανίτη* , Καζάζης, Γιώργος Αθαν.

(2015) *Η κοσμοθεωρητική βάση της 3ης του Σεπτέμβρη* , Βασιλειάδης, Δαμιανός Χ.

(2015) *Κλέφτες και αρματολοί* , Ροδάκης, Περικλής Δ.

(2015) *Κλέφτες και αρματολοί* , Ροδάκης, Περικλής Δ.

(2015) *Οι οφειλές της Γερμανίας προς την Ελλάδα* , Βασιλειάδης, Δαμιανός Χ.

(2015) *Το χρονικό της καταστροφής 2010-2015* , Φωτόπουλος, Τάκης

(2014) *Δημοκρατικός συγκεντρωτισμός ή αποκεντρωτισμός:* , Βασιλειάδης, Δαμιανός Χ.

(2014) *Πανεθνικό - παλλαϊκό κίνημα* , Βασιλειάδης, Δαμιανός Χ.

(2014) *Το χρέος και ο τόκος* , Χατζηαντωνίου, Κώστας

(2013) *Το πέρασμα* , Γεωργακόπουλος, Τάκης

(2012) *Ο εκλεκτικισμός της ιμπεριαλιστικής ηγεμονίας ως προς την οθωμανική κληροδοσία* , Κόνιαρης, Παναγιώτης

(2012) *Ταρσός Κιλικίας* , Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου, Σούλα

(2011) *Il genocidio dei Greci* , Μαλκίδης, Θεοφάνης

(2011) *Η "κυριαρχία" του ανθρώπου στη φύση και οι συνέπειές της* , Σκλαβούνος, Γεράσιμος

(2011) *Η ύστερη εργασιακή διαδικασία και οι μετασχηματισμοί της* , Τσομπάνογλου, Γεώργιος Ο.

(2011) *Μαχάτμα Γκάντι: Η ζωή μου* , Andrews, C. F.

(2011) *Μικρά Ασία* , Χατζηαντωνίου, Κώστας

(2011) *Οι μουσουλμανικές μειονότητες της Θράκης και οι ελληνοτουρικές σχέσεις από τη συνθήκη της Λωζάννης μέχρι σήμερα* , Καφετζή, Ευγενία Δ.

(2011) *Σπιναλόγκα* , Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου, Σούλα

(2011) *Στης ζωής μου τη ρότα* , Μωραΐτη, Ελένη

(2010) *Η διδασκαλία των θρησκευτικών στην ύστερη νεωτερικότητα* , Τασσιόπουλος, Γιώργος

(2010) *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ* , Φωτόπουλος, Τάκης

(2010) *Θεάρεστο έργο* , Τσιακιρούδης, Αθανάσιος

(2010) *Λίγα βήματα στην επιφάνεια της θάλασσας* , Ναλμπάντης, Αντώνης

(2010) *Μικρά Ασία: Ιστορία των Μέσων Χρόνων* , Χατζηαντωνίου, Κώστας

(2010) *Ο ρόλος του δασκάλου-εκπαιδευτή στην φρεϊριανή παράδοση* , Πατλακίδης, Κώστας

(2010) *Οι σοφοί της αρχαιότητας* , Ανδρεάδης, Γεώργιος Ο.

(2009) *21.Yuzyilda Kurtler* , Dere, Ahmet

(2009) *Από τα βάθη της ψυχής μου* , Ζαμπάκη, Ελένη

(2009) *Αποστάγματα λόγου* , Αποστολίδου - Λουκάτου, Ελένη

(2009) *Λόγος στοχαστικός* , Αποστολίδου - Λουκάτου, Ελένη

(2009) *Μικρά Ασία* , Χατζηαντωνίου, Κώστας

(2009) *Ό,τι φοβάσαι θα το ζήσεις* , Ναλμπάντης, Αντώνης

(2009) *Οι Κούρδοι* , Dere, Ahmet

(2009) *Ταρσός* , Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου, Σούλα

(2008) *Ελληνικό λαϊκό θέατρο σκιών* , Αποστολίδου - Λουκάτου, Ελένη

(2008) *Ένας Έλληνας στην Αλβανία* , Χατζής, Αλέκος

(2008) *Επιτροπή για τη Βόρεια Ήπειρο* , Δημητρόπουλος, Κωνσταντίνος

(2008) *Η γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου* , Μαλκίδης, Θεοφάνης

(2008) *Η φιλοσοφία της ιστορίας του Θουκυδίδη και η σύγχρονη εποχή* , Κεσσίδης, Θεοχάρης Χ.

(2008) *Θράκη, ιστορική ιχνηλασία* , Αποστολίδου - Λουκάτου, Ελένη

(2008) *Μεγαλόχαρη Πολύτσανη* , Χατζής, Αλέκος

(2008) *Περί συνέχειας και ασυνέχειας των Ελλήνων* , Σκλαβούνος, Γεράσιμος

(2008) *Στο απέραντο του ορίζοντα κοιτώ και αναπολώ* , Ζαμπάκη, Ελένη

(2008) *Ταμάμα* , Ανδρεάδης, Γεώργιος Ο.

(2008) *Το ζήτημα της Κύπρου* , Μελέτη, Κυριάκος

Όλα τα νεότερα του δικτύου Περιεκτικής Δημοκρατίας με άρθρα, παρεμβάσεις, συνεντεύξεις, βίντεο στο

πόρταλ

ΑΝΤΙΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ - ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑ - ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Αντιπαγκοσμιοποίηση, Αυτοδυναμία, Περιεκτική Δημοκρατία
antipagkosmiopoihsh.gr

www.antipagkosmiopoihsh.gr

Παλεύουμε τώρα για ένα

ΜΕΤΩΠΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ (ΜΕΚΕΑ)

ΜΕΚΕΑ
ΜΕΤΩΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ & ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑ
ΕΘΝΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

ΜΕΚΕΑ - ΜΕΤΩΠΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ κ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

www.mekea.gr

Οι ιστότοποι του περιοδικού *ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ* καθώς και των ιστορικών περιοδικών *Δημοκρατία & Φύση* και *Κοινωνία & Φύση*, με διαθέσιμα δωρεάν όλα τα τεύχη τους ψηφιακά και το αρχείο της ΠΔ μέχρι το 2016:

www.inclusivedemocracy.org/pd **www.periektikidimokratia.org**

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΜΑΣ – ΚΑΘΕ ΣΥΜΒΟΛΗ ΜΕΤΡΑΕΙ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ON LINE ΒΙΒΛΙΑ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΜΑΣ ΕΔΩ

Το [Διεθνές θεωρητικό περιοδικό](www.inclusivedemocracy.org/journal) του δικτύου Περιεκτικής Δημοκρατίας

www.inclusivedemocracy.org/journal

Το [διεθνές πόρταλ](www.antiglobalization.org) μας για τον αγώνα χτισίματος Μετώπων Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης (FNSLs) σε κάθε χώρα!

www.antiglobalization.org

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΜΑΣ – ΚΑΘΕ ΣΥΜΒΟΛΗ ΜΕΤΡΑΕΙ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ON LINE ΒΙΒΛΙΑ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΜΑΣ ΕΔΩ

---

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος του συγγραφέα στην Ηλεκτρονική Έκδοση.....XVII
Χρονολόγιο των γεγονότων της καταστροφής 2010-2015 19
Πρόλογος του συγγραφέα 25

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ

Κεφάλαιο 1

Η καταστροφή

Το ελληνικό «9/11» και οι «μεταρρυθμίσεις» 31
Πώς καταπνίγηκε η αντίσταση στα ληστρικά μέτρα 34
Καταστροφή και αυτο-οργάνωση 36
Η οικονομική Κατοχή 39
Οικονομική συστημική βία: Ανεργία και απολύσεις 46
Η καταστροφή και η μυθολογία της ανατροπής της 49
Η ΕΕ αιτία της καταστροφής Ελλάδας και Κύπρου 51
Η ώρα της Νέας Τάξης για την Κύπρο 55

Κεφάλαιο 2

Η συστηματική εξαπάτηση του λαού για τις πραγματικές αιτίες της καταστροφής

Η ξεδιάντροπη καταστροφολογία για τις συνέπειες εξόδου από Ευρώ και ΕΕ 59
Πώς έγινε η πλύση εγκεφάλου για τον νέο εθνικό στόχο: το Ευρώ 64

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Το ξεπούλημα της Ελλάδος στην ΕΕ
και η ευθύνη της «Αριστεράς» 70
Η φτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων
ενδημικό φαινόμενο στην ΕΕ 73
Η πρωτόγνωρη εκστρατεία εξαπάτησης 78
Ο μύθος του λογιστικού ελέγχου του Χρέους 80
Η «χρεωλογία» της Αριστεράς
και ο αποπροσανατολισμός της ΕΛΕ 82
Το ψευτο-δημοψήφισμα για τον «μονόδρομο» 86
Η επιβεβαίωση της απαξίωσης της «πολιτικής» 88
Προγραμματική συμπαράταξη της Αριστεράς 91
Η «Θατσεροποίηση» της Ελλάδας και η Αριστερά 93
Πώς στήθηκε το συμπαγές Μνημονιακό Μέτωπο 96
Το δημοψήφισμα του Γιωργάκη (που δεν έγινε)
για το δεύτερο Μνημόνιο 98
Ο μύθος της μετά-μνημονιακής «αλλαγής» 100
Απομυθοποίηση των αιτίων της κρίσης 103

Κεφάλαιο 3

Ο ρόλος των ΜΜΕ στην εξαπάτηση για την καταστροφή

Η άλωση των ΜΜΕ από τους «θεσμούς» 107
Η «αυτοδιαχειριζόμενη» (και μεταλλαγμένη)
«Ελευθεροτυπία» 111
Η έκλειψη της Ελευθεροτυπίας
και η συντελούμενη καταστροφή 115
Ο ρόλος των εναλλακτικών κοινωνικών μίντια 117
Η Διαδικτυακή Λασπολογία 121

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΧΟΥΝΤΕΣ, ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΦΑΣΙΣΜΟΣ

Κεφάλαιο 4

Η Χουντοποίηση της Κοινοβουλευτικής «Δημοκρατίας»

Η ανάδυση της Κοινοβουλευτικής Χούντας στην παγκοσμιοποίηση 127
Εξεγέρσεις και Κοινοβουλευτικές Χούντες 129
Εξαπάτηση και φυσική βία τα βασικά στοιχεία του χουντο-κοινοβουλευτισμού 131
Οι Τραπεζίτες επικεφαλής στις Κοινοβουλευτικές Χούντες 134
Η «επανίδρυση» της ΕΕ και το Ελληνικό προτεκτοράτο 136
Το ξεπούλημα της Ελλάδος στην ΕΕ και οι πλατείες 139
Η Κοινοβουλευτική Χούντα και το ανώδυνο «κίνημα» των πλατειών 141
Οι δυο Χούντες και οι «αναρχικοί» 143
Η Χουντική απόπειρα συντριβής κάθε αντίστασης 146
Η κοινοβουλευτική Χούντα εν δράσει και οι ευθύνες δημοσιογράφων, συνδικάτων και Αριστεράς 148
Ελληνικό προτεκτοράτο, ώρα μηδέν 153

Κεφάλαιο 5

Φασισμός και Ευρωφασισμός

Η βία στην εποχή της παγκοσμιοποίησης 157
Ο Περισπασμός της Χρυσής Αυγής 159

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Φασισμός και ψευτο-Μέτωπα 162
Ο φασισμός των αντιφασιστών 165
Ιδεολογικά φαντάσματα και συνωμοσιολογίες 168
Ο περισπασμός του αντιφασιστικού Μετώπου 170
Μέτωπο κατά των ελίτ ή εμφύλιος; 173
Έξοδος στις αγορές και εκφασισμός της κοινωνίας 178
Η άνοδος του φασισμού και άλλα παραμύθια 181
Εκφασισμός και φασισμός-μαϊμού 183
Η άνοδος της «ακροδεξιάς», η «Αριστερά» και οι Χούντες 186
Φασισμός, Ευρωφασισμός και η χρεοκοπία της Αριστεράς 189
Η έννοια της Κατοχής και της Απελευθέρωσης στη Νέα Διεθνή Τάξη 191

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Κεφάλαιο 6

Οι αγκυλώσεις της αντισυστημικής Αριστεράς

Ο «αριστερός» μύθος του τέλους της παγκοσμιοποίησης 199
Η παγκοσμιοποίηση, οι Κεϊνσιανοί και οι Μαρξιστές 201
Η μυθολογία για την διαδικασία της παγκοσμιοποίησης 203
Ο μύθος των ενδο-ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων 206

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 7

Η απατηλή μυθολογία της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς»

Α. Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΤΙΚΗΣ «ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ» 209

Τα αίτια της χρεωκοπίας της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» 209

Η απάτη της Ευρώδουλης «Αριστεράς» 211

Παγκοσμιοποίηση και το δίπολο Αριστερά-Δεξιά 214

Β. ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΩΣ Η ΔΗΘΕΝ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ 217

Η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σε αντίθεση με τη νεοφιλελεύθερη ιδεολογία 217

Τα παραμύθια της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» για τις πολιτικές λιτότητας και ο αποπροσανατολισμός του Κρούγκμαν 221

Οι δήθεν «αιρετικοί» του ΣΥΡΙΖΑ: στάση πληρωμών μέσα στην Ευρωζώνη 227

Γ. ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΓΙΑ ΣΥΡΙΖΑ ΚΑΙ PODEMOS 230

Αριστερή εναλλακτική λύση ή το τέλος της Αριστεράς στην Ευρώπη; 230

Η θεμελιακή αντίφαση των κομμάτων της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» 235

Οι πολιτικές λιτότητας είναι συνέπεια της έλλειψης οικονομικής κυριαρχίας και αυτοδυναμίας 237

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΦΙΑΣΚΟ ΣΥΡΙΖΑ

Κεφάλαιο 8

Οι εκλογές που άνοιξαν τον δρόμο για την «αλλαγή» του 2015

Α. ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ 2012 245
Το πραγματικό (και κρίσιμο) διακύβευμα των εκλογών: «ΕΕ ή αυτοδύναμη οικονομία;» 245
Η ΕΕ στα κόμματα εξουσίας αλλά και στην τυχόν κυβέρνηση της Αριστεράς 251
Είτε νικήσει ΠΑΣΟΚ/ΝΔ είτε ΣΥΡΙΖΑ το αποτέλεσμα, μέσα στην ΕΕ, θα είναι ένα νέο Μνημόνιο 260
Η νίκη της δήθεν καθιέρωσης της «ηγεμονίας» της Αριστεράς 262
Τα κρίσιμα ερωτήματα μετά την ήττα του λαϊκού κινήματος 264
Β. ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ 2014 275
Ετεροκαθορισμός Ευρωπαϊκού τύπου 275
Πανευρωπαϊκό Δημοψήφισμα ενάντια στην ΕΕ 278
Η εξέγερση των θυμάτων της παγκοσμιοποίησης 280

Κεφάλαιο 9

Το φιάσκο της ανόδου της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» στην εξουσία

Α. ΠΩΣ ΦΘΑΣΑΜΕ ΣΤΟ ΠΙΣΩΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 285
Η καλή μέρα από το πρωί φαίνεται: Οι 100 πρώτες ώρες του ΣΥΡΙΖΑ 285

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Ο ΣΥΡΙΖΑ αρχίζει τις κωλοτούμπες
από την πρώτη εβδομάδα 300
Η απάτη των «συναινετικών» Μνημονίων:
πώς φθάσαμε στη συμφωνία της 20 Φεβρουαρίου 305
Β. Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΘΕΜΕΛΙΩΝΕΙ ΤΟ 3ο ΜΝΗΜΟΝΙΟ 312
Το αντισυστημικό κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης
και η Παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» 313
Οι πολιτικές λιτότητας ως η δήθεν αιτία
της καταστροφής 316
Η αναίρεση ή διαστρέβλωση κάθε σημαντικής
δέσμευσης από τον ΣΥΡΙΖΑ 319
Η ΕΚΤ επιβάλλει τη μεγάλη κωλοτούμπα
με τη μέθοδο της έμμεσης διακοπής ρευστότητας 323
Η εξαπάτηση του Λαού για τη δήθεν «νίκη»
του ΣΥΡΙΖΑ 324
Γ. ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ Η «ΑΡΙΣΤΕΡΑ» ΥΙΟΘΕΤΕΙ
ΤΟΝ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟ: «ΑΝΗΚΟΥΜΕ ΣΤΗ ΔΥΣΗ» 328
Οι πραγματικές αιτίες της καταστροφής 328
Οι παραπλανητικές υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ 330
Γιατί οι πολιτικές λιτότητας είναι μονόδρομος
μέσα στην ΕΕ 331
Η έξοδος από την καταστροφή είναι αδύνατη
μέσα στην ΕΕ 333
«Ανήκομεν εις την Δύσιν»: το νέο δόγμα
της «Αριστεράς» 336

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 10

Από το δημοψήφισμα του «Όχι στα Μνημόνια» στο ... Μνημόνιο του ΣΥΡΙΖΑ

Α. ΠΩΣ ΦΘΑΣΑΜΕ ΣΤΟ ΨΕΥΤΟ-ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ 339

Ο ΣΥΡΙΖΑ υφάρπαξε με απάτη τη λαϊκή ψήφο τον Γενάρη του '15 339

Η ιδεολογία της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» και η απάτη του ΣΥΡΙΖΑ 344

Διεθνισμός, νεο-εθνικισμός και ψευτο-διεθνισμός 348

Οι πεντάμηνες «διαπραγματεύσεις» του ΣΥΡΙΖΑ οδηγούν στο ψευτο-δημοψήφισμα του Ιούλη 349

Πώς θα ήταν ένα γνήσιο δημοψήφισμα 353

Β. ΑΠΟ ΤΟ ΨΕΥΤΟ-ΟΧΙ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΣΤΟ ΛΑΪΚΟ ΟΧΙ 355

Η ιδεολογική τρομοκρατία και οι «κορυφαίοι» οικονομολόγοι της καταστροφολογίας 356

Το ψευτο-όχι του δημοψηφίσματος του ΣΥΡΙΖΑ και το λαϊκό ΟΧΙ 364

Η ακύρωση του λαϊκού ΟΧΙ από την «αριστερή» Κοινοβουλευτική Χούντα 367

Γ. ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΟΧΙ ΣΤΟ ΤΡΙΤΟ (ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ) ΝΕΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ 371

Πώς φθάσαμε στο τρίτο Μνημόνιο 371

Ένα Μνημόνιο χειρότερο από τα Λατινοαμερικανικά και τα Αφρικανικά 374

Η αποπροσανατολιστική αντιπολίτευση της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» στην εγκληματική απάτη του ΣΥΡΙΖΑ 378

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Συμπέρασμα: Η ευρωδουλεία είναι η χειρότερη μορφή ραγιαδισμού 382

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

Η ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΜΕΤΩΠΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

Κεφάλαιο 11

Τα μαθήματα από τη βαριά λαϊκή ήττα

Πού οφείλεται η βαριά ήττα; 387
Ελεγχόμενη (από τις ελίτ) ή λαϊκή χρεοκοπία; 389
Πώς το Χρέος έγινε δήθεν «διαχειρίσιμο» το 2011 392
Το πελώριο δίλημμα: Προτεκτοράτο μέσα στην ΕΕ ή αυτοδύναμη οικονομία; 395
Τα οφέλη των «εταίρων» μας από τα ληστρικά μέτρα 397
Προγραμματικό Μέτωπο και Αυτοδυναμία για έξοδο από την κρίση 401

Κεφάλαιο 12

Τι κάνουμε τώρα;

Α. ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ - ΡΗΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ - ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑ 405
Αίτια και προτεινόμενες συστημικές λύσεις. Νεοφιλελεύθεροι κατά Κεϊνσιανών και η Αριστερά 405
Γιατί όχι στην παγκοσμιοποίηση; 408
Γιατί κατάργηση των «4 ελευθεριών»; 411
Πώς οικονομική αυτοδυναμία 414
Γιατί η άμεση έξοδος από την ΕΕ (όχι απλά το Ευρώ!) είναι μονόδρομος 416

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Γιατί όχι στον ψευτο-διεθνισμό
της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» 418
Γιατί η οικονομική και εθνική κυριαρχία
είναι αναγκαία συνθήκη για συστημική αλλαγή 420
Β. ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ
ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ; 423
Οι δύο βασικές πολιτικές τάσεις σχετικά
με την παγκοσμιοποίηση 423
ΣΥΡΙΖΑ: από τα παλιά μνημόνια σε ένα νέο 424
Γιατί δεν υπάρχει διέξοδος από την κρίση μέσα στην ΕΕ ..425
Γιατί οι Κεϊνσιανές πολιτικές είναι αδύνατες
για οποιοδήποτε κράτος μέλος της ΕΕ 427
Εθνική εναντίον υπερεθνικής κυριαρχίας 429
Ο ρόλος των χωρών BRICS στη ΝΔΤ και ο μύθος
του σημερινού πολυ-πολικού κόσμου 431
Ο ΣΥΡΙΖΑ και οι κυρώσεις κατά της Ρωσίας 433
Γ. Η ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΠΑΛΛΑΪΚΟ
ΜΕΤΩΠΟ 434
Γιατί Παλλαϊκό Μέτωπο; 434
Μόνη λύση τώρα το Μέτωπο Εθνικής
και Κοινωνικής Απελευθέρωσης 438
Οι στόχοι του παλλαϊκού Μετώπου 440
Η στρατηγική του παλλαϊκού Μετώπου 443
Η έξοδος από την ΕΕ απαιτεί Κυβέρνηση
Λαϊκού Μετώπου 445
Μέτωπο και γεωπολιτικοί συσχετισμοί 447

Επίλογος

Ο ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία: «Τα πράγματα πρέπει να
αλλάξουν για να μείνουν τα ίδια» 457

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Το βιβλίο αυτό, μολονότι γράφτηκε μόλις ένα εξάμηνο μετά την άνοδο στην εξουσία των μεγαλύτερων πολιτικών απατεώνων της Αριστεράς, ήταν προφητικό στα συμπεράσματά του που ανέφερα στον Επίλογο. Εκεί ετόνιζα πως ό,τι έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ, από την πρώτη μέρα που ανέλαβε την εξουσία, στην πραγματικότητα ήταν «τμήμα ΣΧΕΔΙΟΥ για να περάσουν τελικά και με τη λαϊκή βούλα την παράδοση του λαού στους σφαγείς του». Ενός σχεδίου δηλαδή που ολοκλήρωνε την παράδοσή του αυτή, η οποία άρχισε με τα άλλα συστημικά κόμματα (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ κ.λπ.) και απαιτούσε, για την ακόμη πιο οδυνηρή ολοκλήρωσή του, μια κυβέρνηση απατεώνων της Αριστεράς ώστε ν' αποφευχθεί μια λαϊκή εξέγερση που θα ήταν αναπόφευκτη στην περίπτωση που τολμούσαν κάτι παρόμοιο τα 'κανονικά' συστημικά κόμματα. Η ηλεκτρονική επομένως επανέκδοση του βιβλίου (το οποίο ουσιαστικά θάφτηκε στην έντυπη έκδοσή του από τα ΜΜΕ, βιβλιοπωλεία κ.λπ.) ελπίζω θα δώσει σε κάθε αγωνιστή και κάθε ενδιαφερόμενο ένα σημαντικό εργαλείο στον αγώνα ενάντια στην Κατοχή της Χώρας μας από την Ευρω-ελίτ, εν ονόματι της Υπερεθνικής Ελίτ που διαχειρίζεται τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση.

Τάκης Φωτόπουλος
Πρωτομαγιά 2019

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ 2010-15

(*Στο χρονολόγιο αυτό των κυριότερων γεγονότων της περιόδου που ολοκληρώνεται η καταστροφή (2010-15) προσπάθησα να συγκεντρώσω τα κυριότερα οικονομικά και πολιτικά γεγονότα, παρουσιάζοντάς τα μέσα από το πρίσμα της ανάλυσης που παρέχεται στο βιβλίο, ώστε ο αναγνώστης να μπορεί να παρακολουθεί τη ροή των άρθρων, πάντα σε σχέση με τα γεγονότα που έδωσαν αφορμή σε αυτά. Τ.Φ.*)

Οκτώβρης 2009: Με την άνοδο στην εξουσία του ΠΑΣΟΚ , ο "Γιωργάκης" "ανακαλύπτει" χαλκευμένα δημοσιονομικά στοιχεία και παρουσιάζει πακέτο μέτρων λιτότητας για να περιορίσει το έλλειμμα από 12,7 % στο 3% του ΑΕΠ πριν από το 2013, ενώ οι οίκοι αξιολόγησης μειώνουν δραστικά την πιστοληπτική ικανότητα της Ελλάδας, ουσιαστικά αποκλείοντας τη χώρα από τις αγορές. Δεδομένου ότι η ΕΚΤ δεν είναι μια κανονική Κεντρική Τράπεζα, όπως π.χ. η Τράπεζα της Αγγλίας, ώστε να μπορεί να δανείσει την χώρα, μέσω της αύξησης της κυκλοφορίας του νομίσματος, η Ελλάδα έπρεπε αναγκαστικά να καταφύγει στους τοκογλύφους της Ευρωζώνης για να καλυφτούν ακόμη και οι άμεσες δημοσιονομικές ανάγκες. Έτσι, στις 9 Φεβρουαρίου 2010 ανακοινώνεται το πρώτο πακέτο μέτρων λιτότητας που περιελάμβανε πάγωμα μισθών, περικοπές επιδομάτων 10%, περικοπές υπερωριών και οδοιπορικών - οδηγώντας και στη πρώτη πανελλαδική απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 10 Φεβρουαρίου 2010.

3 Μαρτίου 2010: Κάτω από τη πίεση των 'αγορών' και των εταίρων, ο Γιωργάκης εισάγει δεύτερο πακέτο λιτότητας με αυξήσεις φόρων και πετσόκομμα μισθών (ιδιαίτερα 13ου και 14ου μισθού), "πάγωμα" συντάξεων (δηλαδή μείωση της αγοραστικής τους δύναμης), πάγωμα προσλήψεων και ιδιωτικοποιήσεις δημοσίων εκτάσεων. Στόχος: η αφαίμαξη άλλων 4,8 δισεκ. ευρώ, πέρα από τα 2,5 δισεκ. ευρώ του πρώτου πακέτου. Τα μέτρα ο δήγησαν σε μεγάλες απεργίες και πορείες στις 5 και 11 Μαρτίου.

2 Μαΐου 2010: **Το Πρώτο Μνημόνιο** (ύψους 110 δισεκατομμυρίων ευρώ για τρία χρόνια). Τα 80 δισεκατομμύρια από αυτά δανειοδοτούνται από

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τα κράτη-μέλη της ευρωζώνης μέσω του Ευρωπαϊκού Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (EFSF) που ιδρύεται για να "βοηθήσει" τα ευρωπαϊκά κράτη που αντιμετωπίζουν δυσκολίες και τα 30 δισεκ. από το ΔΝΤ. Τα λαϊκά στρώματα εξαναγκάζονται (όπως πάντα) να πληρώσουν για τη "βοήθεια" με νέο πετσόκομμα μισθών και συντάξεων, αύξηση φόρων, και απελευθέρωση των αγορών, ενώ ο ήδη χαμηλός κατώτατος μισθός μειώνεται περαιτέρω. Συγχρόνως οι Ελληνικές ελίτ (οικονομικές, πολιτικές, πολιτιστικές κ.λπ.) φυγαδεύουν τα κεφάλαια τους μαζικά στο εξωτερικό. Η ανακοίνωση των μέτρων οδηγεί σε γενικό αναβρασμό και (χάρη στον πυροσβεστικό ρόλο που έπαιζαν τα κομματικά ελεγχόμενα συνδικάτα σε όλη τη κρίση) καταλήγει απλά σε μια 24ωρη πανελλαδική απεργία που συνοδεύτηκε όμως από πελώρια διαδήλωση στις 5 Μαΐου, στην οποία υπήρξε άγρια καταστολή από τα ΜΑΤ με σοβαρότατα επεισόδια, αλλά και σε μια ύποπτη πυρκαγιά στην τράπεζα Μαρφίν επί της Σταδίου που οδήγησε στον θάνατο τριών υπαλλήλων . Ύποπτη, γιατί ποτέ δεν συνελήφθη κανένας από τους δράστες, ενώ υπήρχε άφθονο φωτογραφικό υλικό κ.λπ. και προπαντός γιατί αυτή οδήγησε στο «πάγωμα» των μεγάλων διαδηλώσεων, εφόσον οι «νοικοκυραίοι» τρομοκρατήθηκαν (όπως φαίνεται ήταν ο σκοπός της εγκληματικής ενέργειας). Από τότε, οι διαδηλώσεις μετατράπηκαν βασικά σε κομματικές περατζάδες από Ομόνοια στο Σύνταγμα και τούμπαλιν.

6 Μαΐου 2010: **Τρίτο πακέτο μέτρων λιτότητας για την εξοικονόμηση 30 δισεκ. ευρώ**. Σε αντάλλαγμα για το διεθνές πακέτο βοήθειας, η κυβέρνηση Παπανδρέου αρχίζει ένα μεγάλο πρόγραμμα εξοικονόμησης 30 δισεκ. ευρώ, συμπεριλαμβάνοντας κυρίως την παράταση στο πάγωμα των μισθών στον δημόσιο τομέα, την κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού για τους δημοσίους υπαλλήλους που κέρδιζαν περισσότερα από 3.000 ευρώ το μήνα, τη μείωση 8% των μέσων αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων, την κατάργηση της 13ης και 14ης σύνταξης για τους συνταξιούχους, κάτι που εξισορροπείτο από το ΕΚΑΣ για τους χαμηλοσυνταξιούχους, αύξηση της φορολογίας ΦΠΑ και άλλων έμμεσων φόρων, απελευθέρωση των αγορών μεταφορών και ενέργειας, παροχή δυνατότητας στις επιχειρήσεις να απολύουν περισσότερους από το 2% του προσωπικού τους μηνιαίως, όπως ήταν πρώτα υποχρεωμένες κ.λπ.

Ιούνιος 2011: Τέταρτο πακέτο λιτότητας που στόχευε στην απορρόφηση άλλων 28,4 δισ. ευρώ από την αγοραστική δύναμη των λαϊκών στρωμά-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

των, ως όρου για την καταβολή της επόμενης δόσης του Μνημονίου. Τα μέτρα περιλάμβαναν νέα φορολογική αφαίμαξη και μαζικές ιδιωτικοποιήσεις αεροδρομίων, λιμανιών κ.λπ. (που δεν πραγματοποιήθηκαν τότε αλλά πραγματοποιούνται σήμερα από τους "αριστερούς" μνημονιακούς του ΣΥΡΙΖΑ!). Τα μέτρα προκαλούν μαζικές διαδηλώσεις.

Ιούλιος-Σεπτέμβριος 2011: Ετοιμάζεται το σχέδιο 2ου Μνημονίου (158 δισ. ευρώ) που θα εισαχθεί αργότερα, ενώ ένα νέο πακέτο λιτότητας εισάγεται που πλήττει πάλι δημόσιους υπαλλήλους (30.000 από τους οποίους τίθενται σε "καθεστώς εφεδρείας") και συνταξιούχους.

27 Οκτωβρίου 2011: **"Κούρεμα" Χρέους και νέο πρόγραμμα "βοήθειας"**. Στην πραγματικότητα, το «κούρεμα» κατά 50% του Χρέους που ανακοινώθηκε αφορούσε βασικά τα Ελληνικά ασφαλιστικά ταμεία (δηλαδή ομόλογα που αποτελούσαν «επενδύσεις» των ταμείων με στόχο ν' αυξήσουν τα ενεργητικά τους με τους τόκους που υποτίθεται θα εισέπρατταν).

Το αποτέλεσμα του κουρέματος (PSI) –που επιβάλλει στους ιδιώτες κατόχους ελληνικών ομολόγων ένα πρόγραμμα ανταλλαγής του χρέους τους με νέα ομόλογα μεγαλύτερης χρονικής διάρκειας και με την προαιρετική αποδοχή απομείωσης - "κουρέματος" σε ποσοστό άνω του 50% της ονομαστικής αξίας των ομολόγων - ήταν ότι τα ασφαλιστικά ταμεία έχασαν όχι μόνο τους τόκους αλλά και το επενδυτικό τους κεφάλαιο! Συγχρόνως η Τρόικα απαιτούσε ακόμη αυστηρότερη δημοσιονομική πολιτική ως «αντάλλαγμα». Στο μεταξύ ξεκινά η διαδικασία μεταφοράς του Ελληνικού χρέους από τις Τράπεζες της Ευρωζώνης στο Ευρωπαϊκό Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας που θα ολοκληρωθεί με το δεύτερο Μνημόνιο αργότερα. Έτσι, από τη μια μεριά 'ξελασπώνουν' οι ιδιωτικές Ευρωπαϊκές Τράπεζες από ένα μη βιώσιμο χρέος, ενώ από την άλλη μεταφέρεται το Χρέος στους Ευρωπαίους φορολογούμενους, ώστε να μπορούν εύκολα κατόπιν οι ελίτ να τους στρέφουν κατά του Ελληνικού λαού, γιατί βέβαια κανένας δεν θα δεχόταν να πληρώσει και άλλους φόρους για να σώσει τους Τραπεζίτες κλέφτες, που είχαν ήδη εξευτελιστεί με την χρηματοπιστωτική κρίση που προκάλεσαν το 2008. Στο μεταξύ, ο Γιωργάκης, τρομοκρατημένος από τις μαζικές διαδηλώσεις της 28 Οκτωβρίου που μέχρι ανάγκασαν τον προκάτοχο του σημερινού Μνημονιακού Προέδρου Παυλόπουλου, επίσης Μνημονιακό Παπούλια να φύγει κακήν κακώς από τη στρατιωτική παρέλαση στη Θεσσαλονίκη που ματαιώθηκε, ανακοινώνει δημοψήφισμα για το νέο πρόγραμμα. Το δημοψήφισμα όμως δεν θα γίνει ποτέ γιατί η Υπερεθνική

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Ελίτ δεν το ενέκρινε (όπως αντίθετα ενέκρινε φέτος το δημοψήφισμα του Τσίπρα, ξέροντας προφανώς ότι είτε ΝΑΙ είτε ΟΧΙ έβγαζε η κάλπη η κυβέρνηση των απατεώνων του ΣΥΡΙΖΑ θα πέρναγε το νέο Μνημόνιο!). Έτσι, αντί για δημοψήφισμα ουσιαστικά ανατρέπεται η κυβέρνηση του Γιωργάκη και διορίζεται κυβέρνηση υπό τον Τραπεζίτη Παπαδήμο (τέως υποδιοικητή της ΕΚΤ) για να εφαρμόσει πιστά το πρόγραμμα. Ο νέος πρωθυπουργός συνεχίζει τις ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις, μειώσεις μισθών και συντάξεων με βάση νέο πακέτο λιτότητας (Φεβρουάριος 2012). Το σχέδιο ήταν ο Παπαδήμος να παίξει τον ρόλο γέφυρας για την κυβέρνηση συνεργασίας ΠΑΣΟΚ-ΝΔ που προτιμούσαν οι ελίτ, για να έχει τη μεγαλύτερη «λαϊκή υποστήριξη» το νέο δεύτερο Μνημόνιο που ερχόταν.

21 Φεβρουαρίου 2012: Συμφωνείται το δεύτερο μνημόνιο που προβλέπει "βοήθεια" ύψους 237 δισεκ. ευρώ και επισημοποιεί τη μείωση κατά 50% του χρέους προς τον ιδιωτικό τομέα. Τα νέα μέτρα λιτότητας περιλαμβάνουν μείωση κατά 22% του κατώτατου μισθού σε όλα τα κλιμάκια του βασικού μισθού (από 751€ σε 586€), κατάργηση 150.000 θέσεων εργασίας από το δημόσιο τομέα έως το 2015, ατομικές ή επιχειρησιακές συμβάσεις εργασίας αντί για τις κλαδικές, άρση μονιμότητας σε ΔΕΚΟ, περικοπές συντάξεων, επιδομάτων, δαπανών υγείας, άμυνας, λειτουργιών του Κράτους και εκλογών, πλήρες άνοιγμα 20 κλειστών επαγγελμάτων, κατάργηση φοροαπαλλαγών και χαμηλού ΦΠΑ στα νησιά κ.λπ. Η επικείμενη ψήφιση των μέτρων οδήγησε στις μαχητικές διαδηλώσεις της 12 Φεβρουαρίου 2012 μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες της 13ης Φεβρουαρίου που γρήγορα εξελίχθηκαν σε πολύωρες συγκρούσεις δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών με τα ΜΑΤ. Συγκεκριμένα, στην Αθήνα τα επεισόδια κλιμακώθηκαν σε όλο το ιστορικό κέντρο με δεκάδες εστίες σύγκρουσης οδηγώντας σε πολλούς τραυματισμούς, συλλήψεις και πυρπολήσεις κτηρίων.

17 Ιουνίου 2012: Νέα μνημονιακή κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ προκύπτει από τις εκλογές του Ιούνη, υπό τον Σαμαρά, ο οποίος (σε μια πολύ μικρότερη μετάλλαξη από αυτή του Τσίπρα) μεταλλάσσεται από αντιμνημονιακό σε μνημονιακό. Φυσικά, εφαρμόζει το ίδιο πρόγραμμα όπως όλοι οι προηγούμενοι. Έτσι, με βάση το έκτο πακέτο λιτότητας (7 Νοέμβρη 2012) στοχεύεται η απορρόφηση άλλων 18 δις. ευρώ (με αντάλλαγμα τη «νέα δόση» από το Μνημόνιο, δηλ. μέτρα που προέβλεπαν νέες μειώσεις μισθών και συντάξεων, και απορρύθμιση των αγορών υπηρεσιών και εργασίας. Τον Νοέμβρη του '12 επίσης συμφωνείται νέα μείωση του

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

χρέους κατά 40 δις. Ευρώ, με στόχο ο λόγος Χρέους στο ΑΕΠ να πέσει στο 124% το 2020 έναντι 120% που απαιτείτο από το ΔΝΤ αρχικά (σήμερα είναι, κατά το ΔΝΤ, ήδη πάνω από 200% με το νέο Μνημόνιο Τσίπρα), ενώ τον Ιανουάριο 2013 νέο πακέτο λιτότητας (το 8ο) μπαίνει σε εφαρμογή, που κατηγορήθηκε ότι «στραγγαλίζει τη μεσαία τάξη».

5 Νοεμβρίου 2012: **Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016**. Οι διαπραγματεύσεις διαρκείας της κυβέρνησης με την τρόικα κατέληξαν στην κατάρτιση του μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικής στρατηγικής 2013-2016. Το πολυνομοσχέδιο κατατέθηκε στη βουλή στις 5 Νοεμβρίου, σε ένα άρθρο 216 σελίδων, με τη διαδικασία του κατεπείγοντος. Προέβλεπε μέτρα ύψους 18,9 δις ευρώ, από τα οποία τα 9,4 δις αφορούσαν το έτος 2013. Υπερψηφίστηκε στις 7 Νοεμβρίου με 153 ψήφους από τις κοινοβουλευτικές ομάδες της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Στο πακέτο μέτρων λιτότητας περιλαμβάνονταν μεταξύ άλλων νέα μείωση στις συντάξεις από 5 έως και 15%, μειώσεις στο εφάπαξ έως 83%, κατάργηση της καθολικότητας της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, κατάργηση των Δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα, όπως και των επιδομάτων αδείας για τους δημοσίους υπαλλήλους και συνταξιούχους, μείωση χρόνου προειδοποίησης, αντίτιμο 25 ευρώ για εισαγωγή σε νοσοκομεία.

28 Απριλίου 2013: Ψηφίστηκε από τη βουλή το πολυνομοσχέδιο του Υπουργείου Οικονομικών που περιείχε σημαντικές αλλαγές σε μία σειρά επαγγελματικών κλάδων. Το πολυνομοσχέδιο υπερψηφίστηκε από 168 βουλευτές της κυβερνητικής πλειοψηφίας, αλλά και ανεξάρτητους. Αντιδράσεις για διατάξεις του πολυνομοσχεδίου σημειώθηκαν κυρίως στο χώρο της εκπαίδευσης που οδήγησαν την κυβέρνηση στην απόφαση της επιστράτευσης των εκπαιδευτικών.

Δεκέμβρης 2014 - Γενάρης 2015: Ενώ η μνημονιακή κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου πανηγυρίζει για τη δήθεν ανάκαμψη της οικονομίας που οδήγησε και σε μικρό πλεόνασμα στον προϋπολογισμό (ενώ βέβαια η ανεργία και η φτώχεια κάλπαζε), ο ΣΥΡΙΖΑ εξωθεί σε εκλογές εφόσον δηλώνει ότι δεν θα ψηφίσει συμπεφωνημένο Πρόεδρο δημοκρατίας και η κυβέρνηση δεν μπορεί να συγκεντρώσει την απαιτούμενη κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Οι εκλογές οδηγούν στην αναμενόμενη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ.

Γενάρης - Ιούλης 2015: Ο ΣΥΡΙΖΑ, σε μια διαδικασία συνεχών πισω-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

γυρισμάτων, απεμπολεί σταδιακά σχεδόν όλες τις προεκλογικές δεσμεύσεις του (όπως περιγράφεται στο βιβλίο αυτό) και η προσπάθεια των ξένων και ντόπιων ελίτ να διευρύνουν το Μνημονιακό Μέτωπο προς τ' Αριστερά οδηγεί στο δημοψήφισμα της 5 Ιούλη 2015 με θέμα ΝΑΙ η ΟΧΙ στη συγκεκριμένη πρόταση συμφωνίας που είχε υποβάλλει τότε η Τρόικα (οι "θεσμοί" όπως την είχαν στο μεταξύ αναβαπτίσει).

5 Ιούλη 2015: Ο λαός ξεπερνώντας το απατηλό ερώτημα του δημοψηφίσματος ψηφίζει ένα μνημειώδες ΟΧΙ (61%) σε ΚΑΘΕ μνημόνιο και όχι μόνο στο συγκεκριμένο, ενώ η κυβέρνηση Τσίπρα σπεύδει άμεσα ν' ανακοινώσει αποδοχή όλων των όρων των «θεσμών» με κάποιες μικρο-τροποποιήσεις. Το νέο Μνημόνιο περνά τελικά με τις ψήφους των μνημονιακών κομμάτων (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, Ποτάμι) στα οποία τώρα προστίθεται και η πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ! Αυτό οδηγεί σε παραίτηση της κυβέρνησης μετά τη προφανή διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ και την προκήρυξη εκλογών για τις 20 Σεπτέμβρη που προβλέπεται να οδηγήσουν σε νέα Μνημονιακή κυβέρνηση, ακόμη σημαντικότερης λαϊκής κάλυψης από της προηγουμένης (γι' αυτό και οι εκλογές στηρίχτηκαν όχι μόνο έμμεσα αλλά και άμεσα από την Ευρω-ελίτ). Αν οι προβλέψεις δικαιωθούν, οι εκλογές θα οδηγήσουν όχι μόνο στην ολοκλήρωση της ενσωμάτωσης της χώρας στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, αλλά και την οριστική χρεωκοπία της παγκοσμιοποιητικής «αριστεράς» στην Ελλάδα όπως και διεθνώς, ανοίγοντας τον δρόμο για τα Μέτωπα Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης (ΜΕΚΕΑ).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Το βιβλίο αυτό αποτελείται από άρθρα, κάποια από τα οποία δημοσιεύθηκαν στην *Ελευθεροτυπία,* μέχρι η Τρόικα να αποφασίσει, μέσω των Τραπεζών που ελέγχει, να την κλείσει ως «ενοχλητική» στην μονοπώληση από μέρους της των ΜΜΕ και κάθε είδους μαζικής ενημέρωσης. Τα περισσότερα όμως κείμενα που καταχωρούνται εδώ είναι αδημοσίευτα (τουλάχιστον σε έντυπη μορφή) και δημοσιεύθηκαν για πρώτη φορά στα Αγγλικά στην ηλεκτρονική έκδοση της *Πράβδας* ή στο διεθνές θεωρητικό περιοδικό *The International Journal of Inclusive Democracy.* Το κεφάλαιο 10 μάλιστα, όπως φυσικά και ο Επίλογος, που αφορούν την τρέχουσα επικαιρότητα μετά την σαφή προσχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ στο μνημονιακό στρατόπεδο, αποτελούνται από αδημοσίευτα βασικά κείμενα. Θεώρησα ακόμη σκόπιμο να συμπεριλάβω τα κείμενα μιας ομιλίας και μιας συνέντευξης που κατά κάποιο τρόπο συμπυκνώνουν τα κεντρικά θέματα της αρθρογραφίας.

Τα δημοσιευμένα κείμενα παρατίθενται αυτούσια όπως δημοσιεύτηκαν –παρά τις αναπόφευκτες επαναλήψεις– με μόνη την αλλαγή τίτλων κάποτε, για τις ανάγκες του βιβλίου, και την γραμματική ή συντακτική βελτίωση κάποιων διατυπώσεων που δεν επέτρεπαν οι χωρο-χρονικοί περιορισμοί της αρθρογραφίας στον Τύπο, καθώς και, το κυριότερο, την προσθήκη πολλών υποσημειώσεων που όχι μόνο τεκμηριώνουν τα συμπεράσματα στα κείμενα, αλλά και επικαιροποιούν άλλα, κάνοντας ανάγλυφη την ευστοχία πορισμάτων που συνάχθηκαν ήδη από την αρχή της κρίσης.

Ο λόγος που αποφάσισα να συγκεντρώσω αυτά τα κείμενα εδώ είναι όχι βέβαια για να δείξω ότι οι σκέψεις και οι προτάσεις που διατύπωνα από την αρχή της κρίσης είναι κατά τη γνώμη μου απόλυτα επίκαιρες σήμερα. Ο βασικός λόγος είναι για να δείξω, σε ένα είδος χρονικού της καταστροφής που ακολουθεί τα γεγονότα της εποχής, τις απατηλές μεθόδους που χρησιμοποίησαν και χρησιμοποιούν οι ξένες και ντόπιες ελίτ, με τα απόλυτα ελεγχόμενα από αυτές κανάλια, εφημερίδες (ακόμη και πολλά από τα δήθεν «εναλλακτικά» κοινωνικά μίντια), για να εξαπατήσουν κατ' επανάληψη τα λαϊκά στρώματα που είναι τα κυρίως θύματα της παγκοσμιοποίησης.Ο προφανής στόχος ήταν βέβαια είτε να τα σπρώξουν στην απάθεια, είτε σε αποπροσανατολιστικά «κινήματα» διαφόρων ειδών.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

΄Ενας άλλος λόγος που με παρακίνησε σε αυτό το έργο, που τελικά αποδείχθηκε πολύ πιο χρονοβόρο από ό,τι περίμενα, ήταν η ανάγκη να ξεπεραστεί ο σημερινός αποκλεισμός μου από τα ΜΜΕ, εφόσον (προφανώς κατ' εντολή των καναλαρχών και αυτών που ελέγχουν τα υπόλοιπα ΜΜΕ), η φωνή μου έχει εξοστρακιστεί από κάθε κανάλι και εφημερίδα, από τότε που κυκλοφόρησε το τελευταίο βιβλίο μου με τον προφητικό τίτλο *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ*. Κάτι βέβαια που με τιμά όταν βλέπει κανείς πως οι 'διανοητές' της Αριστεράς που προβάλλονται σήμερα μαζικά από τα ΜΜΕ, ιδιαίτερα αυτοί που συντάχθηκαν ακόμη και με τον μεταλλαγμένο Μνημονιακό ΣΥΡΙΖΑ, στη συνέχεια βρίσκουν κατά κανόνα τον δρόμο τους στη Βουλή ή ακόμη και την Κυβέρνηση, αν όχι τη διοίκηση δημοσίων οργανισμών κ.λπ., σε σαφή ανταμοιβή των υπηρεσιών τους από το σύστημα. Γεγονός βέβαια που αποτελεί και τρανή απόδειξη της φασιστικοποίησης της ενημέρωσης στο Ελληνικό προτεκτοράτο!

Ο ρόλος της Αριστεράς γενικώς και κυρίως της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» (δηλαδή αυτής που είτε παίρνει την παγκοσμιοποίηση ως δεδομένη, είτε ανάγει τη ρήξη με αυτή στις καλένδες της αντικαπιταλιστικής αλλαγής) αναλύεται εκτεταμένα στα κείμενα αυτά εφόσον φέρει αποφασιστικό μέρος της ευθύνης για την σημερινή καταστροφή (οικονομική, κοινωνική, πολιτική, ακόμη και πολιτιστική) των λαϊκών στρωμάτων. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν το μεγαλύτερο κομμάτι της που εκπροσωπεί ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν διανοείται να αμφισβητήσει το δόγμα «ανήκομεν εις την Δύσιν» που ο σημερινός «αριστερός» πρωθυπουργός διακήρυξε στην Μόσχα, και φυσικά τον «Ευρωπαϊκό προσανατολισμό» της χώρας - δηλαδή τον προσανατολισμό της ενσωμάτωσής της στη Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που εκφράζει η ΕΕ. Αλλά και έχει ενσωματώσει στο ιδεολογικό της οπλοστάσιο όλη τη συναφή ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης για την προστασία των πολιτικών ελευθεριών, ακόμη και σε σχέση με τη χρήση ναρκωτικών, τους γάμους ομοφυλόφιλων κ.λπ. Γι' αυτό και η «Αριστερά» αυτή υποστήριξε (άμεσα ή έμμεσα) όλες τις εγκληματικές εκστρατείες της Υπερεθνικής Ελίτ στη Μέση Ανατολή και τώρα στην Ουκρανία, ακόμη και τις κυρώσεις κατά της Ρωσίας - πάντοτε για την προστασία των ελευθεριών των λαών από δικτάτορες τύπου Καντάφι, Ασάντ και Πούτιν! Το αποτέλεσμα της «προστασίας» των λαών αυτών από την Υπερεθνική Ελίτ, όπως και της αντίστοιχης «σωτηρίας» λαών σαν τον Ελληνικό, είναι τα εκατομμύρια καταστραμμένες ζωές που, αν γλιτώσουν τον φυσικό θάνατο, φυτοζωούν στις χώρες τους, ή αναγκάζονται να μεταναστεύουν στους δυτικούς «παράδεισους».

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Η περίφημη «απάθεια» επομένως των λαϊκών στρωμάτων (για την οποία μάλιστα θρασύτατα η ίδια «Αριστερά» καταλογίζει ευθύνες σε αυτά!) όπως δείχνεται στα παρατιθέμενα κείμενα, δεν είναι παρά συνέπεια της εξαπάτησης στην οποία πρωταγωνίστησε η ίδια όλα αυτά τα χρόνια. Δηλαδή, της εξαπάτησης ότι δήθεν θα μπορούσε να αναστρέφει την καταστροφή μέσα στην ΕΕ! Αναπόφευκτη ήταν επομένως η σήμερα επιχειρούμενη ακόμη μεγαλύτερη εξαπάτηση από μια δήθεν κυβέρνηση της «Αριστεράς», η οποία δεν διανοήθηκε όμως να έλθει σε ρήξη με τις ελίτ αυτές και κυρίως με την ΕΕ που εκπροσωπεί την Υπερεθνική Ελίτ στη χώρα μας. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι η ίδια πρωταγωνίστησε στην πρόταση και εκλογή ως Προέδρου της Δημοκρατίας ενός διαπρύσιου κήρυκα του δόγματος «ανήκομεν εις την Δύσιν» που θεωρεί «πατριωτικό καθήκον» την παραμονή μας στην ΕΕ!

Ελπίζω, λοιπόν, τα κείμενα αυτά να είναι χρήσιμα στην ανάπτυξη του σχετικού προβληματισμού, ο οποίος, ιδιαίτερα σήμερα, είναι απόλυτα αναγκαίος. Και αυτό, γιατί σήμερα οι ελίτ ουσιαστικά παίζουν το «τελευταίο τους πολιτικό παιχνίδι» στον έλεγχο των θυμάτων της παγκοσμιοποίησης, όπως φανερώνει η δημιουργία ενός πλατιού μνημονιακού μετώπου, από σχεδόν όλο το πολιτικό φάσμα, που θα αναλάβει την ολοκλήρωση της καταστροφής. Η φιλοδοξία μου είναι τα κείμενα αυτά να βοηθήσουν στην ανάπτυξη ενός λαϊκού Μετώπου για την κοινωνική αλλά και την εθνική απελευθέρωση, δηλαδή, για την ανάκτηση της εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας μας σαν λαού. Και αυτό γιατί, κατά τη γνώμη μου, χωρίς την ανάκτηση της εθνικής κυριαρχίας, που είναι προϋπόθεση της λαϊκής κυριαρχίας, είναι αδύνατο να βγει η χώρα μας από τη σημερινή κατάσταση προτεκτοράτου της Υπερεθνικής Ελίτ η οποία μας έχει οδηγήσει στη σημερινή καταστροφή.

Τάκης Φωτόπουλος
Αύγουστος, 2015

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 1

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Το ελληνικό «9/11» και οι «μεταρρυθμίσεις»

Η σημερινή Κοινοτική επίθεση για «διαρθρωτικές αλλαγές» (αυτές που οι συμβουλάτορες του «Γιωργάκη» που γράφουν τους λόγους του ονομάζουν «τομές) δεν είναι καινούρια. Στην πραγματικότητα, η επίθεση για «διαρθρωτικές αλλαγές» είχε αρχίσει ήδη από την δεκαετία του 1990, αλλά κανένα από τα κόμματα εξουσίας δεν τόλμησε να τις επιβάλλει πλήρως, με αποτέλεσμα να χρειαστεί όλη η τωρινή σκηνοθεσία για τη δήθεν ξαφνική κρίση, ώστε να τεθούν σε εφαρμογή μαζεμένες, όλες αυτές οι αλλαγές που δεν είχαν ολοκληρωθεί τόσα χρόνια! Με αυτή την έννοια, η «ξαφνική» κρίση παίζει τον ίδιο ρόλο με τα γεγονότα της 9/11, στο βαθμό που ήταν σχεδιασμένα από την Αμερικανική ελίτ (με την έννοια ότι ήξεραν την επίθεση αλλά δεν τη σταμάτησαν, όπως τώρα έχει αδιαμφισβήτητα δειχθεί, όχι από συνωμοσιολόγους αλλά από παιδιά του κατεστημένου όπως ο Gore Vidal κ.ά.), ώστε να μπορέσουν να εξαπολύσουν κατόπιν τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» με στόχο να αλλάξουν τον παγκόσμιο πολιτικό και γεωστρατηγικό χάρτη. Έτσι, σε αντίστοιχο βαθμό οι ντόπιες και ξένες ελίτ ήξεραν πολύ καλά το σκάσιμο της «φούσκας» που ερχόταν και δεν έκαναν το παραμικρό για να το σταματήσουν (αντίθετα το επιτάχυναν!), ώστε να μπορέσουν να εξαπολύσουν τον πόλεμο κατά των λαϊκών στρωμάτων και να επιβάλλουν τις «τομές» που απαιτούσε η πλήρης ενσωμάτωση της χώρας στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς που δεν είχε ολοκληρωθεί ως τώρα.

Οι διαρθρωτικές αυτές αλλαγές δεν έχουν, βέβαια, καμιά σχέση με τις πραγματικές αλλαγές στην παραγωγική και καταναλωτική δομή της χώρας που απαιτούνται για τη θεμελίωση μιας αυτοδύναμης οικονομίας. Απλώς είναι οι αλλαγές που κατ' ευφημισμό αποκαλούν «διαρθρωτικές» οι σοσιαλ/νεοφιλελεύθεροι, με μοναδικό σκοπό το πλήρες άνοιγμα και την απελευθέρωση όλων των αγορών, δηλαδή την ελαχιστοποίηση των ελέγχων πάνω στις αγορές που είχε επιβάλλει η κοινωνία για την αυτοπροστασία της από αυτές. Η πεμπτουσία των «4 ελευθεριών», που επέβαλλε η ΕΕ μέσω του Μάαστριχτ και των συνακόλουθων συνθηκών, περιγράφεται επα-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κριβώς από τις «διαρθρωτικές αλλαγές», που τώρα επιβάλλουν οι ντόπιες και ξένες ελίτ με το ύφος γκαουλάιτερ που τους δίνει η μαζική στήριξή τους από τα ΜΜΕ, τα κομματοκρατούμενα συνδικάτα κ.λπ. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι το Γερμανικό Διευθυντήριο της ΕΕ παρασημοφόρησε τον «άνθρωπο τους» στην Αθήνα για την αποτελεσματικότητα με την οποία επιβάλλει τα ληστρικά μέτρα κατά των λαϊκών στρωμάτων, τα οποία σήμερα μεν τον «παρασημοφορούν» με παπούτσια, αλλά αύριο, δεν αποκλείεται να ακολουθήσουν το παράδειγμα των αγανακτισμένων Ισλανδών πολιτών οι οποίοι υποδέχθηκαν με σύννεφα από ντομάτες, αυγά κ.λπ. τους επαγγελματίες πολιτικούς τους, μη επιτρέποντάς τους να μπουν στον τόπο εξάσκησης του επαγγέλματός τους, τη Βουλή. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν τα μέτρα που επέβαλαν οι Ισλανδοί επαγγελματίες πολιτικοί δεν συγκρίνονται σε κτηνωδία με αυτά των δικών μας, ούτε οι ίδιοι έφθασαν στο επίπεδο πολιτικής ανεντιμότητας να πανηγυρίζουν επειδή μετέτρεψαν τη χώρα σε προτεκτοράτο, ή στο επίπεδο φασιστικοποίησης να μετατρέπουν τους διαδηλωτές σε «τρομοκράτες».

Έτσι, σήμερα, δεν είναι μόνο το άγριο πετσόκομμα των λαϊκών εισοδημάτων στο οποίο επιδίδεται ο λόχος της κοινοβουλευτικής Χούντας, με μοναδικό κριτήριο να μην διαγραφούν από τον αρχηγό τους και χάσουν το κερδοφόρο επάγγελμα τους. Ακόμη χειρότερες είναι οι «διαρθρωτικές» αλλαγές που με συνοπτικές διαδικασίες ψηφίζει ο λόχος καταστρέφοντας καθημερινά τις ζωές χιλιάδων εργαζομένων. Προχθές, στον Πειραιά, για να ανοίξει ο δρόμος για το ξεπούλημα του λιμανιού στον πιο «άγριο καπιταλισμό» σήμερα, που εκπροσωπούν οι Κινέζοι «κομουνιστές» - αποδεικνύοντας ότι ο συνδυασμός των μεταλλαγμένων Κινέζων «κομουνιστών» με τους μεταλλαγμένους Έλληνες «σοσιαλιστές» τελικά μπορεί να αποδειχθεί ακόμη χειρότερος από οποιοδήποτε καπιταλιστικό. Χθες, στους ελληνικούς δρόμους, δήθεν για να ανοίξει ένα «κλειστό επάγγελμα» και να ευοδωθεί ο ανταγωνισμός, αλλά στη πραγματικότητα για να ανοίξει η αγορά των μεταφορών στο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο. Αύριο, στους ελληνικούς σιδηροδρόμους, για να «εξυγιανθούν» κ.λπ., αλλά στη πραγματικότητα για να ξεπουληθούν και αυτοί για ένα κομμάτι ψωμί σε κάποια Κινεζική ληστρική εταιρεία.

Φυσικά, αν υπάρχουν ακόμη κάποιοι ανόητοι πολίτες μεταλλαγμένοι σε «καταναλωτές» που νομίζουν ότι ο ανταγωνισμός θα ρίξει τις τιμές και θα βελτιώσει τις παρεχόμενες υπηρεσίες δεν έχουν παρά να ρωτήσουν τους Άγγλους «συναδέλφους» τους που ιδιωτικοποίησαν τα πάντα (από το ηλεκτρικό και το γκάζι μέχρι τα τρένα κ.λπ.), ώστε σήμερα να έχουν το «προ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νόμιο» να πληρώνουν τις πιο ακριβές τιμές στην Ευρώπη για τα σιδηροδρομικά ταξίδια[1] (τα οποία κάποτε πληρώνουν και με τη ζωή τους για χάρη της μεγιστοποίησης των κερδών των εταιρειών) ή να πεθαίνουν κάθε χειμώνα από το κρύο επειδή δεν έχουν να πληρώσουν τη θέρμανση στις εταιρείες γκαζιού, ηλεκτρικού κ.λπ. (επίσημα στοιχεία δείχνουν ότι τον χειμώνα 2008/9, οι επί πλέον θάνατοι από το ψύχος αυξήθηκαν κατά 49% στέλνοντας 10.000 παραπάνω συνταξιούχους πρόωρα στον τάφο τους)[2] ενώ η εταιρεία φυσικού αερίου ανακοίνωνε αύξηση κερδών κατά 500%!).[3] Τη στιγμή λοιπόν που ο «Γιωργάκης» και η χούντα του ξεπουλάν τα πάντα για να ικανοποιηθούν οι Τράπεζες που δάνεισαν τις ελίτ και τα προνομιούχα στρώματα, οι Άγγλοι «καταναλωτές» τώρα συζητούν την απο-ιδωτικοποίηση τους![4] Αλλά τώρα είναι βέβαια αργά αφού είναι δεμένοι χειροπόδαρα, όπως το ίδιο επιχειρούν να κάνουν και με τον ελληνικό λαό οι ο ντόπιες και ξένες ελίτ.

Και όπως αύριο θα είναι αργά και για τους φοιτητές όταν καταλάβουν ότι η δήθεν «τομή» στην Παιδεία, όπως ΚΑΘΕ δήθεν τομή της κοινοβουλευτικής Χούντας, στη πραγματικότητα αποτελεί άλλη μια ξεδιάντροπη προσπάθεια «αγοραιοποίησης», συνήθως από την πίσω πόρτα. Η «εσωτερική αγορά» που σχεδιάζεται για τα Πανεπιστήμια, και παρουσιάζεται απατηλά από τη «Χούντα» σαν προσπάθεια αναβάθμισης και «αυτονόμησης» τους, εκφράζει την ίδια ακριβώς μεθοδολογία που ακολούθησαν οι σοσιαλ/νεοφιλελεύθεροι στη Βρετανία. Τα κουπόνια που, στο πρώτο στάδιο, θα δίνονται δωρεάν από το Κράτος στους φοιτητές για τη χρηματοδότηση των σπουδών τους, αργότερα θα πρέπει να αγοράζονται από αυτούς, με τη «βοήθεια» δανείων που θα ξεπληρώνουν σε όλη τους την ενεργό ζωή. Παράλληλα, τα διδακτικά και ερευνητικά προγράμματα θα καθορίζονται με βάση τις ανάγκες της αγοράς, όπως θα τις προσδιορίζουν οι μάνατζερ που θα μπουν στη διοίκηση των Πανεπιστημίων και οι αντίστοιχοι τεχνοκράτες-πανεπιστημιακοί που θα καλούνται από το εξωτερικό για να εκλέγουν ακόμη και το διδακτικό προσωπικό - πρακτική που μόνο σε Μπανανίες απαντάται. Και φυσικά τον ίδιο στόχο αγοραιοποίησης των εργα-

1. Dan Milmo "Britain's railways named as Europe's most expensive", *The Guardian* (9/9/2010).
2. Martin Hickman, *The Guardian* (18/08/2010).
3. Martin Hickman, *The Guardian* (21/2/2008).
4. Richard Wachman and Tim Webb. "Have we reached the end of the line for privatisation?", *The Guardian* (5/7/2009).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σιακών σχέσεων έχουν οι «νόμοι» που καταργούν τις συλλογικές συμβάσεις και παραδίδουν τους εργαζομένους στο έλεος κάθε εργοδότη, όπως και οι νόμοι για το ξεπούλημα κάθε κοινωνικού πλούτου, και έμμεσα οι νόμοι για το ασφαλιστικό και ο «Καλλικράτης», οι οποίοι ξεκινούν με την εισαγωγή ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στην ασφάλιση και την τοπική αυτοδιεύθυνση, για να καταλήξουν τελικά στην πλήρη αγοραιοποίηση της πρώτης και των παρεχόμενων υπηρεσιών της δεύτερης.

(*Ελευθεροτυπία*, 9/10/2010)

Πώς καταπνίγηκε η αντίσταση στα ληστρικά μέτρα

Ενώ ο Γαλλικός λαός, για άλλη μια φορά, έδειξε πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται οι κοινοβουλευτικές «Χούντες» που αγνοούν τη λαϊκή βούληση, η δική μας Χούντα κάνει ακόμη και εκλογικές εκστρατείες για τους δημοτικούς υποψηφίους της, ενώ τα εγκώμια και τα παράσημα από την υπερεθνική και τη ντόπια ελίτ διαδέχονται το ένα το άλλο. Και αυτό, χάρη όχι μόνο στους επαγγελματίες πολιτικούς που «τη δουλειά τους κάνουν», και τα ελεγχόμενα από τις ελίτ ΜΜΕ, αλλά κυρίως, χάρη στους εγκάθετους του ΠΑΣΟΚ στα συνδικάτα που, αντίθετα με τα Γαλλικά, ευνούχισαν όλους αυτούς του μήνες κάθε αποτελεσματική λαϊκή αντίσταση. Όμως, οι ελίτ μόνο αυτή την αντίσταση τρέμουν, όπως γίνεται φανερό και από αποκαλυπτικό άρθρο των *Financial Times*[5] που οικτίρει τον Γαλλικό λαό γιατί δεν έβαλε μυαλό όπως ο Ελληνικός και καταλήγει ότι μόνο αν οι αγορές χρησιμοποιήσουν ανάλογο φάρμακο όπως στην Ελλάδα, και προκαλέσουν και εκεί μια «ξαφνική» κρίση σαν τη δική μας, θα πεισθούν οι Γάλλοι για τη σοφία του Θατσερικού αποφθέγματος, που αγκάλιασε και η Χούντα του «Γιωργάκη», ότι «δεν υπάρχει εναλλακτική λύση».

Έτσι, οι ελίτ κάνουν πια ωμό το συμπέρασμά τους ότι «μόνο μια απειλή είναι αποτελεσματική» επειδή «δουλεύει» και όσον αφορά στον λαό: η απειλή χρεοκοπίας. Πράγμα που κάνει φανερό ότι αυτή τη στιγμή ή θα νικήσουν οι ελίτ και οι προνομιούχοι ή τα λαϊκά στρώματα. Μέσος δρόμος δεν υπάρχει. Στη Γαλλία, τα λαϊκά στρώματα παίζουν ρόλο μπροστάρη για όλη την Ευρώπη και αν καταφέρουν να δείξουν στις ελίτ ότι ακόμη και στη

5. Βλ. το άρθρο του Gideon Rachman (του γνωστού Σιωνιστή θεωρητικού της παγκοσμιοποίησης) , "Defiant France ignores the abyss", *Financial Times* (18/10/2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

«δημοκρατία» τους δεν μπορούν να ανατρέπουν κοινωνικές κατακτήσεις δεκαετιών χωρίς να έχουν τη παραμικρή λαϊκή εξουσιοδότηση, τότε το μήνυμα της μαζικής αντίστασης, για το οποίο τρέμουν σήμερα οι ελίτ, θα επεκταθεί παντού, ήδη φθάνοντας ακόμη και στη συντηρητική Βρετανία.

Το πρόβλημα όμως είναι ότι στο μεταξύ δημιουργούνται ποικίλες μορφές διαστρεβλωμένης «αντίστασης», οι οποίες συνήθως αναφέρονται στα «ατομικά δικαιώματα» και ελευθερίες (την ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης) και ποτέ στο ίδιο το σύστημα που γεννά τις απώτερες αιτίες της καταπίεσης. Ένα σύστημα, που άλλοτε παρέχει, ενώ άλλοτε αποσύρει, ελευθερίες και δικαιώματα ανάλογα με τις περιστάσεις και τα συμφέροντα των ελίτ που το διαφεντεύονται - πάντα για χάρη του «εθνικού συμφέροντος»! Έτσι, σήμερα λαϊκά στρώματα σε όλη την Ευρώπη στρέφονται κατά των μεταναστών αντί να στραφούν κατά των ελίτ που δημιούργησαν το πρόβλημα. Στην Ελλάδα, μάλιστα, διάφοροι θρασύδειλοι ανεγκέφαλοι καταφεύγουν και στη φυσική βία εναντίον ανυπεράσπιστων μεταναστών, ενώ οι ίδιοι «κάθονται σαν κότες» όταν η Χούντα με τα ληστρικά μέτρα της τους πετσοκόβει τις δουλειές, τους μισθούς, τις συντάξεις και τα δικαιώματά τους για «να σωθεί η Πατρίς» - δηλαδή, οι Τράπεζες που μας δάνειζαν (με το αζημίωτο βέβαια!) ώστε να διατηρείται η αναπτυξιακή «φούσκα», που δημιούργησαν οι ίδιες ντόπιες και ξένες ελίτ! Από την άλλη μεριά, άνθρωποι του «πνεύματος και της Τέχνης» που ενώ (κατά κανόνα) δεν τολμούν, όχι να ηγηθούν παλλαϊκού αγώνα κατά της Χούντας, αλλά ούτε καν να κόψουν κάθε είδους σχέση με τα μέλη της και τους επαγγελματίες πολιτικάντηδες και παρατρεχάμενους που την στηρίζουν, δεν έχουν δισταγμό να γίνουν ηρωικοί μπροστάρηδες σε αγώνες για την υπεράσπιση του ιερού τους δικαιώματος να καπνίζουν «όπου γουστάρουν» για να μην καταπιέζεται η «ελευθερία» τους.

Αλλά, εάν η Χούντα στην Ελλάδα κατάφερε με την αποφασιστική βοήθεια των εγκαθέτων της στα συνδικάτα να «σαλαμοποιήσει» και να αδρανοποιήσει το κίνημα κατά των ληστρικών μέτρων, υπάρχει ένα κίνημα που ιστορικά δεν ήταν ελέγξιμο από κομματικούς εγκαθέτους, όπως το έδειξε επανειλημμένα σε ολόκληρη τη μεταπολεμική περίοδο και τελευταία τον Δεκέμβρη του 2008: το φοιτητικό και μαθητικό κίνημα, το οποίο σήμερα θα μπορούσε να παίξει τον ίδιο ρόλο καταλύτη όπως και παλαιότερα. Ιδιαίτερα όταν η Χούντα προχωρά ακάθεκτη σε άλλη μια από τις «τομές» της που, όπως όλες οι άλλες, έχει πραγματικό στόχο την πλήρη «αγοραιοποίηση» της παιδείας. Δηλαδή, τη δημιουργία μιας εσωτερικής αγοράς σε αυτή και την σύνδεση της γνώσης και της έρευνας με τα ιδιωτικοοικονομικά κρι-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τήρια της αγοράς, αναιρώντας ουσιαστικά τον ίδιο τον χαρακτήρα της παιδείας σαν «κοινού αγαθού» που έχει στόχο την ίδια τη γνώση και την έρευνα, αλλά και το γενικό συμφέρον. Και, φυσικά, ούτε το γενικό συμφέρον ούτε η γνώση και η έρευνα έχουν καμιά σχέση με τον «μπεζαχτά» των δυνάμεων της αγοράς και τις «μπίζνες» που, σύμφωνα με τον Νόμο-Πλαίσιο, θα είναι τυπικά και ουσιαστικά το απώτατο κριτήριο για την αξιολόγηση των διδακτικών και ερευνητικών προγραμμάτων

(*Ελευθεροτυπία*, 23/10/2010)

Καταστροφή και αυτο-οργάνωση

Η κοινοβουλευτική Χούντα, με τον ηγετίσκο της να αγκαλιάζει τώρα και τους χειρότερους ρατσιστές και Σιωνιστές εγκληματίες όπως ο Λίμπερμαν, καθημερινά αποθρασύνεται όλο και περισσότερο, γκρεμίζοντας και τις τελευταίες κοινωνικές κατακτήσεις, και συνακόλουθα συγκεντρώνοντας τα ενθουσιώδη συγχαρητήρια των ντόπιων και ξένων ελίτ. Έτσι, μετά την κατεδάφιση των συλλογικών συμβάσεων –δήθεν για να βοηθήσει προβληματικές επιχειρήσεις μέσω των επιχειρησιακών συμβάσεων αλλά στη πραγματικότητα, όπως έγινε πια φανερό, για να βοηθήσει την παραπέρα ληστρική κερδοφορία τους σε βάρος των εργαζομένων– ήλθε η σειρά της κατάργησης των φθηνών αστικών μεταφορών ως δημοσίας υπηρεσίας, η οποία, με το πετσόκομμα της δημόσιας επιχορήγησης, μετατρέπεται από τους Χουντικούς «σοσια-ληστές» σε ανταγωνιστική υπηρεσία στο δρόμο της ιδιωτικοποίησης! Και αύριο ετοιμάζεται το ξεπούλημα κάθε κοινωνικού πλούτου που, σε συνδυασμό με το «άνοιγμα των κλειστών επαγγελμάτων» κ.λπ., θα οδηγήσει στην πλήρη ένταξη μας στον νέο πανευρωπαϊκό καταμερισμό εργασίας που υλοποιεί η ΕΕ με μοχλό την οικονομική κρίση. Συνοπτικά, ο νέος αυτός καταμερισμός προϋποθέτει την «Κινεζοποίηση» των εργασιακών συνθηκών και την καταβαράθρωση της δημόσιας υγείας, παιδείας και κοινωνικών υπηρεσιών, ενώ συνεπάγεται τη μαζική ανεργία και φτώχεια για τους πολλούς και την χλιδάτη άνεση για τους λίγους, καθώς και τον απόλυτο έλεγχο της ίδιας της ζωής μας από τις ξένες και ντόπιες ελίτ!

Το ερώτημα όμως που γεννιέται είναι πού οφείλεται η (επιφανειακά τουλάχιστον), εντελώς περίεργη απάθεια των λαϊκών στρωμάτων που δέχονται να εμπαίζονται κατ' αυτόν τον χυδαίο τρόπο με μυθολογίες για «μο-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νόδρομους» και καταστροφολογίες από μια Χούντα μερικών δεκάδων επαγγελματιών πολιτικάντηδων (και τα ελεγχόμενα από τις ελίτ ΜΜΕ) που θρασύτατα επιβάλλουν τα πιο κτηνώδη μέτρα σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων, χωρίς την παραμικρή νομιμοποίηση γι' αυτά; Κατά τη γνώμη μου, η φαινομενική αυτή απάθεια, η οποία συγκαλύπτει μια συσσωρευμένη οργή, οφείλεται στον συνδυασμό δυο βασικών παραγόντων. Πρώτον, στην ιστορική απουσία ενός ακομμάτιστου κινήματος αυτο-οργάνωσης και, δεύτερον, στην ουσιαστική χρεοκοπία της Αριστεράς μας, την οποία θα εξετάσω στο επόμενο άρθρο.

Όσον αφορά στο κίνημα αυτό-οργάνωσης δεν εννοώ τις κινήσεις που δεν θεμελιώνονται σε συνολικό πολιτικό πρόταγμα, όπως, για παράδειγμα τα τοπικά δίκτυα άμεσης ανταλλαγής, τους συνεταιρισμούς παραγωγών/καταναλωτών χωρίς μεσάζοντες, αγροτικές κολεκτίβες και οικο-κοινότητες, τοπικά νομίσματα και άλλες μορφές «κοινωνικής οικονομίας») ή τα αντίστοιχα πειράματα «από-ανάπτυξης». Ούτε, βέβαια, αναφέρομαι στις διάφορες «συνελεύσεις» που βλέπουν την δημοκρατία σαν διαδικασία και όχι σαν μορφή πολιτεύματος και είναι κατά κανόνα βραχύβιες, είτε διότι αναλώνονται στην υπεράσπιση συγκεκριμένων αιτημάτων, είτε διότι η απουσία δύναμης επιβολής των αποφάσεων τους δεν προσελκύει το σημαντικό ενδιαφέρον των πολιτών. Οι μορφές αυτές αυτο-οργάνωσης συνήθως είναι εντελώς ακίνδυνες για το σύστημα - γι' αυτό τώρα ακόμη και η κοινοβουλευτική Χούντα ενισχύει διάφορες μορφές κοινωνικής οικονομίας και εθελοντικής εργασίας, με στόχο την παραπέρα μείωση των κοινωνικών δαπανών.

Αντίθετα, εννοώ, πρώτον, τις μορφές αυτο-οργάνωσης που πηγάζουν μέσα από το συνδικαλιστικό κίνημα (εργαζομένων, φοιτητών, αγροτών κ.λπ.) οι οποίες, αφού ξεπεράσουν τις κομματικές ηγεσίες που ευνουχίζουν κάθε πραγματικό αγώνα τους, δημιουργούν μονίμους αμεσοδημοκρατικούς θεσμούς για την έκφραση της βούλησής τους. Εάν υπήρχε παρόμοια παράδοση αυτόνομης συνδικαλιστικής αυτο-οργάνωσης (που στην Ελλάδα, για ιστορικούς λόγους, ήταν σποραδική) σήμερα θα μπορούσαν να είχαν συνενωθεί οι εργαζόμενοι στον δημόσιο τομέα με αυτούς στον ιδιωτικό, οι φοιτητές με τους συνταξιούχους, αλλά και τους ανέργους, και ν' απέτρεπαν τη «σαλαμοποίηση» των αγώνων που με επιτυχία εφαρμόζει η Χούντα, οδηγώντας σε ένα μαζικό κίνημα που θα είχε ήδη οδηγήσει στην ανατροπή της.

Δεύτερον, εννοώ την περίπτωση ανάπτυξης ενός μαζικού κινήματος αυτο-οργάνωσης που θα πήγαζε από ένα πολιτικό πρόταγμα και στρατη-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

γική με στόχο την δημιουργία θεσμών αυτοδιεύθυνσης των πολιτών (μέσα από τις «δημοτικές» συνελεύσεις τους), και αυτοδιαχείρισης των εργαζομένων (μέσα από τις εργασιακές συνελεύσεις τους), στο πλαίσιο ενός νέου τύπου οικονομίας και πολιτείας που, αντί για την εξωστρέφεια και την ανταγωνιστικότητα, θα θεμελιωνόταν στην αυτοδυναμία και την αλληλεγγύη. Στην Ελλάδα, όμως, τέτοιου είδους προτάγματα μποϊκοτάρονται συστηματικά από τους μεταμοντέρνους που κυριαρχούν στον «ελευθεριακό» χώρο και θεωρούν «εξουσιαστικό» κάθε πολιτικό πρόταγμα, παίζοντας έτσι το παιχνίδι του συστήματος - που φυσικά στηρίζεται σε καθολικό πρόταγμα.

Εδώ όμως θα έπρεπε να κάνουμε μια σημαντική παρέκβαση για την έννοια του πολιτικού προτάγματος στα σημερινά ελευθεριακά προτάγματα. Τα δυο κυριότερα πολιτικά «προτάγματα» στον στενό[6] ελευθεριακό χώρο (τα υπόλοιπα είναι συνήθως παραλλαγές αυτών των δυο) είναι το Καστοριαδικό «πρόταγμα» της αυτονομίας και το Μπουκτσινικό πρόταγμα του κομμουναλισμού. Κατά τη γνώμη μου, όμως, κανένα δεν ικανοποιεί τις προϋποθέσεις ενός πλήρους πολιτικού προτάγματος, όπως έχω προσπαθήσει να δείξω αλλού.[7] Ένα πλήρες πολιτικό πρόταγμα πρέπει να καλύπτει τρεις βασικές προϋποθέσεις: α) να έχει τη δική του ανάλυση της σημερινής πραγματικότητας, β) να κάνει τις δικές του προτάσεις για ένα νέο θεσμικό πλαίσιο που θ' ανατρέπει την ουσία του σημερινού συστήματος και γ) να διαθέτει συγκεκριμένη μεταβατική στρατηγική. Μολονότι το Καστοριαδικό πρόταγμα καλύπτει την πρώτη προϋπόθεση, το δεύτερο στοιχείο αναμένεται να προκύψει «απροσδόκητα» από την αλλαγή σημασιών στα «βάθη της κοινωνίας» και φυσικά η οποιαδήποτε μεταβατική στρατηγική σε αυτό το πλαίσιο δεν έχει νόημα. Από την άλλη μεριά, το Μπουκτσινικό πρόταγμα υιοθετεί τον κομουνιστικό μύθο της κοινωνίας μετασπάνεως, στην οποία δεν απαιτείται στην πραγματικότητα καμία λήψη οικονομικών αποφάσεων για την κατανομή των πόρων. Το μόνο που απαι-

6. Το πρόταγμα της Περιεκτικής Δημοκρατίας εννοείται ότι ξεπερνά τον στενό ελευθεριακό χώρο όπου ανήκουν προτάγματα όπως το Μπουκτσινικό, το Καστοριαδικό και οι παραλλαγές τους, εφόσον αναφέρεται σε μια ευρύτερη σύνθεση και υπέρβαση των δυο σημαντικότερων αντισυστημικών παραδόσεων (αυτονομίας/δημοκρατίας και σοσιαλιστικής) με τα σημαντικότερα αντισυστημικά ρεύματα στα νέα κοινωνικά κινήματα (οικολογικό, φεμινιστικό κ.λπ.).

7. Βλ. *Παγκοσμιοποιημένος Καπιταλισμός, Έκλειψη της Αριστεράς και Περιεκτική Δημοκρατία*, Επιμ. Steven Best (Κουκκίδα, 2008), σελ. 235-256.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τείται σε αυτή την κοινωνία είναι κατά βάση ένα σύνολο από ηθικές αρχές που να καθοδηγούν τη κατανομή. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το κομμουναλιστικό πρόταγμα δεν προτείνει κανέναν μηχανισμό για την κατανομή των πόρων και αντί γι' αυτό ο ίδιος ο Μπούκτσιν επιμένει ότι σε μια κομουνιστική κοινωνία μετασπάνεως «η ίδια η ιδέα μιας οικονομίας έχει αντικατασταθεί από ηθικές (αντί για παραγωγικές) σχέσεις».[8] Το Μπουκτσινικό πρόταγμα επομένως δεν ικανοποιεί τη δεύτερη προϋπόθεση για ένα καθολικό πρόταγμα. Εάν σε αυτό προσθέσουμε ότι οι οπαδοί του Μπούκτσιν συνήθως δεν αναφέρονται στο βασικό στοιχείο της μεταβατικής στρατηγικής του, τη συμμετοχή στις τοπικές εκλογές, τότε καταλήγουμε πάλι στις αποτυχημένες μορφές αυτο-οργάνωσης που αναφέρθηκα παραπάνω.

Υ.Γ. Οι Οικολόγοι-Πράσινοι, δηλαδή οι μεταλλαγμένοι Πράσινοι με επί κεφαλής τους στην Ευρωβουλή (ή Ευρωκαφενείο) τον πολιτικό τυχοδιώκτη Κον-Μπεντίτ –παρακλάδι των οποίων είναι οι υπό τον Μ. Τρεμόπουλο δικοί μας– δεν φθάνει που προσποιούνται ότι έχουν κάποια σχέση με τους ριζοσπάστες Πράσινους της δεκαετίας του 1980, πριν επικρατήσουν οι «ρεαλιστές» επαγγελματίες πολιτικάντηδες τύπου Κον-Μπεντίτ, αλλά τώρα προχωρούν και σε ανοικτή εξαπάτηση. Έτσι, σε εκδήλωσή τους στον Πειραιά πριν λίγες μέρες, το στέλεχός τους Κ. Διάκος κάνει εισήγηση για μια εναλλακτική οικονομία με βάση την «τοπικότητα» και τον κοινοτισμό όπου χρησιμοποιεί –κατά λέξη– το 70% άρθρου μου στην «Ε» 9/1/1993, χωρίς βέβαια να αναφέρει την πηγή του, προφανώς διότι μόνο η χρονολογία του άρθρου μου θα έκανε φανερό το γεγονός ότι οι Πράσινοι στους οποίους αναφερόμουν ήταν οι παλαιοί «fundos» (δηλαδή οι ριζοσπάστες Πράσινοι) και όχι βέβαια τα σημερινά «καλά παιδιά της ΕΕ» που άμεσα ή έμμεσα στηρίζουν και όλους τους πολέμους της.

(*Ελευθεροτυπία*, 15/1/2011)

Η οικονομική κατοχή

Η αδίστακτη ντόπια Χούντα, σε αγαστή σύμπνοια με την χούντα της υπερεθνικής ελίτ που εκπροσωπεί η Τρόικα, υιοθέτησαν μια δανειακή συνθήκη[9] που ακόμη και το κύριο άρθρο της Βρετανικής Independent την πα-

8. Στο ίδιο.
9. Αναφέρεται στο δεύτερο μνημόνιο του Φεβρουαρίου 2012.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρομοίαζε με τη συνθήκη των Βερσαλλιών (η οποία είχε στόχο το οικονομικό γονάτισμα της ηττημένης στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο Γερμανίας), ενώ η μεγάλη κεντροαριστερή Ισπανική εφημερίδα El Pais την χαρακτήριζε ως μια «πελώρια μεταφορά κυριαρχίας, πιθανώς τη μεγαλύτερη που υπέστη μια χώρα εν καιρώ ειρήνης». Φυσικά, η δική μας ελίτ, δια του δοτού Τραπεζίτη πρωθυπουργού, δήλωνε «πολύ ευτυχής» την ημέρα που προσυπέγραφε και την τυπική πια αποικιοποίηση της Ελλάδος από την ΕΕ. Και αυτό, τη στιγμή που δεν υπάρχει σοβαρός διεθνής οικονομολόγος που να μην παραδέχεται ότι η συνθήκη αυτή είναι απλά ένα μέσο αναβολής της τυπικής χρεοκοπίας της χώρας, μέχρις ότου θωρακιστεί η υπόλοιπη Ευρωζώνη και ιδιαίτερα οι αδύνατοι κρίκοι της στη περιφερειακή Νότια Ευρώπη από οποιαδήποτε μεταδοτικά συμπτώματα, αλλά και –το κυριότερο– να εξασφαλιστεί ότι η συνθήκη αυτή θα δέσει χειροπόδαρα, ακόμη και Συνταγματικά, τον Ελληνικό λαό για πολλές δεκαετίες, ανεξάρτητα από τις αλλαγές του πολιτικού προσωπικού στη κυβέρνηση, ότι όχι μόνο θα ξεπληρώσει (για πολλοστή φορά) όλα τα χρέη, χωρίς κανένα πια δικαίωμα νέου κουρέματος στο μέλλον, αλλά και ότι θα ξεπουλήσει κάθε κοινωνικό αγαθό και υπηρεσία στις πολυεθνικές που θα εισβάλλουν στη χώρα υπό τη μορφή «επενδύσεων». Αυτό, αφού στο μεταξύ θα έχει γίνει και μια τυπική χρεοκοπία που θα ελέγχεται όμως πάλι από τις ελίτ και θα συνοδεύεται από προσωρινή έξοδο από την Ευρωζώνη, ώστε όχι μόνο να αγοραστεί ο κοινωνικός μας πλούτος στις σημερινές ευτελισμένες λόγω κρίσης τιμές, αλλά και σε υποτιμημένο νόμισμα !

Φυσικά, τα παραπάνω δεν σημαίνουν, όπως υποστηρίζουν και οι εθναμύντορες, ότι αντιμετωπίζουμε κάποια ξένη επίθεση και κατοχή, όπως η αντίστοιχη Γερμανική στον πόλεμο. Μολονότι και τώρα έχουμε επίσης ένα είδος κατοχής και έχουμε απώλεια της εθνικής κυριαρχίας, η διαφορά είναι ότι τώρα έχουμε μια οικονομική και όχι στρατιωτική κατοχή, η δε απώλεια εθνικής κυριαρχίας που σίγουρα υφιστάμεθα δεν είναι συνέπεια στρατιωτικής καταστροφής, αλλά συνέπεια οικονομικής καταστροφής. Και η διαφορά αυτή είναι κρίσιμη. Διότι ενώ στην πρώτη περίπτωση ο εχθρός είναι ορατός διά γυμνού οφθαλμού και εύκολα συνενώνει εναντίον του ολόκληρο τον λαό της κατεχόμενης χώρας στην αποπομπή του από τις πόλεις και τα χωριά που ανδρώθηκε, στη δεύτερη περίπτωση ο «εχθρός» φαίνεται μόνο όταν έχει συνειδητοποιηθεί η φύση του ως ένα κοινωνικό-οικονομικό σύστημα, και μέχρι τότε μπορεί εύκολα να αποπροσανατολίζονται τα θύματα της κατοχής αυτής, από τους εγχώριους συμμάχους των ξένων θυτών που δεν υφίστανται στον ίδιο βαθμό τις συνέπειες της οικονομικής

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

καταστροφής, αν δεν ωφελούνται κιόλας από αυτές!

Και για να μιλήσουμε πιο συγκεκριμένα. Η σημερινή οικονομική καταστροφή οδηγεί στην εξαθλίωση και την φτωχοποίηση της πλειοψηφίας του Ελληνικού λαού, δηλαδή των λαϊκών στρωμάτων που εξαναγκάζονται να δουλεύουν για μισθούς πείνας, ή ωθούνται στην ανεργία στην οποία ήδη καταδικάζονται οι μισοί σχεδόν νέοι μας, με μόνη διέξοδο την μετανάστευση (για όσους μπορούν) ή την φτώχεια, τα ναρκωτικά και τελικά την αυτοκτονία για κάποιους. Σήμερα, τα λαϊκά στρώματα που καταστρέφονται οικονομικά δεν ανήκουν μόνο στα παραδοσιακά στρώματα των φτωχών εργατών, αγροτών καθώς και των αυτο-απασχολούμενων κάθε είδους, αλλά περιλαμβάνουν και την κρατικοδίαιτη μεσαία τάξη που δημιούργησε η ψευτοανάπτυξη «με ξένα κόλλυβα» (του ΠΑΣΟΚ κυρίως) στη μεταπολίτευση. Γιατί είναι ακριβώς αυτή η μεσαία τάξη που σήμερα κτυπιέται αλύπητα, όχι γατί είναι οι «κακοί» Γερμανοί που το επιβάλλουν, ή η «κακιά» και «τιμωρητική» Ευρώπη,[10] σε αντίθεση με την «Ευρώπη των λαών» της «δημοκρατίας» και της «κοινωνικής δικαιοσύνης», που ήταν βέβαια απλά ένα ιδεολογικό κατασκεύασμα, στο οποίο στηριζόταν η ΕΟΚ και στη συνέχεια η ΕΕ. Ούτε γιατί, όπως εντελώς ανιστόρητα υποστηρίζεται, «η υπαρκτή κρίση των δύο τελευταίων ετών έφερε στο προσκήνιο κοινωνικές δυνάμεις, που είτε χάρη ταξικών συσχετισμών ή πραγματικών δυνατοτήτων αναδιανομής κατά το παρελθόν, ποτέ δεν είχαν αποκτήσει το προβάδισμα στην χάραξη της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής της ΕΕ».[11] Και φυσικά το ίδιο ανιστόρητος είναι ο ισχυρισμός του Μηλιού ότι ο Κεϊνσιανισμός τέθηκε σε διωγμό από τον σημερινό αντιδραστικό συσχετισμό δυνάμεων στην ΕΕ που επιδιώκει την αναδιανομή του πλούτου, και ότι τα μνημόνια –σε μια προσέγγιση που πλησιάζει (με «Μαρξιστική» ορολογία) μια συνωμοσιολογική θεωρία– δεν σχεδιαστήκαν παρά για να θέσουν το θεσμικό και οικονομικό πλαίσιο «ώστε ν' αναδιαρθρωθεί η κοινωνία σε αντιδραστική κατεύθυνση:

> να συσσωρευτεί ο πλούτος σε λίγα χέρια, να ενισχυθούν τα κέρδη και ο εργοδοτικός δεσποτισμός, να αποδομηθούν τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα, να αυξηθεί η «ελαστικότητα» της εργασίας»[12].

10. Σ. Πεσματζόγλου, «Δεν είναι μια η Ευρώπη», Οι εργαζόμενοι στην *Ελευθεροτυπία* (25/2/2012).
11. Λ. Βατικιώτης, «Η Ευρώπη των αποικιών», στο ίδιο.
12. Γ. Μηλιός, «Σωτήριο μνημόνιο θα είναι μόνο εκείνο που θα ανατραπεί»!, στο ίδιο.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Και δεν είναι μόνο ανιστόρητες αυτές οι απόψεις, αλλά και προδίδουν παντελή έλλειψη κατανόησης της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, την οποία ερμηνεύουν συνήθως ως ιδεολογία ή ως κακή πολιτική, και όχι σαν δομικό καπιταλιστικό φαινόμενο, όπως σύγχρονες προσεγγίσεις που ξεπερνούν έναν ξεπερασμένο Μαρξισμό κάνουν.[13]

Στην πραγματικότητα, όπως έδειξα αλλού,[14] όλα άρχισαν πολύ νωρίτερα, σχεδόν είκοσι χρόνια πριν, με την ολοκλήρωση της Ευρωπαϊκής Αγοράς το 1993, όταν θεσμοποιήθηκε η Πράξη Ενιαίας Αγοράς, η οποία καθιέρωνε την ελεύθερη διακίνηση των εμπορευμάτων, του κεφαλαίου και της εργασίας μέσα στην Κοινότητα, με την κατάργηση όλων των μη δασμολογικών εμποδίων.

Αυτό σήμαινε, όχι μόνο το άνοιγμα, αλλά και την «απελευθέρωση» από κοινωνικούς ελέγχους των τεσσάρων αγορών (αγαθών, υπηρεσιών, κεφαλαίου και εργασίας) - τις γνωστές «4 ελευθερίες». Η ολοκλήρωση της Ευρωπαϊκής αγοράς κρίθηκε αναγκαία στο πλαίσιο της εντεινόμενης διεθνοποίησης της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και του οξυνόμενου ανταγωνισμού με τα άλλα μπλοκ του διεθνούς κεφαλαίου, δηλαδή το Αμερικανικό και των χωρών της Ν.Α. Ασίας.

Όμως, το πρόβλημα ανταγωνιστικότητας για τα μητροπολιτικά κέντρα της ΕΟΚ ήταν εντελώς διαφορετικό από το αντίστοιχο πρόβλημα στις περιφερειακές χώρες. Η βελτίωση της ανταγωνιστικότητας στο κέντρο (με δεδομένη την υψηλή παραγωγικότητα των μητροπολιτικών χωρών) εξαρτάται κυρίως από τη συγκράτηση τιμών και μισθών ώστε να μπορούν να ανταγωνιστούν τα Γερμανικά π.χ. βιομηχανικά προϊόντα και τα φθηνότερα προϊόντα made in China, είτε αυτά παράγονται από θυγατρικές είτε από εγχώριες επιχειρήσεις. Αντίθετα, η βελτίωση της ανταγωνιστικότητας στις περιφερειακές χώρες μέσα στην ΕΟΚ/ΕΕ, όπως η Ελλάδα, εξαρτάται από τη μέσω νέων επενδύσεων βελτίωση της παραγωγικότητας. Το πρόβλημα δηλαδή σε αυτές τις χώρες ήταν αναπτυξιακό και αφορούσε τη δημιουργία μιας ισχυρής παραγωγικής βάσης με αντίστοιχα επίπεδα παραγωγικότητας προς αυτά των μητροπολιτικών κέντρων. Εντούτοις, παρά τη ριζική διαφορά στα αίτια της μείωσης της ανταγωνιστικότητας, η πολιτική

13. Leslie Sclair, *The Transnational Capitalist Class* (Blackwell, 2001).

14. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής ελίτ: Η ανάγκη για άμεση έξοδο από την ΕΕ και για μια αυτοδύναμη οικονομία* (Γόρδιος, 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

που ακολουθήθηκε στο πλαίσιο της μετα-Μάαστριχτ Ευρώπης ήταν κοινή για όλα τα μέλη και καθοριζόταν από τις ανάγκες και τα συμφέροντα του κέντρου. Έτσι, το Ευρωπαϊκό κεφάλαιο προχώρησε με την Ενιαία Αγορά σε μια οικονομική ενοποίηση νεο-φιλελεύθερου χαρακτήρα (η οποία ολοκληρώθηκε στη συνέχεια με την ΟΝΕ και την Ευρωζώνη), στην οποία προσχώρησαν αμέσως τόσο οι τ. σοσιαλδημοκράτες και νυν σοσιαλ-φιλελεύθεροι, όσο και η Ευρω-αριστερά.

«Ελεύθερες» αγορές, όμως, σημαίνουν όχι μόνο ανοικτές αγορές (δηλ. την απρόσκοπτη κίνηση εμπορευμάτων, κεφαλαίου και εργασίας) αλλά και «ελαστικές» αγορές, (δηλ. την εξαφάνιση των «εμποδίων» στον ελεύθερο σχηματισμό των τιμών, αλλά και των μισθών, καθώς και τον γενικότερο περιορισμό του Κρατικού ρόλου στον έλεγχο της οικονομικής δραστηριότητας) - με άλλα λόγια, τον δραστικό περιορισμό του στοιχείου «εθνικής οικονομίας». Και αυτή ήταν η ουσία της νεοφιλελεύθερης συναίνεσης που χαρακτήριζε το νέο θεσμικό πλαίσιο της ΕΟΚ. Στην πραγματικότητα, η συνθήκη του Μάαστριχτ θεσμοποιούσε σε πανευρωπαϊκό επίπεδο τις αλλαγές που είχαν εισαχθεί από τη Θάτσερ στη Βρετανία και τον Ρίγκαν στις ΗΠΑ. Οι αλλαγές αυτές, με τη σειρά τους, είχαν ήδη επιβληθεί «από κάτω», από τις πολυεθνικές, στη διαδικασία διεθνοποίησης της οικονομίας της αγοράς (π.χ. με την αγορά ευρω-δολαρίων, ευρω-γιέν κ.λπ.).

Αντίθετα, τελείως διαφορετική εικόνα της ολοκλήρωσης έδινε ένα παλαιότερο κείμενο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής[15] που ουσιαστικά πρόβλεπε «ενδεικτικό σχεδιασμό» σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Και αυτή ήταν και η ουσία της σοσιαλδημοκρατικής πρότασης: ένα είδος διεθνοποιημένου Κεϊνσιανισμού (δηλαδή, Κοινοτικού παρεμβατισμού στον έλεγχο της οικονομικής δραστηριότητας) που αναπόφευκτα θα έπρεπε να αντικαταστήσει τον εθνικό Κεϊνσιανισμό. Αναπόφευκτα, γιατί η Κεϊνσιανή στρατηγική είναι ανεφάρμοστη σε στενά εθνικά πλαίσια, όταν επικρατούν συνθήκες ελεύθερης διακίνησης κεφαλαίου και εργασίας.

Ο καταποντισμός, δηλαδή, της σοσιαλδημοκρατικής συναίνεσης, που άρχισε με την άνθηση του νεοφιλελευθερισμού στη δεκαετία του 1980 παραμέρισε και τις σχετικές προτάσεις για μια Ευρωπαϊκή Κεϊνσιανή στρατηγική. Και αυτό δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιας συνωμοσίας, όπως υπο-

15. Claude Gruson, Commission of the European Communities, *The challenges ahead: A plan for Europe* (Office for Official Publications of the European Communities, 1979).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στηρίζουν αφελείς συνωμοσιολογικές, αλλά και αποπροσανατολιστικές για το λαϊκό κίνημα, «θεωρίες» τυπου Naomi Klein,[16] αλλά αποτέλεσμα των προαναφερθεισών αλλαγών από τα κάτω που είχε φέρει η αυξανόμενη διεθνοποίηση της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς.

Στη συνέχεια, η εισαγωγή του Ευρώ σήμαινε ότι για να επιτυγχάνεται η σταθερότητα των τιμών στην Ευρωζώνη έπρεπε τα δημοσιονομικά ελλείμματα να ελαχιστοποιούνται, όπως επέβαλε το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης, το οποίο ακριβώς επειδή δεν ετηρείτο από πολλές χώρες, ακόμη και του κέντρου, οδήγησε τώρα στην ανάγκη συνταγματικής απαγόρευσης των ελλειμμάτων. Και αυτό, διότι η μόνη δυνατότητα που μένει στις ελίτ, κάτω από τις συνθήκες αυτές, για βελτίωση της ανταγωνιστικότητας και της κερδοφορίας είναι η συμπίεση του κόστους παραγωγής και η ελαχιστοποίηση του φορολογικού βάρους πάνω στα κέρδη και τα εισοδήματα της ίδιας της ελίτ. Όταν δηλαδή η αύξηση της παραγωγικότητας δεν είναι δυνατή, λόγω της απουσίας σημαντικών επενδύσεων σε νέες τεχνολογίες κ.λπ. (όπως ήταν η περίπτωση της χώρας μας), τότε μένει μόνο η απειλή της ανεργίας και της ανασφάλειας, καθώς και η παράλληλη «ελαστικοποίηση» της αγοράς εργασίας, στην οποία άλλωστε εξακολουθεί να στηρίζεται η «πολιτική» απασχόλησης της Ευρωζώνης, παρά τα ευχολόγια της συνθήκης του Άμστερνταμ. Με βάση τα δεδομένα αυτά δεν είναι περίεργο ότι η μεν οικονομική και πολιτική ελίτ μας είχε πάντα εναποθέσει τις ελπίδες της στις ξένες επενδύσεις, και σήμερα αυτή αποτελεί τη μόνη ελπίδα της για ανάπτυξη, οι δε Οικολόγοι Πράσινοι στην «πράσινη» ανάπτυξη και οι παλαιό-Μαρξιστές στο κίνημα αλληλεγγύης υπέρ της Ελλάδος και την πάλη για την ανάπτυξη ενός πανευρωπαϊκού κινήματος που θα αλλάξει τον συσχετισμό δυνάμεων και θα οδηγήσει σε μια Ευρώπη των λαών - και άλλα παραμύθια στο σημερινό θεσμικό πλαίσιο των ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών που επιβάλλει η διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς.

Αν λοιπόν δούμε τις αδιέξοδες, δήθεν λύσεις, που πρότεινε η αριστερά αυτή, τότε μπορούμε να καταλάβουμε πώς κατάφεραν η ντόπια και η ξένη Χούντα να περάσουν τα κτηνώδη μέτρα. Και αυτό, διότι οι «λύσεις» αυτές δεν θεμελιώνονται στη βασική διαπίστωση πως η μονομερής έξοδος, όχι απλά από την Ευρωζώνη, αλλά και από την ΕΕ, καθώς και η επιβολή αυστηρών κοινωνικών ελέγχων στις «4 αγορές», είναι αναγκαίες προϋποθέ-

16. Naomi Klein, *Το δόγμα του σοκ: Η άνοδος του καπιταλισμού της καταστροφής* (Λιβάνης, 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σεις για την έξοδο από την καταστροφική κρίση, μαζί με την ακύρωση των δανειακών συμβάσεων, την αναγκαστική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση κάθε κοινού αγαθού που έχει περιέλθει, μέσα από τη διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων, στην ιδιοκτησία των ξένων και ντόπιων ελίτ. Όλα αυτά και άλλα μέτρα[17] θα έπρεπε να έχουν μακροπρόθεσμο στόχο την οικοδόμηση της παραγωγικής δομής της χώρας (η οποία έχει καταστραφεί ολοκληρωτικά μετά την πλήρη ενσωμάτωσή της στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, και ιδιαίτερα μετά την ένταξή μας στην ΕΟΚ/ΕΕ), και τη δημιουργία ενός συναφούς καταναλωτικού πρότυπου που θα στήριζε μια αυτοδύναμη (όχι αυτάρκη) οικονομία. Η αυτοδύναμη οικονομία αποτελεί άλλωστε την μόνη δυνατή διέξοδο από τη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, που προσφέρει εναλλακτική λύση στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Και φυσικά αυτό δεν σημαίνει «απομονωτισμό» όπως διαστρεβλώνουν την αυτονομία οι «Ευρώδουλοι» στη ρεφορμιστική Αριστερά, τα Πανεπιστήμια κ.λπ. που έχουν άμεσα ή έμμεσα οικονομικά και άλλα συμφέροντα από την παραμονή μας στην ΕΕ. Αυτή είναι η μόνη φιλολαϊκή λύση, ιδιαίτερα αν αποτελέσει τμήμα οικονομικών ενώσεων με γειτονικές χώρες σε παρόμοιο επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης (π.χ. χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου, Βαλκανικές χώρες, χώρες της Βόρειας Αφρικής κ.λπ.). Οι νέες αυτές οικονομικές ενώσεις που θα θεμελιώνονται στην αλληλεγγύη των λαών, αντί για τις σημερινές ληστρικές ενώσεις του κεφαλαίου, όπως η ΕΕ, αποτελούν τον μόνο αληθινό διεθνισμό σήμερα, σε αντιδιαστολή με τον ψευτοδιεθνισμό της ρεφορμιστικής «Αριστεράς» που δήθεν θα κτιστεί μέσα στην ΕΕ!

Ο αγώνας για να κτιστεί ένα παλλαϊκό Μέτωπο κοινωνικής και, κατά συνέπεια, εθνικής απελευθέρωσης είναι σήμερα επιτακτική ανάγκη, εφόσον μόνο ένα παρόμοιο Μέτωπο θα μπορούσε να σταματήσει τη σημερινή καταστροφή και να ανοίξει τον δρόμο, αρχικά, για μια αυτοδύναμη οικονομία και, τελικά, για τη μορφή απελευθερωτικής κοινωνίας που θα επέλεγε ο Λαός.

(Το άρθρο αυτό δημοσιεύθηκε στις 28/2/2012 μόνο ηλεκτρονικά, λόγω της μακράς απεργίας στην Ελευθεροτυπία, εδώ:
http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2012/2012_02_28.html)

17. Βλ. Έκκληση για ένα Νέο Εθνικό-Κοινωνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο.
http://www.inclusivedemocracy.org/brochures/2011.11.13__neo_ethniko_koinoniko_metopo extented.html

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Οικονομική συστημική βία: Ανεργία και απολύσεις

Η πιο ακραία ίσως μορφή οικονομικής συστημικής βίας στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι η ανεργία ή, εναλλακτικά, η περιστασιακή και μερική (υπό)απασχόληση. Η ανεργία όμως είχε αρχίσει να φουντώνει από τον καιρό της ένταξής μας στην ΕΟΚ/ΕΕ και απλά σήμερα απογειώθηκε. Ακόμη και στην εποχή των «παχιών αγελάδων», η ανεργία είχε διπλασιαστεί, από 3,6% το 1984, σε 7% το 1997, παρά το γεγονός ότι το εργατικό κόστος μειωνόταν δραστικά όλη την δεκαετία του 1990, ενώ τα κέρδη στις μεγάλες επιχειρήσεις πολλαπλασιάζονταν. Την περασμένη δεκαετία σημειώθηκε μια εντελώς παροδική μείωση της ανεργίας, σαν αποτέλεσμα της Ολυμπιάδας και των έργων «βιτρίνας» που χρηματοδοτούσε η ΕΕ, για να συνεχίσει κατόπιν την ανοδική πορεία της. Έτσι, οι άνεργοι, το 2005-08 είχαν φθάσει σχεδόν στο 8% του ενεργού πληθυσμού, ενώ το 2009 είχαν ανεβεί στο 9,5%. Με το σκάσιμο της «φούσκας» οι άνεργοι τριπλασιάστηκαν και σήμερα φθάνουν το 28%!

Είναι, επομένως, άλλος ένας αποπροσανατολισμός ότι η ανεργία και η φτωχοποίηση του Λαού είναι αποτέλεσμα των πολιτικών λιτότητας, σαν συνέπεια της «κρίσης του Χρέους» και των Μνημονίων. Στην πραγματικότητα, ήταν τα «δομικά» προβλήματα της οικονομίας που οδήγησαν στην έκρηξη του Χρέους. Τα διογκούμενα ελλείμματα στο ισοζύγιο πληρωμών καθώς και τα δημοσιονομικά ελλείμματα, που οδήγησαν τελικά στην χρεωκοπία, μπορεί να δειχτεί ότι άρχισαν να χειροτερεύουν δραματικά από την ένταξή μας στην ΕΕ.[18]

Η θεμελιακή δηλαδή αιτία της ανεργίας, στο Ελληνικό μοντέλο εξωστρεφούς ανάπτυξης που θεσμοποιήθηκε μεταπολεμικά με την ένταξή μας στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, ήταν η ουσιαστική έλλειψη παραγωγικής δομής, την οποία δραματικά επιδείνωσαν το άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών που επέβαλε η ένταξή μας στην ΕΕ. Και, φυσικά, η μετανάστευση ελάχιστη σχέση είχε με την έκρηξη της ανεργίας, όπως άμεσα ή έμμεσα διακήρυσσαν τότε οι ελίτ, καθώς και η Πατριωτική «Αριστερά», καλλιεργώντας πρώτοι τη ξενοφοβία και τον ρατσισμό, για να πάρει σήμερα τη σκυτάλη από αυτούς η Χρυσή Αυγή. Οι μετανάστες καταλάμβαναν ανειδίκευτες θέσεις εργασίας και βασικά ανταγωνίζονταν τους δικούς μας απόφοιτους του δημοτικού, όπου όμως η ανεργία μειωνόταν, ενώ, αντίθετα,

18. Βλ. Τ.Φ., *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ*, (Γόρδιος, 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

φούντωνε στους απόφοιτους της δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Δηλαδή, οι μετανάστες ουσιαστικά έπαιζαν τον ρόλο της φτηνής αύξησης της παραγωγής (και της παραγωγικότητας) και της παράλληλης –σωτήριας για τους εργοδότες– συμπίεσης των μισθών.

Με άλλα λόγια, όταν η ένταξη στην ΕΕ μας υποχρέωσε σε άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών, η Ελληνική οικονομία δεν ήταν ανταγωνιστική μέσα στην ΕΕ, όχι βέβαια λόγω των υψηλών μισθών της, που ήταν πολύ χαμηλότεροι από αυτούς στα Ευρωπαϊκά κέντρα, αλλά εξαιτίας της χρόνιας έλλειψης παραγωγικών επενδύσεων. Δεν είναι, λοιπόν, περίεργο ότι μια από τις πρώτες δουλειές της κοινοβουλευτικής Χούντας και της Τρόικας ήταν να ελαστικοποιήσουν, με τα Μνημόνια, ακόμη περισσότερο τις εργασιακές σχέσεις, ουσιαστικά αποβλέποντας στην υποτίμηση του κόστους εργασίας, ώστε να «βελτιώσουν» τεχνητά την ανταγωνιστικότητα, ιδιαίτερα αφού δεν ήταν πια δυνατή η υποτίμηση του νομίσματος. Και, φυσικά, στον βαθμό που το σχέδιο των Ευρώ-ελίτ για την «Κινεζοποίηση» χωρών όπως η Ελλάδα πετύχει, τότε πράγματι, θα υπάρξει «ανάπτυξη», σαν συνέπεια μιας δήθεν «βελτίωσης» της ανταγωνιστικότητας, η οποία όμως θα συνοδεύεται από μαζική ανεργία ή υποαπασχόληση, και μισθούς επιβίωσης για τους πολλούς και άγριο βόλεμα για τους λίγους!

Ήδη, άλλωστε, από τα μέσα της δεκαετίας του 1990, η πρώτη «εκσυγχρονιστική» κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ είχε ανακοινώσει την έναρξη ενός κοινωνικού διαλόγου για τις εργασιακές σχέσεις και το ασφαλιστικό, όπου οι παράμετροι των «λύσεων» είχαν αυστηρά προκαθοριστεί. Επρόκειτο, δηλαδή, για ένα κοινωνικό διάλογο-μαϊμού όπου επιχειρείτο οι προσκείμενες συνδικαλιστικές ηγεσίες στα «εκσυγχρονιστικά» κόμματα εξουσίας (που σήμερα απαρτίζουν την κοινοβουλευτική Χούντα) να περάσουν στη βάση τους, όσο πιο ανώδυνα γινόταν, τις λύσεις «ελαστικοποίησης» της εργασίας, που είχαν προκαθορίσει οι συστημικές τάσεις στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς. Τάσεις, οι οποίες, χάρις στη συμμετοχή μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, έφθαναν γρήγορα και στον εκάστοτε παριστάνοντα τον πρωθυπουργό της χώρας. Τότε, όμως, το πολιτικό κλίμα δεν επέτρεπε να περάσουν παρόμοια μέτρα.

Αντίθετα, σήμερα, με την αφορμή της δήθεν «κρίσης του Χρέους», οι ελίτ πέρασαν όχι μόνο τις πιο ελαστικές ίσως σχέσεις εργασίας σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, αλλά άρχισαν τώρα να περνούν ακόμη και την κατάργηση θέσεων στον δημόσιο τομέα. Και αυτό, τη στιγμή μάλιστα που η χώρα έχει ανεργία ρεκόρ στην Ευρωζώνη! Έτσι, απολύουν σχολικούς φύλακες, καθαρίστριες, δημοτικούς αστυνομικούς και συμβασιούχους, ενώ αύριο

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

θα αρχίσουν τις μαζικές απολύσεις στον δημόσιο τομέα, δήθεν για να τον εξυγιάνουν, όπως ξεδιάντροπα υποστηρίζουν τα καλοταϊσμένα παπαγαλάκια των ελίτ στα τηλεοπτικά κανάλια - ενώ η κατειλημμένη ΕΡΤ δεν διανοείται να αναλάβει εκστρατεία «απομυθοποίησης της κρίσης», όπως όφειλε, αλλά συνεχίζει «κανονικά» τον αποπροσανατολισμό!

Στην πραγματικότητα, ο στόχος δεν είναι βέβαια η εξυγίανση του δημόσιου τομέα, που αναντίρρητα χρειάζεται ριζικές αλλαγές (χωρίς απολύσεις προσωπικού), για την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών. Το επιχείρημα δηλαδή της δήθεν μεταρρύθμισης είναι άθλιο ψέμα, αφού ο βασικός λόγος που γίνονται οι μαζικές απολύσεις δεν είναι καν η ικανοποίηση των απαιτήσεων των δανειστών. Ούτε είναι βέβαια ο εξαναγκασμός μας από την Ευρώ-ελίτ σε «κακές» πολιτικές (λιτότητας κ.λπ.), όπως εντελώς αποπροσανατολιστικά υποστηρίζουν «προοδευτικοί» οικονομολόγοι (που προβάλλουν ακόμη και οι New York Times, αλλά και παρ' ημίν «αναρχικοί διανοητές» - ακόμη και αυτή η σύμπλευση είναι δυνατή στην Ελλάδα!) οι οποίοι «αγνοούν» το φαινόμενο της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και βρίσκονται κάπου μεταξύ 1929 και 1945.

Ο προφανής στόχος των ελίτ είναι να παραδώσουν τομείς του δημόσιου τομέα στον ληστρικό και ανεξέλεγκτο ιδιωτικό τομέα που ελπίζεται ότι με τον μισό αριθμό υπαλλήλων (και μισούς μισθούς!) θα προσφέρει «ανταγωνιστικές» υπηρεσίες. Αύριο θα κάνουν το ίδιο και με τα νοσοκομεία, τα σχολεία και τα Πανεπιστήμια, αφήνοντας ένα υποτυπώδη δημόσιο τομέα για τους απόρους, όπως στις ΗΠΑ.

Όμως, γιατί άραγε πρέπει να γίνει η οικονομική και κοινωνική αυτή καταστροφή; Όχι βέβαια γιατί, όπως υποστηρίζει η «Αριστερά», Μαρξο-Κεϊνσιανοί οικονομολόγοι κ.λπ. γιατί μας επιβάλλονται οι «κακές» πολιτικές των Μέρκελ-Σόιμπλε. Προφανώς, έξω από την ΕΕ (την οποία δεν αμφισβητούν οι καλοβολεμένοι μέσα στην ΕΕ Πανεπιστημιακοί, αναλυτές κ.λπ.) καμιά Μέρκελ δεν θα μπορούσε να μας επιβάλλει τις «κακές» πολιτικές της. Όμως οι ελίτ μας έκριναν ότι τα συμφέροντά τους ικανοποιούνται καλύτερα μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, οπότε, με δεδομένη την έλλειψη κάθε οικονομικής κυριαρχίας μέσα στην ΕΕ, δεν μπορούμε παρά να εφαρμόζουμε πιστά τις όποιες εντολές των γκαουλάιτερ. Εκτός βέβαια αν πιστεύουμε το παραμύθι (για παιδιά προσχολικής ηλικίας) ότι αν εκλεγεί ο Τσίπρας θα λειτουργήσει σαν καταλύτης για να αλλάξουν οι Ευρωπαϊκοί συσχετισμοί και οι Ευρωπαϊκές πολιτικές! Και δυστυχώς στην εξαπάτηση αυτή μετέχει σύσσωμη η Αριστερά (εξωκοινοβουλευτική, πατριωτική, «ελευθεριακή» κ.λπ.), πλην ΚΚΕ. Και αυτό, γιατί ακόμη και όταν

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τμήμα της «Αριστεράς» αυτής θέτει θέμα εξόδου από την Ευρωζώνη, ποτέ δεν θέτει θέμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ, με στόχους την διαγραφή του Χρέους και την κατάργηση των Μνημονίων, αλλά και την αναγκαία κοινωνικοποίηση των τομέων-κλειδιά, ώστε μέσα από ένα πρόγραμμα μετάβασης σε μια αυτοδύναμη οικονομία να τεθούν οι βάσεις για την ρήξη με την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την ικανοποίηση των βασικών αναγκών όλων των πολιτών.

Με άλλα λόγια, ακόμη και η έξοδος από την ΕΕ, χωρίς πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας, θα είναι το ίδιο καταστροφική. Έτσι, οι αποθρασυμένες ξένες και ντόπιες ελίτ, μπροστά στην αδράνεια (παρά την διογκούμενη εξαθλίωση) των λαϊκών στρωμάτων, εξακολουθούν και εντείνουν το καταστροφικό έργο τους. Όμως, η αδράνεια αυτή σε μεγάλο βαθμό είναι τεχνητή, σαν αποτέλεσμα του γεγονότος ότι οι κομματοκρατούμενες συνδικαλιστικές ηγεσίες, εσκεμμένα, εκτονώνουν την λαϊκή οργή με υποτονικές απεργίες, πορείες-λιτανείες στο Σύνταγμα και «συλλαλητήρια» συνοδευόμενα από συναυλίες.

Γι' αυτό είναι πια άμεση επιτακτική ανάγκη η δημιουργία ενός παλλαϊκού Μετώπου «από τα κάτω» που, με συγκεκριμένους στόχους όπως οι παραπάνω και κυρίως την άμεση έξοδο από την ΕΕ και την αυτοδυναμία, θα ηγηθεί του αγώνα αυτού για την αποτροπή της συντελούμενης καταστροφής, πριν ολοκληρωθεί, οπότε θα είναι αργά, για πολλές δεκαετίες.

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 14/7/2013)

Η καταστροφή και η μυθολογία της ανατροπής της

Ενώ η καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων συνεχίζεται και εντείνεται, με περίπου 4 εκ. των πολιτών (σχεδόν το 40% του πληθυσμού) να έχουν ήδη φτωχοποιηθεί, την ανεργία να αγκαλιάζει σχεδόν 60% των νέων και την Υγεία, και Εκπαίδευση να καταρρέουν, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, που (μέσω της ένταξής μας στην ΕΕ) είναι η απώτερη αιτία της καταστροφής αυτής, επίσης προχωρά αλματωδώς. Έτσι, μόλις ανακοινώθηκε ότι ΕΕ και ΗΠΑ θα ξεκινήσουν άμεσα διαπραγματεύσεις για μια υπερατλαντική συμφωνία ελευθέρου εμπορίου που ανοίγει το δρόμο για τη μεγαλύτερη, στην Ιστορία, εμπορική συμφωνία ανοίγματος και απελευθέρωσης των αγορών εμπορευμάτων. Και αυτό τη στιγμή που η μεν παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» μας, εντελώς αποπροσανατολιστικά, μιλά για το τέλος της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και την αλλαγή «από

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τα μέσα» της ΕΕ, ενώ η αντισυστημική Αριστερά, προσκολλημένη σε ξεπερασμένες θεωρητικές κατασκευές που δεν έχουν σχέση με το νέο φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης και τη συνακόλουθη απώλεια της οικονομικής και γενικότερα εθνικής κυριαρχίας, μιλά για ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις.

Κατά την άποψή μου, απώτερη αιτία της καταστροφής είναι η ένταξή μας στην ΕΕ και μέσω αυτής στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Επομένως, το συνεκτικό αίτημα, που θα μπορούσε να συνενώσει τα λαϊκά στρώματα που αποτελούν τα θύματά της σε ένα παλλαϊκό μέτωπο για την σωτηρία από την καταστροφή, θα μπορούσε να είναι η έξοδος από την ΕΕ, μέσα από ένα συγκροτημένο πρόγραμμα με βραχυπρόθεσμους, μεσοπρόθεσμους και μακροπρόθεσμους στόχους για την έξοδο από την ΕΕ, σαν προϋπόθεση για την αποκοπή των δεσμών μας με την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Με τη μαζική απήχηση που θα είχε ένα παρόμοιο ευρύ μέτωπο σαν το προτεινόμενο, τόσο η σημερινή καταστροφή, που δεν είναι μόνο οικονομική αλλά και κοινωνική και πολιτιστική, θα μπορούσε να αντιστραφεί, αλλά και θα μπορούσαν να τεθούν οι βάσεις για μια ριζική συστημική κοινωνική αλλαγή μέσα από το ξανακτίσιμο της παραγωγικής δομής με βάση την αυτοδυναμία.

Αντί, όμως, για τη δημιουργία μιας μαζικής συλλογικής συνειδητοποίησης πάνω σε συγκεκριμένα και πραγματοποιήσιμα αιτήματα, υπάρχει μια απερίγραπτη ιδεολογική σύγχυση για τα πραγματικά αίτια της καταστροφής και τις δυνατότητες εξόδου από αυτή, που σε μεγάλο βαθμό είναι, βέβαια, καλλιεργημένη από τα άθλια ΜΜΕ που ελέγχουν οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ. Δικαιολογημένα οι ντόπιες και ξένες ελίτ πανηγυρίζουν για τη μεγάλη σχετική ευκολία (που κανένας δεν περίμενε), με την οποία καταστρέφουν τον ελληνικό λαό, που δεν οφείλεται ασφαλώς στην εθελοδουλία και παρόμοιες (βολικές) ανοησίες που υποστηρίζουν περισπούδαστες «ερμηνείες» κάποιων «αριστερών». Στην τρομερή όμως αυτή σύγχυση συμβάλλει αποφασιστικά και η αποτυχία της αντισυστημικής Αριστεράς που, ενώ σωστά βλέπει ότι διέξοδος από την καταστροφή μέσα στην ΕΕ είναι αδύνατη, δεν επιδίωξε να ηγηθεί ενός λαϊκού μετώπου σαν το παραπάνω. Αντίθετα, συνδέοντας την έξοδο από την ΕΕ με την σοσιαλιστική επανάσταση, ουσιαστικά παρέπεμψε την άμεση σωτηρία από την ολοκληρωτική καταστροφή στις Ελληνικές καλένδες, αφού προφανώς δεν υπάρχουν οι υποκειμενικές συνθήκες γι' αυτήν.

Περιττό βέβαια ν' αναφερθώ στη σύγχυση που δημιουργεί εκείνο το τμήμα της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που δεν κάνει απλά λάθος

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στρατηγικής, όπως η αντισυστημική Αριστερά, αλλά εσκεμμένα, για να κατακτήσει την εξουσία, υποστηρίζει την αποπροσανατολιστική θέση ότι είναι δυνατή η διέξοδος από την κρίση μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, προσελκύοντας έτσι τους απογοητευμένους (τ. βολεμένους) νοικοκυραίους του ΠΑΣΟΚ και αυξάνοντας αλματωδώς τις ψήφους της. Φυσικά, σε περίπτωση «νίκης» στις επόμενες εκλογές, οπότε θ' αποκαλυπτόταν η εξαπάτηση, αυτό θα οδηγούσε στην εξαφάνιση γενικά της Αριστεράς, όπως ήδη έχει γίνει στην υπόλοιπη Ευρώπη! Ούτε αναφέρομαι στην παραλλαγή της εκδοχής αυτής που υποστηρίζει μεν έξοδο από την Ευρωζώνη αλλά όχι και από την ΕΕ –που στη πραγματικότητα είναι και το «Σχέδιο Β» της υπερεθνικής ελίτ αν γίνει ανεξέλεγκτη η κατάσταση στην Ελλάδα.

Μια σημαντική παράπλευρη απώλεια αυτής της ολοκληρωτικής αποτυχίας της Αριστεράς ήταν η στροφή των λαϊκών στρωμάτων σε ακροδεξιά σχήματα, τα οποία όμως στην Ελλάδα δεν είναι καν του τύπου των πατριωτικών–εθνικιστικών κομμάτων όπως το Κόμμα της Ανεξαρτησίας στη Βρετανία. Αντίθετα, η ηγεσία των σχημάτων αυτών εμπνέεται από τους...Γερμανοτσολιάδες και τα προπολεμικά (αλλά και μεταπολεμικά) φασιστοειδή, που πάντα ήταν μια ελάχιστη μειοψηφία στον Ελληνικό λαό, και σήμερα χάρη στη προσέλκυση οργισμένων λαϊκών στρωμάτων (που δεν έχουν βέβαια σχέση με τον εθνικοσοσιαλισμό!) χρησιμοποιούνται από τις συστημικές δυνάμεις σαν «φασιστικός μπαμπούλας», για αποπροσανατολισμό και ψηφοθηρικούς λόγους. Ένα όμως πραγματικά πατριωτικό κίνημα που θα καταλάβαινε ότι η μετανάστευση είναι συνέπεια της παγκοσμιοποίησης και ότι η έξοδος από την ΕΕ θα έλυνε επίσης αυτό το πρόβλημα, θα μπορούσε να παίξει σημαντικό ρόλο σε ένα παλλαϊκό μέτωπο.

(*Ελευθεροτυπία*, 16/2/2013)

Η ΕΕ αιτία της καταστροφής Ελλάδας και Κύπρου

Η ολοκληρούμενη καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων στην Ελλάδα και η επαπειλούμενη αντίστοιχη καταστροφή στη Κύπρο που, παρά την αρχική ελπιδοφόρα αντίσταση στις αποφάσεις των ελίτ κάθε άλλο παρά αποφεύχθηκε, δεν οφείλεται στις συνήθως αναφερόμενες αιτίες. Αρχικά, η αιτία είναι κοινή για την Ελλάδα και την Κύπρο παρά τις αποπροσανατολιστικές «εξηγήσεις»: η πλήρης ενσωμάτωση τόσο της Ελληνικής όσο και της Κυπριακής οικονομίας στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση μέσω της έντα-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ξής τους στην ΕΕ. Αυτό σήμαινε την πλήρη μετατροπή της Ελλάδας (και την απειλούμενη της Κύπρου) σε προτεκτοράτο οικονομικό και πολιτικό της υπερεθνικής ελίτ.[19] Η αφορμή ήταν η άτυπη Χρεοκοπία που ήταν όμως απλά η συνέπεια της καταστροφής της παραγωγικής δομής της, σαν αποτέλεσμα του ανοίγματος και απελευθέρωσης των αγορών της που επέβαλε η ένταξή μας στην ΕΕ.

Αντίθετα, δηλαδή, με τις απατηλές υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ, δεν υπάρχει καμιά δυνατότητα για ένα κράτος-μέλος της ΕΕ και της ΟΝΕ να μην εφαρμόσει τις πολιτικές που επιβάλλει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, όπως έδειξε και η ιστορική εμπειρία (Μιτεράν, Λαφοντέν, Ολάντ κ.λπ.). Και είναι εξίσου παραπλανητική η θέση ότι άμα πάρει την εξουσία στην ΕΕ η Ευρω-αριστερά τότε θα μπορούσαν να καταργηθούν τα μνημόνια, οι πολιτικές λιτότητας κ.λπ. Η θέση αυτή στηρίζεται στον μύθο ότι ο νεοφιλελευθερισμός είναι κάποια κακή ιδεολογία ή δόγμα των «κακών» Θάτσερ, Μέρκελ, Μπλερ, κ.λπ.. Όμως, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι συστημικό φαινόμενο που συνεπάγεται ότι η οικονομική ανάπτυξη της ΕΕ στηρίζεται στην διεθνή αγορά και τις πολυεθνικές που την διαχειρίζονται. Μόνο, λοιπόν, αν οι κυβερνήσεις της ΕΕ καταλαμβάνονταν από την Ευρω-αριστερά και, στη συνέχεια, υποχρέωναν τις πολυεθνικές να δρουν μόνο στον χώρο της ΕΕ, και επέβαλλαν αυστηρούς ελέγχους στην κίνηση κεφαλαίου και εμπορευμάτων από τα άλλα μπλοκ (Άπω-ανατολικό, Αμερικανικό) θα μπορούσε η Ευρωπαϊκή οικονομία να αδιαφορεί για την ανταγωνιστικότητά της και να ζει στο νιρβάνα της Ευρω-αριστεράς. Να γιατί είναι απάτη η θέση της Ευρω-αριστεράς.

Μπορεί όμως μια χώρα μικρή σαν την Ελλάδα ή την Κύπρο να μην εφαρμόσει τις πολιτικές της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης σήμερα; Ναι, αλλά μόνο αν αποκοπεί από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς και επιδιώξει την οικονομική αυτοδυναμία της. Αυτό σημαίνει την άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ και όχι απλά από την Ευρωζώνη, όπως υποστηρίζει άλλη αποπροσανατολιστική «εξήγηση» από «αριστερά» παρακλάδια του ΣΥΡΙΖΑ (υποστηρικτές Debtocracy/Catastroika, Λογιστικού Ελέγχου κ.λπ.). Το Χρέος όμως είναι απλά η συνέπεια της ένταξης χωρών με τεράστιες διαφορές στην ανταγωνιστικότητα σε μια οικονομική ένωση όπως η ΕΕ. Έξοδος, επομένως, μόνο από την ΟΝΕ και όχι από την ΕΕ θα ήταν εξίσου καταστροφική, εφόσον πολλές από τις διαρθρωτικές μεταρ-

19. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρυθμίσεις που ήδη εισάχθηκαν από τα Μνημόνια (ελαστικές αγορές εργασίας, απελευθέρωση «κλειστών» επαγγελμάτων, ιδιωτικοποιήσεις, ουσιαστικό ξήλωμα του κοινωνικού κράτους κ.λπ.) θα εξακολουθούν να επιβάλλονται από τις συνθήκες της ΕΕ.

Ο λαός της Ισλανδίας είχε επίσης παρασυρθεί από τις ελίτ του να κάνει «ανάπτυξη» με βάση τις αρχές της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, και ένα τεράστιο Τραπεζικό τομέα. Με την Χρηματοπιστωτική κρίση του 2008 έσκασε η φούσκα και οι ελίτ της, εφαρμόζοντας τις εντολές του ΔΝΤ κ.λπ. προσπάθησαν να επιβάλλουν τις ληστρικές πολιτικές που καταστρέφουν σήμερα την Ελλάδα. Σε ένα είδος όμως «λαϊκού μετώπου από τα κάτω», τα λαϊκά στρώματα ανέτρεψαν τις ελίτ αυτές (κάποιοι «Γιωργάκηδες» μάλιστα καθίσαν και στο σκαμνί!), εισήγαγαν αυστηρούς ελέγχους στη κίνηση κεφαλαίου, εθνικοποίησαν τις παραγωγικές τους πηγές και το Τραπεζικό σύστημα, και έτσι σήμερα έχουν διατηρήσει το κοινωνικό τους κράτος, χωρίς την δική μας οικονομική καταστροφή, που τα δώσαμε όλα για να «χαιρόμαστε» την ένταξή μας στην ΕΕ.

Κάτι ανάλογο θα μπορούσε να επιτύχει ένα λαϊκό μέτωπο για τη κοινωνική και εθνική απελευθέρωση στην Ελλάδα αλλά και στην Κύπρο, χωρίς να περιμένουμε σε τρία τέρμινα να πάρουμε τη λαϊκή εξουσία. Έτσι θα σταματούσαμε τη καταστροφή ΤΩΡΑ!

Θα πρέπει όμως να σημειωθεί ότι η καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων στην Κύπρο που μόλις ξεκίνησε –ενώ η καταστροφή των αντίστοιχων στρωμάτων στην Ελλάδα εντείνεται– θα ήταν ανέφικτη, εάν δεν υπήρχε μια μαζική εξαπάτηση (εσκεμμένη ή μη) για τις πραγματικές αιτίες της και τον τρόπο εξόδου από αυτή. Και αυτό, γιατί και στις δύο περιπτώσεις, το δίλημμα που έβαλαν οι ξένες και ντόπιες ελίτ, το δέχτηκαν, ρητά ή σιωπηρά, όχι μόνο τα πολιτικά κόμματα που τις εκπροσωπούν («μνημονιακά»), αλλά και τα κόμματα και οργανώσεις που υποτίθεται εκπροσωπούν τα λαϊκά στρώματα («αντιμνημονιακά» κ.λπ.) - εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις που απορρίπτουν μεν αυτό το ψευτοδίλημμα αλλά υιοθετούν συγχρόνως πολιτικές λύσεις που καταδικάζουν τα στρώματα αυτά στην επ' αόριστο αναμονή για τη λαϊκή εξουσία. Κατά τη γνώμη μου, αυτή η μαζική εξαπάτηση είναι η βασική αιτία που δημιούργησε μια απίστευτη σύγχυση στα στρώματα αυτά, τα οποία δεν βλέπουν πια για ποιο πραγματοποιήσιμο στόχο να παλέψουν για να βγουν από την καταστροφική κρίση. Έτσι, ο καθημερινός αγώνας για την επιβίωση στον οποίο έχουν καταδικάσει τα λαϊκά στρώματα οι ελίτ σήμερα, σε συνδυασμό με τη σύγχυση, έχουν οδηγήσει σε μια πρωτόγνωρη παραίτηση μπροστά στην μαζική επίθεση που

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αντιμετωπίζουν, η οποία εντείνεται όσο ολοκληρώνεται η διαδικασία της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Το ψευτοδίλημμα που έβαζαν οι ελίτ στα λαϊκά στρώματα, τόσο στην Ελλάδα πριν τρία χρόνια, όσο και στην Κύπρο σήμερα, είναι το εξής: άτακτη χρεοκοπία και οικονομική (αν όχι και εθνική) καταστροφή ή μια επώδυνη «λύση» που δήθεν θα αποτρέψει την καταστροφή.[20]. Στην πραγματικότητα βέβαια τα λαϊκά στρώματα ήδη ζουν μια οικονομική καταστροφή, έστω και αν η χρεοκοπία τους δεν είναι «άτακτη» αλλά πολύ «τακτική», αφού ξέρουν εκ των προτέρων πότε και πώς θα χάσουν το μισό εισόδημα ή την σύνταξή τους, ή τη δουλειά και τη στέγη τους, ή κάθε πραγματική ιατρική περίθαλψη και εκπαίδευση, ενώ άλλοι διερωτώνται εάν αξίζει μια πανάθλια ζωή που τους καταστρέφει κάθε ελπίδα. Τέλος, όσον αφορά τον κίνδυνο εθνικής καταστροφής, φαίνεται κάποιοι ξέχασαν ότι Ελλάδα και Κύπρος ανήκαν στη Δύση τον καιρό του Αττίλα!

Και είναι ψευτοδίλημμα, γιατί βασίζεται σε μια μεγάλη απάτη: ότι δεν υπάρχει ζωή παρά μόνο μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, ή γενικότερα μέσα στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Όμως, πριν μόλις 40 χρόνια, ο κάθε λαός είχε πολύ μεγαλύτερη δυνατότητα από σήμερα (όχι βέβαια πλήρη δυνατότητα που είναι αδύνατη μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα οικονομίας της αγοράς) να ελέγχει τι και πώς και για ποιον παράγει και αν θα έχει κοινωνικές υπηρεσίες που καλύπτουν βασικές ανάγκες για όλους, και όχι μόνο για τους προνομιούχους. Σήμερα, είναι η παγκόσμια αγορά που δίνει απαντήσεις σε αυτά τα κρίσιμα ερωτήματα για τη ζωή μας: δηλαδή, βασικά, μερικές εκατοντάδες πολυεθνικές επιχειρήσεις που ελέγχουν το παγκόσμιο εμπόριο, τις επενδύσεις και την παραγωγή, έχουν επιβάλλει το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών εμπορευμάτων και κεφαλαίου (με αποτέλεσμα τις χρηματοπιστωτικές κρίσεις) και τη Κινεζοποίηση της εργασίας (που την βαφτίζουν «ελαστικοποίηση»). Όμως, ούτε η Ελληνική ούτε η Κυπριακή οικονομία ήταν έτσι παρασιτικές, όπως σήμερα, πριν την ενσωμάτωση τους στη παγκοσμιοποιημένη αγορά και την ΕΕ.

Αυτό σημαίνει ότι εάν ένας λαός δεν έχει τη δύναμη να αποκοπεί από τη ραγδαία παγκοσμοποιούμενη αγορά, ξεπερνώντας τις ελίτ του που βολεύονται μέσα σε αυτήν, και να στηριχτεί στις δικές του και μόνο δυνάμεις για να δώσει τις βασικές απαντήσεις στα παραπάνω ερωτήματα, τότε θα χάσει τελικά κάθε οικονομική και εθνική κυριαρχία. Και αυτό, γιατί εκτός

20. Το ψευτοδίλημμα αυτό εκμεταλλεύεται σήμερα ο μεταλλαγμένος ΣΥΡΙΖΑ του Τσίπρα για να περάσει το τρίτο Μνημόνιο που μόλις υπέγραψε.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

από τα μητροπολιτικά κέντρα που είναι τα μόνα που βρίσκονται σε σχέσεις πραγματικής αλληλεξάρτησης μεταξύ τους, εφόσον εκεί εδράζονται οι μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις, οι υπόλοιπες χώρες και λαοί έχουν καταδικαστεί στη θέση των τυπικών ή άτυπων προτεκτοράτων. Ο Ισραηλινός πρόεδρος Περές περιέγραψε γραφικότατα, καταχειροκροτούμενος από το Ευρω-κοινοβούλιο, πώς θα λειτουργεί η παγκοσμιοποιημένη οικονομία που θα διαχειρίζεται μια παγκόσμια διακυβέρνηση (δηλ. η υπερεθνική ελίτ). Την ίδια στιγμή βέβαια κάποιοι παλαιολιθικοί «Μαρξιστές», οι οποίοι προφανώς ζουν κάπου στις αρχές του περασμένου αιώνα, μιλούν ακόμη για «ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις», μην έχοντας πάρει είδηση ότι σήμερα η βασική σύγκρουση είναι μεταξύ θυτών και θυμάτων της παγκοσμιοποίησης, σε Βορρά και Νότο!

Τέλος υπάρχουν και αυτοί στην «Αριστερά» που όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν το ψευτοδίλημμα, αλλά και εξαπατούν συνειδητά ότι είναι δυνατή μια «άλλη» πολιτική που θα μπορούσαν να επιβάλουν στην «κακή» Μέρκελ οι σοσιαλιστές μαζί με τους λαούς του Νότου. Προφανώς, «δεν είδαν» ότι στη καταστροφή της Κύπρου συνέβαλαν αποφασιστικά οι σοσιαλιστές, Οικολόγοι κ.λπ. του Βορρά, σε αγαστή σύμπνοια με τους εκπρόσωπους του Νότου! Τέλος, όσον αφορά στην αποπροσανατολιστική θέση της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΠΑΜ, ΕΛΕ, Αλαβάνος, Λαπαβίτσας, Βατικιώτης κ.α.) για έξοδο μόνο από το Ευρώ αλλά όχι και από την ΕΕ, αντικειμενικά, δεν είναι παρά άλλη μια απόπειρα εξαπάτησης των λαϊκών στρωμάτων, αφού το άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών επιβλήθηκαν από την ίδια την ΕΕ. Η έξοδος επομένως από το Ευρώ, χωρίς παράλληλη μονομερή έξοδο από την ΕΕ, θα ήταν καταστροφική τόσο βραχυπρόθεσμα (αφού δεν θα επέτρεπε τις απαιτούμενες αλλαγές για ριζική οικονομική αναδιάρθρωση), όσο και μακροπρόθεσμα (αφού θα απέκλειε την οικονομική αυτοδυναμία - δηλαδή την προϋπόθεση απεξάρτησης από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση).

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 24 & 31/3/ 2013)

Η ώρα της Νέας Τάξης για την Κύπρο

Πριν 10 περίπου χρόνια, σε άρθρο με τον ίδιο τίτλο στη στήλη αυτή[21],

21. Βλ. *Ελευθεροτυπία*, 17/4/2004.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

έγραφα ότι η διαδικασία για την επιβολή του σχεδίου Ανάν, δηλαδή του σχεδίου της υπερεθνικής ελίτ (Υ/Ε) που στόχευε στην επιβολή της Νέας Τάξης στην περιοχή, είχε εισέλθει σε κρίσιμη φάση με το δημοψήφισμα. Μια διαδικασία που άρχισε το 1960, με τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου που επέβαλε η αποικιοκρατική Βρετανία, με την συναίνεση της Δύσης, οι οποίες οδήγησαν σε εθνικιστικές συγκρούσεις μεταξύ των δύο κοινοτήτων και παρ' ολίγον σε Τουρκική εισβολή το 1964 που αποσόβησε η κραταιά τότε Σοβιετική Ένωση. Όμως, το σχέδιο του αρχιεγκληματία Αμερικανόσιωνιστή Κίσινγκερ για την διχοτόμηση του νησιού είχε ήδη μπει σε εφαρμογή και ολοκληρώθηκε με την απόπειρα της Χούντας Ιωαννίδη για ένωση και την συνακόλουθη Τούρκικη εισβολή, με τις Αμερικανικές ευλογίες. Από τότε, τέθηκε σε κίνηση η διαδικασία για την ντε γιούρε αναγνώριση και νομιμοποίηση της διχοτόμησης, όπως επιδίωκε η Υ/Ε. Όπως τόνιζα τότε, απώτερος στρατηγικός στόχος ήταν η πλήρης ενσωμάτωση του Κυπριακού λαού στη Νέα Διεθνή Τάξη της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης που εξασφαλίζει την οικονομική και πολιτική κυριαρχία, καθώς και την εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της περιοχής από την υπερεθνική και τις ντόπιες ελίτ. Το Σχέδιο Ανάν δεν ήταν παρά η απόπειρα νομιμοποίησης των κεκτημένων με την ωμή βία, με τη «βούλα» μάλιστα της λαϊκής επιδοκιμασίας, ώστε να εξασφαλίζεται και η εξαπάτηση των λαών για τον δήθεν δημοκρατικό χαρακτήρα της Νέας Τάξης .

Το ΟΧΙ της συντριπτικής πλειοψηφίας του Κυπριακού λαού δεν πτόησε βέβαια την Υ/Ε που ποτέ δεν εγκαταλείπει τους στρατηγικούς στόχους της, και αν η «δημοκρατία» που έχει στήσει κάποτε δεν ελέγχεται, όπως το 2004, απλά την αγνοεί. Το ίδιο άλλωστε κάνει συστηματικά η Ευρω-ελίτ που φέρνει πάλι και πάλι τα όποια σχέδια της απορρίπτουν με δημοψήφισμα οι Ευρωπαϊκοί λαοί, μέχρι να τα ψηφίσουν! Όπως άλλωστε έγραφα μετά το θρίαμβο του ΟΧΙ, «δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Υ/Ε τελικά θα επιβάλει την θέλησή της να «νομιμοποιήσει» την διχοτόμηση του νησιού με κάποια παραλλαγή του Σχεδίου Ανάν, ιδιαίτερα αν καταφέρει, με την πολύτιμη βοήθεια της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» στην Ελλάδα και την Κύπρο, να διασπάσει το μέτωπο του "όχι"».[22]

Σήμερα, έχουν δημιουργηθεί από την Υ/Ε οι τέλειες πολιτικές και οικονομικές συνθήκες για την οριστική «νόμιμη» διχοτόμηση της Κύπρου, με βάση ένα νέο τερατούργημα τύπου Ανάν. Μια διχοτόμηση που θα με-

22. Βλ. *Ελευθεροτυπία*, 15/5/2004.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τατρέψει μια εθνική μειονότητα, η οποία αντιπροσωπεύει λιγότερο από το 20% του Κυπριακού πληθυσμού (χωρίς τους μαζικά εισαχθέντες Τούρκους έποικους), σε «ισότιμη συνιστώσα» με την συντριπτική πλειονότητα του προτεινόμενου συνομοσπονδιακού κράτους. Πράγμα, βέβαια, που κανένας κυρίαρχος λαός δεν θα συζητούσε καν, εκτός αν είχε πίσω του μια κτηνώδη στρατιωτική εισβολή που είχε ήδη επιβάλλει την διχοτόμηση ντε φάκτο. Έτσι η Κύπρος θα χωριστεί σε δύο εθνοκαθαρμένα και αλληλομισούμενα προτεκτοράτα που επιφανειακά θα ελέγχουν οι κατά τόπους ελίτ, αλλά στην ουσία η υπερεθνική ελίτ. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι καθοριστικό ρόλο για την έναρξη διαπραγματεύσεων σχετικά με το νέο σχέδιο Ανάν έπαιξε η γνωστή Αμερικανοσιωνίστρια υφυπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Βικτόρια Νιούλαν, η οποία «συνελήφθη επ' αυτοφώρω» να συνωμοτεί με τον Αμερικανό πρεσβευτή στην Ουκρανία για την μορφή της νέας κυβέρνησης στην χώρα, μετά την επικράτηση της «επανάστασης» που είχε οργανώσει και χρηματοδοτήσει η Υ/Ε![23]

Έτσι, στο μεν πολιτικό επίπεδο, ενώ το 2004 ο Κυπριακός λαός είχε μια πατριωτική ηγεσία που τον εξέφραζε στην αντίστασή του στα σχέδια της Υ/Ε και είπε το μεγάλο ΟΧΙ, σήμερα –με τις γνωστές μεθοδεύσεις που χρησιμοποιούν οι κοινοβουλευτικές Χούντες– Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας είναι (κατά σύμπτωση!) ένα από τα πιο πιστά όργανα της Υ/Ε που αγωνιζόταν μανιωδώς υπέρ του Σχεδίου Ανάν, όταν ακόμη και το 61% του κόμματός του ήταν εναντίον του! Στην Ελλάδα, που στο μεταξύ έχει μετατραπεί σε κανονικό προτεκτοράτο της Υ/Ε, «κυβερνά» η κοινοβουλευτική Χούντα που διόρισε η ίδια ελίτ (με «λαϊκή» βούλα, πάντα), ενώ όταν θα πρόκειται να γίνει το δημοψήφισμα πιθανότατα θα (συγ)κυβερνά («κατά σύμπτωση» πάλι) η «Αριστερά» τύπου ΣΥΡΙΖΑ που το 2004, ως ΣΥΝ και διάφορες σημερινές συνιστώσες, χαρακτήριζε «εθνικιστικό» το ΟΧΙ του Κυπριακού λαού. Έτσι, το νέο σχέδιο Ανάν μπορεί να αποκτήσει τώρα και την βούλα της πρώτης κυβέρνησης της εκφυλισμένης παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» στην Ελλάδα που θα ισχυρίζεται ότι, μέσα στην «οικογένεια» της ΕΕ, όπου θα είναι τώρα και τα δύο Κυπριακά προτεκτοράτα, θα αναπτυχθεί καλύτερα ο «ταξικός» αγώνας! Το ίδιο άλλωστε ισχυρίζεται και όταν αποκλείει την έξοδο της Ελλάδας από την ΕΕ, με βάση μια δήθεν «μαρξιστική» ανάλυση (που ευτυχώς δεν συμμερίζεται το

23. Βλ. *The New World Order in Action* (Progressive Press, September 2015) - υπό έκδοση στα Ελληνικά από τις Εκδόσεις Γόρδιος.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΚΚΕ), η οποία (κατά σύμπτωση πάλι) βολεύει τέλεια την Υ/Ε! Και αυτό, ενώ ένα αντί-ΕΕ τσουνάμι από πατριωτικά και εθνικιστικά κόμματα σαρώνει την Ευρώπη, στο οποίο όμως δεν μετέχει η δική μας «πατριωτική αριστερά» (π.χ. Άρδην του Γ. Καραμπελιά που δικαίως βραβεύθηκε και από την Ακαδημία Αθηνών), δήθεν για να αντιμετωπίσουμε καλύτερα ...την Τουρκική επιθετικότητα. Και αυτό, όταν τώρα είναι πια φανερό ότι η Τουρκική «επιθετικότητα» είναι τμήμα της επιθετικότητας της Υ/Ε και της Σιωνιστικής ελίτ.

Στο οικονομικό επίπεδο, η Υ/Ε επίσης δημιούργησε τις τέλειες συνθήκες για να περάσει το νέο σχέδιο Ανάν αφού, με την ένταξη της Κύπρου στο Ευρώ, το νησί όχι μόνο έχασε κάθε οικονομική κυριαρχία και μετατράπηκε σε κανονικό οικονομικό προτεκτοράτο όπως η Ελλάδα, αλλά και αναγκάστηκε να εκδιώξει ουσιαστικά τον Ρωσικό οικονομικό παράγοντα από την Κύπρο που δημιουργούσε κάποιο βαθμό ανεξαρτησίας από την Υ/Ε. Έτσι, τώρα οι Κύπριοι, που επανήλθαν και αυτοί όπως και οι Ελλαδίτες σε συνθήκες δεκαετίας 1950, ξέρουν πολύ καλά τι θα αντιμετωπίσουν αν ξανακάνουν το «σφάλμα» του 2004. Βέβαια, αυτό δεν αποκλείει τα απρόοπτα.

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 16/2/2014)

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 2

Η ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Η ξεδιάντροπη καταστροφολογία για τις συνέπειες εξόδου από Ευρώ και ΕΕ

Σε άλλο άρθρο αναφέρθηκα στη μοναδική, κατά τη γνώμη μου, διέξοδο από την καταστροφική κρίση που δημιούργησαν οι ξένες ελίτ με τη συνεργία των ντόπιων ελίτ, η οποία εσκεμμένα οδηγεί στην απόλυτα ελεγχόμενη από αυτές χρεοκοπία μέσα στην ΕΕ - γεγονός που θα έχει αναπόφευκτο αποτέλεσμα, πέρα από τις μακροπρόθεσμες καταστροφικές συνέπειες που ήδη είχε η ένταξή μας στην ΕΕ πάνω στην παραγωγική και καταναλωτική δομή της χώρας, τη διαφαινόμενη πλήρη «Λατινοαμερικανοποίησή» της. Δηλαδή, την απόλυτη φτωχοποίηση της πλειοψηφίας του πληθυσμού, την «Κινεζοποίηση» της εργασίας, το ξεπούλημα του κοινωνικού μας πλούτου στις ίδιες ελίτ, και την πλήρη ιδιωτικοποίηση της Παιδείας, της Υγείας και των Κοινωνικών Υπηρεσιών γενικότερα.

Η διέξοδος που πρότεινα περνά μέσα από την άμεση έξοδο από την ΕΕ (και όχι μόνο από την Ευρωζώνη όπως υποστηρίζει αποπροσανατολιστικά η παγκοσμιοποιητική Αριστερά), την ακύρωση των «Μνημονιακών» νόμων και την διαγραφή ολόκληρου του χρέους, την αναγκαστική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση του λεηλατημένου κοινωνικού μας πλούτου (από Γερμανούς, Καταριανούς και άλλους ληστές), καθώς και αυστηρούς κοινωνικούς ελέγχους των αγορών κεφαλαίου, εργασίας και εμπορευμάτων, την κοινωνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και, προπαντός, τη δημιουργία ενός νέου παραγωγικού και καταναλωτικού προτύπου που θα στηρίζεται βασικά στους δικούς μας παραγωγικούς πόρους, οι οποίοι θα οργανώνονται γύρω από συλλογικά ελεγχόμενες επιχειρήσεις. Το άρθρο αυτό (που αποτελούσε ουσιαστικά περίληψη των συμπερασμάτων συστηματικής ανάλυσης της κρίσης και συνολικής πρότασης για διέξοδο από

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αυτή που διατυπώθηκε σχεδόν ένα χρόνο πριν),[24] έτυχε πολύ ευμενούς υποδοχής από blogs, αναγνώστες κ.λπ. και φυσικά και άμεσων ή έμμεσων επιθέσεων από τους «Ευρώδουλους» με επενδυμένα συμφέροντα στην ΕΕ, ενώ δεν έλειψαν και αυτοί που προσπαθούν να θάψουν παρόμοιες προτάσεις με ισχυρισμούς του τύπου «αντί μιας μελετημένης και συγκροτημένης πρότασης για τη βαθιά κρίση, ακούμε μόνο κραυγές, από εκείνες που ακούγονται για να ακουστούν»![25]

Συγχρόνως, η Κοινοβουλευτική Χούντα και οι στυγνοί ληστές τοκογλύφοι πίσω από αυτή, μέσω του «ανθρώπου τους στην Αθήνα» που παριστάνει τον πρωθυπουργό, ξεκίνησαν μια Γκεμπελική εκστρατεία καταστροφολογίας για τις συνέπειες εξόδου από την Ευρωζώνη, στην οποία μετέχουν ενθουσιωδώς όχι μόνο τα γνωστά παπαγαλάκια των ΜΜΕ, αλλά και τα αντίστοιχα ακαδημαϊκά με επενδυμένα συμφέροντα στην ΕΕ που μετέχουν στις εκπομπές, τις οποίες οργανώνει συστηματικά η άθλια κρατική τηλεόραση που δεν διαφέρει πια από την αντίστοιχη Χουντική της επταετίας. Επικεφαλής της καταστροφολογίας μπήκε ο γνωστός αρχι-εκσυγχρονιστής Ευρώδουλος του ΠΑΣΟΚ Κ. Σημίτης[26] που θεωρεί κατόρθωμά του την ένταξή μας στην Ευρωζώνη, η οποία ολοκλήρωσε την οικονομική καταστροφή της χώρας και οδήγησε στη σημερινή έκρηξη της κρίσης. Περιττεύει να ασχοληθώ εδώ με την καταστροφολογική ανοητολογία του τ. πρωθυπουργού που όχι μόνο δεν έχει σχέση με την οικονομική θεωρία αλλά και κάθε άλλο παρά καλοπροαίρετη είναι, με δεδομένα τα επενδυμένα συμφέροντα των ντόπιων και ξένων οικονομικών ελίτ που πιστά υπηρέτησε και υπηρετεί.

Ας δούμε όμως ένα «σοβαρό» άρθρο που δημοσίευσε πρώτα η ναυαρχίδα του σοσιαλφιλελευθερισμού στη Βρετανία, η Γκάρντιαν, και αναδημοσιεύθηκε στην «Ε», όπου μάθαμε από πολιτειολόγο για τις «καταστροφικές συνέπειες της εξόδου από την ευρωζώνη»[27] - ο οποίος προφανώς γνωρίζει περισσότερα από πλειάδα έγκυρων διεθνών οικονομολόγων, με

24. Βλ. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ*, (Γόρδιος, 2010), Μέρος Τρίτο.
25. Βλ. π.χ. Λ. Βατικιώτης, «ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΩΝ: Σημαντικές παρεμβάσεις, άσφαιρη κριτική», *ΠΡΙΝ*, 12/7/2010 (κεφ. 2).
26. Κ. Σημίτης, «Καταστροφική ενδεχόμενη έξοδος από το ευρώ», *Καθημερινή* (02/10/2011).
27. Διονύσης Γ. Δημητρακόπουλος, «Οι καταστροφικές συνέπειες της εξόδου από την ευρωζώνη», *Ελευθεροτυπία* (01/10/2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τελευταίο τον Ρουμπινί,[28] που υποστηρίζουν το ακριβώς αντίθετο! Αξίζει λοιπόν να δούμε ένα-ένα τα «επιχειρήματα» στα οποία στηρίζεται η προφανώς αποπροσανατολιστική αυτή θέση, η οποία θα πρέπει να σημειωθεί ότι, στη χώρα μας, υποστηρίζεται όχι μόνο από νεο/σοσιαλφιλελεύθερους, αλλά και από «Μαρξιστές», «αντί-εξουσιαστές» κ.ά.!

Έτσι, πρώτον, η έξοδος από την Ευρωζώνη υποστηρίζεται ότι θα σημάνει «δραματικές αυξήσεις στις τιμές των εισαγωγών» και, επομένως, αντίστοιχη αύξηση της τιμής της εισαγόμενης ενέργειας και του παραγωγικού κόστους. Όμως, ένας δευτεροετής φοιτητής Οικονομικών γνωρίζει ότι η υποτίμηση του νομίσματος, στην οποία υποχρεωτικά (αλλά και ευεργετικά!) θα οδηγήσει η έξοδος από το Ευρώ, επιφέρει μεν αύξηση των τιμών των εισαγόμενων προϊόντων αλλά και αντίστοιχη μείωση των τιμών των εξαγόμενων, πράγμα που σίγουρα θα έχει σημαντικά ευεργετικά αποτελέσματα στην «βαριά βιομηχανία» μας τον Τουρισμό, αλλά και στα όποια άλλα εξαγόμενα προϊόντα μας. Επομένως, το Κράτος μπορεί κάλλιστα να αντισταθμίσει ένα σημαντικό τμήμα της αύξησης του κόστους παραγωγής με τον μηδενισμό του φόρου στην ενέργεια, που θα γινόταν δυνατός με τα επιπλέον (άμεσα ή έμμεσα) φορολογικά έσοδα από την βελτίωση των εξαγωγών αγαθών και υπηρεσιών. Στην πραγματικότητα, το σημαντικότερο πρόβλημα από την υποτίμηση θα ήταν η πιθανή επιδείνωση των λαϊκών εισοδημάτων εξαιτίας της αύξησης των τιμών των βασικών ειδών, τα περισσότερα από τα οποία σήμερα εισάγουμε, σαν συνέπεια της αποδιάρθρωσης της παραγωγής μας μετά την ένταξη στην ΕΕ. Όμως, μια κυβέρνηση που δεν θα εκπροσωπούσε (όπως η σημερινή Χούντα) τα προνομιούχα στρώματα και τις ελίτ θα μπορούσε να επιδοτεί τα λαϊκά στρώματα από τα έσοδα ενός σημαντικού φόρου στη μεγάλη περιουσία (κινητή και ακίνητη) καθώς και τα έσοδα από ένα βαρύ φόρο στα είδη πολυτελείας, όπως είχαμε προτείνει από πέρυσι.

Δεύτερον, φυσικά, οι Ελληνικές Τράπεζες θα πρέπει να κοινωνικοποιηθούν, και αυτό δεν είναι κάτι «κακό», όπως ισχυρίζεται το άρθρο αυτό, διότι δήθεν στη χώρα μας «ο δημόσιος τομέας είναι κεντρικό μέρος του προβλήματος». Το «επιχείρημα» αυτό, όπως έδειξα αλλού,[29] αποτελεί απλά νεο/σοσιαλφιλελεύθερο μύθο. Το είδος δημόσιου τομέα που αναπτύχθηκε

28. Nouriel Roubini, "Greece should default and abandon the euro", *The Financial Times* (19/9/2011).

29. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ*, ό.π. σελ.79-86.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στην Ελλάδα (σαν συνέπεια της αποτυχίας του ιδιωτικού να απορροφήσει την ανεργία), όπως και το ίδιο το Χρέος, είναι απλά συμπτώματα της χρόνιας δομικής κρίσης της Ελληνικής Οικονομίας, την οποία ενέτεινε η ένταξή μας στην ΕΕ.

Τρίτον, το «επιχείρημα» ότι «η έξοδος από την Ευρωζώνη μετά από χρεοκοπία θα αποκλείσει τη χώρα από τις διεθνείς χρηματαγορές, τη στιγμή που το έλλειμμα του προϋπολογισμού θα αυξάνεται», στηρίζεται σε δυο σιωπηρές υποθέσεις που ισχύουν μόνο αν παραμείνουμε στην ΕΕ/Ευρωζώνη (που είναι βέβαια το κρίσιμο ερώτημα!). Δηλαδή:

α) στην υπόθεση ότι το Χρέος θα μείνει στο ύψος που μας καθορίζουν οι τοκογλύφοι πιστωτές μας, όταν ακριβώς βραχυπρόθεσμος στόχος της εξόδου από την ΕΕ/Ευρωζώνη είναι να αποφασίσουμε εμείς για το εάν θα πληρώσουμε το Χρέος αυτό, και,

β) στην υπόθεση ότι θα παραμείνουμε εσαεί προτεκτοράτο της ΕΕ, όταν ακριβώς μακροπρόθεσμος στόχος της εξόδου από αυτή θα ήταν η δημιουργία των προϋποθέσεων μιας αυτοδύναμης ανάπτυξης που θα ελαχιστοποιούσε, αν δεν εξαφάνιζε, την ανάγκη νέων δανεισμών.

Τέταρτον, ακόμη και αν προκύψουν ταμειακές ανάγκες από την επαναφορά των λαϊκών εισοδημάτων, αρχικά, στο προ των Μνημονίων επίπεδο, αυτές δεν χρειάζεται να καλυφθούν μέσω νέων δανείων, αλλά μέσω ενός ελεγχόμενου πληθωρισμού (ενώ τα λαϊκά εισοδήματα θα μπορούσαν να προστατευθούν με τιμαριθμικές αναπροσαρμογές), καθώς και ενός ριζικά προοδευτικού φόρου εισοδήματος, πέρα από τους φόρους στη μεγάλη κινητή και ακίνητη περιουσία και την πολυτελή κατανάλωση που προανέφερα.

Πέμπτον, τα κίνητρα για φοροδιαφυγή και εισφοροδιαφυγή όχι μόνο δεν θα αυξηθούν «δραματικά», όπως υποστηρίζει το άρθρο, αλλά αντίθετα θα μειωθούν δραστικά στο νέο θεσμικό πλαίσιο, ιδιαίτερα μετά τη ριζική αναδιανομή του πλούτου και του εισοδήματος υπέρ των λαϊκών στρωμάτων που συνεπάγονται τα παραπάνω μέτρα. Και αυτό, διότι σε ένα παρόμοιο πλαίσιο που εξασφαλίζει στοιχειώδη φορολογική δικαιοσύνη, ούτε οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι αυτο-απασχολούμενοι θα χρειάζονται πια «φακελάκια» για να κάνουν τη δουλειά τους, ούτε οι πολίτες θα αναγκάζονται να φοροδιαφεύγουν από ένα ληστρικό κράτος εάν τους δινόταν η δυνατότητα να συμμετέχουν συλλογικά στη διαμόρφωση του φορολογικού τους βάρους και της διάρθρωσης των δαπανών.

Τέλος, άλλη καταστροφολογία που διαδίδεται ευρέως από τα Γκεμπελικά ΜΜΕ και τα παπαγαλάκια τους είναι ότι οι καταθέτες θα χάσουν τις καταθέσεις τους όταν βγούμε από το Ευρώ. Όμως, κατ' αρχήν, η δραχμο-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ποίηση των καταθέσεων δεν επηρεάζει την εσωτερική αγοραστική τους δύναμη (ή αυτή των μισθών ή των συντάξεων), οποιοδήποτε και να είναι το μέγεθος της υποτίμησης, αλλά μόνο την «εξωτερική» αγοραστική τους δύναμη, δηλαδή την ικανότητά τους να αγοράζουν εισαγόμενα αγαθά (θέμα για το οποίο ανέφερα πιθανές λύσεις) ή την ικανότητά τους για τουρισμό στο εξωτερικό κ.λπ., στον οποίο έτσι και αλλιώς μετείχαν μόνο τα ανώτερα εισοδηματικά στρώματα και τα μεσαία - που σήμερα προλεταριοποιούνται. Όμως, πέρα από τους τρόπους που ανέφερα προστασίας της αγοραστικής τους δύναμης, υπάρχουν και ειδικοί τρόποι να προστατευθούν οι καταθέσεις των μικροκαταθετών, σε αντίθεση με αυτές των μεγαλοκαταθετών που ανήκουν στα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα. Για παράδειγμα, η αξία των καταθέσεων σε ευρώ θα μπορούσε να μετατραπεί σε δραχμές με βάση μια προοδευτική κλίμακα που θα προστάτευε την αγοραστική δύναμή τους ανάλογα με το γενικότερο εισόδημα των καταθετών (όσο μικρότερο το εισόδημα τόσο μεγαλύτερη η προστασία της αγοραστικής δύναμης των καταθέσεων).

Συμπερασματικά, η έξοδος από την ΟΝΕ και την ΕΕ πράγματι θα είναι επιζήμια για τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα (γι' αυτό και τα παπαγαλάκια τους, σε οποιοδήποτε δημόσιο χώρο και αν ευρίσκονται, έχουν εξαπολύσει την ξεδιάντροπη αυτή καταστροφολογία). Όμως, οι αρνητικές συνέπειες σε αυτά (που είναι άλλωστε επιθυμητές, αφού αυτά προκάλεσαν την χρόνια κρίση η οποία εντάθηκε με την ένταξή μας που αποφάσισαν στην ΕΕ/ΟΝΕ από την οποία πράγματι ωφελούνται) δεν μπορούν καν να συγκριθούν με τις καταστροφικές συνέπειες πάνω στα λαϊκά στρώματα από την παραμονή μας σε μια ένωση του κεφαλαίου (και όχι των λαών!) που εκφράζει τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση στον χώρο μας.

Μόνο, επομένως, ένα Λαϊκό Μέτωπο «από τα κάτω», με στόχους αυτούς που ανάφερα στην αρχή, και με μέσα τις συνεχείς καταλήψεις και απεργίες διαρκείας παντού, και την μη πληρωμή των χαρατσιών που επιβάλλει η Κοινοβουλευτική Χούντα, θα μπορούσε να οδηγήσει στην ανατροπή της, καθώς και στην ανατροπή κάθε επίδοξης νέας Χούντας που θα στόχευε στην απλή «επαναδιαπραγμάτευση» του Χρέους. Και, φυσικά, οι πραιτοριανοί της Χούντας που σήμερα μακελεύουν τους διαδηλωτές θα πρέπει να ξέρουν ότι μετά την ανατροπή της δεν θα ισχύσει κανένα ελαφρυντικό ότι «εκτελούσαν διαταγές» για οποιαδήποτε εγκλήματα διαπράττουν ενάντια στον Λαό, και θα δικαστούν από αυτόν ανάλογα στη περίπτωση που, αντί να παραιτηθούν σήμερα ενώ έχουν τη δυνατότητα να το πράξουν, προτιμήσουν να συνεχίσουν να εκτελούν τις παράνομες δια-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ταγές μιας Χούντας που δεν έχει τη παραμικρή λαϊκή νομιμοποίηση και αναγκαστικά γίνονται δωσίλογοι, όπως αυτή.

(*Ελευθεροτυπία*, 8/10/2011)

Πώς έγινε η πλύση εγκεφάλου για τον νέο εθνικό στόχο: το Ευρώ

Μέσα σε ένα πρωτόγνωρο, ακόμη και για Ελληνικά μέτρα, όργιο εξαπάτησης των πολλών, που έχουν περιέλθει σε πλήρη σύγχυση χάρη στον καθαρά βρώμικο ρόλο των ΜΜΕ, και την άγρια καταστολή των λίγων, που ακόμη αγωνίζονται στους δρόμους και τους τόπους δουλειάς, συντελείται αυτές τις μέρες ο οριστικός εξανδραποδισμός του Ελληνικού λαού, πέρα βέβαια από τους βολεμένους των ελίτ και των προνομιούχων κοινωνικών στρωμάτων. Έτσι οι γκαουλάιτερ της χώρας επιβάλλουν, με τον πιο ιταμό μάλιστα τρόπο που είναι και ο μόνος άλλωστε που αρμόζει στις εκχυδαϊσμένες και κατεξευτελισμένες πολιτικές και οικονομικές ελίτ ενός (και τυπικά πια) προτεκτοράτου, το δίλημμα –που στην πραγματικότητα μόνο αυτές αφορά– αν θέλουν να σωθούν από τη λαϊκή λαίλαπα: Ευρώ ή θάνατος. Το ψευτοδίλημμα όμως αυτό έχουν καταφέρει οι ελίτ να το περάσουν όχι μόνο στους βολεμένους των προνομιούχων κοινωνικών στρωμάτων αλλά και σε μεγάλα λαϊκά στρώματα που έχουν υποστεί μια πρωτοφανή πλύση εγκεφάλου από τότε που ξέσπασε η κρίση, για τα πραγματικά αίτιά της και τον τρόπο διεξόδου από αυτή. Σε αυτή την πλύση εγκεφάλου πήραν και παίρνουν μέρος όλα τα θεσμικά μέσα που ελέγχει η ντόπια ελίτ και η υπερεθνική ελίτ (δηλαδή η παγκόσμια οικονομική/πολιτική και πολιτιστική ελίτ η οποία διαχειρίζεται τη νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση). Δηλαδή:

- Τα επίσημα ΜΜΕ και κυρίως τα τηλεοπτικά κανάλια, τα οποία περιχαρακώνουν κάθε συζήτηση για τα αίτια της κρίσης και τον τρόπο εξόδου από αυτή στα όρια που θέλει η ντόπια κοινοβουλευτική Χούντα και η υπερεθνική ελίτ. Δηλαδή, στην «Χρεω-λογία» και στους τρόπους αντιμετώπισης της δήθεν «κρίσης Χρέους», που δεν θέτει καν θέμα του τρόπου ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας μέσα στην καπιταλιστική διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς γενικά και την ΕΕ ειδικότερα, αλλά, το πολύ, θέτει θέμα ελέγχου του Χρέους ή σεισάχθειας, μέσα ή έξω από το Ευρώ - αλλά οπωσδήποτε μέσα στην ΕΕ και την διεθνοποιημένη καπιταλιστική

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

οικονομία. Με άλλα λόγια, σε ένα πλαίσιο συζήτησης όπου η παραμονή μας στο Ευρώ σημαίνει θάνατο από ανίατο ασθένεια, ενώ η έξοδός μας από αυτό συνεπάγεται αυτοκτονία! Αυτό το πλαίσιο συζήτησης υιοθετούν όχι μόνο τα συστημικά ΜΜΕ αλλά και τα υποτιθέμενα «προοδευτικά» ΜΜΕ μιας «Αριστεράς» που υιοθετεί είτε διάφορες αποπροσανατολιστικές θέσεις περί Λογιστικού Ελέγχου του Χρέους (ΕΛΕ) κ.λπ., είτε θέσεις περί δήθεν συνολικής κατάρρευσης και αλλαγής «από τα μέσα» της Ευρωζώνης με στόχο την δημιουργία μιας Ευρώπης των λαών και της αλληλεγγύης, και άλλα παρόμοια παραμύθια. Μοναδικές εξαιρέσεις σε αυτή την αποπροσανατολιστική συναίνεση ήταν ο Ριζοσπάστης, που υιοθετεί μια καθαρά αντισυστημική γραμμή, και η πολυφωνική Ελευθεροτυπία που επέτρεπε όχι μόνο το παραπάνω πλαίσιο που ευνοεί τελικά το σύστημα, αλλά και φωνές που το αμφισβητούσαν. Την Ελευθεροτυπία, όμως, όπως θα δούμε στο επόμενο κεφάλαιο, φρόντισε να την σιγήσει μια ανίερη συμμαχία συστημικών και «προοδευτικών» δυνάμεων του παραπάνω τύπου (Ιοί κ.λπ.), χρησιμοποιώντας σαν ακούσια όργανα τους απελπισμένους, (μετά από τόσους μήνες εργασία χωρίς αμοιβή), απεργούς εργαζόμενους που δικαιολογημένα μάχονταν για τα δικαιώματα τους.

- Το Πανεπιστημιακό κατεστημένο των «ειδικών» που επανδρώνουν όλα τα τηλεοπτικά πάνελ και παρουσιάζουν σαν «μονόδρομο» (δήθεν, μάλιστα και «επιστημονικά» τεκμηριωμένο - ακόμη και με «Μαρξιστική» ανάλυση κάποιων Μαρξιστών της συμφοράς), το ψευτοδίλημμα «Ευρώ ή θάνατος». Και, φυσικά, πολλοί από αυτούς δεν το έκαναν αυτό μόνο γιατί ήθελαν να μην έλθουν σε αντίθεση με το κυρίαρχο κοινωνικό παράδειγμα που έχουν επιβάλλει οι ελίτ, αλλά και γιατί, πέρα από τις τυχόν άμεσες απολαβές, όλα τα ερευνητικά προγράμματά τους, τα ταξίδια τους ανά τον κόσμο για διεθνή σεμινάρια και συναντήσεις κ.λπ. χρηματοδοτούνται από την υπερεθνική ελίτ γενικά, και την ΕΕ ειδικότερα!
- Η Αριστερά, και κυρίως η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», δηλαδή αυτή που δεν θέτει θέμα αμφισβήτησης του ίδιου του συστήματος της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και του πολιτικού της συμπληρώματος στην αντιπροσωπευτική «δημοκρατία» αλλά ούτε την Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Χαρακτηριστικά, ακόμη και όταν στελέχη της παριστάνουν τους υποστηρικτές της άμεσης δημοκρατίας, όπως όταν κάποιοι προσκλήθηκαν το καλοκαίρι στη συνέλευση του Συντάγματος και μιλούσαν για άμεση δημοκρατία αλλά ξεκαθάριζαν ότι εννοούσαν μια παρωδία της που είναι μίγμα άμεσης και αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας! Αυτή η «Αριστερά» υιοθετεί πλήρως το παραπάνω αποπροσα-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νατολιστικό πλαίσιο συζήτησης, δηλαδή αυτό της Χρεω-λογίας. Και, φυσικά, από το ίδιο αυτό πλαίσιο δεν ξεφεύγει και η «Πατριωτική Αριστερά» (ΕΠΑΜ κ.λπ.) που βλέπει την κρίση σαν θέμα «προδοσίας» κάποιας «κακής» ελίτ, στο πλαίσιο μιας ελληνικής «οικονομίας», όπου μπαίνουν στο ίδιο τσουβάλι οι ελίτ και τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα (που ελάχιστα υφίστανται τις συνέπειες της καταστροφικής κρίσης, αν δεν ωφελούνται κιόλας από αυτή!) με τα λαϊκά στρώματα που θα την πληρώσουν κυριολεκτικά με το αίμα τους.

• Τα δήθεν «εναλλακτικά» κοινωνικά ΜΜΕ στο διαδίκτυο (ιντιμίντια, blogs, κ.λπ.) τα οποία όμως, όπως έχει δειχθεί και από διεθνείς έρευνες στις οποίες αναφέρθηκα σε παλαιότερο άρθρο μου,[30] ούτε κατάργησαν ποτέ την διάκριση παραγωγών και καταναλωτών πληροφοριών (αφού στην πραγματικότητα οι παραγωγοί πληροφοριών είναι μια ελάχιστη μειονότητα οι οποίοι κατά κανόνα, όπως παρατηρεί ο Glenn Reynolds, συγγραφέας μελέτης για την έκρηξη του ίντερνετ, είναι «σε καλή οικονομική κατάσταση, έχουν καλή εκπαίδευση και το πιο σημαντικό, έχουν καλές δουλειές»),[31] αλλά ούτε βέβαια λειτούργησαν ποτέ ως αντιεξουσιαστικό μέσο, με την έννοια ότι επιτρέπουν την πραγματική κριτική των ιθυνόντων - πράγμα που υποτίθεται δικαιολογεί και την ανωνυμία. Στην πραγματικότητα, όπως έδειξαν π.χ. στην Ελλάδα πρώτα τα ιντιμίντια, η ανωνυμία χρησιμοποιείται από διαφόρους λασπολόγους και συκοφάντες (πιθανώς και όργανα υπηρεσιών) για να χυδαιολογούν εναντίον «επωνύμων» (ακόμη και αντιεξουσιαστών!) αναλυτών κ.λπ. και η χρήση της τακτικής αυτής τώρα επεκτάθηκε στα διάφορα blogs της «Αριστεράς» που περιέγραψα παραπάνω, όπως μπορώ να επιβεβαιώσω και από προσωπική μου πείρα.[32] Αντίθετα, όπως θα προσπαθήσω να δείξω σε υπό έκδοση μελέτη μου,[33] το ίντερνετ έπαιξε και παίζει κρίσιμο ρόλο για να περνά το συστημικό πλαίσιο

30. Τάκης Φωτόπουλος, «Η εικονική "δημοκρατία" του ίντερνετ», *Ελευθεροτυπία* (01/03/2008). http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2008/03_01.html
31. Bobbie Johnson, "Ignore bloggers at your peril, say researchers", *The Guardian* (18/4/2006). http://www.guardian.co.uk/technology/2006/apr/18/news.newmedia
32. Βλ. εμπεριστατωμένη καταγγελία του Δικτύου Περιεκτικής Δημοκρατίας για την εξαπόλυση λάσπης από ανώνυμους, αλλά και κάποιους επώνυμους της ΕΛΕ που δεν τόλμησαν ποτέ δημόσια αντιπαράθεση στη κριτική μας αλλά προτιμούν τα κτυπήματα «κάτω από τη μέση». http://www.inclusivedemocracy.org/brochures/2011.12.25_katag gelia _ vro mikos_polemos_enantia_stin_pd.htm
33. T. Fotopoulos, *Subjugating the Middle East* (Publication to be announced later).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

συζήτησης, ώστε να κατασκευάζεται μια συναίνεση ακόμη πιο ευρεία από αυτή των επισήμων ΜΜΕ, είτε πρόκειται για τα αίτια και τους τρόπους διεξόδου από την οικονομική κρίση, είτε πρόκειται για τη φύση των ψευτο-«επαναστάσεων» στη Λιβύη, Συρία και Ιράν, που στη πραγματικότητα ήταν οργανωμένες από την υπερεθνική ελίτ (συνήθως ένοπλες) επιθέσεις, με στόχο την επιβολή πελατειακών της καθεστώτων.

Έτσι, χάρις στη μαζική πλύση εγκεφάλου από όλα αυτά τα θεσμικά μέσα, η μεγάλη πλειοψηφία του λαού έχει αδρανοποιηθεί στον καναπέ της, τρομοκρατημένη από την απειλή ότι έξοδος από την Ευρωζώνη και την ΕΕ θα σημάνει επιστροφή στη δεκαετία του '60 αν όχι του '50, (όπως απείλησε το όργανο της υπερεθνικής ελίτ και νυν διοικητής της ΤτΕ αλλά και ο αξιότιμος πρωθυπουργός μας και τέως διοικητής της, πριν να προαχθεί από την ίδια ελίτ στην ΕΚΤ) σε όρους ανεργίας/υποαπασχόλησης, φτώχειας και μετανάστευσης. Ας δούμε λοιπόν γιατί όλοι αυτοί και τα φερέφωνά τους ψεύδονται ασύστολα.

Την δεκαετία του '50 και του '60, όπως έγραφα αλλού, η αποτυχία του μεταπολεμικού αναπτυξιακού μοντέλου που στηριζόταν ήδη στην εξωστρέφεια φαινόταν από τα συνεχώς διευρυνόμενα ελλείμματα στο εμπορικό ισοζύγιο και το συνακόλουθο τρίπτυχο: ανεργία-υποαπασχόληση-μετανάστευση, με συνέπεια τη φτώχεια. Έτσι, το 1961 περίπου 24% του ενεργού πληθυσμού ήταν άνεργο ή υποαπασχολούμενο, ποσοστό που έπεσε στη διάρκεια της δεκαετίας του '60 στο 14% περίπου, χάρις σε μια σειρά ξένων επενδύσεων που δημιούργησαν μια ψευτο-βιομηχανική Άνοιξη η οποία αργότερα κατέρρευσε.[34] Αν έλθουμε τώρα στην «ισχυρή Ελλάδα» του σήμερα, τον Νοέμβρη του 2011 η ανεργία από μόνη της ήταν 21% περίπου, με δραματικά ανοδικές τάσεις και αναμένεται να φθάσει και το 24% μέσα στο 2012 αν συνεχίσουμε την πορεία μας μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη με βάση τις προδιαγραφές της δανειακής σύμβασης.

Ως συνέπεια της αποτυχίας αυτής για την απορρόφηση του εργατικού δυναμικού, το 20-30% του πληθυσμού μετανάστευσε στο εξωτερικό στις δεκαετίες '60-'70. Σήμερα, η μετανάστευση νέων καλπάζει και μόνο η μετανάστευση προς την Γερμανία αυξήθηκε πέρυσι κατά 84%[35] ενώ ανάλογη αύξηση Ελλήνων μεταναστών παρατηρείται στην Αυστραλία και αλ-

34. *Εξαρτημένη Ανάπτυξη: η Ελληνική περίπτωση* (Εξάντας, 1985), σελ. 129.

35. Ralph Atkins, "Migrants learn language of German boom", *The Financial Times* (11/01/2012). 28). http://www.ft.com/cms/s/0/05341d04-3c72-11e1-9bcc-00144feabdc0.html

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

λού. Και η διαφορά είναι ότι τώρα δεν μεταναστεύει, όπως τότε, το ανειδίκευτο εργατικό δυναμικό, αλλά το εξειδικευμένο δυναμικό των πτυχιούχων[36] που θα αποτελούσε τη βάση για οποιαδήποτε σύγχρονη οικονομική ανάπτυξη στο μέλλον!

Τέλος, όσον αφορά τη φτώχεια, το 1980, λίγο πριν ενταχθούμε στην ΕΟΚ, η Ελλάδα μαζί με την Πορτογαλία είχαν τα μεγαλύτερα ποσοστά φτώχειας[37] στη Κοινότητα. Αλλά ακόμη και στο μέσο της αναπτυξιακής φούσκας της περασμένης δεκαετίας σύμφωνα με στοιχεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής,[38] η Ελλάδα, μετά από 27 ολόκληρα χρόνια μέσα στην ΕΟΚ/ΕΕ, είχε το υψηλότερο ποσοστό εργαζομένων που βρίσκονταν στα όρια της φτώχειας, όπως αντίστοιχα ερχόταν πρώτη (μαζί με την Ισπανία) ανάμεσα στις χώρες της Ευρωζώνης όσον αφορά στη φτώχεια γενικά (20%).[39] Σήμερα, έχοντας συμπληρώσει 30ετή θητεία πλήρους ένταξης στην ΕΕ, η φτώχεια φθάνει στη χώρα μας το 27%, με δραματικές ανοδικές τάσεις.

Παρόλα αυτά, οι απατεώνες επαγγελματίες πολιτικοί, δημοσιογράφοι και αναλυτές τολμούν και μιλούν για καταστροφή αν φύγουμε από την ΕΕ, τη στιγμή που μπορεί να δειχθεί τεκμηριωμένα ότι από την ένταξή μας στην ΕΕ, και εξαιτίας της ένταξής μας σε αυτή, αποδιαρθρώθηκε τόσο ο πρωτογενής όσο και ο δευτερογενής τομέας της οικονομίας μας. Τις συνέπειες της αποδιάρθρωσης της παραγωγικής μας δομής, τώρα που έσκασε η αναπτυξιακή φούσκα την οποία τροφοδοτούσαν τα δανεικά της περασμένης δεκαετίας, καλούνται να πληρώσουν τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα.[40]

Φυσικά, όλα αυτά δεν σημαίνουν ότι αρκεί η έξοδός μας από την ΕΕ για να βγούμε από την καταστροφική κρίση. Η άμεση μονομερής έξοδος μας από την ΕΕ (και όχι μόνο από την Ευρωζώνη), αποτελεί μόνο την αναγκαία συνθήκη για την ανάκτηση της απαραίτητης οικονομικής κυριαρχίας, η οποία, όμως, αν δεν συνοδευτεί από μια σειρά επαρκείς συνθήκες

36. Helena Smith, "Greek graduates lead European Exodus for better life abroad", The Guardian (22/12/2011). http://www.guardian.co.uk/world/2011/dec/21/fleeing-greeks-australian-gold-rush

37. Eurostat, *Poverty in figures: Europe in the early 1980s* (EC, 1990). Έτσι, το μέσο ποσοστό φτώχειας στην ΕΟΚ (εκτός Πορτογαλίας) ήταν 13,6% έναντι 21,5% της Ελλάδας (το όριο φτώχειας καθορίζεται στο 50% της μέσης κατά κεφαλή εθνικής δαπάνης).

38. Κ. Μοσχονάς, «Πρώτοι στη φτώχεια οι Έλληνες», *Ελευθεροτυπία* (7/10/2008).

39. Στατιστική Αρχή / *Ελευθεροτυπία* 10/3/2010.

40. Βλ. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής ελίτ* (Γόρδιος, 2010), κεφ. 8.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

όπως οι παρακάτω, θα οδηγήσει σε παρόμοια αν όχι χειρότερη οικονομική καταστροφή με αυτή που ξεκινά σήμερα και θα ολοκληρωθεί σε λίγους μήνες με την πιθανή και τυπική χρεοκοπία, η οποία πάλι θα ελέγχεται από την υπερεθνική ελίτ. Δηλαδή, αν δεν συνοδευτεί από την ακύρωση όλων των δανειακών συμβάσεων, την παράλληλη ολοκληρωτική στάση πληρωμών των τοκοχρεολυσίων (που σημαίνει μονομερή διαγραφή του χρέους), την αναγκαστική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση κάθε κοινού αγαθού που έχει περιέλθει, μέσα από τη διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων, στην ιδιοκτησία των ξένων και ντόπιων ελίτ, καθώς και μια σειρά συμπληρωματικών μέτρων. Τέτοια συμπληρωματικά μέτρα είναι η επανεισαγωγή της δραχμής και η μερική υποτίμησή της με παράλληλη μετατροπή των καταθέσεων σε δραχμές, καθώς και μέτρα ώστε να μην πληγούν τα λαϊκά εισοδήματα και οι μικροκαταθέτες (π.χ. επιδοτήσεις των λαϊκών στρωμάτων χρηματοδοτούμενες από τα έσοδα ενός σημαντικού φόρου στη μεγάλη περιουσία), οι αυστηροί κοινωνικοί έλεγχοι στην κίνηση αγαθών, κεφαλαίων και υπηρεσιών, η επαναφορά μισθών και συντάξεων στα προμνημονιακά επίπεδα με παράλληλη επαναπρόσληψη των απολυμένων στον δημόσιο τομέα (ο οποίος θα αναδιοργανωθεί ορθολογικά, στο πλαίσιο της γενικότερης αναδιάρθρωσης της οικονομίας με βάση την αρχή της αυτοδυναμίας), η κοινωνικοποίηση των Τραπεζών και των στρατηγικών κλάδων παραγωγής, συμπεριλαμβανομένων όλων των κλάδων που καλύπτουν βασικές ανάγκες και η δημιουργία ενός πραγματικά λαϊκού συστήματος Υγείας, Εκπαίδευσης και Κοινωνικών Υπηρεσιών που θα καλύπτει τις λαϊκές ανάγκες και θα ελέγχεται από τα λαϊκά στρώματα.[41]

Σε ένα δεύτερο στάδιο, θα έπρεπε να κτιστούν οι βάσεις μιας αυτοδύναμης οικονομίας (είτε αυτή, –στη μελλοντική απελευθερωτική κοινωνία– πάρει τη μορφή οικονομικής δημοκρατίας είτε κρατικό-σοσιαλιστικής οικονομίας, άναρχο-συνδικαλιστικής κ.λπ.). Δηλαδή θα έπρεπε να ληφθούν μέτρα για να ξανακτιστεί η παραγωγική δομή της χώρας, που έχει καταστραφεί ολοκληρωτικά μετά την πλήρη ενσωμάτωσή της στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, και ιδιαίτερα μετά την ένταξή μας στην ΕΟΚ/ΕΕ, και να διαμορφωθεί ένα συναφές καταναλωτικό πρότυπο.

Όμως, ποιος θα ήταν ο φορέας όλων αυτών των αλλαγών; Κατά την γνώμη μου, μόνο ένα παλλαϊκό μέτωπο κοινωνικής και εθνικής απελευθέρωσης

41. Βλ. «Έκκληση για ένα νέο εθνικο-κοινωνικό απελευθερωτικό μέτωπο». http://www.inclusivedemocracy.org/brochures/2011.11.13_neo_ethniko_koinoniko_metopo_extented.html

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

που θα αγκάλιαζε όλα τα λαϊκά στρώματα –τα οποία σήμερα είναι τα θύματα της κρίσης που μας επέβαλαν οι ντόπιες και ξένες ελίτ και τα συναφή προνομιούχα κοινωνικά στρώματα– και θα είχε δεσμευθεί σε ένα παρόμοιο πρόγραμμα, θα μπορούσε να αναλάβει ένα τέτοιο έργο. Ένα τέτοιο μέτωπο θα μπορούσε εύκολα να συνενώσει την πλειοψηφία του λαού σε ένα μαζικό κίνημα πολιτικών απεργιών που θα κορυφωνόταν σε μια γενική απεργία διαρκείας με αίτημα την άμεση διεξαγωγή εκλογών. Τέλος, ένα παρόμοιο μέτωπο θα μπορούσε άνετα να προσελκύσει τα λαϊκά στρώματα, τα οποία, με τη σημερινή σύγχυση, θα μπορούσαν στις επόμενες εκλογές να παρασυρθούν και πάλι από τα ψευτοδιλήμματα των κομμάτων εξουσίας και της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», και να αυτοκαταδικαστούν στην αθλιότητα που απεργάζονται για την υπόλοιπη ζωή τους οι ελίτ. Έτσι μόνο θα μπορούσαμε όχι μόνο να βγούμε από την καταστροφική κρίση αλλά και να θέσουμε τις βάσεις για μια άλλη αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία και οικονομία.

(Το άρθρο αυτό λόγω της συνεχιζόμενης απεργίας των εργαζομένων στην *Ελευθεροτυπία* δημοσιεύθηκε ηλεκτρονικά εδώ στις 10/2/2012:
http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2012/2012_02_10.html#_ednref12)

Το ξεπούλημα της Ελλάδος στην ΕΕ και η ευθύνη της «Αριστεράς»

Ενώ η χώρα είναι στα πρόθυρα να ανακηρυχθεί και επίσημα προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ (δηλ. της πολιτικής και οικονομικής ελίτ των ΗΠΑ και ΕΕ), η παραπέρα συνέχιση του δανεισμού μας για να ξεπληρώνουμε τα παλιά δάνεια εξαρτάται τώρα από το ξεπούλημα κάθε κοινωνικού πλούτου (λιμάνια, αεροδρόμια, τρένα, ηλεκτρικό, νερό κ.λπ.) στις ίδιες ελίτ –και ό,τι ξεροκόμματο αρπάξει και η ντόπια οικονομική ελίτ– που θα επιβλέπουν σαν γκαουλάιτερ την όλη διαδικασία. Για το ξεπούλημα αυτό, που ακόμη και οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς περιγράφουν ως «απώλεια όχι μόνο της κυριαρχίας αλλά και της αξιοπρέπειας της χώρας»[42] είναι άμεσα συνυπεύθυνα τα κόμματα εξουσίας που συναίνεσαν στην «αξιοποίηση» (όπως

42. Lex, "Eurozone sovereignty: 'gunboat' diplomacy", *Financial Times* (29/5/2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

βάφτισαν σαν τον Ροΐδη) το ξεπούλημα αντί πινακίου φακής του κοινωνικού μας πλούτου, που θα έχει καταστροφικές συνέπειες στο μέλλον.

Έμμεσα όμως συνυπεύθυνα είναι και τα κόμματα της «Αριστεράς» και «οικολογίας», καθώς και η πνευματική και πολιτιστική ελίτ, που δεν θέτουν θέμα άμεσης και μονομερούς εξόδου από την ΕΕ (και όχι απλά από το Ευρώ που θα ήταν καταστροφική λύση) αλλά αποπροσανατολίζουν τον λαό στο να «δέρνει το σαμάρι», - δηλαδή, τους επαγγελματίες πολιτικούς για τη διαφθορά τους κ.λπ., που είναι βέβαια αλήθεια αλλά δεν είναι η απώτερη αιτία τη βαθιάς κρίσης, αφού είναι απλά εκτελεστικά όργανα των ελίτ. Έτσι, σύσσωμη η αριστερά, από τον ΣΥΡΙΖΑ, μέχρι, πιο αριστερά, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (που μιλά για ρήξη και καπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ σε τρία τέρμινα), καθώς και την πατριωτική Αριστερά του Μίκη (που μιλά για προστατευτισμό μέσα στην ΕΕ!) αντιμετωπίζουν ως ταμπού το θέμα της εξόδου από την ΕΕ και ασχολούνται με τον Λογιστικό Έλεγχο του Χρέους (μήπως «κουρέψουμε» κάποιο τμήμα του!), ενώ κάποιοι παπαγαλίζουν τη συστημική γραμμή ότι η επιστροφή στην δραχμή οδηγεί στην καταστροφή, «ξεχνώντας» ν' αναφέρουν ότι αυτό ισχύει μόνο αν η έξοδος από την ΕΕ δεν συνοδεύεται από σειρά άλλων μέτρων και τη δημιουργία των προϋποθέσεων για ένα εντελώς διαφορετικό οικονομικό μοντέλο. Δηλαδή, ένα μοντέλο που θα μας απαλλάξει δια παντός από την ξένη εξάρτηση μέσα από μια αυτοδύναμη (όχι αυτάρκη) οικονομία, πιθανώς μια συνομοσπονδία αυτοδύναμων οικονομιών του Ευρωπαϊκού «Νότου».[43] Τέλος το ΚΚΕ βλέπει μεν σωστά ότι χωρίς την έξοδο από την ΕΕ δεν είναι δυνατή η ελεγχόμενη από τον λαό οικονομία, αλλά ανάγει το θέμα στην κατάκτηση της Λαϊκής Εξουσίας, δηλαδή στο εάν και όταν δημιουργηθούν επαναστατικές συνθήκες! Και, φυσικά, η αντιεξουσιαστική «Αριστερά» περί άλλων τυρβάζει.

Η οικονομική αυτοδυναμία σήμερα είναι, επομένως, όχι μόνο επιθυμητή (όπως πάντα ήταν, ως προϋπόθεση της οικονομικής δημοκρατίας, δηλαδή της εξουσίας του *δήμου* στην οικονομική σφαίρα που προϋποθέτει οικονομική ισότητα) αλλά και εφικτή. Η αυτοδυναμία αυτή δεν σημαίνει, βέβαια, «κλείσιμο των συνόρων», όπως θέλουν να διαστρεβλώνουν κάποιοι την διαδικασία αυτή, αλλά ανάκτηση του κοινωνικού ελέγχου στην οικονομία, που σήμερα είναι αδύνατος με ανοικτές και απελευθερωμένες

43. Τ. Φωτόπουλος, «Η Λατινοαμερικανοποίηση του ευρωπαϊκού "Νότου"», *Περιεκτική Δημοκρατία*, τεύχος 22 (Καλοκαίρι - Φθινόπωρο 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αγορές. Στην πραγματικότητα, η οικονομική αυτοδυναμία αποτελεί τη μόνη λύση για διέξοδο όχι μόνο από τη τωρινή βαθιά κρίση, αλλά και από τη μακροπρόθεσμη κρίση, ιδιαίτερα την οικολογική, που βαθαίνει καθημερινά. Η ανάγκη άλλωστε της αυτοδυναμίας γίνεται σήμερα επιτακτική όταν π.χ. προβλέπεται μαζική εξαθλίωση σε λίγα χρόνια εξαιτίας του διπλασιασμού των τιμών τροφίμων που φέρνει, άμεσα ή έμμεσα, η παγκοσμιοποίηση και η συναφής κερδοσκοπία![44] Όπως προσπάθησα να αναλύσω αλλού[45], οι αυτοδύναμες οικονομίες αποτελούν σήμερα όχι μόνο τη μόνη απάντηση στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση αλλά και θεμελιακά στοιχεία ενός νέου διεθνισμού, ο οποίος υιοθετεί μεν τις βασικές αρχές του παραδοσιακού διεθνισμού της Αριστεράς, αλλά και τον υπερβαίνει, διότι θεμελιώνεται σε μια διεθνοποιημένη οικονομία που δεν καθορίζεται ούτε από την καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, ούτε από το κεντρικό Πλάνο, αλλά από την Οικονομική Δημοκρατία, δηλ. τις αυτό-καθοριζόμενες (μέσω των συνελεύσεων των πολιτών) οικονομίες.

Στο μεταξύ, ένα πρωτόγνωρο είδος ειρηνικής εξέγερσης ξεκίνησε στις πλατείες της Ισπανίας και της Ελλάδας που δυνητικά έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία από τις εξεγέρσεις στις Αραβικές χώρες, εφόσον στρέφεται, έστω έμμεσα προς το παρόν, κατά της ίδιας της υπερεθνικής ελίτ και όχι ενάντια σε εύκολα αναλώσιμους τυράννους τύπου Μουμπάρακ και Μπεν Αλί. Ο αυθόρμητος και αμεσοδημοκρατικός χαρακτήρας των εξεγέρσεων αυτών είναι η δύναμή τους αλλά και η πιθανή πηγή αδυναμίας τους. Είναι η δύναμή τους γιατί σε αυτές μετέχουν οι πολίτες σαν πολίτες και όχι σαν κομματικά ή γραφειοκρατικά στελέχη συνδικάτων κ.λπ. Αλλά είναι και η πηγή αδυναμίας τους γιατί, αν δεν υιοθετήσουν στόχους και στρατηγική με βάση κάποιο πολιτικό πρόταγμα που θα έχει μια στοιχειώδη ανάλυση των συστημικών αιτίων της κρίσης και των τρόπων για την υπέρβασή της, τα μη συνειδητοποιημένα στοιχεία τους εύκολα θα ενσωματωθούν πάλι στο σύστημα, ενώ τα πιο ριζοσπαστικά θα συντριβούν από τη Χουντική βία, ιδιαίτερα εάν η εξέγερση αυτή δεν καταφέρει να γίνει ακόμη πιο μαζική και οργανωμένη.

(*Ελευθεροτυπία*, 4/6/2011)

44. Βλ. Έκθεση Oxfam, "Ε" (31/5/2011).
45. Βλ. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010), Μέρος Ε.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Η φτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων ενδημικό φαινόμενο στην ΕΕ

Ενώ τα μίντια οργίασαν με τις δηλώσεις Φάρατζ στην Ευρωβουλή –ο οποίος απλά είπε το αυτονόητο που γνωρίζει όλος ο Ελληνικός λαός[46]– (κάποιοι μάλιστα καλοταϊσμένοι δημοσιογράφοι «προσβλήθηκαν» κιόλας για λογαριασμό μας!), η εκφυλισμένη Ευρώ-«Αριστερά» και η Πράσινη ουρά της (Κον Μπεντίτ κ.λπ.) συντάχθηκαν βέβαια με το Ευρωπαϊκό κατεστημένο - από όπου και τελικά τρέφονται. Παράλληλα, η εξαπάτηση των λαϊκών στρωμάτων εντείνεται ενόψει Ευρωεκλογών και δημοτικών εκλογών. Ο στόχος είναι να μειώσουν το αντί-ΕΕ ρεύμα που φουντώνει καθημερινά και απειλεί να συμπαρασύρει στο προβλεπτό μέλλον το Ευρωπαϊκό οικοδόμημα που έχει οδηγήσει στη μαζική φτωχοποίηση τα θύματα της παγκοσμιοποίησης στην Ευρώπη. Οι Ευρώ-ελίτ, μάλιστα, δεν διστάζουν τώρα να προτείνουν την πλήρη κατεδάφιση των υπολειμμάτων του κράτους πρόνοιας που είχε κτιστεί στην διάρκεια της σοσιαλδημοκρατικής συναίνεσης, χάρη στους λαϊκούς αγώνες, αλλά και στην άμεση γειτνίαση της Ευρώπης με τον «υπαρκτό σοσιαλισμό» που (ανεξάρτητα από τα όποια προβλήματά του) είχε αναμφισβήτητα λύσει σημαντικά προβλήματα στην κάλυψη βασικών αναγκών και την κοινωνική πρόνοια.

Όμως, αυτό συνέβαινε στην εποχή που δεν είχαν εξαπλωθεί οι πολυεθνικές, ούτε είχαν επιβάλλει ακόμη το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών κεφαλαίου και εμπορευμάτων. Δηλαδή, στην εποχή του «κράτους-έθνους», πριν την ανάδυση της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, όταν ακόμη η ΕΟΚ δεν είχε καν συμπληρώσει τη διαδικασία ενοποίησής της μέσα στην Ενιαία Αγορά, που σήμαινε την πλήρη ενσωμάτωσή της στην ΝΔΤ. Τότε, ήταν εφικτή η βαρύτερη φορολόγηση των προνομιούχων κοινωνικών στρωμάτων για την καλύτερη κάλυψη των βασικών αναγκών όλων. Προφανώς, παρόμοια πολιτική σήμερα, με ανοικτές τις αγορές κεφαλαίου, θα σήμαινε την μαζική έξοδο του σε άλλους παραδείσους που δεν πάσχουν από παρόμοια «ελαττώματα» (Ινδία, Κίνα κ.λπ.). Αυτήν τη θεμελιακή αλήθεια της παγκοσμιοποίησης η εκφυλισμένη παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» προσποιείται ότι δεν την καταλαβαίνει για να μπορεί να πουλά «φύκια για μεταξωτές κορδέλες» στους οπαδούς της. Τώρα μαθαίνουμε ότι η Γερμα-

46. Ότι, δηλαδή, η Ελλάδα έχει χάσει την εθνική κυριαρχία της , βλ πχ Helena Smith, "Nigel Farage becomes popular in Greece after outburst against the PM", *The Guardian,* 18/1/2014.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νική καγκελαρία (με την αγαστή σύμπνοια της Βρετανικής συντηρητικής κυβέρνησης) διαπίστωσε ότι βασικός λόγος που η ΕΕ δεν είναι το ίδιο ανταγωνιστική με τα άλλα μπλοκ (κυρίως Αμερικανικό και Ανατολικής Ασίας) είναι ότι ξοδεύει συγκριτικά πάρα πολλά για την κοινωνική πρόνοια. Όπως δηλώνουν, ενώ στην ΕΕ αναλογεί μόνο το 7% του παγκόσμιου πληθυσμού που ελέγχει το 25% του παγκόσμιου προϊόντος, η κοινωνική πρόνοια ακόμη απορροφά το 50% των παγκόσμιων σχετικών δαπανών.

Φυσικά, κράτη-έθνη, τυπικά, υπάρχουν και σήμερα αλλά, όπως απέδειξε περίτρανα και η κοινοβουλευτική Χούντα μας, αποτελούν απλά τους τοποτηρητές και εκτελεστές των αποφάσεων μιας Υπερεθνικής Ελίτ, η οποία ελέγχει τους διεθνείς οικονομικούς μηχανισμούς, όπως τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου. Στην περίπτωση της Ευρωζώνης, μάλιστα, έχει καταργήσει την οικονομική κυριαρχία των εξαρτημένων χωρών–μελών της Ευρωζώνης που δεν ελέγχουν πια ούτε το ίδιο το νόμισμά «τους» και επομένως την οικονομική πολιτική τους. Σήμερα, οι Ευρώ-ελίτ ξέρουν πολύ καλά ότι για να ανταγωνιστούν τις χώρες των άλλων μπλοκ θα πρέπει να προσφέρουν παρόμοια πλεονεκτήματα στους επενδυτές των πολυεθνικών. Και αυτή είναι και η πεμπτουσία της παγκοσμιοποίησης: οι ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές φέρνουν εξίσωση των όρων ανταγωνισμού, εξισώνοντας προς τα κάτω –μέχρι μηδενικού επιπέδου– κάθε μη «επικερδή» δραστηριότητα, όπως η Κοινωνική Πρόνοια.

Αποτελούν, επομένως, ανέκδοτα για αφελείς αυτά που ισχυρίζεται ο ΣΥΡΙΖΑ ότι αρκεί να νικήσει η «Ευρώ-Αριστερά» με αρχηγό τον Τσίπρα για να αλλάξουν οι πολιτικές αυτές. Και είναι ανέκδοτα, όχι μόνο γιατί αποτελεί σενάριο επιστημονικής φαντασίας ότι η εκφυλισμένη Ευρώ-Αριστερά που είναι από καιρό «τελειωμένη» στην Ευρώπη (ακριβώς γιατί δεν προσφέρει κανένα ρεαλιστικό πρόγραμμα εξόδου των λαϊκών στρωμάτων από την αθλιότητα) θα μπορούσε ποτέ να νικήσει σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Αλλά και γιατί η Μέρκελ, από την ταξική σκοπιά των βολεμένων της παγκοσμιοποίησης την οποία υποστηρίζει, έχει απόλυτα δίκιο. Πράγματι, αυτοί που επιβιώνουν σε μια άκρως ανταγωνιστική διεθνοποιημένη οικονομία είναι αυτοί με την μεγαλύτερη ανταγωνιστικότητα. Και η Ευρωπαϊκή ανταγωνιστικότητα φθίνει συνεχώς και ασταμάτητα, παρόλο που η βασική αιτία για την Ευρωπαϊκή ενοποίηση, την δεκαετία του ’80, ήταν ακριβώς η ενίσχυση της ανταγωνιστικότητάς της. Ήταν τη δεκαετία 1979-1989, όταν άρχιζε να φουντώνει η παγκοσμιοποίηση, που οι Ευρώ-ελίτ διαπίστωναν πανικόβλητες ότι το Ευρωπαϊκό μερίδιο στις παγκόσμιες εξαγωγές παρέμενε στάσιμο, την στιγμή που το Αμερικανικό αυξανόταν κατά 3,5% και

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αυτό της Άπω Ανατολής κατά 48%! Όμως, οι τάσεις αυτές μείωσης της Ευρωπαϊκής ανταγωνιστικότητας δεν αντιστράφηκαν ούτε με την Ενιαία Αγορά, ούτε με την Ευρωζώνη αφού, (σύμφωνα πάντα με τα στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας), το Ευρωπαϊκό μερίδιο στις παγκόσμιες εξαγωγές έπεσε από 35.8% το 1990, σε 29.7% το 2000, και το 2010 είχε πέσει παραπέρα στο 26.3 %.[47]

Με δεδομένο, επομένως, ότι οι αγορές θα μείνουν ανοικτές και απελευθερωμένες και μετά τυχόν νίκη του ΣΥΡΙΖΑ που δεν θέτει καν παρόμοιο θέμα, οι μισθοί και συντάξεις θα μείνουν καθηλωμένοι στα σημερινά άθλια επίπεδα (έτσι πετύχαμε το πλεόνασμα που παίρνουν δεδομένο οι οικονομικοί «εγκέφαλοι» του κόμματος) και θα χρησιμοποιούνται σαν βάση για τυχόν μικρό-αυξήσεις στο μέλλον (πάντα σε σχέση με αύξηση της παραγωγικότητας). Ακόμη, η δημόσια Υγεία και Εκπαίδευση δεν πρόκειται ποτέ να επανέλθουν στα προ-κρίσης επίπεδα αφού θα πρέπει να διατηρούμε «υγιή» τον προϋπολογισμό, ενώ οι τιμές βασικών αγαθών θα αυξάνουν συνεχώς γιατί δεν πρόκειται βέβαια να επανα-κοινωνικοποιηθούν το ηλεκτρικό, το νερό, οι συγκοινωνίες κ.λπ. Τέλος, οι νέοι θα συνεχίσουν να φεύγουν μαζικά στο εξωτερικό, αφού και η μείωση της ανεργίας θα είναι οριακή και εξαρτώμενη από τον βαθμό που τα άθλια ημερομίσθια θα προσελκύσουν κάποιες πολυεθνικές, στην Ιρλανδικού τύπου «ανάπτυξη της μαζικής μετανάστευσης», η οποία θα ακολουθήσει.

Ενώ όμως η επιθετικότητα της Υπερεθνικής Ελίτ (ΗΠΑ, ΕΕ) εντείνεται, από Ουκρανία μέχρι Συρία, και παράλληλα εντείνεται η αποπροσανατολιστική προπαγάνδα τους ότι δήθεν δεν παίζουν πια τον ρόλο του παγκόσμιου χωροφύλακα(!), οι ακριβοπληρωμένοι κηφήνες της Ευρωβουλής οδύρονται για την φτωχοποίηση των λαών του Ευρωπαϊκού «Νότου» (δηλ. της περιφέρειας της ΕΕ) και αποδίδουν όλες τις ευθύνες στα «κακά» Μνημόνια! Έτσι, αγνοούν βολικότατα, τους μηχανισμούς που οδηγούν όχι μόνο στην προφανή ταξική φτωχοποίηση (την μόνη που καταλαβαίνουν οι «Μαρξιστές» της συμφοράς) αλλά και σε εθνική φτωχοποίηση που αφορά την μεγάλη πλειοψηφία των λαών του «Νότου» της ΕΕ, σε σχέση με την αντίστοιχη πλειοψηφία των λαών στον «Βορρά». Με άλλα λόγια, η εθνική φτωχοποίηση των λαών του «Νότου» δεν οφείλεται σε κάποια συνωμοσία των Ευρω-ελίτ ή δόγμα (βλ. π.χ. ανοητολογίες Ναόμι Κλάιν κ.ά.), αλλά στους

47. Βλ. . για τα παραπάνω στοιχεία της σχετικής ανταγωνιστικότητας μεταξύ των τριών μπλοκ, Τάκης Φωτόπουλος, The Real Causes of the Catastrophic Crisis in Greece and the "Left", *Global Research* (16/1/2014).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ίδιους τους οικονομικούς μηχανισμούς που καθιέρωσε η ΕΕ και η ΟΝΕ.

Όταν θεσμοποιόταν η Ευρωζώνη, η Γερμανία, για παράδειγμα, ήδη διέθετε υψηλό *επίπεδο* παραγωγικότητας (που κάποιοι «οικονομολόγοι» συγχέουν με τα *ποσοστά αύξησης* της παραγωγικότητας!), καθώς και υψηλή ανταγωνιστικότητα σε σχέση με τις χώρες του Ευρωπαϊκού «Νότου». Με την εισαγωγή όμως του Ευρώ, οι μεγάλες αποκλίσεις στα επίπεδα παραγωγικότητας και ανταγωνιστικότητας μεταξύ «Βορρά» και «Νότου» παγιώθηκαν, αν δεν διευρύνθηκαν παραπέρα, για τους εξής λόγους:

- πρώτον, η Ενιαία Αγορά, σε συνθήκες κοινού νομίσματος, επέφερε σχετική εξίσωση των τιμών στην Ευρωζώνη και κάποια άνοδο των ονομαστικών μισθών στον Νότο (όχι βέβαια εξίσωση με τους μισθούς του Βορρά!), όπου οι εργαζόμενοι αγωνιζόντουσαν να προστατεύσουν τους «πραγματικούς» μισθούς τους,
- δεύτερον, οι Γερμανοί εργοδότες ήταν σε πολύ καλύτερη θέση να συμπιέσουν τους μισθούς, λόγω των διαφορών στην παραγωγικότητα (εξαιτίας της προηγμένης τεχνολογίας κ.λπ.), αλλά και των διαφορών στην ανταγωνιστικότητα - λόγω του ότι η Γερμανία εισήλθε στην Ευρωζώνη με υποτιμημένο νόμισμα, σε σχέση με τις χώρες του Νότου όπου ίσχυε το αντίθετο,
- τρίτον, οι χώρες του Νότου δεν είχαν πια την δυνατότητα να υποτιμήσουν το νόμισμά τους, ενώ η Γερμανία δεν είχε ανάγκη υποτίμησης, αρκεί να συγκρατούσε τις αυξήσεις των μισθών σε επίπεδα αύξησης της παραγωγικότητας,
- τέταρτον, παρά το γεγονός ότι η αιτία των αποκλίσεων στην παραγωγικότητα και ανταγωνιστικότητα ήταν διαφορετική για τις χώρες του Βορρά σε σχέση με τις χώρες του Νότου, ο τρόπος αντιμετώπισης των αποκλίσεων αυτών μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη ήταν κοινός! Έτσι, για τις χώρες του Βορρά η ανταγωνιστικότητα είναι, βασικά, θέμα καθήλωσης των μισθών στα επίπεδα αύξησης της παραγωγικότητας. Αντίθετα, για τις χώρες του Νότου, η ανταγωνιστικότητα είναι αναπτυξιακό πρόβλημα, οφείλεται δηλαδή στις σχετικά χαμηλές (αν όχι ανύπαρκτες) επενδύσεις στην έρευνα και τεχνολογία. Επομένως, για τις χώρες αυτές το πρόβλημα ανταγωνιστικότητας αφορά την ανυπαρξία ισχυρής παραγωγικής βάσης, η οποία όμως δεν μπορεί να δημιουργηθεί μέσα από την διαδικασία της ανισομερούς καπιταλιστικής ανάπτυξης που επιβάλλουν οι ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, αλλά μόνο μέσα από μια διαδικασία κοινωνικού ελέγχου της οικονομίας, με στόχο την δημιουργία μιας αυτοδύναμης οικονομίας (βλ. π.χ. Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης - ΜΕΚΕΑ).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Το άνοιγμα όμως και η απελευθέρωση των αγορών που επέβαλλε η ΕΕ και η ΟΝΕ σήμαιναν κοινή πολιτική για την αντιμετώπιση των αποκλίσεων, μέσω των «δυνάμεων της αγοράς». Η κατάργηση των κοινωνικών ελέγχων πάνω σε αυτές συνεπαγόταν ότι οι μη ανταγωνιστικοί κλάδοι παραγωγής (λόγω π.χ. υψηλού κόστους παραγωγής) έπρεπε να εξαλειφθούν για χάρη του καταναλωτή. Έτσι, θεσμοποιήθηκε στην ΕΕ η βασική αρχή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης: η μεγιστοποίηση της ελευθερίας του οργανωμένου κεφαλαίου, του οποίου η συγκέντρωση διευκολύνεται παντοιοτρόπως, και η ελαχιστοποίηση της ελευθερίας της οργανωμένης εργασίας, της οποίας ο συντονισμός περιορίζεται παρόμοια, και κυρίως μέσω της απειλής της ανεργίας.

Συμπερασματικά, η αναπόφευκτη μέσα στην ΕΕ και την ΟΝΕ διαιώνιση των αποκλίσεων συνεπάγεται ότι η ΕΕ λειτουργεί ουσιαστικά σαν ένας οικονομικός μηχανισμός μεταφοράς οικονομικού πλεονάσματος από τις χώρες του Νότου προς τον Βορρά και, κυρίως, την Γερμανία. Είναι περίεργο ότι, ιστορικά, καμιά μητροπολιτική χώρα δεν άνοιξε τις αγορές της πριν ανδρωθεί η εγχώρια βιομηχανία της;

Υ.Γ. Στο άρθρο της 12/1, απαντώντας στο κρίσιμο ερώτημα για το πώς μπορούμε να βγούμε από την οικονομική καταστροφή, τόνιζα ότι δεν αρκεί η έξοδος από το Ευρώ, «χωρίς την παράλληλη άμεση και μονομερή έξοδο από την Ε.Ε. για την εφαρμογή μιας ριζικά διαφορετικής οικονομικής στρατηγικής», συγκαταλέγοντας μεταξύ των πολιτικών οργανώσεων που υιοθετούν παρόμοια στάση μονομερούς εξόδου μόνο από το Ευρώ (αλλά όχι και την ΕΕ) το ΕΠΑΜ του Δημ. Καζάκη. Το γεγονός αυτό προκάλεσε μια απάντηση-λίβελο από κάποιον Κώστα Γιαννιώτη που δεν δίστασε να με κατηγορήσει, «αγνοώντας» την μακρόχρονη πολιτική ιστορία μου, για «πολιτική ανεντιμότητα» (ανάμεσα σε άλλα χυδαία σχόλια) - κάτι που ουδείς είχε κάνει στο παρελθόν επώνυμα. Και αυτό, γιατί δήθεν διαστρέβλωσα τις θέσεις του ΕΠΑΜ σε σχέση με την ΕΕ. Όμως, σε όλα τα κείμενα του ΕΠΑΜ και του Καζάκη που διάβασα, είδα μεν αναφορές σε «αναθεώρηση των σχέσεών μας με την ΕΕ», «πάλη για αποδέσμευση», «ρήξη» κ.λπ., αλλά πουθενά αναφορά σε άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ - το κριτήριο της ταξινόμησής μου. Ωστόσο, αυτό δεν είναι παιχνίδι με τις λέξεις, αλλά βασικό κριτήριο για το εάν θεωρούμε την έξοδο από την ΕΕ αναγκαία προϋπόθεση για τις απαιτούμενες ριζικές αλλαγές, ή απλά ένα αίτημα μέσα στα άλλα, ή έστω κάτι που (όπως απατηλά υποστηρίζεται) θα προέκυπτε από την έξοδο από το Ευρώ![48]

48. Ο ισχυρισμός ότι η έξοδος από την Ευρωζώνη συνεπάγεται και έξοδο από την ΕΕ

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Δεδομένου ότι το κείμενο αυτό δημοσιεύθηκε και στην κεντρική ιστοσελίδα του ΕΠΑΜ, που κατά τεκμήριο διαβάζει ο Δ. Καζάκης, αν δεν το αποκηρύξει άμεσα, είναι συνυπεύθυνος (αν δεν είναι και συναυτουργός) γι' αυτή την αθλιότητα. Αιδώς Αργείοι!

(Το κείμενο αυτό αποτελείται από δύο άρθρα στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 19/1/2014 & 26/1/2014).

Η πρωτόγνωρη εκστρατεία εξαπάτησης

Η εξαπάτηση του Ελληνικού λαού από τη κοινοβουλευτική χούντα για τα αίτια της μεγαλύτερης μεταπολεμικής κρίσης και τον τρόπο εξόδου από αυτή έχει φθάσει σε όρια που είναι πρωτόγνωρα ακόμη και για την Ελληνική πολιτική σκηνή. Ο λόγος είναι βέβαια η επίσης πρωτόγνωρη (αν εξαιρέσουμε την περίοδο της στρατιωτικής χούντας) παντελής έλλειψη νομιμοποίησης που χαρακτηρίζει σήμερα τα ανδρείκελα των ντόπιων και ξένων ελίτ που παριστάνουν τη κυβέρνηση του τόπου, με την καθοριστική βοήθεια των ΜΜΕ (με επικεφαλής τα κρατικά –που εξαναγκαζόμαστε να τα πληρώνουμε κιόλας– και δεν έχουν να ζηλέψουν σχεδόν τίποτα από τα χουντικά της 7ετίας) και των ΜΑΤ στους δρόμους που επιτίθενται να πνίξουν κάθε φωνή διαμαρτυρίας που μπορεί ν' ακούσει ο Χουντικός «λόχος» ο οποίος στηρίζει την «κυβέρνηση».

Έτσι, με απάτη έγινε η υφαρπαγή της ψήφου το 2009. Με απάτη παρουσιάστηκε σαν «μονόδρομος» το καταστροφικό Μνημόνιο. Με απάτη και συνοπτικές διαδικασίες πέρασαν τα κτηνώδη μέτρα για τη Λατινοαμερικανοποίηση της χώρας. Με απάτη έγιναν ψευτο-«διάλογοι» με τις άμεσα πληττόμενες κοινωνικές ομάδες, όταν οι βασικές αποφάσεις ήταν ήδη ειλημμένες. Με την απάτη της δήθεν «αξιοποίησης» θα ξεπουληθεί ο κοινωνικός πλούτος της χώρας. Τέλος, με απάτη θα γίνει απόπειρα νέας υφαρπαγής της ψήφου, η οποία μάλιστα, εάν επιτύχει, θα δώσει δίκαια στη χώρα το παγκόσμιο ρεκόρ μαζοχισμού, τη στιγμή που σε όλες τις άλλες χώρες στην Ευρώπη, από την Ουγγαρία και την Ισλανδία μέχρι την Ιρλανδία, τα κόμματα που επέβαλαν αντίστοιχα μέτρα θάφτηκαν κάτω από τη λαϊκή οργή!

(όπως παραπλανητικά υποστήριζε ο Καζάκης) αποδείχθηκε αργότερα ως αναληθής από τον ίδιο τον Σόιμπλε, όταν πρότεινε Grexit με παράλληλη παραμονή στην ΕΕ! (Ιούλης 2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Όμως, υπάρχει διέξοδος από την κρίση, πέρα από τον δήθεν «μονόδρομο» ο οποίος θα συσσωρεύει συνεχείς καταστροφές στα λαϊκά στρώματα; Ιδιαίτερα τώρα που με το «σύμφωνο ανταγωνιστικότητας» η Ελλάδα, όπως και οι άλλες χώρες της περιφέρειας, θα καταδικαστεί σε μόνιμη συμπίεση των μισθών και ημερομισθίων και αποδιάρθρωση κάθε κοινωνικής υπηρεσίας, ώστε να βελτιώνεται τεχνητά η ανταγωνιστικότητά της για χάρη της σταθερότητας του Ευρώ; Όπως έχω αναπτύξει επανειλημμένα από τη στήλη και συστηματικά σε ειδικό βιβλίο για το θέμα (που «θάβεται» συστηματικά από τα ελεγχόμενα από τις ελίτ ΜΜΕ για ευνόητους λόγους),[49] τα βραχυπρόθεσμα/μεσοπρόθεσμα μέτρα για να σταματήσουμε τη καταστροφική κρίση περνούν μέσα από την ανάκτηση μιας στοιχειώδους οικονομικής κυριαρχίας που με την ένταξή μας στην ΕΕ και την ΟΝΕ, και τώρα με το Μνημόνιο, τη χάσαμε εντελώς. Έτσι, η έξοδος από την ΕΕ θα επέτρεπε την επανεισαγωγή της δραχμής και τη σχετική υποτίμησή της (μαζί με μέτρα στήριξης της αγοραστικής δύναμης των λαϊκών στρωμάτων), την εθνικοποίηση των Τραπεζών, τη δραχμοποίηση του χρέους που θα κτυπούσε τις ελίτ και όχι τα ασφαλιστικά μας ταμεία, και στη συνέχεια την επαναδιαπραγμάτευση του (επιμήκυνση και «κούρεμα») με τελικό στόχο να πληρώσουν όλο το χρέος οι ελίτ που το δημιούργησαν. Εναλλακτικά, θα μας επιβάλουν οι ελίτ τους όρους τους, μετά τη βέβαιη πια χρεοκοπία που προβλέπουν πολλοί διεθνείς οικονομολόγοι.

Από την άλλη μεριά, το κίνημα κατά των μέτρων, βασικά καθοδηγούμενο απο κόμματα και οργανώσεις, αναλώνεται είτε σε «παρελάσεις» (κρατικοσοσιαλιστές), είτε σε μαχητικές διαδηλώσεις (ελευθεριακοί) - μέθοδοι που έχουν αποδειχθεί εντελώς ανίσχυρες να ανατρέψουν τις σημερινές κοινοβουλευτικές χούντες και τα μέτρα τους. Στην πραγματικότητα, μόνο ένα μαζικό, σαφώς πολιτικό, απεργιακό κίνημα με αίτημα την απόσυρση όλων των μέτρων, το οποίο θα κορυφωνόταν σε μια γενική απεργία διαρκείας, θα μπορούσε να παραλύσει τον κρατικό μηχανισμό και να οδηγήσει στην ανατροπή της χούντας. Υποθέτοντας ότι η απεργία αυτή θα κατέληγε στη δημιουργία εξεγερσιακών (αλλά όχι επαναστατικών) συνθηκών, θα μπορούσε να οδηγήσει στον σχηματισμό κυβέρνησης λαϊκής ενότητας που θα στηριζόταν από τη λαϊκή βάση όλων των κομμάτων στην υπάρχουσα Βουλή (που θα υποχρέωναν τους βουλευτές τους να ψηφίσουν τη νέα κυβέρνηση) και θα προχωρούσε σε δημοψήφισμα για την ανατροπή όλων

49. Βλ. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010), ό.π.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

των μέτρων της χούντας, *κάτω από συνθήκες ισότιμης παρουσίασης όλων των απόψεων για τα μέτρα από τα ΜΜΕ.* Σε περίπτωση που εγκρινόταν η απόσυρση των μέτρων, η κυβέρνηση αυτή θα έπαιρνε τα αναγκαία άμεσα μέτρα για να σταματήσει η έξοδος κεφαλαίου από τη χώρα κ.λπ. αλλά και θα προχωρούσε στη διεξαγωγή εκλογών για να εκφραστεί ο νέος συσχετισμός δυνάμεων σε μια Βουλή που θα μπορούσε να είναι αναθεωρητική, ώστε να περάσουν οι απαιτούμενες ριζικές αλλαγές στο Σύνταγμα. Δηλαδή, αλλαγές που θα υιοθετούσαν την απαγόρευση της ιδιωτικοποίησης των κοινωνικών υπηρεσιών (υγεία, εκπαίδευση, μεταφορές κ.λπ.), τη ριζική αποκέντρωση πολιτικής και οικονομικής εξουσίας στις τοπικές κοινότητες, καθώς και τη δημιουργία των προϋποθέσεων για τη δημιουργία μιας αυτοδύναμης (όχι αυτάρκους) οικονομίας που θα μας απάλλασσε οριστικά από χρέη και εξαρτήσεις.

(*Ελευθεροτυπία*, 26/2/2011)

Ο μύθος του λογιστικού ελέγχου του Χρέους

Τον τελευταίο καιρό έχει αρχίσει μια καινούρια μαζική εκστρατεία –ακόμη και με ντοκιμαντέρ στο ίντερνετ!– της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» (δηλαδή της Αριστεράς που δεν αμφισβητεί το ίδιο το σύστημα της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς και της έκφρασης της στον γεωγραφικό μας χώρο, της Ε.Ε.) η οποία βρήκε τον τρόπο διεξόδου από την βαθιά και επιδεινούμενη καθημερινά οικονομική κρίση της χώρας στον λογιστικό έλεγχο του Χρέους. Στον μικρό αυτό χώρο θα προσπαθήσω να δείξω γιατί τόσο η διάγνωση των αιτίων της κρίσης πάνω στην οποία στηρίζεται η άποψη αυτή όσο και συνακόλουθα η προτεινόμενη «θεραπεία» είναι όχι μόνο λανθασμένες αλλά και εντελώς αποπροσανατολιστικές. Επίσης, αντικειμενικά, καταλήγουν στην προετοιμασία των λαϊκών στρωμάτων για την προσεχή αναδιαπραγμάτευση και πιθανή διαγραφή τμήματος του Χρέους - χωρίς όμως να θέτουν θέμα ακύρωσης των «διαρθρωτικών» αλλαγών που επιβάλλουν οι ελίτ, η οποία είναι αδύνατη χωρίς την έξοδο από την ΕΕ!

Όσον αφορά την διάγνωση των αιτίων του χρέους, όπως προσπάθησα να δείξω και αλλού,[50] τα αίτια του χρέους στις μητροπολιτικές χώρες του

50. Βλ. Τ. Φωτόπουλος, «Η Λατινοαμερικανοποίηση του ευρωπαϊκού 'Νότου'», *Περιε-*

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κέντρου και κυρίως τις Αγγλοσαξονικές είναι πολύ διαφορετικά από τα αίτια στις περιφερειακές χώρες. Έτσι, η κρίση στα κέντρα είναι χρηματοπιστωτική και οφείλεται βασικά στην διεθνοποίηση της οικονομίας της αγοράς –η οποία μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι σε ένα καπιταλιστικό σύστημα– που συνεπάγεται το άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών και συνακόλουθα ένα νέο διεθνή καταμερισμό εργασίας, καθώς και όλες τις σχετικές παρενέργειες με τη μαζική κερδοσκοπία που ενισχύει η συνεχής συγκέντρωση κεφαλαίου, και οικονομικής δύναμης γενικότερα, στις οικονομικές ελίτ. Αντίθετα, η κρίση στις περιφερειακές χώρες (όπως αυτές μέσα στην ΕΕ π.χ. Ελλάδα, Πορτογαλία κ.λπ.) είναι βασικά διαρθρωτική και ανάγεται τελικά στις σημαντικές αποκλίσεις τους από τα κέντρα (λόγω της χαμηλότερης ανταγωνιστικότητας και παραγωγικότητάς τους), όπως αυτές εκδηλώνονται με τα διογκούμενα ελλείμματα στο Ισοζύγιο Πληρωμών αλλά και τα δημοσιονομικά ελλείμματα, τα οποία εξερράγησαν όταν εντάχθηκαν στην Ευρωζώνη.

Έτσι, η οικονομική κρίση της Ελλάδας είναι δομική (ή διαρθρωτική) καθώς και χρόνια, και εκφράζεται με τη μεταπολεμική αποδιάρθρωση της παραγωγικής δομής που ολοκληρώθηκε με το άνοιγμα των αγορών της στην παγκόσμια αγορά - μια διαδικασία την οποία επιτάχυνε η είσοδός της στην ΕΕ στις αρχές της δεκαετίας του '80. Η ουσιαστική αποδιάρθρωση της παραγωγικής δομής, αναπόφευκτα, οδήγησε στη δημιουργία μιας «καταναλωτικής κοινωνίας χωρίς παραγωγική βάση» και στη συνεχή αύξηση του εξωτερικού χρέους και, συνακόλουθα, του δημόσιου, το οποίο έφτασε στα σημερινά εκρηκτικά επίπεδα. Είναι λοιπόν φανερό ότι κάποια μελλοντική, τυπική ή άτυπη, χρεοκοπία ήταν προαποφασισμένη όταν επιβαλλόταν το Μνημόνιο και ο στόχος των ελίτ από την αρχή ήταν, από τη μια μεριά, να ξεζουμίσουν όσο μπορούσαν περισσότερο τα λαϊκά στρώματα ώστε να ελαχιστοποιήσουν τις ζημιές των κατόχων των ομολόγων, και, από την άλλη, να ολοκληρώσουν τις «διαρθρωτικές» αλλαγές της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, οι οποίες δεν είναι παρά η υλοποίηση των «4 ελευθεριών» του Μάαστριχτ (δηλαδή η «απελευθέρωση» των αγορών κεφαλαίου, εργασίας, αγαθών και υπηρεσιών).

Στην προβληματική επομένως αυτή, το Χρέος δεν είναι η αιτία της βαθιάς και επιδεινούμενης κρίσης, όπως υποστηρίζουν ανόητες συνωμοσιο-

κτική Δημοκρατία, τ. 22 (μετάφραση από τα Ισπανικά όπου πρωτοδημοσιεύθηκε στην εφημερίδα της CNT αρ. 368 (Ιούνιος 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

λογικές «θεωρίες» τύπου «σοκ και δέος» (Ναόμι Κλάιν). Ακόμη και αν αύριο μας χάριζαν οι πιστωτές μας ολόκληρο το χρέος θα ήταν θέμα χρόνου, να ξαναβρεθούμε στην ίδια θέση, εφόσον παραμέναμε στην ΕΕ και διατηρούσαμε τις αγορές μας ανοικτές και απελευθερωμένες, όπως αυτή επιβάλλει! Το ζητούμενο είναι η δημιουργία μιας εντελώς διαφορετικής παραγωγικής και καταναλωτικής δομής, η οποία θα επέτρεπε την οικονομική αυτοδυναμία (όχι αυτάρκεια) του ελληνικού λαού, σε ένα πλαίσιο οικονομικής δημοκρατίας όπου ο ίδιος ο λαός, και όχι οι ντόπιες και ξένες ελίτ, ελέγχουν τα μέσα παραγωγής και την οικονομική διαδικασία. Αυτό θα δημιουργούσε τις συνθήκες για την μόνιμη οικονομική απεξάρτηση, σε πρώτο στάδιο ξεκινώντας από την ίδια τη χώρα, με την μονομερή έξοδο από την ΕΕ και τον εξαναγκασμό των ντόπιων και ξένων ελίτ να πληρώσουν αυτές το χρέος, εφόσον άλλωστε αυτές το δημιούργησαν και όχι βέβαια τα λαϊκά στρώματα τα οποία κανένας δεν τα ρώτησε ποτέ. Αυτό σημαίνει ότι ολόκληρο το χρέος είναι μη νομιμοποιημένο και όχι, όπως υποστηρίζουν οι υποστηρικτές του λογιστικού ελέγχου, κάποιο μέρος αυτού που, αν το βρει κάποια επιτροπή μετά από κάμποσα χρόνια, θα μπορούσαμε να το κηρύξουμε παράνομο ή απεχθές και κατόπιν να ζητήσουμε από τις ντόπιες και ξένες ελίτ να το διαγράψουν!

Όλα αυτά δεν σημαίνουν την «Αλβανοποίηση» της Ελληνικής οικονομίας, όπως υποστηρίζουν οι κομισάριοι του συστήματος και της παγκομιοποιητικής «Αριστεράς», αλλά, αντίθετα, την αποφυγή της Λατιναμερικανοποιησης της, μέσα από ένα νέο διεθνισμό, ο οποίος υιοθετεί μεν τις βασικές αρχές του παραδοσιακού διεθνισμού της Αριστεράς, αλλά και τον υπερβαίνει διότι θεμελιώνεται στις αυτοδύναμες οικονομικές δημοκρατίες των λαών.

(*Ελευθεροτυπία*, 22/4/2011)

Η «χρεωλογία» της Αριστεράς και ο αποπροσανατολισμός της ΕΛΕ

Τη στιγμή ακριβώς που ολοκληρώνεται η οικονομική και κοινωνική καταστροφή του λαού αυτής της χώρας στα χέρια της Τρόικας που εκπροσωπεί την υπερεθνική ελίτ (δηλαδή την οικονομική, πολιτική και τεχνοκρατική/μιντιακή ελίτ που άτυπα διαχειρίζεται την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση), και τη στιγμή που η φτώχεια και η ανεργία καθολι-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κεύονται, τα συσσίτια γενικεύονται, οι αυτοκτονίες πολλαπλασιάζονται ενώ οι άστεγοι πεθαίνουν στους δρόμους, τι κάνει η Αριστερά μας στην οποία συγκεντρώνονται όλων τα μάτια, αφού όλα τα υπόλοιπα κόμματα, άμεσα ή έμμεσα, αποτελούν τμήμα της κοινοβουλευτικής Χούντας; Και εννοώ, βέβαια, το τμήμα της Αριστεράς που ασχολείται με την σημερινή καταστροφή και το κρίσιμο θέμα της παραμονής μας στην ΕΕ (και όχι απλά στο Ευρώ, όπως παραπλανητικά κάποιοι υποστηρίζουν), ενώ, αντίθετα, ένα άλλο τμήμα της (από τους Οικολόγους-Πράσινους μέχρι διάφορες «ελευθεριακές» οργανώσεις και γκρουπούσκουλα), είτε στηρίζουν άμεσα την ΕΕ –η οποία αποτελεί τον άμεσο εκφραστή της υπερεθνικής ελίτ στη χώρα μας μέσω της Τρόικας–, είτε δεν ασχολούνται καν με το θέμα. Και αυτό, γιατί έχουν πιο σοβαρά θέματα να ασχοληθούν (όπως την αλλαγή των φαντασιακών για να καταργηθούν οι ιεραρχίες!) είτε, εναλλακτικά, ασχολούνται με τη δημιουργία νησίδων αυτο-οργάνωσης κ.λπ., σαν να είμαστε στη δεκαετία του 1960 και 1970, τη στιγμή που όλα καταρρέουν γύρω μας και η απόπειρα ανατροπής, για να έχει νόημα είτε θα είναι συνολική, είτε θα είναι αποσπασματική και επομένως όχι μόνο ασήμαντη αλλά και αποπροσανατολιστική, λειτουργώντας εκτονωτικά.

Έτσι, η αντισυστημική Αριστερά που αμφισβητεί το σύστημα της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και την αντιπροσωπευτική «δημοκρατία», θέτει μεν το θέμα εξόδου της χώρας από την ΕΕ και των συνακόλουθων ριζοσπαστικών θεσμικών αλλαγών για τη δημιουργία μίας αυτοδύναμης οικονομίας, αλλά περιμένει την κατάληψη της λαϊκής εξουσίας για την εφαρμογή των αλλαγών αυτών, τη στιγμή που είναι φανερό ότι δεν υπάρχουν οι απαιτούμενες επαναστατικές συνθήκες. Αντί δηλαδή να προχωρήσει στην οικοδόμηση ενός Μετώπου Κοινωνικής και Εθνικής απελευθέρωσης, στο πλαίσιο μιας μεταβατικής διαδικασίας για την συστημική αλλαγή, όπως αυτό που προτείναμε,[51] το οποίο θα μπορούσε να οδηγήσει, μέσα από ένα μαζικό κίνημα πολιτικών απεργιών, σε μια μαζική απεργία διαρκείας για την ανατροπή της Χούντας των επαγγελματιών πολιτικών και Τραπεζιτών, αναλώνεται σε σπασμωδικές απεργίες και πορείες-λιτανείες (που τις αγνοούν άνετα οι ελίτ) περιμένοντας να ωριμάσουν οι επαναστατικές συνθήκες, ενώ στο μεταξύ η χώρα ξεπουλιέται και ο λαός της

51. Βλ. ΕΚΚΛΗΣΗ ΜΕΚΕΑ
http://www.inclusivedemocracy.org/brochures/2011.11.13__neo_ethniko_koinoniko_metopo_extented.html

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

(εκτός από την ελίτ και τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα) οδηγείται στην Κινεζοποίηση και την Βουλγαροποίηση.

Από την άλλη μεριά, η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», δηλαδή αυτή που δεν αμφισβητεί, όχι το σύστημα με την παραπάνω έννοια αλλά ούτε καν την ΕΕ (απαιτώντας π.χ. την μονομερή έξοδο από αυτή μαζί με τη συνολική άρνηση πληρωμής του χρέους, την ακύρωση όλων των δανειακών συνθηκών και την απαλλοτρίωση του ληστευθέντος κοινωνικού πλούτου σαν αναγκαία προϋπόθεση για την έξοδο από την κρίση), υιοθετεί τη μία από τις παρακάτω στρατηγικές ή μίγμα τους.

΄Ετσι, ένα τμήμα της περιμένει την αυτοδιάλυση της ΟΝΕ ή/και μια πανευρωπαϊκή αλλαγή, η οποία δήθεν θα οδηγούσε στην εγκατάλειψη του επάρατου νεοφιλελευθερισμού και της σημερινής δομής της Ευρωζώνης που οδήγησε στη κρίση της, τμήμα της οποίας υποτίθεται είναι και η Ελληνική.

΄Ενα άλλο τμήμα της ζητά τον Λογιστικό ΄Ελεγχο του Χρέους που θα οδηγούσε σε σημαντικό κούρεμά του, παράλληλα με έξοδο από την ΟΝΕ (αλλά όχι και την ΕΕ, την έξοδο από την οποία απλά θα «δρομολογούσε» η έξοδος από το Ευρώ) και συνακόλουθους (προσωρινούς) περιορισμούς στη κίνηση κεφαλαίων, εθνικοποιήσεις Τραπεζών κ.λπ. Αυτή είναι η λύση που ζητά η ΕΛΕ εδώ και σχεδόν δύο χρόνια, η οποία προβλήθηκε μαζικά και μεθοδικά από αυτούς που έλεγχαν το κίνημα των «Αγανακτισμένων» στην πλατεία Συντάγματος[52], καθώς και από το Debtocracy, δηλαδή το ντοκιμαντέρ που έγινε μπεστ-σέλερ, χάρη στη προβολή του από καθεστωτικά ΜΜΕ, αλλά ακόμη και από εφημερίδες της διεθνούς «φιλελεύθερης αριστεράς» όπως η Γκάρντιαν, και φυσικά και από το διεθνές (και πολυέξοδο) συνέδριο στην Αθήνα του οποίου συν-χορηγός ήταν και η ίδια η ΕΕ![53] Η

52. «Η μεθόδευση της Άμεσης Δημοκρατίας στο Σύνταγμα» (4/6/2011) http://www.inclusivedemocracy.org/brochures/2011.06.04__ekklisi_laiki_sinelefsi_sintagma.html;http://www.inclusivedemocracy.org/brochures/2011.06.09__exeftelismos_amesis_dimokratias.html

53. Η χρηματοδότηση από την ΕΕ ήταν φανερή από την αναγγελία του συνεδρίου που έκανε η ίδια η ΕΛΕ http://tinyurl.com/3gnlmen όπου ανάμεσα στους σπόνσορες του πολυδάπανου διεθνούς συνεδρίου ήταν και η ΕΕ, την οποία η ΕΛΕ υποτίθεται αντιμαχόταν! Στη συνέχεια όμως τα στελέχη της άρχισαν να αρνούνται το γεγονός αυτό, αφού όμως είχαν φροντίσει να κάνουν ανενεργό τον σχετικό σύνδεσμο στο ιντερνέτ. Μέχρι τη στιγμή πάντως που γράφεται το κείμενο αυτό υπάρχει ακόμη ενεργός ο εξής σύνδεσμος: http://www.scribd.com/doc/54966896/Agenda-Draft-Online2104-1

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

«λύση» όμως αυτή εάν, όταν προτάθηκε, ήταν απλώς αποπροσανατολιστική, όπως εμπεριστατωμένα είχα δείξει, σήμερα συνιστά και απόπειρα εφησυχασμού, αν όχι και εξαπάτησης των λαϊκών στρωμάτων. Και αυτό, διότι κατά πάσα πιθανότητα εκεί ακριβώς μας οδηγούν οι ελίτ: δηλαδή στο σημαντικό «κούρεμα» και στον εξαναγκασμό (αν όχι σήμερα, στο μέσοβραχυπρόθεσμο διάστημα) σε προσωρινή αποχώρηση από την ΟΝΕ, παρά την λυσσασμένη αντίδραση των ντόπιων ελίτ που βλέπουν την έξοδο από το Ευρώ σαν τη καταδίκη τους σε θάνατο. Και είναι απόπειρα εξαπάτησης για δυο λόγους:

- Πρώτον, διότι εάν η έξοδος από την ΟΝΕ δεν συνοδευόταν και από ταυτόχρονη έξοδο από την ΕΕ το κούρεμα θα γινόταν με τους όρους της ΕΕ (είτε αυτό γινόταν από τη σημερινή Χούντα, είτε από την ίδια την ΕΛΕ!) που συμπεριλαμβάνουν την ελαστικοποίηση της εργασίας, την «απελευθέρωση» των αγορών, τις μαζικές ιδιωτικοποιήσεις και ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου (δηλαδή όλες τις θεσμικές αλλαγές που επέβαλλε η ΕΕ πριν τη δημιουργία του Ευρώ), οι οποίες οδήγησαν στη σημερινή δραματική επιδείνωση της κρίσης. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι η ΕΛΕ δεν προτείνει μόνιμους κοινωνικούς ελέγχους πάνω στις αγορές, που αποτελούν όμως αναγκαία προϋπόθεση για την αποδέσμευση από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση!
- Δεύτερον, διότι εφόσον η ΕΛΕ βλέπει το Χρέος ως αιτία της κρίσης (όπως ακριβώς και η καθεστωτική οικονομική ανάλυση) και όχι απλά ως συνέπεια της κρίσης (όπως η αντισυστημική ανάλυση) τα μέτρα που προτείνει να συνοδεύσουν το κούρεμα του Χρέους δεν αφορούν την αλλαγή της παραγωγικής και καταναλωτικής δομής της χώρας, ώστε να μην καταλήξουμε σε λίγα χρόνια με νέο ανάλογο Χρέος, ακόμη και αν οι δανειστές «κούρευαν» κατά 100% το σημερινό Χρέος. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι η ΕΛΕ δεν κατηγορεί την ίδια την ΕΕ, σαν εκφραστή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, αλλά απλά κατηγορεί την «κακή» δομή της, τις «κακές» πολιτικές της Γερμανίας σε βάρος των εταίρων της κ.λπ.

Με άλλα λόγια, η ΕΛΕ, αντικειμενικά, λειτούργησε και λειτουργεί, όπως είχα διαπιστώσει εδώ και σχεδόν δύο χρόνια, στην καλύτερη περίπτωση, σαν μέσο εκτόνωσης της λαϊκής οργής (δεν θα έκανε βέβαια κανένας εξέγερση για να γίνει λογιστικός έλεγχος του Χρέους!) και, στην χειρότερη, σαν μέσο ιδεολογικής νομιμοποίησης από τα «Αριστερά» των ήδη επιβαλλόμενων από την υπερεθνική και τη ντόπια ελίτ «διαρθρωτικών» αλλαγών!

Μολονότι όμως έχω αναφερθεί επανειλημμένα και εκτενώς σε αυτές

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τις θέσεις στο παρελθόν, και από τη στήλη αυτή αλλά και αλλού, ακόμη και με σχετικό βιβλίο[54] (ιδιαίτερα αφού παρόμοιες θέσεις, μείον την ανάγκη λογιστικού ελέγχου του χρέους, υποστηρίζει και το μεγαλύτερο τμήμα της «Πατριωτικής Αριστεράς», π.χ. ΕΠΑΜ-Καζάκης),[55] κανένα στέλεχος της ΕΛΕ δεν αντιπαρατέθηκε, από όσο γνωρίζω, δημόσια στην κριτική μου (πέρα από κάποιους ατεκμηρίωτους αφορισμούς για δογματισμό!).[56] Αντί, δηλαδή, να ανοίξει ένας εποικοδομητικός διάλογος για να δειχτεί ορθολογικά το βάσιμο ή μη των θέσεων αυτών, η ΕΛΕ αρχικά μεν προτίμησε τη βολική σιωπή απέναντι στη κριτική μας (μια και δεν ήταν τόσο εύκολος στόχος –γι' αυτούς και τους υποστηρικτές της– όπως π.χ. είναι η κριτική του ΚΚΕ). Όμως, τελευταία υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις ότι μέλη της κατέφυγαν σε πολύ πιο ανέντιμα πολιτικά μέσα, με την βοήθεια ανώνυμων διαδικτυακών λασπολόγων που αγωνίζονται να μετατρέψουν την επιθυμητή από όλους διαδικτυακή ελευθερία Λόγου σε ελευθερία λασπολογίας![57]

(Δημοσιεύθηκε μόνο ηλεκτρονικά στις 21/1/2012 λόγω της μακράς απεργίας στην *Ελευθεροτυπία*)

Το ψευτο-δημοψήφισμα για τον «μονόδρομο»

Είναι βέβαια κοινός τόπος ο καθ' υπερβολήν λόγος για τη δήθεν κρισιμότητα των εκάστοτε επικείμενων (συνήθως εθνικών) εκλογών. Όμως οι αυριανές και μάλιστα τοπικές εκλογές ίσως είναι οι κρισιμότερες της μεταπολίτευσης, αν όχι ολόκληρης της μεταπολεμικής περιόδου, εφόσον το αποτέλεσμά τους μπορεί να παίξει καθοριστικό ρόλο στη διαδικασία που οδηγεί στη μετατροπή της χώρας σε προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ, όπως αυτή εκπροσωπείται σήμερα από την τρόικα. Η διαδικασία αυτή θεμελιώθηκε σε μια σειρά από απάτες της πολιτικής ελίτ. Έτσι:

54. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ*, (Γόρδιος, 2010), κεφ. 12.
55. Στο ίδιο, κεφ. 13.
56. Βλ. π.χ. τον «ειδήμονα» οικονομολόγο της Ανταρσύα και γνωστό «χρεωλόγο» Λ. Βατικιώτη, «Πρωτοβουλία Οικονομολόγων: Σημαντικές παρεμβάσεις, άσφαιρη κριτική», *ΠΡΙΝ* (12/7/2010).
57. Βλ. κεφ. 3 για τη συνεργασία Πανεπιστημιακών στη λασπολογία αυτή .

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

• με την πρώτη απάτη, έγινε υφαρπαγή της λαϊκής ψήφου όταν το «σοσιαλιστικό» ΠΑΣΟΚ πήρε την εξουσία για λογαριασμό της υπερεθνικής και της ντόπιας ελίτ, και με την ηγεσία του ασύστολα ψευδόμενη ότι δεν ήξερε τη χρόνια κρίση που συνεχώς χειροτέρευε και οδηγούσε στο αναπόφευκτο «σκάσιμο της μεταπολεμικής φούσκας»[58] αλλά και ότι ήταν ανίδεη για το μέγεθος του χρέους και την άμεσα επικείμενη κρίση. Και αυτό ενώ, όπως πρόσφατα κατήγγειλε ο τότε Γερμανός Υπ. Οικονομικών Πέτερ Στάινμπρουκ, είχε πλήρως ενημερώσει σχετικά τον «Γιωργάκη» από τον Γενάρη!

• με την δεύτερη απάτη του δήθεν «μονόδρομου», επιχειρήθηκε η τρομοκράτηση των λαϊκών στρωμάτων ότι αν δεν δανειζόμασταν από το ΔΝΤ και την ΕΕ η κυβέρνηση δεν θα μπορούσε να πληρώσει ούτε τους μισθούς και τις συντάξεις. Όμως, χρήματα βέβαια υπήρχαν για την πληρωμή μισθών και συντάξεων αν μια πραγματικά σοσιαλιστική κυβέρνηση προχωρούσε σε άμεση προσωρινή παύση πληρωμών και απαγόρευση της κίνησης κεφαλαίου μέχρις ότου συντελεστεί η επανεισαγωγή του εθνικού μας νομίσματος στη θέση του Ευρώ και η δραχμοποίηση του Χρέους–μέτρα που προϋπέθεταν την έξοδο από την ΕΕ & ΟΝΕ, ώστε να αποκατασταθεί η ελάχιστη απαιτούμενη για αυτά εθνική κυριαρχία στο οικονομικό επίπεδο.[59] Τότε, θα μπορούσε, από θέσεως ισχύος, να κάνει επαναδιαπραγμάτευση του Χρέους και να εξαναγκάσει τις ντόπιες και ξένες ελίτ (που κυρίως ωφελήθηκαν από αυτό) να το πληρώσουν, αντί να το μετακυλήσει στα λαϊκά στρώματα –γεγονός που τα σπρώχνει στην ανεργία και τη φτώχεια– όπως κάνουν οι σημερινοί σοσιαλιστές-μαϊμούδες επικαλούμενοι τη σωτηρία της «Πατρίδος» (διάβαζε τη σωτηρία «των ελίτ και των προνομιούχων κοινωνικών στρωμάτων»)!

• με τη νέα και ακόμη μεγαλύτερη απάτη, επιχειρείται, μέσα από το ψευτο-δημοψήφισμα των δημοτικών εκλογών, η «νομιμοποίηση» των ληστρικών μέτρων και του Μνημονίου, αλλά και των «τομών» που καταργούν κοινωνικές κατακτήσεις δεκαετιών (εργασιακό, ασφαλιστικό, Παιδεία κ.λπ.).

Και είναι ψευτο-δημοψήφισμα γιατί ένα πραγματικό δημοψήφισμα προϋποθέτει δημόσια συζήτηση των εναλλακτικών προτάσεων για την αντιμετώπιση της κρίσης, εφόσον βέβαια εξασφαλιστούν οι όροι απόλυτης ιση-

58. Βλ. για την ιστορική διαδικασία που οδήγησε στην κρίση, *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010), Μέρος Α & Β.

59. Στο ίδιο, κεφ. 10.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

γορίας στα ΜΜΕ. Όμως, παρόμοιο δημοψήφισμα δεν έγινε ποτέ, παρόλο που προκλήθηκε επανειλημμένα γι' αυτό η κυβέρνηση. Επαξίως λοιπόν τα μέλη της «κυβέρνησης» και οι επαγγελματίες πολιτικάντηδες που την στηρίζουν στη Βουλή για χάρη του «άρτου του επιούσιου» –καθώς και οι κομματικοί της εγκάθετοι στα συνδικάτα και τα ελεγχόμενα από τις ελίτ ΜΜΕ– που πέρασαν και στήριξαν τα πιο κτηνώδη ίσως μέτρα στην Ελληνική Ιστορία σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων, θα μείνουν στη λαϊκή μνήμη ως η «κοινοβουλευτική Χούντα».

Τα μέλη και οι υποστηρικτές της Χούντας αυτής πλανώνται, επομένως, οικτρά αν νομίζουν ότι με το αυριανό ψευτο-δημοψήφισμα θα «νομιμοποιηθούν». Ιδιαίτερα, μάλιστα, όταν φρόντισαν οι ίδιοι να του δώσουν χαρακτήρα Χουντικού δημοψηφίσματος, με τον «Γιωργάκη» να παίζει τον ρόλο του Παπαδόπουλου σε διακαναλική συνέντευξη όπου συνομιλούσε ...με τον εαυτό του, με βάση τις προφανώς στημένες ερωτήσεις των καναλιών, που έπαιρναν επίσης δεδομένο τον «μονόδρομο»! Συγχρόνως, τα δεξιά και «αριστερά» δεκανίκια της Χούντας (ΛΑΟΣ, Ανανεωτική Αριστερά, Ευρώδουλοι μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ.) είτε δεν μιλούν καν για ΕΕ και ΟΝΕ, την πηγή του «μονόδρομου», είτε τονίζουν τον τοπικό χαρακτήρα των εκλογών, «ξεχνώντας» (ιδιαίτερα οι «μεταλλαγμένοι» Οικολόγοι-Πράσινοι!) ότι το τερατούργημα «Καλλικράτης» ουσιαστικά καταργεί την ίδια την έννοια της Τοπικής Αυτοδιοίκησης με την υπερ-συγκέντρωση τοπικής εξουσίας που εισάγει, η οποία σπάζει κάθε δεσμό του πολίτη με την κοινότητα του.

Η απάντηση, επομένως, στο ψευτο-δημοψήφισμα είναι είτε η υπερψήφιση συνεπών αντί-Χουντικών υποψηφίων και συνδυασμών που έχουν ταχθεί σαφώς όχι μόνο εναντίον των μέτρων αλλά και της πηγής των μέτρων (δηλαδή της ΕΕ και της ΟΝΕ), είτε το άκυρο με πολιτικό μήνυμα (όπως αυτό των Αργεντινέζων το 2000). Αντίθετα, η έκκληση για αποχή είναι εκ του πονηρού αφού μία σημαντική αποχή εύκολα θα μπορούσε να ερμηνευθεί από τις ελίτ ως απάθεια ή ως οφειλόμενη στους ...ηλικιωμένους και αρρώστους!

(*Ελευθεροτυπία*, 6/11/2010)

Η επιβεβαίωση της απαξίωσης της «πολιτικής»

Οι ντόπιες και ξένες ελίτ πανηγυρίζουν για τα αποτελέσματα των δη-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μοτικών εκλογών, ενώ ο γνωστός «σοσια-ληστής» ηγέτης του ΔΝΤ όσο και ο δηλώνων «σοσιαλιστής με πατέντα», Γιωργάκης και η Κοινοβουλευτική «Χούντα» του, διακηρύσσουν ότι τα αποτελέσματα των εκλογών νομιμοποίησαν τα ληστρικά μέτρα. Ο θρασύτατος μάλιστα Ντομινίκ Στρος Καν θριαμβολόγησε για τη νίκη της «αριστεράς» στην Ελλάδα (δηλαδή της Χούντας και των «αριστερών» δεκανικιών της στην Δημοκρατική Αριστερά, τους Οικολόγους-Πράσινους και τμήματα του ΣΥΡΙΖΑ) δηλώνοντας με θαυμασμό: «Δεν έχει ποτέ συμβεί, παρά το τόσο σκληρό πρόγραμμα που οι Έλληνες υποχρεώθηκαν να υποστηρίξουν, το να γίνει κατανοητό στον πληθυσμό ότι ήταν αναγκαίο και αυτός τελικά να υποστηρίξει στην πλειοψηφία του την υπάρχουσα κυβέρνηση». Και, πράγματι, από όπου πέρασε το ΔΝΤ και εφάρμοσε ακόμη και ηπιότερα μέτρα από αυτά της δικής μας Χούντας, οι λαοί τελικά τους «πήραν με τις πέτρες»: από την Ουγγαρία που μαύρισε τους αντίστοιχους «σοσιαλιστές», μέχρι την Αργεντινή όπου η Χούντα και το ΔΝΤ φυγαδεύονταν με ελικόπτερα.[60]

Όσοι λοιπόν ισχυρίζονται ότι ο Ελληνικός λαός ενέκρινε τα μέτρα και τη κατεδάφιση ιστορικών κοινωνικών κατακτήσεων, πρέπει επίσης να δεχθούν ότι ζούμε σε μια παρωδία «δημοκρατίας» όπου αυτό που περνά για πολιτική όχι μόνο δεν έχει καμιά σχέση με την κλασική έννοια της Πολιτικής ως της συλλογικής αυτο-διεύθυνσης των πολιτών, αλλά ούτε καν πληροί τα κριτήρια μιας αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας» (που δεν έχει βέβαια σχέση με πραγματική δημοκρατία). Και αυτό, διότι η όλη διαδικασία για να περάσουν τα κτηνώδη μέτρα που θα γονατίσουν τα λαϊκά στρώματα για δεκαετίες, στηρίχθηκε σε μια σειρά από απάτες. Δηλαδή:

α) Στην αρχική κατάφωρη εξαπάτηση του εκλογικού σώματος, όπου ένα «σοσιαλιστικό» κόμμα εκλέχθηκε για να εφαρμόσει πρόγραμμα που ήταν εντελώς αντίθετο αυτού που εφάρμοσε μετεκλογικά.

β) Στη συνακόλουθη απάτη ότι η κυβέρνηση (η οποία επάξια απέκτησε τον τίτλο της Χούντας όταν δεν τόλμησε να φέρει σε δημοψήφισμα μέτρα που αλλάζουν δραματικά το κοινωνικό-οικονομικό τοπίο) δήθεν δεν ήξερε το μέγεθος της κρίσης και των απαιτούμενων μέτρων.

γ) Στο χοντρό ψέμα που υιοθέτησε όλο το κατεστημένο ότι το Μνημόνιο (ή κάποια παραλλαγή του) αποτελούσε μονόδρομο «για να πληρωθούν

60. Βλ. *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ* (Γόρδιος, 2010), κεφ. 10. Ή αντίστοιχα, στο Περού όπου προσέφερε τις υπηρεσίες της για την καλύτερη ενσωμάτωση της χώρας στη ΝΔΤ και η γνωστή Έλενα Παναρίτη, την οποία επέλεξε ο «αριστερός» Γιάννης Βαρουφάκης να μας εκπροσωπεί στο ΔΝΤ!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μισθοί και συντάξεις», όταν ακόμη και η Πορτογαλέζικη ελίτ συζητούσε την πιθανότητα εξόδου από την Ευρωζώνη, ακριβώς για να αποφύγει τον Ελληνικό «μονόδρομο», ενώ οι Ιρλανδοί, με διπλάσιο έλλειμμα από εμάς, αγωνιζόντουσαν μέχρι την τελευταία στιγμή να μην εκχωρήσουν κυριαρχία, δηλώνοντας για τους δικούς μας ξεδιάντροπους πολιτικάντηδες «εμείς δεν είμαστε Ελλάδα»! Φυσικά, όλα αυτά δεν εμπόδισαν «σοφούς» να δηλώνουν με τουπέ ότι, αφού δεν διακυβευόντουσαν κρίσιμα ζητήματα, θα ψήφιζαν «πρόσωπα»[61] («κατά σύμπτωση» υποστηριζόμενα από τη Χούντα), ενώ «κομουνιστές» μουσικοσυνθέτες δεν είχαν πρόβλημα να «τιμώνται» από μέλη της Χούντας με επί κεφαλής τον θρασύτατο υπαρχηγό της, ενισχύοντας την εικόνα της «κανονικότητας» που καλλιεργούν τα ημι-ολοκληρωτικά κρατικά κανάλια![62]

δ) Στην ολοκλήρωση της απάτης με τους αρχηγούς της Χούντας και του ΔΝΤ να ισχυρίζονται ότι τα κτηνώδη μέτρα εγκρίθηκαν από τον λαό, όταν στην πραγματικότητα, αν υπολογιστεί η αποχή/άκυρο/λευκό, οι εκλεκτοί της Χούντας εκλέχθηκαν από το 15% με 20% των πολιτών. Με άλλα λόγια, το Μνημόνιο της τρόικας και των υποτελών της εγκρίθηκε άμεσα από λιγότερο από το 1/5 του λαού ή, έμμεσα (αν συνυπολογίσουμε τις ψήφους των Ευρώδουλων στα κόμματα εξουσίας και τα δεκανίκια τους) από κάτι παραπάνω από το 1/3 των πολιτών. Το γεγονός επομένως ότι, όπως έδειξε σχετική δημοσκόπηση,[63] το 75% των πολιτών είναι εναντίον του Μνημονίου, φανερώνει πως το μεγαλύτερο τμήμα της αποχής/άκυρου εκφράζει συνειδητή απαξίωση όχι μόνο του Μνημονίου αλλά και αυτού που περνά για «πολιτική». Το ίδιο έδειξαν και οι μεγαλειώδεις διαδηλώσεις για την επέτειο του Πολυτεχνείου που πήραν σαφώς αντι-Χουντικό χαρακτήρα, γι' αυτό και η Χούντα προσπάθησε να τις συντρίψει με χημικά και δακρυγόνα.

Συμπερασματικά, μόνο ένα δημοψήφισμα (όχι βέβαια Χουντικό!), θα μπορούσε να νομιμοποιήσει τα μέτρα - ούτε καν οι εκλογές που θα στόχευαν απλά να παγιδεύσουν πάλι το εκλογικό σώμα σε ψευτο-επιλογές μεταξύ Μανολιών με διαφορετικά ρούχα.

ΥΓ. Σε άρθρο μέλους του ΚΣ της ΚΝΕ (Ριζοσπάστης, 14/11/2010) η ανάλυσή μου για την κρίση και την εναλλακτική λύση «τσουβαλιάζεται» μαζί με άσχετες ή

61. Βλ. «αυτο-συνέντευξη» Γ. Γραμματικάκη (που όχι τυχαία, είναι σήμερα στέλεχος του πιο Ευρώδουλου ίσως Ελληνικού κόμματος «Το Ποτάμι»), Κυριακάτικη «Ε» (7/11/2010).
62. Βλ. τρέιλερ για την εκπομπή της ΕΡΤ της 20/11/2010, «Στην υγειά μας».
63. Βλ. δημοσκόπηση Γιάννη Μαυρή για το κανάλι «ΣΚΑΪ».

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

και σαφώς ρεφορμιστικές αναλύσεις με τις οποίες κονταροχτυπιέται. Εάν η άποψη αυτή εκφράζει τη γραμμή του κόμματος, τότε, θα πρόκειται για σαφή (και θλιβερή) διαστρέβλωση των απόψεών μου. Όσον αφορά στο ερώτημα αν είναι δυνατόν συνεργάτες αστικών εφημερίδων να εκφράζουν μια συνεπή αντικαπιταλιστική γραμμή θα έπρεπε ο συντάκτης καλύτερα να ρωτήσει τον Μαρξ για αυτό!

(*Ελευθεροτυπία*, 20/11/2010)

Προγραμματική συμπαράταξη της Αριστεράς

Τις τελευταίες μέρες το παλιρροιακό κύμα κατά των ελίτ της ΕΕ δυναμώνει στην Ευρώπη και ιδιαίτερα στις χώρες των οποίων οι λαοί ήδη γνωρίζουν την εσωτερική κατοχή των ντόπιων ελίτ, υπό την μπότα της τρόικας. Και αυτό γιατί τα λαϊκά στρώματα στις χώρες αυτές καθημερινά συνειδητοποιούν όλο και περισσότερο ότι ο εμπαιγμός της δήθεν «σωτηρίας» τους από τη χρεοκοπία, «κατά σύμπτωση», οδηγεί στην εξαθλίωσή τους, ενώ οι ελίτ και τα προνομιούχα στρώματα «ζουν και βασιλεύουν», ακριβώς όπως πριν (αν όχι καλύτερα)!

Στην Ελλάδα, ιδιαίτερα, αρχίζει και συνειδητοποιείται ευρέως το συμπέρασμα, που παίρνει δεδομένο κάθε έγκυρος αναλυτής στο εξωτερικό (αλλά αποκρύπτει βέβαια επιμελώς η κοινοβουλευτική Χούντα των απατεώνων), ότι, παρά τα κτηνώδη μέτρα που έχουν επιβληθεί στα λαϊκά στρώματα, είναι αδύνατο να αποπληρωθεί ένα πελώριο χρέος που έχει δημιουργήσει μια δυναμική ώστε από 127% του ΑΕΠ πέρυσι, αναμένεται από την Κομισιόν να φθάσει στο 156% το 2012.[64] Είναι λοιπόν φανερό ότι κάποιου είδους χρεοκοπία ήταν προαποφασισμένη όταν επιβαλλόταν το Μνημόνιο και ο στόχος των ελίτ από την αρχή ήταν, από τη μια μεριά, να ξεζουμίσουν όσο μπορούσαν περισσότερο τα λαϊκά στρώματα ώστε να ελαχιστοποιήσουν τις ζημιές των κατόχων των ομολόγων, και, από την άλλη, να ολοκληρώσουν τις «διαρθρωτικές» αλλαγές της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης (αυτές που ονομάζει «τομές» ο Γιωργάκης). Και αυτό, μέχρι τη στιγμή που η συνέχιση του «Μονόδρομου» θα γινόταν οικονομικά και κοινωνικά επικίνδυνη, οπότε θα επιβάλλαν τους όρους τους σε μια «συμφωνημένη» αναδιαπραγμάτευση του χρέους –δηλαδή μια άτυπη χρε-

64. Τώρα το ΔΝΤ αναμένει ότι με το τρίτο μνημόνιο του ΣΥΡΙΖΑ θα ξεπεράσει μέσα στο 2015 το 200%!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

οκοπία– που θα παίρνει βέβαια δεδομένες και θα επεκτείνει τις «τομές», οι οποίες δεν είναι παρά η υλοποίηση των «4 ελευθεριών» του Μάαστριχτ (δηλαδή η «απελευθέρωση» των αγορών κεφαλαίου, εργασίας, αγαθών και υπηρεσιών). Φυσικά, ακόμη και αν χρειαστεί στη πορεία το Διευθυντήριο της ΕΕ να υποχρεώσει τις χώρες που μπαίνουν κάτω από την τρόικα είτε να βγουν από την ευρωζώνη, είτε να μπουν σε μια ευρωζώνη δεύτερης κατηγορίας με υποτιμημένο ευρώ, ο απαράβατος όρος θα είναι ότι οι χώρες αυτές θα παραμείνουν στην ΕΕ, ώστε να εξασφαλιστεί η συνέχιση του εργασιακού μεσαίωνα, της αποδιάρθρωσης των κοινωνικών υπηρεσιών κ.λπ.

Το δίλημμα, επομένως, που αντιμετωπίζουν τα λαϊκά στρώματα δεν είναι «χρεοκοπία ή σωτηρία», όπως ψεύδονται οι απατεώνες πολιτικάντηδες, αλλά «χρεοκοπία με τους όρους που επιβάλλουν οι ξένες και οι ντόπιες ελίτ» (δηλαδή όρους που θα εξαναγκάσουν τελικά τα λαϊκά στρώματα να πληρώσουν το Χρέος), ή «χρεοκοπία με τους όρους που θα επιβάλλουν τα λαϊκά στρώματα» (δηλαδή, όρους που θα εξαναγκάσουν τις ντόπιες και ξένες ελίτ να το πληρώσουν). Σήμερα, επομένως, είναι περισσότερο επιτακτικό παρά ποτέ το αίτημα όχι για ενότητα της Αριστεράς γενικά (που δεν έχει νόημα, αν δεν υποστηρίζεται εκ του πονηρού), αλλά για τη συμπαράταξή της ώστε να εκφράσει τα λαϊκά στρώματα που δεν βλέπουν τι μπορούν να κάνουν (πέρα από τις μεγαλοστομίες για «ανυπακοή» κ.λπ.) ώστε ν αντιστρέψουν τη καταστροφική πορεία.

Η συμπαράταξη επομένως αυτή πρέπει να είναι προγραμματική, δηλαδή να εκφράζει συγκεκριμένους ρεαλιστικούς στόχους που θα εγγυώνται ότι:

- Όλα τα μέτρα και οι «τομές» που έγιναν από την κοινοβουλευτική «Χούντα» θα ακυρωθούν.
- Θα γίνει δημοψήφισμα για την άμεση έξοδο όχι μόνο από την ΟΝΕ, (όπως υποστηρίζει ανόητα ένα τμήμα της Αριστεράς[65] που μιλά για διαγραφή του Χρέους –απαλλάσσοντας έτσι τις ντόπιες ελίτ από κάθε βάρος!) αλλά και - κυρίως– από την ΕΕ. Όμως μόνο η έξοδος από την ΕΕ μπορεί να οδηγήσει στη κατάργηση των «4 ελευθεριών» που στήριξαν τα τελευταία 30 χρόνια την εξωστρεφή «ανάπτυξη», η οποία οδήγησε στη κατα-

65. Βλ. την «Πρωτοβουλία οικονομολόγων-επιστημόνων: παύση πληρωμών-έξοδο από το ευρώ» και τους υποστηρικτές της (Καζάκης, Λαπαβίτσας, Κουβελάκης, Ρούσσης, Μπιτσάκης κ.ά.).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στροφή της παραγωγικής δομής της χώρας και στο πελώριο χρέος (το σύμπτωμα αυτής της «ανάπτυξης»[66]).

• Μετά την έξοδο από ΕΕ/ΟΝΕ, από θέση ισχύος πια, θα μπορούσε να γίνει επαναδιαπραγμάτευση του Χρέους που θα επιβάλλει στις ντόπιες και ξένες ελίτ και τα προνομιούχα στρώματα που κατέχουν ομόλογα να πληρώσουν το (δραχμοποιημένο) χρέος –με έκτακτη φορολογία κ.λπ.– αφού προηγούμενα έχει γίνει το αναγκαίο «κούρεμα» και η επιμήκυνσή του.

Κατά τη γνώμη μου, ένα παρόμοιο πρόγραμμα θα μπορούσε να συνενώσει τις δυνάμεις στην ευρύτερη Αριστερά (στην οποία δεν περιλαμβάνω βέβαια τα δεκανίκια του συστήματος που δεν συζητούν έξοδο από την ΕΕ/ΟΝΕ!) με αιτήματα ρεαλιστικά που δεν προϋποθέτουν την αντισυστημική αλλαγή, αλλά ανοίγουν τον δρόμο σε αυτή, ενώ αποτρέπουν την μακροχρόνια καταστροφή που μας επιβάλλουν οι ντόπιες και ξένες ελίτ και συγχρόνως θέτουν τις βάσεις για μια εναλλακτική ανάπτυξη[67] που επανενσωματώνει την οικονομία, την πολιτεία και τη φύση στη κοινωνία.

(*Ελευθεροτυπία*, 4/12/2010)

Η «Θατσεροποίηση» της Ελλάδας και η Αριστερά

Αντίθετα με την επίσημη μυθολογία που υιοθετεί και σχεδόν ολόκληρη η Αριστερά μας, το πρόβλημα δεν είναι το Χρέος ούτε καν η δημοσιονομική κρίση που αποτελούν απλά συμπτώματα μιας βαθιάς διαρθρωτικής κρίσης, η οποία θεμελιώνεται στο εξωστρεφές μοντέλο οικονομικής «ανάπτυξης» που υιοθέτησαν μεταπολεμικά οι ντόπιες και ξένες ελίτ.[68] Όπως άλλωστε είχα γράψει στη στήλη αυτή από την αρχή της κρίσης, το πραγματικό δίλημμα για τον Ελληνικό λαό δεν είναι χρεοκοπία ή όχι, «το πραγματικό δίλημμα είναι: χρεοκοπία με βάση τους επαχθείς όρους που μας επιβάλλουν οι «εταίροι» μας, ή χρεοκοπία στην οποία θα επιβάλουμε τους δικούς μας όρους».[69] Και η Ελλάδα βρίσκεται σε κατάσταση άτυπης χρεο-

66. Τ. Φωτόπουλος, *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ* (Γόρδιος, 2010), κεφ. 2-4 & 9-10.
67. Στο ίδιο, κεφ. 14-15.
68. Στο ίδιο, κεφ. 1-4.
69. Βλ. «Το πραγματικό δίλημμα για τον Ελληνικό λαό», «Ε» (24/4/2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κοπίας από τη στιγμή που έχασε κάθε ίχνος οικονομικής κυριαρχίας με την ανάθεση της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής της στη Τρόικα με βάση τη δανειακή συνθήκη του Μάη 2010 [70] που επέβαλλε όρους πολύ επαχθέστερους από τους αποικιακούς όρους δανεισμού της χώρας του 1898! Το αν θα ακολουθήσει και τυπική χρεοκοπία, με τη μορφή π.χ. της επαναδιαπραγμάτευσης του Χρέους, είναι επομένως δευτερεύον θέμα για τα λαϊκά στρώματα που καταδικάζονται με τις Συνθήκες του Μάαστριχτ, Λισσαβόνας κ.λπ. και το «Μνημόνιο» να πληρώνουν στο διηνεκές πολύ ακριβό τίμημα για την απώλεια κάθε ίχνους οικονομικής κυριαρχίας.

Το τίμημα αυτό είναι η «Θατσεροποίηση» της Ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας, με μοχλό τις «4 ελευθερίες» της ΕΕ: δηλαδή την ελευθερία κίνησης κεφαλαίων, αγαθών, υπηρεσιών και εργασίας που συνοψίζουν το περιεχόμενο της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Όλες οι διαρθρωτικές «τομές», που επιβάλλει σήμερα η Τρόικα μέσω της κοινοβουλευτικής Χούντας εκπροσωπώντας τις ντόπιες και ξένες ελίτ, εκφράζουν αυτές τις «ελευθερίες». Και αυτό γίνεται μέσα σε ένα όργιο παραπληροφόρησης που ίσως δεν έχει γνωρίσει ποτέ η χώρα και με την βοήθεια όχι μόνο «δημοσιογράφων» εν υπηρεσία αλλά και «πανεπιστημιακών» που μη θέλοντας να χάσουν τα κονδύλια της ΕΕ που χρηματοδοτούν την έρευνά τους, τα συνέδρια κ.λπ. μιλούν για «μονόδρομο». Αυτές τις «ελευθερίες» εκφράζουν, μεταξύ άλλων:

- το «άνοιγμα» των επαγγελμάτων, που δεν έχει καμιά σχέση με πρόοδο (όπως ισχυρίζεται η Χούντα), αλλά απλά στοχεύει στο άνοιγμα της αγοράς υπηρεσιών σε κάθε ντόπια ή ξένη μεγάλη επιχείρηση,
- η κατεδάφιση των συλλογικών συμβάσεων που σκοπεύει στην «απελευθέρωση» της αγοράς εργασίας,
- το πετσόκομμα των δημοσίων δαπανών και το ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου, το ασφαλιστικό, η «αναμόρφωση» του ΕΣΥ, της παιδείας, των συγκοινωνιών κ.λπ. που επίσης απλά στοχεύουν στη σταδιακή ιδιωτικοποίηση κάθε κοινωνικής υπηρεσίας - ήδη τα νοσοκομεία μας έχουν ιδιωτικοποιήσει ουσιαστικά τη νοσηλεία και οι ασθενείς εξαναγκάζονται να πληρώνουν πανάκριβες «αποκλειστικές» για να επιβιώσουν μετεγχειρητικά κ.λπ. στο υποτιθέμενο δωρεάν σύστημα υγείας των χουντικών «σοσια-ληστών»,
- η «απελευθέρωση» των αγορών εμπορευμάτων που έχει επιτευχθεί

70. Δηλαδή, το πρώτο Μνημόνιο (του Γιωργάκη).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

από καιρό με την Ενιαία Αγορά και έχει φέρει την αποδιάρθρωση της παραγωγής,

- η απελευθέρωση της αγοράς κεφαλαίων, η οποία είναι αυτή που έκανε δυνατή όλη την κερδοσκοπία και τα συνακόλουθα «σπρεντς», με τα οποία εκδηλώθηκε η κρίση, ως κρίση χρέους.

Η καταστροφή αυτή κάθε κοινωνικής κατάκτησης που επιβάλλει η Χούντα και η συνακόλουθη φτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων έχουν απώτερο στόχο τη δημιουργία ενός Κινεζικού τύπου «ανάπτυξης» που θεμελιώνεται στην πάμφθηνη «ελαστικοποιημένη» εργασία, την καταστροφή του περιβάλλοντος (παρά την μαζική εισαγωγή Γερμανικής συνήθως «πράσινης ανάπτυξης» που αχρηστεύει λ.χ. τα κοιτάσματα λιγνίτη της χώρας, τα οποία θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για πολύ φθηνότερη ενέργεια χωρίς να προκαλούν αναγκαστικά σημαντική ζημιά στο περιβάλλον), και σε ένα δημόσιο τομέα που θα παρέχει κοινωνικές υπηρεσίες «Αμερικανικού τύπου».

Σε αυτήν την συστηματική οικονομική και κοινωνική καταστροφή, χωρίς την παραμικρή νομιμοποίηση για τα κτηνώδη μέτρα που επιβάλλονται στα λαϊκά στρώματα, η απάντηση έπρεπε να είναι αυτή που δίνουν σήμερα οι Βρετανοί φοιτητές: «ό,τι μπορεί να κάνει η Βουλή, το κίνημα μπορεί να ξεκάνει». Όμως, η αντισυστημική Αριστερά (δεν μιλώ για την παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» η οποία, όταν δεν αμφισβητεί το θεσμικό πλαίσιο και ιδιαίτερα την ένταξή μας στην ΕΕ που είναι η βασική αιτία της καταστροφής, ουσιαστικά, δεν ανήκει καν στην Αριστερά) δεν κατάφερε ποτέ να προβάλλει ένα ρεαλιστικό πρόγραμμα εξόδου από την συστημική κρίση που θα κινητοποιούσε τα λαϊκά στρώματα και θα δημιουργούσε εξεγερσιακές συνθήκες, ανάλογες με αυτές που έχουν ξεσπάσει σήμερα ενάντια σε παρόμοιες κοινοβουλευτικές Χούντες με τη δική μας σε ολόκληρη τη Μεσόγειο. Αναπόφευκτα, η Αριστερά μας θα πληρώσει πρώτη την μη ανατροπή της διαδικασίας αυτής, με την ουσιαστική εξαφάνισή της, όπως ήδη έγινε σε κάθε χώρα που έχει Θατσεροποιηθεί, από τη Βρετανία και τις Σκανδιναβικές χώρες μέχρι την Ιταλία.

(*Ελευθεροτυπία*, 29/1/2011)

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Πώς στήθηκε το συμπαγές Μνημονιακό Μέτωπο

Τις τελευταίες ημέρες επισημοποιήθηκε η θέση της χώρας ως προτεκτοράτου της υπερεθνικής ελίτ γενικά και της ΕΕ ειδικότερα, όπως άλλωστε είχε προβλέψει η στήλη από τη στιγμή που υπογράφτηκε από την κοινοβουλευτική χούντα (που τώρα εγκληματεί και κατά διαδηλωτών) η αποικιακή «δανειακή σύμβαση». Έτσι, οι γκαουλάιτερ μας τώρα καθορίζουν όχι μόνο την τελευταία λεπτομέρεια της κατεδάφισης κάθε κοινωνικής κατάκτησης του λαού αυτού από την εθνική απελευθέρωση και μετά, αλλά και επιβάλλουν στα κόμματα εξουσίας να αφήσουν τις μικροκομματικές θεατρικές παραστάσεις περί δήθεν σημαντικών διαφορών μεταξύ τους και να συναπαρτίσουν, μαζί με την ντόπια οικονομική ελίτ, ένα ευρύ συναινετικό μέτωπο. Ένα μέτωπο που θα στηρίξουν αποφασιστικά και όλα τα ΜΜΕ και κυρίως τα τηλεοπτικά που ελέγχονται από τις ίδιες ελίτ και έχουν επιδοθεί σε μια πρωτόγνωρη πλύση εγκεφάλου για τα πραγματικά αίτια της κρίσης και τους τρόπους διεξόδου από αυτή, με τη βοήθεια βέβαια των απαραίτητων, δήθεν «ειδικών», καλοπληρωμένων κομισάριων του συστήματος. Ο βασικός στόχος είναι η πλήρης ενσωμάτωση της ελληνικής οικονομίας στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς κάτω από το πρόσχημα της κρίσης του Χρέους, το οποίο όμως είναι απλά το σύμπτωμα της κρίσης ενώ οι αιτίες ανάγονται στον ίδιο τον τρόπο εξωστρεφούς «ανάπτυξης» της ελληνικής οικονομίας, που εντάθηκε όσο ποτέ άλλοτε με την ένταξή μας στην ΕΕ (και στη συνέχεια στην Ευρωζώνη) η οποία, όπως έδειξα αλλού,[71] αποτελεί τη βασική πραγματική αιτία για την καταστροφή της παραγωγικής δομής της χώρας στα τελευταία 30 χρόνια και τη δημιουργία μιας «καταναλωτικής κοινωνίας χωρίς παραγωγική δομή».

Τα μέσα για την επίτευξη του στόχου αυτού είναι αυτά που οι απατεώνες επαγγελματίες πολιτικοί εφαρμόζουν εδώ και ένα χρόνο, χωρίς την παραμικρή λαϊκή εξουσιοδότηση, εφόσον όχι μόνο εξαπάτησαν τον λαό για να υφαρπάξουν τη ψήφο του με ένα πρόγραμμα που ήταν διαμετρικά αντίθετο αυτού που εφαρμόζουν αλλά και τον εξαπατούν κατ' εξακολούθηση ότι :

- τα μέτρα που παίρνουν είναι δήθεν μονόδρομος εφόσον το κράτος δεν θα μπορούσε να πληρώνει ούτε μισθούς και συντάξεις χωρίς τα Μνη-

71. Βλ. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010), Μέρος Δεύτερο.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μόνια – ψέμα ασύστολο εφόσον αρκούσε να γίνει προσωρινή στάση πληρωμών για το Χρέος μέχρι να εισαχθούν τα αναγκαία μέτρα ώστε να το πληρώσουν οι ξένες και ντόπιες ελίτ που το δημιούργησαν,

- η πρωταρχική αιτία της οικονομικής κρίσης είναι ο ευρύτερος δημόσιος τομέας (υγεία, εκπαίδευση, κοινωνική ασφάλιση, αλλά και μεταφορές, επικοινωνίες, ηλεκτρικό, νερό κ.λπ.) – ψέμα ασύστολο, όπως έδειξα αλλού,[72]
- εξίσου σημαντική αιτία της κρίσης είναι η έλλειψη ανταγωνιστικότητας του ιδιωτικού τομέα που οφείλεται, δήθεν, στα προσκόμματα που επιβάλλουν οι κοινωνικοί έλεγχοι στις αγορές αγαθών και υπηρεσιών και κυρίως οι μη «ελαστικές» αγορές εργασίας – άλλο ψέμα ασύστολο που στηρίζεται στην ιδεολογία της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης,
- η διέξοδος από την κρίση εξαρτάται από το ξεπέρασμα των παραπάνω «προβλημάτων». Δηλαδή περνά μέσα από τη δραστική συρρίκνωση κάθε μη ιδιωτικής δραστηριότητας - πράγμα που επιβάλλει τις μαζικές απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, το πετσόκομμα κοινωνικών δαπανών, την αποδιάρθρωση του ΕΣΥ και της εκπαίδευσης, τις ιδιωτικοποιήσεις των ΔΕΚΟ και, κυρίως, το ξεπούλημα κάθε κοινωνικού πλούτου που τώρα οι γκαουλάιτερ μας επιβάλλουν σαν όρο απαράβατο για να μας ξαναδανείσουν. Ακόμη, περνά μέσα από τις «4 ελευθερίες» που μας επιβάλλει η ένταξή μας στην ΕΕ.

Όλα αυτά δηλαδή αποτελούν χονδροειδή ψέματα που μοναδικό κίνητρο έχουν να εξαναγκάσουν τα λαϊκά στρώματα να πληρώσουν αυτά την κρίση ενώ τα προνομιούχα στρώματα και οι ελίτ θα συνεχίσουν να ζουν την ίδια πολυτελή ζωή – αν όχι καλύτερη! Και είναι χονδροειδή ψέματα γιατί προϋποθέτουν το υπάρχον γενικό οικονομικό πλαίσιο, δηλαδή την ενσωμάτωση της χώρας στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς και το ειδικότερο θεσμικό πλαίσιο της ένταξής μας στην ΕΕ. Και τα δύο μπορούν ν' ανατραπούν: το πρώτο μέσα από μια μακροπρόθεσμη διαδικασία απεξάρτησης, και το δεύτερο μέσα από τη μονομερή έξοδο από την ΕΕ - πράγμα που σημαίνει ότι η εκφυλισμένη παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» αποπροσανατολίζει όταν υποστηρίζει ότι είναι δυνατή η έξοδος από την κρίση μόνο με την αποχώρηση από την Ευρωζώνη! Είναι, επομένως, θέμα πολιτικής βούλησης η αποφυγή της Λατινοαμερικανοποίησης της ελληνικής οικονομίας που επιβάλλει το συγκεκριμένο θεσμικό πλαίσιο.

72. Στο ίδιο σελ. 79-86.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Η άμεση μονομερής έξοδος από την ΕΕ είναι αναγκαία για να ανακτήσουμε την ελάχιστη οικονομική κυριαρχία που απαιτείται για να αποφύγουμε την οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων που επιβάλλουν οι ελίτ. Τα απαιτούμενα μέτρα γι' αυτόν τον στόχο περνούν μέσα από τη δημιουργία των προϋποθέσεων για μια αυτοδύναμη (όχι αυτάρκη) οικονομία, όπου ο λαός πραγματικά θα παίρνει τις σημαντικές οικονομικές αποφάσεις μέσα από τις συνελεύσεις των πολιτών και των εργαζομένων, αντί να τις παίρνουν οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ και οι πολυεθνικές, όπως σήμερα. Το πρώτο επιτακτικό βήμα γι' αυτό τον στόχο είναι η συμπαράταξη των πολιτών και των εργαζομένων «από κάτω» απέναντι στη συναίνεση των ελίτ.

(*Ελευθεροτυπία,* 21/5/2011)

Το δημοψήφισμα του Γιωργάκη (που δεν έγινε) για το δεύτερο Μνημόνιο

Οι δυο Χούντες που ανέφερα παραπάνω (κεφ. 2), δηλαδή η εσωτερική κοινοβουλευτική Χούντα και η υπερεθνική ελίτ/χούντα (όπως αυτή εκφράζεται στη Χώρα μας με την Τρόικα) κατέφυγαν, τις τελευταίες μέρες, σε ένα όργιο εξαπάτησης για να περάσουν μια νέα αποικιακή «δανειακή σύμβαση», τον Οκτώβρη 2011.[73] Δηλαδή, την ελεγχόμενη από την Τρόικα πτώχευση, η οποία καταργεί κάθε υπόλειμμα οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας της χώρας, μετατρέποντάς την και τυπικά σε προτεκτοράτο, ενώ καταδικάζει τα λαϊκά στρώματα σε μια πρωτόγνωρη φτώχεια, όμοια της οποίας γνώρισαν μόνο σε μια άλλη Κατοχή, στη διάρκεια του πολέμου!

Έτσι με το πρόσχημα του δήθεν δημοψηφίσματος (του Γιωργάκη), όχι μόνο δόθηκε ευκαιρία στην υπερεθνική χούντα να δείξει καθαρά ποιος είναι το αφεντικό μας, όταν π.χ. με τελεσίγραφα και με ιταμό ύφος ο Γαλλοσιωνιστής εγκληματίας πολέμου Σαρκοζί και η Μέρκελ «απειλούσαν» να μας κόψουν την προσεχή δόση εάν δεν δεχόμασταν ασυζητητί τη σύμ-

73. Πρόκειται για τη συμφωνία με τους δανειστές της 27 Οκτώβρη 2011 για τη διαγραφή μέρους του Χρέους με ουσιαστικό αντάλλαγμα την ολοκληρωτική απώλεια της δημοσιονομικής κυριαρχίας. Η συμφωνία αυτή οδήγησε τελικά στο 2ο Μνημόνιο του Φεβρουαρίου 2012.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

βαση αυτή, αλλά και δόθηκε η αφορμή (και μόνο!) στο άλλο κόμμα εξουσίας, την ΝΔ, να αφήσει τις ψευτο-αντιρρήσεις του για τα Μνημόνια και να προσχωρήσει ουσιαστικά στην κοινοβουλευτική Χούντα, η οποία τώρα περιλαμβάνει όλο το πολιτικό φάσμα της εξουσίας.

Μέσα σε ένα πρωτόγνωρο όργιο ασύστολης ψευδολογίας και διαστρεβλώσεων ο «άνθρωπός (τους) στην Αθήνα» και ο εξίσου απατεώνας πολιτικάντης που παριστάνει τον Υπ. Οικονομικών δεν δίστασαν να βαφτίσουν την παράδοση κάθε εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας, που καμιά άλλη κυβέρνηση στην Ιστορία δεν έκανε χωρίς να έχει προηγηθεί στρατιωτική καταστροφή, ως...εθελοντική (δήθεν για ν' αποφευχθεί η δραματοποίηση των επισκέψεων της τρόικας)! Και αυτό, ενώ βέβαια είναι γνωστό ότι αυτός ήταν απαραίτητος όρος για την «σωτηρία» μας, δηλαδή την ελεγχόμενη χρεοκοπία που απλά στοχεύει στο να περισώσουν οι ιδιωτικοί δανειστές αυτά που μπορούν να αρπάξουν σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων. Έτσι, ξέροντας ότι οι αγορές έχουν ήδη υποτιμήσει σε κάτω από το μισό την αξία των Ελληνικών ομολόγων στα χέρια τους, μας χάρισαν ανάλογο «κούρεμα» του Χρέους, αφού όμως είχαν πάρει απόλυτες εγγυήσεις για το υπόλοιπο της αξίας των νέων ομολόγων που θα ανταλλάξουν με τα παλιά! Φυσικά, με το αξημίωτο πάλι, αφού η σύμβαση υποχρεώνει τους δωσίλογους της κοινοβουλευτικής μας Χούντας να ξεπουλήσουν (δυνητικά στους ίδιους!) τον κοινωνικό μας πλούτο (που, σήμερα, διατίθεται σε εξευτελιστικές τιμές), ενώ έχουν ήδη εξασφαλίσει συνθήκες Κινεζοποίησης της εργασίας για τις μελλοντικές «επενδύσεις» τους.

Όλη αυτή η ληστεία γίνεται βέβαια χωρίς την παραμικρή λαϊκή έγκριση, όπως κανένας δεν ρώτησε τον λαό στη «δημοκρατία» μας για την ένταξή μας στην ΕΕ και, στη συνέχεια, στην Ευρωζώνη, την οποία τα λαϊκά στρώματα πληρώνουν τόσο ακριβά σήμερα - ενώ τα «παιδιά του Πολυτεχνείου» στην εξουσία την ονομάζουν «κεκτημένο» και, μαζί με την υπερεθνική Χούντα, επικαλούνται την έξοδο από αυτή σαν μπαμπούλα! Όμως, η εσωτερική αυτή Κατοχή δεν στηρίζεται μόνο στις ψήφους 150 τόσων επαγγελματιών πολιτικάντηδων που «θα πούλαγαν και τη μάνα τους» για να μη χάσουν το επικερδές βουλευτιλίκι, ούτε απλά στην υποστήριξη της υπερεθνικής Χούντας/ελίτ στην ΕΕ και της δικής μας οικονομικής ελίτ. Βασίζεται επίσης στην άμεση στήριξη (παρά τη ρητορική τους για ψηφοθηρικούς λόγους) της ΝΔ, του ΛΑΟΣ, της Δημοκρατικής Συμμαχίας και της Δημοκρατικής Αριστεράς, που προτιμούν να φτωχοποιήσουν τον λαό για να παραμείνουμε στην ΕΕ/Ευρωζώνη, και υιοθετούν επίσης όλες τις «θεσμικές αλλαγές» που απαιτούν οι ελίτ: για την «απελευθέρωση» των αγορών (ώστε

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

να μπορούν να τις αλώσουν οι ξένες εταιρείες), για το πετσόκομμα του δημοσίου τομέα και των κοινωνικών Δαπανών (ώστε να εισβάλλουν οι ιδιωτικές επιχειρήσεις), καθώς και για το ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου. Και φυσικά η Χούντα διαθέτει τον εσωτερικό στρατό Κατοχής (ΜΑΤ) που στην ανάγκη μπορεί να ενισχυθεί και από ένα εξωτερικό στρατό κατοχής (Ευρω-στρατοχωροφυλακή).

Τέλος, η Χούντα αυτή εξακολουθεί να υπάρχει, παρά την ογκούμενη λαϊκή αγανάκτηση εναντίον της που πήρε μεγαλειώδεις διαστάσεις τελευταία, διότι σημαντικό τμήμα της Αριστεράς μας (ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ.) δεν θέτει θέμα εξόδου από την ΕΕ/Ευρωζώνη, δυσχεραίνοντας έτσι τη δημιουργία ενός παλλαϊκού Μετώπου εθνικό-κοινωνικής απελευθέρωσης ενάντια στις δυο Χούντες. Έτσι, από τη μια μεριά, υποστηρίζει ανοησίες όπως της Λογιστικής Διαχείρισης του Χρέους, ώστε να επιτύχουμε σημαντικό «κούρεμά» του (που ήδη το έκαναν οι ελίτ από μόνες τους, όπως είχαμε προβλέψει!) και, από την άλλη, διάφοροι «Μαρξιστές» οικονομολόγοι[74] στον ίδιο χώρο θεωρούν ανάθεμα την έξοδο από το Ευρώ, τη στιγμή μάλιστα που σήμερα δεν υπάρχει σχεδόν κανένας διεθνής, ανεξάρτητος (από ερευνητικά κονδύλια της ΕΕ κ.λπ.), οικονομολόγος, που να συζητά καν την περίπτωση αποτροπής της συνεχώς επιδεινούμενης κρίσης, χωρίς την αναγκαία (αλλά όχι και επαρκή) έξοδο από την ευρωζώνη.

(*Ελευθεροτυπία*, 5/11/2011)

Ο μύθος της μετά-μνημονιακής «αλλαγής»

Ο νέος μεγάλος μύθος με τον οποίο παραμυθιάζουν τα θύματα της παγκοσμιοποίησης, τόσο η κυβέρνηση της κοινοβουλευτικής Χούντας όσο και η αξιωματική αντιπολίτευση (ΣΥΡΙΖΑ), είναι η δήθεν μεγάλη αλλαγή που έρχεται και θα μας βγάλει από τα μνημόνια και την οικονομική καταστροφή. Είτε αυτό θα γίνει σαν φυσική εξέλιξη των «προσπαθειών» της Χούντας όλα αυτά τα χρόνια, όπως ισχυρίζεται, είτε θα γίνει χάρη στους πολιτικούς και οικονομικούς χειρισμούς των εγκεφάλων του ΣΥΡΙΖΑ που μολονότι δεν διανοούνται να κτυπήσουν τις αιτίες της καταστροφής αυτής, οι οποίες ανάγονται στην παραμονή της χώρας στην ΕΕ (όχι απλά στην Ευρωζώνη)

74. Βλ. π.χ. Κ. Βεργόπουλο, Γ. Μηλιό και, τελευταίο παράδειγμα, Γ. Σταθάκη, «Ε» (26/10/2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

και την έλλειψη οικονομικής κυριαρχίας, εντούτοις, σαν νέοι Χουντίνι, υπόσχονται, αν εκλεγούν, να μας βγάλουν από τη καταστροφή. Όμως, για να δούμε τι είδους αλλαγή και έξοδος από τη καταστροφή είναι δυνατή, πρέπει πρώτα να την ορίσουμε.

Αρχικά, θα πρέπει να διακρίνουμε τις συνέπειες της καταστροφής στη φτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων από τις ίδιες τις «θεσμικές αλλαγές» που υιοθετήθηκαν από τη Χούντα. Και αυτό γιατί, και αν ακόμη ήταν δυνατή η «ανακούφιση» των λαϊκών στρωμάτων από κάποιες συνέπειες της καταστροφής, όσο οι θεσμικές αυτές αλλαγές παραμένουν, τότε, ακόμη και χωρίς μνημόνια, η καταστροφή θα είναι πια μόνιμη. Με άλλα λόγια, τα Μνημόνια δεν ήταν ποτέ αυτοσκοπός για τη Χούντα και τις ελίτ από πίσω της. Ήταν μέσο για να επιβληθούν οι «αναγκαίες μεταρρυθμίσεις». «Αναγκαίες» όχι βέβαια για το «καλό της οικονομίας», όπως λένε οι ελίτ, και παπαγαλίζουν και οι συστημικοί οικονομολόγοι που διδάσκονται στα πανεπιστήμια ότι υπάρχει κάποιο γενικό καλό - πράγμα που αποτελεί άλλο ένα μύθο σε μια καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, όπου το τι είναι «καλό» για την οικονομία ορίζεται με βάση τα συμφέροντα αυτών που την ελέγχουν. Όμως, στην προκειμένη περίπτωση, το συμφέρον των θυμάτων της παγκοσμιοποίησης και αυτό των ευεργετούμενων από αυτήν είναι διαμετρικά αντίθετα. Τα συμφέροντα αυτά έχουν, βέβαια, απόλυτη σχέση με τις ταξικές διαιρέσεις που είναι όμως πολύ ευρύτερες στην εποχή της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς από τις παραδοσιακές ταξικές διαιρέσεις που χαρακτήριζαν την καπιταλιστική οικονομία του κράτους-έθνους.[75]

Όσον αφορά τις συνέπειες της καταστροφής, αυτές είναι φανερές ακόμη και από τα επίσημα στοιχεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της ΤτΕ. Έτσι, το συνολικό ποσό που πληρώθηκε για αμοιβές εξαρτημένης εργασίας μειώθηκε περίπου 35% κατά μέσο όρο μέσα στα 5 χρόνια της «κρίσης» (2009-2014), ενώ ως γνωστό οι αμοιβές αυτές ήταν ήδη πολύ χαμηλότερες από τις αντίστοιχες στις χώρες του «Βορρά» της ΕΕ, και με το άνοιγμα των αγορών, χάρη στην Ενιαία Αγορά και το Ευρώ που «απολαμβάνουμε» μέσα στην ΕΕ, οι τιμές (τουλάχιστον) εξισώθηκαν, μειώνοντας ακόμη περισσότερο την αγοραστική δύναμη των λαϊκών στρωμάτων. Αντίστοιχα, οι κοινωνικές μεταβιβάσεις (που περιλαμβάνουν και τις συντάξεις) μειώθηκαν κατά περίπου 27%. Και αυτό, πέρα βέβαια από τους επιπλέον φόρους (χα-

75. Βλ. Τ. Φωτόπουλος «Η προσέγγιση της Περιεκτικής Δημοκρατίας για τις ταξικές διαιρέσεις», περιοδικό *Περιεκτική Δημοκρατία*, #8 (Σεπτέμβριος 2004).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ράτσια κ.λπ.) που κουτσούρευαν ακόμη περισσότερο το διαθέσιμο εισόδημα των λαϊκών στρωμάτων, για να μην αναφερθούμε στη καταστροφή των ασφαλιστικών ταμείων, εξαιτίας του «κουρέματος» του χρέους το 2012, που βέβαια το πλήρωσαν οι ασφαλισμένοι και όχι οι ελίτ, οι οποίες δεν έχασαν τίποτα από το κούρεμα αλλά, αντίθετα, εξασφάλισαν καλύτερα τα κέρδη τους για το μέλλον!

Όμως, πέρα από τις συνέπειες της καταστροφής στα λαϊκά εισοδήματα, έχουμε και τη μαζική διαρπαγή του κοινωνικού πλούτου που φέρνει το ξεπούλημα των δημοσίων επιχειρήσεων - ακόμη και κοινής ωφελείας που ικανοποιούν βασικές ανάγκες των πολιτών, οι οποίοι αύριο θα πληρώνουν ακριβότερα το νερό, το ηλεκτρικό, τα ναύλα, τηλεφωνικές επικοινωνίες κ.λπ. Και αυτό, πέρα από τη κατακόρυφη πτώση των τιμών στα ακίνητα (μεταξύ 33% και 50%) –λόγω της άγριας ύφεσης– που προσφέρονται επίσης για ξεπούλημα στους ξένους αγοραστές. Περιττό να αναφερθεί ότι οποιοδήποτε κόμμα εκλεγεί δεν πρόκειται να ανατρέψει τη μαζική αυτή κλοπή του κοινωνικού πλούτου, εφόσον παραμένουμε στην ΕΕ, είτε με Μνημόνια είτε χωρίς. Ούτε, βέβαια, κανένα κόμμα (που δεν αμφισβητεί το θεσμικό πλαίσιο το οποίο μας αφαιρεί την οικονομική και εθνική κυριαρχία) μπορεί να ανατρέψει τις θεσμικές αλλαγές που εισάχθηκαν με τα μνημόνια και θα παραμείνουν και χωρίς αυτά. Οι θεσμικές αυτές αλλαγές συνιστούσαν, άλλωστε, διακαή πόθο των ντόπιων και ξένων ελίτ ήδη από την δεκαετία του '90, όταν προσπαθούσαν με τα νεοφιλελεύθερα και σοσιαλφιλελεύθερα κόμματα που αναδείκνυαν στην εξουσία να τις περάσουν - με πολύ περιορισμένη όμως επιτυχία, λόγω του περίφημου «εκλογικού κόστους».

Τα πορίσματα, για παράδειγμα, της έκθεσης του ΟΟΣΑ για την Ελλάδα του 1996, και οι θέσεις του ΣΕΒ για την οικονομική πολιτική που εκδόθηκαν πριν τις εκλογές του Σεπτέμβρη 1996,[76] όχι μόνο φανερώνουν την απόλυτη ταύτιση ντόπιων και ξένων ελίτ για τις απαιτούμενες θεσμικές αλλαγές ώστε να «σωθεί η Ελληνική οικονομία», αλλά και την απόλυτη ταύτιση τους με τις ήδη εισαχθείσες θεσμικές αλλαγές. Έτσι, τόσο ο ΟΟΣΑ όσο και ο ΣΕΒ μιλούσαν από τότε για την ανάγκη:

- «ριζικής αναδιάρθρωσης το συντομότερο δυνατό του θέματος της κοινωνικής ασφάλισης» (ΣΕΒ) διότι «το συνταξιοδοτικό σύστημα είναι από τα πιο πλουσιοπάροχα στην ΕΕ»(ΟΟΣΑ)

76. Βλ. Τάκης Φωτόπουλος «Εκλογές: Η νίκη του σοσιαλ-φιλελευθερισμού», *Ελευθεροτυπία* (28/09/1996).

www.inclusivedemocracy.org/foiopoulos

• καθορισμού του ημερομισθίου στο επίπεδο της επιχείρησης, της απεριόριστης ελευθερίας απολύσεων, της παραπέρα μείωσης του ελάχιστου ημερομισθίου, της μείωσης των εργοδοτικών εισφορών κ.λπ.

• εισοδηματικής «αυστηρότητας και πειθαρχίας στον δημόσιο τομέα» και «γενναίων αποκρατικοποιήσεων» και δραστικής μείωσης των απασχολούμενων στον δημόσιο τομέα.

Τα περισσότερα από τα παραπάνω (και πολλά άλλα) ήδη επιτεύχθηκαν χάρη στην οικονομική καταστροφή που ξέσπασε τα τελευταία χρόνια και παραμέρισε το εκλογικό κόστος. Οι «θεσμικές αλλαγές» που έφερε η καταστροφή, θα αποτελούν πια τα «δεδομένα» των οικονομικών πολιτικών, για οποιοδήποτε κόμμα εκλέγεται στην εξουσία, (όπως άλλωστε ήδη συμβαίνει στον Ευρωπαϊκό Βορρά). Απλά οι ελίτ θα επιτρέπουν τώρα και «αριστερά» κόμματα στην εξουσία,[77] για περισσότερη «ανακούφιση» των φτωχοποιημένων στρωμάτων, υπό τον όρο βέβαια ότι δεν θα αγγίζουν τα «δεδομένα» αυτά...

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 5/10/2014)

Απομυθοποίηση των αιτίων της κρίσης

Όπως προσπάθησα να δείξω είναι αδύνατη οποιαδήποτε ριζική αλλαγή πολιτικής για την έξοδο από τη σημερινή οικονομική (και όχι μόνο!) καταστροφή, χωρίς μονομερή έξοδο από την ΕΕ και διαγραφή του Χρέους, ακύρωση της μνημονιακής νομοθεσίας, και τις αναγκαίες γεωστρατηγικές μεταβολές. Μόνο έτσι θα μπορούσαμε να ανακτήσουμε το ελάχιστο της απαιτούμενης οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας για μια στρατηγική οικονομικής αυτοδυναμίας, που είναι αναγκαία για τη μόνιμη έξοδο από την

77. Στην πραγματικότητα, η «Αριστερά στην εξουσία» (που καθιέρωσε ο ΣΥΡΙΖΑ το 2015), με το τρίτο μνημόνιο, εισήγαγε όλες τις παραπάνω νεοφιλελεύθερες διαρθρωτικές με-ταρρυθμίσεις, τις οποίες πρότεινε ο ΟΟΣΑ ήδη από τη δεκαετία του 1990, μαζί με τους βιομήχανους κλπ, όπως είχα καταγγείλει από τότε. Ο Τσίπρας όμως, ακόμη καιπριν το δικό του μνημόνιο, είχε ήδη χαρακτηρίσει ως «προοδευτικό» οργανισμό τον ΟΟΣΑ όταν έκανε επίσημη επίσκεψη στην έδρα του Οργανισμού στο Παρίσι - ίσως επηρεασμένος από το γεγονός ότι εκεί έκανε τη καριέρα του και ο Καστοριάδης όταν (με ψευδώνυμα) συνέγραφε τα επαναστατικά του κείμενα.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κρίση μέσα από την οικοδόμηση μιας νέας παραγωγικής δομής για τη κάλυψη των αναγκών μας. Αυτό σημαίνει ότι είναι εντελώς αποπροσανατολιστικές οι απόψεις ότι θα μπορούσαμε να εφαρμόσουμε άλλη πολιτική ακόμη και μέσα στην Ευρωζώνη (ΣΥΡΙΖΑ), ή ότι θα αρκούσε η έξοδος από το Ευρώ (χωρίς την παράλληλη άμεση και μονομερή έξοδο από την ΕΕ) για την εφαρμογή μιας ριζικά διαφορετικής οικονομικής στρατηγικής (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Σχέδιο Β, ΕΠΑΜ κ.λπ.). Και είναι αποπροσανατολιστικές οι απόψεις αυτές γιατί, όπως θα προσπαθήσω να δείξω σύντομα, η αιτία της οικονομικής καταστροφής δεν είναι ούτε οι πολιτικές λιτότητας της τρόικας, όπως υποστηρίζουν οι οπαδοί της πρώτης, ούτε ο κακός σχεδιασμός (και υλοποίηση) του Ευρώ που μας οδήγησαν στα ελλείμματα και το υπέρογκο Χρέος, όπως ισχυρίζονται οι («πιο προοδευτικοί») υποστηρικτές της δεύτερης.

Έτσι, οι μεν πρώτοι ακόμη πιπιλούν τη καραμέλα ενός παρωχημένου διεθνισμού ότι ο αγώνας του Ευρωπαϊκού προλεταριάτου μέσα στην ΕΕ θα ανατρέψει τις πολιτικές λιτότητας, παρά το γεγονός ότι, μετά πέντε σχεδόν χρόνια οικονομικής σύνθλιψης των λαϊκών στρωμάτων, δεν έχει γίνει ούτε μια («επίσημη» ή ανεπίσημη) πανευρωπαϊκή απεργία κατά των πολιτικών αυτών! Οι δε δεύτεροι, λειτουργώντας σαν «Σχέδιο Β» της υπερεθνικής ελίτ για την περίπτωση που οι Ευρω-ελίτ θα αναγκαστούν να εκδιώξουν (προσωρινά ή μόνιμα) την Ελλάδα από την Ευρωζώνη, μιλούν για έξοδο από το Ευρώ, αλλά όχι και από την ΕΕ. Όμως και στις δύο περιπτώσεις η αποτυχία είναι δεδομένη, μολονότι οι συνέπειες της δεν θα είναι πανομοιότυπες γιατί, ενώ στην πρώτη περίπτωση (κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ) αυτό θα σήμαινε και το οριστικό τέλος της «Αριστεράς» στην Ελλάδα (όπως ήδη έχει γίνει στην Ευρώπη), στην δεύτερη περίπτωση, η εικόνα θα ήταν πιο θολή, δεδομένου ότι η επανεισαγωγή και σχετική υποτίμηση της δραχμής θα είχε αρχικά κάποια θετικά αποτελέσματα. Αλλά, αυτά θα ήταν εντελώς προσωρινά αν δεν συνοδευόντουσαν από την αλλαγή της ίδιας της παραγωγικής δομής.

Ο κύριος δηλαδή λόγος που και οι δύο προσεγγίσεις είναι όχι μόνο εσφαλμένες, αλλά και εντελώς αποπροσανατολιστικές, είναι ότι δεν κατανοούν ότι η σημερινή καταστροφική κρίση οφείλεται σε διαρθρωτικούς λόγους που ελάχιστη έχουν σχέση με τις πολιτικές λιτότητας, ή το ίδιο το Χρέος και τον τρόπο αντιμετώπισής του.

Όσον αφορά στις πολιτικές λιτότητας πρώτα, είναι φανερό ότι αποτελούν συνέπεια και όχι αιτία της καταστροφικής κρίσης. Η λύση, επομένως, στο «πρόβλημα» δεν είναι απλά η ανισοκατανομή εισοδήματος σε βάρος

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

των κερδών και υπέρ των μισθών, όπως (υποτίθεται «Μαρξιστικά») διατείνονται «Μαρξιστές της συμφοράς»,[78] εφόσον βέβαια η ανισοκατανομή αυτή είναι εγγενές χαρακτηριστικό του καπιταλιστικού συστήματος. Η μοναδική άλλωστε βελτίωσή της με αυτό τον τρόπο έγινε στην περίοδο της σοσιαλδημοκρατίας, μέσω της ανακατανομής του φορολογικού βάρους, σε βάρος των πλουσίων. Όμως, αυτή η ανακατανομή είναι πια εντελώς ανέφικτη στην περίοδο της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, αφού οι πολυεθνικές μπορούν πολύ εύκολα να μετακομίσουν σε φορολογικούς παραδείσους τύπου Ιρλανδίας, Ινδίας κ.λπ., αφήνοντας ανεργία και φτώχεια πίσω τους.

Ούτε, όμως, το πρόβλημα είναι τα ελλείμματα και τα συνακόλουθα χρέη που δημιούργησαν σπάταλες δημοσιονομικές πολιτικές ή, όπως ισχυρίζονται πιο εκλεπτυσμένες «αναλύσεις», το γεγονός ότι η Γερμανική ελίτ συμπίεσε τις αυξήσεις των Γερμανικών μισθών, την στιγμή που οι άλλες ελίτ στην Ευρωζώνη, και ιδιαίτερα οι περιφερειακές, έκαναν το ακριβώς αντίθετο, δημιουργώντας ένα τεχνητό πλεονέκτημα ανταγωνιστικότητας και συνακόλουθα πλεονάσματα στο Γερμανικό ισοζύγιο πληρωμών και, αντίστροφα, χαμηλή ανταγωνιστικότητα και αντίστοιχα ελλείμματα στον Ευρωπαϊκό Νότο. Πράγμα που οδήγησε σε υπέρμετρη αύξηση του (εύκολου, λόγω Ευρώ) δανεισμού των περιφερειακών χωρών, μέχρι να σκάσει η χρηματοπιστωτική «φούσκα», οπότε έκλεισε και αυτή η στρόφιγγα, με τις γνωστές συνέπειες στις υπερδανεισμένες χώρες. Γι' αυτό και οι Ευρω-ελίτ πρόσφατα αποφάσισαν ακόμη μεγαλύτερο οικονομικό έλεγχο των Ευρω-μελών, μέσα από την Τραπεζική Ένωση.

Όμως, η ανταγωνιστικότητα δεν εξαρτάται μόνο από τις σχετικές τιμές (ντόπιων προϊόντων σε σχέση με αυτές των εισαγόμενων) οπότε πράγματι η διαμόρφωση των μισθών στον Ευρωπαϊκό Βορρά, σε σχέση με τον Ευρωπαϊκό Νότο θα μπορούσε να παίξει καθοριστικό ρόλο. Η ανταγωνιστικότητα εξαρτάται, ακόμη περισσότερο, από την παραγωγικότητα που δημιουργούν οι αναπτυξιακές επενδύσεις, και αυτές στην έρευνα και την τεχνολογία, οι οποίες δημιουργούν «διαφορικά» ιστορικά επίπεδα στην παραγωγικότητα και την ανταγωνιστικότητα, τα οποία μόνο προσωρινά επηρεάζουν οι βραχυχρόνιες αλλαγές τιμών και μισθών. Η Ελληνική παραγωγικότητα εργασίας, για παράδειγμα, ήταν ιστορικά πολύ χαμηλότερη

78. Π.χ. Γ. Μηλιός, Ε. Τσακαλώτος (που εφάρμοσε πιστά τις εντολές των «θεσμών» όταν συνέταξε το τρίτο Μνημόνιο, το χειρότερο όλων).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

από αυτήν της Ευρωζώνης (το 2006 ήταν μόλις το 77% της μέσης κοινοτικής), πράγμα καθόλου περίεργο αφού η αναλογία παραγωγικών επενδύσεων στο ΑΕΠ είναι πολύ υψηλότερη στον Ευρωπαϊκό Βορρά.

Συμπερασματικά, οι ανομοιογενείς ανταγωνιστικότητες και παραγωγικότητες είναι αναπόφευκτες σε μια οικονομική ένωση χωρών με άνισα επίπεδα ανάπτυξης, όπως η ΕΕ, εξαιτίας του ανισομερούς χαρακτήρα του καπιταλιστικού τρόπου ανάπτυξης. Το γεγονός, επομένως, ότι το Ευρώ δεν επιτρέπει την αλλαγή της αξίας του νομίσματος μιας χώρας με χαμηλή ανταγωνιστικότητα, όπως η Ελλάδα, δεν είναι η αιτία της κρίσης. Και αυτό, γιατί η χαμηλή ανταγωνιστικότητα στην Ελλάδα είναι αναπτυξιακό πρόβλημα, που βασικά οφείλεται στην ίδια την ένταξη μας στην ΕΕ, η οποία συνέβαλε τα μέγιστα στην καταστροφή της παραγωγικής μας δομής, και όχι απλά στην αδυναμία μας να υποτιμήσουμε το νόμισμα που, από μόνη της, μόνο προσωρινά ευεργετικά αποτελέσματα θα είχε.

(Κυριακάτικη *Ελευθεροτυπία*, 12/1/2014)

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 3

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΜΜΕ ΣΤΗΝ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ *

Η άλωση των ΜΜΕ από τους «θεσμούς»

Ενώ η κοινοβουλευτική Χούντα κατ' εντολή της τρόικας προχωρά ακάθεκτη στην κατεδάφιση και των υπόλοιπων λαϊκών κατακτήσεων, καθώς και στην παραχώρηση και του τελευταίου ίχνους εθνικής κυριαρχίας στην υπερεθνική ελίτ, η «Αριστερά» μας, αντί να προχωρήσει στην άμεση σύμπηξη ενός προγραμματικού Μετώπου, όπως αυτό που περιέγραψα σε άλλο άρθρο μου[79] για την έξοδο από την καταστροφική κρίση που μας επέβαλαν οι ελίτ –μέσα από την άμεση έξοδο από ΕΕ, την μη αναγνώριση Χρέους και Μνημονίων, την κοινωνικοποίηση Τραπεζών κ.λπ. και την δημιουργία των προϋποθέσεων για αποδέσμευση από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση– ασχολείται με το πως θα αυξήσει τα ποσοστά της στις επόμενες εκλογές! Και αυτό, στην καλύτερη εκδοχή, επειδή δήθεν τίποτα από τα παραπάνω δεν μπορεί να γίνει μέχρι να καταληφθεί (σε τρία τέρμινα!) η λαϊκή εξουσία. Στη χειρότερη εκδοχή (αυτή που υποστηρίζει η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά») –που αποτελεί και απόπειρα καθαρής εξαπάτησης των λαϊκών στρωμάτων– η έξοδος από την κρίση θα έλθει μέσα από τη διάλυση της Ευρωζώνης και μια πανευρωπαϊκή αλλαγή, η οποία θα οδηγούσε στην εγκατάλειψη του επάρατου νεοφιλελευθερισμού (που υποτί-

---

* Το κεφάλαιο αυτό αποτελείται από πέντε άρθρα, εκ των οποίων τα τρία δεν δημοσιεύθηκαν στην *Ελευθεροτυπία* της 7/1/2012 , 21/1/2012 και 22/2/2012 για την οποία προοριζόντουσαν, λόγω της μακράς απεργίας στην εφημερίδα και δημοσιεύθηκαν μόνο ηλεκτρονικά εδώ: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos, ενώ ένα δημοσιεύθηκε στην *Ελευθεροτυπία* της 10/1/2013 και ένα άλλο στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* της 26/5/2013.

79. *Ελευθεροτυπία* (17/12/2011). Βλ. και «Έκκληση για ένα νέο Εθνικό-Κοινωνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο», *Δίκτυο για την Περιεκτική Δημοκρατία* (Νοέμβρης 2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

θεται είναι μια απλή ιδεοληψία και όχι βαθιά θεσμική αλλαγή που επέβαλε η παγκοσμιοποίηση!), ή, εναλλακτικά, μέσα από την έξοδο από το Ευρώ (αλλά όχι και την ΕΕ), χωρίς βέβαια να γίνεται κουβέντα για αποδέσμευση από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς!

Στο μεταξύ, η υπερεθνική ελίτ (δηλαδή η οικονομική, πολιτική και τεχνοκρατική/ μιντιακή ελίτ που διαχειρίζεται την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση), δεν επιβάλλει απλά τις οικονομικές πολιτικές που την υλοποιούν, μέσω των διεθνών οικονομικών θεσμών που ελέγχει (ΔΝΤ, ΕΚΤ, Παγκόσμια Τράπεζα κ.λπ.). Στην πραγματικότητα, επεμβαίνει δραστικά σε κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής, εφόσον άλλωστε μόνον έτσι μπορεί να θεμελιώσει και κατοχυρώσει την παγκόσμια κυριαρχία της, με στόχο την ενσωμάτωση κάθε λαού και κάθε χώρας, με τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της, στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς - γεγονός που συνεπάγεται την αναπαραγωγή της σημερινής τρομακτικής ανισότητας και πλούτου που διογκώνεται συνεχώς. Έτσι ακόμη και σύμφωνα με τον ΟΟΣΑ, το άνοιγμα μεταξύ πλουσίων και φτωχών είναι σήμερα το μεγαλύτερο των τελευταίων 30 χρόνων![80]

Η δραστηριότητα αυτή σημαίνει αποφασιστικές παρεμβάσεις όχι μόνο στην οικονομική σφαίρα, αλλά και στην πολιτική, καθώς και την γενικότερα πολιτιστική, η οποία περιλαμβάνει από τον στενό πολιτιστικό τομέα (βιομηχανία θεάματος, εκδοτική βιομηχανία, τέχνες κ.λπ.), μέχρι τον γενικότερο ιδεολογικό τομέα (ΜΜΕ αλλά και το φαινομενικά «ανώδυνο» ίντερνετ), δηλαδή τον τομέα παραγωγής και αναπαραγωγής της ιδεολογίας της παγκοσμιοποίησης. Η ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης συνίσταται βασικά στην ταύτιση της αυτονομίας και της ελευθερίας όχι με τον ατομικό και συλλογικό αυτό-καθαρισμό σε κάθε κοινωνική σφαίρα, όπως ανέκαθεν ήταν η έννοια των όρων αυτών, αλλά αντίθετα με τη «κουτσουρεμένη» έννοια που επιβάλλει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση των ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, το «εύρος» των οποίων σήμερα καθορίζει η ίδια η υπερεθνική ελίτ!

Έτσι, κάθε αμφισβήτηση του ίδιου του συστήματος (με την ευρεία έννοια όχι μόνο της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας», αλλά και της Νέας Διεθνούς Τάξης της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης) ουσιαστικά είναι «εκτός των ορίων». Αυτό σημαίνει ότι είτε περιθωριοποιείται από τα ελεγχόμενα διεθνή ΜΜΕ,

80. Lex team, "The wealth gap," *The Financial Times* (9/12/2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

είτε εξοστρακίζεται, όπως όταν π.χ. δήθεν «ελευθεριακοί» υποστηρίζουν ότι το σημαντικό δεν είναι ο αγώνας κατά του συστήματος με την παραπάνω ευρεία έννοια αλλά ο αγώνας κατά των ιεραρχιών και της γραφειοκρατίας, ενώ άλλοι μιλούν για τη δημιουργία μιας 'οικονομίας απο-ανάπτυξης' κλπ. Το ίδιο ισχύει και για το υποτιθέμενα «ελεύθερο» ίντερνετ, όπου, δήθεν «αυτόνομοι», έμμεσα στηρίζουν τους εγκληματικούς πολέμους του συστήματος - όπως τελευταία στη Λιβύη, όπου όλοι αυτοί, μαζί με κάποιους «Μαρξιστές» της συμφοράς, κ.λπ. συμπαρατάχθηκαν με τους «επαναστάτες» της Λιβύης, οι οποίοι προσκάλεσαν το ΝΑΤΟ!

Στην Ελλάδα, που σήμερα έχει μετατραπεί ακόμη και τυπικά σε προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ, με την ντόπια ελίτ να παίζει τον ρόλο κομπάρσου στη ληστεία των λαϊκών στρωμάτων (όπως πάντοτε έπαιζε, αλλά τώρα περισσότερο παρά ποτέ) η οικονομική και πολιτική κυριαρχία της ελίτ αυτής είναι πια ορατή και διά γυμνού οφθαλμού. Εκείνο όμως που δεν είναι εύκολα αντιληπτό, παρόλο που αποτελεί το βασικό μέσο για την μετατροπή της χώρας σε προτεκτοράτο, είναι ο βρόμικος μιντιακός πόλεμος που παίζεται στα επίσημα ΜΜΕ αλλά και στα υποτιθέμενα «εναλλακτικά» κοινωνικά μιντιακά μέσα. Όσον αφορά τα πρώτα, είναι φανερός ο ρόλος τους (και έχει τεκμηριωθεί[81]) να συσκοτίζουν τα αίτια της κρίσης και να αποπροσανατολίζουν τα λαϊκά στρώματα για τον τρόπο δήθεν διεξόδου από αυτή, μέσα από καταστροφικούς «μονόδρομους» τους οποίους υποστηρίζουν δεκάδες «ειδικοί» που παρελαύνουν από τα κανάλια (συνήθως Πανεπιστημιακοί από όλο το πολιτικό φάσμα, μέχρι και «Μαρξιστές») που έχουν άμεσες η έμμεσες διασυνδέσεις με τα παχυλά κονδύλια που διαθέτει για τη προπαγάνδα η υπερεθνική ελίτ, μέσω της ΕΕ. Γι' αυτό και τώρα που η υπερεθνική ελίτ χρησιμοποιεί όχι μόνο την ωμή φυσική βία για να υποτάξει λαούς που ζουν σε μη πελατειακά καθεστώτα στη Νέα Τάξη (Ιράκ, Λιβύη, Συρία), αλλά και την εξίσου εγκληματική οικονομική βία (π.χ. Ελλάδα), ο ρόλος των μίντια είναι αποφασιστικός στην εκστρατεία αυτή.

Και ο ευκολότερος τρόπος βέβαια για την άλωση του Τύπου είναι η άμεση ή έμμεση οικονομική βία. Η έμμεση οικονομική βία μπορεί να πάρει τη μορφή εξαναγκασμού ενός αντισυστημικού καναλιού, όπως το «902» του ΚΚΕ, να απολύσει εργαζόμενους (εξαιτίας π.χ. της πτώσης των εσόδων που οφείλεται βέβαια τελικά στη κρίση που δημιούργησαν οι ίδιες οι

81. Βλ. π.χ. G. Monbiot, "The corporate press are fighting a class war, defending the elite they belong to," *The Guardian* (13/12/2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ελίτ!), ενώ η άμεση οικονομική βία μπορεί να πάρει τη μορφή εξαναγκασμού μιας αντιμνημονιακής εφημερίδας όπως η *Ελευθεροτυπία* να κλείσει, μέσω της στέρησης του τραπεζικού δανεισμού που σήμερα είναι ο βασικός τρόπος χρηματοδότησης του χρεοκοπημένου Ελληνικού Τύπου. Η *Ελευθεροτυπία* μάλιστα ήταν ιδιαίτερος στόχος της υπερεθνικής ελίτ και της ντόπιας Χούντας, εφόσον, σε αντίθεση με τις «κανονικές» δυτικές εφημερίδες που αποκλείουν κάθε αντισυστημική φωνή και φιλοξενούν μόνο τη παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» τύπου ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο είχε εξασφαλίσει ευρύτερη πολυφωνία αλλά και είχε τολμήσει να έχει επίσημη αντιμνημονιακή γραμμή, που για τα μέτρα της υπερεθνικής ελίτ είναι βέβαια μεγάλο παράπτωμα στην σούπα «ομοφωνίας» που εκπροσωπεί η εκάστοτε κυβέρνηση της Τρόικας με το αποβλακωτικό σύνθημα της «Ευρώ ή θάνατος!».[82]

Δεν συζητούμε εδώ τις ευθύνες εκδοτών, ιδιοκτητών κ.λπ., όπως δεν συζητούμε και το απαραβίαστο κατά τη γνώμη μου δικαίωμα των εργαζόμενων στην δουλειά τους ή τα δεδουλευμένα τους. Όμως, ένα αντισυστημικό κανάλι ή μια μαζικής κυκλοφορίας αντιμνημονιακή εφημερίδα, δεν είναι το ίδιο πράγμα με οποιαδήποτε άλλη επιχείρηση - όπως εκ του πονηρού παρουσιάζουν το θέμα κάποιοι «αριστεροί» που παριστάνουν τους μεγάλους αγωνιστές για τα δικαιώματα των εργαζόμενων, προσποιούμενοι ότι δεν βλέπουν τη γενικότερη εικόνα της άλωσης του Τύπου στη μνημονιακή Ελλάδα. Και αυτοί είναι συνήθως οι ίδιοι που χθες αγωνιζόντουσαν για το δικαίωμα των Λίβυων «επαναστατών» και σήμερα των αντίστοιχων Σύριων, Ιρανών κ.λπ. στη δημοκρατία δυτικού τύπου (δηλαδή τη Χουντική «δημοκρατία» που απολαμβάνουμε και εμείς στην Ελλάδα!), μη βλέποντας τη γενικότερη εικόνα της άλωσης λαών, με στόχο την αναγκαστική ενσωμάτωση τους στη Νέα Διεθνή Τάξη. Με άλλα λόγια, στις σημερινές κρίσιμες για τον λαό συνθήκες, το εάν θα κλείσει ένα αντισυστημικό κανάλι ή μια μαζικής κυκλοφορίας αντιμνημονιακή εφημερίδα είναι θέμα που αφορά τα λαϊκά στρώματα γενικά και όχι μόνο τους εργαζόμενους σε

82. Πράγμα που έγινε ιδιαίτερα φανερό το 2015, όταν αυτοί που πρωταγωνίστησαν στο κλείσιμο της αντιμνημονιακής *Ελευθεροτυπίας* (Ιοί κ.λπ.) έβγαλαν στη συνέχεια μια εφημερίδα-μαϊμού, την *Εφημερίδα των Συντακτών*, που εν μια νυκτί, όπως και ο ΣΥΡΙΖΑ το κόμμα που υποστηρίζει, έγινε μνημονιακή και τώρα ευημερεί, προφανώς απολαμβάνουσα των αντίστοιχων οικονομικών πλεονεκτημάτων βλ. π.χ. http://www.antipagkosmiopoihsh.gr/2015/07/30/i-ekdotes-i-dimosiografi-ke-ta-emvolia/

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αυτά. Οι εργαζόμενοι θα έπρεπε επομένως να έχουν πρωταρχικό στόχο τους –χωρίς βέβαια ν' απαρνούνται τα δικαιώματα τους– την ενθάρρυνση, μέσα από το πόστο τους, των λαϊκών στρωμάτων σε μαζικό αγώνα για ν' ανατρέψουν τη Χούντα και το σύστημα που την γέννησε, ώστε να θέσουν τις βάσεις μια άλλης αυτοδιευθυνόμενης κοινωνίας, όπου δεν θα έχουν ανάγκη ν' αγωνίζονται για τη δουλειά ή τους μισθούς τους.

Η «αυτοδιαχειριζόμενη» (και μεταλλαγμένη) «Ελευθεροτυπία»

Τον Φεβρουάριο του 2012 κυκλοφόρησε ένα δήθεν «απεργιακό» φύλλο με τον τίτλο «Οι Εργαζόμενοι στην Ελευθεροτυπία», το οποίο προφανώς δεν είχε σχέση με απεργιακό φύλλο αφού τόσο το μέγεθος του (56 σελίδες!), όσο και το περιεχόμενο του (από το οποίο το πολύ 10% αφορούσε άμεσα την απεργία) αλλά και η σελιδοποίηση του (layout) ήταν ενός κανονικού φύλλου της εφημερίδας. Πράγμα βέβαια που σημείωσαν και απεργοί σε σχετικά σχόλια τους στο διαδίκτυο. Επρόκειτο λοιπόν περί «κανονικού» φύλλου της εφημερίδας που προφανώς επιδίωκε να παίξει, δυνητικά, ανταγωνιστικό ρόλο προς την *Ελευθεροτυπία* που κυκλοφορούσε μέχρι το τέλος Δεκέμβρη – πριν να αρχίσει μια (απόλυτα δικαιολογημένη ως προς τα αίτια της) απεργία για τα δεδουλευμένα των εργαζόμενων σε αυτή, που είχαν να πληρωθούν κανονικά από το καλοκαίρι.

Όμως, δεν έλειψαν και βασικοί πρωτεργάτες της «νέας» Ελευθεροτυπίας που την πρόβαλαν και στο εξωτερικό ως παράδειγμα «εργατικού ελέγχου», όπου «η εφημερίδα γράφεται απο τους εργαζόμενους και έχει στόχο όχι μόνο να φέρει στο προσκήνιο τη μάχη των εργατών της αλλά επίσης να είναι μια εφημερίδα που δίνει πραγματικές πληροφορίες, ιδιαίτερα σε αυτή την κρίσιμη εποχή για την Ελλάδα. Με άλλα λόγια οι εργάτες σημειώνουν πρόοδο προς κάποιο είδος αυτοδιεύθυνσης».[83] Περιττό να αναφέρω ότι τα παραπάνω περί αυτοδιαχείρισης διαψεύστηκαν μετά λίγες μέρες από τον ίδιο τον εκπρόσωπο των συντακτών της εφημερίδας που έγραψε στο blog του ότι «το φύλλο που βγάλαμε είναι απεργιακό και όχι μια αυτοδιαχειριζόμενη εφημερίδα. Δεν υποκαθιστά την *Ελευθεροτυπία*, δεν είναι μια

83. Moissis Litsis "Workers' control in Greece: Eleftherotypia's workers are back with their own newspaper," *Coalition of Resistance* (16/2/2012).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

διάδοχη της «Ε» εφημερίδα».[84] Άλλωστε, το ότι η «εφημερίδα των εργαζόμενων» δεν είχε σχέση με μια αυτοδιαχειριζόμενη εφημερίδα που ήθελε μάλιστα να παίξει και ρόλο εναλλακτικού μέσου προκύπτει άνετα από τα παρακάτω.

Πρώτον, δεν ήταν βέβαια κάποια συνέλευση των εργαζόμενων που εξέλεξε ποιοι θα ήταν οι αρθρογράφοι (μόνιμοι και έκτακτοι συνεργάτες) του φύλλου (επιλογή που καθορίζει και τη «γραμμή» του) αλλά μια 5μελής συντακτική επιτροπή που λειτουργούσε προφανώς εν λευκώ, την οποία εκλέξαν (χωρίς βέβαια δικαίωμα ανακλητότητας και παρόμοιες «πολυτέλειες» της αυτοδιαχείρισης) 160 περίπου από τους συντάκτες, όταν το συντακτικό και μη συντακτικό προσωπικό της εφημερίδας ήταν πάνω από 800. Ακριβώς δηλαδή όπως λειτουργούσε εν λευκώ και η ανάλογη πριν την «αυτοδιαχείριση» συντακτική επιτροπή, με άλλη φυσικά σύνθεση. Ακόμη χειρότερα, η «αυτοδιευθυνόμενη» εφημερίδα κάθε άλλο παρά εικόνα εναλλακτικού μέσου είχε, όπως το παρουσίαζε για παράδειγμα ο συντάκτης του προαναφερθέντες άρθρου που τόνιζε ότι οι αναγνώστες της *Ελευθεροτυπίας* ενθουσιωδώς περίμεναν την έκδοση του απεργιακού φύλλου, εφόσον «η δικτατορία των αγορών συνοδεύεται από τη δικτατορία στα μίντια, η οποία κάνει δύσκολη την ανάγνωση και ερμηνεία της ελληνικής πραγματικότητας». Και εξηγούσε μάλιστα ότι, χωρίς τη συναίνεση που είχαν καλλιεργήσει τα μίντια, με βάση το επιχείρημα του Μονόδρομου για το πρώτο μνημόνιο, μπορεί να είχαμε δει τον Ελληνικό λαό να έχει ξεσηκωθεί πολύ νωρίτερα «για να ανατρέψει μια πολιτική που έχει αποδειχτεί καταστροφική για όλη την Ευρώπη».

Δεύτερον, το δήθεν εναλλακτικό φύλλο δεν είχε τη παραμικρή σχέση με την προηγούμενη εφημερίδα όσον αφορά το κυριότερο χαρακτηριστικό της που τη διαφοροποιούσε από όλες τις άλλες εφημερίδες, εμπορικές αλλά και κομματικές: την πολυφωνία. Αυτό σήμαινε ότι ακόμη και αν η γραμμή που έβγαινε από τα περισσότερα άρθρα ήταν η γνωστή γραμμή της κεντροαριστεράς και της ρεφορμιστικής «Αριστεράς», αυτό οφειλόταν όχι σε κάποια κατεύθυνση της ιδιοκτησίας ή της διεύθυνσης (μπορώ να δηλώσω ότι ποτέ δεν είχα δεχτεί παρόμοιες πιέσεις στην εφημερίδα αυτή που με φιλοξενούσε σαν μόνιμο συνεργάτη από το 1990) αλλά απλά στο ίδιο το πολιτικό προφίλ των συντακτών της. Έτσι, σε αντίθεση με όλες τις άλλες εμπορικές εφημερίδες, πάντα έβρισκαν χώρο στην εφημερίδα αυτή και

84. Blog εκπρόσωπου συντακτών της *Ελευθεροτυπίας* (21/2/2012).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

άρθρα συνεργατών ή ανακοινώσεις οργανώσεων που εξέφραζαν «αντισυστημικές» απόψεις, δηλαδή απόψεις που δεν αποδίδουν π.χ. τα αίτια της σημερινής κρίσης σε κακές «πολιτικές» (όπως ο προαναφερθείς αρθρογράφος), αλλά στο ίδιο το σύστημα της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας». Αντίθετα, στην «αυτοδιαχειριζόμενη» και «εναλλακτική» εφημερίδα των εργαζόμενων όχι μόνο δεν υπήρχε η παραμικρή πολυφωνία, αφού όλα τα άρθρα εκπροσωπούσαν την παραπάνω γραμμή, αλλά και παρουσιαζόντουσαν και απόψεις που παπαγάλιζαν, χωρίς τον παραμικρό αντίλογο, τη γνωστή ΝΑΤΟϊκή προπαγάνδα για Συρία και Ιράν που προετοίμαζε διεθνώς το έδαφος, όπως γινόταν και για τη Λιβύη, για ανάλογη σφαγή σε αυτές τις χώρες - πάντα για «ανθρωπιστικούς λόγους» βέβαια.

Ένα πιο λεπτομερειακό ξεφύλλισμα του φύλλου επιβεβαιώνει απόλυτα το παραπάνω συμπέρασμα. Σταχυολογώ από την ύλη που, όπως ανέφερα, αποφασίστηκε εν λευκώ από μια ολιγομελή συντακτική επιτροπή χωρίς βέβαια να ρωτηθεί κανένας όχι από τους «εργάτες» αλλά ούτε καν από μια συνέλευση του συνόλου των συντακτών που υποτίθεται την αυτοδιαχειρίζονται! Έτσι, στην πρώτη σελίδα προβάλλονται τα ονόματα όχι μόνο κάποιον μονίμων «ιδρυτικών» συντακτών της, αλλά και κάποιων έκτακτων συνεργατών που όλοι, «κατά σύμπτωση», εκφράζουν την ίδια γραμμή,[85] ενώ στην ίδια σελίδα προβάλλεται επίσης και το κομμάτι με την ΝΑΤΟϊκή προπαγάνδα. Επίσης πρωτοσέλιδα, προβάλλεται αγρίως μια «Πρωτοβουλία 130 διανοούμενων» που επαναλαμβάνει («κατά σύμπτωση» πάλι), την ίδια γραμμή: ότι για την κρίση ευθύνονται οι «συντηρητικές ηγεσίες (της ΕΕ) με νεοφιλελεύθερες συνταγές».[86] Και η «λύση» προφανής: «οφείλουμε να εργαστούμε για μια κοινωνική και δημοκρατική Ευρώπη (μέσα από τη «διαμόρφωση ενός ισχυρού μετώπου υπεράσπισης της κοινωνίας και της δημοκρατίας») που θα προβάλλει τις ιστορικές και πολιτικές της αξίες, δί-

85. Οχι τυχαία ανάμεσα στα προβαλλόμενα πρωτοσέλιδα ονόματα συνεργατών διαβάζει κανείς ,εκτός από τα απαραίτητα «αντιμνημονιακά», (αλλά Ευρώδουλα), στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ που πάντα επέσειαν τον μπαμπούλα της δραχμής (π.χ. Γ. Μηλιός), τον Κ. Τσουκαλά (τον γνωστό «μνημονιακό φιλόσοφο» κάθε κόμματος εξουσίας - ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ), τον γνωστό χρεωλόγο της ΕΛΕ, Λ. Βατικιώτη κ.ά., ακόμη και τον Γ. Στουρνάρα! Και φυσικά όλα τ αστέρια της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», με επικεφαλής τον υποστηρικτή κάθε εγληματικού πολέμου της Υ/Ε, αδίστακτο Κον Μπεντίτ.

86. Βλ. «Πρωτοβουλία 130 διανοουμένων» για την κρίση και τη δημοκρατία» *Οι Εργαζόμενοι*, 15/2/2012.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νοντας νέο περιεχόμενο στην παγκοσμιοποίηση»(!). Φυσικά, στην έκθεση αυτή ιδεών της «Πρωτοβουλίας» δεν υπάρχει κουβέντα για το ρόλο της Ευρωζώνης (και ούτε κατά διάνοια βέβαια της ΕΕ) στην κρίση, καθώς και για το καίριο ερώτημα αν προϋπόθεση για την έξοδο από την κρίση είναι η απάντηση στο ερώτημα αυτό (οποιαδήποτε ομοιότητα των θέσεων αυτών με τις αντίστοιχες θέσεις του πιο συντηρητικού κομματιού του ΣΥΡΙΖΑ είναι επίσης «συμπτωματική»).[87] Τέλος, παρόμοιες απόψεις παρουσιάζονται από τις φιλοξενούμενες συνεντεύξεις Ελλήνων και ξένων «ειδικών».

Στη συνέχεια έχουμε ένα ανώνυμο (αλλά, όπως αποκαλύφθηκε, διά χειρός Ιού) εγκώμιο της ανώνυμης δημοσιογραφίας, επικαλούμενο μάλιστα και επιχειρήματα αντισυστημικών συγγραφέων, από τον Μαρξ μέχρι τον Κατοχικό Ζιούτο, και «ξεχνώντας» βέβαια ότι η ανωνυμία ήταν γι' αυτούς αναγκαίο όπλο προστασίας από την εξουσία, ενώ σήμερα χρησιμοποιείται κατά κόρον στο διαδίκτυο (με την προστασία μάλιστα και της προοδευτικής...Αμερικάνικης νομοθεσίας), σαν μέσο κατασυκοφάντησης και λασπολογίας αντισυστημικών απόψεων. Και αναφέρομαι σε αυτό από προσωπική εμπειρία, διότι ακόμη μαίνεται η ανώνυμη λασπολογία εναντίον μου, ενώ δεν έχω αμφιβολία βέβαια ότι οι ίδιοι και παρόμοιοι θρασύδειλοι κουκουλοφόροι δεν θα τολμήσουν να αντιπαρατεθούν επώνυμα στις παραπάνω απόψεις, ώστε να δοθεί η ευκαιρία στοιχειοθετημένου διαλόγου, αλλά θα προτιμήσουν πάλι την ανώνυμη λάσπη όπου και ευδοκιμούν.

Ήταν λοιπόν φανερό ότι κάποιοι πράγματι επιδίωκαν την έκδοση όχι μιας πραγματικά αυτοδιαχειριζόμενης εφημερίδας που θα μπορούσε να λειτουργήσει σαν εναλλακτικό ΜΜΕ, αλλά απλά την έκδοση μιας «Ελευθεροτυπίας»-μαϊμού.[88]

87. Δεν είναι περίεργο ότι στους διανοούμενους της «Πρωτοβουλίας» περιλαμβάνονται γνωστά φυντάνια απο το πιο Ευρώδουλο σήμερα Ελληνικό κόμμα (πχ Γ. Γραμματικάκης από το «Ποτάμι») καθώς και διάφοροι «φιλόσοφοι» της άμεσης δημοκρατίας» που διακρίθηκαν στο κίνημα των «αγανακτισμένων» (Κ. Δουζίνας κ.α.). Σήμερα, όλοι αυτοί «κατά σύμπτωση» πάλι, πλαισιώνουν το μνημονιακό (σοσιαλφιλελεύθερο) κατεστημένο (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ,ΝΔ, Ποτάμι).

88. Όπως συνέβη βέβαια αργότερα με την Εφημερίδα των Συντακτών, η οποία με τη στάση που τηρεί σήμερα έναντι του μεταλλαγμένου ΣΥΡΙΖΑ που υπέγραψε την εγκληματική συμφωνία του Τρίτου Μνημονίου που κατεξευτέλισε το ΟΧΙ του Ελληνικού λαού, επιβεβαίωσε εκ των υστέρων τις υποψίες για τους πραγματικούς λόγους αυτών που πρωταγωνίστησαν στο κλείσιμο της «Ε» (κυρίως των Ιών), ώστε ν αντικατασταθεί με ένα απόλυτο όργανο της Ευρώδουλης «Αριστεράς» (η οποία βέβαια περιλαμβάνει και οπαδούς του Grexit που δεν θέτουν θέμα εξόδου από την ΕΕ)

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Η έκλειψη της Ελευθεροτυπίας και η συντελούμενη καταστροφή

Μετά από αναγκαστική απουσία πάνω από ένα χρόνο η στήλη επανέρχεται με ιδιαίτερη χαρά στην τακτική δεκαπενθήμερη βάση της, και από τις 19/1 στη Σαββατιάτικη θέση της. Το γεγονός ότι η έκλειψη της μοναδικής πολυφωνικής εφημερίδας «συνέπεσε» με τον πιο κρίσιμο χρόνο, όπου το δεύτερο Μνημόνιο έβαλε τις βάσεις για να συντελεστεί η σημερινή οικονομική καταστροφή της χώρας, την κάνει ελάχιστα συμπτωματική. Ιδιαίτερα, όταν στο φίμωμα της εφημερίδας έπαιξαν καθοριστικό ρόλο όχι μόνο συστημικές δυνάμεις, αλλά και δυνάμεις της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που στόχο είχαν την μονοπώληση του υποτιθέμενου αντιμνημονιακού Τύπου από φερέφωνα της (π.χ. νεοπαγείς εφημερίδες όπως η *Εφημερίδα των Συντακτών*, κακή απομίμηση της «Ε»[89]) που επάνδρωσαν τ. συντάκτες της εφημερίδας, καθώς και εργατοπατέρες που αντικειμενικά έπαιξαν ρόλο συνοδοιπόρων τους, σε μια λυσσώδη προσπάθεια να κλείσει και στη συνέχεια να αποτραπεί η επανέκδοση της εφημερίδας, εξαπατώντας τους εργαζόμενους (που, ορθότατα βέβαια, διεκδικούσαν δεδουλευμένα μηνών) ότι έτσι θα ικανοποιούνταν τα απαράγραπτα δικαιώματά τους!

Μιλώ για καταστροφή, και όχι απλά για κρίση, γατί ποτέ άλλοτε δεν είχε θεσμοποιηθεί, όπως σήμερα, η συστηματική φτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων και η μετατροπή της χώρας σε καθαρό προτεκτοράτο των ξένων ελίτ με την αγαστή σύμπνοια των ντόπιων ελίτ και τη στήριξη των προνομιούχων στρωμάτων που ξεπουλάνε όλο τον κοινωνικό πλούτο της χώρας, και προσδοκούν μια «ανάπτυξη» που θα στηρίζεται στην Κινεζοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Για να συγκαλυφθεί αυτή η ιστορική καταστροφή, που θα μετατρέψει τη χώρα σε μπανανία της ΕΕ και τα λαϊκά στρώματα σε άθυρμα των ξένων και ντόπιων ελίτ, καλλιεργούνται από το σύστημα μια σειρά ανώδυνοι αντιπερισπασμοί, με την αμέριστη βοήθεια της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», δηλ. αυτής που δεν αμφισβητεί, όχι

89. Το γεγονός ότι η Εφημερίδα των Συντακτών δεν ήταν καν γνήσια αντιμνημονιακή εφημερίδα (όπως ήταν η «Ε») αποδείχθηκε όχι μόνο με το απεργιακό φύλλο, όπως έδειξα παραπάνω, αλλά, αδιαμφισβήτητα πλέον, με τη μετατροπή της σε καθαρή μνημονιακή εφημερίδα τρία χρόνια αργότερα, όταν ακολούθησε τον ΣΥΡΙΖΑ στην εγκληματική κωλοτούμπα του!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

το σύστημα, αλλά ούτε καν την ένταξή μας στην ΕΕ (πέρα από αυτή που ζητά την απλή έξοδο από την Ευρωζώνη που είναι άλλη μια απάτη). Και αυτό, παρόλο που, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, η πλειοψηφία του Ελληνικού λαού αμφισβητεί σήμερα την ένταξή μας στην ΕΕ, εφόσον βλέπει «στο πετσί της» ότι μέσα στην ΕΕ είναι καταδικασμένη στη μόνιμη φτωχοποίηση, που θα προκαλεί η ανάπτυξη με βάση την ανταγωνιστικότητα. Δηλαδή, μια «ανάπτυξη» που συνεπάγεται είτε την ανοικτή ανεργία, είτε τη συγκαλυμμένη ανεργία της μερικής και περιστασιακής απασχόλησης, είτε, τέλος, μισθούς ανατολικής Ευρώπης. *Η Αριστερά αυτή, επομένως, εξαπατά διπλά τα λαϊκά στρώματα.*

Πρώτον, με το να υπόσχεται ότι μέσα στην ΕΕ θα μπορούσε να εφαρμόσει ριζικά διαφορετική πολιτική από την ήδη εφαρμοζόμενη από την Τρόικα. Όμως, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση δεν είναι απλή επιλογή κάποιων «κακών» πολιτικών και οικονομικών ελίτ, όπως παραμυθιάζει τον λαό η Αριστερά αυτή. Η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, η οποία είναι δομικό φαινόμενο που οδήγησε στις ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές (κεφαλαίου, εμπορευμάτων εργασίας), μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι, εφόσον αναγκαστικά θεμελιώνεται στην ανταγωνιστικότητα. Αλλά, η ανταγωνιστικότητα, στις συνθήκες αυτές, μπορεί να ενισχυθεί είτε μέσα από μαζικές επενδύσεις στην έρευνα και τεχνολογία σε συνδυασμό με τη δραστική μείωση του κόστους παραγωγής (δηλ. του εργατικού κόστους, των φόρων στο κεφάλαιο, εργοδοτικών εισφορών κ.λπ.) –όπως κάνουν οι χώρες του κέντρου– είτε μέσα μόνο από τη μείωση του κόστους που ελπίζεται να προσελκύσει τις επενδύσεις των πολυεθνικών - όπως κάνουν οι χώρες στη περιφέρεια σαν την Ελλάδα. Όλες οι νεοφιλελεύθερες «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις» επιβάλλονται με βάση αυτή τη λογική και καμιά ρεφορμιστική Αριστερά δεν μπόρεσε να τις ανατρέψει: από αυτήν του Μιτεράν μέχρι του Ολάντ. Και αυτό, διότι η ανατροπή τους προϋποθέτει μονομερή έξοδο μιας χώρας από την ΕΕ, σαν πρώτο βήμα για την αποκοπή των δεσμών της, μέσω της οικονομικής αυτοδυναμίας (όχι αυτάρκειας), από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση.

Δεύτερον, με το να στρέφει την προσοχή των λαϊκών στρωμάτων είτε στις ανώδυνες (για το σύστημα) διαμάχες για την διαφθορά, ώστε να εκτονωθεί η διογκούμενη οργή, είτε στον φασιστικό μπαμπούλα που δήθεν απειλεί την Ελλάδα, αν όχι τον πλανήτη ολόκληρο! Όμως, η Ελλάδα είναι ήδη εκφασισμένη με την ωμή οικονομική βία που επιβάλλεται στα λαϊκά στρώματα και την απαιτούμενη για τη στήριξη της φυσική βία. Αν, επομένως, μεγάλα λαϊκά στρώματα στην Ελλάδα, αλλά και στην ΕΕ γενικότερα,

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στρέφονται σε εθνικιστικά κινήματα και κινήματα κατά των μεταναστών, δεν το κάνουν γιατί ξαφνικά έγιναν ρατσιστικά ή φασιστικά. Το κάνουν διότι η Αριστερά σήμερα είναι απόλυτα χρεοκοπημένη στην Ευρώπη –και σύντομα και στην Ελλάδα, όταν θα αποκαλυφθεί η απάτη της[90]– εφόσον δεν θέλησε να ηγηθεί ενός Μετώπου για να αποτρέψει τη συντελούμενη μέσα στην ΕΕ καταστροφή τους. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι τα στρώματα αυτά, παραπλανημένα από την αντί-μεταναστευτική προπαγάνδα παρόμοιων κινημάτων, στρέφονται κατά των μεταναστών, ενώ βέβαια η μετανάστευση είναι απλό σύμπτωμα της παγκοσμιοποίησης.

Ο ρόλος των εναλλακτικών κοινωνικών μίντια

Ακόμη χειρότερο όμως ρόλο και από τα επίσημα ΜΜΕ παίζουν κάποια δήθεν «εναλλακτικά» κοινωνικά μίντια,[91] τα οποία, όπως και το ίντερνετ γενικότερα, σήμερα αποτελούν τη κυριότερη μορφή ενημέρωσης, αν όχι «μόρφωσης» της νέας γενιάς. Τα εναλλακτικά όμως αυτά μίντια δεν υπόκεινται συνήθως σε κανένα δεοντολογικό κανόνα όπως τα επίσημα ΜΜΕ, για τα οποία υπάρχουν ελεγκτικοί μηχανισμοί, όπως π.χ. το πειθαρχικό της ΕΣΗΕΑ, πέρα βέβαια από τους νομικούς. Έτσι, ακόμη και όταν διακηρύσσουν ότι δήθεν τηρούν κάποιους δεοντολογικούς κανόνες, πολύ συχνά χρησιμοποιούν το προνόμιο της ανωνυμίας τους, όχι για να αυτοπροστατευθούν δήθεν από την εξουσία όταν κάνουν αποκαλύψεις σε βάρος της, ή όταν καλούν σε κινητοποιήσεις που κρύβουν τα ΜΜΕ κ.λπ. αλλά, αντίθετα, για να περνούν ατεκμηρίωτα την όποια γραμμή θέλουν ή, ακόμη χειρότερα, να λασπώνουν, ακόμη και αντισυστημικούς αναλυτές, όπως ο υπογράφων, με ακατανόμαστες ύβρεις και συκοφαντίες που τις επαναλαμβάνουν με βάση τον Γκεμπελικό στόχο «βρόμισε, βρόμισε, κάτι θα μείνει τελικά». Δεδομένου όμως ότι πολλά από τα «εναλλακτικά» αυτά μέσα «κατά σύμπτωση» συμπλέουν με τη γραμμή των ελίτ σε πολλά κρίσιμα θέματα π.χ. στη στήριξη του Νατοϊκού εγκλήματος στη Λιβύη ή του εν εξελίξει αντίστοιχου

90. Είναι θέμα χρόνου τώρα που αποκαλύφθηκε η τεράστια απάτη του μεταλλαγμένου ΣΥΡΙΖΑ (βλ. κεφ. 10) να καταρρεύσει με τον ίδιο (αν όχι χειρότερο) τρόπο που κατέρρευσε το ΠΑΣΟΚ!

91. Βλ. για λεπτομέρειες την σχετική καταγγελία του δικτύου Περιεκτικής Δημοκρατίας «Ο βρώμικος πόλεμος εναντίον της ΠΔ και η αντίδραση στη συντεταγμένη λάσπη» (25 Δεκεμβρίου 2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

εγκλήματος στη Συρία, Ιράν κ.λπ., ή στην έμμεση στήριξη της ΕΕ (μη θέτοντας θέμα αμφισβήτησης της ένταξης μας σε αυτή, σαν προϋπόθεσης για την έξοδο από την καταστροφική κρίση), είναι φανερό ότι κάθε άλλο παρά εναλλακτικά είναι πολλά από αυτά τα μέσα, έστω και αν τηρούν τα προσχήματα όσον αφορά τη στήριξη διαδηλώσεων και κινητοποιήσεων.[92]

Είναι φανερό, επομένως, ότι αν όλα αυτά τα δήθεν «εναλλακτικά» ΜΜΕ δεν υποχρεωθούν στη τήρηση δεοντολογικών κανόνων, ώστε να μην μπορούν να λειτουργούν σαν όργανα λασπολογίας και συκοφαντίας (αν δεν λειτουργούν κάποτε και σαν όργανα υπηρεσιών), τότε ο ρόλος τους κάθε άλλο παρά εναλλακτικός και ριζοσπαστικός είναι, αλλά μπορεί να καταλήξει και επικίνδυνος, όπως συνέβη στη Λιβύη, Συρία κ.λπ. Και ο έλεγχος των «εναλλακτικών» αυτών μίντια θα μπορούσε να γίνει χωρίς καμιά εξωτερική επέμβαση εάν λ.χ. οι ίδιοι οι μπλόγκερς, Διαχειριστικές Ομάδες των Ιντιμίντια κ.λπ. διόριζαν μια πειθαρχική επιτροπή από (επώνυμα) μέλη τους, η οποία θα έκρινε τις καταγγελίες θυμάτων τους για παράβαση των δεοντολογικών κανόνων (που θα έπρεπε να ήταν κοινοί για όλα τα εναλλακτικά μίντια, μπλογκς κ.λπ.) και θα είχε δικαίωμα επιβολής αναστολής (ή, σε περίπτωση υποτροπής, ακόμη και διακοπής) της λειτουργίας των παρεκτρεπόμενων μίντια. Φυσικά, στη περίπτωση που τα εναλλακτικά μίντια θα έδειχναν προφανή αδυναμία ν' αυτοπειθαρχούνται θα έπρεπε να τεθεί θέμα εξωτερικού κοινωνικού ελέγχου τους, ώστε να μην δοθεί ποτέ η δυνατότητα σε κάποια από αυτά να μπορούν να παίζουν ακόμη και επικίνδυνους ρόλους. Όπως π.χ. συμβαίνει όταν τη στιγμή που τα λαϊκά στρώματα βρίσκονται κάτω από τη μεγαλύτερη επίθεση των ελίτ στην πρόσφατη ιστορία, αυτά να κάνουν δυσώδεις ανώνυμες επιθέσεις ενάντια σε αντισυστημικές οργανώσεις και αγωνιστές - ή όπως, αντίστοιχα, οι ίδιοι, ή φίλοι τους, επίσης κουκουλοφόροι, έκαναν ενάντια συνδιαδηλωτών τους από το ΠΑΜΕ στο Σύνταγμα, τον Οκτώβρη (2011).

Απόψεις σαν τις παραπάνω αναπόφευκτα προκάλεσαν ποικίλες αντιδράσεις τόσο από την παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», που έχει βέβαια κάθε λόγο να αποπροσανατολίζει για τον δήθεν φασιστικό κίνδυνο όταν τα λαϊκά στρώματα συνθλίβονται από την παγκοσμιοποίηση, όσο και από τους «αντιεξουσιαστές και αμεσοδημοκράτες της συμφοράς». Και εάν μεν κάποιοι από την Αριστερά, έστω ανώνυμα στο διαδίκτυο –που βέβαια δεν

92. Βλ. π.χ. για τον ρόλο των Ιντιμίντια το αποκαλυπτικό άρθρο «Μια έρευνα για τον ρόλο των ιντιμίντια στην Ελλάδα και διεθνώς. Μέρος1ο : Το διεθνές Δίκτυο των ιντιμίντια», Δίκτυο για την Περιεκτική Δημοκρατία (2 Γενάρη 2012).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

είναι η καλύτερη μορφή διαλόγου γιατί η ανωνυμία δημιουργεί και ένα είδος ανευθυνότητας– προσπάθησαν καλόπιστα να αντεπιχειρηματολογήσουν, δεν συνέβη το ίδιο και με κάποιους «ελευθεριακούς» που εξαπέλυσαν εκστρατεία λάσπης, συνοδευόμενη από ανάλογο υβρεολόγιο, στο πάντα φιλόξενο για προσωπική λασπολογία Athens Indymedia. Ούτε βέβαια ήταν έκπληξη ότι στο πρόσωπό μου μπόρεσαν να ταυτοποιήσουν τόσο τον φασισμό όσο και τον κομουνισμό! Δεν θα σταθώ όμως εδώ σε χαρακτηρισμούς και σχόλια που ανήκουν σαφώς στον χώρο της πολιτικής αγυρτείας, που ακόμη και το πιο κίτρινο έντυπο δεν θα δημοσίευε, δεδομένου ότι και αυτά ακόμα υπόκεινται σε κάποιους δεοντολογικούς κανόνες.

Αντίθετα, θα σταθώ στο γενικότερο θέμα της ελευθερίας του λόγου στο διαδίκτυο που τελευταία απασχολεί και τον διεθνή τύπο σε σχέση με τη δυνατότητα προσωπικής συκοφαντίας που δίνει η ανωνυμία. Η ανωνυμία σε ένα διαδικτυακό πολιτικό φόρουμ μπορεί να παίζει και απελευθερωτικό ρόλο, όταν χρησιμοποιείται σαν μέσο κατά της πολιτικής ή της οικονομικής εξουσίας, οπότε είναι βέβαια απαραίτητη για την προστασία των ακτιβιστών και αναλυτών από τη μήνιν της κάθε μορφής εξουσίας. Στην πραγματικότητα όμως, όπως έδειξε η πρόσφατη εμπειρία, αυτή είναι μια θεωρητική δυνατότητα, εφόσον όποτε η εξουσία ήθελε να εξαφανίσει εκκλήσεις για κινητοποιήσεις κ.λπ. συνήθως διέθετε αρκετά τεχνικά μέσα για να το επιτύχει. Συγχρόνως, έχει τεκμηριωθεί ο κρίσιμος ρόλος που έπαιξε το διαδίκτυο, με τη βοήθεια μυστικών υπηρεσιών και «ευαγών» ιδρυμάτων τύπου Σόρος κ.λπ., στην υποκίνηση ροζ επαναστάσεων στην Ανατ. Ευρώπη ή πρόσφατα σε σχέση με την Αραβική «Άνοιξη», μέσα από την διασπορά ψευδών ειδήσεων, πλαστών βίντεο κ.λπ. για δήθεν σφαγές από τα μη πελατειακά καθεστώτα της Λιβύης και της Συρίας που είχαν στοχοποιηθεί από την υπερεθνική και Σιωνιστική ελίτ. Η ανωνυμία παίζει επομένως διπλό ρόλο. Σε περιπτώσεις όπου δεν στρέφεται καν κατά της εξουσίας, αλλά ενάντια στην κριτική της συστημικής εξουσίας και των παρακλαδιών της στην «Αριστερά» –όπως έκανε η στήλη αυτή από τότε που άρχισε να φιλοξενείται στην «Ε» εδώ και ένα τέταρτο του αιώνα– παίζει και άλλο ρόλο πέρα από τον προστατευτικό. Ιδιαίτερα όταν παίρνει τη μορφή ανώνυμης λασπολογίας κατά μιας επώνυμης στήλης.

Όμως διπλό ρόλο παίζει και το ίδιο το διαδίκτυο. Όπως είναι γνωστό, το διαδίκτυο βοήθησε όσο κανένα άλλο μέσο την διεθνοποίηση της κίνησης του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου και έπαιξε κρίσιμο ρόλο στην ανάδυση της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι παίζει επίσης κρίσιμο ρόλο στην διάδοση της ιδεολογίας της παγκο-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σμιοποίησης για την ανάγκη συρρίκνωσης της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας, χάριν της προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, έστω και αν αυτό απαιτεί τη κτηνώδη βία της υπερεθνικής ελίτ που καταλύει την εθνική κυριαρχία λαών όπως ο Γιουγκοσλάβικος, ο Λιβυκός και ο Συριακός, δήθεν για να «προστατεύσει» τα δικαιώματα αυτά. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι η σχεδόν χρεοκοπημένη γραφειοκρατία της Κομισιόν δεν είχε πρόβλημα να διαθέσει 3 εκ. ευρώ από τα χρήματα των Ευρωπαίων φορολογούμενων, όπως αποκάλυψε η *Daily Telegraph*,[93] για να πληρώσει ένα στρατό από ανώνυμα «τρολλς» να επεμβαίνουν σε διαδικτυακά φόρα και να υπονομεύουν κάθε «επικίνδυνη» συζήτηση που θα έθετε θέμα εξόδου μιας χώρας από την ΕΕ - συζήτηση που ήδη φουντώνει στην Ευρώπη.

Εάν, λοιπόν, όλες οι ιστοσελίδες, φόρα κ.λπ. καθιέρωναν απλούς δεοντολογικούς κανόνες, όπως αυτούς στην ιστοσελίδα των εργαζόμενων στην *Ελευθεροτυπία* πέρυσι (*«Δεν δημοσιεύονται σχόλια χυδαία και υβριστικά, καθώς και ανώνυμες καταγγελίες και χαρακτηρισμοί κατά προσώπων που δεν τεκμηριώνονται»*) θα γινόταν απαγορευτική η δημοσίευση λασπολογικών σχολίων, χωρίς καμιά «εξωτερική» επέμβαση. Όμως αυτό προϋποθέτει την αυστηρή τήρηση των δεοντολογικών κανόνων των ιστοσελίδων κ.λπ. - και αυτό ακριβώς δεν κάνουν οι διαχειριστές π.χ. του Ιντιμίντια για σαφώς πολιτικούς λόγους. Επειδή όμως η λασπολογία στο διαδίκτυο έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις, η αγανάκτηση των πολιτών που κατασυκοφαντούνται ανώνυμα σε αυτό, οδήγησε χώρες όπως τη Βρετανία να εισάγουν πρόσφατα νομοθεσία σύμφωνα με την οποία υποχρεούνται οι servers των ιστοσελίδων να αποκαλύπτουν τη ταυτότητα άθλιων χρηστών που ανώνυμα συκοφαντούν και λασπολογούν φυσικά πρόσωπα, φροντίζοντας συγχρόνως να μην εμποδίζεται η πραγματική ελευθερία του Λόγου σε σχέση με τη κριτική θεσμών ή ακόμη και φυσικών προσώπων που λειτουργούν ως θεσμικά όργανα. Βέβαια, στη χώρα μας είναι πιθανό να ξεσηκωθούν οι «ελευθεριακοί» του διαδικτύου (που προφανώς είναι πιο ελευθεριακοί από τους αντίστοιχους Βρετανούς) για να ματαιώσουν παρόμοια νομοθεσία. Αλλά τότε απλά θα έδειχναν ότι το πραγματικό κίνητρο τους δεν είναι η ελευθερία του Λόγου, αλλά του (λασπο)-λόγου.

93. Βλ. Bruno Waterfield, *Daily Telegraph* (3/2/2013).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Η Διαδικτυακή Λασπολογία

Συγκεκριμένα, όπως καταγγέλθηκε δημόσια και απόλυτα εμπεριστατωμένα[94] τον τελευταίο καιρό έχει εξαπολυθεί μια πρωτόγνωρη και μαζική εκστρατεία λασπώματος από διαδικτυακούς κουκουλοφόρους εναντίον του υπογράφοντος προσωπικά - φθάνοντας μέχρι το δυσώδες επίπεδο να δημοσιεύουν το αγγελτήριο του θανάτου μου,[95] τη δημοσίευση της φωτογραφίας μου στο πάνθεον φασιστών διανοητών[96] κ.λπ.). Έτσι, με εκατοντάδες, εντελώς συκοφαντικά και υβριστικά, σχόλια επιτίθενται όχι κατά του συστήματος και των φορέων του που μας έφεραν στη σημερινή καταστροφική κρίση (όπως υποτίθεται είναι ο στόχος τους) αλλά κατά των υποτιθέμενα συναγωνιστών τους στον αγώνα για την έξοδο από την κρίση! Δήθεν αφορμή γι' αυτό το μαζικό λάσπωμα ήταν άρθρο μέλους του Δικτύου Περιεκτικής Δημοκρατίας (και όχι του υπογράφοντος, όπως συκοφαντικά γράφουν) που εμπεριστατωμένα έδειξε τις καταβολές και τον ρόλο του διεθνούς συστήματος Ιντιμίντια[97] καθώς και άρθρο μου στη «Ε» που αναφερόταν και στην ιντερνετική ζούγκλα. Και στα δύο αυτά άρθρα, όπως μπορεί να διαπιστώσει κάθε καλόπιστος αναγνώστης, δεν έγινε καμιά πρόταση ούτε για την κατάργηση της ελευθερίας του διαδικτυακού λόγου, ούτε για την κατάργηση του ελεύθερου λογισμικού, ούτε καν για τη κατάργηση της ανωνυμίας. Απλώς ο υπογράφων πρότεινε ένα εκούσιο δεοντολογικό κώδικα που θα έπρεπε να καθιερώσουν και να εφαρμόζουν συλλογικά οι μπλόγκερς (αντί να επαφίεται στη φιλοτιμία του κάθε μπλόγκερ ατομικά, όπως σήμερα!) ώστε να μην καταντούν όργανα λασπολογίας και συκοφαντίας, όπως κάποια από αυτά ήδη είναι.

Ο κώδικας αυτός συνοψίζεται εύστοχα από τους «Κανόνες δημοσίευσης σχολίων» των εργαζομένων της *Ελευθεροτυπίας* που ανέφερα παραπάνω. Η αυστηρή εφαρμογή από τους ίδιους τους μπλόγκερς αυτού του απλού δεοντολογικού κανόνα θα έκανε απαγορευτική τη δημοσίευση λασπολογικών

94. Καταγγελια Δικτύου ΠΔ: Ο βρώμικος πόλεμος εναντίον της ΠΔ και η αντίδραση στη συντεταγμένη λάσπη.
http://www.inclusivedemocracy.org/brochures/2011.12.25_kataggelia_vromikos_polemos_enantia_stin_pd.htm

95. https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1367878

96. http://laosydisa.blogspot.com/

97. Δήμος Τάσσης, «Μια έρευνα για τον ρόλο των ιντιμίντια στην Ελλάδα και διεθνώς» www.inclusivedemocracy.org/brochures/2012.01.02__o_rolos_ton_indymedia.html

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σχολίων σαν τα παραπάνω και τον εξοστρακισμό των λασπολόγων, χωρίς καμιά «εξωτερική» επέμβαση που σήμερα γίνεται αναγκαία για την αυτοπροστασία των πολιτών, με αποτέλεσμα τον παγκόσμιο πολλαπλασιασμό των δικαστικών διώξεων για συκοφαντική δυσφήμηση και εξύβριση μέσω του διαδικτύου, ενώ οι συστημικές δυνάμεις φροντίζουν να περνούν σαν «ελευθερία του Λόγου» (όπως ακριβώς και οι ανώνυμοι λασπολόγοι) την ελευθερία για λασπολογία ώστε να μπορούν οι υπηρεσίες τους άνετα να διασύρουν μέσω του διαδικτύου κάθε αντισυστημικό αντίπαλό τους. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι η Αμερικανική νομοθεσία που ισχύει για όλα τα διαδικτυακά κατασκευάσματα (blogs, facebooks κ.λπ.), που έχουν κατ' αρχήν έδρα τις ΗΠΑ, απαγορεύει, για χάρη της «ελευθερίας του Λόγου», την μήνυση για συκοφαντική δυσφήμηση εναντίον των κεντρικών παρόχων που τα φιλοξενούν!

Έτσι, η δημοσίευση απόλυτα συκοφαντικών και υβριστικών σχολίων επιτυγχάνει το μαζικό λάσπωμα, με την στιγμιαία αναπαραγωγή τους από άλλα blogs κ.λπ., κάνοντας άμεση πραγματικότητα το όνειρο του Γκέμπελς ότι όσο περισσότερο επαναλαμβάνεται η λάσπη τόσο καλύτερα «κολλάει». Όμως, οι συγκεκριμένοι λασπολόγοι στη περίπτωση μας θα μπορούσαν ακόμη και τώρα να απομονωθούν εάν δεν είχαν την άμεση ή έμμεση υποστήριξη πανεπιστημιακών, κατά παράβαση βέβαια κάθε πανεπιστημιακής ή πολιτικής δεοντολογίας, όπως εδείχθη στην προαναφερθείσα καταγγελία. Στην αρχή μάλιστα όταν έμαθα την ανάμιξη αυτή πανεπιστημιακών ήταν τέτοια η έκπληξή μου που νόμισα ότι κάποιοι λασπολόγοι τους χρησιμοποίησαν εν αγνοία τους γι' αυτό και τους έστειλα κατ' επανάληψη επιστολές[98] να πάρουν θέση για το θέμα και να ξεκαθαρίσουν τη θέση τους, αν δηλαδή συντάσσονται με τις χυδαιότητες των διαδικτυακών «φίλων» τους που θα σήμαινε βέβαια ότι συμμερίζονται και την σχετική ευθύνη. Στις επιστολές αυτές όμως δεν απάντησαν ποτέ. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ούτε διαχώρισαν ποτέ επίσημα τη θέση τους από τους χυδαίους αυτούς κουκουλοφόρους, όπως είχαν κάθε ευκαιρία να κάνουν και να κλείσει το

98. Επιστολές Τ. Φωτόπουλου προς Σ. Μαρκέτο και Λ. Βατικιώτη
http://www.inclusivedemocracy.org/pd/crit/epistoles_Vatikiotis_Marketos.htm
Οι Μαρκέτος και Βατικιώτης είναι μάλιστα και στελέχη της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», όπως έδειξε η πολυέξοδη σύναξη των στελεχών της από κάθε γωνιά της γης στην Αθήνα τον Ιούλη του 2015 (όταν η φτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων βρισκόταν σε πρωτόγνωρα επίπεδα) με θέμα την «ανάδυση της δημοκρατίας» - τη στιγμή μάλιστα που η Χούντα του ΣΥΡΖΑ, σε συνεργασία με την Υ/Ε, καταργούσαν κάθε ίχνος δημοκρατίας στην Ελλάδα!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

θέμα εκεί. Αντίθετα, όπως ισχυρίζεται, χωρίς να διαψευσθεί, ο μεγαλύτερος ίσως διαδικτυακός λασπολόγος μου, που με το ασύδοτο της κουκούλας του με εξυβρίζει και συκοφαντεί χυδαία σε πολλές εκατοντάδες σχόλια που έχουν πλημμυρίσει το διαδίκτυο (γεγονός που προϋποθέτει ότι κάποιοι από αυτούς τους επαγγελματίες λασπολόγους έχουν τεράστια άνεση χρόνου τη στιγμή που σήμερα οι μισοί περίπου νέοι είναι άνεργοι και αγωνίζονται για την επιβίωση τους!) –και ο οποίος είναι και διαδικτυακός «φίλος» τους στο Facebook– οι ίδιοι πανεπιστημιακοί έκαναν και χιούμορ με τις επιστολές αυτές![99] Έχω λοιπόν κάθε δικαίωμα να θεωρώ ότι τα πανεπιστημιακά αυτά στελέχη της ΕΛΕ (και αν δεν διαχωρίσει τη θέση της και η ίδια η ΕΛΕ) έχουν άμεση σχέση με μια συστηματική προσπάθεια διασυρμού του υπογράφοντος με ανέντιμα μέσα. Πράγμα βέβαια που θα σήμαινε ότι αντί να προσπαθήσουν να αντιπαρατεθούν δημόσια στην κριτική μου προτίμησαν τα «κτυπήματα κάτω από τη μέση». Για οποιαδήποτε επομένως συνέχιση και ένταση της ανέντιμης λασπολογίας εναντίον μου, καθώς και του δικτύου ΠΔ, η ΕΛΕ θα φέρει στη περίπτωση αυτή άμεση ευθύνη.

Συμπερασματικά, θεωρώ ότι σήμερα κρίνονται όλοι, κόμματα, οργανώσεις και πρόσωπα, με βάση τη στάση που παίρνουν για την κρίση, τα αίτιά της και τον τρόπο εξόδου από αυτή. Και είναι φυσικό να γίνονται και λάθη εκτίμησης. Όμως, άλλο τα λάθη εκτίμησης, ανάλυσης και πολιτικής που είναι θεμιτά και δικαιολογημένα, και εντελώς άλλο παρόμοια ανέντιμα μέσα τα οποία αν δεν καταδικαστούν άμεσα και αποφασιστικά από σύσσωμη την πολιτικά έντιμη Αριστερά (αντισυστημική αλλά και ρεφορμιστική), όπως –προς τιμή τους– τμήματα της Αριστεράς έχουν ήδη κάνει,[100] τότε η ιντερνετική ζούγκλα που επιβάλλει το σύστημα σαν δήθεν ελευθερία του διαδικτυακού Λόγου (που πολύ θυμίζει την «ελευθερία» των αγορών την οποία επιβάλλει παράλληλα), θα επεκταθεί και στην Αριστερά γενικότερα, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

99. «Ξέρω και τα γράμματα σε Μαρκέτο – Βατικιώτη. Συζητήθηκαν ήδη εκτενώς, με πολύ χιούμορ από τους παραλήπτες τους ίδιους, στο φατσοβιβλίο»! Anti-IMF Collab. Blog (Omadeon, 16/01/2012 at 21:12).

100. Μηνύματα συμπαράστασης στον Τ. Φωτόπουλο http://www.inclusivedemocracy.org/pd/crit/stiriksi_blog_ston_taki_fotopoulo_kai_tin_pd.htm

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΧΟΥΝΤΕΣ, ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΦΑΣΙΣΜΟΣ

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 4

Η ΧΟΥΝΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ»

Η ανάδυση της Κοινοβουλευτικής Χούντας στην παγκοσμιοποίηση

Η Νέα Διεθνής Τάξη που σηματοδότησαν αφενός η άνοδος της διεθνοποιημένης καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς, σαν συνέπεια της ανάδυσης του νέου φαινόμενου των πολυεθνικών, και αφετέρου η κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», χαρακτηρίζεται από δύο αλληλένδετα στοιχεία. Το ένα αφορά το οικονομικό επίπεδο και συνοπτικά ονομάζεται «νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση», ενώ το άλλο το πολιτικό επίπεδο και αφορά τη μορφή που παίρνει στις συνθήκες παγκοσμιοποίησης η κοινοβουλευτική «δημοκρατία». Και τα δύο αυτά στοιχεία είναι μη αναστρέψιμα φαινόμενα μέσα στο διεθνοποιημένο καπιταλιστικό σύστημα, και δεν έχουν επομένως σχέση με ιδεολογίες, δόγματα, συνωμοσίες και κακές πολιτικές «κακών» πολιτικών, όπως ισχυρίζεται αποπροσανατολιστικά η ρεφορμιστική Αριστερά.

Ανάλογα, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση δεν είναι απλά η συνέχιση της αποτυχημένης απόπειρας στις αρχές του περασμένου αιώνα για τη διεθνοποίηση της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς, όπως ισχυρίζονται αναχρονιστικές εκδοχές του Μαρξισμού που βασίζονται σε αντίστοιχα αναχρονιστικές θεωρίες του ιμπεριαλισμού και του υπερ-ιμπεριαλισμού οι οποίες αγνοούν το θεμελιακό γεγονός που χαρακτηρίζει τη σημερινή παγκοσμιοποίηση: την ουσιαστική απώλεια της οικονομικής και, συνακόλουθα, της πολιτικής (αλλά και πολιτιστικής) κυριαρχίας. Η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι δηλαδή μια δομική αλλαγή του καπιταλιστικού συστήματος που γεννήθηκε και καθολικεύθηκε χάρη στην μαζική εξάπλωση των πολυεθνικών, οι οποίες σήμερα ελέγχουν το παγκόσμιο εμπόριο και παραγωγή, μέσα σε ένα θεσμικό πλαίσιο που καθορίσαν οι ίδιες, με βάση τους διεθνείς οργανισμούς κάτω από τον έλεγχό τους, όπως

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, το ΔΝΤ αλλά και οικονομικές ενώσεις όπως η ΕΕ και η NAFTA. Το θεσμικό αυτό πλαίσιο συνοψίζεται στο άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών εμπορευμάτων και κεφαλαίου και τις «ελαστικές» εργασιακές σχέσεις που καθιερώνουν την ανταγωνιστικότητα σαν το παγκόσμιο κριτήριο του τι, πώς και πού θα παραχθεί.

Όλα τα άλλα (το πετσόκομμα του κράτους πρόνοιας, οι μαζικές ιδιωτικοποιήσεις, οι πολιτικές λιτότητας και συνακόλουθα η μαζική ανεργία και φτώχεια των θυμάτων της παγκοσμιοποίησης) είναι αναπόφευκτες συνέπειες των παραπάνω θεσμικών αλλαγών. Γι' αυτό, οποιοδήποτε κόμμα να εκλεγεί σε μια χώρα που είναι ενσωματωμένη στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς θα εφαρμόσει βασικά τις ίδιες πολιτικές - εκτός αν αποκόψει τους δεσμούς της χώρας με αυτήν. Με δεδομένες επομένως τις παραμέτρους που καθορίζει το διεθνές θεσμικό πλαίσιο που ανέφερα, τα κράτη-έθνη περιορίζονται στον ρόλο διαχειριστή της παγκοσμιοποίησης, μολονότι φυσικά υπάρχουν διαφοροποιήσεις, στις οποίες δεν μπορώ να επεκταθώ, ανάλογα με τον βαθμό και τον τρόπο ενσωμάτωσης μιας χώρας στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς κ.λπ.

Όπως είναι αυτονόητο από τα παραπάνω, η μορφή της κοινοβουλευτικής «δημοκρατίας» αλλάζει ριζικά στο νέο παγκοσμιοποιημένο πλαίσιο και γίνεται ένα υβρίδιο μεταξύ της παλαιάς κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και μιας Χούντας, εξ ου και ο όρος «κοινοβουλευτική Χούντα». Έτσι τα κόμματα που κυβερνούν σήμερα εκλέγονται μέσα από μια διαδικασία που έχει ελάχιστα κοινά χαρακτηριστικά με τις παλαιές κοινοβουλευτικές δημοκρατίες, όπου κόμματα μαζών, με σαφώς διαφοροποιημένα εκλογικά προγράμματα (συντηρητικά, σοσιαλδημοκρατικά, κ.λπ.) εναλλάσσονταν στην εξουσία. Σήμερα, πολιτικά κόμματα χωρίς μαζική βάση και με πολιτικά προγράμματα που αποτελούν απλά παραλλαγές τη ίδιου θέματος απευθύνονται σε ένα περίπου 50%-60% του εκλογικού σώματος, εφόσον τα λαϊκά στρώματα που είναι τα θύματα της παγκοσμιοποίησης βασικά απέχουν από την εκλογική διαδικασία θεωρώντας (σωστά), ότι δεν τους αφορά. Και φυσικά η όλη διαδικασία χειραγωγείται κατάλληλα από τα ΜΜΕ (και κυρίως τα κανάλια) που ανήκουν στις ίδιες οικονομικές ελίτ, οι οποίες στις ΗΠΑ –την αποθέωση κοινοβουλευτικής Χούντας– χρηματοδοτούν και τα δύο εναλλασσόμενα κόμματα εξουσίας!

Με αυτή την έννοια, οι διαφορές μεταξύ μιας στρατιωτικής και μιας κοινοβουλευτικής Χούντας ελαχιστοποιούνται. Η πρώτη αποκτά εξουσία μέσω στρατιωτικού πραξικοπήματος και κυβερνά μέσα από διατάγματα. Η δεύτερη κατακτά την εξουσία μέσω μιας ψευδο-δημοκρατικής εκλογικής δια-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

δικασίας σαν την παραπάνω και κυβερνά μέσα από «νόμους» που περνούν από μια τυπική κοινοβουλευτική διαδικασία, ενώ το περιεχόμενο τους έχει προκαθοριστεί από την Χούντα που αποτελεί την κυβερνώσα πολιτική ελίτ, με βάση το θεσμικό πλαίσιο που ανάφερα και τις εντολές των ντόπιων ελίτ, σε αγαστή σύμπνοια με την υπερεθνική ελίτ, όπως την έχω ορίσει αλλού.[101] Και οι δυο μορφές Χούντας ασκούν οικονομική βία και καταφεύγουν συχνά στη κρατική βία, μολονότι η «κοινοβουλευτική» μορφή της την συγκαλύπτει κάτω από διαδικασίες και δικαιώματα που σήμερα είναι περισσότερο τυπικά παρά ουσιαστικά.

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία,* 10/2/2013)

Εξεγέρσεις και Κοινοβουλευτικές Χούντες

Ενώ ο Αραβικός κόσμος, από τη Τυνησία μέχρι την Αίγυπτο και από την Υεμένη μέχρι την Ιορδανία, με μεγαλειώδεις λαϊκές εξεγέρσεις αγωνίζεται να ανατρέψει τα διεφθαρμένα καθεστώτα (και όχι απλά τα πρόσωπα) που είχαν επιβάλλει οι ξένες μαζί με τις ντόπιες ελίτ, η κοινοβουλευτική Χούντα στη χώρα μας, επίσης σε σύμπνοια με τις ξένες και ντόπιες ελίτ, προχωρά αδίστακτα στην κατεδάφιση των κοινωνικών κατακτήσεων πολλών δεκαετιών. Έτσι, αντιμετωπίζει άνετα τις μεν αποσπασματικές συνδικαλιστικές ενέργειες με την δοκιμασμένη τακτική του «διαίρει και βασίλευε», τα δε κινήματα ανυπακοής τύπου «δεν πληρώνω» με την ποινικοποίηση της μη πληρωμής - έχοντας πλήρη γνώση του γεγονότος ότι είναι μύθος πως η τακτική Γκάντι θα μπορούσε να ανατρέψει Χούντες, όπως δήθεν έδιωξε τους Άγγλους! Όλα αυτά βέβαια συνοδευόμενα από την άγρια κρατική καταστολή, είτε αυτή παίρνει τη μορφή των «παράνομων και καταχρηστικών» απεργιών, είτε των επιτάξεων, ή, τέλος, της ωμής φυσικής βίας που σήμερα οδηγεί στην μερική εφαρμογή του στρατιωτικού Νόμου (Σέρρες), τη στρατοκράτηση περιοχών (Κερατέα) κ.λπ. και, αύριο, σε περίπτωση εξέγερσης, στη μετατροπή της σε «στρατιωτική Χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα», μέσα από την επιβολή «κατάστασης ανάγκης».

Ο όρος, επομένως, «κοινοβουλευτική Χούντα» που εισήγαγα από την

101. Τυπικό παράδειγμα κοινοβουλευτικής Χούντας και μάλιστα με «αριστερό» κάλυμμα είναι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, που με ένα πραξικόπημα το οποίο ούτε η Χούντα Σαμαρά-Βενιζέλου δεν τόλμησε, πέρασε το χειρότερο Μνημόνιο όλων! (βλ. Κεφ. 10).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αρχή της κρίσης δικαιώνεται απόλυτα σήμερα εφόσον το «τσουνάμι» των καταστροφικών για τα λαϊκά στρώματα μέτρων έχει γίνει χωρίς την παραμικρή λαϊκή νομιμοποίηση, δεδομένου ότι το εκλογικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ πρόβλεπε ακριβώς τα αντίθετα των μέτρων αυτών, ενώ αρνήθηκε θρασύτατα κάθε δημοψήφισμα γι' αυτά. Ακόμη, τα ίδια τα μέτρα εισάγονται με συνοπτικές διαδικασίες του τύπου «αποφασίζουμε και διατάσσουμε», μετά από «διάλογους-μαϊμού» που στοχεύουν σε διακοσμητικές αλλαγές των ειλημμένων αποφάσεων. Παρόλα αυτά, τα κόμματα της κοινοβουλευτικής Αριστεράς άμεσα ή έμμεσα αναγνωρίζουν την Χούντα, εφόσον εξακολουθούν να παραμένουν στη Βουλή αντί να αποχωρήσουν ομαδικά και να καλέσουν τον λαό σε ένα μαζικό απεργιακό κίνημα διαρκείας με μοναδικό αίτημα το δημοψήφισμα για την κατάργηση όλων των μέτρων της Χούντας και την συνακόλουθη κατάστρωση άλλης οικονομικής στρατηγικής, πέρα βέβαια από τη τρόικα, την ΕΕ και την ΟΝΕ. Μιας στρατηγικής, που θα εξανάγκαζε τις ελίτ να πληρώσουν τη κρίση που οι ίδιες δημιούργησαν αλλά και θα έβαζε τα θεμέλια για μια αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη.[102]

Όσον αφορά στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, ένα τμήμα της δεν θέτει θέμα μονομερούς εξόδου από την ΕΕ αλλά παρόλα αυτά προτείνει στάση πληρωμών, έξοδο από την ΟΝΕ κ.λπ. Όμως οι «λύσεις» αυτές όχι μόνο είναι ουτοπικές μέσα στην ΕΕ, αλλά και άσχετες με τις «τομές» της Χούντας («απελευθερώσεις» επαγγελμάτων, ελαστικοποίηση εργασίας κ.λπ.) που αφορούν τις γενικότερες δεσμεύσεις μας από την ΕΕ, και όχι απλά το Χρέος. Άλλο τμήμα της συνδέει την έξοδο από την ΕΕ με την κατάκτηση της λαϊκής εξουσίας, έμμεσα παραπέμποντας το θέμα στις ελληνικές καλένδες! Τέλος, η ελευθεριακή Αριστερά βασικά ασχολείται με θέματα ατομικών δικαιωμάτων, αυτο-οργάνωσης για την αυτο-οργάνωση κ.λπ.).

Στο ζοφερό αυτό κλίμα συμβάλλουν και δύο νεόκοπες, αλλά όχι άσχετες μεταξύ τους κινήσεις εφόσον και οι δύο ανήκουν στον «πατριωτικό» χώρο, όπου πρωταρχικό ρόλο παίζουν οι αντιθέσεις μεταξύ κρατών-εθνών και όχι οι αντιθέσεις μεταξύ ελίτ και λαϊκών στρωμάτων που διαπερνούν τα κράτη. Για την πρώτη, στον χώρο της δεξιάς,[103] οι κοινωνικές εξεγέρσεις στον Αραβικό κόσμο είναι «μεταδοτική ασθένεια», για την αποφυγή

102. Βλ. π.χ. *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ* (Γόρδιος, 2010).
103. Βλ. Β. Μαρκεζίνη, *Ελευθεροτυπία* 2/2/2011.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

της οποίας συνιστώνται, μεταξύ άλλων, «οικονομικές μεταρρυθμίσεις προσανατολισμένες στην ανάπτυξη και στην φιλελευθεροποίηση των αγορών» - δηλαδή, μια «πατριωτική» παραλλαγή των μέτρων που επιβάλλουν σήμερα οι ντόπιες και ξένες ελίτ! Η δεύτερη,[104] στο χώρο της αριστεράς, ξεκινώντας με βάση την ανόητη συνωμοσιολογική «θεωρία» του «σοκ και δέους» (που δεν έχει καμιά σχέση με συστημική, ή ακόμη και σοβαρή θεωρητική, ανάλυση) «ερμηνεύει» την εξάρτηση της χώρας «από την υπερδύναμη» κυρίως με πολιτικά και πολιτιστικά κριτήρια. Έτσι, έμμεσα αποπροσανατολίζει από την πραγματική αιτία της σημερινής παγκόσμιας κρίσης, δηλαδή, τη συγκέντρωση οικονομικής και πολιτικής εξουσίας μέσα από το σύστημα της καπιταλιστικής διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς και την αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Δεν είναι λοιπόν περίεργες οι κατάφωρες αντιφάσεις της «πατριωτικής Αριστεράς» που από τη μια μεριά μιλά για την «προσπάθεια δημιουργίας συνθηκών που θα οδηγήσουν μέσω της παγκοσμιοποίησης της Αγοράς σε μια παγκοσμιοποιημένη Κοινωνία Υπερεθνικού χαρακτήρα υπό την αιγίδα της Υπερδύναμης» και από την άλλη προτείνει συμμαχίες με χώρες που «αντιστέκονται» στη διαδικασία αυτή (Κίνα, Ρωσία, Ινδίες κ.α.) - δηλαδή με χώρες που πρωτοστατούν σήμερα στη διαδικασία για την εντατικοποίηση της παγκοσμιοποίησης και της απελευθέρωσης των αγορών: τις πολιτικές της Τρόικας![105] Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι θα έπρεπε, εναλλακτικά, να κάνουμε συμμαχία με εγκληματικά κράτη όπως το Σιωνιστικό Ισραήλ - όπως κάνει σήμερα η Χούντα.

(*Ελευθεροτυπία,* 12/2/2011)

Εξαπάτηση και φυσική βία τα βασικά στοιχεία του χουντο-κοινοβουλευτισμού

Οι μαζικές κινητοποιήσεις της 15/12/2010 σηματοδοτούν ένα νέο στάδιο στον αγώνα κατά της κοινοβουλευτικής Χούντας που αποθρασυμένη, με τη βοήθεια της διεθνούς αγυρτείας τύπου Ντομινίκ Στρος-Καν, προ-

104. Βλ. την «Κίνηση Ανεξάρτητων πολιτών» του Μίκη Θεοδωράκη, «Ε» (7/2/2011).

105. Εντούτοις, δεν θα πρέπει να ταυτίζουμε τη Ρωσία με τη Κίνα εφόσον στη Ρωσία, αντίθετα με την Κίνα, υπάρχει ισχυρό πατριωτικό κίνημα που μάχεται κατά της παγκοσμιοποίησης και στο οποίο μετέχουν και οι κομμουνιστές (βλ. κεφ. 9).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

χωρά τώρα στη κατεδάφιση κάθε εργασιακής κοινωνικής κατάκτησης. Είναι βέβαια σαφές ότι η ουσιαστική κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων δεν έχει καμιά σχέση με τη κρίση του χρέους - όπως δεν είχε καμιά σχέση και η καθοριστική υπονόμευση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων, η μετατροπή δημοσίων αγαθών σε ιδιωτικά κ.λπ. Προφανώς, το μόνο για το οποίο οι δανειστές μας θα μπορούσαν να είχαν απαίτηση θα ήταν η αποπληρωμή του χρέους και όχι να επιβάλλουν και κανόνες για το πώς θα ζούμε και θα εργαζόμαστε, κάτι που ούτε όταν χρεοκοπήσαμε και επίσημα στα τέλη του 19ου αιώνα δεν τόλμησαν να επιβάλλουν οι τότε δανειστές μας. Και αυτό αποτελεί άλλη μια απόδειξη ότι είναι η συμμετοχή μας στην ΟΝΕ και την ΕΕ που μας υποχρεώνει να γίνουμε κυριολεκτικά δούλοι των ξένων και ντόπιων ελίτ,[106] τις οποίες εκπροσωπεί επάξια η χειρότερη και πιο επικίνδυνη κυβέρνηση στην μεταπολεμική Ελλάδα: η κυβέρνηση των απατεώνων «σοσιαλιστών» πολιτικάντηδων του ΠΑΣΟΚ.

Από την άλλη όμως μεριά, η χουντοποίηση της κοινοβουλευτικής «δημοκρατίας» προχωρά ακάθεκτη, και όχι μόνο στην Ελλάδα. Έτσι, τις τελευταίες εβδομάδες γίνεται φανερό ότι η νέα μορφή «δημοκρατίας» που ανατέλλει σε ολόκληρη την ΕΕ δεν είναι απλά «ημι-ολοκληρωτική»,[107] όπως είχα αναφέρει στην αρχή της κρίσης, αλλά ένα σαφές δείγμα χουντο-κοινοβουλευτισμού, ο οποίος θεμελιώνεται σε δύο βασικά στοιχεία: πρώτον, στη κατάφωρη εξαπάτηση και, δεύτερον, στη φυσική βία. Είναι μάλιστα η καθοριστική θεμελίωσή της στο πρώτο στοιχείο που την διαφοροποιεί από μια καθαρή χούντα, εφόσον έχει απόλυτη ανάγκη την απάτη για τη «νομιμοποίησή» της από το εκλογικό σώμα, ενώ όσον αφορά στο δεύτερο στοιχείο οι διαφορές μεταξύ των δυο ειδών χούντας καθημερινά γίνονται και λιγότερες.

Όσον αφορά στο πρώτο στοιχείο, τα ΜΜΕ και κυρίως τα τηλεοπτικά που ελέγχουν τη σκέψη των περισσότερων πολιτών και ελέγχονται, με τη σειρά τους, απόλυτα από τις ντόπιες και ξένες ελίτ, παίζουν αποφασιστικό ρόλο στην εξαπάτηση του εκλογικού σώματος εξοστρακίζοντας συστηματικά κάθε εναλλακτική άποψη για τα πραγματικά αίτια της κρίσης και προβάλλοντας μόνο ανώδυνες παραλλαγές των καθεστωτικών απόψεων, ενισχυμένες από τους συστημικούς «κομισάριους»: ακαδημαϊκούς και δημοσιογράφους που ξέρουν πολύ καλά τι πρέπει να λένε για να διατηρή-

106. Βλ. *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ*, (Γόρδιος, 2010).
107. Βλ. Η ημι-ολοκληρωτική «δημοκρατία» στη Νέα Τάξη», «Ε», (9/5/2009).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σουν το κοινωνικο-οικονομικό στάτους τους. Παρ' όλη όμως τη καθοριστική ισχύ των ΜΜΕ, η απάτη γίνεται όλο και πιο φανερή στα λαϊκά στρώματα. Στη Βρετανία, για παράδειγμα, η λαϊκή οργή δεν στρέφεται τόσο κατά των Συντηρητικών, οι οποίοι άλλωστε δεν έκρυψαν προεκλογικά τις προθέσεις τους να επιβάλλουν άγρια μέτρα που θα κτυπούσαν τα λαϊκά στρώματα, ώστε να «σωθούν» οι ιδιωτικές Τράπεζες από την αναπόφευκτη χρεοκοπία που προκάλεσαν οι χρηματοπιστωτικές φούσκες, με τις οποίες θησαύρισαν οι ελίτ τα τελευταία χρόνια. Η οργή στρέφεται βασικά κατά των δήθεν «προοδευτικών» φιλελευθέρων στη συμμαχική κυβέρνηση, οι οποίοι υποσχόντουσαν εντελώς αντίθετα μέτρα (όσον αφορά συγκεκριμένα στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας), από αυτά που επιβάλλουν σήμερα. Στην Ελλάδα, βέβαια, οι απατεώνες του ΠΑΣΟΚ δεν δίστασαν προεκλογικά να υποσχεθούν ένα γενικό πρόγραμμα που δεν είχε καμιά σχέση με τα ληστρικά μέτρα που εφαρμόζουν σήμερα και δεν διανοήθηκαν ποτέ, ακόμη και όταν προκλήθηκαν γι' αυτό, να ζητήσουν τη λαϊκή έγκρισή τους μέσα από δημοψήφισμα.

Όσον αφορά στη φυσική βία, αυτή αυξάνει ανάλογα με τον βαθμό που η εξαπάτηση γίνεται αναποτελεσματική. Έτσι, στην Ισπανία και την Ελλάδα οι κοινοβουλευτικές χούντες καταφεύγουν σε επιστρατεύσεις των απεργών, με τους Ισπανούς στρατιωτικούς να μη διστάζουν να εξαναγκάζουν, με τα πιστόλια στα χέρια, τους ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας να εργαστούν.[108] Στη μητέρα του κοινοβουλευτισμού, τη Βρετανία, έφιπποι αστυνομικοί τσαλαπατούν τους φοιτητές επειδή τολμούν να μην κάνουν πια «κόσμιες» διαδηλώσεις, όπως συνήθως, ενώ δημοσιεύουν τις φωτογραφίες τους ως καταζητούμενους εγκληματίες και, στη συνέχεια, προβαίνουν σε μαζικές συλλήψεις. Τώρα, μάλιστα, συζητούν την απαγόρευση των διαδηλώσεων στο μέλλον![109]

Σήμερα, σε αντίθεση για παράδειγμα με τον Μάη του '68, δεν έχουμε μια επιθετική δράση «από τα κάτω», με στόχο την ριζοσπαστική αλλαγή της κοινωνίας, αλλά την πιο αντιδραστική επίθεση των ελίτ «από τα πάνω» που έχουμε δει στη σύγχρονη Ιστορία, με στόχο την ανατροπή των κοινωνικών κατακτήσεων πολλών δεκαετιών, η οποία μάλιστα παρουσιάζεται από τους απατεώνες πολιτικούς και τα παπαγαλάκια τους ως «σωτηρία της

108. Βλ. http://www.rtve.es/mediateca/videos/20101204/este-estado-ansiedad-imposible-dirigir-aviones/952905.shtml

109. "More than 180 arrests over fees protests", *Independent,* (15/12/2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Πατρίδος»! Αυτό είναι και το κύριο χαρακτηριστικό του χουντο-κοινοβουλευτισμού, ο οποίος αν δεν ανατραπεί «ομαλά» με την ανάπτυξη ενός μαζικού απεργιακού κινήματος από κάτω, οδηγεί αναπόφευκτα σε μορφές βίας που έχουμε να δούμε από τον καιρό του μεσοπολέμου στην Ευρώπη.

(*Ελευθεροτυπία,* 18/12/2010)

Οι Τραπεζίτες επικεφαλής στις Κοινοβουλευτικές Χούντες

Όπως έγραφε προχθές ένα έγκυρο όργανο της υπερεθνικής ελίτ, οι *Financial Times,* «η Ευρωζώνη, όντας αντιμέτωπη με αναταραχή στις επαρχίες, απέστειλε σε αυτές δύο νέους κυβερνήτες: στη θέση του αλλοπρόσαλλου Παπανδρέου, τον πρώην αντιπρόεδρο της ΕΚΤ, και στη θέση του απείθαρχου Μπερλουσκόνι τον Μόντι, πρώην επί κεφαλής της πολιτικής ανταγωνισμού στην Κομισιόν».[110] Εκείνο που παρέλειψε η εφημερίδα να αναφέρει είναι ότι και οι δύο, μαζί με στελέχη πολυεθνικών κ.λπ., είναι μέλη της Τριμερούς Επιτροπής (Trilateral Commission),[111] δηλαδή της επιτροπής που ίδρυσε ο Ροκφέλλερ το 1973, όταν οι πολυεθνικές μορφοποιούσαν την άτυπη υπερεθνική ελίτ που θα διαχειριζόταν την τότε αναδυόμενη διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς. Η Επιτροπή αυτή υποτίθεται είχε στόχο την προώθηση της συνεργασίας μεταξύ των τριών κύριων συνιστωσών της υπερεθνικής ελίτ (ΗΠΑ, Ευρώπη, Ιαπωνία) αλλά, στην πραγματικότητα, αποτελούσε βασικό όργανο για την προώθηση μελών της στην διαχείριση της Νέας Τάξης που καθιέρωνε η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Επιπρόσθετα, και οι δύο (μαζί με τον Ντράγκι τον νέο πρόεδρο της ΕΚΤ) ανήκουν, «σε διάφορους βαθμούς», όπως σημειώνει η έγκυρη *Le Monde,*[112] στο Ευρωπαϊκό τμήμα της γνωστής Goldman Sachs, κύριου «στελέχους» της υπερεθνικής ελίτ!

Σήμερα, για πρώτη φορά στην μεταπολεμική Ιστορία της, η Ελλάδα κυβερνάται από ένα μη εκλεγμένο από τον Λαό τεχνοκράτη που, τυπικά, διόρισαν κόμματα χωρίς τη παραμικρή λαϊκή εντολή για τη καταστροφική πολιτική τους και, ουσιαστικά, η ίδια η υπερεθνική ελίτ. Και όλα αυτά, με τη

110. Martin Wolf, "Europe must not allow Rome to burn", *Financial Times* (15/11/2011).
111. Α. Μπουγάτσου, «Ε» (11/11/2011).
112. Βλ. "Goldman Sachs, le trait d'union entre Mario Draghi, Mario Monti et Lucas Papadémos", *Le Monde* (14/11/2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σύμπραξη ενός εθνικιστικού κόμματος-μαϊμού (το μοναδικό σημαντικό Ευρωπαϊκό «εθνικιστικό» κόμμα (στην πραγματικότητα, απλά ακροδεξιό και ρατσιστικό) υπέρ της ΕΕ!. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι η νέα αυτή διακομματική Χούντα που διαδέχθηκε την προηγούμενη μονοκομματική Χούντα, η οποία χωρίς την παραμικρή λαϊκή νομιμοποίηση εισήγαγε τα πιο κτηνώδη μέτρα κατά των λαϊκών στρωμάτων στην Ιστορία μας (μέχρι την εγκληματική διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος, ένα βασικό για την επιβίωση αγαθό, σε όποιον δεν πληρώνει το χαράτσι υπέρ των ελίτ!) δεν έχει βέβαια στόχο τη «σωτηρία της Πατρίδας» όπως ισχυρίζεται. Απλά έχει στόχο να σώσει τις τσέπες των Τραπεζιτών δανειστών μας στο εξωτερικό, μέσα από την ελαχιστοποίηση των ζημιών τους, καθώς και να προωθήσει γενικότερα τα συμφέροντα της «απάτριδος» υπερεθνικής ελίτ του κεφαλαίου, και των ντόπιων ελίτ και προνομιούχων στρωμάτων, δηλαδή μιας μικρής μειοψηφίας του Ελληνικού λαού, σε βάρος βέβαια των λαϊκών στρωμάτων.

Έτσι ο «διαπρεπής τεχνοκράτης και ακαδημαϊκός πρωθυπουργός»[113] που καλείται να μας «σώσει», στην πραγματικότητα, ψεύδεται ασύστολα όταν καταστροφολογεί για τις συνέπειες της εξόδου από την ΕΕ, τη στιγμή που άλλοι, απείρως σημαντικότεροι από αυτόν (αλλά και από παρόμοια με αυτόν Πανεπιστημιακά παπαγαλάκια στην Ελλάδα) διεθνείς οικονομολόγοι, που δεν λειτουργούν όμως ως «άνθρωποι της υπερεθνικής ελίτ στην Αθήνα», δείχνουν ότι δεν υπάρχει διέξοδος από την καταστροφική κρίση της Ελλάδος μέσα στην Ευρωζώνη - ή θα έλεγα σωστότερα μέσα στην ΕΕ, εφόσον η ένταξη μας σε αυτή είναι η απώτερη αιτία της έντασης της χρόνιας κρίσης μας.[114] Και όλα αυτά, βέβαια, με προφανή στόχο να τρομοκρατήσει την «πλειοψηφία των νοικοκυραίων», οι οποίοι φτωχοποιούνται ραγδαία, ότι δήθεν δεν υπάρχει εναλλακτική λύση από την αποικιοκρατική δανειακή σύμβαση που μας καταδικάζει σε θέση τυπικού προτεκτοράτου της υπερεθνικής ελίτ, με μόνιμη ανεργία πάνω από 20% του πληθυσμού και διπλάσια ανεργία ανάμεσα στους νέους. Δηλαδή, από τα Μνημόνια που μας καταδικάζουν να γίνουμε ένα Μεξικό της Ευρωπαϊκής περιφέρειας, συνεχώς χρεωμένο και απόλυτα εξαρτημένο, το οποίο θα έχει στο μεταξύ ξεπουλήσει και κάθε κοινωνικό πλούτο στις εξευτελιστικές τιμές που επιβάλλουν οι «αγορές».

113. Κ. Μπέης, «Ε» (15/11/2011).

114. Βλ. Τ. Φωτόπουλος, *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ* (Γόρδιος, 2010) Μέρος Γ.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Τώρα, που σύσσωμη η πολιτική και οικονομική ελίτ, καθώς και η Πανεπιστημιακή και η μιντιακή ελίτ και οι περισσότεροι από την Ελληνική «κουλτούρα», ρητά ή σιωπηρά επιδοκιμάζουν τη Χούντα της υπερεθνικής ελίτ («για να μην καταστραφούμε»!) και συμπαρατάσσονται σε ένα Μαύρο Μέτωπο, η διάκριση «αυτοί» ή «εμείς» γίνεται περισσότερο φανερή παρά ποτέ. «Αυτοί», οι ελίτ και τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα, και «εμείς», η μεγάλη πλειοψηφία του Λαού, κυρίως στα λαϊκά στρώματα, που θα πληρώσουν πολύ ακριβά την μετατροπή της Χώρας και σε τυπικό προτεκτοράτο. Αυτονόητη επομένως, και η μοναδική διέξοδος από τον ολοκληρωτικό εξανδραποδισμό μας σαν Λαού στα χέρια της υπερεθνικής ελίτ και των «ανθρώπων της» στην Ελλάδα: η δημιουργία ενός παλλαϊκού Μετώπου Εθνικής και Κοινωνικής Απελευθέρωσης που θα ενώσει όλους, ανένταχτους ή οργανωμένους, κάτω από ένα ελάχιστο πρόγραμμα με κοινούς στόχους την μονομερή έξοδο από την ΕΕ (όχι απλά το Ευρώ), την άρνηση πληρωμής του Χρέους, και την άμεση απαλλοτρίωση του ιδιωτικοποιημένου κοινωνικού πλούτου, μαζί με τα απαραίτητα συμπληρωματικά μέτρα.

(*Ελευθεροτυπία*, 19/11/2011)

Η «επανίδρυση» της ΕΕ και το Ελληνικό προτεκτοράτο

Ενώ η νέα Χούντα που διόρισε η υπερεθνική ελίτ/Χούντα, ήδη «έπιασε δουλειά» συνεχίζοντας το εγκληματικό έργο της προηγούμενης και θέτοντας τις βάσεις για την ολοκλήρωσή του, με στόχους την Κινεζοποίηση των εργαζομένων, το ξεπούλημα κάθε κοινωνικού πλούτου και τη συνακόλουθη φτωχοποίηση του Ελληνικού λαού –σύμφωνα με τις επιταγές της υπερεθνικής ελίτ/Χούντας μέσω της Τρόικας– τώρα, με το πρόσχημα της «κρίσης της Ευρωζώνης», επιχειρείται η άλωση της οικονομικής και συνακόλουθα της εθνικής κυριαρχίας όλων των χωρών της Ευρωζώνης. Και αυτό γιατί, κατά τη γνώμη μου, η περιβόητη αυτή κρίση σε μεγάλο βαθμό είναι κατευθυνόμενη από την ΕΚΤ (εκτός από το τμήμα της που οφείλεται στα προβλήματα που δημιουργούν οι εγγενείς τεράστιες αποκλίσεις στην ανταγωνιστικότητα κέντρου και περιφέρειας), ώστε να περάσει το παλαιό σχέδιο των Ευρωπαϊκών ελίτ, και κυρίως της Γερμανικής, για την συμπλήρωση της νομισματικής ένωσης με την δημοσιονομική. Η σημερινή επομένως μετατροπή μας σε προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ απλά θα μονιμοποιηθεί με τη σχεδιαζόμενη «επανίδρυση» της ΕΕ.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Στο πλαίσιο αυτό, η αντικατάσταση του «ανθρώπου τους στην Αθήνα» με ένα δήθεν απλό τεχνοκράτη που, όπως γράφει ακόμη και ο διευθυντής της *Le Monde Diplomatique*, δεν είναι απλά ένας «απολίτικος τεχνοκράτης», όπως τον παρουσιάζουν, αλλά, μαζί με τον νέο Ιταλό πρωθυπουργό, είναι «άνθρωποι της Δεξιάς και μέλη της Τριμερούς Επιτροπής που κατηγορεί τις δυτικές κοινωνίες σαν υπερβολικά δημοκρατικές».[115] Στην πραγματικότητα, όμως, δεν πρόκειται καν για αντίθεση μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς, όπως υποστηρίζει η καθεστωτική εφημερίδα της κεντροαριστεράς, αλλά, όπως δείχνει το σχέδιο «επανίδρυσης», για οργανωμένη συγκέντρωση της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας/δύναμης στα χέρια της υπερεθνικής ελίτ/Χούντας που διαχειρίζεται τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, με τους επαγγελματίες πολιτικούς να παίζουν ρόλο παρουσιαστή των πολιτικών της (συνήθως σε δυο «εναλλακτικές» εκδοχές, με διαφορές στα επουσιώδη, π.χ. ΠΑΣΟΚ και ΝΔ παρ' ημίν), ώστε να τηρούνται τα προσχήματα της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας» και να νομίζει το εκλογικό σώμα ότι μετέχει και αυτό στην άσκηση της εξουσίας!

Αυτό δεν αποτελεί βέβαια κάποια συνωμοσία των «κακών» νεοφιλελεύθερων (οικονομολόγων, πολιτικών κ.λπ.), όπως υποστηρίζουν ανόητες συνωμοσιολογικές θεωρίες[116] που προβάλλονται συστηματικά από τα ΜΜΕ (αλλά και από «ελευθεριακούς» γραφιάδες στη χώρα μας!) λόγω του ανώδυνου ρεφορμιστικού χαρακτήρα τους. Αντίθετα, τόσο η υπερεθνική ελίτ/Χούντα όσο και οι τραπεζίτες και «ειδικοί» στους διεθνείς οργανισμούς που ελέγχει η ίδια (ΕΚΤ, ΔΝΤ, ΠΟΕ, Παγκόσμια Τράπεζα κ.λπ.) τη «δουλειά τους» κάνουν στο δοσμένο θεσμικό πλαίσιο, το οποίο καθορίζει η διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς - δηλαδή, η «νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση», που στον χώρο μας εκφράζεται μέσω της ΕΕ/ΟΝΕ. Με άλλα λόγια, στο θεσμικό πλαίσιο των ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών κεφαλαίου, εμπορευμάτων και εργασίας, που δημιούργησε η μαζική επέκταση των πολυεθνικών εταιρειών στα τελευταία 30 περίπου χρόνια.

Οποιαδήποτε χώρα που είναι ενσωματωμένη στη νέα Διεθνή Τάξη, η οποία καθιερώνεται από την παγκοσμιοποίηση αυτή, δεν έχει επιλογές πέρα από τις πολιτικές που εφαρμόζονται σήμερα παντού: δραστική συρρίκνωση του δημόσιου τομέα και διάλυση του κοινωνικού κράτους, ιδιω-

115. Serge Halimi, "Rule by troika", *Le Monde Diplomatique, (*December 2011).
116. Naomi Klein, *The Shock Doctrine,* (Macmillan, 2008).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τικοποίηση κάθε επικερδούς τομέα μέσα από το ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου της κάθε χώρας, ελαστικές αγορές εργασίας (Κινεζοποίηση εργασίας) πετσόκομμα των πραγματικών μισθών και συντάξεων (φτωχοποίηση) κ.λπ. Η αποπληρωμή του Χρέους είναι μόνο η αφορμή (αλλά και ο μοχλός) για την εφαρμογή των πολιτικών αυτών. Στη χώρα μας άλλωστε μπορεί να δειχθεί πώς ήταν η ολοκλήρωση της ενσωμάτωσής μας στην διεθνοποιημένη οικονομία, που συντελέστηκε με την ένταξή μας στην ΕΕ, αυτή που κατέστρεψε την παραγωγική δομή της χώρας και οδήγησε σε ένα ασύμβατο καταναλωτικό πρότυπο που συντηρείτο βασικά με τον συνεχή δανεισμό.[117]

Κατά συνέπεια, αποκλείεται η μόνιμη έξοδος από την κρίση χωρίς όχι μόνο τη μονομερή έξοδο από την ΕΕ αλλά και την αποδέσμευση από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς. Αυτό σημαίνει ότι είναι εντελώς αποπροσανατολιστικές οι θέσεις της «Αριστεράς» μας (παγκοσμιοποιητική, «πατριωτική» κ.λπ.) να περιμένουμε την διάλυση της Ευρωζώνης, ή την πανευρωπαϊκή αλλαγή που θα οδηγούσε στην αποβολή του νεοφιλελεύθερου χαρακτήρα της (με ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές!), ή, ακόμη χειρότερα, απλά να μην αναγνωρίσουμε το Χρέος και να βγούμε από το Ευρώ. Αντίθετα, αυτό που απαιτείται είναι μια μακρόχρονη διαδικασία ριζικής αλλαγής του θεσμικού πλαισίου, στην οποία άμεσο πρώτο βήμα θα ήταν η μονομερής έξοδος από την ΕΕ/ΟΝΕ και η μη αναγνώριση του Χρέους, των Μνημονίων κ.λπ., οι αυστηροί έλεγχοι στην κίνηση κεφαλαίων, η κοινωνικοποίηση Τραπεζών, καθώς και του κοινωνικού πλούτου που ήδη ξεπουλιέται, και, φυσικά, η ριζική αναδιανομή εισοδήματος και πλούτου για να καλυφθούν οι κοινωνικές ανάγκες όλων των πολιτών (Υγεία, εκπαίδευση, ασφάλιση κ.λπ.). Σε ένα δεύτερο στάδιο, θα έπρεπε να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για την οικονομική αυτοδυναμία (όχι αυτάρκεια), ώστε ν' ανοίξει ο δρόμος, πιθανώς σε συνεργασία με άλλες περιφερειακές χώρες, για την αποδέσμευση από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς.

(*Ελευθεροτυπία*, 5/12/2011)

117. Βλ. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ*, (Γόρδιος, Νοέμ. 2010), Μέρος Δεύτερο.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Το ξεπούλημα της Ελλάδος στην ΕΕ και οι πλατείες

Ενώ η χώρα είναι στα πρόθυρα να ανακηρυχθεί και επίσημα προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ (δηλ. της πολιτικής και οικονομικής ελίτ των ΗΠΑ και ΕΕ), η παραπέρα συνέχιση του δανεισμού μας για να ξεπληρώνουμε τα παλιά δάνεια εξαρτάται τώρα από το ξεπούλημα κάθε κοινωνικού πλούτου (λιμάνια, αεροδρόμια, τρένα, ηλεκτρικό, νερό κ.λπ.) στις ίδιες ελίτ –και ό,τι ξεροκόμματο αρπάξει και η ντόπια οικονομική ελίτ– που θα επιβλέπουν σαν γκαουλάιτερ την όλη διαδικασία. Για το ξεπούλημα αυτό, που ακόμη και οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς περιγράφουν ως «απώλεια όχι μόνο της κυριαρχίας αλλά και της αξιοπρέπειας της χώρας»,[118] είναι άμεσα συνυπεύθυνα τα κόμματα εξουσίας που συναίνεσαν στην «αξιοποίηση» (όπως βάφτισαν σαν τον Ροΐδη) το ξεπούλημα αντί πινακίου φακής του κοινωνικού μας πλούτου, που θα έχει καταστροφικές συνέπειες στο μέλλον.

Έμμεσα όμως συνυπεύθυνα είναι και τα κόμματα της «Αριστεράς» και «οικολογίας», καθώς και η πνευματική και πολιτιστική ελίτ, που δεν θέτουν θέμα άμεσης και μονομερούς εξόδου από την ΕΕ (και όχι απλά από το Ευρώ που θα ήταν καταστροφική λύση) αλλά αποπροσανατολίζουν τον λαό στο να «δέρνει το σαμάρι», - δηλαδή, τους επαγγελματίες πολιτικούς για τη διαφθορά τους κ.λπ., που είναι βέβαια αλήθεια αλλά δεν είναι η απώτερη αιτία τη βαθιάς κρίσης, αφού είναι απλά εκτελεστικά όργανα των ελίτ. Έτσι, σύσσωμη η αριστερά, από τον ΣΥΡΙΖΑ, μέχρι, πιο αριστερά, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (που μιλά για ρήξη και καπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ σε τρία τέρμινα), καθώς και την πατριωτική Αριστερά του Μίκη (που μιλά για προστατευτισμό μέσα στην ΕΕ!) αντιμετωπίζουν ως ταμπού το θέμα της εξόδου από την ΕΕ και ασχολούνται με τον Λογιστικό Έλεγχο του Χρέους (μήπως «κουρέψουμε» κάποιο τμήμα του!), ενώ κάποιοι παπαγαλίζουν τη συστημική γραμμή ότι η επιστροφή στην δραχμή οδηγεί στην καταστροφή, «ξεχνώντας» ν' αναφέρουν ότι αυτό ισχύει μόνο αν η έξοδος από την ΕΕ δεν συνοδεύεται από σειρά άλλων μέτρων και τη δημιουργία των προϋποθέσεων για ένα εντελώς διαφορετικό οικονομικό μοντέλο. Δηλαδή, ένα μοντέλο που θα μας απαλλάξει δια παντός από την ξένη εξάρτηση μέσα από μια αυτοδύναμη (όχι αυτάρκη) οικονομία, πιθανώς σε μια συνομοσπονδία αυτοδύναμων οικονομιών του Ευρωπαϊκού «Νότου».[119]

118. Lex, "Eurozone sovereignty: 'gunboat' diplomacy", *Financial Times* (29/5/2011).

119. Βλ. Τ. Φωτόπουλος, «Η Λατινοαμερικανοποίηση του ευρωπαϊκού "Νότου"», *Περιεκτική Δημοκρατία*, τεύχος 22 (Καλοκαίρι - Φθινόπωρο 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Η οικονομική αυτοδυναμία σήμερα είναι, επομένως, όχι μόνο επιθυμητή (όπως πάντα ήταν, ως προϋπόθεση της οικονομικής δημοκρατίας, δηλαδή της εξουσίας του δήμου στην οικονομική σφαίρα που προϋποθέτει οικονομική ισότητα) αλλά και εφικτή. Η αυτοδυναμία αυτή δεν σημαίνει, βέβαια, «κλείσιμο των συνόρων», όπως διαστρεβλώνουν πολλοί την διαδικασία αυτή, αλλά ανάκτηση του κοινωνικού ελέγχου στην οικονομία, που σήμερα είναι αδύνατη με ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές. Στην πραγματικότητα, η οικονομική αυτοδυναμία αποτελεί τη μόνη λύση για διέξοδο όχι μόνο από τη τωρινή βαθιά κρίση, αλλά και από τη μακροπρόθεσμη κρίση, ιδιαίτερα την οικολογική, που βαθαίνει καθημερινά. Η ανάγκη άλλωστε της αυτοδυναμίας γίνεται σήμερα επιτακτική όταν π.χ. προβλέπεται μαζική εξαθλίωση σε λίγα χρόνια εξαιτίας του διπλασιασμού των τιμών τροφίμων που φέρνει, άμεσα ή έμμεσα, η παγκοσμιοποίηση και η συναφής κερδοσκοπία![120] Οι αυτοδύναμες οικονομίες αποτελούν σήμερα όχι μόνο τη μόνη απάντηση στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση αλλά και τα θεμελιακά στοιχεία ενός νέου διεθνισμού, ο οποίος υιοθετεί μεν τις βασικές αρχές του παραδοσιακού διεθνισμού της Αριστεράς, αλλά και τον υπερβαίνει, διότι θεμελιώνεται σε μια διεθνοποιημένη οικονομία που δεν καθορίζεται ούτε από την καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, ούτε από το κεντρικό Πλάνο, αλλά από την Οικονομική Δημοκρατία, δηλ. τις αυτοκαθοριζόμενες (μέσω των συνελεύσεων των πολιτών) οικονομίες.

Στο μεταξύ, ένα πρωτόγνωρο είδος ειρηνικής εξέγερσης ξεκίνησε στις πλατείες της Ισπανίας και της Ελλάδας που **δυνητικά** έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία από τις εξεγέρσεις στις Αραβικές χώρες, εφόσον στρέφεται, έστω έμμεσα προς το παρόν, κατά της ίδιας της υπερεθνικής ελίτ και όχι ενάντια σε εύκολα αναλώσιμους τυράννους τύπου Μουμπάρακ και Μπεν Αλί. Ο αυθόρμητος και αμεσοδημοκρατικός χαρακτήρας των εξεγέρσεων αυτών είναι η δύναμή τους αλλά και η πιθανή πηγή αδυναμίας τους. Είναι η δύναμή τους γιατί σε αυτές μετέχουν οι πολίτες σαν πολίτες και όχι σαν κομματικά η γραφειοκρατικά στελέχη συνδικάτων κ.λπ. Αλλά είναι και η πηγή αδυναμίας τους γιατί, αν δεν υιοθετήσουν στόχους και στρατηγική με βάση κάποιο πολιτικό πρόταγμα που θα έχει μια στοιχειώδη ανάλυση των συστημικών αιτίων της κρίσης και των τρόπων για την υπέρβασή της, εύκολα, τα μη συνειδητοποιημένα στοιχεία τους θα ενσωματωθούν πάλι στο σύστημα, ενώ τα πιο ριζοσπαστικά θα συντριβούν από

120. Βλ. Έκθεση Oxfam, «Ε» (31/5/2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τη Χουντική βία, ιδιαίτερα εάν η εξέγερση αυτή δεν καταφέρει να γίνει ακόμη πιο μαζική και οργανωμένη.

(Μια μικρότερη εκδοχή του συγκεκριμένου άρθρου δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Ελευθεροτυπία* (4/6/2011). http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=281471).

Η Κοινοβουλευτική Χούντα και το ανώδυνο «κίνημα» των πλατειών

Η κοινοβουλευτική Χούντα που στηρίζεται στην συστηματική εξαπάτηση του ελληνικού λαού, από την υφαρπαγή της ψήφου του στις περασμένες εκλογές (όταν εξελέγη για την υλοποίηση ενός τυπικού σοσιαλ-φιλελεύθερου προγράμματος, ενώ στη πράξη εφάρμοσε το πιο αντιδραστικό οικονομικό πρόγραμμα στην Ελληνική Ιστορία), μέχρι την απάτη του δήθεν «μονόδρομου» - τώρα προχώρησε σε μια ακόμη απάτη. Δηλαδή, στην απάτη ότι δήθεν επιδίωκε συγκυβέρνηση με το άλλο κόμμα εξουσίας ενώ, στην πραγματικότητα, τα δύο κόμματα απλώς συναγωνιζόντουσαν να δώσουν πιστοποιητικά καλής διαγωγής στα αφεντικά τους της τρόικας που πίεζαν ασφυκτικά για «συναίνεση», ώστε να αποφευχθεί η σημερινή πολιτική κρίση. Η κρίση αυτή ήταν αναπόφευκτη από τη στιγμή που το εναλλακτικό κόμμα εξουσίας (ΝΔ) δεν είχε καμιά διάθεση να συμμεριστεί τις ευθύνες ενώ την εξουσία τη νέμονταν το ΠΑΣΟΚ, τα στελέχη του οποίου επανειλημμένα έδειξαν ότι δεν έχουν κανένα πρόβλημα να καταστρέψουν τον λαό αρκεί να μη χάσουν την εξουσία, όπως άλλωστε θα έκαναν και τα στελέχη του εναλλακτικού κόμματος στην θέση του. Μόνο έμμεσα, επομένως, η κρίση προκλήθηκε από τη λαϊκή πίεση και οπωσδήποτε όχι από τους «αγανακτισμένους» που δεν έχουν ακόμη θέσει ούτε σαφείς στόχους και μέσα πραγματοποίησης τους.

Όσον αφορά στην κοινοβουλευτική Αριστερά, ουσιαστικά, παίζει το παιχνίδι του «άτακτου παιδιού». Αντί δηλαδή να έχει αποχωρήσει από την Βουλή από καιρό, ώστε να μη νομιμοποιεί μια Χούντα που χωρίς την οποιαδήποτε σχετική λαϊκή εντολή υλοποιεί τη μεγαλύτερη εσκεμμένη οικονομική καταστροφή από την ίδρυση του Ελληνικού κράτους (η οποία συμπεριλαμβάνει το ξεπούλημα σε τιμή ευκαιρίας του κοινού πλούτου), και να ηγηθεί ενός λαϊκού κινήματος που θα πάλευε ενάντια στις πραγματικές αιτίες τη κρίσης, άλλοι φαίνεται να είναι οι στόχοι της. Έτσι, η μεν παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», που συμφωνώντας με τους «συστημικούς»

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αναλυτές, θεωρεί το Χρέος (δηλαδή το σύμπτωμα της κρίσης), ως την αιτία της, φαίνεται να έχει βασικό στόχο την αύξηση του εκλογικού ποσοστού της για να δημιουργήσει «άλλο συσχετισμό δυνάμεων» (σε τρία τέρμινα!). Η δε αντικαπιταλιστική Αριστερά (κοινοβουλευτική και εξωκοινοβουλευτική) φαίνεται να βρίσκεται κάπου στις αρχές του περασμένου αιώνα και να ελπίζει ότι η εξαθλίωση που αναπόφευκτα θα φέρει η Λατινοαμερικανοποίηση της χώρας θα οδηγήσει σε επαναστατικές συνθήκες, που θα της δώσουν τη δυνατότητα να παλέψει κατά των πραγματικών αιτίων της κρίσης. Και αυτό ενώ, όπως επανειλημμένα δείχθηκε στο τέλος του περασμένου αιώνα, η εξαθλίωση που δημιουργεί το παγκοσμιοποιημένο σύστημα σήμερα απλά οδηγεί σε μεγαλύτερη εξατομίκευση και αγώνα επιβίωσης όλων εναντίον όλων, ή σε εύκολα συντριβόμενες από την εξουσία εξεγέρσεις (Αργεντινή), ή ακόμη και σε ανώδυνες για το σύστημα εξεγέρσεις που αυτοδιαλύονται (Ισπανία).

Σήμερα, η κοινοβουλευτική Χούντα μετατρέπεται ραγδαία σε κανονική Χούντα, έστω χωρίς στρατιωτικό μανδύα, ουσιαστικά απαγορεύοντας κάθε ενοχλητική απεργία (πέρα από τις ανώδυνες σπασμωδικές απεργίες που κηρύσσουν οι κομματικοί της εγκάθετοι στα συνδικάτα) και οποιαδήποτε εξίσου ενοχλητική εκδήλωση πραγματικής διαμαρτυρίας. Και εάν το «κίνημα» των αγανακτισμένων το υποστήριζαν μέχρι τώρα όλα τα ΜΜΕ μέχρι τον τ. βασιλιά, αυτό δεν ήταν άσχετο με το ότι είναι ανώδυνο για τις ελίτ, αφού ούτε καν μπόρεσε να σταματήσει τους χουντικούς βουλευτές να συνεχίσουν τη «δουλειά» τους με το μεσοπρόθεσμο. Έγινε λοιπόν φανερό ότι αν η κλασική δημοκρατία έπασχε από τους δημαγωγούς, η σύγχρονη απόπειρα άμεσης δημοκρατίας πάσχει από το ακόμη σημαντικότερο γεγονός ότι το θεσμικό περιβάλλον του πειράματος αυτού είναι τόσο εχθρικό απέναντί της που την υπονομεύει με κάθε τρόπο - πράγμα που αποδείχνει και το αβάσιμο των απόψεων της ρεφορμιστικής «αριστεράς» ότι είναι δυνατή η «συμπλήρωση» της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας με την άμεση δημοκρατία - συμπλήρωση που θρασύτατα χαρακτηρίζεται μάλιστα ως «κλασική δημοκρατία» από κάποιους φιλόσοφους![121]

Το ίδιο δηλαδή το γεγονός της ύπαρξης οργανωμένων κομμάτων, ιδιαίτερα κοινοβουλευτικών με άφθονους χρηματικούς και ανθρώπινους πόρους που έχουν τη δύναμη να «καπελώνουν» τη συνέλευση με διάφορες

121. Βλ. π.χ. έναν από τους κύριους εκφραστές της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς». Costas Douzinas, "This is classic democracy," *The Guardian* (16/6/2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μεθοδεύσεις, είναι καθοριστικό. Εύκολα οι πολυποίκιλες «γραμματείες» που θεωρητικά είναι ανοικτές σε όλους, στην πράξη, επανδρώνονται από αυτούς που έχουν την σχετική άνεση χρόνου (κάτι ήξερε ο Περικλής που εισήγαγε το σύστημα των αποζημιώσεων)! Ιδιαίτερα μάλιστα όταν, όπως καταγγέλθηκε επανειλημμένα στα ιντιμίντια αλλά και αλλού[122] αυτές έχουν τη δυνατότητα ουσιαστικά να καθορίζουν τόσο το πώς διαμορφώνονται τα θέματα προς συζήτηση στη συνέλευση όσο και τους «ειδικούς» που καλούνται για κρίσιμα θέματα όπως τα αίτια της σημερινής κρίσης, προκαθορίζοντας έτσι τις μελλοντικές αποφάσεις της. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι τη στιγμή που στις μαζικές συγκεντρώσεις σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας έκαιγαν τη σημαία της ΕΕ και το αντί-ΕΕ κίνημα φούντωνε παντού, «κατά σύμπτωση», η έξοδος από την ΕΕ για όλους τους ειδικούς που κλήθηκαν στο Σύνταγμα, ήταν ταμπού.

(*Ελευθεροτυπία,* 18/6/2011)

Οι δυο Χούντες και οι «αναρχικοί»

Ο λαϊκός σεισμός της 19 και 20 Οκτώβρη (2011) με τα μαζικά συλλαλητήρια και καταλήψεις σε όλη τη χώρα είχε εγκληματική κατάληξη τον θάνατο, άμεσα ή έμμεσα από τη κρατική βία, οικοδόμου μαχητού του ΠΑΜΕ αλλά και τον τραυματισμό πολλών άλλων μελών του, είτε από ανθρώπους των υπηρεσιών του κράτους και του παρακράτους (η μετεμφυλιακή Ελληνική Ιστορία βρίθει από παρόμοιες προβοκατόρικες πράξεις) είτε από μια κατηγορία δήθεν αναρχικών που στη πραγματικότητα δεν έχουν καμιά σχέση με τη κλασική αναρχική θεωρία ή πράξη. Πρόκειται δηλαδή για ένα νέο είδος μεταμοντέρνου «αναρχικού», ο οποίος δεν διαθέτει καν αντισυστημικό πρόταγμα (όπως οι κλασικοί του αναρχισμού Μπακούνιν, Κροπότκιν και σύγχρονα ο Μπούκτσιν) αλλά είτε ασχολείται με επί μέρους αγώνες για τα δικαιώματα (γυναικών , μεταναστών κ.λπ.) είτε εκφράζεται με ένα είδος «λάιφ στάιλ» αναρχισμού - όπως εύστοχα τον ονόμασε ο τελευταίος θεωρητικός του αναρχισμού, ο Μάρεϊ Μπούκτσιν που αναγκάστηκε να αποκηρύξει τον αναρχισμό στα γηρατειά του. Αυτό το είδος «αναρ-

122. Βλ. «Ο εξευτελισμός της "άμεσης δημοκρατίας" στο Σύνταγμα από την ανίερη συμμαχία ρεφορμιστικής και πατριωτικής "αριστεράς"» (10/6/2011). www.inclusivedemocracy.org/brochures/2011.06.09__exeftelismos_amesis_dimokratias.html

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

χικού» εκφράζει ουσιαστικά την ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης που στοχεύει στη κατάργηση κάθε εθνικής κυριαρχίας, (παράλληλα με τη κατάργηση της οικονομικής κυριαρχίας που επιφέρει η παγκοσμιοποίηση) χάριν της «προστασίας» των ατομικών δικαιωμάτων κ.λπ. - δικαιολογία που έχει χρησιμοποιηθεί επανειλημμένα από την υπερεθνική ελίτ για να δικαιολογήσει τους εγκληματικούς πολέμους της (Γιουγκοσλαβία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη) και τώρα αυτούς που ετοιμάζει (Συρία, Ιράν κ.λπ.).

Έτσι, βλέπουμε σήμερα αυτόν τον τύπο «αναρχικού» να ανακηρύσσει «επαναστάτες» (μαζί με κάποιους δήθεν «Μαρξιστές» της εκφυλισμένης «αριστεράς») τους νατοϊκούς αλήτες που μαζί με το ίδιο το ΝΑΤΟ μακέλεψαν τον λαό της Λιβύης, ή να αγωνίζεται σήμερα για τα δικαιώματα των αντιπάλων του Μπααθικού καθεστώτος στη Συρία, ή του Ισλαμικού καθεστώτος στο Ιράν, συμμετέχοντας έτσι και αυτός, εσκεμμένα ή μη, στη διαδικασία αντικατάστασης των καθεστώτων αυτών από πελατειακά καθεστώτα της υπερεθνικής και της Σιωνιστικής ελίτ. Η έλλειψη οποιασδήποτε συστημικής ανάλυσης που χαρακτηρίζει αυτούς τους «αναρχικούς»[123] τους κάνει ανίκανους να καταλάβουν ότι ο πρωταρχικός στόχος ενός πραγματικού αναρχικού είναι, όπως πάντα ήταν, η ανατροπή του ίδιου του παγκόσμιου συστήματος, όπως αυτό εκφράζεται από την διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς και την αντιπροσωπευτική «δημοκρατία», καθώς και της υπερεθνικής ελίτ που διαφεντεύει αυτό το σύστημα (μέσω της ΕΕ, του G8, του ΝΑΤΟ κ.λπ.) - και όχι η ανατροπή του κάθε Ασσάντ ή Αχμαντινεζάντ, που απόκειται στους αντίστοιχους λαούς να τη πραγματοποιήσουν, χωρίς τη «βοήθεια» του ΝΑΤΟ και τη συνέργεια της εκφυλισμένης «Αριστεράς». Ιδιαίτερα μάλιστα αν τα καθεστώτα αυτά παίζουν σήμερα σημαντικό ρόλο στο διεθνές κίνημα κατά της υπερεθνικής ελίτ, ακριβώς επειδή δεν είναι πελατειακά καθεστώτα, όπως θέλει να τα μετατρέψει η ελίτ αυτή με το πρόσχημα της προστασίας των δικαιωμάτων.

Αντίστοιχα, όσον αφορά τη σημερινή καταστροφική κρίση για τα λαϊκά στρώματα στη χώρα μας, οι «αναρχικοί» αυτοί, μη διαθέτοντας την παραμικρή αντισυστημική ανάλυση (πέρα από κάποια συνθήματα για αυτό-οργάνωση) βλέπουν εξίσου (αν όχι περισσότερο!) εχθρό τους το ΚΚΕ και την κοινοβουλευτική Χούντα. Η άθλια αυτή άποψη, που ήδη οδηγεί σε επι-

123. Ανάλογα ισχύουν και για τους αντίστοιχους «ελευθεριακούς» Καστοριαδικού τύπου που ασχολούνται με την αλλαγή των φαντασιακών (σε ...τρία τέρμινα) για να βγούμε απο την κρίση!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

θέσεις «αναρχικών» κατά των γραφείων του ΚΚΕ και ένα «εμφύλιο πόλεμο» μέσα στο αντισυστημικό κίνημα, που μόνο οι ελίτ και οι μυστικές υπηρεσίες τους θα είχαν συμφέρον να ενθαρρύνουν, εκφράζεται παραδειγματικά σε επίπεδο κοινωνικού μίντιουμ από το Αθηναϊκό ιντιμίντια, το οποίο δεν δίστασε όλες αυτές τις μέρες να εξαπολύσει μια δυσώδη αντικομμουνιστική εκστρατεία κατά του ΚΚΕ (δήθεν από «αναρχική» σκοπιά), ενώ παράλληλα έκρυβε κάθε επικριτικό σχόλιο της άποψης αυτής, (από ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλες οργανώσεις, αλλά ακόμη και από πραγματικούς αναρχικούς!).

Οι «αναρχικοί» όμως αυτοί αδυνατούν να καταλάβουν ότι, ανεξάρτητα από την κριτική που θα μπορούσαν να κάνουν, από τη σκοπιά τους, στο κόμμα αυτό για τη τακτική του και τη στρατηγική του, αν όχι και για τους στόχους του σε σχέση με μια απελευθερωτική κοινωνία, σήμερα, είναι η μοναδική δύναμη στον ευρύτερο αντισυστημικό χώρο (κρατικοσοσιαλιστές αλλά και ελευθεριακοί κ.λπ.), με σημαντική απήχηση στο λαϊκό κίνημα, που έχει συνεπή αντισυστημική θέση σε σχέση με την κρίση. Και αυτό, αντίθετα με την παγκοσμιοποιητική «αριστερά» που ανέφερα, η οποία εξαπατά τον λαό ότι δήθεν θα μπορούσε να βγει από τη σημερινή καταστροφική κρίση όντας μέσα στην ΕΕ (αν όχι και στην Ευρωζώνη!), υιοθετώντας δηλαδή μια «προοδευτική» παραλλαγή των συστημικών θέσεων. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι οι ίδιοι «αναρχικοί» και οι οργανώσεις που τους εκπροσωπούν στην χώρα μας[124] δεν παίρνουν θέση για το κρίσιμο θέμα της εξόδου από την ΕΕ και για την αυτοδύναμη οικονομία, που είναι όμως αναγκαίες προϋποθέσεις για μια συστημική έξοδο από την κρίση κα μια αυτόνομη κοινωνία, συμπλέοντας έτσι (όπως και με τα θέματα Λιβύης, Συρίας, Ιράν κ.λπ.) με την παγκοσμιοποιητική «Αριστερά».

Με άλλα λόγια, τόσο οι «αναρχικοί» αυτοί όσο και η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» αδυνατούν (ή δεν θέλουν) να αντιληφθούν ότι η δική μας κοινοβουλευτική Χούντα, που κάθε ημέρα γίνεται και περισσότερο εγκληματική, είναι απλό παρακλάδι της υπερεθνικής Χούντας/ελίτ που έχει εγκαθιδρυθεί σήμερα άτυπα σε διεθνές επίπεδο και εκπροσωπείται στη χώρα μας από την τρόικα. Έτσι:

- Πρώτον, τόσο η υπερεθνική Χούντα όσο και η δική μας δεν έχουν την παραμικρή λαϊκή νομιμοποίηση, η πρώτη για να μακελεύει λαούς στρα-

124. Π.χ. ΑΚ, περιοδικό *Ευτοπία*, Καστοριαδικές οργανώσεις διαφόρων ειδών, Φ. Τερζάκης, Μ. Θεοδοσιάδης κ.α.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τιωτικά (Λιβύη, Συρία κ.λπ., ή να καταστρέφει άλλους οικονομικά (Ελλάδα, Πορτογαλία, Ιρλανδία, Ισπανία κ.λπ.), με στόχο τη μεγιστοποίηση των κερδών των πολυεθνικών, των Τραπεζιτών και γενικά αυτών που ελέγχουν την διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, και η δεύτερη να συμμετέχει στην οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων της χώρας μας, εξαπατώντας τον λαό ότι δεν υπάρχει άλλη λύση.

- Δεύτερον, τόσο η υπερεθνική Χούντα όσο και η δική μας στηρίζονται άμεσα ή έμμεσα από την παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», διεθνή και εγχώρια αντίστοιχα, που λειτουργεί σαν δεκανίκι του συστήματος.
- Τρίτον, και οι δύο Χούντες ασκούν ολοκληρωτικό έλεγχο στα διεθνή ΜΜΕ η πρώτη (βλ. π.χ. την ολοκληρωτική προπαγάνδα για τη Λιβύη) και στα εγχώρια κανάλια η δεύτερη (βλ. την αντίστοιχη προπαγάνδα για τον «μονόδρομο»).
- Τέταρτον, τόσο η υπερεθνική όσο και η δική μας Χούντα στηρίζονται σε πλούσια αμειβόμενες think tanks, συμβούλους και ΜΚΟ για να αναπαράγουν την «αλήθεια» τους και βέβαια σε πρόθυμους «ειδικούς» Πανεπιστημιακούς (ακόμη και της «Αριστεράς»!)[125] για να δίνουν και δήθεν «αντικειμενικό» χαρακτήρα σε αυτή.
- Πέμπτον, σε τελική ανάλυση και οι δύο Χούντες θεμελιώνουν τη δύναμη τους στην ωμή βία που ασκούν ο νατοϊκός στρατός, στην πρώτη περίπτωση, και τα ΜΑΤ κ.λπ. στην δεύτερη.

(*Ελευθεροτυπία* 22/10/2011)

Η Χουντική απόπειρα συντριβής κάθε αντίστασης

Τα γεγονότα των τελευταίων ημερών φανερώνουν ότι έχουμε μια συντονισμένη απόπειρα συντριβής κάθε αντίστασης από την Κοινοβουλευτική Χούντα, με στόχο το άνετο ξεπούλημα του κοινωνικού μας πλούτου, που πρέπει μάλιστα να γίνει στις πιο εξευτελιστικές τιμές, αφού μας επιβάλλεται ακόμη και να αρνηθούμε καλύτερες προσφορές που δεν προέρχονται από μέλη της υπερεθνικής ελίτ (π.χ. Ρωσία)! Αναφέρομαι συγκεκριμένα:

– στην Χουντική πράξη της επίταξης απεργών για να σπάσουν την απερ-

125. Βλ πχ Βαρουφάκης, Τσακαλώτος, Σταθάκης, Μηλιός, Λαπαβίτσας, Βεργόπουλος, Μελάς - κάποιοι από τους οποίους γρήγορα βρήκαν τη θέση τους και στη Βουλή, αν όχι και τη Κυβέρνηση.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

γία στο μετρό, κάτι που δεν τόλμησε να κάνει ούτε η πιο αντιδραστική Βρετανική κυβέρνηση της Θάτσερ, όταν οι ανθρακωρύχοι για μήνες παρέλυαν την οικονομική ζωή της χώρας,

– στην παρεμπόδιση των αγροτών από τα ΜΑΤ να διαμαρτυρηθούν, κάτι που ούτε η πιο αντιδραστική Γαλλική Κυβέρνηση του Σαρκοζί τόλμησε, όταν οι αγρότες έμπαιναν με τα τρακτέρ στις πόλεις! Και, τέλος,

– στην επίθεση των ΜΑΤ κατά των συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ με Γκεμπελικές δικαιολογίες ότι κατέστρεψαν κρατική περιουσία, όταν το ΠΑΜΕ και το ΚΚΕ είναι γνωστά για τις Γκαντικές πρακτικές τους στη μεταπολίτευση.

Η κυβέρνηση αυτή είναι και συμπεριφέρεται σαν κοινοβουλευτική Χούντα, παρά τα άθλια ψέματα των καλοπληρωμένων παπαγάλων στα κανάλια (που επαναλαμβάνουν τα αντίστοιχα ψέματα της τρικομματικής κυβέρνησης των καλοβολεμένων αρχηγών με τα δεκάδες ακίνητα και περιουσιακά στοιχεία στη διάθεση τους), ότι δήθεν στηρίζεται στη λαϊκή πλειοψηφία για να περνά «νόμους» που συντρίβουν, όσο ποτέ άλλοτε από συστάσεως του Ελληνικού Κράτους, τα λαϊκά στρώματα, τα οποία αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού. Και αυτό, για τρεις λόγους.

Πρώτον, διότι η κυβέρνηση αυτή που στηρίζεται σε τρία κόμματα ψηφίστηκε από μια (σχετικά) μικρή μειοψηφία του εκλογικού σώματος. Έτσι, λόγω της μαζικής αύξησης της αποχής (που σημείωσε αύξηση ρεκόρ πάνω από 20% μεταξύ των εκλογών 2009 και 2012) η «λαοπρόβλητη» τρικομματική κυβέρνηση εκλέχτηκε από μόλις το 30% του εκλογικού σώματος! Δηλαδή, ακριβώς από το ίδιο ποσοστό που, όπως δείχνουν οι δημοσκοπήσεις, αγωνίζεται σήμερα να μείνουμε στην ΕΕ, παρά την καταστροφή που μας επιβάλλει η παραμονή μας σε αυτή. Όχι από σύμπτωση, αυτό είναι περίπου και το ποσοστό των βολεμένων συμπολιτών μας, οι οποίοι είτε δεν υπέστησαν το παραμικρό από την καταστροφή αυτή, όταν οι άλλοι πεινούν, κοιμούνται στους δρόμους ή σε παγωμένα σπίτια, αυτοκτονούν ή μεταναστεύουν, είτε, πολλοί από αυτούς, ωφελήθηκαν κιόλας αφού φρόντισαν (με την αρωγή των μνημονιακών κυβερνήσεων) να φυγαδεύσουν στο εξωτερικό τα συσσωρευμένα κεφάλαιά τους. Και φυσικά, η Κινέζικη «ανάπτυξη», που ετοιμάζει για εμάς η υπερεθνική ελίτ μαζί με την εγχώρια, δεν αποκλείεται να έλθει, αφού τώρα έχουν ήδη καθιερώσει τις προϋποθέσεις γι' αυτή: ελαστικές εργασιακές συνθήκες Αμερικάνικου τύπου, ατομικές συμβάσεις εργασίας, μισθούς και συντάξεις στα όρια (ή χαμηλότερα) της επιβίωσης, κατάρρευση των κοινωνικών υπηρεσιών συμπεριλαμβανομένης της Υγείας, Εκπαίδευσης κ.λπ.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Δεύτερον, η ωμή οικονομική βία που εφαρμόζει η Κυβέρνηση δεν έχει καμιά σχέση με τα προεκλογικά προγράμματα των κομμάτων που την απαρτίζουν που είχαν κοινή δέσμευση την ανα-διαπραγμάτευση για την βελτίωση των μνημονίων. Έτσι, τη μόνη «υπόσχεση» που τήρησαν (που ήταν και «υπόσχεση» του ΣΥΡΙΖΑ, του μεγαλύτερου μέρους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της πατριωτικής Αριστεράς κ.λπ.) ήταν συγχρόνως και απαίτηση των ελίτ να παραμείνουμε στην ΕΕ (έστω και αν φύγουμε –μας διώξουν– από την Ευρωζώνη), ανεξάρτητα από το κοινωνικό ή οικονομικό κόστος. Πρόκειται δηλαδή για καθαρή περίπτωση υφαρπαγής ψήφου, σαν αυτή του «Γιωργάκη».

Τρίτον, η επιστράτευση που επέβαλε είναι, στο εύρος της, καθαρά χουντικής φύσης που, όπως δηλώνουν οι εγκυρότεροι συνταγματολόγοι, καταπατά κατάφωρα το Σύνταγμα (άλλο πώς την βλέπουν τα δικαστήρια, όπως και τις απεργίες). Η επίταξη όμως είναι μια μπλόφα της εξουσίας γιατί προφανώς αν όλοι, ή έστω η μεγάλη πλειοψηφία των απεργών, ήταν αποφασισμένοι να την αγνοήσουν θα ήταν αδύνατη η συλλήβδην φυλάκιση τους, που όχι μόνο θα ήταν πρακτικά ατελέσφορη αφού τα ΜΜΜ θα παρέμεναν ακινητοποιημένα, αλλά και θα οδηγούσε στην κατάρρευση του μύθου της «δημοκρατικής» ΕΕ. Όμως, για να γίνει αυτό, θα έπρεπε να υπάρχει ένα βαθιά συνειδητοποιημένο απεργιακό κίνημα που, αυτο-οργανωμένο «από τα κάτω», θα ξεπέρναγε τις κομματικές συνδικαλιστικές ηγεσίες (που σήμερα το βραχυκυκλώνουν), αλλά και την ηγεσία της κοινοβουλευτικής Αριστεράς (συμπεριλαμβανόμενης της αντισυστημικής) που, αντί να προχωρήσει στην σύσσωμη αποχώρηση από την Βουλή μέχρι την άρση της επίταξης, προτίμησε να κάνει κοινοβουλευτικές ερωτήσεις για το θέμα, ενισχύοντας την ψευδή εικόνα της «κανονικότητας» που τόσο επιδίωκε η κοινοβουλευτική Χούντα και οι ελίτ!

(*Ελευθεροτυπία* 2/2/2013)

Η κοινοβουλευτική Χούντα εν δράσει και οι ευθύνες δημοσιογράφων, συνδικάτων και Αριστεράς

Τα γεγονότα των τελευταίων ημερών και ιδιαίτερα η αποβολή κάθε δημοκρατικού προσωπείου από την κοινοβουλευτική Χούντα που έχει διορίσει η Υπερεθνική ελίτ στην Ελλάδα για να την κυβερνά, είναι καθοριστικά. Έτσι, η Χούντα αυτή, ξεπερνώντας σε αυταρχικότητα ακόμη και

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

την στρατιωτική Χούντα Παπαδόπουλου, δεν δίστασε να κλείσει την κρατική τηλεόραση. Τα γεγονότα αυτά καθορίζουν πέραν κάθε πια αμφιβολίας τον χαρακτήρα του προτεκτοράτου[126] που έχει επιβάλλει η ελίτ αυτή μέσω της ΕΕ στην χώρα μας, με την πλήρη βέβαια σύμπραξη της ντόπιας ελίτ και των προνομιούχων στρωμάτων. Μόνο σε ένα προτεκτοράτο υπό κατοχή (στην προκειμένη περίπτωση οικονομική), οι γκαουλάιτερ διατάσσουν τα όργανά τους που παριστάνουν τους κυβερνήτες, και ένα «πρόεδρο Δημοκρατίας» που προφανώς δεν έχει ακούσει στη ζωή του τη λέξη «παραίτηση», ότι θέλουν τα ονοματεπώνυμα και διευθύνσεις 2000 δημοσίων υπαλλήλων. Και αυτοί, στη φούρια τους να εξυπηρετήσουν τα ξένα και ντόπια αφεντικά τους, σπεύδουν να κλείσουν εν μια νυκτί, χωρίς να ρωτήσουν κανένα, τα μοναδικά μη ιδιωτικά κανάλια της χώρας.

Είναι φανερό ότι η πράξη αυτή αποτελεί την κορύφωση, αλλά συγχρόνως και την έναρξη της τελικής φάσης στη διαδικασία πλήρους μετατροπής της χώρας σε μια Κινεζοποιημένη Ευρωπαϊκή οικονομία όπου:

- όλος ο κοινωνικός πλούτος της θα είναι ξεπουλημένος σε πολυεθνικές για ένα κομμάτι ψωμί,
- οι εργαζόμενοι της δεν θα έχουν κανένα ουσιαστικό εργασιακό δικαίωμα και θα είναι στην απόλυτη δικαιοδοσία του εργοδότη τους για το πότε θα τους προσλαμβάνει και πότε θα τους απολύει κατά βούληση, καθώς και για τα άθλια μεροκάματα που μόλις θα καλύπτουν τις ανάγκες επιβίωσης,
- οι «τυχεροί» νέοι που θα μπορούν να σπουδάσουν στα Πανεπιστήμια, τα οποία σύντομα θα αρχίσουν να εισάγουν δίδακτρα, θα είναι ευτυχείς να βρίσκουν δουλειά σε κάποια πολυεθνική στην Ελλάδα ή κυρίως στο εξωτερικό,
- οι άρρωστοι θα στριμώχνονται σε άθλια δημόσια νοσοκομεία με γιατρούς και νοσοκόμους να δουλεύουν κάτω από εξοντωτικές συνθήκες, και
- οι συνταξιούχοι θα ζουν στο όριο της απόλυτης φτώχειας, έχοντας χάσει τις εισφορές που πλήρωναν όλη τους τη ζωή για να ζήσουν λίγα χρόνια ανθρώπινα μετά από τον μόχθο μιας ολόκληρης ζωής - για χάρη, υποτίθεται, της αποπληρωμής ενός Χρέους που έκαναν οι ελίτ και οι προνομιούχοι, για το οποίο βέβαια δεν τους ρώτησε κανείς!

Και όλα αυτά, ενώ τα «γκέτο» των προνομιούχων (περίπου 30% του πληθυσμού που είναι και οι ευνοημένοι της παγκοσμιοποίησης) θα θερι-

126. Βλ. Τ.Φ., *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ*, (Γόρδιος, Νοέμ. 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

εύουν, με τα δικά τους πολυτελή νοσοκομεία και σχολεία, τις υπερπολυτελείς βίλες Χολιγουντιανού τύπου με τις πισίνες και ενώ τα «σκάφη» τους στις πολυτελείς μαρίνες (ιδιοκτησίας Κατάρ κ.λπ.) θα τους περιμένουν. Φυσικά, το πανάθλιο αυτό σύστημα των «δύο κόσμων», οι οποίοι θα είναι περισσότερο διακριτοί παρά ποτέ, θα θεωρείται «ανάπτυξη», αφού το ΑΕΠ θα αυξάνει και η άθλια υποαπασχόληση θα θεωρείται πλήρης απασχόληση, όπως ακριβώς γίνεται σήμερα στις περισσότερες Λατινοαμερικανικές χώρες και τώρα αυξανόμενα στην Ευρώπη, αρχίζοντας με τις χώρες του τ. Υπαρκτού και συνεχίζοντας στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Το κλείσιμο επομένως της ΕΡΤ είναι απλά ο καταλύτης που θα ολοκληρώσει την καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων που άρχισε με τα Μνημόνια και τώρα θα συνεχιστεί με μαζικές απολύσεις, ολοκλήρωση του ξεπουλήματος κοινωνικού πλούτου κ.λπ. Γι' αυτό και δεν έχει καμία πρακτική σημασία αν τελικά οι ελίτ βρουν κάποια μπαλωματική λύση ώστε να συνεχίσει η ΕΡΤ, είτε σαν ΕΡΤ-μαϊμού, είτε κανονικά, μετά από κάποιο «πάγωμα» που θα επιβάλλει το ΣτΕ μέχρι τον Οκτώβρη. Το «μήνυμα» που θέλει να περάσει στον Ελληνικό λαό η Χούντα που τώρα παριστάνει και τη «Θάτσερ-μαϊμού», το πέρασε: να τρομοκρατήσει τον λαό για την παντοδυναμία της. Έτσι, αντίθετα με τη Θάτσερ που είχε τη στήριξη μιας τεράστιας μεσαίας τάξης, η δική μας Χούντα στηρίζεται μόνο στις ελίτ και τα «νέα» προνομιούχα στρώματα (κν. «λαμόγια») που δημιούργησε κυρίως το ΠΑΣΟΚ (πέρα από τα παραδοσιακά προνομιούχα στρώματα που ψήφιζαν πάντα δεξιά), εφόσον η «μεσαία τάξη» που δημιούργησε το ΠΑΣΟΚ στον δημόσιο τομέα σήμερα είναι υπό διωγμό από τη ντόπια και την υπερεθνική ελίτ.

Όμως, δεν είναι μόνο οι ελίτ που ευθύνονται για το κλείσιμο της ΕΡΤ. Το ίδιο συνυπεύθυνες είναι η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ που, όπως συνηθίζουν, έκαναν μια 24ωρη απεργία σε μερικούς κλάδους για την τιμή των όπλων, αντί να κηρύξουν γενική απεργία διαρκείας, όπως επέβαλλε η κρισιμότητα των περιστάσεων, διότι, όπως ανέφερα, το τι έγινε στην ΕΡΤ είναι προπομπός αυτών που θα επακολουθήσουν. Μόνο μια γενική απεργία διαρκείας με καθαρό πολιτικό περιεχόμενο ενάντια στην ΕΕ και την παγκοσμιοποίηση, καθώς και την Χουντοποίηση της χώρας, θα έδινε την ευκαιρία στα λαϊκά στρώματα, τα οποία κυρίως θα πληρώσουν την ολοκληρούμενη καταστροφή, να ακινητοποιήσουν τη χώρα. Κατόπιν, ας έκανε η κοινοβουλευτική Χούντα επιστράτευση και σύλληψη των εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων, ή ας τολμούσε να κάνει στρατιωτικό Νόμο, για να συνειδητοποιήσει ακόμη και τους λιγότερο συνειδητοποιημένους στα λαϊκά

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στρώματα για την επιτακτική ανάγκη ενός Μετώπου Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης.

Αλλά, για να έλθουμε και στους δημοσιογράφους, το ίδιο συνυπεύθυνη είναι η σημερινή ηγεσία της ΕΣΗΕΑ, η οποία τόσο καιρό ενθάρρυνε συνεχείς απεργίες στην ΕΡΤ, που δεν τις συνέδεε όμως με παράλληλες απεργίες στα ιδιωτικά κανάλια, με αποτέλεσμα την απαξίωση της δημόσιας έναντι της ιδιωτικής τηλεόρασης που έχανε συνεχώς σε όρους τηλεθέασης, έτσι ώστε σήμερα η ΕΡΤ να είναι έτοιμη να κλείσει και αύριο να επανιδρυθεί κατά τρόπο που θα είναι ώριμο φρούτο για ιδιωτικοποίηση. Σήμερα, η ίδια αμαρτωλή ηγεσία της ΕΣΗΕΑ (που είναι γνωστή και για τον ρόλο της στο κλείσιμο της *Ελευθεροτυπίας* πέρυσι, ενώ συνεργαζόταν με τ. συντάκτες της για την έκδοση κλώνου της), φρόντισε να σιγήσει κάθε ΜΜΕ ώστε οι πολίτες να μην έχουν ιδέα για τα τεκταινόμενα, ενώ συγχρόνως να αποδυναμώνεται η μαζικοποίηση της λαϊκής οργής. Τα κοινωνικά μίντια, ακόμη και όταν είναι καλοπροαίρετα όπως συμβαίνει με αρκετές ιστοσελίδες, προφανώς δεν έχουν απήχηση στη πλειοψηφία του ελληνικού λαού που δεν έχει καν πρόσβαση σε κομπιούτερ. Όμως υπήρχε τρόπος για να μην μένει η πλειοψηφία του λαού στο σκοτάδι, όπως θέλουν οι ελίτ και κατά τεκμήριο και η ηγεσία της ΕΣΗΕΑ. Όπως ιστορικά γινόταν σε παρόμοιες γενικές απεργίες των ΜΜΕ, θα μπορούσε να βγαίνει ένα κοινό φύλλο των απεργών δημοσιογράφων, το οποίο θα ήταν κυρίως ειδησεογραφικό και την αντικειμενικότητα του θα εξασφάλιζε μια επιτροπή των απεργών που θα εξέφραζε όλες τις πολιτικές τάσεις της γενικής τους συνέλευσης, ώστε να μην μένει το κοινό στο σκοτάδι την κρίσιμη αυτή στιγμή. Αντίθετα, με την τακτική που διάλεξε η ΕΣΗΕΑ γρήγορα θα ξεφτίσει η απεργία, ιδιαίτερα αν δοθούν οι μπαλωματικές λύσεις που ανέφερα, αφού και χωρίς αυτές ήδη άρχισε να σπάει η απεργία με τις περισσότερες εφημερίδες να κυκλοφορούν το Σαββατοκύριακο.

Και, φυσικά, οι δημοσιογράφοι της δημόσιας τηλεόρασης φρόντισαν και οι ίδιοι να την απαξιώσουν, κυρίως στα χρόνια της κρίσης, δουλεύοντας αδιαμαρτύρητα σαν φερέφωνα της Χουντικής προπαγάνδας. Έτσι, κάθε φωνή που έθετε την μονομερή άμεση έξοδο από την ΕΕ (όχι απλά την Ευρωζώνη που είναι άλλη μια απάτη!) σαν αναγκαία προϋπόθεση για την έξοδο της χώρας από την καταστροφή, ήταν «κομμένη» από τα πάνελ και τις συνεντεύξεις των δημοσιογράφων της δημόσιας τηλεόρασης, οι οποίοι ποτέ δεν διαμαρτυρήθηκαν γι' αυτή την άθλια λογοκρισία που προφανώς την θεωρούσαν φυσική. Γι' αυτό άλλωστε και τώρα η κατειλημμένη ΕΡΤ (που εκπέμπει χάρη στην EBU) προβάλλει τους ίδιους αναλυτές και

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

θέσεις που προέβαλλε και πριν, δίνοντας τους μάλιστα τώρα και «εναλλακτικό» χρώμα, αντί να αρχίσει μια καμπάνια διαφώτισης του λαού για τα πραγματικά αίτια της κρίσης στην ΕΡΤ, που οφείλεται βέβαια στη γενικότερη κρίση στην οποία μας καταδίκασε η ένταξη μας στην ΕΕ. Έτσι δίνουν έναν καθαρά συντεχνιακό χαρακτήρα στον αγώνα τους, όπως ακριβώς θέλει και η ελίτ, δικαιώνοντας και τη Χουντική προπαγάνδα. Από αυτή τη σκοπιά η κατειλημμένη ΕΡΤ σήμερα παίζει τον ρόλο ενός «πολυτεχνείουμαϊμού», γιατί βέβαια οι φοιτητές τότε δεν αναφερόντουσαν μόνο ή ούτε καν, κυρίως, στα φοιτητικά αιτήματα, αλλά στα γενικότερα αιτήματα του λαού - γι' αυτό και κέρδισαν την λαϊκή εμπιστοσύνη. Όπως αντίστοιχα δεν διαμαρτυρήθηκαν οι ίδιοι δημοσιογράφοι για την κατάφωρη παραβίαση της αρχής της ελευθερίας του Λόγου όταν ένα νόμιμο κόμμα που σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις (VPRC) προσελκύει 13-15% των ψήφων «κόπηκε» για τις απεχθείς απόψεις του. Όμως, με την ίδια λογική, θα μπορούσε αύριο να κοπεί π.χ. και το ΚΚΕ αν έθετε θέμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ! Αλλά, είναι βασική αρχή ότι η ελευθερία του Λόγου ή είναι αδιαίρετη ή είναι ανύπαρκτη. Φασιστικές τάσεις μπορούν να κτυπηθούν μόνο με τον δημοκρατικό ορθολογισμό και την ελευθερία του Λόγου, όχι με το φίμωμα, όπως έκανε η Χουντική ΕΡΤ!

Τέλος ίση, αν όχι μεγαλύτερη, ευθύνη φέρνει η κοινοβουλευτική Αριστερά, η οποία δεν τόλμησε να αποχωρήσει από την Βουλή και να καλέσει τον Λαό σε συλλαλητήριο έξω από αυτή μέχρι να ψηφιστεί σε έκτακτη συνεδρίαση η απόρριψη του ψευδο-νόμου που ενέκρινε η κοινοβουλευτική Χούντα και να προκηρυχθούν άμεσες εκλογές που θα έκριναν οριστικά και το θέμα της ένταξης μας στην ΕΕ, (εάν βέβαια η Αριστερά μας τολμούσε να το θέσει σαν κύριο θέμα!) Εάν η Αριστερά δεν τολμήσει ούτε αυτή την ύστατη στιγμή να παίξει τον ρόλο της, και επικρατήσουν πάλι οι απόψεις των πολλών βολεμένων μέσα στην ΕΕ στελεχών της, η αναπόφευκτη συνέπεια είναι ότι θα έχει την τύχη της Ευρωπαϊκής «Αριστεράς».

(Μια προηγούμενη πρώτη εκδοχή του άρθρου αυτού επρόκειτο να δημοσιευθεί στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία της 16/6/2013 που λόγω της απεργίας των εργαζομένων στα ΜΜΕ δεν κυκλοφόρησε. Το άρθρο δημοσιεύθηκε μόνο ηλεκτρονικά στο **www.inclusivedemocracy.org.**

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Ελληνικό προτεκτοράτο, ώρα μηδέν

Ενώ η παράσταση στο «θέατρο Μαξίμου» των επαγγελματιών πολιτικάντηδων την στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές βρίσκεται στη τρίτη πράξη της, είναι πια φανερό τι παίχθηκε στα παρασκήνια. Τα γεγονότα των τελευταίων ημερών δεν αποτελούσαν επίθεση κατά της δημοκρατίας, όπως ψευδώς παρουσίασε το θέμα η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» στην Ελλάδα και διεθνώς. Και αυτό, γιατί η «δημοκρατία» της κοινοβουλευτικής Χούντας, που επιβάλλει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, δεν κινδύνευσε ποτέ από το προσωρινό «κλείσιμο» την ΕΡΤ που στόχο είχε να τρομοκρατήσει τα λαϊκά στρώματα ώστε να περάσουν ευκολότερα:

- η «μεταρρύθμιση» της δημόσιας τηλεόρασης με βάση τα πρότυπα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που περιλαμβάνουν μαζικές απολύσεις των εργαζομένων σε αυτή, ώστε να ικανοποιηθούν και οι απαιτήσεις της τρόικας που απαιτούσε ονοματεπώνυμα και διευθύνσεις 2.000 υπαλλήλων μέχρι το τέλος του μήνα από τους διαχειριστές του Ελληνικού προτεκτοράτου (πολιτική και πολιτειακή εξουσία, δικαστική εξουσία κ.λπ.)
- τα χειρότερα μέτρα που θα ακολουθήσουν σύντομα, δηλαδή, οι μαζικές απολύσεις στον δημόσιο τομέα, οι ιδιωτικοποιήσεις και, γενικότερα, το ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου
- το κλείσιμο νοσοκομείων, σχολείων, Πανεπιστημιακών Σχολών, αν όχι και Πανεπιστημίων, και η γενικότερη κατάρρευση κάθε κοινωνικής υπηρεσίας, πάντα προς όφελος των «μεταρρυθμίσεων» που θα μας κάνουν πιο «αποδοτικούς» στον παγκόσμιο ανταγωνισμό.

Φυσικά, αυτό δεν σημαίνει ότι όλες αυτές οι κοινωνικές υπηρεσίες, με προεξάρχουσα τη δημόσια τηλεόραση, δεν χρειάζονται ριζικές αλλαγές για να ικανοποιούν πραγματικά τις λαϊκές ανάγκες. Όμως οι αλλαγές αυτές δεν έχουν καμιά σχέση με τις μεταρρυθμίσεις που επιβάλλει η λογική της αγοράς, παρά τους αποπροσανατολιστικούς μύθους του ΣΥΡΙΖΑ, ο αρχηγός του οποίου πριν μερικούς μόλις μήνες θαύμαζε τον δήθεν «αγώνα κατά του νεοφιλελευθερισμού» κάποιων εξίσου απατηλών λατινοαμερικάνικων ηγεσιών, όπως αυτή της Βραζιλίας, όπου σήμερα εξελίσσεται μια μαζική λαϊκή εξέγερση.

Έτσι, στην Ελλάδα, συνδικαλιστικά σωματεία στον Τύπο, όπως η Συντονιστική Επιτροπή των Συνεργαζόμενων Ομοσπονδιών και Ενώσεων του Τύπου (η οποία «οργάνωσε» το φιάσκο της δήθεν διαρκούς απεργίας των ΜΜΕ) χαιρέτισε την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας ως «νίκη της δημοκρατίας» και των εργαζομένων στην ΕΡΤ (όπως άλλωστε

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

έκανε και ο ΣΥΡΙΖΑ). Δηλαδή, ουσιαστικά χαιρέτισε την απόφαση που νομιμοποιούσε τη σφαγή των υπαλλήλων της, αφού το ΣτΕ δεν θεώρησε την Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου αντισυνταγματική, όπως δεν θεώρησε παλαιότερα αντισυνταγματικά τα Μνημόνια και το χαράτσι. Παράλληλα, ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ καλούσαν σε 24ωρη «γενική απεργία» (μερικών κλάδων), για την «τιμή των όπλων», όπως έκαναν από τότε που ξεκίνησε η οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων.

Αντίστοιχα, η Ευρωπαϊκή Αριστερά που παντοιοτρόπως ενισχύει την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ στην εξαπάτηση του Ελληνικού λαού ότι, μέσα στην ΕΕ, θα μπορούσε να σταματήσει η σημερινή καταστροφή, μαζί με την Ευρωπαϊκή ελίτ, καταδίκαζαν το «κλείσιμο» της ΕΡΤ, χωρίς να αναφέρει κανένας τους ότι το «κλείσιμο» αυτό ουσιαστικά απαιτήθηκε (έστω έμμεσα) από την ίδια ελίτ, μέσω της τρόικας, με την πλήρη βέβαια σύμπνοια της ελληνικής ελίτ.

Αλλά και για κάποιους «Μαρξιστές της συμφοράς» η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση δεν είναι νέο συστημικό φαινόμενο, η Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε) είναι ανύπαρκτη, και η Ελλάδα δεν αποτελεί προτεκτοράτο της αλλά, αντίθετα, (με βάση στατιστικά στοιχεία και «αναλύσεις» που θα έκαναν μετεξεταστέο οποιονδήποτε φοιτητή οικονομικών σε έγκυρο Πανεπιστήμιο) είναι μια «ιμπεριαλιστική χώρα» (sic!). Και αυτό, τη στιγμή που ακόμη και διεθνείς οργανισμοί την μετατάσσουν σήμερα στη κατηγορία των υπανάπτυκτων χωρών! Αντίθετα, γι' αυτούς τους «αναλυτές» ο βασικός παράγοντας στο «κλείσιμο» της ΕΡΤ ήταν η ντόπια ελίτ, μέσω της Digea των μεγαλοεκδοτών, οι οποίοι, στην «ιμπεριαλιστική» Ελλάδα, προφανώς λειτουργούν ανεξάρτητα από την Υ/Ε! Ευτυχώς, δηλαδή, που υπάρχουν και φωτισμένοι Μαρξιστές στον διεθνή χώρο (π.χ. Leslie Sklair) που προσπαθούν να αναλύσουν το νέο φαινόμενο της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, αντίθετα με τα Μαρξιστικά απολιθώματα μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΚΚΕ, που δεν έχουν πάρει είδηση για τη σημασία του φαινομένου, ενώ στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ εσκεμμένα το αγνοούν επειδή βολεύονται μέσα στην ΕΕ. Όλοι αυτοί μιλούν για «ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις» με βάση τον «Ιμπεριαλισμό» του Λένιν, που αναφέρεται στον καπιταλισμό των ιμπεριαλιστικών κρατών-εθνών του 19ου αιώνα και έχει ελάχιστη σχέση με τον παγκοσμιοποιημένο κόσμο μας, όπου μόλις προχθές η Υ/Ε αποφάσισε την έναρξη άμεσων διαπραγματεύσεων για την εμπορική ενσωμάτωση ΕΕ και ΗΠΑ στην μεγαλύτερη, ιστορικά, εμπορική συμφωνία!

Περιττό να προσθέσω ότι η υπό κατάληψη ΕΡΤ έδειξε για άλλη μια

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

φορά τον ρόλο της σαν φερέφωνο της Υ/Ε και της ντόπιας ελίτ. Έτσι οι ίδιες ανώδυνες «αιρετικές» φωνές παρέλαυναν από τα μικρόφωνα των ίδιων εκφωνητών που λειτουργούσαν σε όλη την κρίση, αποκλείοντας κάθε φωνή που θα έθετε το θέμα της πραγματικής αιτίας της καταστροφής στην πλήρη ενσωμάτωση της χώρας στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, μέσω της ένταξης της στην ΕΕ.

Συμπερασματικά, το «κλείσιμο» της ΕΡΤ αποτελεί την ώρα μηδέν για το Ελληνικό προτεκτοράτο, αφού αποτελεί την κορύφωση της κρίσης, αλλά συγχρόνως και την έναρξη της τελικής φάσης «Κινεζοποίησης» του.

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 3 Ιουνίου 2013)

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 5

ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΦΑΣΙΣΜΟΣ *

Η βία στην εποχή της παγκοσμιοποίησης

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η βία στη Νέα Διεθνή Τάξη που ανέτειλε με την ανάδυση της παγκοσμιοποίησης (που μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι στο σύστημα της οικονομίας της αγοράς, παρά τα αποπροσανατολιστικά παραμύθια της «Αριστεράς») και την κατάρρευση του «Υπαρκτού», έχει μαζικοποιηθεί. Όχι μόνο διεθνώς, αλλά και στη χώρα μας, όπου η οικονομική βία που ασκεί η Υπερεθνική ελίτ σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων (μέτρα φτωχοποίησης, καθιέρωση εργασιακού Μεσαίωνα, ξεπούλημα κοινωνικού πλούτου κ.λπ.) αναπόφευκτα συνοδεύεται από την πρωτόγνωρη ένταση της κρατικής βίας που ασκούν οι κλητήρες της ελίτ αυτής που παριστάνουν τους κυβερνήτες μας. Έστω και αν αυτή συνήθως παίρνει τη μορφή απειλής μαζικής βίας, αφού δεν είναι συχνά αναγκαία η άσκησή της. Αλλά είναι πράγματι απελπιστικές συνήθως οι αναλύσεις της βίας σήμερα από μια Αριστερά που, στερούμενη αναλυτικών εργαλείων για την ερμηνεία του φαινομένου της παγκοσμιοποίησης και τη συνακόλουθη ένταση της βίας, προσπαθεί να την αναλύσει με εργαλεία του 19ου αιώνα ή των αρχών του 20ού.[127]

---

* Το κεφάλαιο αυτό βασίζεται σε σειρά άρθρων που δημοσιεύτηκαν, κατά σειρά, στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία,* 21/4/2013, 22/9/2013, 29/9/2013, 6/10/1313, 13/10/13, 27/10/2013, 10 και 17/11/2013, 8/12/2013, 13/4/2014, 20/4/2014, 11/5/2014, 6/4/2014, 2/3/2014 & 27/7/2014.

127. Τυπικό παράδειγμα η παλαιολιθική «ανάλυση» της βίας και της δημοκρατίας σήμερα, με αφορμή τη δίωξη της Χρυσής Αυγής, από τον γνωστό «Μαρξιστή της συμφοράς» Γ. Μηλιό, από τους φανατικότερους οπαδούς της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» και ένα από τους θεωρητικούς πρωτεργάτες της σημερινής καταστροφής, ο οποίος καταστροφολογούσε ασύστολα στα μίντια (μαζί με όλους τους συστημικούς αναλυτές!) για την καταστροφή που θ'ακολουθούσε τυχόν έξοδο από την Ευρωζώνη! Editorial, Περιοδικό *Θέσεις,* τ. 125, Οκτώβριος - Δεκέμβριος 2013.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Παράλληλα, κάποιοι αμεσοδημοκράτες της συμφοράς ανάγουν το φαινόμενο της βίας σήμερα στην έλλειψη αμεσοδημοκρατικών μορφών οργάνωσης, φέρνοντας για παράδειγμα τις συνελεύσεις των αγανακτισμένων στην Ελλάδα και αλλού που δήθεν ανέδειξαν την αξία της συλλογικής δύναμης έναντι της βίας. Και αυτό, όταν άρκεσε η χρήση ήπιας (σχετικά) βίας από το κράτος για να εξαφανιστεί το «κίνημα» των αγανακτισμένων παγκοσμίως!

Αναπόφευκτα, η βία που ξεκινά «από πάνω» και μένει, κατά κανόνα, ατιμώρητη, επεκτείνεται στη συνέχεια σε προνομιούχα κοινωνικά στρώματα, όπως οι εγκληματίες τσιφλικάδες της Μανωλάδας, οι οποίοι εγκληματούν συστηματικά, ακριβώς γιατί έχουν εξασφαλισμένη την ατιμωρησία. Η εναλλακτική «βολική» εξήγηση είναι ότι αυτά αποτελούν ρατσιστικά φαινόμενα. Όπως αντίστοιχα φθάνουν σήμερα πολλοί στην «Αριστερά» να κατηγορούν έμμεσα για ρατσισμό (αν όχι για φασιστικές τάσεις!) το 10-15% του λαού που όπως δείχνουν οι δημοσκοπήσεις προτίθεται να ψηφίσει Χρυσή Αυγή. Έτσι, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, έχουμε και αντιφασιστικές διαδηλώσεις, λες και είμαστε στη δεκαετία του 1930 που βασίλευε το κράτος-έθνος! Όμως, αυτό δεν είναι τυχαίο γιατί αυτές τις άκρως αποπροσανατολιστικές απόψεις για τα αίτια της σημερινής οικονομικής αλλά και ηθικής εξαθλίωσης τις παράγουν τα ίδια τα πολιτικά και ιδεολογικά όργανα της παγκοσμιοποίησης και κατόπιν τις αναπαράγει η «Αριστερά». Δηλαδή, τα θεσμικά όργανα της ΕΕ, τα ελεγχόμενα από τις ελίτ ΜΜΕ που ωφελούνται από την παγκοσμιοποίηση, και οι ΜΚΟ που χρηματοδοτούνται από τα διάφορα «ευαγή» ιδρύματα τύπου Σόρος για να προπαγανδίζουν την ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης που θεμελιώνεται στην ιδεολογία των ατομικών δικαιωμάτων - που δικαιολόγησε τη σφαγή του λαού της Λιβύης χθες και αυτή της Συρίας αύριο.

Έτσι αποπροσανατολίζουν τα λαϊκά στρώματα για τις πραγματικές αιτίες της καταστροφής τους, που δεν έχουν βέβαια σχέση με την άνοδο του φασισμού και του ρατσισμού αλλά με τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση που είναι επίσης η απώτερη αιτία της μαζικής αύξησης της μετανάστευσης από τον «Νότο» σήμερα (και από τον Ευρωπαϊκό Νότο στον οποίο ανήκει και η Ελλάδα) στον «Βορρά». Αντί δηλαδή η Αριστερά να οργανώσει μαχητικές διαδηλώσεις κατά του κράτους που ανέχεται τα κρούσματα ρατσιστικής βίας από ολιγάριθμους ανεγκέφαλους τραμπούκους εναντίον εξαθλιωμένων μεταναστών που μας εξευτελίζουν σαν λαό, (ή –αν το κράτος αγνοήσει τις διαδηλώσεις αυτές– να οργανώσει επιτροπές περιφρούρησης των μεταναστών), οργανώνει αντιφασιστικές διαδηλώσεις! Και αυτό,

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

όταν και μόνο η έξοδός μας από την ΕΕ και η ακύρωση της συναφούς συνθήκης του Δουβλίνου θα ήταν σημαντικό βήμα στην επίλυση του προβλήματος των παράνομων μεταναστών, οι οποίοι άλλωστε είναι γνωστό ότι χρησιμοποιούν βασικά την Ελλάδα σαν διαμετακομιστικό κέντρο.

Η ίδια «Αριστερά» δέχεται χωρίς αντίλογο την αποπροσανατολιστική προπαγάνδα των συστημικών ΜΜΕ ότι δήθεν θα μας σώσει η εξωστρέφεια (δηλαδή η παραπέρα ενσωμάτωση μας στη παγκοσμιοποιημένη οικονομία) που ήταν όμως η απώτερη αιτία για τη σημερινή κρίση.[128] Σε ένα μάλιστα λόγο-μνημείο ιστορικής ασχετοσύνης, ο αρχηγός της κοινοβουλευτικής Χούντας τόνισε ότι η Ελλάδα δεν έχει πρόβλημα ανταγωνιστικότητας για να επιβιώσει στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία, αναφέροντας ως ιστορικά παραδείγματα χωρών με ανάλογο μέγεθος που μέσα σε συνθήκες ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών κατάφεραν να αναπτυχθούν την Ολλανδία, τις Σκανδιναβικές χώρες, και το Ισραήλ. Φυσικά ακόμη και πρωτοετής φοιτητής Οικονομικής Ιστορίας ξέρει ότι οι μεν πρώτες χώρες ανήκαν στο κλειστό κλαμπ των μητροπολιτικών κέντρων ήδη από τον 19ο αιώνα, το δε Ισραήλ είναι μια χώρα εποίκων από τα μητροπολιτικά βασικά κέντρα με μαζική εισροή κεφαλαίων από τους απανταχού Σιωνιστές. Όμως, μολονότι ανάπτυξη με την έννοια της αύξησης του ΑΕΠ μπορεί πράγματι να σημειωθεί και στην Ελλάδα αν η Κινεζοποιημένη εργασία προσελκύσει κάποιες επενδύσεις, τέτοιου είδους «ανάπτυξη» έχει και η Ινδία, όπως και η Κίνα, όπου το 80-90% του λαού ζουν σε άθλιες συνθήκες, χωρίς βασικές υπηρεσίες υγείας, εκπαίδευσης κ.λπ.

Ο Περισπασμός της Χρυσής Αυγής

Οι βίαιες συγκρούσεις μεταξύ πολιτικών ομάδων της ακροδεξιάς και της (αναρχικής συνήθως) Αριστεράς είναι κοινό φαινόμενο από πολλά χρόνια σε χώρες όπως η Γαλλία και η Γερμανία. Με την μαζική είσοδο της Χρυσής Αυγής (ΧΑ) στο Ελληνικό πολιτικό τοπίο, η οποία αποδεδειγμένα επιδιδόταν σε βίαιες επιθέσεις κατά ανίσχυρων μεταναστών που τους έφερε στη χώρα μας η παγκοσμιοποίηση, εισάχθηκε και το φαινόμενο παρόμοιων πολιτικών συγκρούσεων, όταν αριστερές ομάδες έκαναν τη δουλειά που

128. Βλ. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010), κεφ. 3.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

δεν έκανε το Κράτος, προσπαθώντας να προστατεύσουν τα μεγαλύτερα θύματα της παγκοσμιοποίησης. Στον απόηχο παρόμοιων συγκρούσεων ήλθε και ο θανάσιμος τραυματισμός του Παύλου Φύσσα, ο οποίος κατά πάσα πιθανότητα δεν ήταν προσχεδιασμένη δολοφονία, εφόσον άλλωστε δεν είχε κανένα κίνητρο η ΧΑ να αναγκάσει ακόμη και κάποιους προστάτες της μέσα στη Κοινοβουλευτική Χούντα να συναινέσουν σε άγριες διώξεις εναντίον μελών της που πιθανότατα θα έχουν και αρνητικές επιπτώσεις στα εκλογικά ποσοστά της.

Μιλώ για κάποιους προστάτες της, γιατί βέβαια δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία πώς τόσο καιρό που η ΧΑ προέβαινε σε εγκληματικές πράξεις κατά μεταναστών δεν είχε κινηθεί καμιά δίωξη εναντίον της, όχι σαν οργάνωσης, αλλά εναντίον συγκεκριμένων μελών της που αποδεδειγμένα διέπρατταν εγκληματικές πράξεις. Προφανώς, η ανοχή των Σωμάτων Ασφαλείας απέναντι σε παρόμοιες εγκληματικές πράξεις δεν οφειλόταν μόνο στο δυσανάλογα μεγάλο ποσοστό ψηφοφόρων της οργάνωσης σε αυτά, αλλά κυρίως σε εντολές «άνωθεν». Ουσιαστικά, δηλαδή, η Κοινοβουλευτική Χούντα περίμενε να υπάρξει νεκρός για να κηρύξει ολόκληρη την οργάνωση εγκληματική, γεγονός που ιδιαίτερα βολεύει τα κόμματα που μετέχουν σε αυτή, τα οποία θα καρπωθούν και τους ψηφοφόρους που θα μετακομίσουν από την ΧΑ, ενισχύοντας τα καταρρέοντα εκλογικά ποσοστά τους.

Το γεγονός όμως ότι η ΧΑ είχε κάποιους προστάτες στο «σύστημα» κάθε άλλο παρά την κάνει, από μόνο του, «συστημική» οργάνωση, όπως κάποιοι αφελώς, και πολλοί άλλοι εκ του πονηρού, υποστηρίζουν. Είναι άλλωστε γνωστό ότι εδώ και καιρό έχει ξεσηκωθεί κατά της ΧΑ όχι μόνο το ντόπιο κατεστημένο, συμπεριλαμβανομένης της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που υποστηρίζει τους μετανάστες, μαζί με τους Σύριους και Λίβυους «επαναστάτες» που έπαιξαν κρίσιμο ρόλο στη σφαγή του Συριακού και του Λιβυκού λαού! Το ίδιο συμβαίνει με τα όργανα της Υπερεθνικής και της Σιωνιστικής Ελίτ (πολιτικά, οικονομικά, ΜΜΕ, ΜΚΟ κ.λπ.),[129]

129, Έτσι, αμέσως μετά την είσοδο στη Βουλή της ΧΑ, η γνωστή Σιωνιστική Οργάνωση Anti Defamation League ζητούσε από τον Κ. Παπούλια να αρνηθεί τον διορισμό οποιουδήποτε μέλους της ΧΑ στη κυβέρνηση, ενώ στη συνέχεια ο πρόεδρος του Σιωνιστικού Παγκόσμιου Εβραϊκού Συμβουλίου (WJC) απαιτούσε από τον Α. Σαμαρά να θέσει εκτός νόμου την ΧΑ (*Ελευθεροτυπία*, 19/3/2013). Αργότερα, ακολούθησε και σχετική δήλωση της Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής, βλ. «ΗΠΑ: Η εβραϊκή κοινότητα (AJC) κατά της Χρυσής Αυγής», www.left.gr, 2/5/2013.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

που ομόφωνα απαιτούν την απαγόρευση της Οργάνωσης - ανεξάρτητα βέβαια από το τι λέει το 15%-20% του Ελληνικού λαού, και ανεξάρτητα από το γεγονός ότι το Σύνταγμά μας (που προφανώς το γράφουν στα παλιότερα των παπουτσιών τους) δεν επιτρέπει παρόμοιο μέτρο.

Και δεν είναι συστημική οργάνωση όχι μόνο εξαιτίας της άγριας δίωξης που υφίσταται από τις ντόπιες και διεθνείς ελίτ, αλλά και με βάση τους προγραμματικούς στόχους της που είναι παρόμοιοι με τους στόχους κάθε ιστορικού εθνικοσοσιαλιστικού ή «φασιστικού» κόμματος: αντίθεση τόσο στο κεφάλαιο όσο και στην αυτόνομα οργανωμένη εργασία, οικονομική αυτάρκεια, εθνικοποίηση ενεργειακών πηγών, «Ευρώπη των εθνών» αντί για την σημερινή «Ευρώπη του κεφαλαίου» κ.λπ. Όμως όλα αυτά είναι ανάθεμα για την Υ/Ε που διαχειρίζεται την παγκοσμιοποίηση και, σε συνεργασία με τη ντόπια ελίτ, έχει επιβάλλει την οικονομική κατοχή στο Λαό μας που οδηγεί στη πλήρη οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων. Με άλλα λόγια, η φυσική βία δεν είναι το κύριο χαρακτηριστικό ενός «φασιστικού» κόμματος, όπως συνήθως υποστηρίζεται. Άλλωστε, παρόμοια βία χρησιμοποιεί και η Κοινοβουλευτική Χούντα για να επιβάλλει με τα ΜΑΤ τις επιστρατεύσεις κ.λπ. μέτρα που ποτέ δεν ενέκρινε ο Λαός. Η Χούντα μάλιστα αυτή συνοδεύει την πολιτική βία με οικονομική βία, που έχει ήδη οδηγήσει σε χιλιάδες αυτοκτονίες στη χώρα μας, ραγδαία αύξηση της υπογεννητικότητας που μόλις αποκαλύφθηκε, δεκάδες χιλιάδες θανάτους από έλλειψη επαρκούς υγειονομικής και φαρμακευτικής περίθαλψης και σε εκατομμύρια κατεστραμμένες ζωές. Με αυτή την έννοια, η Κοινοβουλευτική Χούντα είναι το ίδιο, αν όχι περισσότερο, «φασιστική» με την ΧΑ. Όμως, όπως ανέφερα, ο φασιστικός χαρακτήρας μιας πολιτικής οντότητας δεν καθορίζεται μόνο από την στάση της σε σχέση με τη βία αλλά, κυρίως, από τους προγραμματικούς στόχους της. Άλλο, βέβαια, ότι η ΧΑ (όπως και άλλες παρόμοιες οργανώσεις) ζει σήμερα στη δεκαετία του 1930 των κρατών-εθνών, εφόσον κανένας από τους προγραμματικούς στόχους της δεν μπορεί να επιτευχθεί μέσα στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία της αγοράς, και, ακόμη χειρότερα, χωρίς άμεση έξοδο από την ΕΕ, που η ΧΑ δεν τολμά να ζητήσει!

Αλλά, αν η ΧΑ με βάση το πρόγραμμά της δεν είναι συστημική οργάνωση (πράγμα που δεν σημαίνει βέβαια ότι εξ αντιδιαστολής είναι αντισυστημική!) τότε γιατί άραγε να έχει κάποιους προστάτες μέσα στο σύστημα; Εδώ ερχόμαστε στο πιο επικίνδυνο κατά τη γνώμη μου χαρακτηριστικό της ΧΑ. Είναι γνωστό ότι η Υ/Ε σήμερα χρησιμοποιεί τις παντός τύπου διαιρέσεις (πολιτικές, θρησκευτικές πολιτιστικές κ.λπ.) σε κάθε χώρα για να

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αλώσει και ενσωματώσει τους λαούς στη Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και της Κοινοβουλευτικής Χούντας (π.χ. Μέση Ανατολή). Με δεδομένο ότι σύντομα θα καταλάβει και ο τελευταίος αφελής τι πραγματικά σημαίνουν τα πρωτογενή πλεονάσματα κ.λπ. (είτε σήμερα τα επιβάλλει η Κοινοβουλευτική Χούντα είτε αύριο μια Κυβέρνηση της «Αριστεράς»[130]), η κοινωνική έκρηξη είναι θέμα χρόνου να εκδηλωθεί. Σε αυτό το πλαίσιο είναι κάλλιστα πιθανό ότι η ΧΑ θα μπορούσε να αποτελέσει ένα τέλειο περισπασμό από τον πραγματικό φασιστικό κίνδυνο που αντιμετωπίζουμε: την ολοκλήρωση της οικονομικής καταστροφής των λαϊκών στρωμάτων στα χέρια της Υ/Ε και της ντόπιας ελίτ. Έναν περισπασμό που, στην ανάγκη, θα μπορούσαν να τον εξωθήσουν ακόμη και στα όρια του εμφυλίου πολέμου, όπου τα εξαθλιωμένα από την παγκοσμιοποίηση λαϊκά στρώματα (ανένταχτα ή της Αριστεράς) θα πολεμούσαν τα αντίστοιχα εξαθλιωμένα στρώματα κάτω από την σημαία της ΧΑ και παρόμοιων οργανώσεων.

Φασισμός και ψευτο-Μέτωπα

Το περασμένο άρθρο μου,[131] με τίτλο «Ο περισπασμός της Χρυσής Αυγής», πέρα από κάποια άκρως εγκωμιαστικά σχόλια, προκάλεσε και μια θύελλα αντιδράσεων συνήθως ανωνύμων, με τις οποίες δεν ασχολούμαι.[132] Όλες προέρχονται, από το άτυπο (προς το παρόν) «αντιφασιστικό» Μέ-

130. Όπως ήδη κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ που το καλοκαίρι του 2015 εισήγαγε το χειρότερο Μνημόνιο όλων (βλ Κεφάλαιο 10).

131. «Ο περισπασμός της Χρυσής Αυγής», «Ε», 22/9/2013.

132. Σαν θέμα αρχής δεν συνηθίζω τις δημόσιες αντιπαραθέσεις στον έντυπο γραπτό λόγο με όσους χρησιμοποιούν την ανωνυμία του διαδικτύου για χυδαίες προσωπικές ύβρεις, άθλιες συκοφαντίες και Γκεμπελικές διαστρεβλώσεις, στην προσπάθειά τους να σπιλώσουν ανθρώπους που επώνυμα καταθέτουν την άποψή τους και υπεύθυνα αναλαμβάνουν την ευθύνη των λόγων τους. Οι θρασύδειλοι αυτοί, (συμπεριλαμβανομένου κάποιου πασίγνωστου για παρόμοιες επιθέσεις στο διαδίκτυο με το ψευδώνυμο «Omadeon» που επί μήνες με λασπολογούσε κάτω από την κουκούλα του πριν δύο χρόνια), τώρα επανήλθαν με χαρακτηρισμούς, συκοφαντίες και κατάφωρα ψεύδη και διαστρεβλώσεις που ποτέ δεν θα τολμούσαν να τις κάνουν επώνυμα στον έντυπο γραπτό λόγο. Και, φυσικά, το ίδιο ισχύει και για άθλια blogs που σε παράβαση κάθε δεοντολογίας αναδημοσιεύουν (και κάποτε επαυξάνουν) παρόμοιες αθλιότητες (π.χ. Βαθύ Κόκκινο).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τωπο που περιλαμβάνει όλο το πολιτικό φάσμα: από την δεξιά «διανόηση» και τους οπαδούς των κομμάτων της κοινοβουλευτικής Χούντας, μέχρι την «ροζ» και «Ελευθεριακή» Αριστερά, καθώς και, δυστυχώς, την κομμουνιστογενή. Ελπίζω αυτό να μην σημαίνει ότι βρισκόμαστε στα πρόθυρα δημιουργίας ενός ψευτο-Μετώπου κατά του φασισμού που θα ενώσει όλη την Αριστερά, μπροστά στον δήθεν θανάσιμο φασιστικό κίνδυνο που διατρέχει ο Ελληνικός λαός, την εποχή της παγκοσμιοποίησης και ουσιαστικής κατάργησης των κρατών-εθνών (μέσα στα οποία άνθησε ο ιστορικός ναζισμός και ο φασισμός!). Ελπίζω να μην δούμε ακόμη και το ΚΚΕ να παραμερίζει, για χάρη της ενότητας σε παρόμοιο ψευτο-Μέτωπο, ακόμη και τις θεμελιακές διαφορές του από την παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» στα κρίσιμα θέματα εξόδου από την ΕΕ και το Ευρώ.

Μια απόπειρα «θεωρητικής» θεμελίωσης της ανάγκης παρόμοιου αντιφασιστικού Μετώπου έγινε προ ημερών όταν υποστηρίχθηκε η θέση ότι για την οικονομική καταστροφή δεν έχει καμιά σχέση η παγκοσμιοποίηση, η ΕΕ, το Ευρώ κ.λπ. Όλα αυτά, σύμφωνα με άρθρο ενός μέλους των Ιών (που πρωτοστάτησαν να κλείσουν την *Ελευθεροτυπία* με προφανή στόχο να στήσουν την εφημερίδα-μαϊμού που αποτελεί την ναυαρχίδα της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς»[133]) είναι «συνωμοσιολογίες». Σύμφωνα με το άρθρο αυτό, που θα μπορούσε να διεκδικήσει Νόμπελ οικονομικών για την (ανοηταίνουσα) πρωτοτυπία του, η απώτερη αιτία της οικονομικής καταστροφής είναι ο ανερχόμενος φασισμός και οι συνέπειές του! Και για να εμπεδώσει μάλιστα ένα ηθικό δίδαγμα, που μοιάζει με πληρωμένη διαφήμιση της ΕΕ που θα ζήλευε και ο Μπαρόζο (και θα προσυπέγραφε και ο Μηλιός!), τονίζει:

> «Μην ξεχνάμε ότι τα ακροδεξιά και τα ναζιστικά μορφώματα δεν είναι ούτε τυχαία ούτε ξεχωριστά από «ειδικές» φωνές ενάντια στην Ευρωπαϊκή Ένωση των Λαών και στην προτεινόμενη περιχαράκωση του κάθε κράτους στα δικά του μίζερα χαρακτηριστικά και στα δικά του κλειστά σύνορα».[134]

Είναι προφανές ότι στις «ειδικές φωνές» κατατάσσεται από το άθλιο αυτό άρθρο και η στήλη μου για τον αγώνα της για οικονομική αυτοδυνα-

133. Η ίδια εφημερίδα-μαϊμού, η *Εφημερίδα των Συντακτών*, σήμερα (Ιούλης-Αύγουστος 2015), κάνει το πάν για να στηρίξει την εγκληματική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ που υπέγραψε την πλήρη απώλεια εθνικής κυριαρχίας στο τρίτο Μνημόνιο (βλ. Κεφ. 10).

134. Άντα Ψαρρά, «Συνωμοσιολογίες και πτώση από τα σύννεφα», *Εφημερίδα των Συντακτών* (26/9/2013).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μία και εθνική κυριαρχία έξω από την ΕΕ και την ΟΝΕ, ως την μοναδική διέξοδο από την καταστροφή και προϋπόθεση για το άνοιγμα του δρόμου σε μια Περιεκτική Δημοκρατία, όπως έχω αναπτύξει επανειλημμένα στο παρελθόν.

Στη συνέχεια, έτερο μέλος των Ιών έσπευσε να συμπληρώσει, στην ίδια εφημερίδα-μαϊμού, με μια σαφώς Γκεμπελική επίθεση κατά του άρθρου, αλλά και της «Ε» και του διευθυντού της επειδή προφανώς με ανέχονται![135] Ο Γκεμπελίσκος αυτός συμπεραίνει εντελώς αναπόδεικτα τόσο σε σχέση με το συγκεκριμένο άρθρο μου όσο με και την γενικότερη πολιτική και συγγραφική προϊστορία μου πάνω από μισό αιώνα, ότι γενικά «αθωώνω το ναζιστικό μόρφωμα» (τίτλος) και ειδικότερα «την ηγεσία της ναζιστικής οργάνωσης από το αποτρόπαιο έγκλημα». Και όλα αυτά με βασική «απόδειξη» ότι έγραψε εγκωμιαστικά σχόλια η ΧΑ για την αντικειμενικότητα του άρθρου, εντίμως (σε σχέση με τους διάφορους αυτούς Γκεμπελίσκους) παραδεχόμενη ότι ανήκω στο άλλο «άκρο» του πολιτικού φάσματος από αυτή, το «ακροαριστερό» - πράγμα που εξ ορισμού βέβαια αποκλείει κάθε προσπάθεια μου να την αθωώσω. Άλλωστε, όσοι καλόπιστοι διάβασαν το άρθρο κάθε άλλο παρά αυτό κατάλαβαν. Συνοπτικά, στον λίγο χώρο που μου απομένει.

- Πρώτον, όταν έκανα σύγκριση της ΧΑ με τα εθνικοσοσιαλιστικά κόμματα δεν αναφερόμουν βέβαια στη γνωστή ιστορικά δράση τους αλλά, όπως τόνιζα, στους προγραμματικούς στόχους τους, στους οποίους από ό,τι γνωρίζω, δεν ανήκει η άσκηση μαζικής βίας, στην οποία επιδόθηκαν συστηματικά εναντίον των Εβραίων, Σλάβων, Ρομά κ.α. με στόχο την μεγίστη δυνατή εξολόθρευση τους.

- Δεύτερον, με βάση τους διακηρυγμένους στόχους αυτούς, αλλά και τη μετέπειτα πολιτική τους, ανέφερα ότι ούτε οι ναζιστές, ούτε και η ΧΑ ήταν «συστημικές» οργανώσεις. Όχι βέβαια με την έννοια του κοινωνικοοικονομικού συστήματος διότι τα εθνικοσοσιαλιστικά κόμματα και οργανώσεις (όπως κάθε μη ανιστόρητος καταλαβαίνει) δεν απορρίπτουν το καπιταλιστικό σύστημα αλλά απλώς επιδιώκουν μια κρατικιστική μορφή του (γι' αυτό και οι Χιτλερικοί χαρακτηρίζονται από Ιστορικούς της οικονομίας ως οι πρώτοι Κεϊνσιανοί!).[136] Αλλά, με την έννοια ότι δεν ήταν όρ-

135. Δημήτρης Ψαρράς, «Τα άρθρα του Τάκη Φωτόπουλου και του Γιώργου Δελαστίκ που αθωώνουν το ναζιστικό μόρφωμα», *Εφημερίδα των Συντακτών* (27/9/2013).

136. Βλ. Michael Bleaney, *The rise and Fall of Keynesian Economics* (Macmillan, 1985), ch. 2.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

γανα της συγκεκριμένης μορφής που παίρνει το σύστημα αυτό σε κάθε ιστορική εποχή: σήμερα με την έννοια του συστήματος που έχει επιβάλει η Νέα Διεθνής Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, με την οποία δεν ασχολείται βασικά η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά»!

• Τρίτον, δεν θα μπορούσα ποτέ να εξισώσω θύμα (Φύσσα) με θύτη (Ρουπακιά) όταν μάλιστα έχω γράψει ολόκληρο βιβλίο για το θέμα. Αναφερόμουν προφανώς στο γεγονός ότι όταν ο θύτης δεν ενεργεί σαν όργανο του συστήματος, τότε το να παρομοιάζεις την δολοφονία του Λαμπράκη από το παρακράτος, όπως έκαναν κάποιοι από την ίδια «Αριστερά», με το θανάσιμο μαχαίρωμα του Φύσσα από οπαδό της ΧΑ, είναι όχι μόνο ασέβεια αλλά και έγκλημα ενάντια στην Ιστορική αλήθεια, στο οποίο κατ' εξοχήν ειδικεύονται οι διάφοροι αυτοί Γκεμπελίσκοι.

Ο φασισμός των αντιφασιστών

Η εκστρατεία των «αντιφασιστών» να μας σώσει από τον θανάσιμο φασιστικό κίνδυνο που αντιμετωπίζουμε σαν λαός ήδη έδειξε τα αληθινά χρώματά της, όπως έγραφα στο άρθρο της 22/9. Ότι, δηλαδή, στην πραγματικότητα, απέβλεπε να αποπροσανατολίσει τα καθημερινά εξαθλιούμενα λαϊκά στρώματα από τον πραγματικό κίνδυνο που αντιμετωπίζουν: «την ολοκλήρωση της οικονομικής καταστροφής στα χέρια της Υπερεθνικής ελίτ (Υ/Ε) και της ντόπιας ελίτ». Τα ΜΜΕ και ιδιαίτερα τα πανάθλια κανάλια με τους καλοβολεμένους «δημοσιογράφους», οι οποίοι τον καιρό που τα συνθλιβόμενα λαϊκά στρώματα κατέβαιναν σε απεργίες και διαδηλώσεις έκαναν το παν για να υπονομεύσουν τους αγώνες τους, τώρα κάνουν το παν για να τα στρέψουν σε φανταστικούς κινδύνους, τη στιγμή που οι ελίτ παγιώνουν και επεκτείνουν τα μέτρα που τα φτωχοποιούν περισσότερο.

Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι μπορεί να αμφισβητηθεί ο φασιστικός χαρακτήρας των συστηματικών επιθέσεων εναντίον μεταναστών από κάποιους τραμπούκους της ΧΑ. Το να ισχυριστεί όμως κάποιος σήμερα, με βάση τις πρακτικές αυτές, ότι αντιμετωπίζουμε μαζικά ναζιστικά κόμματα και πραγματικά τάγματα εφόδου, όπως στη δεκαετία του 1930, θα ήταν κακόγουστο ανέκδοτο, αν δεν ήταν άκρως επικίνδυνο. Ιδιαίτερα, τώρα, που βγαίνουν «αντιφασίστες» να απειλούν ότι «τον φασισμό θα τον αντιμετωπίσει και θα τον αποτελειώσει το μαζικό αντιφασιστικό κίνημα της μεγάλης πλειοψηφίας που σιχαίνεται τους νεοναζί» (δηλαδή οι ίδιοι αυτοδιορισμέ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νοι προστάτες του λαού!).[137] Με την ίδια όμως λογική θα μπορούσαν και οι τραμπούκοι της ΧΑ και άλλοι παρόμοιοι να κάνουν το ίδιο, και να μας οδηγήσουν κάποιοι (πίσω από όλους αυτούς) σε ένα εμφύλιο, παρόμοιο με τους εμφυλίους που στήνουν σήμερα η Υ/Ε μαζί με τη Σιωνιστική ελίτ στις Αραβικές χώρες για να υποτάξουν τους λαούς που αγωνίζονται για την εθνική και οικονομική κυριαρχία τους, δηλαδή την λαϊκή κυριαρχία.

Και είναι φανταστικός ο φασιστικός κίνδυνος στην Ελλάδα για τους εξής λόγους:

- Πρώτον, ο εθνικοσοσιαλισμός ήταν κίνημα που άνθησε κάτω από συγκεκριμένες ιστορικές συνθήκες στη Γερμανία, την εποχή που δεν υπήρχε η σημερινή οικονομική αλληλεξάρτηση των οικονομιών στο πλαίσιο της παγκοσμιοποίησης, η οποία ουσιαστικά καταργεί την λαϊκή κυριαρχία, έστω και αν τυπικά παραμένει ο τύπος του (ξεδοντιασμένου πια) κράτους-έθνους που τώρα παίζει τον ρόλο τοπικού σερίφη της Υ/Ε. Σήμερα, κάθε μη αρεστή στην Υ/Ε κυβέρνηση, της οποίας η οικονομία είναι ήδη πλήρως ενσωματωμένη στη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ), μπορεί να οδηγηθεί σε άμεση οικονομική κατάρρευση σε διάστημα ημερών.
- Δεύτερον, στην Ελλάδα είναι φανερό ότι δεν υπάρχει μαζικό εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα αλλά απλώς ένα εθνικιστικό κόμμα με μερικές εκατοντάδες τραμπούκους και εκατοντάδες χιλιάδες ψηφοφόρους, αγανακτισμένους για την αθλιότητα στην οποία τους καταδίκασαν οι ελίτ. Γι' αυτό και δεν είδαμε καμιά μαζική διαδήλωση εθνικοσοσιαλιστών να υπερασπίζονται την ηγεσία και το κόμμα τους, τώρα που επιχειρείται η συντριβή του. Στην Ελλάδα, άλλωστε, δεν υπήρχε ποτέ ισχυρό «φασιστικό» κίνημα, ακόμη και όταν ανθούσε στο εξωτερικό, ούτε έγιναν ξαφνικά τα λαϊκά στρώματα «φασιστικά» ή ρατσιστικά. Οι αγανακτισμένοι αυτοί πολλαπλασιάσθηκαν ραγδαία σαν αποτέλεσμα της πρωτόγνωρης κρίσης που έχει φθάσει τα όρια της οικονομικής καταστροφής και της συνακόλουθης απαξίωσης των κομμάτων εξουσίας, που τελικά ψηφίζονται μόνο από τα προνομιούχα στρώματα.
- Τρίτον, η παράλληλη αποστασιοποίηση πολλών ψηφοφόρων στα λαϊκά στρώματα από μια χρεωκοπημένη «Αριστερά» που είναι πανευρωπαϊκό φαινόμενο. Και αυτό, γιατί αντί τα κόμματα στην Αριστερά να στραφούν κατά της παγκοσμιοποίησης που καταργεί την λαϊκή κυριαρχία, η μεν ροζ Αριστερά και τα οικολογικά κόμματα ενσωματώθηκαν πλήρως στη ΝΔΤ,

137. Βλ. *Ελευθεροτυπία*, (2/10).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

οι δε Μαρξιστές της συμφοράς, είτε την παίρνουν σαν «αναγκαίο κακό» στην ιστορική διαδικασία, είτε έχουν υιοθετήσει ένα μεταμοντέρνο Μαρξισμό που τους οδηγεί ακόμη και σε επιδοκιμασία των Αραβικών «επαναστάσεων». Το ΚΚΕ, μολονότι είναι το μοναδικό ΚΚ που παίρνει συνεπή θέση κατά της παγκοσμιοποίησης και των εκφραστών της στον χώρο μας (ΕΕ, ΝΑΤΟ κ.λπ.), ουσιαστικά παραπέμπει το θέμα στις καλένδες όταν το συνδέει άμεσα με τον στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης, ενώ θα μπορούσε να πρωτοστατήσει στη δημιουργία ενός παλλαϊκού μετώπου κοινωνικής και εθνικής απελευθέρωσης, με βασικό αίτημα την οικονομική αυτοδυναμία μέσα από την έξοδο από την ΕΕ. Πράγμα που θα οδηγούσε στη σωτηρία των λαϊκών στρωμάτων από την καταστροφική κρίση, αλλά και θα άνοιγε τον δρόμο για συστημική αλλαγή.

Φυσικά, η Κοινοβουλευτική Χούντα και οι πάτρωνές της στις ελίτ ξέρουν πολύ καλά ποιος είναι ο πραγματικός κίνδυνος. Γι' αυτό και ο ίδιος ο αρχηγός της Κοινοβουλευτικής Χούντας στην επίσκεψή του στην Ουάσιγκτον τόνισε ότι θεωρεί το ίδιο ακραίες τις θέσεις της ΧΑ με αυτές της Αριστεράς που μιλά για έξοδο από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, δείχνοντας τον επόμενο στόχο του συστήματος. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι ήδη άρχισε μια συστηματική εκστρατεία φίμωσης κάθε υποστηρικτή της «ακραίας» αυτής άποψης, όχι μόνο από τη Χούντα, αλλά και από την συστημική Αριστερά που επίσης θεωρεί ταμπού την ΕΕ. Έτσι, ακόμη και η ΙΣΚΡΑ, η ιστοσελίδα του «Αριστερού Ρεύματος» του ΣΥΡΙΖΑ που συζητά (θεωρητικά, βέβαια, αφού παραμένει στον ΣΥΡΙΖΑ!) την έξοδο από το Ευρώ –αλλά όχι και από την ΕΕ– η οποία ανελλιπώς αναδημοσίευε τελευταία τη στήλη αυτή, ξαφνικά κατέβασε το άρθρο της 22/9. Στη συνέχεια, ανέβασε μεν το περασμένο άρθρο μου αλλά, σε κατάφωρη παραβίαση της ίδιας της δεοντολογίας της, δημοσίευσε μαζί και λασπολογικά σχόλια εναντίον μου κάποιου γνωστού διαδικτυακού λασπολόγου με το ψευδώνυμο «Omadeon» που (όπως παρόμοιοι του σε άλλες ιστοσελίδες) επανήλθαν για πολλοστή φορά με συκοφαντικούς χαρακτηρισμούς και δυσώδη σχόλια κάτω από την ύποπτη κουκούλα τους, που ποτέ δεν θα δημοσιευόντουσαν επώνυμα στον μη κίτρινο τύπο. Συνακόλουθα, αναγκάστηκα να ζητήσω ο ίδιος από την ιστοσελίδα αυτή να κατεβάσει το άρθρο και να μην αναδημοσιεύει πια άρθρα μου.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Ιδεολογικά φαντάσματα και συνωμοσιολογίες

Ενώ το κρίσιμο θέμα της έντασης της φτωχοποίησης των λαϊκών στρωμάτων, σαν αποτέλεσμα της επιβληθείσας από τις ντόπιες και ξένες ελίτ οικονομικής καταστροφής, έχει περάσει στα «ψιλά» των ΜΜΕ εξαιτίας της ΧΑ, το βασικό ερώτημα που ανακύπτει προσπερνιέται: αντιμετωπίζουμε ένα πραγματικό πόλεμο με τη ΧΑ, ή μήπως ένα πόλεμο μεταξύ ιδεολογικών φαντασμάτων;

Ο πόλεμος κατά της ΧΑ από μεν τα σοσιαλιστικά (εν ευρεία εννοία) κόμματα παρουσιάζεται σαν πόλεμος μεταξύ εθνικοσοσιαλισμού και σοσιαλισμού, ενώ από τα κόμματα εξουσίας σαν πόλεμος της δημοκρατίας κατά της εθνικοσοσιαλιστικής ΧΑ. Στην πραγματικότητα, όμως, αυτές είναι συγκρούσεις που χαρακτήριζαν τον 20ο αιώνα και δεν έχουν σχέση με την πραγματική σύγκρουση που αντιμετωπίζουμε στη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ), η οποία ανέτειλε μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού» και την θεσμοποίηση της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Έτσι, δεν είναι μόνο ο εθνικοσοσιαλισμός αλλά και ο σοσιαλισμός με τη μορφή της σοσιαλδημοκρατίας (που βασίλευε στις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες) που προϋπέθεταν οικονομική –επομένως και εθνική– κυριαρχία, δηλαδή εθνική αγορά και εθνικό κεφάλαιο που διαχειρίζεται το έθνος-κράτος. Σήμερα, όμως, κανένα κράτος πλήρως ενσωματωμένο στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς δεν έχει οικονομική κυριαρχία. Εκτός, βέβαια, αν ανήκει στο κλειστό κλαμπ της «Ομάδας των 7» που αποτελεί κυρίως την Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε), οπότε διαθέτει σημαντικό βαθμό οικονομικής και πολιτικής υπερεθνικής κυριαρχίας, αφού οι ελίτ του μετέχουν στη διαχείριση της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης είναι και συνιστώσες της σημερινής άτυπης παγκόσμιας διακυβέρνησης. Όσον αφορά στον κρατικιστικό σοσιαλισμό, ουσιαστικά εξαφανίστηκε μετά τη κατάρρευση του «υπαρκτού», ενώ ο «σοσιαλισμός σε μία χώρα» είναι ακόμη πιο δύσκολος στη παγκοσμιοποιημένη οικονομία, εφόσον, με το εχθρικό περιβάλλον γύρω του και αντιμετωπίζοντας μια συμπαγή Υ/Ε, αναπόφευκτα θα κατέληγε σε ένα νέο αυταρχικό καθεστώς, όπως το ΒορειοΚορεάτικο. Όμως, αυτό ήταν το μεγαλύτερο πρόβλημα του «υπαρκτού», παρά το γεγονός ότι, αντίθετα με το καπιταλιστικό σύστημα, είχε επιτύχει την κάλυψη των βασικών αναγκών όλων των πολιτών.

Αλλά δεν είναι μόνο ο κρατισμός κάθε είδους (σοσιαλιστικός, εθνικοσοσιαλιστικός κ.λπ.) που αποκλείεται στη σημερινή παγκοσμιοποίηση αλλά και η ίδια η δημοκρατία. Και δεν εννοώ βέβαια την πραγματική δημοκρατία

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

που είναι η άμεση άσκηση της πολιτικής καθώς και της οικονομικής εξουσίας από τις συνελεύσεις των πολιτών, αλλά ακόμη και τα διάφορα είδη αντιπροσωπευτικής ή κοινοβουλευτικής «δημοκρατίας» που στην πραγματικότητα είναι μορφές ολιγαρχίας. Στη ΝΔΤ, η πολιτική εξουσία, στα κράτη που είναι πλήρως ενσωματωμένα στην παγκοσμιοποιημένη αγορά, ασκείται από διάφορες μορφές Κοινοβουλευτικής Χούντας. Δηλαδή, μιας μορφής πολιτικής εξουσίας που έχει μεν τον τύπο της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας αλλά, στην πραγματικότητα, η εξουσία αυτή ασκείται από μια ολιγομελή ομάδα γύρω από τον Πρόεδρο Δημοκρατίας ή τον Πρωθυπουργό, που σε μια διεθνοποιημένη οικονομία αποτελούν εντολοδόχους της Υ/Ε. Και αυτά όλα δεν είναι «συνωμοσιολογίες» (όπως αποπροσανατολίζει η πανίσχυρη προπαγάνδα της Υ/Ε που ελέγχει και τα διεθνή ΜΜΕ), αφού στηρίζονται σε συστημική αλλά και εμπειρική ανάλυση.

Έτσι, σήμερα, ο αγώνας παντού είναι για την λαϊκή εξουσία, δηλαδή την αυτοδιάθεση των λαών από την Υ/Ε, που προϋποθέτει ρήξη με την ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και της Κοινοβουλευτικής Χούντας. Με αυτή την έννοια, ο πραγματικός πόλεμος σήμερα είναι ένας εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας των λαών, και όχι «εθνικιστικός», όπως υποστηρίζει η πλήρως ενσωματωμένη στη ΝΔΤ «Αριστερά», διεθνής και Ελληνική, της οποίας μάλιστα οικονομικό στέλεχος συκοφαντικά κατέταξε τον υπογράφοντα στην «εθνικιστική» Αριστερά![138] Και αυτό, όταν ο ίδιος από τις πρώτες ημέρες της κρίσης καταστροφολογούσε για τις συνέπειες τυχόν εξόδου μας από την ΕΕ, ακριβώς όπως έκαναν οι Γιωργάκης, Παπακωνσταντίνου κ.λπ.. Με άλλα λόγια, έπαιζε πρωταγωνιστικό ρόλο στην (δήθεν από «αριστερή» σκοπιά) στήριξη της καταστροφικής για τα λαϊκά στρώματα πολιτικής του Μονόδρομου, που αναπόφευκτα οδηγούσε στα Μνημόνια. Και αυτά πληρώνει σήμερα ο Ελληνικός λαός.

Υ.Γ. Στο άρθρο μου της 22/5 έγραφα: «εναντίον της Χρυσής Αυγής έχει ξεσηκωθεί όχι μόνο το ντόπιο κατεστημένο (...) αλλά και τα όργανα της υπερεθνικής και σιωνιστικής ελίτ (πολιτικά, οικονομικά, ΜΜΕ, ΜΚΟ κ.λπ.) που ομόφωνα απαιτούν την απαγόρευση της Οργάνωσης - ανεξάρτητα βέβαια από το τι λέει το 15%-20% του ελληνικού λαού και ανεξάρτητα από το γεγονός ότι το Σύνταγμά μας (που προφανώς το γράφουν στα παλιότερα των παπουτσιών τους) δεν επιτρέπει παρόμοιο μέτρο». Ο γνωστός γραφικός «δημοσιογράφος» Γ. Πρετεντέ-

138. Βλ. το άθλιο editorial του Γ. Μηλιού, στο περιοδικό *Θέσεις*, τ. 125, Οκτώβριος - Δεκέμβριος 2013, ο.π.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρης που είχε διακριθεί στο παρελθόν στην υπονόμευση κάθε εργατικού αγώνα κατά της Κοινοβουλευτικής Χούντας και της τρόικας, και τώρα διαπρέπει στο νέο του ρόλο ανακριτή, εισαγγελέα και τηλε-δικαστή κουρελιάζοντας τις ασφαλιστικές δικλείδες της αστικής δικαιοσύνης για το τεκμήριο αθωότητας του κατηγορουμένου μέχρι την έκδοση τελεσίδικης καταδικαστικής απόφασης (όχι απλού πορίσματος της Εισαγγελίας του Άρειου Πάγου! - βλ. υπόθεση δολοφονίας Λαμπράκη) δεν δίστασε να συκοφαντήσει το άρθρο μου. Έτσι, δόλια πετσοκόβοντας την παραπάνω αναφορά και με τίτλο «Φταίνε (πάλι) οι Εβραίοι;»[139], έμμεσα, αλλά σαφώς, ρίχνει τη ρετσινιά του αντισημιτισμού. Αν όμως είχε κάνει την στοιχειώδη δημοσιογραφική έρευνα πρωτοετούς φοιτητή δημοσιογραφικής σχολής, θα έβρισκε και τα σχετικά στοιχεία, αλλά και θα μάθαινε ότι στην μακρόχρονη συγγραφική δουλειά μου ποτέ δεν γράφω κάτι που δεν μπορώ να τεκμηριώσω. Έτσι θα έβρισκε, για να αναφέρω σχετικό δείγμα, ότι, αμέσως μετά την είσοδο στη Βουλή της ΧΑ, η γνωστή Σιωνιστική Οργάνωση Anti Defamation League ζητούσε από τον Κ. Παπούλια να αρνηθεί τον διορισμό οποιουδήποτε μέλους της ΧΑ στη κυβέρνηση, ενώ στη συνέχεια ο πρόεδρος του Σιωνιστικού Παγκόσμιου Εβραϊκού Συμβουλίου (WJC) απαιτούσε από τον Α. Σαμαρά να θέσει εκτός νόμου την ΧΑ.[140] Αργότερα ακολούθησε και σχετική δήλωση της Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής.[141]

Ο περισπασμός του αντιφασιστικού Μετώπου

Όταν πριν ένα μήνα έγραφα από την στήλη αυτή για τον περισπασμό της Χρυσής Αυγής, ίσως φαινόταν υπερβολικό το τότε συμπέρασμα πως «είναι κάλλιστα πιθανό ότι η ΧΑ θα μπορούσε να αποτελέσει ένα τέλειο περισπασμό από τον πραγματικό φασιστικό κίνδυνο που αντιμετωπίζουμε: την ολοκλήρωση της οικονομικής καταστροφής των λαϊκών στρωμάτων στα χέρια της Υπερεθνικής Ελίτ (Υ/Ε) και της ντόπιας ελίτ». Σήμερα, όμως, ο αποπειρώμενος περισπασμός, που ξεπερνά πολύ την ΧΑ, είναι φανερός σε όλους. Και αυτό γιατί είναι προφανές ότι κάποιοι στις ελίτ, με την ενθουσιώδη στήριξη της πλήρως ενσωματωμένης στη Νέα Διεθνή Τάξη Αριστεράς που δεν απαιτεί την έξοδο από την ΕΕ και την ρήξη με τη νεοφι-

139. Γ. Πρετεντέρης, «Φταίνε (πάλι) οι Εβραίοι;» *Το Βήμα* (6/10/2013).
140. *Ελευθεροτυπία* (19/3/2013).
141. «ΗΠΑ: Η εβραϊκή κοινότητα (AJC) κατά της Χρυσής Αυγής, www.left.gr, 2/5/2013.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

λελεύθερη παγκοσμιοποίηση (δηλαδή, σύμπασας της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», πλην ΚΚΕ), κάθε άλλο παρά σκοπεύουν να σταματήσουν τον περισπασμό αυτό, ακόμη και μετά την συντριβή της ΧΑ. Στην πραγματικότητα, το ίδιο το Ευρωπαϊκό τμήμα της Υ/Ε, έντρομο από τη ραγδαία άνοδο των αντι-ΕΕ ρευμάτων σε ολόκληρη την ΕΕ, τα κηρύσσει συλλήβδην «ακροδεξιά» ή «φασιστικά» για να επιβιώσει, έστω στις Ευρω-εκλογές, καλλιεργώντας ένα άνευ προηγουμένου εμφυλιοπολεμικό κλίμα.

Σε αυτή την άθλια εκστρατεία την ακολουθεί η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», πανευρωπαϊκά, αλλά και στην Ελλάδα, παρά το «τσάκισμα» της ΧΑ, όπως είχε υποσχεθεί ο Α. Σαμαράς. Έτσι, η Αριστερά αυτή προωθεί την ανάγκη σύμπηξης αντιφασιστικού Μετώπου με κάθε μέσο. Ακόμη και με ψευτο-ιστορικές «αναλύσεις» στελεχών της που προσπαθούν να δείξουν ότι η Ελλάδα είχε πάντα ισχυρές φασιστικές τάσεις βαφτίζοντας (σαν τον Ροΐδη με τα ψάρια) κάθε αστική συντηρητική παράταξη με αυταρχικές τάσεις ως ακροδεξιά, και επομένως «φασιστική»! Ουσιαστικά, δηλαδή, εξυβρίζοντας τον Ελληνικό λαό ως υποθάλποντα φασιστικές τάσεις, λες και σε ένα εξαρτημένο (πολιτικά και οικονομικά) κρατίδιο, όπως το Ελληνικό, θα μπορούσαν να αναπτυχθούν παρόμοιες αυτόνομες τάσεις, χωρίς την στήριξη κάποιας «προστάτιδας» δύναμης. Και αυτό, όταν η μόνη περίπτωση που αναπτύχθηκε έντονη φασιστική δράση στην Ιστορία μας ήταν αυτή της Κατοχής, με τους ταγματασφαλίτες, που οργάνωσαν οι κατοχικές δυνάμεις, και τους συνεργαζόμενους με αυτούς Χίτες! Και φυσικά δεν θα μπορούσαν να λείψουν από το αποπροσανατολιστικό πανηγύρι και οι δημιουργοί του *Debtocracy* που με νέο φιλμ τους θεωρούν ότι «η μάχη με τον φασισμό μόλις ξεκίνησε».[142]

Παράλληλα, οι ελίτ καθορίζουν έμμεσα και ποιοι νομιμοποιούνται από την Αριστερά να μετέχουν σε αυτόν τον αντιφασιστικό αγώνα, αποκλείοντας από αυτόν, για ευνόητους λόγους, όσους τολμούν να θέτουν αιτήματα εξόδου από την ΕΕ, το ΝΑΤΟ, και ρήξης με την παγκοσμιοποίηση. Έτσι, όπως ξεκαθάρισε και ο Α. Σαμαράς, δεν είναι μόνο ο φασιστικός κίνδυνος που μας απειλεί, αλλά και οι εξτρεμιστές της Αριστεράς που ζητούν έξοδο από την ΕΕ. Συγχρόνως, η ίδια η ΕΕ, όπως αποκαλύφθηκε πρόσφατα, επιδοτεί με 100.000 Ευρώ φορείς όπως δήμους, περιφέρειες, πανεπιστήμια/ΤΕΙ, επιμελητήρια, ΜΚΟ κ.λπ., μέσα από ένα πρόγραμμα με τον εύγλωττο τίτλο «Ευρωπαϊκή Μνήμη», για την προώθηση προγραμμάτων που «αντανακλούν

142. **Άρης Χατζηστεφάνου, ΦΑΣΙΣΜΟΣ Α.Ε. (2014)**

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τις αιτίες της ανάδυσης των ολοκληρωτικών καθεστώτων στην σύγχρονη ευρωπαϊκή ιστορία (ναζισμός, φασισμός, σταλινισμός και ολοκληρωτικά κομουνιστικά καθεστώτα)».[143] Με άλλα λόγια, στο αντιφασιστικό Μέτωπο οι ελίτ νομιμοποιούν μόνο την εκφυλισμένη «Αριστερά», όπως τον ΣΥΡΙΖΑ, του οποίου ο πρόεδρος είναι σήμερα περήφανος υποψήφιος για τη θέση του Πρόεδρου της Κομισιόν, ενώ οι «άτακτες» αριστερές συνιστώσες του μιλούν ακόμη για τη πιθανή αμφισβήτηση της ΕΕ!

Υ.Γ.1 Σχετική με τα παραπάνω είναι και η περίπτωση του Πάσχου Μανδραβέλη[144] που, είτε ανενημέρωτος είτε εσκεμμένα, επανέλαβε την ασύστατη κατηγορία για συνωμοσιολογία, σε σχέση με όσα υποστήριξα στο άρθρο μου της 22/5 για τον ρόλο της Υπερεθνικής και Σιωνιστικής ελίτ στην δίωξη της ΧΑ. Και αυτό, μολονότι προηγήθηκε άλλος γραφικός δημοσιογράφος με την ίδια κατηγορία που πήρε τεκμηριωμένη απάντηση, με ένα μικρό δείγμα από αναμφισβήτητα στοιχεία, για το ασύστατο της («Ε», 10/10). Αντίστοιχα, ο Π.Μ. με κατηγορεί για εμμονή κατά της αστικής «δημοκρατίας», επειδή προφανώς δεν έχει πάρει είδηση ότι αγωνίζομαι εδώ και μια 20ετία για μια Περιεκτική Δημοκρατία που θεμελιώνεται, μεταξύ άλλων, στην κλασική Ελληνική δημοκρατία, με την οποία η αστική δημοκρατία δεν έχει καμιά σχέση αφού είναι απλά μια μορφή «φιλελεύθερης ολιγαρχίας». Αλλά εκεί που αποκαλύπτει τα πραγματικά κίνητρά του είναι όταν με κατηγορεί για το συμπέρασμά μου ότι «η κοινοβουλευτική χούντα είναι το ίδιο, αν όχι περισσότερο, 'φασιστική' με τη Χ.Α.» Εκεί, «ξεχνώντας» τον φιλελευθερισμό του (όπως άλλωστε έκανε και σχετικά με την «συνωμοσιολογία») φρόντισε Γκεμπελικότατα να κόψει το υπόλοιπο της πρότασής μου όπου τόνιζα ότι «με αυτή την έννοια» η Χούντα είναι «φασιστική». Δηλαδή, με την έννοια που παρέπεμπε στο προηγούμενο σκεπτικό μου όπου εξηγούσα την φυσική βία που χρησιμοποιεί η Κοινοβουλευτική Χούντα για να επιβάλλει μέτρα που ποτέ δεν ενέκρινε ο λαός (ΜΑΤ, επιστρατεύσεις κ.λπ.) και προπαντός την οικονομική βία που συνεπάγονται τα μέτρα της (χιλιάδες αυτοκτονίες, ραγδαία αύξηση της υπογεννητικότητας, μείωση του προσδόκιμου ζωής, εκατομμύρια κατεστραμμένες ζωές).

Υ.Γ.2 Ο κουκουλοφόρος λασπολόγος του Διαδικτύου OMADEON, που αναφέρθηκα και στο παρελθόν, κυκλοφόρησε τώρα και ολόκληρο συκοφαντικό βίντεο εναντίον μου στα Ελληνικά και Αγγλικά (για ευρύτερο διασυρμό - φαίνεται η υπηρεσία του τον πληρώνει καλά!) με τίτλο «Ξεπλένει τους Ναζί και τη ΧΑ ο Τάκης Φωτόπουλος», επιδιώκοντας να αποδείξει πως είμαι φασίστας. Τον κά-

143. *Ριζοσπάστης*, 19/10/2013.
144. *Καθημερινή*, 18/10/2013.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

λεσα επανειλημμένα να κάνει μήνυση (όπως απειλούσε!) για να βγάλει τη συκοφαντική κουκούλα του, αλλά θρασύδειλα ποτέ δεν το έπραξε, ώσπου αναγκάστηκα να υποβάλλω μηνυτήρια αναφορά για να προστατεύσω τον εαυτό μου. Η Εισαγγελική Αρχή ήδη διαπίστωσε τη διάπραξη σειράς εγκλημάτων, και η Υπηρεσία Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος, στην οποία παρέπεμψε την υπόθεση, διενεργεί ακόμη τις προβλεπόμενες ενέργειες για τον εντοπισμό του!

Μέτωπο κατά των ελίτ ή εμφύλιος;

Στον απόηχο του τραγικού θανάτου μέλους της ευρύτερης Αριστεράς στα χέρια οπαδών της ΧΑ, έγραφα, στο κατασυκοφαντημένο από κάποιους στην «Αριστερά» άρθρο της 22/9, πως «είναι κάλλιστα πιθανό ότι η ΧΑ θα μπορούσε να αποτελέσει ένα τέλειο περισπασμό από τον πραγματικό φασιστικό κίνδυνο που αντιμετωπίζουμε: την ολοκλήρωση της οικονομικής καταστροφής των λαϊκών στρωμάτων στα χέρια της Υπερεθνικής Ελίτ (Υ/Ε) και της ντόπιας ελίτ. Έναν περισπασμό που, στην ανάγκη, θα μπορούσαν να τον εξωθήσουν ακόμη και στα όρια του εμφυλίου πολέμου». Δυστυχώς, η ζοφερή αυτή πρόβλεψη ήδη άρχισε να υλοποιείται, με την στυγερή εκτέλεση εν ψυχρώ δύο μελών της ΧΑ από εγκληματίες πιστολέρο, που τα ΜΜΕ αποδίδουν σε αριστερή «τρομοκρατική» οργάνωση.

Ιστορικά, η αριστερή «τρομοκρατία» στην μεταπολεμική Ευρώπη, στην Ελλάδα ή στο εξωτερικό, από την 17Ν μέχρι την Γερμανική RAF, στοχοποιούσε βασικά την εξουσία, δηλαδή τις ελίτ και τα όργανά της, και μόνο κατ' εξαίρεση μέλη ακροδεξιών οργανώσεων, π.χ. στην Ιταλία λόγω της μεγάλης, ιστορικά, δύναμης του νεοφασιστικού κινήματος. Η μόνη, επομένως, δικαιολογία που θα μπορούσε να δοθεί από μια πραγματικά αριστερή οργάνωση για παρόμοιες στυγερές δολοφονίες θα ήταν αν τα μέλη της ΧΑ αποτελούσαν μέλη παρακρατικής οργάνωσης στην υπηρεσία των ελίτ, όπως π.χ. η Καρφίτσα, μολονότι ακόμη και τότε θα ήταν βέβαια κτηνωδία η εν ψυχρώ εκτέλεση εκτελεστικών οργάνων από το «λούμπεν» (π.χ. Γκοτζαμάνης), αντί για την εκτέλεση των πραγματικών φορέων της εξουσίας.

Όμως, θα αποτελούσε παγκόσμια πρωτοτυπία να είναι παρακρατική μια οργάνωση που εξελέγη με σημαντικό ποσοστό στη Βουλή, η οποία συνάντησε με την είσοδό της σε αυτή μια συστηματική εκστρατεία της Υ/Ε εναντίον της και σήμερα είναι κάτω από τον ανηλεή διωγμό των ντόπιων ελίτ. Αυτό, ανεξάρτητα, βέβαια, από το γεγονός ότι στο παρελθόν, όταν η δύναμή της στα λαϊκά στρώματα ήταν ασήμαντη, οι ίδιες ελίτ την χρησι-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μοποίησαν για τους δικούς τους σκοπούς (περισπασμός από την οικονομική κρίση κ.λπ.) Σήμερα είναι προφανές ότι η ΧΑ, όπως και τα εθνικιστικά κινήματα στην Ευρώπη γενικότερα, χάρη στη ρητορική τους κατά των ντόπιων και ξένων ελίτ αλλά και της παγκοσμιοποίησης και της ΕΕ, μέσω της οποίας συνθλίβονται τα λαϊκά στρώματα, έχουν γίνει ο υπ' αριθμόν ένα εχθρός των ελίτ, που τρέμουν τις επικείμενες Ευρω-εκλογές. Αυτό άλλωστε φρόντισε να μας θυμίσει προ ημερών και ο «σοσιαλιστής» γκαουλάιτερ Μάρτιν Σουλτς που κουνούσε απειλητικά το δάκτυλό ενάντια σε κάθε είδους «ακραίο εθνικισμό», τονίζοντας ότι αυτό αφορούσε τόσο την Δεξιά όσο και την Αριστερά. Δηλαδή, ακόμη και το ΚΚΕ που είναι το μόνο κόμμα της Αριστεράς το οποίο έθετε με συνέπεια το θέμα της καταστροφής από την ένταξή μας στην ΕΕ, σε αντίθεση με την εκφυλισμένη «Αριστερά» που μιλούσε για την «Ευρώπη των λαών», ή επαναλάμβανε το παραμύθι για την παγκοσμιοποίηση σαν προστάδιο για την παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση.

Γι' αυτό και προκαλεί απορία το γεγονός ότι τα μέλη μιας γνήσιας αριστερής «τρομοκρατικής» οργάνωσης (17Ν – που κάποτε πολλοί στην «Αριστερά» κατηγορούσαν για παρακρατική, αλλά σήμερα οι «παρακρατικοί» αυτοί σαπίζουν στην φυλακή!) αλλά και τα μέλη άλλων «τρομοκρατικών» οργανώσεων της Αριστεράς που τα ΜΜΕ χαρακτηρίζουν υπεύθυνες για τις εκτελέσεις, δεν διαχώρισαν ακόμη τη θέση τους από παρόμοιες πράξεις. Και αυτό, παρόλο που τέτοιες πράξεις δεν έχουν καμιά σχέση με αριστερή «τρομοκρατία» και ευτελίζουν καθοριστικά αυτού του είδους την πολιτική δράση στην Ελλάδα. Ιδιαίτερα, όταν οι εκτελέσεις δεν αφορούσαν καν γνωστά στελέχη της ΧΑ, αλλά απλά μέλη της που κτυπήθηκαν όχι πάνω σε κάποια «μάχη», ή έστω για να προστατευθούν κάποια θύματα της οργάνωσης που βρισκόντουσαν κάτω από άμεση επίθεση (π.χ. μετανάστες), αλλά απλώς γιατί ήταν μέλη της οργάνωσης. Ακόμη περισσότερο, όταν δεν υπήρξε η παραμικρή ενέργεια από παρόμοιες οργανώσεις εναντίον των ίδιων των ελίτ και των οργάνων τους (και δεν μιλούμε βέβαια για απλούς αστυφύλακες!) από τότε που άρχισε η οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων στα χέρια της Υ/Ε και των ντόπιων συνεργατών της.

Τα παραπάνω δεν αποτελούν, βέβαια, δικαιολόγηση οποιουδήποτε είδους τρομοκρατίας, ακόμη και της αριστερής, μολονότι αντιλαμβάνομαι τον πολιτικό χαρακτήρα των σχετικών πράξεων. Όπως έχω αναλύσει σε ειδική μελέτη για το θέμα,[145] διαφωνώ απόλυτα, για πολιτικούς λόγους,

145. Τάκης Φωτόπουλος, *Ο Πόλεμος κατά της Τρομοκρατίας* (Γόρδιος 2003).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

με αυτή την μέθοδο πολιτικής δράσης που δεν έχει καμιά σχέση με τη διαδικασία δημιουργίας συνείδησης αυτό-οργάνωσης από τα λαϊκά στρώματα, στον αγώνα για το κτίσιμο μιας κοινωνίας ισοκατανομής κάθε μορφής εξουσίας, δηλαδή μιας Περιεκτικής Δημοκρατίας. Γι' αυτό και αποτελούν εσχάτη αθλιότητα μιας εκφυλισμένης «αριστεράς» συκοφαντικά σχόλια για τα άρθρα μου σχετικά με την ΧΑ στην «Ε», ότι «ξεπλένουν νεοναζιστές μαχαιροβγάλτες και δολοφόνους»! [146]

Αν όμως δεχθούμε την παραπάνω προβληματική, τότε είναι φανερό ότι κάποια κέντρα στην Υ/Ε και στις συνεργαζόμενες ντόπιες ελίτ εφαρμόζουν σχέδιο για τη δημιουργία εμφυλιοπολεμικού κλίματος στην Ελλάδα. Όχι αναγκαστικά για να προκαλέσουν εμφύλιο - εκτός εάν δεν καταφέρουν να υποτάξουν πλήρως τα λαϊκά στρώματα στους στόχους τους. Ο βασικός ενδιάμεσος στόχος τους είναι η κατατρομοκράτηση των λαϊκών στρωμάτων, ώστε να επιτευχθεί η απομόνωση των «δύο άκρων» στην Δεξιά και την Αριστερά που θέτουν θέμα εξόδου από την ΕΕ, το ΝΑΤΟ κ.λπ. - όπως άλλωστε τόνισε πρόσφατα από την Αμερική ο Α. Σαμαράς. Το πολιτικό σκηνικό δηλαδή που στήνουν οι ξένες και ντόπιες ελίτ προφανώς προβλέπει δυο εναλλασσόμενους θιάσους στην εξουσία: στον πρώτο θίασο θα συμπρωταγωνιστούν ΝΔ/ΠΑΣΟΚ και συνοδοιπόροι και στον δεύτερο θίασο ο ΣΥΡΙΖΑ και συνοδοιπόροι. Έτσι, η πλήρης ενσωμάτωση της χώρας στην Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης θα βρίσκεται πάντα στο απυρόβλητο!

Το σκηνικό άλλωστε των εναλλασσόμενων θιάσων (ΝΔ/ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ), ήδη επιβεβαιώθηκε πλήρως με την πρόταση μομφής του ΣΥΡΙΖΑ τον Νοέβρη του '13. Έτσι, ακόμη και ο θίασος που αποτελεί την κοινοβουλευτική Χούντα των σημερινών οργάνων της Υπερεθνικής ελίτ (Υ/Ε), που εγκληματούν κατά των λαϊκών στρωμάτων, επέτυχε να εξευτελίσει τον εναλλακτικό θίασο που περιμένει να πάρει την σκυτάλη από την Υ/Ε. Όχι βέβαια λόγω του (δεδομένου) αποτελέσματος της ψηφοφορίας –κανένας δεν περίμενε τους κομπάρσους να χάσουν εκούσια το ψωμί τους– αλλά γιατί ήταν παιχνίδι ο ευτελισμός ενός κόμματος που επαγγέλλεται ότι θα σκίσει τα μνημόνια και τους σχετικούς νόμους μέσα στην ΕΕ και την ΟΝΕ. Γι' αυτό και ο λαός αγνόησε το «παλλαϊκό» συλλαλητήριο στο Σύνταγμα,

146. Βλ. π.χ. σχόλια κουκουλοφόρων «αντιφασιστών» στην «Αριστερή Αντεπίθεση», φιλική ιστοσελίδα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τα οποία έμμεσα υιοθέτησαν οι διαχειριστές της που δεν τα απέσυραν, 3/11/2013.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σωστά διαβλέποντας ότι οι Χούντες δεν πέφτουν με καραγκιοζιλίκια, χωρίς πραγματικό εναλλακτικό πρόγραμμα.

Συγχρόνως, όμως, ο εκφασισμός της ελληνικής κοινωνίας προχωρά αλματωδώς, με την εντατική καλλιέργεια του εμφυλιοπολεμικού κλίματος. Από τα κατευθυνόμενα ΜΜΕ (το ένα «άκρο» κατά του άλλου), αλλά και από την παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» («αντιφασίστες» κατά φασιστών) κ.λπ. Άλλωστε, το κλίμα αυτό είναι το μόνο που θα μπορούσε να διαιωνίσει την σημερινή οικονομική καταστροφή, όπως επιδιώκουν οι ντόπιες και ξένες ελίτ, με την κατατρομοκράτηση των λαϊκών στρωμάτων και την άμεση ή έμμεση στήριξη της «Αριστεράς» αυτής. Ο εκφασισμός ξεκινά με τον φραστικό φασισμό που λασπώνει (με την βοήθεια λίγων επωνύμων, και κυρίως ανωνύμων «εν υπηρεσία», λασπολόγων) κάθε εναλλακτικό λόγο –όπως αυτόν της στήλης– ως «κρυφο-φασιστικό», «αντισημιτικό» κ.λπ. και φθάνει μέχρι τις δολοφονίες. Σύντομα μάλιστα, με τον «αντιρατσιστικό νόμο», θα ολοκληρωθεί ο εκφασισμός αυτός όταν θα απαγορεύεται ακόμη και η έκφραση λόγου που τα άνωθεν κέντρα θα τον χαρακτηρίζουν «φασιστικό», «αντισημιτικό» κ.λπ.

Είναι, λοιπόν, φανερό ότι μόνο ένα παλλαϊκό Μέτωπο για Κοινωνική και Εθνική Απελευθέρωση, δηλαδή ένα μαζικό πολιτικό κίνημα με συγκεκριμένο πρόγραμμα και στρατηγική για την έξοδο από την καταστροφή, θα μπορούσε να ανοίξει τον δρόμο για ριζικές αλλαγές. Ο κορμός του θα είναι, βέβαια, τα θύματα της παγκοσμιοποίησης, δηλαδή η πλειοψηφία του λαού: οι άνεργοι και οι χαμηλόμισθοι, οι γέροι χωρίς σύνταξη επιβίωσης, η επόμενη γενιά που καταστρέφεται κ.ο.κ. Όλοι αυτοί θα μετατραπούν σε μόνιμα θύματα αν παραμείνουμε στην ΕΕ και δεν διαρρήξουμε κάθε δεσμό με την παγκοσμιοποίηση, στον δρόμο για την οικονομική αυτοδυναμία. Δηλαδή, στον δρόμο της οικοδόμησης:

- μιας παραγωγικής δομής, που θα καλύπτει τις ανάγκες μας, την οποία θα ελέγχουμε εμείς οι ίδιοι και όχι οι πολυεθνικές, όπως σήμερα,
- μιας πολιτικής δομής που θα ελέγχουμε άμεσα ως πολίτες, και
- μιας πολιτιστικής δομής, με βάση την δική μας κουλτούρα.

Η μονομερής, δηλαδή, έξοδος από την ΕΕ (και όχι απλώς από το Ευρώ που είναι άλλη μια απάτη!) είναι αναγκαία προϋπόθεση –όχι φυσικά και επαρκής– τόσο για την έξοδο από την οικονομική καταστροφή όσο και για την θεμελίωση της οικονομικής αυτοδυναμίας. Δεν είναι δηλαδή απλώς αναγκαία για να ακυρώσουμε τα μνημόνια ή να διαγράψουμε το χρέος, όπως υποστηρίζουν διάφοροι «χρεωλόγοι». Το χρέος είναι η συνέπεια και όχι η αιτία της καταστροφικής κρίσης. Η αιτία είναι η μετά την ένταξή μας

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στην ΕΟΚ καταστροφή της στοιχειώδους παραγωγικής δομής που είχαμε μέχρι την δεκαετία του 1970, εξαιτίας του ανοίγματος και απελευθέρωσης των αγορών που μας επιβλήθηκε. Όταν, λοιπόν, κάποιοι στην αντικαπιταλιστική «αριστερά» μιλούν για μια «προοδευτική» ΕΕ, ή ακόμη και για μια «καλή» παγκοσμιοποίηση, σαν δήθεν προ-στάδιο της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, απλά παραμυθιάζουν τον λαό.

Ο πραγματικός διεθνισμός μπορεί να ξεκινήσει μόνο «από τα κάτω» από τον κάθε λαό χωριστά, αφού θα έχει επιτύχει την οικονομική αυτοδυναμία του. Αυτό, όμως, είναι αδύνατο σε οποιαδήποτε διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, με τις τεράστιες ανισομέρειες τις οποίες έχει ήδη δημιουργήσει το καπιταλιστικό σύστημα. Ακόμη και η ορθόδοξη οικονομική θεωρία μπορεί να δείξει ότι η οικονομική ένωση χωρών με διαφορετικά επίπεδα ανάπτυξης, παραγωγικότητας και ανταγωνιστικότητας θα ωφελήσει κατ' αρχήν τις χώρες που ήδη βρίσκονται στα ανώτερα επίπεδα.

Επομένως, μετά την μονομερή έξοδο από την ΕΕ και τη ρήξη με τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, πρέπει αναγκαστικά να υπάρξει ένα μεταβατικό στάδιο αυστηρών κοινωνικών ελέγχων πάνω στις αγορές κεφαλαίου, εμπορευμάτων και εργασίας, αλλά και στα μέσα παραγωγής, μέχρις ότου ο λαός, έχοντας κατακτήσει την οικονομική αυτοδυναμία, δηλαδή την οικονομική και εθνική (λαϊκή) κυριαρχία, αποφασίσει δημοκρατικά εάν και τι είδους συστημική αλλαγή επιθυμεί (κρατικό σοσιαλισμό, ελευθεριακό σοσιαλισμό, Περιεκτική Δημοκρατία κ.λπ.). Παράλληλα, δεδομένου ότι το εγκληματικό ΝΑΤΟ και οι άλλοι θεσμοί της Υ/Ε θα έκαναν βέβαια το παν για να εμποδίσουν παρόμοια απελευθερωτική διαδικασία, θα ήταν απαραίτητος ένας ριζικός αναπροσανατολισμός των γεωπολιτικών μας σχέσεων, έξω από τους θεσμούς αυτούς, μαζί με τους λαούς που παλεύουν ενάντια στην παγκοσμιοποίηση.

Τα παραπάνω αποτελούν συστατικά στοιχεία ενός μεταβατικού προγράμματος που οδηγούν στην έξοδο από την κρίση αλλά και ανοίγουν τον δρόμο για συστημική αλλαγή. Σε παρόμοια στρατηγική αντιτίθεται το ΚΚΕ που ουσιαστικά απορρίπτει κάθε μεταβατικό πρόγραμμα (πέρα από κάποια αμυντικά αιτήματα), υποθέτω θεωρώντας (σωστά) ότι ένα «αντικαπιταλιστικό» μεταβατικό πρόγραμμα –όπως αυτό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ– εσκεμμένα συγχέει τη μεταβατική διαδικασία με τον στόχο.

Όμως, ενώ είναι σωστό ότι ένα μεταβατικό πρόγραμμα δεν μπορεί να είναι αντικαπιταλιστικό, εφόσον προφανώς δεν είναι ώριμες οι συνθήκες για σοσιαλιστική επανάσταση, υπάρχουν πολλές ενδείξεις ότι είναι ώριμο το αίτημα της μονομερούς εξόδου από την ΕΕ, με στόχο την οικονομική

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αυτοδυναμία. Και αυτό διότι η πλειοψηφία ήδη έχει συνειδητοποιήσει ότι έχουμε χάσει κάθε οικονομική και λαϊκή κυριαρχία. Και όπως πάντα στην Ιστορία, η επίτευξη εθνικής απελευθέρωσης ήταν προϋπόθεση της κοινωνικής.

Έξοδος στις αγορές και εκφασισμός της κοινωνίας

Ενώ το όργιο εξαπάτησης του Ελληνικού λαού από την Κοινοβουλευτική Χούντα και τα χουντοκάναλα, με αφορμή την έξοδο στις αγορές, έχει φθάσει στο απόγειο ενόψει εκλογών, σημειώνονται παράλληλα κάποια φαινόμενα εκφασισμού της κοινωνίας που είναι ιδιαίτερα ανησυχητικά, όχι όμως αναπάντεχα. Παρόμοια φαινόμενα σημειώνονται σε κάθε χώρα που περνά ανάλογη διαδικασία πλήρους ενσωμάτωσης στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης (βλ. π.χ. Λατινική Αμερική).

Όσον αφορά, πρώτα, το άνοιγμα στις αγορές, αυτό δεν πρόκειται βέβαια να σταματήσει την οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων, τώρα ή στο μέλλον, όσο η χώρα δεν θα έχει οικονομική και εθνική κυριαρχία, και, κυρίως, θα παραμένει στην ΕΕ. Και αυτό, γιατί οι συνθήκες που οδήγησαν στο σημερινό Ελληνικό «θαύμα», δηλαδή, στους βελτιωμένους δείκτες στα ελλείμματα Προϋπολογισμού και Ισοζυγίου Πληρωμών, είναι οι ίδιες που οδήγησαν στην εξαθλίωση των λαϊκών στρωμάτων και στο μαζικό ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου. Δηλαδή:

- η αποδιάρθρωση του στοιχειώδους κοινωνικού Κράτους, με πρώτα θύματα την δημόσια Υγεία (όπως τεκμηριώθηκε από πρόσφατη έρευνα του *Lancet*,[147] του σημαντικότερου Βρετανικού ιατρικού περιοδικού) και την Παιδεία (όπου οι δημόσιες δαπάνες μειώνονται ταχύτερα και από το Εθνικό Εισόδημα),
- η μαζική ανεργία που πλησιάζει το 30% του ενεργού πληθυσμού και το 60% των νέων,
- το πετσόκομμα μισθών και συντάξεων (όπως παραδέχθηκε ο ίδιος ο Προβόπουλος στην Έκθεσή του, το περίφημο πρωτογενές πλεόνασμα οφείλεται κατά 40% στη μείωση των δαπανών),
- οι άθλιες εργασιακές συνθήκες που εισήγαγε η «απελευθέρωση» της αγοράς εργασίας,

147. Alexander Kentikelenis et al. "Greece's health crisis: from austerity to denialism", *Lancet* 2014; 383: 748-53.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

• η συνακόλουθη όλων αυτών φτώχεια, που σημαίνει ότι το 18% του λαού βρίσκεται σε κατάσταση πείνας και αδυνατεί να αγοράσει τα αναγκαία τρόφιμα (ΟΟΣΑ),

• η πτώση των τιμών ακινήτων σχεδόν στο μισό από το 2008.[148]

Συμπέρασμα: ακόμη και να ξαναρχίσει κάποια «ανάπτυξη» του εθνικού εισοδήματος, οι παραπάνω συνθήκες δεν πρόκειται να εξαφανιστούν. Απλώς θα μονιμοποιηθούν, ενώ συγχρόνως θα συντελείται το ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου. Γι' αυτό μας δίνει συγχαρητήρια η Υπερεθνική Ελίτ και μας επιβραβεύουν σήμερα οι αγορές! Και το όργιο εξαπάτησης του Ελληνικού λαού θα συνεχιστεί, βέβαια, εάν εκλεγεί ο ΣΥΡΙΖΑ και δεν οδηγήσει σε έξοδο από την ΕΕ. Απλώς θα αλλάξει η μορφή εξαπάτησης: από τεχνοκρατική-μπλε (Στουρνάρας) σε ροζ (Σταθάκης κ.λπ.).

Όσον αφορά τα φαινόμενα εκφασισμού της κοινωνίας, αυτά έχουν ελάχιστη σχέση με τα ιστορικά φαινόμενα του φασισμού και του ναζισμού που, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, όπως έχω αναπτύξει στο παρελθόν, είναι αδύνατον να επαναληφθούν. Σήμερα, δεν αντιμετωπίζουμε τον φανταστικό κίνδυνο αναβίωσης φασιστικών καθεστώτων (όπως υποστηρίζει μια άθλια «Αριστερά») αλλά τον πραγματικό εκφασισμό της κοινοβουλευτικής «δημοκρατίας» που ξεκινά κατά κανόνα «από πάνω», δηλαδή από το Κράτος που ελέγχει η Κοινοβουλευτική Χούντα και τα όργανά της στα ΜΜΕ κ.λπ. Ακόμη και όταν παρόμοια φαινόμενα ξεκινούν κάποτε από κάτω, όπως στην περίπτωση της Χρυσής Αυγής, τελικά, είναι η Κοινοβουλευτική Χούντα που έχει την ευθύνη γι' αυτά, εφόσον για χρόνια τα ανεχόταν. Για τον λόγο αυτό αποφάσισε να «τσακίσει» την ΧΑ μόνο όταν το απαίτησε η Υπερεθνική Ελίτ και η Σιωνιστική ελίτ, όπως επιβεβαιώνεται και από μαρτυρίες τ. ανωτάτων κυβερνητικών στελεχών (Ρουπακιώτης, Μπαλτάκος κ.α.). Δεν αναφέρομαι, βέβαια, στις αναπόδεικτες κατηγορίες για οπλοστάσια κ.λπ., αλλά στην αναμφισβήτητη, κυρίως οικονομική, βία που ασκούσε η ΧΑ ενάντια στους εξαθλιωμένους μετανάστες, και την συνακόλουθη φυσική βία. Δηλαδή, στις απειλές σε νοσοκομεία και σχολεία να μη δέχονται μετανάστες και τα παιδιά τους, στις επιθέσεις στα καρότσια τους με μικρο-εμπορεύματα κ.λπ. Εγκληματικές πράξεις, των οποίων όμως τα κίνητρα δεν είναι ρατσιστικά (όπως στον προπολεμικό φασισμό και ναζισμό) αλλά η εκμετάλλευση της απελπισίας των λαϊκών στρωμάτων, τα οποία αποπροσανατολίζουν για τα αίτια της οικονομικής κατα-

148. Βλ. *Financial Times* (21/2/2014).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στροφής τους. Και αυτό, γιατί η σημερινή μαζική μετανάστευση, που είναι πανευρωπαϊκό φαινόμενο, συναρτάται απόλυτα με το άνοιγμα και την απελευθέρωση της αγοράς εργασίας, η οποία δεν γίνεται βέβαια για χάρη της διεθνούς αλληλεγγύης, αλλά της κερδοφορίας των υπερεθνικών επιχειρήσεων.[149]

Φαινόμενο κρατικού εκφασισμού αποτελεί επίσης η προληπτική λογοκρισία που εισάγει η εντολή της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου, η οποία, αντί να διατάξει έρευνα για τις φοβερές καταγγελίες Μπαλτάκου, διέταξε την παραπομπή στο Αυτόφωρο αυτών που τις αποκάλυψαν, για χρήση «παρανόμως κτηθέντος οπτικοακουστικού υλικού» - παρόλο που αυτό αφορούσε το δημόσιο συμφέρον! Και αυτό, με την ανοχή της ίδιας άθλιας «Αριστεράς» που το μόνο που βρήκε να πει για τις καταγγελίες αυτές είναι πως αποδείχνουν τα συγκοινωνούντα δοχεία Δεξιάς και «ακροδεξιάς»! Έτσι, η «Αριστερά» αυτή απέδειξε ότι καταγγέλλει παρόμοιες εγκληματικές πράξεις μόνο όταν τις εισπράττει η ίδια, όπως συνέβη με τον αξέχαστο Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Κόλια (μετέπειτα πρωθυπουργό της στρατιωτικής χούντας), που έκανε το παν για να αθωώσει το ημιφασιστικό μετεμφυλιακό κράτος στην υπόθεση της δολοφονίας Λαμπράκη. Σήμερα, η «Αριστερά» αυτή υιοθετεί την απαράδεκτη θεωρία ότι ο «φασισμός» κτυπιέται με φασιστικές μεθόδους.

Την ίδια αποστολή της προληπτικής λογοκρισίας έχει βέβαια και το «αντιρατσιστικό» νομοσχέδιο που έρχεται. Αντίστοιχα, η κτηνωδία στις φυλακές Νιγρίτα σαφώς απορρέει από την ατιμωρησία που εμπνέει στα κρατικά όργανα ο κρατικός εκφασισμός. Όπως ανάλογο εκφασισμό φανερώνει η μαζική απαγόρευση και βίαιη διάλυση διαδηλώσεων, όταν μας επισκέπτονται τα «αφεντικά» μας. Τέλος, εκφασισμό της κοινωνίας αποτελούν τα φαινόμενα ιδεολογικής τρομοκρατίας, όπου η απλή αμφισβήτηση της νομιμότητας κάποιων λίαν αμφιβόλου νομιμότητας κρατικών πράξεων ενάντια στη ΧΑ (ή αντίστοιχα, η μη αμφισβήτηση των καταγγελιών Μπαλτάκου), αρκεί για να χαρακτηριστεί κάποιος πάραυτα από τα χουντοκάναλα Χρυσαυγίτης ή «φασίστας». Με συνέπεια να διακινδυνεύει ακόμη και τη σωματική του ακεραιότητά του από διαφόρους «αντιφασίστες» - πέρα βέβαια από τη λάσπη κουκουλοφόρων «εν υπηρεσία» στο διαδίκτυο!

Ερώτηση: Μήπως οι ίδιες ελίτ που επέβαλαν την οικονομική καταστροφή

149. Βλ. *Financial Times* (4/4/2014).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

δημιουργούν αυτούς τους αντιπερισπασμούς, που θα μπορούσαν να οδηγήσουν και σε εμφύλιο, ώστε να περάσει άνετα η μονιμοποίησή της;

Η άνοδος του φασισμού και άλλα παραμύθια

Τις τελευταίες εβδομάδες είχαμε και άλλες σημαντικές ενδείξεις για την κατάρρευση των Ευρώδουλων κομμάτων, δηλαδή των κομμάτων που είναι πλήρως ενσωματωμένα στην ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, είτε αποκαλούνται «δεξιά», «ακροδεξιά» κ.λπ., είτε, αντίστοιχα, «αριστερά», «οικολογικά» κ.α. Όμως, στην σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης είναι φανερό ότι οι παραδοσιακές ταμπέλες δεν έχουν πια νόημα. Τα δίπολα «αριστερά-δεξιά» και «σοσιαλισμός/ σοσιαλδημοκρατία–εθνικοσοσιαλισμός/ φασισμός» είχαν νόημα μόνο στην περίοδο του έθνους-κράτους, πριν την ανάδυση της παγκοσμιοποίησης τα τελευταία 40 χρόνια. Όταν, δηλαδή, υπήρχαν ακόμη κράτη με στοιχειώδη εθνική κυριαρχία να καθορίζουν την οικονομική πολιτική τους.

Τυπικά, βέβαια, εξακολουθούν να υπάρχουν κράτη-έθνη, αλλά όσα από αυτά είναι πλήρως ενσωματωμένα στην ΝΔΤ και δεν ανήκουν στον πυρήνα της Υπερεθνικής Ελίτ (Υ/Ε) –βασικά, στην «Ομάδα των 7»– δεν έχουν καμιά δυνατότητα οικονομικής κυριαρχίας. Η οικονομική κυριαρχία σήμερα ανήκει ουσιαστικά στην Υ/Ε που διαχειρίζεται την ΝΔΤ, η οποία και επιβάλλει, μέσω των διεθνών οργανισμών που ελέγχει (ΠΟΕ, ΕΕ κ.λπ.), το άνοιγμα και την απελευθέρωση όλων των αγορών (κεφαλαίου, εμπορευμάτων και εργασίας). Οι δε λαοί που αντιστέκονται ακόμη στην πλήρη ενσωμάτωσή τους στη ΝΔΤ (από την Βενεζουέλα, την Κούβα και την Βολιβία, μέχρι την Συρία το Ιράν και χώρες του τ. σοβιετικού μπλοκ με επί κεφαλής την Ρωσία), βρίσκονται κάτω από την άμεση επίθεση της Υ/Ε. Όχι βέβαια διότι έχουν ενδο-ιμπεριαλιστικές διαφορές με αυτήν, όπως υποστηρίζουν παλαιολιθικοί «Μαρξιστές», αλλά διότι αποτελούν εμπόδια στην διαδικασία ολοκλήρωσης της ΝΔΤ. Δηλαδή, την δημιουργία μιας παγκόσμιας «απελευθερωμένης» αγοράς που θα διαχειρίζεται μια (επίσημη ή άτυπη) παγκόσμια διακυβέρνηση.

Έτσι, «δεξιά» και «αριστερά» κόμματα εναλλάσσονται στην εξουσία, ενώ οι καταστροφικές οικονομικές πολιτικές παραμένουν ίδιες, αφού καμιά κυβέρνηση χώρας πλήρως ενσωματωμένης στην ΝΔΤ και την ΕΕ δεν μπορεί να εφαρμόσει σημαντικά διαφορετικές πολιτικές από αυτές που επιβάλλει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, δεδομένου ότι οι «αγορές»

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

θα την επαναφέρουν τάχιστα στην τάξη. Το ίδιο ισχύει ακόμη και για χώρες της Υ/Ε, όπως η Γαλλία, όπου δυο φορές τα τελευταία 30 χρόνια εξελέγησαν σοσιαλδημοκράτες πρόεδροι (Μιτεράν, Ολάντ) που μετά μερικούς μήνες αναγκάσθηκαν να κάνουν στροφή 180°, ακόμη και στην εξωτερική πολιτική. Έτσι, ο «αριστερός» Ολάντ αποδείχθηκε το ίδιο εγκληματίας πολέμου όπως ο προκάτοχος του Σαρκοζί.

Από την άλλη μεριά, ένα «δεξιό» κόμμα, όπως το κυβερνών κόμμα Fidesz στην Ουγγαρία, επανεξελέγη πανηγυρικά, ακριβώς διότι εφάρμοσε πολιτικές που διαφοροποιούνται σημαντικά από τις πολιτικές της Υ/Ε και της ΕΕ, αφού πρώτα όμως άρχισε να σπάζει τους δεσμούς με τη ΝΔΤ, διώχνοντας την τρόικα και αναπτύσσοντας στενότερες σχέσεις με τη Ρωσία! Αυτό, βέβαια, προκάλεσε τη μήνιν της Υ/Ε αλλά δεν είχε άλλη επιλογή από την ανοχή, ώστε να μη χάσει εντελώς τη χώρα από την ΕΕ, πράγμα που πιθανότατα θα συνέβαινε αν εκλεγόταν αντ' αυτού το «ακροδεξιό» κόμμα Jobbik, του οποίου τα εκλογικά ποσοστά δεκαπλασιάσθηκαν μέσα σε οκτώ χρόνια (από 2% στις εκλογές του 2006 σε 21% στις τελευταίες εκλογές). Όμως, όπως τονίζει ένας φιλελεύθερος σοσιαλιστής, τ. αρθρογράφος στην Γκάρντιαν,[150] στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, με την ανάδυση μιας ψευδο-«αριστεράς», οι όροι Αριστερά και Δεξιά δεν έχουν πια νόημα. Όπως τονίζει ο ίδιος, στην Ουγγαρία ήταν μια «δεξιά» κυβέρνηση που έκανε επανεθνικοποιήσεις, αύξησε τους πραγματικούς μισθούς και μείωσε την ανεργία, ενώ επέβαλε φόρους στους τραπεζίτες, ακόμη και στις πολυεθνικές! Από την άλλη μεριά, η «σοσιαλιστική» αντιπολίτευση (κάτι σαν ένα μίγμα ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ που δεν αμφισβητεί την παγκοσμιοποίηση και φυσικά είναι Ευρώδουλη) στηρίζει τις παραπέρα ιδιωτικοποιήσεις και τις πολιτικές προσέλκυσης ξένων επενδύσεων από τις πολυεθνικές, ενώ όταν ήταν στη κυβέρνηση (2002-10) πετσόκοψε τις δημόσιες δαπάνες και έκλεισε τον εθνικό αερομεταφορέα, (όπως απαιτούσε η ΕΕ), οδηγώντας σε παραπέρα ανεργία! Μολονότι όμως σωστά συμπεραίνει ότι η Ευρωπαϊκή Αριστερά σήμερα είναι μια ψευδο-Αριστερά που δεν έχει σχέση με αυτήν που ξέραμε πριν 40 χρόνια, δεν αποφεύγει το λάθος να θεωρεί γνήσια Αριστερά την Γερμανική Die Linke (με την οποία συνεργάζεται ο ΣΥΡΙΖΑ) παρόλο που επίσης εξαπατά τον λαό ότι θα μπορούσε να υπάρξει «καλή» ΕΕ - προφανώς αρκεί να ψήφιζε αυτούς, αντί για τους Γερμανούς σοσιαλδημοκράτες!

150. Βλ. Neil Clark, *RT* (8/4/2014).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Τα ίδια ισχύουν, αντίστοιχα, σχετικά με τον μύθο της ανόδου του «φασισμού» στην Ευρώπη (που καλλιεργεί και η Κομισιόν ενόψει εκλογών). Όμως ο φασισμός είναι αδύνατος σε οποιαδήποτε χώρα πλήρως ενσωματωμένη στην ΝΔΤ. Στην πραγματικότητα, τα δήθεν «φασιστικά» κόμματα είναι συνήθως νέο-εθνικιστικά κόμματα που έχουν στόχο την εθνική κυριαρχία, η οποία καταρρέει στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που διαχειρίζεται η Υ/Ε και η ΕΕ. Το μόνο ίσως πραγματικά νεοναζιστικό κίνημα σήμερα είναι το Ουκρανικό, στο οποίο στηρίχθηκε το «πραξικόπημα από τα κάτω» που οργάνωσε η Υ/Ε για την ενσωμάτωση της χώρας στην ΕΕ! Οι λόγοι, επομένως, για τους οποίους το κεφάλαιο υποστήριξε τον φασισμό προπολεμικά δεν έχουν σχεδόν καμιά σχέση με τους λόγους για τους οποίους η Υ/Ε (που εκφράζει το κεφάλαιο σήμερα), από τη μια τσακίζει την ΧΑ ή δυσφημεί σαν «φασιστικά» τα ακροδεξιά κινήματα στην Ευρώπη, ενώ στηρίζει τους Ουκρανούς φασίστες. Τότε, το κεφάλαιο πράγματι αντιμετώπιζε υπαρξιακό πρόβλημα με την άνοδο του σοσιαλιστικού κινήματος, ενώ σήμερα τον μόνο κίνδυνο που αντιμετωπίζει είναι τα λαϊκά στρώματα που αγωνίζονται για την εθνική κυριαρχία και αναπόφευκτα στηρίζουν «δεξιά» κόμματα, αφού η «Αριστερά» είναι πλήρως ενσωματωμένη στη ΝΔΤ. Γι' αυτό και σχετικό «ντοκιμαντέρ» με τον τίτλο «Φασισμός Α.Ε.»,[151] όπου «Μαρξιστές» ιστορικοί της συμφοράς[152] ταυτίζουν τον προπολεμικό φασισμό με τον δήθεν ανερχόμενο σήμερα φασισμό στην Ευρώπη, έχει προφανή στόχο τον αποπροσανατολισμό των λαϊκών στρωμάτων από τον πραγματικό εχθρό τους σήμερα. Δηλαδή, τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την ΕΕ, για τις οποίες όμως δεν ακούγεται λέξη στο φιλμ αφού βέβαια, για τους δημιουργούς του, ο νεοφιλελευθερισμός είναι (βολικότατα) μια «κακή» ιδεολογία και πολιτική.

Εκφασισμός και φασισμός-μαϊμού

Η ανηλεής σφαγή τουλάχιστον 46 άοπλων διαδηλωτών στην Οδησσό από τους πραξικοπηματίες της Χούντας του Κιέβου, την οποία διόρισε η Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε) των γνωστών εγκληματιών Ομπάμα (νομπελίστα Ειρήνης!), Άστον κ.λπ., είναι στην πραγματικότητα η απόλυτη απόδειξη

151. **Άρης Χατζηστεφάνου, ΦΑΣΙΣΜΟΣ Α.Ε., (2014)**
152. Π.χ. Σ. Μαρκέτος, Λ. Βατικιώτης κ.ά.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

του εκφασισμού της Υ/Ε. Στόχος της ήταν η κατατρομοκράτηση του λαού της Ανατολικής Ουκρανίας που σήμερα κινητοποιείται με αιτήματα όχι μόνο εθνικής αλλά και κοινωνικής απελευθέρωσης, ώστε να υποταχθεί στα σχέδια της Υ/Ε και των εκτελεστικών οργάνων της στο Κίεβο. Την ίδια φασιστική τακτική ανηλεών σφαγών άλλωστε χρησιμοποίησε η ίδια Υ/Ε στη Λιβύη χθες, καθώς και στη Συρία σήμερα, εφόσον μόνο με ανάλογες σφαγές μπορεί να υποτάξει τους αντιστεκόμενους Λαούς που μάχονται για την οικονομική και εθνική ανεξαρτησία τους, ενάντια στη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Όμως, άλλο εκφασισμός και άλλο φασισμός, και η εσκεμμένη σύγχυση που επιχειρούν κάποιοι στην «Αριστερά», οι οποίοι φθάνουν να μιλούν ακόμη και για «Ευρωατλαντικό φασιστικό άξονα» (λες και είμαστε κάπου στον Μεσοπόλεμο!), δημιουργεί ακόμη παραπέρα σύγχυση και αποπροσανατολισμό στα λαϊκά στρώματα που είναι τα θύματα της παγκοσμιοποίησης. Το τελικό αποτέλεσμα είναι, βέβαια, ότι τα στρώματα αυτά, όταν συνειδητοποιούν την εξαπάτησή τους από μια χρεοκοπημένη «Αριστερά» (της οποίας η σημερινή πνευματική φτώχεια δεν της επιτρέπει να αντιληφθεί τη σημασία της ΝΔΤ που θεμελιώνεται στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την ανάγκη άμεσης εξόδου από την ΕΕ), απλά της γυρίζουν την πλάτη. Αυτό ήδη έχει συμβεί παντού στην Ευρώπη, όπου τα θύματα της παγκοσμιοποίησης πλαισιώνουν εθνικιστικά ή ακόμη και ρατσιστικά κόμματα, που εκφράζουν την αγανάκτησή τους για την απώλεια οποιασδήποτε οικονομικής ή εθνικής κυριαρχίας.

Είναι, όμως, φανερό για οποιονδήποτε προσπαθεί να ερμηνεύσει τα σημερινά κοινωνικά φαινόμενα με βάση σύγχρονα εργαλεία (όπως αυτά που έχουν διαμορφώσει ακόμη και πεφωτισμένοι σύγχρονοι Μαρξιστές σαν τον Leslie Sklair), ότι κάθε «φασισμός» σήμερα, ακόμη και ο φασισμός του Δεξιού Τομέα στην Ουκρανία –που πρωταγωνίστησε στα εγκλήματα της προσχεδιασμένης εξέγερσης στην πλατεία Μαϊντάν και στην Οδησσό– είναι, στην πραγματικότητα, ένας φασισμός-μαϊμού (όχι βέβαια και οι πρακτικές τους που είναι σαφώς φασιστικές). Όπως έχω δείξει συνοπτικά στη στήλη αυτή (και πιο συστηματικά στο υπό έκδοση βιβλίο[153]) ο φασισμός που δημιούργησε το μεγαλύτερο αιματοκύλισμα στην Ιστορία τον περασμένο αιώνα είναι αδύνατος στην σημερινή ΝΔΤ, η οποία κα-

153. "Ukraine: *The Attack on Russia end the Eurasian Union* (Progressive Press, Autumn 2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ταργεί την οικονομική και εθνική κυριαρχία. Δηλαδή, καταργεί, στην ουσία, τα ίδια τα κράτη-έθνη που ήταν το θεμέλιο πάνω στο οποίο μπορούσε να ανθίσει τόσο ο φασισμός και ο εθνικοσοσιαλισμός, όσο και, από την άλλη μεριά, ο κρατικιστικός σοσιαλισμός και η σοσιαλδημοκρατία. Όταν, σήμερα, οι «αγορές» και αυτοί που τις ελέγχουν (δηλαδή οι υπερεθνικές επιχειρήσεις και η Υ/Ε) είναι οι ίδιοι που ελέγχουν την οικονομία κάθε χώρας ενσωματωμένης στη ΝΔΤ, και θα μπορούσαν να ρίξουν οποιονδήποτε επίδοξο νέο Χίτλερ, μέσα σε ώρες, με την μαζική μετακίνηση κεφαλαίου και την δημιουργία ταυτόχρονης χρηματιστηριακής και νομισματικής κρίσης, πέρα από την βαθιά ύφεση που θα μπορούσε να δημιουργήσει η μετακίνηση επενδυτικού κεφαλαίου, διερωτάται κανείς από ποιό χρονοντούλαπο βγήκαν οι υποστηρικτές παρόμοιων ανιστόρητων «θεωριών».

Ακόμη και η Ρωσία του Πούτιν, επειδή ακριβώς δεν έχει αποκοπεί από τη ΝΔΤ με την οικοδόμηση μιας αυτοδύναμης οικονομίας (όπως τώρα σχεδιάζει), σήμερα γονατίζει οικονομικά κάτω από τις κυρώσεις της Υ/Ε – πράγμα που μπορεί να οδηγήσει και στην κατάρρευση του ίδιου του σχεδίου για Ευρασιατική Ένωση, σαν βάση για ένα νέο διπολικό κόσμο. Και αυτό, γιατί τους μύθους ότι ήδη έχουμε ένα πολυπολικό κόσμο (χάρη στην Ινδία, την Βραζιλία, την Κίνα κ.λπ.) τους καλλιεργεί η ίδια η Υ/Ε, για να συγκαλύψει τον μονοπολικό χαρακτήρα της κυριαρχίας της. Προφανώς, οι μερικές εκατοντάδες πολυεθνικές που ελέγχουν σήμερα την παγκόσμια οικονομία δεν ελέγχονται από τα οικονομικά αυτά «θαύματα». Είναι φανερό ότι οι ανίδεοι αυτοί που μιλούν για φασιστικούς άξονες τον 21ο αιώνα, δεν έχουν καν αντιληφθεί ότι η ίδια η ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης είναι εντελώς ασύμβατη με την φασιστική ιδεολογία.

Τέλος, οι μυθοπλάστες της επανόδου του φασισμού αδυνατούν να εξηγήσουν πώς άραγε η Υ/Ε στηρίζει ένα φασιστικό καθεστώς στην Ουκρανία (το οποίο δεν υπάρχει αμφιβολία ότι εφαρμόζει κτηνώδεις φασιστικές μεθόδους - που όμως είναι σαφώς καθ' υπαγόρευση και με απόλυτη έγκριση της Υ/Ε) ενώ, συγχρόνως, η ίδια Υ/Ε φροντίζει για το «τσάκισμα» και την φυλάκιση όλων των βουλευτών ενός κόμματος που κατηγορεί ως ομοϊδεάτες τους στην Ελλάδα, και δεν διστάζει να χαρακτηρίσει ως φασιστικό/ρατσιστικό το κόμμα της Ανεξαρτησίας στην Βρετανία που σήμερα έρχεται πρώτο στις δημοσκοπήσεις! Μήπως, λοιπόν, όλα τα «φασιστικά» κόμματα, σήμερα, στην πραγματικότητα αντιπροσωπεύουν έναν φασισμόμαϊμού και η ίδια η Υ/Ε αποφασίζει με ποια από αυτά θα συνεργαστεί (αθωώνοντάς τα από κάθε κατηγορία για φασισμό) και ποια θα «τσακίσει», με μοναδικό κριτήριο εάν στηρίζουν τη ΝΔΤ που εκπροσωπεί ή όχι;

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Με την άποψη του φασισμού-μαϊμού, που καταρρίπτει τον μύθο της ανόδου του φασισμού στον 21ο αιώνα, συνάδουν και τα παρακάτω αδιάσειστα στοιχεία. Όπως έγραψε προ μηνών σημαντική Ισραηλινή εφημερίδα[154] –είδηση που επιβεβαίωσε και ο Ουκρανός Ραβίνος Moshe Azman– ένας Ισραηλο-Ουκρανός στρατιωτικός με το ψευδώνυμο Delta διοικούσε δύναμη περίπου 40 ανδρών και γυναικών (αρκετοί από αυτούς βετεράνοι του Ισραηλινού στρατού, όπως και ο ίδιος) στην ψευτο-εξέγερση της Μαϊντάν. Έτσι, οι φανατικότεροι «πολέμιοι των αντισημιτών» στον κόσμο, οι Ισραηλινοί, διακινδύνευαν ακόμη και τη ζωή τους για να ανέβει στην Ουκρανία ένα φασιστικό (ή έστω ένα άμεσα συνεργαζόμενο με τους φασίστες), καθεστώς! Και όπως σε προχθεσινό άρθρο του αποκαλύπτει ο Gideon Rachman, ιδεολογικός θεμελιωτής της έννοιας της παγκόσμιας διακυβέρνησης (Εβραϊκής καταγωγής και ο ίδιος), όταν έθεσε την ερώτηση στον σημαντικότερο Ουκρανό Εβραίο επιχειρηματία, πώς εξηγείται η συμμετοχή Εβραίων επιχειρηματιών σε μια φασιστική κυβέρνηση, η μονολεκτική απάντηση που πήρε ήταν «μπούρδες».[155]

Η άνοδος της «ακροδεξιάς», η «Αριστερά» και οι Χούντες

Όπως είχε πρόσφατα προβλέψει η στήλη αυτή, ένα τσουνάμι ενάντια στην ΕΕ φυσά σε όλη την Ευρώπη: από τον Ευρωπαϊκό (οικονομικό) «Νότο» και κυρίως την Ελλάδα, όπου σήμερα γίνεται μια πραγματική σφαγή των λαϊκών στρωμάτων, μέχρι τον «Βορρά» όπου παρόμοια σενάρια επαναλαμβάνονται στην Βρετανία, Γαλλία κ.λπ. Το τσουνάμι αυτό δεν είναι πια κατ' αρχήν ορατό, χάρις στην Χουντοποίηση αυτού που περνά για «πολιτική» και «δημοκρατία» σήμερα. Δηλαδή, της ψευδό-«δημοκρατίας» όπου τα εναλλασσόμενα κόμματα στην εξουσία εφαρμόζουν ακριβώς τις ίδιες πολιτικές που επιβάλλει παντού η Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε), η οποία διαχειρίζεται την Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης: απελευθέρωση των αγορών και ό,τι αυτό συνεπάγεται σε μισθούς, συντάξεις, την δημόσια Υγεία, Εκπαίδευση κ.λπ. Έτσι, οι σημερινές κοινοβουλευτικές Χούντες έχουν όλο το οπλοστάσιο της βίας για να κατα-

154. *Haaretz* (28/2/2014).
155. Gideon Rachman. *Financial Times* (6/5/2014).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

πνίξουν άμεσα κάθε παραδοσιακή μορφή αντίστασης (συγκεντρώσεις, πορείες, συλλαλητήρια κ.λπ.), χωρίς να χρειάζεται να τις θάψουν τα ΜΜΕ τους και να κινδυνεύουν μετά να εξευτελιστούν από εναλλακτικά κανάλια, π.χ. τα Ρωσικά! Κατά συνέπεια, σήμερα, συγκρούσεις του «πεζοδρομίου», (όπως τις ονόμασε ο πολύς Πρόεδρος της Βουλής!) που μπορεί να οδηγήσουν ακόμα και σε αλλαγή καθεστώτος, γίνονται μόνο όταν τις εγκρίνει η Υ/Ε. Χαρακτηριστικά πρόσφατα παραδείγματα το Κίεβο, πριν ένα μήνα, και η Αθήνα πριν μερικές ημέρες.

Στο Κίεβο, πάνοπλοι «διαδηλωτές» είχαν κάθε δικαίωμα να σκοτώνουν στο ξύλο (ή και με σφαίρες) άοπλους αστυνομικούς που τους εμπόδιζαν να καταλάβουν οποιοδήποτε δημόσιο κτίριο ήθελαν, ώστε να επιτευχθεί ο στόχος της Υ/Ε για αλλαγή καθεστώτος. Εκεί, οι «ήρωες» (όπως τους αποκαλούν η Υπερεθνική και η ντόπια ελίτ), ήταν οι θρασύδειλοι νεοναζιστές και πράκτορες που ξέροντας ότι έχουν όλη την «διεθνή κοινότητα» μαζί τους (δηλ. την Υ/Ε με τα ΜΜΕ της, αλλά και την διεθνή εκφυλισμένη «Αριστερά» από πίσω τους), «άφοβα» επιδίδονταν στο «έργο» τους. Αντίθετα, στην Αθήνα προχθές, που ήλθαν όλα τα όργανα της Υ/Ε για να γιορτάσουν ουσιαστικά την πραγματική νίκη τους στο να Μεξικανοποιήσουν την Ελληνική κοινωνία, δεν διαμαρτυρήθηκε κανένας τους όταν έβλεπαν μπροστά τους την βάναυση παραβίαση κάθε έννοιας ελευθερίας συγκεντρώσεων, λόγου κ.λπ. από τους «ήρωες» τους - που τώρα ήταν τα ΜΑΤ!

Έτσι, αναγκαστικά, το αντι-ΕΕ τσουνάμι γίνεται σήμερα ορατό βασικά με τις εκλογικές «αναμετρήσεις», όπου ο «κυρίαρχος» λαός καλείται να υπερψηφίσει αυτούς που, τα προηγούμενα χρόνια, έχουν υποδείξει, άμεσα ή έμμεσα, τα ΜΜΕ της Υ/Ε! Τελευταία, το τσουνάμι αυτό εκδηλώθηκε στη Βρετανία, όπου το κόμμα της Ανεξαρτησίας ανεβαίνει αλματωδώς και διεκδικεί την πρώτη ή την δεύτερη θέση στις Ευρωεκλογές, αλλά και στη Γαλλία, όπου η άθλια Ευρω-«Αριστερά» (δηλαδή η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» της Υπερεθνικής Ελίτ) υπέστη συντριπτική ήττα, σε συνέχεια μιας καθοδικής πορείας. Ανάλογες αλλαγές σημειώνονται και στις περισσότερες χώρες της Ευρωζώνης και της ΕΕ γενικότερα. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι οι (αποδεδειγμένα) απατεώνες της Υ/Ε χαρακτηρίζουν το αντί-ΕΕ τσουνάμι σαν άνοδο της νεοναζιστικής/φασιστικής ή ρατσιστικής «ακροδεξιάς». Τα εκατομμύρια δηλαδή των Ευρωπαίων, που μόνο αυτόν τον τρόπο έχουν σήμερα για να εκδηλώσουν την αγανάκτηση και την οργή τους για την ΕΕ που τους καταστρέφει τις ζωές τους, μετατράπηκαν ξαφνικά σε ξενόφοβους ρατσιστές, φασίστες και νεοναζιστές.

Όμως, μολονότι κάποια από τα κόμματα αυτά πράγματι ξεκίνησαν με

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

παρόμοιες τάσεις, τα μαζικά στρώματα που τους υποστηρίζουν σήμερα ούτε φασίστες ούτε ρατσιστές είναι, όπως τους βρίζουν οι μεγαλύτεροι εγκληματίες της ανθρωπότητας και οι υποστηρικτές τους στα ΜΜΕ και την βολεμένη «Αριστερά». Ταξικά, ανήκουν στην εργατική τάξη και στα φτωχότερα λαϊκά στρώματα, σε αντίθεση με τα μικροαστικά και αστικά στρώματα που επανδρώνουν σήμερα την Ευρω-«Αριστερά του χαβιαριού» (όπως εύστοχα την αποκαλούν τα λαϊκά στρώματα). Και αυτό δεν είναι τυχαίο, γιατί τα πραγματικά θύματα της παγκοσμιοποίησης στον Βορρά είναι αυτά ακριβώς τα στρώματα, ενώ στον Νότο στην ίδια κατηγορία ανήκουν επίσης και πλατιά αστικά στρώματα που φτωχοποιούνται από τη παγκοσμιοποίηση. Δεν είναι άλλωστε συμπτωματικό ότι οι Υπερεθνικές Επιχειρήσεις που δημιούργησαν την ΝΔΤ ξεκίνησαν από τις χώρες της Υ/Ε (βασικά την «Ομάδα των 7»). Εάν λοιπόν κάποια από τα στρώματα αυτά παρασύρονται από την δημαγωγία αντί-μεταναστευτικών, ή ακόμη και ρατσιστικών, τάσεων μέσα στα κόμματα αυτά, αυτό οφείλεται, πάλι, στο γεγονός ότι η Ευρω-«Αριστερά» υιοθετεί μια ψευδο-διεθνικιστική στάση στο θέμα της μετανάστευσης. Μια στάση που δεν έχει καμιά σχέση με το άνοιγμα και την απελευθέρωση της αγοράς εργασίας, η οποία, βέβαια, δεν υιοθετήθηκε από τις ελίτ για λόγους αλληλεγγύης προς τους ξεριζωμένους λαούς στην περιφέρεια!

Είναι, λοιπόν, φανερό ότι τα λαϊκά στρώματα που μετακινούνται μαζικά προς τα αντί-ΕΕ κινήματα έχουν απλώς ξεπεράσει την μαζική πλύση εγκεφάλου από τα ΜΜΕ που ελέγχει η Υ/Ε και αυξανόμενα συνειδητοποιούν ότι για την καταστροφή τους δεν φταίνε οι πολιτικές λιτότητας, ούτε καν ο «κακός» νεοφιλελευθερισμός και οι εκφραστές του, αλλά η ίδια η παγκοσμιοποίηση, όπως εκφράζεται στην περιοχή μας με την ΕΕ - γεγονός που επιμελώς αποκρύπτει η εκφυλισμένη Ευρω-«Αριστερά»! Με άλλα λόγια, τα ελλείμματα, τα συνακόλουθα Χρέη και οι πολιτικές λιτότητας είναι απλές συνέπειες του ανοίγματος και της απελευθέρωσης των αγορών που επέβαλαν οι Υπερεθνικές επιχειρήσεις, οι οποίες ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία, για τη μεγιστοποίηση των κερδών τους.

Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι αρκεί να επιστρέψουμε στο αστικό κράτος-έθνος για να λυθούν όλα τα προβλήματά μας. Όμως, για να μπορέσουμε καν να συζητήσουμε τις θεμελιακές αλλαγές, οι οποίες απαιτούνται στο πολιτικό και οικονομικό επίπεδο για μια άλλη κοινωνία, αναγκαία προϋπόθεση είναι η οικονομική και εθνική κυριαρχία που σήμερα είναι υπό διωγμό στη ΝΔΤ, είτε με την φυσική είτε με την οικονομική βία. Και η λαϊκή αυτή κυριαρχία δεν ανακτάται ούτε από «ακροδεξιά», ούτε από

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

«αριστερά» κόμματα, αλλά μόνο από ένα Λαϊκό Μέτωπο, «από κάτω», για την Κοινωνική και Εθνική Απελευθέρωση.

Φασισμός, Ευρωφασισμός[156] και η χρεοκοπία της Αριστεράς

Τα γεγονότα στην Ουκρανία είναι διδακτικά, έστω και αν η ψευδής εικόνα που δίνουν τα ΜΜΕ της Υπερεθνικής Ελίτ (Υ/Ε) είναι μιας λαϊκής «επανάστασης» κρετίνων για το δικαίωμα τους να γίνουν υπόδουλοί της μέσα στην ΕΕ, ώστε να λιμοκτονούν όπως ο Ελληνικός λαός! Δεν θα σταθώ όμως εδώ στη νέα στημένη πορτοκαλί «επανάσταση» στη χώρα αυτή από τους δυτικόφιλους αστούς και μικροαστούς του Κιέβου, καθώς και τους προβοκάτορες των υπηρεσιών της Υ/Ε που την οργάνωσαν, αλλά στα δύο βασικά διδάγματά της, τα οποία είναι ιδιαίτερα σημαντικά για όλους τους Ευρωπαϊκούς λαούς και ιδιαίτερα τον Ελληνικό.

Πρώτον, η Κοινωνική Πάλη στην εποχή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης δεν μπορεί να είναι μόνο κοινωνικο-απελευθερωτικού χαρακτήρα, αλλά πρέπει να είναι και εθνικο-απελευθερωτική. Αυτό δείχνει το γεγονός ότι η ενσωμάτωση στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση χωρών που δεν ανήκουν στην Υ/Ε (βασικά, στην «Ομάδα των 7»), σημαίνει απώλεια κάθε ίχνους οικονομικής και συνακόλουθα εθνικής κυριαρχίας. Γι' αυτό ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση, σήμερα, περνά μέσα από την εθνική. Τα κατοχικά στρατεύματα που καταστρέφουν και λεηλατούν την χώρα και τα λαϊκά στρώματα, (με την αγαστή σύμπνοια ενός μικρού τμήματος βολεμένων που ελέγχουν τα ΜΜΕ, τα κόμματα, την αριστερή «ιντελιγκέντσια» κ.λπ.) δεν είναι ένας κανονικός στρατός με στολές και φονικά μέσα φυσικής βίας, αλλά ένας οικονομικός στρατός με κουστουμάκια, που διαθέτει εξίσου φονικά μέσα οικονομικής βίας και μέσα δικαιολόγησης της.

Δεύτερον, ο στόχος της Κοινωνικής Πάλης δεν μπορεί παρά να είναι η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, την οποία διαχειρίζεται μια Υ/Ε που φροντίζει ώστε μόνο οι δικές της ψευτό-«επαναστάσεις» να πετυχαίνουν (πορτοκαλί «επαναστάσεις» στην Ανατολική Ευρώπη, ψευτό-εξεγέρσεις

156. Για την έννοια του Ευρωφασισμού βλ. Takis Fotopoulos, *The New World Order in Action* (Progressive Press, 6/2015), κεφ. 3.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στην Λιβύη, Συρία κ.λπ.) ενώ ακόμη και οι απόπειρες εξεγέρσεων των λαών που είναι δεμένοι χεροπόδαρα από αυτήν, όπως του Ελληνικού, καταπνίγονται με τον πιο άγριο τρόπο μόλις εκδηλωθούν. Αντίστοιχα, οι λαοί που αντιστέκονται στην ενσωμάτωση καταδικάζονται σε ανηλεή σφαγή, όπως ο Λιβυκός και ο Συριακός. Παρόλα αυτά, ο θρασύτατος Μπαρόζο δεν δίστασε να μιλήσει για παραβίαση δικαιωμάτων στην Ουκρανία, όταν η αστυνομία τόλμησε να κτυπήσει «διαδηλωτές» που έκαναν επιθέσεις με μπουλντόζες σε κυβερνητικά κτίρια, «ξεχνώντας» ότι ανάλογη πράξη σε άλλη «δημοκρατική» χώρα της ΕΕ θα είχε στείλει πολλούς στο νεκροτομείο!

Αντίθετα, δηλαδή, με την αποπροσανατολιστική προπαγάνδα της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», η παγκοσμιοποίηση δεν είναι χίμαιρα κ.λπ., αλλά συστημικό φαινόμενο που εύκολα δείχνεται ότι μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Αντίστοιχα, ο νεοφιλελευθερισμός δεν είναι δόγμα (του «σοκ» και άλλα παραμύθια) ούτε κακή πολιτική κάποιων «κακών» νεοφιλελεύθερων πολιτικών και οικονομολόγων, αλλά απλώς η ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης. Η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι, δηλαδή, το αναγκαίο θεσμικό πλαίσιο που εξασφαλίζει το απαραίτητο άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών (κεφαλαίου, εμπορευμάτων και εργασίας) για την αποτελεσματική λειτουργία των πολυεθνικών επιχειρήσεων που σήμερα ελέγχουν την παγκοσμιοποιημένη οικονομία.

Δεν είναι, λοιπόν, περίεργο ότι σε ολόκληρη την Ευρώπη έχει φουντώσει σήμερα «από κάτω» ένα πρωτόγνωρο μαζικό κίνημα, το οποίο, άμεσα, στρέφεται κατά της ΕΕ αλλά, έμμεσα, ενάντια στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Το κίνημα αυτό στηρίζεται βασικά στα θύματα της παγκοσμιοποίησης που οδηγούνται στη μαζική ανεργία και φτώχεια, στους πλειστηριασμούς των σπιτιών τους ή στην αυτοκτονία. Τα λαϊκά αυτά στρώματα, αργά η γρήγορα συνειδητοποιούν την απάτη της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που συνειδητά τα αποπροσανατολίζει ότι η σημερινή καταστροφή θα μπορούσε να ξεπεραστεί ακόμη και μέσα στην ΕΕ, παρά την απώλεια της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας. Τότε, αναπόφευκτα, στρέφονται σε εθνικιστικά κινήματα παντός τύπου που είναι τα μόνα που σηκώνουν την αντί-ΕΕ σημαία: από πατριωτικά μέχρι φασιστικά - ανάλογα με τις τοπικές συνθήκες. Ο εθνικισμός όμως αυτός που καταδικάζει μετά βδελυγμίας η Υ/Ε καθώς και η Σιωνιστική ελίτ (τη στιγμή, μάλιστα, που το ισχυρότερο εθνικιστικό κράτος σήμερα είναι το Σιωνιστικό!) ελάχιστη έχει σχέση με τον προπολεμικό επιθετικό εθνικισμό που είχε οδη-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

γήσει σε δύο παγκόσμιους πολέμους. Πρόκειται περί ενός νέου αμυντικού εθνικισμού που δεν έχει στόχο την κατάκτηση νέου «ζωτικού χώρου» κ.λπ. όπως ο παλαιός αλλά, κυρίως, την «προστασία» της εθνικής κυριαρχίας (εθνική κουλτούρα, εγχώρια εργασία κ.λπ.) που κινδυνεύει από το άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών που επιβάλλει η παγκοσμιοποίηση.

Η βασική αιτία που τα λαϊκά αυτά στρώματα στρέφονται στα εθνικιστικά κινήματα δεν είναι επομένως ότι έγιναν ξαφνικά φασιστικά, αλλά η χρεωκοπία της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που αντί να σηκώσει την αντί-ΕΕ σημαία στη θέση των εθνικιστών, σε έναν αγώνα κοινωνικής και εθνικής απελευθέρωσης, κάνει «αντιφασιστικούς» αγώνες μαζί με τους βολεμένους «αριστερούς». Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι η «Αριστερά» αυτή σιωπηρά συναινεί στη ψήφιση αντιρατσιστικών ή «αντιφασιστικών» νόμων, όπως απαιτεί η Υ/Ε μαζί με την Σιωνιστική. Έτσι, ο ΣΥΡΙΖΑ, αντί να ξεκινήσει αγώνα ενάντια στο «αντι-ρατσιστικό» νομοσχέδιο (όπως προς τιμή του έκανε μόνο το ΚΚΕ από την Αριστερά), με το οποίο η Υ/Ε, σε συνεργασία με την Σιωνιστική, επιβάλλει λογοκρισία, απείχε ψηφίζοντας «παρών»! Αυτό σημαίνει ότι εάν π.χ. κάποιος στηρίξει τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα της Συριακής Μπααθικής ηγεσίας κατά της Υ/Ε και των εγκληματιών που παριστάνουν τους επαναστάτες και έχουν καταστρέψει την χώρα, κινδυνεύει να πάει φυλακή ως υποστηρικτής εγκλημάτων πολέμου και κατά της ανθρωπότητας, όπως μόλις απεφάνθη το όργανο της Υ/Ε, η Επιτροπή Δικαιωμάτων του ΟΗΕ. Φυσικά, ούτε η Επιτροπή αυτή, ούτε οι ομογάλακτοί τους στις ΜΚΟ για τα δικαιώματα (Διεθνής Αμνηστία, HRW κ.λπ.) διανοήθηκαν ποτέ να χαρακτηρίσουν ως εγκληματίες πολέμου τους αρχι-εγκληματίες Μπους, Μπλερ κ.ά. που είναι υπεύθυνοι για τον θάνατο εκατομμυρίων ανθρώπων. Παρόλα αυτά, οι άθλιοι πολιτικάντηδες που ψήφισαν αυτόν τον σαφέστατα φασιστικό νόμο τολμούν και μιλούν για δημοκρατία και αγώνα κατά του ...φασισμού.

Η έννοια της Κατοχής και της Απελευθέρωσης στη Νέα Διεθνή Τάξη

Το εγκληματικό πραξικόπημα της Υπερεθνικής Ελίτ (Υ/Ε) στην Ουκρανία, σε παραβίαση κάθε κανόνα διεθνούς δικαίου ανέτρεψε ένα καθεστώς του οποίου την νομιμότητα, μέχρι πριν λίγες εβδομάδες, κανένας δεν αμφισβητούσε. Αυτό δεν εμποδίζει βέβαια τα ΜΜΕ της «διεθνούς κοινότητας», (δηλαδή τα ΜΜΕ που ελέγχει η ίδια!) να μιλούν ξεδιάντροπα

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τώρα για επιτυχημένη «λαϊκή εξέγερση», αποσιωπώντας βέβαια το γεγονός ότι καμιά παρόμοια εξέγερση δεν επέτυχε στο παρελθόν, αν δεν στηριζόταν στην άμεση ή έμμεση ανοχή των σωμάτων ασφαλείας συμπεριλαμβανομένου του στρατού: από την Τυνησία και την Αίγυπτο, μέχρι τις «βελούδινες επαναστάσεις» στην Γεωργία και την Ουκρανία το 2004, και τη σημερινή αιματηρή «εξέγερση». Στην περίπτωση που η προϋπόθεση αυτή δεν υπάρχει, η μόνη άλλη δυνατότητα που έχει η Υ/Ε για να επιτύχει «αλλαγή καθεστώτος» είναι είτε η στρατιωτική επέμβαση από την ίδια (π.χ. Λιβύη), είτε η χρησιμοποίηση εγκληματιών «ακτιβιστών» διαφόρων ειδών, εκμεταλλευόμενη τις κοινωνικές διαιρέσεις σε κάθε χώρα. Φυσικά, απαραίτητη βοήθεια παρέχουν και οι εγχώριοι πράκτορες που ελέγχονται από την ίδια την Υ/Ε και τα πελατειακά καθεστώτα της (π.χ. Σαουδική Αραβία, Κατάρ σε σχέση με τις Αραβικές «επαναστάσεις»).

Έτσι, στις Αραβικές χώρες, οι «ακτιβιστές» αυτοί είναι οι φανατικοί «τζιχάντις», οι οποίοι, για χάρη θρησκευτικών διαφορών, είναι ικανοί για τα πιο κτηνώδη εγκλήματα. Στην Ουκρανία, οι αντίστοιχοι «τζιχάντις» είναι οι νεοναζιστές, γόνοι συνήθως οικογενειών από την Δυτική Ουκρανία που διέπρεψαν σαν συνεργάτες και εκτελεστές των Γερμανών εγκληματιών ναζιστών στον πόλεμο. Η Υ/Ε δεν έχει κανένα δισταγμό να χρησιμοποιήσει παρόμοια εγκληματικά στοιχεία για να επιτύχει τον στόχο της «αλλαγής καθεστώτος», δηλαδή ανατροπής κάθε καθεστώτος που αντιστέκεται στην Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, είτε λέγεται Ιράκ και Λιβύη χθες, είτε Συρία, Ουκρανία και Βενεζουέλα σήμερα. Και αυτό, ανεξάρτητα από το εάν οι «τζιχάντις» αυτοί αποδεδειγμένα χρησιμοποιούν κάθε μέσο, και κυρίως την ένοπλη δράση, με όπλα και χρηματοδότηση από την Υ/Ε και τα πελατειακά καθεστώτα της στην περιοχή.

Ούτε, βέβαια, απασχολεί την Υ/Ε ο τυχόν ρατσιστικός ή αντισημιτικός χαρακτήρας των στοιχείων αυτών όταν προθυμοποιούνται να την βοηθήσουν στην ενσωμάτωση μιας χώρας στην ΝΔΤ, ειδάλλως βέβαια δεν θα διανοείτο να χρησιμοποιήσει τα πιο εγκληματικά νεοναζιστικά στοιχεία στην Ευρώπη, τους Ουκρανούς νεοναζί, που δεν διαφέρουν σε τίποτα στην ιδεολογία, αλλά και στην πρακτική, από τους Γερμανούς ναζί. Πράγμα που σημαίνει ότι εκείνο που την ενδιαφέρει πραγματικά σήμερα δεν είναι ο ρατσισμός και ο αντισημιτισμός, όπως ισχυρίζεται, αλλά η ενσωμάτωση κάθε χώρας στη ΝΔΤ. Έτσι εξηγούνται και τα δύο μέτρα και σταθμά που χρησιμοποιεί στην Ουκρανία και στην Ελλάδα, όσον αφορά αυτούς που θεωρεί νεοναζιστές. Ενώ στην Ουκρανία τους αγκαλιάζει, στην Ελλάδα,

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σε συνεργασία με τη ντόπια Κοινοβουλευτική Χούντα της, φυλακίζει τα κοινοβουλευτικά μέλη τους, χρησιμοποιώντας νομικίστικα πραξικοπήματα που δεν προϋποθέτουν (περιττές!) τελεσίδικες καταδικαστικές αποφάσεις.

Η αλλαγή όμως καθεστώτος στην Ουκρανία είναι κρίσιμη γιατί επιβεβαιώνει, και μάλιστα σε Ευρωπαϊκό έδαφος, ότι η Υ/Ε θα χρησιμοποιήσει κάθε μέσο για να επιτύχει την ενσωμάτωση μιας χώρας στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, την οποία διαχειρίζεται. Η ενσωμάτωση αυτή προϋποθέτει την απώλεια της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας της χώρας. Είτε η απώλεια της κυριαρχίας γίνεται μέσω οικονομικών μηχανισμών, όπως στην περίπτωση των εξαρτημένων χωρών μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, είτε μέσω πολιτικοστρατιωτικών μηχανισμών π.χ. «πραξικόπημα από τα κάτω», όπως στη περίπτωση της Ουκρανίας. Με άλλα λόγια, ο βασικός στόχος της Υ/Ε δεν είναι απλώς γεωπολιτικός, ούτε εκφράζει ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις, όπως υποστηρίζουν μη συστημικές, ή αντίστοιχα, παλαιολιθικές Μαρξιστικές αναλύσεις, τις οποίες ενώνει το κοινό στοιχείο ότι αγνοούν την σημασία της παγκοσμιοποίησης. Ο βασικός στόχος είναι η μετατροπή κρατών-εθνών, μέσω της απώλειας της εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας τους, σε ένα είδος αυτοδιοικούμενων τοπικών περιφερειών μέσα σε ένα σύστημα παγκόσμιας διακυβέρνησης. Δηλαδή, περιφερειών που θα έχουν βέβαια το μονοπώλιο της κρατικής βίας και θα παίρνουν αποφάσεις για την διαχείριση τοπικών υποθέσεων, πάντοτε όμως μέσα στο πλαίσιο των καθοριστικών γενικών αποφάσεων οικονομικού ή πολιτικού και ιδεολογικού/πολιτιστικού χαρακτήρα που θα παίρνουν αποκλειστικά τα μέλη της Υ/Ε.

Με την παραπάνω έννοια, τα πλήρως ενσωματωμένα μέλη στη ΝΔΤ βρίσκονται σε μια κατάσταση Κατοχής, σε σχέση με την Υ/Ε που την διαχειρίζεται. Μια Κατοχή, όμως, η οποία δεν είναι στρατιωτική αλλά πολυδιάστατη, σε αντιστοιχία με τις διαστάσεις της παγκοσμιοποίησης ως οικονομικής, πολιτικής, ιδεολογικής και πολιτισμικής.

- Οικονομική Κατοχή, με την έννοια ότι εκτός από τα κράτη στα οποία βασίζουν την δύναμή τους οι πολυεθνικές επιχειρήσεις που ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία (βασικά, η «Ομάδα των 7»), τα οποία σχεδιάζουν την παγκόσμια οικονομική πολιτική μέσω των διεθνών θεσμών που ελέγχουν (ΠΟΕ, ΔΝΤ, Κομισιόν κ.λπ.) τα υπόλοιπα απλώς παίζουν ρόλο εκτελεστικό των αποφάσεων της Υ/Ε.

- Πολιτική Κατοχή, με την έννοια ότι οι τοπικές κοινοβουλευτικές Χούντες, που εκλέγονται μέσα από ψευδό-δημοκρατικές διαδικασίες, έχουν βασική αποστολή την πιστή εφαρμογή κάθε ντιρεκτίβας από την Υ/Ε, εξα-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

πατώντας τους πολίτες κάθε χώρας ότι δήθεν οι αποφάσεις αυτές είναι δικές τους!

• Ιδεολογική Κατοχή, με την έννοια ότι οι αξίες και ιδέες, που καθορίζουν την ιδεολογική ηγεμονία σε κάθε χώρα πλήρως ενσωματωμένη στην ΝΔΤ, είναι αυτές που συνεπάγεται η ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης (ιδεολογία των ατομικών δικαιωμάτων, των πολιτικών ταυτότητας κ.λπ.). Η ιδεολογία αυτή χρησιμοποιείται συστηματικά από την Υ/Ε για την ενίσχυση μη ταξικών κοινωνικών διαιρέσεων (π.χ. θρησκευτικών πολιτιστικών, εθνοτικών κ.λπ.), ώστε να διαιωνίζεται η κυριαρχία της.

• Πολιτιστική Κατοχή, με την έννοια ότι οι ίδιες πολυεθνικές, οι οποίες ελέγχουν την οικονομική, πολιτική και ιδεολογική διαδικασία, ελέγχουν επίσης και την πολιτιστική διαδικασία, μέσα από τον άμεσο ή έμμεσο έλεγχο που ασκούν επάνω στα διεθνή μέσα παραγωγής και διανομής των πολιτιστικών προϊόντων που στην ΝΔΤ είναι πλήρως εμπορευματοποιημένα.

Είναι λοιπόν φανερό ότι η Κοινωνική Πάλη, στη σημερινή εποχή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, παίρνει εντελώς διαφορετικές μορφές από τις κλασικές του περασμένου αιώνα. Τότε, τα όρια μεταξύ των δύο τύπων απελευθέρωσης, εθνικής και κοινωνικής, ήταν σαφώς διακριτά. Έτσι, η Κοινωνική Πάλη είχε στόχο είτε, από τη μια μεριά, την εθνική απελευθέρωση από αποικιοκρατικές δυνάμεις στον Τρίτο Κόσμο και από κατοχικές δυνάμεις στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, είτε, από την άλλη, την κοινωνική απελευθέρωση από τον «ταξικό εχθρό», δηλαδή την δημιουργία μιας αταξικής κοινωνίας, είτε σοσιαλιστικής (επανάσταση του 1917 κ.λπ.) είτε ελευθεριακής (Ισπανική του 1936). Και αυτό, παρά τις θεωρητικές ακροβασίες, (αν όχι ταχυδακτυλουργίες) ιδιαίτερα των περισσότερων Μαρξιστών, αλλά και κάποιων «ελευθεριακών» της συμφοράς, να συγχωνεύσουν τους δύο τύπους απελευθέρωσης στον αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση, με σημαντικές όμως φωτεινές εξαιρέσεις ανάμεσά τους που έβλεπαν την προτεραιότητα του εθνικοαπελευθερωτικού ή πατριωτικού αγώνα στις συνθήκες αποικιοκρατίας ή στρατιωτικής Κατοχής. Και ήταν αυτές οι φωτεινές εξαιρέσεις που οδήγησαν τους λαούς στην εθνική τους απελευθέρωση, με πρωταρχικά παραδείγματα τον «Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο» στην ΕΣΣΔ, τα μεγάλα αντιστασιακά κινήματα στην Ελλάδα και Γιουγκοσλαβία και τα αντί-αποικιοκρατικά κινήματα στον τ. Τρίτο Κόσμο.

Αντίθετα, οι διάφορες Τροτσκιστικές και «ελευθεριακές» φράξιες της συμφοράς (π.χ. Στίνας, Καστοριάδης στα παρ' ημίν) που μιλούσαν για συναδέλφωση των προλεταρίων ενάντια στον κοινό εχθρό, το κεφάλαιο, είχαν (σωστά) απομονωθεί από τα λαϊκά στρώματα, όπως αντίστοιχα απο-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μονώνονται σήμερα οι δήθεν «προοδευτικές» φωνές (συνήθως στην υπηρεσία Σιωνιστών) που μιλούν για συναδέλφωση του Ισραηλινού προλεταριάτου με το Παλαιστινιακό (παρόλο που το πρώτο δεν έχει κανένα δισταγμό να σφάζει το δεύτερο!) ή οι αντίστοιχες «ελευθεριακές» φωνές της συμφοράς[157] (π.χ. «Κοινωνικός Αναρχισμός» - Φ. Τερζάκης κ.λπ.) σήμερα, που καταδικάζουν ως «εθνικιστικές» τις παραπάνω απόψεις και συντάσσονται αναφανδόν με τις συστημικές δυνάμεις σε ένα εντελώς αποπροσανατολιστικό, δήθεν αντιφασιστικό, αγώνα. Σε έναν αγώνα, δηλαδή, που συνενώνει θύτες και θύματα, όχι βέβαια κατά του πραγματικού φασισμού της Υ/Ε, που είναι η σημερινή κατοχική δύναμη, αλλά κατά του φανταστικού φασιστικού κινδύνου που δήθεν διατρέχουμε όλοι από την πανευρωπαϊκή άνοδο κινημάτων κατά της παγκοσμιοποίησης και της ΕΕ. Δηλαδή, των κινημάτων που, στην πραγματικότητα, παίζουν τον ρόλο που θα έπρεπε να παίξει η σημερινή εκφυλισμένη «Αριστερά» ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, όπως εκφράζεται στο χώρο μας από την ΕΕ, η οποία παίζει πρωταρχικό ρόλο στη σημερινή καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων. Γι' αυτό και η «Αριστερά του χαβιαριού», όπως σοφά αποκαλούν τα λαϊκά στρώματα αυτή την παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», είναι πανευρωπαϊκά νεκρή, όπως έδειξαν οι τελευταίες Ευρώ-εκλογές, εκτός από την πάντα καθυστερημένη, μεταπολεμικά, στα νέα πολιτικά ρεύματα (π.χ. Μάης '68) Ευρωπαϊκή περιφέρεια, χάρη στον φασισμό του Φράνκο και τη Χούντα της επταετίας!

Εντούτοις, μολονότι τα όρια μεταξύ εθνικής και κοινωνικής απελευθέρωσης δεν έπαψαν να είναι υπαρκτά, ακόμη και στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, είναι δύσκολο σήμερα για τον μέσο πολίτη που βρίσκεται κάτω από οικονομική κατοχή να αντιληφθεί ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός του, σε αντίθεση με τους παλιούς εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες όπου η κατοχή ήταν πάντα στρατιωτική. Στην πραγματικότητα, σήμερα, πολλοί βρίσκουν δύσκολο ακόμη και να συλλάβουν την ίδια την ιδέα ότι ζουν κάτω από συνθήκες κατοχής, ακριβώς εξαιτίας του γεγονότος ότι η τωρινή κατοχή είναι μια αόρατη κατοχή, που για την κατανόησή της απαιτούνται σημαντικές γνώσεις για το πώς λειτουργεί η σημερινή παγκοσμιοποιημένη οικονομία. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν πολλοί στην «αριστερά» εφευρίσκουν διάφορες αστήρικτες ανοησίες που αποπροσανατολίζουν ακόμη περισσότερο τα λαϊκά στρώματα για να αποφύγουν τον σκόπελο

157. Βλ. π.χ. «Κοινωνικός Αναρχισμός» - Φ. Τερζάκης κ.λπ.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

της παγκοσμιοποίησης, είτε συνωμοσιολογικές (π.χ. Ναόμι Κλάιν) είτε δήθεν θεωρητικές για την υποτιθέμενη μετάβαση από τον παραγωγικό στον χρηματοπιστωτικό καπιταλισμό, εξαιτίας της υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου, και άλλα παραμύθια.

Σήμερα, δηλαδή, είναι πολύ πιο δύσκολη η κατανόηση του γεγονότος ότι στην εποχή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης η Κοινωνική Πάλη δεν είναι πια απλά μια πάλη για κοινωνική απελευθέρωση, όπως παλαιολιθικοί Μαρξιστές και ελευθεριακοί της συμφοράς πιστεύουν. Αυτό γίνεται φανερό όταν κάποιος εξετάσει το γεγονός ότι μόλις μια χώρα ενσωματώνεται στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης (που ελέγχει η Υ/Ε η οποία εδράζεται βασικά στις χώρες της «Ομάδας των 7») χάνει κάθε σχεδόν ίχνος οικονομικής και συνακόλουθα εθνικής κυριαρχίας. Είτε διότι πρέπει να υποτάσσεται στους κανόνες της ΕΕ (όσον αφορά την Ευρώπη), είτε στους κανόνες που επιβάλλει το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Οργάνωση Εμπορίου στον υπόλοιπο κόσμο. Γι' αυτό σήμερα ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση είναι αδιανόητος εάν δεν έχει επανακτηθεί η εθνική και οικονομική κυριαρχία μέσα από ένα πλατύ Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης.

Οι κατοχικές δυνάμεις που καταστρέφουν και λεηλατούν σήμερα τα λαϊκά στρώματα στην Ελλάδα (και σε μικρότερο βαθμό την Πορτογαλία, την Ισπανία κ.λπ.) δεν είναι ένας ένστολος στρατός με φονικά όπλα φυσικής βίας στη διάθεσή τους, όπως στο παρελθόν, αλλά ένας οικονομικός στρατός που έχει εξίσου φονικά όπλα οικονομικής βίας, αλλά και τα μέσα για την δικαίωση της βίας τους (ΜΜΕ, ΜΚΟ, κοινωνικά μίντια, οργανισμοί ελεγχόμενοι από την «διεθνή κοινότητα» δηλαδή την Υ/Ε κ.λπ.) αλλά και την «αριστερή» ιντελιγκέντσια. Και φυσικά τα όργανά τους (τρόικα κ.λπ.) έχουν την πλήρη συνεργασία και υποστήριξη μιας μικρής τοπικής πολιτικής και οικονομικής ελίτ (άκρως προνομιούχες όπως δείχνουν ακόμη και οι δηλώσεις «πόθεν Έσχες») - και την βοήθεια κάποιων στρωμάτων της μεσαίας τάξης που «τα έτρωγε και τα τρώει μαζί της»

Στο παρελθόν, ήταν φανερό στον κάθε λαϊκό κοινωνικό αγωνιστή ότι η εθνική απελευθέρωση προηγείται της κοινωνικής, γι' αυτό και απομόνωνε πάντα τις αριστερές και ελευθεριακές φράξιες που σε συνθήκες κατοχής υποστήριζαν το αντίθετο, διασπώντας το μαζικό λαϊκό μέτωπο που απαιτείται για εθνική απελευθέρωση, ανεξάρτητα από ιδεολογίες και ιδεοληψίες, εθνοτικές ή θρησκευτικές διαιρέσεις. Γι' αυτό σήμερα η ανάγκη για ένα Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης (ΜΕΚΕΑ) είναι περισσότερο επιτακτική πάρα ποτέ!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 6

ΟΙ ΑΓΚΥΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ *

Ο «αριστερός» μύθος του τέλους της παγκοσμιοποίησης

Μια σοβαρή παράπλευρη συνέπεια της κατάρρευσης του «υπαρκτού» και της ουσιαστικής ενσωμάτωσης των μητροπολιτικών κομμουνιστικών κομμάτων στο διεθνοποιημένο καπιταλιστικό σύστημα είναι η παράλληλη καθίζηση του μαρξιστικού προτάγματος. Έτσι, οι «μαρξιστές» αυτοί, αντί να παραμείνουν πιστοί στη μαρξιστική μέθοδο που ορίζει την ορθοδοξία (Λούκατς), και όχι στα «δόγματα», όπως υποστήριζε η εκχυδαϊσμένη μαρξιστική εκδοχή, έχουν επιστρέψει, εκτός από ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις μαρξιστών στο εξωτερικό, στα κιτάπια των αρχών του 19ου αιώνα για να ερμηνεύσουν το νέο συστημικό φαινόμενο της εποχής μας: την παγκοσμιοποίηση. Το αποτέλεσμα δεν είναι απλά η διατύπωση εντελώς λανθασμένων και άσχετων με τη σημερινή πραγματικότητα θεωρητικών θέσεων, αλλά, ακόμη χειρότερα, η διατύπωση πολιτικών συμπερασμάτων που συμβάλλουν στην οικονομική καταστροφή λαών στην περιφέρεια του συστήματος, όπως ο ελληνικός, αλλά και στη φυσική εξόντωση κάθε αντιστεκόμενου λαού στη διαδικασία της πλήρους ενσωμάτωσής του στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση (Ιράκ, Λιβύη, Συρία κ.λπ.).

Έτσι, αντί οι σύγχρονοι «μαρξιστές» ν' αντιληφθούν ότι ο πρωταρχικός εχθρός των λαϊκών στρωμάτων που συνθλίβονται είναι η υπερεθνική ελίτ που διαχειρίζεται την παγκοσμιοποίηση, σε αγαστή σύμπνοια με τις ντόπιες ελίτ και τις κοινοβουλευτικές χούντες που έχουν εγκαταστήσει στην περιφέρεια, ασχολούνται αποπροσανατολιστικά με τον δήθεν «φασιστικό κίνδυνο» από τις καρικατούρες νεοναζιστικών κομμάτων και οργανώσεων και όχι με τον πραγματικό φασιστικό κίνδυνο από την παγκοσμιοποίηση!

---

* Σειρά άρθρων με τον γενικό τίτλο «Παγκοσμιοποίηση ή Ιμπεριαλισμός;» που δημοσιεύθηκαν στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* της 4/8/2013, 11/8/2013, 25/8/2013 και 30/3/2014.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Άλλοι, πάλι, δεν βλέπουν ότι ο πρωταρχικός αγώνας σήμερα είναι εθνικοαπελευθερωτικός, ώστε να σπάσουν οι πολυποίκιλοι δεσμοί που δένουν τους λαούς στη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) –την οποία καθιερώνει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και οι συναφείς κοινοβουλευτικές χούντες– για να τεθούν οι βάσεις για αντισυστημικό αγώνα. Αντίθετα, περιμένουν τη σοσιαλιστική επανάσταση, υπονομεύοντας κάθε προσπάθεια για παλλαϊκό μέτωπο και αντικειμενικά βοηθώντας την ολοκλήρωση της σημερινής καταστροφής.

Αν, επομένως, αύριο ξεσπάσει μια πιθανή γενικευμένη σύρραξη που μπορεί να πάρει τη μορφή ακόμη και παγκόσμιου πολέμου, δεν είναι απίθανο να δούμε τους «μαρξιστές» αυτούς, που με την ασχετοσύνη τους (στην καλύτερη περίπτωση) προδίδουν το πνεύμα του μαρξισμού, να μιλούν για ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και να τηρούν «ίσες αποστάσεις» σε σχέση με τον καθοριστικό για το μέλλον των λαών αγώνα.

Δηλαδή, τον αγώνα μεταξύ των εθνών που είναι ενσωματωμένα στη ΝΔΤ (ΕΕ, ΝΑΦΤΑ, Ιαπωνία, κ.λπ.) και αυτών που αντιστέκονται στην παγκοσμιοποίηση, όπως ο ρωσικός λαός μαζί με το μη ενσωματωμένο στην παγκοσμιοποίηση τμήμα της ηγεσίας του, η Ευρασιατική Ένωση που προωθεί το ίδιο τμήμα της ρωσικής ηγεσίας, οι αντιστεκόμενοι λαοί στη Μέση Ανατολή (Συρία, Ιράν κ.λπ.), καθώς και οι αντίστοιχοι λαοί στη Λατινική Αμερική (Βενεζουέλα, Βολιβία, Κούβα κ.ά.).

Όλοι αυτοί οι «μαρξιστές», ενώ αρχικά μιλούσαν για το «ιδεολόγημα» της παγκοσμιοποίησης ή για χίμαιρα, στη συνέχεια ανακάλυψαν το τέλος της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, με μαρξιστές «γκουρού», όπως ο Χόμπσμπαουμ, εδώ και 15 χρόνια να διακηρύσσουν το τέλος του νεοφιλελευθερισμού! Στην πραγματικότητα, βέβαια, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση όχι απλά δεν τελείωσε, αλλά, όπως έδειξε πρόσφατη συστηματική μελέτη του φαινομένου που αναφέρει ο Martin Wolf,[158] δεν έπαψε να θεριεύει, παρά την πελώρια χρηματοπιστωτική κρίση που η ίδια δημιούργησε με το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών. Έτσι, τόσο οι άμεσες ξένες επενδύσεις όσο και το διεθνές εμπόριο αυξήθηκαν πολύ πιο γρήγορα από το παγκόσμιο προϊόν στην περίοδο μετά το 1990, με τις ξένες επενδύσεις να έχουν αυξηθεί από 9% του παγκόσμιου ΑΕΠ το 1990, σε 33% το 2012, και τις εξαγωγές αγαθών και υπηρεσιών από 20% του ΑΕΠ, σε 31%. Σήμερα, παρά την κρίση, τόσο το διεθνές εμπόριο όσο και

158. Βλ. Martin Wolf, *Financial Times* (16/7/2013).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

οι ξένες επενδύσεις είναι σε ιστορικά μεγέθη-ρεκόρ σε σχέση με το παγκόσμιο ΑΕΠ!

Υ.Γ. Όπως συνήθως, τα στελέχη του ηγετικού ρεύματος στον ΣΥΡΙΖΑ δεν έδωσαν καμιά απάντηση στις κρίσιμες ερωτήσεις που έθεσα, για το πώς συμβιβάζονται οι πολιτικάντικες υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ (του τύπου «θα σας φτιάξουμε και ποτάμια!») με την παραμονή στην ΕΕ και το ευρώ. Αντίθετα, κάποιοι προτίμησαν τις ανώνυμες, αν όχι λασπολογικές, προσωπικές επιθέσεις. Από την άλλη μεριά, ο αρχηγός του ΕΠΑΜ, μην τολμώντας να θέσει θέμα ταυτόχρονης εξόδου από την ΕΕ και το ευρώ, θολώνει συνεχώς τα νερά ότι δήθεν έξοδος από το ευρώ σημαίνει ντε φάκτο και έξοδο από την ΕΕ, λες και δεν υπάρχουν νεοφιλελεύθερες χώρες που είναι στην ΕΕ αλλά όχι και στο ευρώ! Και αυτό, «ξεχνώντας» ότι είναι η ένταξή μας στην ΕΟΚ/ΕΕ που οδήγησε στη σημερινή καταστροφή, με την αποδιάρθρωση της παραγωγικής μας δομής, και όχι απλά η ένταξή μας στην Ευρωζώνη. Είναι, άλλωστε, γνωστό στους παροικούντες την Ιερουσαλήμ (της ΕΕ) ότι το «Σχέδιο Β» της ευρω-ελίτ περιλαμβάνει την αποπομπή μας από το ευρώ, αλλά την παραμονή μας στην ΕΕ, όπως ακριβώς υπόσχονται κάποιοι στην Αριστερά μας, αλλά και στην «πατριωτική» Αριστερά ή Δεξιά.

Η παγκοσμιοποίηση, οι Κεϊνσιανοί και οι Μαρξιστές

Δεν είναι τυχαίο που κεϊνσιανοί και «μαρξιστές» καταφεύγουν σε δόγματα όταν προσπαθούν να αγνοήσουν την παγκοσμιοποίηση, εφ' όσον τόσο τα στατιστικά δεδομένα (που παρερμηνεύουν κατά βούληση) όσο και η ιστορική εμπειρία τούς διαψεύδουν οικτρά, όπως θα δούμε στα επόμενα άρθρα. Όμως οι συνέπειες δεν είναι απλά θεωρητικές. Έχουν τραγικά αποτελέσματα σε λαούς ολόκληρους, όπως ο ελληνικός, που αποπροσανατολίζονται συστηματικά, κυρίως από «προοδευτικούς» αναλυτές - εξαιρουμένων, βέβαια, των κομμουνιστών, που απλώς προσκολλώνται σε δόγματα του περασμένου αιώνα.

Έτσι, οι κεϊνσιανοί για να «εξηγήσουν» τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που επιβάλλει η παγκοσμιοποίηση καταφεύγουν σε «δόγματα σοκ» ή σε κατάφωρη παρερμηνεία των στατιστικών στοιχείων - όλα αυτά , συνήθως με μαρξίζουσα σάλτσα για να φαίνονται και «προοδευτικά». Και αυτό, γιατί ξέρουν ότι αν δεχτούν τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σαν αναπότρεπτο συστημικό φαινόμενο μέσα στο σημερινό καπιταλιστικό σύστημα της αγοράς, πρέπει να αλλάξουν θεωρία, εφ' όσον σήμερα ο κεϊνσιανισμός, που θεμελιώθηκε στην εποχή του κράτους-έθνους, είναι νεκρός και

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

θαμμένος για πάντα. Όχι, βέβαια, από τους «κακούς» νεοφιλελεύθερους, αλλά από το γεγονός ότι, με ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές (όπως επιβάλλει η παγκοσμιοποίηση που δεν αμφισβητούν!) μόνο ένας παγκόσμιος κεϊνσιανισμός θα ήταν πια δυνατός. Αλλά, ένας παγκόσμιος κεϊνσιανισμός είναι απλώς κακόγουστο ανέκδοτο! Ούτε οι χώρες της «Ομάδας των 7», όπου εδράζονται βασικά οι υπερεθνικές επιχειρήσεις (η ψυχή της παγκοσμιοποίησης), αλλά ούτε και τα οικονομικά «θαύματα» της «Ομάδας των 20» (Κίνα, Ινδία, Βραζιλία κ.λπ.) θα δέχονταν ποτέ αυστηρούς κοινωνικούς ελέγχους στις αγορές κεφαλαίου, εργασίας αλλά και εμπορευμάτων, όπως προέβλεπε ο κεϊνσιανισμός. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε το τέλος των υπερεθνικών επιχειρήσεων και, επομένως, το τέλος της «ανάπτυξης» των τελευταίων περίπου 30 χρόνων που θεμελιωνόταν στη διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς και, φυσικά, την κατάρρευση των οικονομικών «θαυμάτων» που αναδύθηκαν βασικά χάρη στις υπερεθνικές επιχειρήσεις που μετακόμισαν στο Νότο για να εκμεταλλευθούν τις εκεί άθλιες συνθήκες εργασίας!

Από την άλλη μεριά, οι «μαρξιστές», που μιλούν για ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις, «δεν βλέπουν» ότι ποτέ άλλοτε οι καπιταλιστικές ελίτ που είναι ενσωματωμένες στη Νέα Διεθνή Τάξη (η οποία ορίζεται από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και τις κοινοβουλευτικές χούντες) δεν ήταν τόσο ενωμένες στο βασικό στόχο τους για τη συγκέντρωση οικονομικής και πολιτικής εξουσίας/δύναμης, παρά τις επί μέρους (μη ανταγωνιστικές) διαφορές τακτικής. Και αυτό, τη στιγμή που η αποδεκατισμένη (χάρη στην αποβιομηχάνιση της παγκοσμιοποίησης) δυτική εργατική τάξη δεν μπορεί να ενωθεί ούτε σε στοιχειώδη αμυντικό αγώνα ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της παγκοσμιοποίησης! Το στοιχείο που ενώνει όλους αυτούς τους μαρξιστές είναι η από μέρους τους μετατροπή σε δόγμα της αναχρονιστικής λενινιστικής θεωρίας του ιμπεριαλισμού, ή της αντίστοιχης θεωρίας του υπερ-ιμπεριαλισμού του Κάουτσκι, που, όπως και η κεϊνσιανή θεωρία, επίσης στηρίζονταν στο κράτος-έθνος. Και αυτό, παρά το γεγονός ότι οι πολιτικές διαφορές μεταξύ τους, π.χ. για το θέμα της ΕΕ, είναι αγεφύρωτες.

Έτσι, από τη μια μεριά είναι η ευρώδουλη «Αριστερά» που εξαπατά τα λαϊκά στρώματα ότι θα μπορούσε η ΕΕ να αλλάξει «από μέσα» και να ανοίξει το δρόμο για μια «καλή» παγκοσμιοποίηση, αν όχι για το σοσιαλισμό και άλλα (ψηφοθηρικά) παραμύθια. Και, από την άλλη, είναι οι «επαναστάτες» μαρξιστές που, πάλι με βάση το ίδιο δόγμα του ιμπεριαλισμού, αδυνατούν να κατανοήσουν τη σημασία της σημερινής παγκόσμιας κοι-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νωνικής σύγκρουσης. Δηλαδή, το γεγονός ότι η σύγκρουση αυτή δεν είναι απλώς μια σύγκρουση κεφαλαίου και εργασίας για τη σοσιαλιστική επανάσταση, αλλά μια πελώρια σύγκρουση μεταξύ θυμάτων και θυτών στη διαδικασία της παγκοσμιοποίησης που, εν δυνάμει, ενέχει, βέβαια, και το θέμα της συστημικής αλλαγής. Τα θύματα είναι οι εργαζόμενοι με μισθούς επιβίωσης ή με συμβόλαια «μηδέν ωρών», οι άνεργοι, οι υποαπασχολούμενοι, οι συνταξιούχοι, η Παιδεία, η Υγεία. Οι θύτες είναι τα στελέχη των υπερεθνικών επιχειρήσεων και οργανισμών και τα διαπλεκόμενα προνομιούχα στρώματα που ωφελούνται από την παγκοσμιοποίηση.

Με άλλα λόγια, ο αγώνας σήμερα είναι τόσο κοινωνικός όσο και εθνικός, εφ' όσον η παγκοσμιοποίηση επιβάλλει την κατάργηση τόσο της οικονομικής αυτοδυναμίας των λαών όσο και, συνακόλουθα, της εθνικής κυριαρχίας τους. Πράγμα που επιβάλλει Λαϊκά Μέτωπα, με πολύ ευρύτερους κοινωνικούς στόχους από αυτούς των ιστορικών Μετώπων σαν το ΕΑΜ. Δηλαδή, την ταυτόχρονη μονομερή έξοδο από ΕΕ, ευρώ, ΝΑΤΟ κ.λπ., ώστε να μπορούν να τεθούν οι βάσεις για την αυτοδυναμία και, εν δυνάμει, για συστημική αλλαγή.

ΥΓ.: Δεν συνηθίζω να παραποιώ, και μάλιστα σκόπιμα, τις θέσεις κανενός και επιστρέφω ως ασύστολη συκοφαντία το σχετικό ατεκμηρίωτο ισχυρισμό του ΕΠΑΜ. Η θέση ότι «έξοδος από το ευρώ σημαίνει ντε φάκτο και έξοδο από την ΕΕ» δεν στηρίζεται πουθενά (ούτε βέβαια στην καταστατική συνθήκη της ένταξής μας στην Ε.Ε. που προβλέπει ρητή αποχώρηση μέλους μόνο από την ΕΕ) και επομένως είναι απλή υπεκφυγή στο κρυστάλλινο ερώτημα: βάζει το ΕΠΑΜ θέμα ταυτόχρονης μονομερούς εξόδου από την ΕΕ και την Ευρωζώνη, ναι ή όχι;

Η μυθολογία για τη διαδικασία της παγκοσμιοποίησης

Ενώ οι σημερινές «προστάτιδες δυνάμεις» και οι εδώ υποτακτικοί τους συζητούν τώρα με ποια νέα μέτρα θα ξεζουμίσουν ακόμη περισσότερο τα λαϊκά στρώματα και θα αγοράσουν σε τιμή ξεπουλήματος όχι πια μόνο τον κοινωνικό πλούτο –που ήδη εξαντλείται– αλλά ακόμη και τη μοναδική κατοικία τους (σε αντίθεση με τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα που ξένοιαστα απολαμβάνουν τις βίλες, τις πισίνες και τα κότερά τους), η αποπροσανατολιστική μυθολογία για την κρίση εντείνεται. Και η μυθολογία αυτή δεν στηρίζεται τόσο στην προπαγάνδα της κοινοβουλευτικής χούντας και των ΜΜΕ που ελέγχει, αλλά στον δήθεν «εναλλακτικό» λόγο και προ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τάσεις μιας αναξιόπιστης αντιπολίτευσης που ουσιαστικά σπρώχνει τα λαϊκά στρώματα στην απάθεια και τον αγώνα επιβίωσης.

Είναι δε αναξιόπιστη η αντιπολίτευση αυτή, διότι μια χώρα πλήρως ενσωματωμένη στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι αδύνατο να εξασφαλίσει την εθνική (ή, σωστότερα, τη λαϊκή) κυριαρχία πάνω στην οικονομία της, εάν δεν διαρρήξει τους δεσμούς της με αυτή και ακολουθήσει ένα πρόγραμμα οικονομικής και πολιτικής αυτοδυναμίας. Και αυτό, διότι η παγκοσμιοποίηση αυτή, αντίθετα από τις ανοησίες κεϊνσιανών και «μαρξιστών» της συμφοράς που τη χαρακτηρίζουν «πείραμα κοινωνικής μηχανικής», «δόγμα του σοκ», αν όχι απλά μια χίμαιρα, είναι μια ιστορική τάση του συστήματος της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς που εκδηλώθηκε πρώτη φορά στις αρχές του περασμένου αιώνα αλλά απέτυχε, διότι δεν υπήρχαν τότε, στο πλαίσιο των κρατών (έστω και αν αυτά ήταν αποικιοκρατικές αυτοκρατορίες), οι προϋποθέσεις επιτυχίας της και κυρίως οι ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές εμπορευμάτων, κεφαλαίου και εργασίας. Όμως, σε μια διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, με ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές, μπορεί εύκολα να δειχθεί ότι η παγκοσμιοποίηση μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι, παρά τα αποπροσανατολιστικά παραμύθια κεϊνσιανών, «μαρξιστών» κ.ά.

Η ιστορία είναι γνωστή. Την αποτυχία της πρώτης παγκοσμιοποίησης ακολούθησαν δύο παγκόσμιοι πόλεμοι για το μοίρασμα των αγορών μεταξύ των κυριοτέρων μητροπολιτικών κρατών, οι πολιτικές προστατευτισμού του Μεσοπολέμου και η εγκαθίδρυση της μεταπολεμικής (οικονομικής, στρατιωτικής και πολιτικής) ηγεμονίας των ΗΠΑ στο καπιταλιστικό στρατόπεδο. Η αμερικανική ηγεμονία διήρκεσε περίπου μέχρι την έναρξη της διαδικασίας της παγκοσμιοποίησης που σηματοδότησε η ανάδυση του νέου φαινομένου των πολυεθνικών (ή, σωστότερα, υπερεθνικών) επιχειρήσεων, των οποίων οι παραγωγικές και εμπορικές δραστηριότητες επεκτείνονται σε πολλές χώρες, έστω και αν η τυπική έδρα τους μπορεί να είναι σε μια μητροπολιτική καπιταλιστική χώρα. Από τότε ο αμερικανικός «ιμπεριαλισμός» αντικαταστάθηκε από την υπερεθνική ελίτ, που έχω αναλύσει παλαιότερα και εδώ. Και ήταν οι οικονομικοί θεσμοί που καθιέρωσαν οι ίδιες οι ΗΠΑ αμέσως μετά τον πόλεμο (ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, ΠΟΕ κ.λπ.) που συνέβαλαν αποφασιστικά στην ανάδυση των πολυεθνικών και συνακόλουθα της παγκοσμιοποίησης.

Έτσι τις τελευταίες δεκαετίες άρχισε μια αλματώδης διαδικασία παγκοσμιοποίησης που σήμερα έγκυροι διεθνείς αναλυτές χαρακτηρίζουν «υπερπαγκοσμιοποίηση», με το παγκόσμιο εμπόριο να αυξάνει πολύ τα-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

χύτερα από το παγκόσμιο ΑΕΠ και τις εμπορευματικές εξαγωγές να έχουν αυξηθεί τις τελευταίες δύο δεκαετίες από 15% του παγκόσμιου ΑΕΠ σε 26%.[159] Ακόμη σημαντικότερο, τα 2/3 αυτού του εμπορίου διεξάγεται μόνο από υπερεθνικές επιχειρήσεις, 1.318 από τις οποίες, μέσω διασυνδεόμενου μετοχικού κεφαλαίου, εισπράττουν το 80% των παγκόσμιων επιχειρηματικών εσόδων, ενώ 147 από αυτές (το 1% του συνόλου) ελέγχει το 40% των συνολικών ενεργητικών τους.[160]

Οι κεϊνσιανοί, όμως, και οι μαρξιστές της συμφοράς αγνοούν το όλο φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης, την οποία θεωρούν απλώς συνέχεια της αποτυχούσας πρώτης παγκοσμιοποίησης, και μιλούν για πτώση των επενδύσεων παρά την αύξηση των κερδών, και για κρίση υπερσυσσώρευσης που οδηγεί σε υπερπαραγωγή, υποκατανάλωση και μαζική ανεργία. Όμως, όλες αυτές οι υποθέσεις είναι εντελώς αβάσιμες εμπειρικά, γιατί στηρίζονται σε στοιχεία και δείκτες που αφορούν τις μητροπολιτικές χώρες, αγνοώντας την παγκοσμιοποίηση και τη μεταφορά από τις υπερεθνικές τμημάτων της παραγωγικής διαδικασίας προς την περιφέρεια με τις άθλιες συνθήκες εργασίας και τους μισθούς επιβίωσης (Κίνα, Ινδία κ.λπ.). Αλλά ήταν αυτή ακριβώς η διαδικασία που οδήγησε στην αποβιομηχάνιση στο κέντρο και στα οικονομικά «θαύματα» με τους κεραυνοβόλους ρυθμούς ανάπτυξης στην περιφέρεια!

Έτσι από τη δεκαετία του '90 μέχρι σήμερα οι ξένες επενδύσεις σαν ποσοστό του παγκόσμιου ΑΕΠ επταπλασιάστηκαν.[161] Παράλληλα, ενώ στην ΕΕ και τις ΗΠΑ οι ακαθάριστες επενδύσεις πάγιου κεφαλαίου την περασμένη δεκαετία είχαν βαλτώσει, στην Ανατολική και Νότια Ασία αυξάνονταν με ετήσιο ρυθμό 12%.[162] Η αναπόφευκτη συνέπεια των διαφορικών ρυθμών ανάπτυξης που επέφερε η παγκοσμιοποίηση ήταν ότι, ενώ οι ρυθμοί ανάπτυξης του ΑΕΠ στην ΕΕ και τις ΗΠΑ την τελευταία δεκαετία ήταν κάτω από 2%, στις περιοχές αυτές ο ρυθμός ήταν τετραπλάσιος.[163] Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει, όπως ανοητολογούν πολλοί «αναλυτές», ότι μετατοπίζεται το παγκόσμιο καπιταλιστικό κέντρο από τα δυτικά μητροπολιτικά

159. Arvind Subramanian and Martin Kessler, *The Hyperglobalization of Trade and its Future*, Ιούνιος 2013.
160. New Scientist, 24/10/2011.
161. Subramanian & Kessler, ο.π.
162. Βάσει στοιχείων του *World Development Indicators* 2012.
163. Στο ίδιο.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κέντρα στην Ασία κ.λπ., αφού η δυναμική της ανάπτυξης των περιφερειακών «θαυμάτων» οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά στις δραστηριότητες των δυτικών υπερεθνικών επιχειρήσεων. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι άρκεσαν μερικά χρόνια κρίσης στα μητροπολιτικά κέντρα για να φανεί ότι τα θαύματα αυτά στηρίζονται σε ξύλινα πόδια.

Ο μύθος των ενδο-ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων

Το «πραξικόπημα από τα κάτω» για την ανατροπή του ουκρανικού καθεστώτος, που οργάνωσε η Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε) και εξετέλεσε με τις ειδικές δυνάμεις της, τους μισθοφόρους ελεύθερους σκοπευτές και φυσικά τους Ουκρανούς νεοναζιστές, είχε ένα στόχο: την ενσωμάτωση της χώρας στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, μέσα από την ένταξή της στην ΕΕ και στη συνέχεια στο ΝΑΤΟ. Γι' αυτό και η πρώτη ενέργεια των κουίσλινγκ, με πρωθυπουργό αυτόν που είχε «προβλέψει» η Αμερικανο-σιωνίστρια του Στέιτ Ντιπάρτμεντ Βικτόρια Νιούλαντ (στην υποκλαπείσα συνομιλία της με τον Αμερικανό πρέσβη στην Ουκρανία), ήταν η υπογραφή ενός τμήματος της συμφωνίας σύνδεσης με την ΕΕ που είχε αρνηθεί η ανατραπείσα κυβέρνηση. Έτσι, σήμερα, οι («μακάριοι πτωχοί τω πνεύματι») διαδηλωτές της πλατείας Μαϊντάν, που ζητούσαν ένταξη στην ΕΕ, θα έχουν την ευκαιρία να απολαύσουν τη χαρά της ένταξης, με την οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων, όπως στην Ελλάδα. Τα μέτρα που ήδη ανακοινώθηκαν σε αντάλλαγμα της «βοήθειας» του ΔΝΤ είναι τα γνωστά μας «ευεργετικά» μέτρα: πετσόκομμα μισθών και συντάξεων, αυξήσεις σε γκάζι, ηλεκτρικό κ.λπ., και η συνακόλουθη ανεργία και φτώχεια.

Όμως ο απώτερος σκοπός του πραξικοπήματος δεν ήταν απλώς η ενσωμάτωση της Ουκρανίας στη ΝΔΤ, αλλά η αποτροπή της ένταξής της στην Ευρασιατική Ένωση, δηλαδή της ένωσης κυρίαρχων (εθνικά και οικονομικά) κρατών που αντιστέκονται στη ΝΔΤ, ακριβώς διότι θέλουν να έχουν τη δυνατότητα επιβολής κοινωνικών ελέγχων στις αγορές τους. Δηλαδή, ελέγχους παρόμοιους με αυτούς που εφαρμόζει σήμερα η Ρωσία, επισύροντας την μήνιν των διεθνών οργάνων της Υ/Ε και κυρίως του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, που «αγωνίζεται» για την κατάργηση κάθε σημαντικού κοινωνικού ελέγχου πάνω στις αγορές, δηλαδή για την πλήρη απελευθέρωση των αγορών κεφαλαίου, εργασίας και εμπορευμάτων. Ο στόχος είναι οι υπερεθνικές επιχειρήσεις, οι οποίες ορμώνται από τις χώ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρες της Υ/Ε και ήδη ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία, να αλωνίζουν ελεύθερα τον πλανήτη, χωρίς το παραμικρό κοινωνικό πρόσκομμα, μεγιστοποιώντας τα κέρδη τους και οδηγώντας σε μια πρωτόγνωρη συγκέντρωση πλούτου, εισοδήματος και εξουσίας στα χέρια ενός πολλοστημόριου του παγκόσμιου πληθυσμού.

Σήμερα είναι πια φανερό ότι η σχέση ισοτιμίας μέσα στη ΝΔΤ δεν είναι δυνατή, ακόμη και για μια μεγάλη χώρα σαν τη Ρωσία. Αυτός είναι ο λόγος που βρίσκονται στο στόχαστρο της Υ/Ε οι χώρες του τέως σοβιετικού μπλοκ με επικεφαλής τη Ρωσία, που επιδιώκουν, με την Ευρασιατική Ένωση, μια εναλλακτική παγκόσμια Τάξη που θα θεμελιώνεται σε κυρίαρχα κράτη. Αντίθετα, οι «μαρξιστές της συμφοράς» επικαλούνται ενδοαστικές ή ενδο-ιμπεριαλιστικές διαφορές, σε πλήρη αντίθεση με τη στάση του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος, αλλά και του ίδιου του Ουκρανικού ΚΚ, που έχουν ταχθεί υπέρ της ένταξης στην Ευρασιατική Ενωση!

Οι μαρξιστικοί όμως αυτοί φωστήρες (που στην πραγματικότητα ντροπιάζουν την ίδια την Αριστερά), οι οποίοι μιλούν για ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις, δεν εξηγούν γιατί άραγε όλα τα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, και σήμερα και η Γενική Συνέλευση, βρέθηκαν να έχουν επίσης ενδο-ιμπεριαλιστικές διαφορές με τη Ρωσία, την οποία απομονώνουν (προφανώς κατ' επιταγήν της Υ/Ε, από την οποία άμεσα ή έμμεσα εξαρτώνται). Και αυτό, διότι «παρανόμησε» όταν αποφάσισε να σεβαστεί το δικαίωμα αυτοδιάθεσης του λαού της Κριμαίας, που σχεδόν ομόφωνα ζήτησε την επανένωσή του με τη Ρωσία! Ούτε εξηγούν γιατί άραγε οι μόνοι που βρέθηκαν να μην έχουν παρόμοιες ενδο-ιμπεριαλιστικές διαφορές με τη Ρωσία είναι τα πιο προοδευτικά καθεστώτα του πλανήτη, που τυχαίνει επίσης να βρίσκονται υπό διωγμόν, ακριβώς γιατί οι λαοί τους αντιστέκονται στην ίδια ΝΔΤ και την εγκληματική Υ/Ε: από τη Βενεζουέλα, τη Βολιβία, την Κούβα και τη Νικαράγουα, μέχρι τη Συρία. Και ντροπιάζουν την Αριστερά γιατί, με την τήρηση ίσων αποστάσεων μεταξύ Υ/Ε και Ρωσίας/Ευρασιατικής Ένωσης, έχουν αφήσει στην ευρωπαϊκή ακροδεξιά τον αγώνα ενάντια στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και τη ΝΔΤ (αφού βέβαια τα λαϊκά στρώματα έχουν εγκαταλείψει από καιρό την εκφυλισμένη «Αριστερά» τύπου ΣΥΡΙΖΑ), ενώ δεν έκαναν την παραμικρή διαδήλωση ενάντια στο πραξικόπημα στην Ουκρανία. Και όλα αυτά γιατί είναι το ίδιο ιμπεριαλιστική η Ρωσία με την Υ/Ε! Δηλαδή, χωρίς να το αντιληφθούμε, έχει και αυτή υπερεθνικές επιχειρήσεις όπως η Υ/Ε και ελέγχει την παγκόσμια οικονομία, επιβάλλοντας παντού την κατάργηση της εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας, είτε

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

με την οικονομική βία (π.χ. Ελλάδα) είτε με τη φυσική βία και τους εγκληματικούς πολέμους της (Γιουγκοσλαβία, Ιράκ, Λιβύη κ.λπ.)!

Όμως οι μαρξιστές αυτοί της συμφοράς αδυνατούν (ή δεν θέλουν) να καταλάβουν ότι η ΕΕ και η Ευρασιατική Ένωση δεν είναι απλώς δύο παρόμοιες διακρατικές καπιταλιστικές ή ιμπεριαλιστικές ενώσεις, με συνακόλουθο επιμύθιο ότι θα μας σώσει, σε τρία τέρμινα, η σοσιαλιστική επανάσταση. Φυσικά, η Ευρασιατική Ένωση δεν είναι η ΚΟΜΕΚΟΝ, αφού δεν υπάρχει πια «υπαρκτός». Όμως για όποιον έχει την παραμικρή ιδέα τι σημαίνει παγκοσμιοποίηση και υπερεθνικές επιχειρήσεις και δεν προσπαθεί να καταλάβει τα νέα αυτά φαινόμενα με βάση εκατόχρονα βιβλία που μιλούσαν για εθνικούς ιμπεριαλισμούς, οι οποίοι σήμερα είναι ανύπαρκτοι, είναι φανερό ότι οποιαδήποτε συστημική αλλαγή δεν είναι πια δυνατή αν ένας λαός δεν έχει εθνική κυριαρχία. Και ο Σόιμπλε είναι σαφής: η εθνική κυριαρχία είναι πια ευρωπαϊκή.

Επομένως, αναγκαία συνθήκη για οποιαδήποτε συστημική αλλαγή είναι η ρήξη με τη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, η οποία δεν μπορεί να γίνει βέβαια με «σοσιαλιστική επανάσταση σε μια χώρα» (που θα ανατρεπόταν την επομένη από «αυθόρμητη» εξέγερση made in USA) ούτε βέβαια με διεθνή σοσιαλιστική επανάσταση και άλλα παραμύθια. Απαιτείται, δηλαδή, κοινός αγώνας των αντιστεκόμενων λαών ενάντια στη ΝΔΤ, και η Ευρασιατική Ένωση θα μπορούσε να προσφέρει αυτήν τη δυνατότητα, παρ' όλο που, φυσικά, θα υπάρχουν και μέσα σε αυτήν τάσεις για μια «καλή» παγκοσμιοποίηση, που θα μπορούσαν όμως οι λαοί μέσα σε αυτήν να τις αντιπαλέψουν. Σήμερα δεν νοείται κοινωνική απελευθέρωση χωρίς εθνική απελευθέρωση.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 7

Η ΑΠΑΤΗΛΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΤΙΚΗΣ «ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ»

Α. Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΤΙΚΗΣ «ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ»

Τα αίτια της χρεωκοπίας της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς»

Η βασική αιτία της καταβαράθρωσης τόσο της άλλοτε κραταιάς Ευρωπαϊκής Αριστεράς όσο και της υποτυπώδους βορειοαμερικανικής, είναι ότι αντί να αναπτύξει νέα θεωρητικά εργαλεία για να αναλύσει ένα νέο συστημικό φαινόμενο όπως η παγκοσμιοποίηση –που σήμερα σαρώνει εργασιακές σχέσεις, συντρίβει υπεραιωνόβιες κοινωνικές κατακτήσεις, ξεπουλά τον κοινωνικό πλούτο και συνθλίβει τα λαϊκά εισοδήματα– είτε καταφεύγει σε θεωρητικά εργαλεία του 19ου αιώνα, είτε κάνει κάτι χειρότερο. Καταφεύγει σε υποπροϊόντα της μεταμοντέρνας ιδεολογίας της παγκοσμιοποίησης (ανθρώπινα δικαιώματα πάνω από την κοινωνική και εθνική απελευθέρωση κ.λπ.) και σε αποπροσανατολιστικές συνωμοσιολογίες του τύπου «δόγμα σοκ» που πιπιλάνε «κόκα-κόλα διανοούμενοι», αλλά και «αντιεξουσιαστές της συμφοράς»!

Έτσι, ένα κοσμοϊστορικό κοινωνικό-οικονομικό συστημικό φαινόμενο όπως η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, που μπορεί να εξηγηθεί μόνο με όρους των συστημικών τάσεων της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και της αδυναμίας της Κοινωνικής Πάλης να δημιουργήσει ισχυρές αντί-τάσεις να τις αντιστρέψει, ερμηνεύεται σαν κακή ιδεολογία ή «δόγμα» ή «κακή» πολιτική που επιβάλλουν στη κοινωνία κάποιες αντίστοιχα κακές ελίτ. Το συμπέρασμα προφανές. Αρκεί να απαλλαχτούμε από τις κακές αυτές ελίτ για να ξεπεράσουμε την σημερινή καταστροφή. Και αυτό μπορεί να γίνει απλά με το να ψηφίσουμε μια καλή «Αριστερά» που θα μας απαλλάξει από τα Μνημόνια και θα βάλει τάξη στις κακές αυτές ελίτ, πιθανώς και με τη βοήθεια παρόμοιων αριστερών «κινημάτων» στον Νότο.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Άλλοι, πιο «προχωρημένοι», υποστηρίζουν παραλλαγές της ίδιας Αριστεράς, που τώρα μεν ξεθαρρεύτηκε να θέσει θέμα Ευρώ, όχι όμως και θέμα παράλληλης εξόδου από την ΕΕ, παρόλο το πανευρωπαϊκά διογκούμενο λαϊκό ρεύμα εναντίον της. Αυτό συμβαίνει, για παράδειγμα, ακόμη και με την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά (ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.λπ.) που μπορεί μεν να μιλά για έξοδο από το Ευρώ και δειλά-δειλά για κάποια μακρινή έξοδο από την ΕΕ, χωρίς όμως να θέτει ποτέ θέμα παγκοσμιοποίησης και αυτοδύναμης οικονομικής ανάπτυξης και καταπολέμησης της οικονομικής εξωστρέφειας, μήπως κατηγορηθεί (από ποιους άραγε, τα πρότυπα 'επαναστατικότητας' τύπου Μηλιού;)) ως «εθνικιστική».[164] Όμως, χωρίς αυτά τα στοιχεία, απλή έξοδος από το Ευρώ, ή ακόμη και την ΕΕ, θα είναι το ίδιο, αν όχι περισσότερο, καταστροφική από τη σημερινή κατάσταση. Ακόμη και το ΚΚΕ, μολονότι θέτει –έστω έμμεσα με τη μορφή της λαϊκής οικονομίας που προτείνει– παρόμοια θέματα, τα ανάγει ουσιαστικά στη Δευτέρα Παρουσία της κατάκτησης της λαϊκής εξουσίας.

Η ίδια αυτή άθλια εικόνα της Αριστεράς εμφανίζεται παντού στην Ευρώπη, ενώ στην Αγγλία το εθνικιστικό κόμμα της Ανεξαρτησίας που απαιτεί άμεση έξοδο από την ΕΕ, τώρα προβλέπεται να έλθει πρώτο κόμμα στις Ευρωεκλογές αφού το αγκαλιάζουν μαζικά τα λαϊκά στρώματα. Όμως, τα νεο-εθνικιστικά κόμματα, από μόνα τους, δεν πρόκειται ποτέ να θέσουν θέμα κοινωνικής απελευθέρωσης, πέρα από το θέμα της εθνικής απελευθέρωσης που σωστά θέτουν, εφόσον σήμερα η εθνική κυριαρχία ισοπεδώνεται από την παγκοσμιοποίηση. Γι' αυτό και δεν βάζουν θέμα μόνιμων αυστηρών κοινωνικών ελέγχων στις αγορές εργασίας, κεφαλαίων, αγαθών και υπηρεσιών, που αποτελούν όμως προϋπόθεση για κάθε κοινωνική απελευθέρωση. Αυτό ακριβώς το σημείο έθεσε πρόσφατα ο ριζοσπάστης γεν. γραμματέας των Βρετανικών συνδικάτων συγκοινωνιών, Bob Crow, κατηγορώντας την Αριστερά ως υπεύθυνη για τη μαζική άνοδο της εθνικιστικής Δεξιάς.

Πρόσφατη, για παράδειγμα, έρευνα του Ιδρύματος του κόμματος της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke) Rosa Luxemburg για την οικονομική κρίση αποτελεί σαφές δείγμα της πλήρους αποτυχίας της Ευρωπαϊκής Αριστεράς να αντιμετωπίσει τις πραγματικές αιτίες της κρίσης, καταλήγοντας ουσιαστικά σε αποπροσανατολιστικές αναλύσεις, καθώς και ανάλογες προτάσεις για την διέξοδο από αυτή. Έτσι, οι αιτίες της κρίσης αποδίδο-

164. Ανάλογα ισχύουν και για την «αριστερή» αντιπολίτευση μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ (Λαφαζάνης, Λαπαβίτσας κ.α.). (Βλ. Κεφ. 10).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νται βασικά στα Μνημόνια και τις πολιτικές λιτότητας που οδηγούν σε οικονομική καταστροφή τις περιφερειακές χώρες και σε αδιέξοδο την ΕΕ. Έτσι κρύβεται επιμελώς ότι στη σημερινή παγκοσμιοποιημένη οικονομία των ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών, ο βασικός παράγοντας που κρίνει την ίδια την οικονομική επιβίωση μιας χώρας είναι η ανταγωνιστικότητα. Γι' αυτό και διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα όταν ισχυρίζονται ότι πουθενά οι πολιτικές λιτότητας δεν οδήγησαν σε ανάπτυξη. Όμως, τα σημερινά αναπτυξιακά «θαύματα», η Κίνα, η Ινδία κ.λπ. θεμελιώνονται ακριβώς στη μόνιμη λιτότητα, δηλαδή τους εξαθλιωμένους μισθούς και τα ανύπαρκτα κράτη-πρόνοιας. Και αυτό δεν το κάνουν οι Ευρωπαϊκές ελίτ από τον σαδισμό της Μέρκελ. Το κάνουν γιατί η ανταγωνιστικότητα τους, ως Κοινοτικό μερίδιο στις παγκόσμιες εξαγωγές, μειώνεται συνεχώς στην περίοδο από το 1980 μέχρι σήμερα. Έτσι, όταν τη περίοδο 1979-1989 το Κοινοτικό μερίδιο ήταν στάσιμο, το Απωανατολικό εκτοξευόταν κατά 48%, ενώ στη περίοδο 1995-2008 όταν το μερίδιο τους μειωνόταν κατά 16%, το Απωανατολικό αυξανόταν κατά 86%.[165] Αντίστοιχα, η Ελληνική ανταγωνιστικότητα μειώθηκε κατά το ένα τρίτο μεταξύ 1995 και 2008!

Είναι λοιπόν φανερό ότι είτε είμαστε έξω από το Ευρώ, είτε ακόμη και έξω από την ΕΕ, όσο η χώρα είναι ενσωματωμένη στη παγκοσμιοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς και κριτήριο της ευημερίας της είναι η ανταγωνιστικότητα, τις ίδιες ακριβώς πολιτικές λιτότητας θα εφαρμόζει, για να δει «ανάπτυξη», μέσα από την πλήρη Κινεζοποίησή της!

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 2/6/2013)

Η απάτη της Ευρώδουλης «Αριστεράς»

Ένα σημαντικό στοιχείο στην εξαπάτηση των λαϊκών στρωμάτων για τα αίτια της καταστροφής και τον τρόπο διεξόδου από αυτή είναι οι διάφορες «αναλύσεις» που όχι μόνο διαστρεβλώνουν ολοκληρωτικά την πραγματικότητα, αλλά μεταχειρίζονται και τις τεχνικές των καλογήρων του Ροΐδη. Όπως αυτοί βάφτιζαν το κρέας ψάρι ώστε να βολεύονται τόσο οι ηθικές τους υποχρεώσεις όσο και οι γαστριμαργικές, σήμερα διάφοροι αναλυτές βαφτίζουν «ριζοσπαστική» την προσπάθεια εξόδου από την κρίση μέσα στην ΕΕ, βολεύοντας τόσο τις υποχρεώσεις τους σαν «αριστερών»,

165. Στοιχεία με βάση το *World Developmemt Indicators 2012* (World Bank).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

όσο και τις (αντίστοιχες) γαστριμαργικές. Έτσι, η υπεράσπιση της πεμπτουσίας του κατεστημένου που εκφράζει η ένταξή μας στην ΕΕ (η οποία μπορεί να δειχθεί ότι είναι η βασική αιτία της σημερινής καταστροφής) βαφτίζεται «ριζοσπαστική αριστερή» στάση, αφήνοντας τον αναγνώστη να μαντέψει ποια είναι άραγε συντηρητική δεξιά στάση, όταν σύσσωμα τα κόμματα εξουσίας που στηρίζουν την κοινοβουλευτική Χούντα χρησιμοποιούν κάθε μορφή οικονομικής και φυσικής βίας για να μην κινδυνεύσει η παραμονή μας στην ΕΕ! Και αυτό, όταν σύμφωνα με το τελευταίο Ευρωβαρόμετρο, 80% του Λαού δεν εμπιστεύεται την ΕΕ![166]

Θα άξιζε όμως να θέταμε μερικές καυτές ερωτήσεις στους υποστηρικτές της Ευρώδουλης «Αριστεράς», που κάνουν φανερή την κατάφωρη απόπειρα εξαπάτησης των λαϊκών στρωμάτων.

1. Η «ριζοσπαστική» ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και οι αντίστοιχοι «ριζοσπάστες» οικονομολόγοι που την στηρίζουν διατείνονται ότι θα σταματήσουν την «Κινεζοποίηση» της χώρας, δηλαδή θα καταργήσουν τις «ελαστικές» εργασιακές σχέσεις που εισήγαγαν οι Μνημονιακές Κοινοβουλευτικές Χούντες. Όμως, η «ελαστικοποίηση» της εργασίας είναι αποτέλεσμα του ανοίγματος και της απελευθέρωσης της αγοράς εργασίας (όπως και του κεφαλαίου και των εμπορευμάτων) που επιβάλλουν οι καταστατικές συνθήκες της ΕΕ (Μάαστριχτ, Λισσαβόνας κ.λπ.). Γι' αυτό και ελαστικές εργασιακές σχέσεις έχουν ήδη επιβληθεί σε πολλές χώρες-μέλη της ΕΕ (Βρετανία, Ολλανδία, Σκανδιναβικές κ.λπ.), ενώ στις υπόλοιπες είναι θέμα χρόνου η εισαγωγή τους, αφού όλα τα κόμματα εξουσίας προσυπογράφουν το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών.

– Ερώτηση: Πώς ακριβώς ο ΣΥΡΙΖΑ θα επιβάλει κοινωνικούς ελέγχους για την προστασία των εργαζομένων μέσα στην ΕΕ, αφού, ακόμη και αν καταργούσε τα Μνημόνια, η ελαστικοποίηση επιβάλλεται από τις καταστατικές συνθήκες;

2. Οι Ευρώδουλοι «ριζοσπάστες» χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για την μαζική ανεργία. Όμως, η ανεργία δεν είναι μόνο αποτέλεσμα των πολιτικών λιτότητας, αλλά και των σημερινών τεχνολογικών μεταβολών (γι' αυτό και χώρες με υγιή ανάπτυξη, όπως η Γερμανία, δεν έχουν αντίστοιχη αύξηση της απασχόλησης), αλλά και της προτίμησης των υπερεθνικών επενδυτών για χώρες με ακόμη πιο φθηνό εργατικό δυναμικό από την Ελλάδα (Βουλγαρία, Ινδία, Κίνα κ.λπ.).

166. *Ευρωβαρόμετρο,* Ιούλης 2013.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

– Ερώτηση: Πώς ακριβώς ο ΣΥΡΙΖΑ μέσα στην ΕΕ θα επιτύχει δραστική μείωση της ανεργίας, έστω στα προ-μνημονιακά επίπεδα (8-9% περίπου); Με προπολεμικά προγράμματα Ρούζβελτ που δεν έχουν σχέση με μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία, όπως προτείνουν κάποιοι Ευρώδουλοι, ή με αναδιανομή των πλεονασμάτων μέσα στην ΕΕ, λες και είμαστε κάποια Πολιτεία των ΗΠΑ; Ή μήπως με μαζική ταχύρρυθμη ανάπτυξη Κινεζικού τύπου, που και αυτή θα απαιτούσε δεκαετίες για το ξερίζωμα της μαζικής ανεργίας;

3. Οι Ευρώδουλοι «ριζοσπάστες» οδύρονται για τις μαζικές απολύσεις που ήδη άρχισαν, το κλείσιμο νοσοκομείων, σχολείων και Παν. Σχολών (στο πλαίσιο των δραστικών περικοπών στις κοινωνικές δαπάνες Υγείας και Εκπαίδευσης), καθώς και για το πετσόκομμα μισθών και συντάξεων και την συνακόλουθη φτωχοποίηση.

– Ερώτηση: Είναι δυνατή μέσα στην ΕΕ η ακύρωση των μνημονιακών συνθηκών χωρίς ολοκληρωτική διαγραφή του Χρέους - την οποία ήδη «ξέχασε» η «ριζοσπαστική» ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ; Πώς ακριβώς, λοιπόν, ο ΣΥΡΙΖΑ χωρίς ακύρωση όλων των μνημονιακών συνθηκών και εφαρμοστικών νόμων (όλα αυτά μέσα στην ΕΕ!), θα επαναφέρει όλους τους απολυμένους από τη Χούντα, καθώς και τις κοινωνικές δαπάνες, μισθούς και συντάξεις στα προ-μνημονιακά επίπεδα, ενώ συγχρόνως θα διατηρεί πρωτογενές δημοσιονομικό πλεόνασμα; Σημειωτέον ότι το πλεόνασμα αυτό (που επιτεύχθηκε με τις γνωστές «σφαγές») παίρνουν δεδομένο στους υπολογισμούς τους οι οικονομικοί «εγκέφαλοι» του ΣΥΡΙΖΑ!

4. Προγραμματικά, ο ΣΥΡΙΖΑ υποτίθεται ότι υποστηρίζει την απεμπλοκή από το ΝΑΤΟ, την κατάργηση των ξένων στρατιωτικών βάσεων κ.λπ. Δεν είδαμε όμως το «ριζοσπαστικό» ηγετικό ρεύμα να καταδικάζει τη σφαγή του λαού της Λιβύης, αλλά αντίθετα υποστήριζε, όπως βέβαια και η ΕΕ από όπου παίρνει την έμπνευση του, τους ΝΑΤΟϊκούς εγκληματίες αντάρτες και έμμεσα τους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς, και το ίδιο κάνει τώρα και με τους αντίστοιχους Σύριους. Ούτε το είδαμε να καταδικάζει την άθλια ΕΕ, που μόλις κατέταξε στις τρομοκρατικές οργανώσεις το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα της Χεζμπολλά.

– Ερώτηση: Πώς ακριβώς ο ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία θα επιτύχει την πολιτική αυτοδυναμία, μέσα στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ; Και, γενικότερα, πώς ακριβώς θα επιτύχει την οικονομική αυτοδυναμία και την παραγωγική αναδιάρθρωση που επικαλείται, μέσα στην ΕΕ των «4 ελευθεριών», και αφού θα έχει ξεπουληθεί στο μεταξύ ο κοινωνικός μας πλούτος - εκτός αν ακυρώσει και όλες τις μετά-μνημονιακές ιδιωτικοποιήσεις! Δεν έχουν λοιπόν

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

άδικο οι Τάιμς της Νέας Υόρκης (η ναυαρχίδα της υπερεθνικής ελίτ), όταν δημοσίευαν άρθρο με τίτλο «ΜΟΝΟ Ο ΣΥΡΙΖΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΩΣΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ»![167]

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 28/7/2013)

Παγκοσμιοποίηση και το δίπολο Αριστερά-Δεξιά

Ένα νέο πολιτικό φαινόμενο που χαρακτηρίζει την Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και της κοινοβουλευτικής Χούντας, στην οποία αναφέρθηκα στο προηγούμενο άρθρο, είναι η ουσιαστική κατάργηση του παλαιού πολιτικού δίπολου που καθιέρωσε και τυπικά η Γαλλική επανάσταση μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς. Του δίπολου, δηλαδή, όπου στην μεν Δεξιά ανήκαν όλες εκείνες οι πολιτικές δυνάμεις που υποστήριζαν την συνέχιση και αναπαραγωγή του «κατεστημένου», είτε αυτό ήταν κάποτε η μοναρχία, είτε κατόπιν η αστική κοινοβουλευτική «δημοκρατία» και η καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, στην δε Αριστερά εκείνες που υποστήριζαν την ανατροπή του κατεστημένου με την παραπάνω έννοια, από αντιμοναρχικούς μέχρι Μαρξιστές, αναρχικούς, αντισυστημικούς οικολόγους (σε αντίθεση με τους σημερινούς «γιαλαντζί» Πράσινους) κ.λπ. Εξ ορισμού, επομένως, η μεν Δεξιά υποστήριζε τον «Νόμο και την Τάξη» και ό,τι αυτό συνεπαγόταν σε ανισότητα, ιεραρχία, προνόμια των προνομιούχων κοινωνικών στρωμάτων κ.λπ., ενώ η Αριστερά αγωνιζόταν ουσιαστικά για την ανατροπή της «καθεστηκυίας τάξης» και την –σε διάφορους βαθμούς– ισοκατανομή της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής εξουσίας/δύναμης.

Το βασικό πεδίο όπου διεξαγόταν ο αγώνας μεταξύ Αριστεράς και Δεξιάς ήταν το κράτος-έθνος, έστω και εάν η Αριστερά, ιδιαίτερα η Μαρξιστική (αλλά και η ελευθεριακή), ήταν παραδοσιακά διεθνιστική, μέχρις ότου, εξαιτίας των αντικειμενικών συνθηκών, υιοθέτησε στην πράξη τον «σοσιαλισμό σε μια χώρα», ακόμη και εάν στη θεωρία και στις διακηρύξεις της παρέμεινε διεθνιστική. Όμως, αυτό ακριβώς το πεδίο εξαφανίζει η σημερινή ΝΔΤ, κυριολεκτικά «τραβώντας το χαλί» κάτω από το δίπολο της παραδοσιακής Δεξιάς-Αριστεράς. Οι συνέπειες είναι οι σεισμικές

167. *New York Times*, 23/6/2013.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αλλαγές σε όλο το πολιτικό φάσμα που βλέπουμε σήμερα.

Όσον αφορά στην Αριστερά, πρώτα, αναμφισβήτητο σύμπτωμα του φαινομένου αυτού είναι η πολιτική χρεοκοπία της παραδοσιακής Αριστεράς, τόσο με την στενή έννοια των εκλογικών ποσοστών της, όσο και, το κυριότερο, με την ευρύτερη έννοια του μαζικού ανατρεπτικού κινήματος που προσελκύει κυρίως τα λαϊκά στρώματα και όχι, όπως σήμερα, τους βολεμένους «αριστερούς» της αστικής τάξης που επιδιώκουν μικρο-μεταρρυθμίσεις μέσα από την εκφυλισμένη «Αριστερά». Ακόμη, δηλαδή, και αν εξακολουθεί να επιβιώνει πολιτικά η «Αριστερά» αυτή, δεν παύει να είναι πλήρως ενσωματωμένη στη ΝΔΤ, όταν τα αιτήματά της κάθε άλλο παρά ανατρεπτικά είναι. Από την άλλη μεριά, το τμήμα της που ανήκει στην κομμουνιστογενή Αριστερά, μολονότι προβάλλει ανατρεπτικά αιτήματα στην θεωρία, παραμένει στην θεωρία, εφόσον δεν τα συνοδεύει με μεταβατικό πρόγραμμα και πολιτική δράση ανατροπής. Και αυτό ισχύει για οποιοδήποτε κόμμα ή οργάνωση που αυτοχαρακτηρίζεται σήμερα αριστερή, κομουνιστική, αναρχική, «Πράσινη» κ.λπ., εφόσον δεν αμφισβητεί τόσο στην θεωρία, όσο και στην πράξη, την ίδια τη ΝΔΤ, την παγκοσμιοποίηση (που στο σύστημα της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι) και τους εκφραστές της, όπως η ΕΕ, περιμένοντας την επανάσταση για να απαιτήσει την έξοδο από την ΕΕ και να επιβάλλει την οικονομική αυτοδυναμία. Γι' αυτό και όλη αυτή η «Αριστερά» δεν μπορεί πια να προσελκύσει μαζικά τα λαϊκά στρώματα που είναι τα κύρια θύματα της παγκοσμιοποίησης.

Αλλά και στην Δεξιά, επίσης, σημειώνονται σεισμικές αλλαγές, όπως φανερώνει το γεγονός ότι τα παραδοσιακά συντηρητικά κόμματα σήμερα διατηρούνται μόνο χάρη στα σαφώς ευνοούμενα από την παγκοσμιοποίηση στρώματα που τα στηρίζουν, ενώ χάνουν καθημερινά τα λαϊκά στρώματα που είχαν «αστικοποιηθεί» στην περίοδο της σοσιαλδημοκρατίας και σήμερα φτωχοποιούνται λόγω της μαζικής ανεργίας και της φτώχειας που φέρνει η παγκοσμιοποίηση! Έτσι, σήμερα, τα συντηρητικοποιημένα αυτά λαϊκά στρώματα που συνθλίβονται από την παγκοσμιοποίηση φεύγουν μεν από την καθεστωτική Δεξιά αλλά δεν πάνε ούτε στην πλήρως ενσωματωμένη στη ΝΔΤ παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», ούτε στη κομμουνιστογενή ή την ψευτο-«ελευθεριακή» Αριστερά που αγωνίζεται δήθεν για αυτοδιαχείριση και δεν «βλέπει» δίπλα της τον στραγγαλισμό των λαϊκών στρωμάτων από την παγκοσμιοποίηση, την ΕΕ κ.λπ.!

Αυτά είναι τα λαϊκά στρώματα που σήμερα κινούνται μαζικά προς νεοεθνικιστικά κόμματα, όπως π.χ. το κόμμα Ανεξαρτησίας στην Βρετανία,

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σε σημείο που ακόμη και η πιο έγκυρη εφημερίδα του οικονομικού κατεστημένου, οι *Φαϊνάνσιαλ Τάιμς*, να τονίζουν ότι «ένας άνεμος Ευρωσκεπτικισμού, που φθάνει μέχρι την απαίτηση για έξοδο από την ΕΕ, σαρώνει την Ευρώπη».[168] Αντίθετα με την άθλια προπαγάνδα της Υπερεθνικής Ελίτ, που στηρίζει σύσσωμη η χρεοκοπημένη Αριστερά, αυτό δεν σημαίνει ότι τα εκατομμύρια Ευρωπαίων που στρέφονται κατά της ΕΕ, και έμμεσα κατά της ίδιας της παγκοσμιοποίησης, έγιναν ξαφνικά εθνικοσοσιαλιστές, λες και είμαστε στην δεκαετία του 1930. Ούτε σημαίνει ότι το 1/3 σχεδόν των Ευρωπαίων που εκτιμάται ότι θα στείλουν Ευρωσκεπτικιστές στο Ευρωκοινοβούλιο έγιναν ξαφνικά ρατσιστές. Απλά εκφράζουν, όπως γράφουν οι ΦΤ, την λαϊκή αγανάκτηση για την «οικονομική αθλιότητα και την μεγάλη ανεργία που μαστίζουν την Ευρώπη». Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι όσο περισσότερο τα κόμματα αυτά αποβάλλουν ρατσιστικά ή ακροδεξιά στοιχεία, τόσο περισσότερο ανεβαίνουν τα ποσοστά τους (π.χ. Λεπέν στην Γαλλία).

Σε αυτήν την κρίσιμη ιστορική καμπή, που θα κριθεί αν θα υποδουλωθούμε όλοι στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την Υπερεθνική ελίτ, είναι επομένως επιτακτική ανάγκη η δημιουργία ενός παλλαϊκού Μετώπου σε κάθε χώρα που θα συμπεριλάβει όλα τα θύματα της παγκοσμιοποίησης στα λαϊκά στρώματα, ανεξάρτητα από τις σημερινές κομματικές τοποθετήσεις τους. Στην Ελλάδα, που τα λαϊκά στρώματα αντιμετωπίζουν οικονομική καταστροφή, ένα τέτοιο Μέτωπο (σε αντίθεση με τα αποπροσανατολιστικά «αντιφασιστικά» Μέτωπα που ενώνουν θύτες και θύματα!) θα μπορούσε να προσελκύσει την μεγάλη πλειοψηφία του Λαού που θα αγωνιζόταν για την άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ, (την οποία διαχειρίζεται το Ευρωπαϊκό τμήμα της Υπερεθνικής Ελίτ), και για την οικονομική αυτοδυναμία, σε ρήξη με την παγκοσμιοποίηση. Έτσι, θα μπορούσε να χτιστεί ένας νέος πραγματικός διεθνισμός από τα κάτω, ενώ παράλληλα να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για να αποφασίσει ο λαός, δημοκρατικά, τι είδους κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς θέλει για την λαϊκή εξουσία.

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 20/10/2013)

168. Βλ. *Financial Times*, 15/10/2013.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

*Β. ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΩΣ Η ΔΗΘΕΝ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ**

Η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σε αντίθεση με τη νεοφιλελεύθερη ιδεολογία

Η μεταπολεμική διεθνοποίηση της οικονομίας της αγοράς, η οποία οδήγησε στη σημερινή παγκοσμιοποίηση, ενθαρρυνόταν ενεργά από τις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες, ενόψει ιδίως της επέκτασης του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων στον Τρίτο Κόσμο. Ωστόσο, όπως έδειξα αλλού,[169] η διεθνοποίηση της αγοράς ήταν βασικά το αποτέλεσμα «αντικειμενικών» παραγόντων που αναφέρονται στη δυναμική της οικονομίας της αγοράς και, ειδικότερα, στην εξάπλωση των πολυεθνικών και την παράλληλη ανάπτυξη της αγοράς ευρω-δολαρίου.[170] Η αγορά ευρω-δολαρίου παρείχε ένα περιβάλλον, «ελεύθερο από ρυθμίσεις», όπου μπορούσε κάποιος να δανειστεί και να δανείσει αμερικάνικα δολάρια (και αργότερα και άλλα ισχυρά νομίσματα, όπως το γεν, το μάρκο κ.λπ.) χωρίς οποιαδήποτε προαπαιτούμενα με βάση την Αμερικανική φορολογική (ή γενικότερα ρυθμιστική) νομοθεσία. Η ανάπτυξη της νέας αυτής αγοράς, η οποία απλώς αντανακλούσε τις αυξανόμενες ανάγκες των πολυεθνικών, ήταν καθοριστική για τη μετέπειτα άρση των ελέγχων συναλλάγματος και κεφαλαίων. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι συναλλαγματικοί έλεγχοι των εθνών-κρατών, ιδιαίτερα εκείνων στη Βρετανία, όπου δημιουργήθηκε η αγορά ευρώ-δολαρίου, τέθηκαν υπό σοβαρή πίεση, καθ' όλη τη δεκαετία του 1970. Αυτό το άτυπο, στην αρχή, άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών για την κάλυψη των αναγκών των πολυεθνι-

---

* Το άρθρο αυτό (εκτός από το «εμβόλιμο» του Μάη 2014) πρωτοδημοσιεύθηκε στο διεθνές θεωρητικό περιοδικό *The International Journal of Inclusive Democracy*, στις 2/5/2015 και αποτελεί απόσπασμα από το βιβλίο *The New World Order in Action: Vol. 1: Globalization, the Brexit Revolution and the "Left"* (Progressive Press, 2016). Η μετάφραση είναι του Πάνου Λιβιτσάνου.

169. Τάκης Φωτόπουλος, *Περιεκτική Δημοκρατία: 10 Χρόνια Μετά* (Ελεύθερος Τύπος, 2008), κεφ. 1.
http://inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grbookstid_2/grbookstid_2.htm

170. Για μια εξαιρετική περιγραφή της σταδιακής άρσης των ελέγχων κεφαλαίου στη Βρετανία, κάτω από τις πιέσεις της αγοράς, βλ. Will Hutton, *The State We're In* (1995), Κεφ. 3.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κών, στη συνέχεια θεσμοθετήθηκε, αρχικά από συντηρητικούς πολιτικούς (Θάτσερ και Ρέιγκαν) και στη συνέχεια από κυβερνήσεις κάθε ιδεολογίας: από Χριστιανοδημοκράτες και Συντηρητικούς μέχρι σοσιαλδημοκράτες, φιλελεύθερους και οποιοδήποτε μίγμα από αυτούς.

Στην πραγματικότητα, η τεράστια επέκταση των Υπερεθνικών Επιχειρήσεων, ένα νέο φαινόμενο στην ιστορία της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς –που χαρακτηρίζει (μαζί με την κατάρρευση του σοβιετικού μπλοκ) τη Νέα Διεθνή Τάξη–, θα ήταν αδύνατη χωρίς ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές εμπορευμάτων, εργασίας και κεφαλαίου. Ωστόσο, αυτό δεν ήταν το αποτέλεσμα κάποιας συνωμοσίας από «κακούς» οικονομολόγους και πολιτικούς που εκμεταλλεύτηκαν κάποιο είδος κρίσης, όπως ισχυρίζονται κάποιοι «best-seller» συνωμοσιολόγοι θεωρητικοί της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς»,[171] που στην Ελλάδα περιλαμβάνει ακόμη και «αντι-εξουσιαστές» αναλυτές! Στην πραγματικότητα, αυτό ήταν απλώς η αναπόφευκτη συνέπεια της κατάρρευσης του σοσιαλδημοκρατικού μοντέλου, το οποίο θεμελιωνόταν στις εθνικές αγορές και, ως εκ τούτου, δεν ήταν πλέον συμβατό με την αυξανόμενη διεθνοποίηση της οικονομίας της αγοράς. Με άλλα λόγια, οι κυβερνήσεις, στο νέο πλαίσιο, δεν είχαν επιλογή παρά να ακολουθήσουν νεοφιλελεύθερες πολιτικές για να κάνουν τις οικονομίες τους ανταγωνιστικές και ικανές να συνεχίσουν την ανάπτυξη που περιλαμβάνει την περαιτέρω επέκταση της καταναλωτικής κοινωνίας.

Την ίδια στιγμή, φιλελεύθεροι οικονομολόγοι (σε αντίθεση με τους «κρατικιστές» Κεϊνσιανούς, οι οποίοι ήταν κυρίαρχοι την περίοδο αμέσως μετά τον πόλεμο, κατά τη διάρκεια της κρατικιστικής φάσης που ανέφερα παραπάνω) αναβίωσαν ένα μείγμα των νεοκλασικών οικονομικών με τον μονεταρισμό και τα «οικονομικά της προσφοράς» σε αυτό που ονομάστηκε «νεοφιλελεύθερα οικονομικά». Αυτό ήταν ένα σύνολο οικονομικών πολιτικών που στόχευαν στην κατάργηση κάθε αποτελεσματικού κοινωνικού ελέγχου της οικονομίας: από τη συρρίκνωση του δημόσιου τομέα (μέσω των μαζικών ιδιωτικοποιήσεων και της ουσιαστικής διάλυσης του κράτους πρόνοιας, καθώς και της δραστικής μείωσης των κρατικών δαπανών) μέχρι την απορρύθμιση των αγορών για τα εμπορεύματα, την εργασία και τα κεφάλαια, προκειμένου να ενισχυθεί ο ρόλος του ιδιωτικού τομέα (δηλαδή των πολυεθνικών εταιριών που τον ελέγχουν). Η νεοφιλελεύθερη ιδεολο-

171. Ναόμι Κλάιν, *Το δόγμα του σοκ* (Λιβάνης, 2009).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

γία υιοθετήθηκε φυσικά από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης που ελέγχονται από τις πολυεθνικές και άλλους μεγιστάνες του Τύπου, οι οποίοι την προωθούσαν ως το κυρίαρχο κοινωνικό παράδειγμα της νέας εποχής - δηλαδή ως το σύστημα των πεποιθήσεων, ιδεών και των αντίστοιχων αξιών που κυριαρχούν σε μια δεδομένη κοινωνία και σε μια συγκεκριμένη στιγμή της ιστορίας της.[172]

Πρέπει, επομένως, να γίνει σαφής διάκριση ανάμεσα στην ιδεολογία του νεοφιλελευθερισμού και τον ίδιο τον νεοφιλελευθερισμό. Η ιδεολογία του νεοφιλελευθερισμού δημιουργήθηκε με σκοπό να δικαιολογήσει, («αντικειμενικά», όπως υποτίθεται κάνει κάθε συστημική ιδεολογία) την ανάγκη για συστημική αλλαγή, δηλαδή για το άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών, πάνω στα οποία θεμελιώθηκε η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Με άλλα λόγια, ήταν η συστημική αλλαγή την οποία σηματοδότησε η ανάδυση και η μαζική επέκταση των Υπερεθνικών Εταιρειών –ως αποτέλεσμα της δυναμικής «ανάπτυξη-ή-θάνατος» του συστήματος της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς– αυτή που αρχικά οδήγησε σε ένα άτυπο άνοιγμα των αγορών, το οποίο αργότερα θεσμοθετήθηκε. Είναι επομένως φανερό ότι η ιδεολογία του νεοφιλελευθερισμού, όπως και κάθε είδος συστημικής ιδεολογίας, καθιερώθηκε ως τέτοια μετά τη συστημική αλλαγή και όχι το αντίστροφο (όπως άλλωστε και η φιλελεύθερη ιδεολογία έγινε συστημική μετά την ανάδυση του συστήματος της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και όχι το αντίστροφο).

Ωστόσο, η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», συμπεριλαμβανομένων πολλών στην αντισυστημική Αριστερά, ακόμη και μαρξιστών, δεν κάνουν αυτή τη κρίσιμη διάκριση και συνήθως συγχέουν –μερικές φορές σκόπιμα– το συστημικό φαινόμενο (δηλ. την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση), το οποίο ανήκει στην οικονομική βάση, με την ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης, που ανήκει –με μαρξιστικούς όρους– στο εποικοδόμημα. Με τον τρόπο αυτό, έχουν παράγει μια αν-ιστορική «θεωρία» περί «κακών» καπιταλιστών και πολιτικών που συνωμοτούν για να επιβάλουν τον «νεοφιλελευθερισμό», ως μέσο για την επέκταση των κερδών, τη συσσώρευση κεφαλαίου κ.λπ., σε βάρος των εργατών. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι ακόμη και ο Έρικ Χόμπσμπαουμ, ο «πρύτανης» των Μαρξιστών ιστορικών, προ-

172. Βλ. Takis Fotopoulos, "Mass media, culture and democracy", *Democracy & Nature*, Vol. 5, No. 1 (March 1999), σελ. 33-64.
http://www.democracynature.org/vol5/fotopoulos_media.htm

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

έβλεπε(με περισσή οξυδέρκεια) το επικείμενο τέλος του νεοφιλελευθερισμού ήδη από το τέλος της δεκαετίας του 1990,[173] ενώ σύγχρονοι Μαρξιστές δηλώνουν (πιο σεμνά!), ότι αν και ο νεοφιλελευθερισμός δεν πέθανε ακόμα, σίγουρα «πεθαίνει» και το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να αντικαταστήσουμε τους νεοφιλελεύθερους θεσμούς:

> «Έχει έρθει συνεπώς η ώρα να γυρίσουμε σελίδα και να επαναπροσδιορίσουμε τις στρατηγικές ανάπτυξης στην κατεύθυνση της παραγωγής, της εκπαιδευμένης –και καλύτερα αμειβόμενης– εργασίας, της επαναβιομηχάνισης, των κοινωνικών προγραμμάτων και ενός νέου κράτους πρόνοιας. Αλλά για να το κάνουμε αυτό πρέπει να γκρεμίσουμε τους οικονομικούς και πολιτικούς θεσμούς του νεοφιλελευθερισμού, όπως ακριβώς και ο νεοφιλελευθερισμός είχε καταστρέψει τους σοσιαλδημοκρατικούς και κομμουνιστικούς θεσμούς του πάλαι ποτέ Κοινωνικού Κράτους. Μπορεί αυτό να επιτευχθεί χωρίς επαναστάσεις; Ίσως σε ορισμένες περιπτώσεις, αλλά μόνο στο πλαίσιο επαναστάσεων που λαμβάνουν χώρα αλλού, με περίπου τον ίδιο τρόπο που η σκανδιναβική σοσιαλδημοκρατία επωφελήθηκε από τη Ρωσική Επανάσταση του 1917».[174]

Άλλοι–όπως ο «αναρχικός» Τσόμσκι– μιλούν για τον σημερινό «κακό» καπιταλισμό σε σχέση με τον παλιό «καλό» καπιταλισμό, υποστηρίζοντας ότι το πρόβλημα είναι η «κορπορατοποίηση» της οικονομίας της αγοράς, η οποία, υποτίθεται, αντιπροσωπεύει «μια επίθεση στις αγορές και τη δημοκρατία».[175] Ωστόσο, όπως έδειξα αλλού,[176] το πρόβλημα δεν είναι η κορπορατοποίηση της οικονομίας της αγοράς, καθώς η εξέλιξη αυτή ήταν αναπόφευκτη ούτως ή άλλως, μέσα στη δυναμική ανάπτυξη-ή-θάνατος που χαρακτηρίζει το σύστημα της οικονομίας της αγοράς. Από τη στιγμή δηλαδή που αυτή η δυναμική δεν ανατράπηκε από την κοινωνική πάλη, ήταν

173. Perry Anderson, *New Left Review,* No. 1 (new period) (Jan/Feb 2000), σελ. 10.
174. Boris Kagarlitsky, "Economic policies after the death of neoliberalism", *(Russian) Institute for Global Research,* (8/4/2015) **http://links.org.au/node/2593**
175. Noam Chomsky, "Domestic Constituencies", *Z Magazine* (Μάιος 1998).
176. Takis Fotopoulos, "Mass media, culture and democracy" και στα ελληνικά Τάκης Φωτόπουλος, *Ο Καπιταλισμός του Τσόμσκι και ο Μετακαπιταλισμός του Άλμπερτ* (Γόρδιος, 2004).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

βέβαιο ότι θα οδηγούσε στην κορπορατοποίηση της οικονομίας της αγοράς. Με άλλα λόγια, ο λόγος που δεν είναι το πρόβλημα η «κορπορατοποίηση» της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς, αλλά η ίδια η καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, είναι γιατί αλλιώς θα έπρεπε να υποθέσουμε ότι ήταν ιστορικά εφικτό (με τον δεδομένο συσχετισμό δυνάμεων) κάποιο άλλο είδος καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς - υπόθεση τελείως ανιστόρητη βέβαια. Πέρα βέβαια από το γεγονός ότι, με βάση την υπόθεση αυτή, θα καταλήξουμε να κατηγορούμε τις ελίτ γιατί παραβιάζουν τους κανόνες του παιχνιδιού, αντί να κατηγορούμε το ίδιο το άθλιο παιχνίδι!

Συμπερασματικά, ο νεοφιλελευθερισμός δεν ήταν απλά μια εφεύρεση μερικών κακών οικονομολόγων και πολιτικών, των οποίων τις απόψεις υιοθέτησαν άπληστοι καπιταλιστές - όπως υποστηρίζει μια θεωρητικά χρεοκοπημένη, παγκοσμιοποιητική «Αριστερά». Στην πραγματικότητα, ο νεοφιλελευθερισμός ήταν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα μιας καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, η οποία θεμελιώνεται στις πολυεθνικές, και η οποία δεν μπορούσε επομένως παρά να είναι μόνο νεοφιλελεύθερη. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι το άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών –απαραίτητη προϋπόθεση για την αποτελεσματική λειτουργία των πολυεθνικών– έχει ως στόχο να δημιουργήσει ισότιμους όρους ανταγωνισμού για τις πολυεθνικές, όχι μόνο σε σχέση με το οικονομικό πλαίσιο εντός του οποίου θα έπρεπε να λειτουργούν, αλλά και σε σχέση με το κοινωνικό πλαίσιο. Για παράδειγμα, η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση συνεπάγεται όχι μόνο την ομογενοποίηση της νομοθεσίας σε σχέση με την πρόσληψη και την απόλυση εργαζομένων («ευέλικτες» εργασιακές σχέσεις), αλλά και την ομογενοποίηση των κοινωνικών υπηρεσιών με βάση έναν ελάχιστο κοινό παρονομαστή που αποτελεί το φθηνότερο «σύστημα κοινωνικής πρόνοιας», έτσι ώστε οι πολυεθνικές να μπορούν να απολαύουν των καλύτερων δυνατών συνθηκών για τη μεγιστοποίηση του κέρδους τους (από άποψη πολύ χαμηλής φορολογίας, κ.λπ.) σε οποιαδήποτε χώρα δραστηριοποιούνται η οποία έχει πλήρως ενσωματωθεί στη ΝΔΤ.

Τα παραμύθια της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» για τις πολιτικές λιτότητας και ο αποπροσανατολισμός του Κρούγκμαν

Ωστόσο, στη δεκαετία του 1990, αλλά ακόμη και την περασμένη δεκα-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ετία, η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» μιλούσε τουλάχιστον για νεοφιλελευθερισμό, έστω και εάν εσκεμμένα μπέρδευε τον νεοφιλελευθερισμό σαν συστημικό φαινόμενο με την ιδεολογία του νεοφιλελευθερισμού. Όμως στην παρούσα δεκαετία η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» έπαψε ακόμη και να χρησιμοποιεί την ίδια τη λέξη «νεοφιλελευθερισμός», σε μια σαφή προσπάθεια να στρέψει την προσοχή των λαϊκών στρωμάτων μακριά από οτιδήποτε έχει να κάνει με τον πραγματικό τους εχθρό. Δηλαδή, μακριά από το συστημικό φαινόμενο της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και το συνεπαγόμενο άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών, που αποτελεί την απώτερη αιτία της διάλυσης του κράτους πρόνοιας και της εγκατάλειψης των ίδιων των Κεϊνσιανών οικονομικών.

Με άλλα λόγια, είναι το ίδιο το άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών, που οδηγούν στην καθολίκευση του υποτυπώδους Αμερικάνικου συστήματος κοινωνικών υπηρεσιών και της χαμηλής φορολογίας των επιχειρήσεων, καθώς και της συνακόλουθης συρρίκνωσης των κρατικών δαπανών, καθιερώνοντας έτσι τον ελάχιστο κοινό παρονομαστή, στον οποίο πρέπει να συμμορφώνεται κάθε χώρα που επιθυμεί να έχει ανάπτυξη και απασχόληση. Και αυτό διότι η ανάπτυξη και η απασχόληση σε μια οικονομία ενσωματωμένη στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, η οποία χαρακτηρίζεται από ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές κεφαλαίου, εργασίας και εμπορευμάτων, εξαρτάται σε κρίσιμο βαθμό από την ανταγωνιστικότητα.

Είναι, δηλαδή, η σχετικά υψηλή ανταγωνιστικότητα, η οποία υποτίθεται θα προσελκύσει περισσότερες πολυεθνικές εταιρείες και ως εκ τούτου, περισσότερες επενδύσεις, που, με τη σειρά τους, θα οδηγήσουν σε περισσότερη ανάπτυξη και απασχόληση. Αυτό, βέβαια, έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την εποχή των εθνών-κρατών, όταν η ανάπτυξη και η απασχόληση εξαρτιόταν αποφασιστικά από την εθνική αγορά, δεδομένου ότι οι αγορές δεν ήταν ανοικτές εκείνη την εποχή. Στην περίπτωση αυτή, φυσικά, έπαιζε πολύ μεγάλο ρόλο το εάν οι κυβερνήσεις ασκούσαν πολιτικές ισοσκελισμένων προϋπολογισμών (αυτό που μπορούμε να αποκαλέσουμε «πολιτικές λιτότητας» σήμερα) ή αντί αυτών, επεκτατικές πολιτικές για την δραστική ενίσχυση της συνολικής (εγχώριας) ζήτησης, ακόμη και αν αυτό συνεπαγόταν ελλειμματικούς προϋπολογισμούς, ιδιαίτερα σε περιόδους ύφεσης - όπως προέβλεπαν τα Κεϊνσιανά οικονομικά, που ήταν τότε κυρίαρχα. Όμως, παρόμοιες Κεϊνσιανές πολιτικές δεν είναι πια δυνατές σήμερα, αφού αυτές θεμελιωνόντουσαν στην εθνική αγορά, η οποία σήμερα, με το πλήρες άνοιγμα και «απελευθέρωση» των αγορών, δεν υπάρ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

χει πια, παρά τα αποπροσανατολιστικά παραμύθια της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς».

Ωστόσο, σήμερα δεν είναι μόνο αφελείς οικονομολόγοι που ανήκουν στην παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» που υποστηρίζουν Κεϊνσιανές πολιτικές, εξακολουθώντας προφανώς να ζουν στο ιστορικό χρονοντούλαπο των κυρίαρχων εθνών-κρατών με τις κεϊνσιανές πολιτικές τους και όλα τα ιδεολογικά τους παραφερνάλια, αλλά ακόμη και Νομπελίστες στα οικονομικά! Βέβαια στην περίπτωση αυτή δεν μιλάμε πια για αφέλεια, αλλά για σκόπιμο αποπροσανατολισμό. Αυτή είναι η περίπτωση του Πολ Κρούγκμαν (Paul Krugman), ο οποίος, σε πολύ πρόσφατο άρθρο του στην εφημερίδα *Guardian*,[177] τη ναυαρχίδα της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», επιχειρεί συστηματικά να παρακάμψει τα κρίσιμα ζητήματα της εποχής μας και ιδιαίτερα την παγκοσμιοποίηση και τη νεοφιλελεύθερη ιδεολογία της. Αντίθετα επικεντρώνεται σε αυτό που ονομάζει την «αυταπάτη» ή την «ψύχωση» της λιτότητας, από την οποία πάσχουν οι φορείς χάραξης πολιτικής, κυρίως στο Ηνωμένο Βασίλειο - βολικά «ξεχνώντας» ότι αυτές είναι επίσης οι πολιτικές της ΕΕ, καθώς και οι πολιτικές των ΗΠΑ από την εποχή του Ρέηγκαν. Με άλλα λόγια, αυτές είναι οι πολιτικές της Υπερεθνικής Ελίτ οι οποίες επιβλήθηκαν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, σε κάθε χώρα που έχει ενσωματωθεί στη ΝΔΤ.

Έτσι, σε ένα εκτενές άρθρο σχεδόν 6.000 λέξεων, οι λέξεις «νεοφιλελευθερισμός» και «παγκοσμιοποίηση», πόσο μάλλον «ανταγωνιστικότητα», δεν αναφέρονται ούτε μία φορά! Αντίθετα, ο Κρούγκμαν «ξεχνώντας» ότι ζούμε σε έναν παγκοσμιοποιημένο κόσμο, στον οποίο η ανταγωνιστικότητα είναι ζωτικής σημασίας, ακόμη και για την ανάπτυξη και την απασχόληση, αυτός «εξηγεί» γιατί οι Κεϊνσιανές πολιτικές είναι οι καλύτερες για το έθνος-κράτος! Φυσικά δεν αποτελεί έκπληξη ότι η Επιτροπή απονομής των βραβείων Νόμπελ, που κάνει πολύ καλή δουλειά για την προώθηση, άμεσα ή έμμεσα, της ιδεολογίας της παγκοσμιοποίησης, έχει επιβραβεύσει με την υψηλότερη διάκριση για οποιονδήποτε συστημικό οικονομολόγο όλους τους απολογητές της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης: από τον Στίγκλιτς και τον Κρούγκμαν, μέχρι τον Πισαρίδη και αύριο πιθανότατα και τον Πίκετυ, αν όχι και τον Βαρουφάκη! Άλλωστε η Επιτροπή Νόμπελ δεν δίστασε να βραβεύσει με το βραβείο Ειρήνης έναν από τους εγκληματικότερους Προέδρους των ΗΠΑ, που έχει βάψει τα χέ-

177. Paul Krugman, "The austerity delusion", *Guardian* (29/4/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρια του με το αίμα εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων στη Λιβύη, τη Συρία, την Ουκρανία και το Πακιστάν, όπου ο ίδιος προσωπικά αποφασίζει ποιος θα εκτελεστεί με τα drones του.

Εντούτοις ακόμη και ο τρανός απολογητής της παγκοσμιοποίησης Κρούγκμαν είχε την ειλικρίνεια να παραδεχτεί ότι οι μεγαλο-επιχειρηματίες, σε αντίθεση με οικονομολόγους όπως ο ίδιος αλλά και πολιτικούς, αγαπούν τις πολιτικές λιτότητας, αλλά στη συνέχεια βέβαια συνέχισε τον αποπροσανατολισμό του για τους λόγους που το κάνουν:

> «Έχω ήδη προτείνει μία απάντηση γι' αυτό: ο εκφοβιστικός λόγος για το χρέος και τα ελλείμματα χρησιμοποιείται συχνά για να συγκαλύψει μια πολύ διαφορετική ατζέντα, δηλαδή την «ανάγκη» για τη συρρίκνωση του συνολικού μεγέθους του δημόσιου τομέα και ιδιαίτερα των δαπανών για την κοινωνική ασφάλιση. Αυτό έχει φανεί ξεκάθαρα στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου πολλά σχέδια που υποτίθεται στοχεύουν στη μείωση του ελλείμματος, «κατά σύμπτωση», συμπεριλαμβάνουν σημαντικές μειώσεις των φορολογικών συντελεστών στους φόρους επιχειρήσεων και στους φόρους πάνω στους πλουσίους, ενώ συγχρόνως αφαιρούν δαπάνες για την υγειονομική περίθαλψη και τη διατροφική βοήθεια για τους φτωχούς.»[178]

Όμως, οι περικοπές στις δημόσιες δαπάνες και η γενική συρρίκνωση του δημόσιου τομέα μέσω ιδιωτικοποιήσεων κ.λπ., καθώς και του κράτους πρόνοιας, συνδέονται άμεσα με τις περικοπές στους φόρους των επιχειρήσεων και των φόρων, γενικώς, και με τις αντίστοιχες πολιτικές για την εξάλειψη των δημοσιονομικών ελλειμμάτων. Στην πραγματικότητα, όλα αυτά μαζί αποτελούν τον πυρήνα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, αλλά ο Κρούγκμαν δεν θέλει να μιλήσει για παγκοσμιοποίηση και ανταγωνιστικότητα –αυτά είναι τα «βρώμικα» λόγια που έχουν την υποχρέωση να λένε μόνο οι επιχειρηματίες και οι πολιτικοί– ενώ η αποστολή του Krugman, ως ενός«προοδευτικού» οικονομολόγου βραβευμένου με Νόμπελ, είναι να αποπροσανατολίζει τα λαϊκά στρώματα από τον πραγματικό εχθρό τους, τη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, και να τα στρέφει αντίθετα σε «ανώδυνους» για το σύστημα παράγοντες, που δεν αμφισβητούν το ίδιο το σύστημα, αλλά απλά τους «κακούς» πολιτικούς και

178. Στο ίδιο.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

οικονομολόγους που εφαρμόζουν τις πολιτικές λιτότητας! Δηλαδή, τις πολιτικές που κάνει αναπόφευκτες η ενσωμάτωση στην ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και η συνακόλουθη σταδιακή εξαφάνιση της οικονομικής και επομένως και της εθνικής κυριαρχίας.

Η πολιτική συνέπεια παρόμοιων αποπροσανατολιστικών απόψεων (που υιοθετεί σύμπασα η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και οι οικονομολόγοι του, απολογητές της παγκοσμιοποίησης) είναι ότι όταν έρχεται στην εξουσία μια Αριστερά αυτού του είδους, αυτή υιοθετεί τις εντελώς αποπροσανατολιστικές αυτές απόψεις και στρέφεται απλά ενάντια στις πολιτικές λιτότητας που εφαρμόζει το πολιτικό προσωπικό που διαχειρίζεται τη ΝΔΤ, αντί να έλθει σε ρήξη με την ίδια τη ΝΔΤ που στην Ελλάδα εκφράζεται κυρίως με την ΕΕ. Έτσι, στη χώρα μας, αντί η νίκη της «Αριστεράς» να οδηγήσει σε άμεση έξοδο από την ΕΕ, την επ' αόριστο στάση πληρωμών του Χρέους (ουσιαστικά τη διαγραφή του) και την εφαρμογή πολιτικών οικονομικής αυτοδυναμίας, οδήγησε στο σημερινό αναπόφευκτο (και τραγικό συνάμα) φιάσκο, όπου η «Αριστερή» κυβέρνηση εκλιπαρούσε την Ευρω-ελίτ για περισσότερη ρευστότητα (δεδομένου ότι η χώρα δεν ελέγχει πια ούτε καν το δικό της νόμισμα), την οποία βέβαια δεν πρόκειται να την δει εκτός αν υποταχθεί πλήρως στους όρους που επιβάλλουν οι ελίτ αυτές για την περαιτέρω ενσωμάτωση της χώρας στη ΝΔΤ!

Όμως, είναι ένας πολύ συχνά επαναλαμβανόμενος μύθος, από τα λεγάμενα «αντιμνημονιακά κόμματα», και κυρίως τον ΣΥΡΙΖΑ και τους προσκείμενους οικονομολόγους που σαφώς αποπροσανατολίζουν τα λαϊκά στρώματα, ότι για την οικονομική καταστροφή αυτών των στρωμάτων ευθύνονται βασικά οι πολιτικές λιτότητας που εφαρμόζουν οι «κακοί» πολιτικοί στην ΕΕ (κυρίως Μέρκελ, Σόιμπλε κ.λπ.). Γι' αυτό και η λύση, σύμφωνα με το παραμύθι αυτό που κυρίως ασπάζεται η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», είναι η εκλογή «καλών» πολιτικάντηδων στην Ελλάδα, την Γερμανία και την Ευρώπη ολόκληρη που θα ανατρέψουν αυτές τις άθλιες πολιτικές και μετά θα ζήσουμε όλοι καλά και αυτοί (δηλαδή οι ελίτ και τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα που ευνοεί η παγκοσμιοποίηση) καλύτερα!

Ο στόχος πίσω από αυτό το παραμύθι είναι φανερός: να στραφεί η οργή των καταστρεφόμενων λαϊκών στρωμάτων στο «σαμάρι», δηλαδή στους σημερινούς διαχειριστές της παγκοσμιοποίησης, αντί για το «γαϊδούρι», που είναι η ίδια η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, και η ΕΕ που την εκφράζει στον γεωγραφικό χώρο μας. Έτσι, καταλήγει ο καρπαζοεισπράκτορας της Ευρώπης, η Ελληνική «Αριστερά», να προσποιείται ότι ηγεί-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ται κάποιου φανταστικού αγώνα της ανύπαρκτης πανευρωπαϊκής «Αριστεράς» για ένα ασήμαντο θέμα (την αλλαγή του «σαμαριού»), ενώ τα λαϊκά στρώματα σε όλη την Ευρώπη στρέφονται προς αντί-ΕΕ κόμματα που δεν έχουν καμιά σχέση με τα πλήρως ενσωματωμένα στην παγκοσμιοποίηση και την ΕΕ κόμματα της εκφυλισμένης αυτής «Αριστεράς».

Στην Βρετανία, για παράδειγμα, η πανικόβλητη «Αριστερά» βλέπει όλους τους παραδοσιακούς ψηφοφόρους της στην εργατική τάξη να μετακομίζουν μαζικά στο κόμμα της Ανεξαρτησίας του Φαράτζ. Παρόμοια εικόνα παρουσιάζεται σε όλη την Ευρώπη, ενώ η «Αριστερά» πάλι διαστρεβλώνει την αλήθεια υποστηρίζοντας ότι για όλα φταίει η άνοδος του ρατσισμού και της ξενοφοβίας από την μετανάστευση που καλλιεργούν τα κόμματα αυτά - λες και το άνοιγμα και η απελευθέρωση της αγοράς εργασίας δεν είναι οργανικό τμήμα της παγκοσμιοποίησης με στόχο την εξίσωση, όχι μόνο των μισθών αλλά των κοινωνικών συνθηκών γενικότερα, προς τα κάτω, σε ένα ελάχιστο κοινό παρονομαστή. Δηλαδή, τον παρονομαστή που ορίζουν οι μετανάστες από «παραδείσους» της ΕΕ, όπως η Πολωνία, η Βουλγαρία και τώρα η Ελλάδα, ή αντίστοιχα στη χώρα μας, από ακόμη χειρότερους «παραδείσους» που δημιούργησε η Υπερεθνικη Ελίτ με τους εγκληματικούς πολέμους της ενάντια στους λαούς που αγωνιζόντουσαν για την εθνική τους ανεξαρτησία στη Συρία, την Λιβύη, το Ιράκ κ.λπ.

Και όλα αυτά, όταν η ίδια η Ελληνική αυτή «Αριστερά» που ηγείται του ανύπαρκτου αυτού αγώνα δεν είναι σε θέση να δώσει πειστική απάντηση ούτε στο πιο απλό ερώτημα: τι ακριβώς θα κάνει, όντας μέσα στην ΕΕ, όταν αποπειραθεί να εφαρμόσει πολιτικές αντίθετες από αυτές που επιβάλλει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση (π.χ. τις πολιτικές λιτότητας) και η Ευρωπαϊκή ελίτ δεν τις δεχθεί; Και αυτό, γιατί μόνο σαν ανέκδοτο μπορεί να εκληφθεί η τελευταία προεκλογική πομφόλυγα ότι θα καλέσει τον λαό να αποφασίσει με δημοψήφισμα, μη θέτοντας βέβαια θέμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ (παρόμοιο θέμα, άλλωστε, δεν θέτει ούτε η πιο «αριστερή» ΑΝΤΑΡΣΥΑ που συνδέει την «αποδέσμευση» από αυτή με την Μεσσιανική «αντικαπιταλιστική ρήξη»). Και είναι ανέκδοτο το δημοψήφισμα, διότι βέβαια χρειάζεται τουλάχιστον ένα μήνα να οργανωθεί, ενώ στο μεταξύ οι πολίτες δεν θα μπορούν να σηκώσουν ούτε τους μισθούς και τις συντάξεις τους από τις Τράπεζες, στις οποίες η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα θα έχει κόψει τη ρευστότητα - όπως ακριβώς έκανε στη Κύπρο και έληξε άδοξα η αντίστοιχη μικρο-απόπειρα «επανάστασης» εκεί.

Προφανώς, η έξοδος, ακόμη και μόνο από το Ευρώ, δεν μπορεί να γίνει σε ένα βράδυ ή έστω σε λίγες εβδομάδες, χωρίς σοβαρό προγραμμα-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τισμό και, προπαντός, χωρίς συνειδητοποίηση των λαϊκών στρωμάτων για τα προβλήματα που θα πρέπει να αντιμετωπίσουν σε μια μεταβατική περίοδο στον αγώνα για την οικονομική και πολιτική αυτοδυναμία. Ένα αγώνα που μόνο μια Κυβέρνηση ενός Λαϊκού Μετώπου για την Εθνική και Κοινωνική Απελευθέρωση θα μπορούσε να φέρει σε πέρας. Περιττό να προστεθεί ότι δεν έχει γίνει η παραμικρή απόπειρα λαϊκής συνειδητοποίησης για την ανάγκη εξόδου από την Ευρωζώνη (πολύ περισσότερο από την ΕΕ!) από μια «Αριστερά» που πιστεύει ότι η λύση είναι να φτιάξουμε μια «καλή ΕΕ», αντί να μιλά για το κτίσιμο μιας εντελώς διαφορετικής Ευρώπης, ή και Ευρασίας. Δηλαδή, για μια ευρύτερη Ευρασιατική Ένωση των λαών που αγωνίζονται για την οικονομική και κοινωνική κυριαρχία τους, στον αγώνα των οποίων θα μπορούσε να ηγηθεί ο Ρωσικός λαός, αν καταφέρει τελικά να απεξαρτηθεί εντελώς από την Υπερεθνική Ελίτ και τον μονόπολο κόσμο που αυτή έχει κτίσει.

Οι πολιτικές λιτότητας, επομένως, δεν είναι η αιτία της οικονομικής καταστροφής λαών όπως ο Ελληνικός, ο Πορτογαλέζικος κ.λπ. Οποιοδήποτε κόμμα έλθει στην εξουσία θα εφαρμόσει βασικά τις ίδιες πολιτικές μέσα στην ΕΕ, γιατί αυτό επιβάλλει ο αγώνας για την ανταγωνιστικότητα στη Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Ο Adrien Mexis, πρώην μέλος του προσωπικού της Κομισιόν, ήταν αποκαλυπτικός όταν περιέγραφε ότι στα έξη χρόνια που εργαζόταν εκεί «αυτό που κάναμε ήταν να υπερασπιζόμαστε τα συμφέροντα των μεγάλων βιομηχανικών γκρουπ και των πολυεθνικών, την όλο μεγαλύτερη ενοποίηση και ομοσπονδιοποίηση, σε μια ομογενοποιημένη Ευρώπη, χωρίς ταυτότητες».[179]

Είναι επομένως φανερό ότι μόνο η άμεση και μονομερής έξοδος από την ΕΕ (και όχι απλώς από την Ευρωζώνη) θα δημιουργούσε τις αναγκαίες (αλλά όχι και επαρκείς) συνθήκες για ριζικά διαφορετικές πολιτικές.

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία,* 4/5/2014)

Οι δήθεν «αιρετικοί» του ΣΥΡΙΖΑ: στάση πληρωμών μέσα στην Ευρωζώνη!

Ένας από τους μεγάλους υπεύθυνους για τη σημερινή καταστροφή «Μαρξιστές» οικονομολόγους του ΣΥΡΙΖΑ, που μαζί με τους ανεκδιήγη-

179. Βλ. *Γκάρντιαν,* 29/4/2014.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τους υπουργούς Οικονομικών (Βαρουφάκης, Τσακαλώτος) και την υπόλοιπη παρέα (Σταθάκης, Δραγασάκης κ.ά.) από την αρχή της κρίσης συμμετείχαν στην εκστρατεία τρομοκράτησης του Ελληνικού λαού για την Βιβλική καταστροφή που δήθεν θα ακολουθούσε την τυχόν έξοδο από το Ευρώ (από την ΕΕ ούτε καν το συζητούν ακόμη και οι πιο «ζωηροί» οικονομολόγοι στον ΣΥΡΙΖΑ - Λαπαβίτσας κ.ά.), σήμερα «ξαναχτύπησε», εσκεμμένα αποπροσανατολίζοντας για άλλη μια φορά.[180]

Έτσι, με προφανή άγνοια (στην καλύτερη περίπτωση) ισχυρίζεται ότι η έξοδος από το Ευρώ και η νομισματική υποτίμηση της δραχμής θα έχει ανάλογα αποτελέσματα με την σημερινή «εσωτερική υποτίμηση». Και αυτό, «ξεχνώντας» ότι την εσωτερική υποτίμηση την επιβάλλουν σήμερα οι γκαουλάιτερ που ελέγχουν ακόμη και το νόμισμα μας, ενώ βέβαια τη νομισματική υποτίμηση θα την ελέγχει η κυβέρνηση της χώρας που, εάν ήταν πραγματικά λαοπρόβλητη, υπάρχουν τα μέτρα που θα μπορούσε να πάρει για να προστατεύσει τα λαϊκά εισοδήματα από τις συνέπειες της νομισματικής υποτίμησης, όπως τα περιέγραψα παραπάνω.

Για τον ίδιο «Μαρξιστή» οικονομολόγο (όπως και για τον «Κεϊνσιανό» Κρούγκμαν), η αιτία της καταστροφής δεν είναι βέβαια οι ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές (δηλ. η ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης) αλλά η επάρατη λιτότητα που επιβάλλουν οι καπιταλιστές για να αυξήσουν τα κέρδη τους (λες και οι καπιταλιστές δεν είχαν κέρδη όταν εφάρμοζαν Κεϊνσιανές πολιτικές στην εποχή του κράτους-έθνους, αντί των πολιτικών λιτότητας!). Και τι ευφυή λύση προτείνει ο «Μαρξιστής αυτός επαναστάτης» αφού αποκλείει την έξοδο από την ΕΕ; Την προσωρινή στάση πληρωμών (ούτε καν τη μόνιμη στάση πληρωμών, που θα σήμαινε την ουσιαστική ακύρωση του Χρέους) - αλλά ΜΕΣΑ πάντα στο «ιερό» Ευρώ, που προφανώς το θεωρεί και αυτός (όπως και ο Γιωργάκης, ο Ποταμίσιος Θεοδωράκης, οι Σαμαρο-Βενιζέλοι κ.λπ.) σαν «πατριωτικό καθήκον» και «κατάκτηση» μας που πρέπει να προστατεύσουμε...

Το επιχείρημα βέβαια ότι εμείς μεν μπορούμε να κάνουμε στάση πληρωμών, ενώ οι «εταίροι» μας δεν μπορούν να μας διώξουν από το Ευρώ, είναι άλλη μια παραποίηση της αλήθειας που καταρρέει ακόμη και από τα σημερινά γεγονότα. Φυσικά, ακόμη και εάν μπορούσαν, δεν έχουν κανένα λόγο να «μας διώξουν» από το Ευρώ (αντίθετα!), όπως δεν είχαν ανάγκη να διώξουν, πριν από εμάς, την Ιρλανδία και μετά την Κύπρο για να επι-

180. Βλ. Γ. Μηλιός, «Σκάκι, όχι πόκερ!» *Iefimerida*, 4/5/2015.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

βάλλουν απόλυτα τη θέληση τους. Απλά, χρειάζεται η ΕΚΤ να στραγγαλίσει τη χώρα από ρευστότητα (αφού ελέγχουν το νόμισμα μας), και η μόνη «επιλογή» που θα έχουμε μέσα στο Ευρώ θα είναι είτε η πλήρης υποταγή ή η αδυναμία τελικά να πληρώνουμε ακόμη και μισθούς και συντάξεις. Και αυτό το πρόβλημα δεν λύνεται βέβαια με τη στάση πληρωμών αφού η οικονομία θα παραμένει μη ανταγωνιστική μέσα στο Ευρώ (όπως θα συνεχίσει βέβαια να παραμένει μη ανταγωνιστική ακόμη και εκτός Ευρώ αν δεν υιοθετηθεί ριζικό πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας με μαζικές δημόσιες επενδύσεις στην παραγωγική αναδιάρθρωση κ.λπ.). Εκτός βέβαια αν υποθέτει ότι ο αρχηγός του και όλη η ίδια παρέα των οικονομολόγων του ΣΥΡΙΖΑ, που σήμερα ικετεύουν τους «εταίρους» για λίγη ρευστότητα, δεν είχαν σκεφτεί την ευφυή αυτή λύση που είχε προφανώς ξεφύγει και από τους Ιρλανδούς και τους Κύπριους πριν από εμάς...

Όμως οι ίδιοι «Μαρξιστές» Οικονομολόγοι είναι αυτοί που εξαπάτησαν τα λαϊκά στρώματα στις τελευταίες εκλογές ότι υπήρχε «μαγική» λύση για να ξεφύγουν από την μαζική φτωχοποίηση στην οποία έχουν καταδικαστεί από τις ξένες και ντόπιες ελίτ: ότι θα μπορούσαμε να καταργήσουμε τη λιτότητα και συγχρόνως να έχουμε και το Ευρώ «μας». Δηλαδή, και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο. Και αυτό, αντί να ηγηθούν λαϊκού μετώπου, μαζί με το ΚΚΕ και κάθε άλλη πατριωτική δύναμη, για την οικονομική και εθνική κυριαρχία μας, μέσα από την έξοδο από την ΕΕ και τη ρήξη με τη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, η οποία αποτελεί τον μηχανισμό μέσα από τον οποίο μας επιβάλλεται και η λιτότητα –δηλαδή οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές– όπως προτείναμε από την αρχή της κρίσης!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Γ. ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΓΙΑ ΣΥΡΙΖΑ ΚΑΙ PODEMOS *

Αριστερή εναλλακτική λύση ή το τέλος της Αριστεράς στην Ευρώπη;

Οι επερχόμενες ελληνικές εκλογές στις 25 Ιανουαρίου (2015) –τις οποίες θα ακολουθήσουν αργότερα μέσα στον χρόνο οι ισπανικές εκλογές– έχουν οδηγήσει σε μία νέα μυθολογία, ιδιαίτερα ανάμεσα στην παγκοσμιοποιητική «Αριστερά». Δηλαδή, την Αριστερά που δεν αμφισβητεί την ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, η οποία προωθείται, άμεσα ή έμμεσα, από τα μαζικά μέσα επικοινωνίας της Υπερεθνικής Ελίτ (δηλαδή κυρίως από τις ελίτ που εδράζονται στις χώρες της «ομάδας των 7», οι οποίες ελέγχουν τη Νέα Διεθνή Τάξη). Σύμφωνα με αυτή τη μυθολογία, βρισκόμαστε στα πρόθυρα μίας ιστορικής αλλαγής στην Ευρώπη και παραπέρα, ως επακόλουθο αυτών των εκλογών, οι οποίες αναμένονται να κερδηθούν από το ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα και το Podemos στην Ισπανία. Ο πρώτος είναι γόνος του Ευρωκομμουνισμού, ο οποίος είναι νεκρός εδώ και καιρό στην υπόλοιπη Ευρώπη, αλλά στην Ελλάδα ακόμη επιβιώνει, ενώ το δεύτερο έχει αναδυθεί στον απόηχο του «κινήματος» των Αγανακτισμένων ενάντια στη διαφθορά κ.λπ., που επίσης έχει προ πολλού εξαφανισθεί παντού, χωρίς ίχνος πίσω του. Στην Ελλάδα, πολλά ηγετικά μέλη του κινήματος των Αγανακτισμένων, που προσκαλούνταν επανειλημμένα στην πλατεία Συντάγματος για να προωθήσουν ουσιαστικά την Ευρώδουλη γραμμή, είναι σήμερα υποψήφιοι του ΣΥΡΙΖΑ, και μετά τις εκλογές πιθανά μέλη της κυβέρνησης![181]

Όπως θα προσπαθήσω να δείξω, στην πραγματικότητα, και τα δύο αυτά κόμματα, δεδομένης της δέσμευσής τους στην ΕΕ και το Ευρώ, απλά εκμεταλλεύονται την απελπισία των θυμάτων της Νέας Διεθνούς Τάξης της

---

* Πρωτοδημοσιευθηκε ηλεκτρονικά στην Πράβδα και στο *International Journal of Inclusive Democracy* στις 22/1/2015. Η μετάφραση είναι των Γιώργου Σιαμαντά, Μιχάλη Δαγτζή και Πάνου Λιβιτσάνου.

181. Βλ. για τους «αγανακτισμένους» στην Ελλάδα, Takis Fotopoulos, "Greece: The myth of the revival of classical democracy in Athens", *The International Journal of Inclusive Democracy*, Vol. 7, No. 1 (Winter-Spring 2011).
http://www.inclusivedemocracy.org/journal/vol7/vol7_no1_takis_myth_revival_democracy.htm

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης σε αυτές τις δύο χώρες. Και αυτό, γιατί δεν υπάρχει η παραμικρή δυνατότητα να κάνουν κανένα ριζοσπαστικό βήμα από αυτά που απαιτούνται για να ανακουφίσουν πραγματικά και σε μόνιμη βάση την άθλια οικονομική κατάσταση της πλειοψηφίας του πληθυσμού και στις δύο χώρες, και ιδιαιτέρως στην Ελλάδα, μέσα στον «κορσέ» της ΕΕ και των καταστατικών συνθηκών της (Μάαστριχτ κ.λπ.), που θεσμοποίησαν την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση στο ευρωπαϊκό επίπεδο. Το πολύ, αν επιτύχουν κάποια αναδιαπραγμάτευση της παρούσας δανειακής συνθήκης με την Υ/Ε (που εκπροσωπείται από την Τρόικα, δηλαδή την ΕΕ, το ΔΝΤ και την ΕΚΤ), θα μπορούσε να υπάρξει κάποια ελάφρυνση του χρέους (π.χ. ένα νέο «κούρεμα» και/ή μία επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής των δανείων) και επομένως μία ήπια χαλάρωση των σημερινών θανατηφόρων πολιτικών λιτότητας. Όλες όμως οι μεγάλες «μεταρρυθμίσεις» που έχουν συμφωνηθεί με την Τρόικα, οι οποίες επέβαλλαν το πλήρες άνοιγμα και «απελευθέρωση» των αγορών εμπορευμάτων, κεφαλαίου και εργασίας, δεν πρόκειται να αγγιχτούν, όπως το έχουν δηλώσει επανειλημμένα οι «εταίροι» μας και έχουν δεχτεί και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, που απλά μιλούν για χαλάρωση των μέτρων λιτότητας και κάποια βελτίωση εισοδημάτων. Στην πραγματικότητα, μάλιστα, μπορεί να επιβληθούν και άλλες μεταρρυθμίσεις, όπως διευκρινίζουν ακόμη και οι «μαλακοί» μέσα στην ΕΕ, σαν τον Γάλλο Υπουργό Οικονομικών.[182]

Ωστόσο, όπως μόλις αποκαλύφθηκε, αυτό είναι ακριβώς το σχέδιο των ελίτ, στην περίπτωση που ο ΣΥΡΙΖΑ κερδίσει τις εκλογές, αλλά χωρίς απόλυτη πλειοψηφία - που είναι η πιο πιθανή έκβαση των εκλογών. Στην περίπτωση αυτή, ο ΣΥΡΙΖΑ θα πρέπει να συγκροτήσει συμμαχική κυβέρνηση, ή τουλάχιστο να στηριχθεί στην «ψήφο ανοχής» άλλων κομμάτων. Και οι ελίτ έχουν ήδη ετοιμάσει το σχέδιό τους για αυτό το σενάριο. Λιγότερο από ένα χρόνο πριν, δημιούργησαν ένα καθαρά μιντιακό κόμμα, στο οποίο ηγείται μια τηλεοπτική περσόνα (μιλάμε βέβαια για «ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ», που προωθήθηκε παντοιοτρόπως από τα ελεγχόμενα –από τις ελληνικές ελίτ– ΜΜΕ, ακόμη και από τους «δημοσκόπους»), το οποίο ουσιαστικά δεν έχει κανένα πολιτικό πρόγραμμα πέρα από κάποιες «πιασάρικες» γενικότητες σχετικά με την καταπολέμηση της διαφθοράς, ότι οι ίδιοι δεν ανήκουν στο πολιτικό κατεστημένο κ.λπ. Έτσι, η μόνη συγκεκρι-

182. Ben McLannahanand Robin Harding, "Sapin conciliatory on post election debt talks with Greece", *Financial Times,* (18/1/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μένη δέσμευση που κάνουν είναι να μην πειράξουν το στάτους κβο, όπως ορίζεται από την ΕΕ, την Ευρωζώνη, αλλά και τους δανειστές, εκτός αν οι τελευταίοι συμφωνούν και οι ίδιοι σε κάποιες μικροαλλαγές!

Το κόμμα αυτό προσέλκυσε εύκολα αρκετούς φιλόδοξους τεχνοκράτες, διψασμένους για πολιτική και κοινωνική αναγνώριση (πέρα από αυτή του στενού επιστημονικού κύκλου τους), και εν πλήρη γνώσει ότι το κόμμα αυτό, που έχει την πλήρη υποστήριξη των ελίτ, θα ήταν το καλύτερο μέσο για την ικανοποίηση των προσωπικών τους φιλοδοξιών. Όλα αυτά βέβαια συγκαλυμμένα κάτω από ρητορική να «σωθεί η Πατρίδα» από το διεφθαρμένο πολιτικό κατεστημένο κ.λπ. Δεν είναι τυχαίο πως στο κόμμα αυτό και τον αρχηγό του βασίζουν τις ελπίδες τους οι Ευρωπαϊκές ελίτ και η Υ/Ε για να δώσουν άλλοθι και στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ όταν θα κάνει τις απαιτούμενες «κολοτούμπες» στην περίπτωση μη απόλυτης πλειοψηφίας και συμμαχίας με αυτό το μιντιακό κόμμα Αμερικάνικου τύπου που εισάγεται στη χώρα μας. Ούτε είναι περίεργο ότι σε συνέντευξη του στους Τάιμς του Λονδίνου, ο αρχηγός του Ποταμιού ξαφνικά «ανακάλυψε» και συγκεκριμένο πρόγραμμα, το οποίο από καθαρή...σύμπτωση, τυγχάνει να ικανοποιεί όλες τις απαιτήσεις της Υ/Ε, όπως αυτές εκφράζονται από τους «μαλακούς» εταίρους μας που ανέφερα παραπάνω. Έτσι, σύμφωνα με το ρεπόρτο της εφημερίδας ο Θεοδωράκης:

> «Έχει υποστηρίξει ένα σχέδιο δράσης που θα μαλάκωνε την λιτότητα, θα δημιουργούσε θέσεις εργασίας, θα διασφάλιζε τον κατώτατο μισθό και θα διαπραγματευόταν ένα σχέδιο ελάφρυνσης του χρέους με τους δανειστές μας». Ωστόσο, το κρίσιμο σημείο του προγράμματος του, όπως είπε ο κ. Θεοδωράκης είναι ότι «η Ελλάδα θα εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της» προς τους εταίρους της στην ΕΕ και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, και «θα συνεχίσει να είναι προσδεμένη στην ευρωζώνη». «Αυτός είναι ο απαράβατος όρος μας για οποιαδήποτε συμφωνία συμμαχικής κυβέρνησης».[183]

Συνεπώς, η ανάδυση στην εξουσία αυτών των κομμάτων της Αριστεράς, αντί να είναι μία «ιστορική ευκαιρία» (όπως τόνισε ο Τσίπρας, προς τέρψιν του κόσμου της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς»), «για μία αριστερή

183. Anthee Carasavva, "Europe must ease our pain, insists Greek kingmaker", *The Times,* (19/1/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

εναλλακτική λύση στο παρόν καπιταλιστικό ευρωπαϊκό μοντέλο»,[184] κατά τη γνώμη μου, θα οδηγήσει στο τέλος της Αριστεράς στη Νότια Ευρώπη. Σε αυτό, η μεσογειακή Αριστερά απλά θα ακολουθήσει καθυστερημένα τη μοίρα της Αριστεράς στο «Βορρά» (Βόρεια Ευρώπη, Βόρεια Αμερική κ.λπ.), η οποία είναι ήδη νεκρή και θαμμένη, κυρίως ως αποτέλεσμα του γεγονότος ότι ενσωματώθηκε στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, τουλάχιστον από τα τέλη της δεκαετίας του '90. Δηλαδή από τότε που, αντί να υποστηρίξει το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης που αναπτυσσόταν εκείνο τον καιρό, συστηματικά προσπάθησε και τελικά κατάφερε να το ευνουχίσει: από ένα αντισυστημικό, σε ένα ρεφορμιστικό κίνημα - προς μεγάλη τέρψη των πολυεθνικών.[185] Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι σήμερα τη σημαία της αντι-παγκοσμιοποίησης την έχει σηκώσει η εθνικιστική (και συχνά ισλαμοφοβική) Δεξιά στον Βορρά, προσελκύοντας στην πορεία και τους παραδοσιακούς υποστηρικτές της Αριστεράς στην εργατική τάξη,[186] ενώ, την ίδια στιγμή, η Ευρασιατική Ένωση στη Ρωσία και σε διάφορες άλλες πρώην σοβιετικές χώρες προσελκύει τα πατριωτικά κινήματα σε αυτές τις χώρες που μάχονται για οικονομική και εθνική κυριαρχία, η οποία σταδιακά καταργείται μέσα στην ΝΔΤ.[187]

Με άλλα λόγια, ο λόγος για τον οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ και το Podemos θα αποτύχουν τελικά έχει να κάνει με την θεμελιακά αντιφατική φύση αυτών των κομμάτων και συνακόλουθα του προγράμματός τους. Και αυτό, υποθέτοντας βέβαια ότι θα κερδίσουν τις εκλογές με απόλυτες κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες, έτσι ώστε να μην μπορούν μετά να ρίχνουν την ευθύνη για την αποτυχία τους στους συμβιβασμούς που έπρεπε να κάνουν σε μια κυβέρνηση συνεργασίας. Αυτή είναι η περίπτωση ιδιαίτερα στην Ελλάδα, όπου το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, προς τιμήν του, έχει ακολουθή-

184. Leo Panitch, "Europe's left has seen how capitalism can bite back»", *The Guardian*, (13/1/2014).

185. Βλ. Takis Fotopoulos, "Globalisation, the reformist Left and the Anti-Globalisation 'Movement'" *Democracy & Nature*, Vol. 7, No. 2 (July 2001), σελ. 233-280 και βιβλίο *Παγκοσμιοποίηση, Αριστερά και Περιεκτική Δημοκρατία* (εκδ. Ελληνικά Γράμματα).

186. Βλ. λ.χ. Francis Elliott et al. "Working class prefers Ukip to Labour", *The Times*, 25/11/2014.

187. Τελευταίο παράδειγμα η Αίγυπτος που μόλις συμφώνησε με τη Ρωσία για ανταλλαγές μέσα στην Ευρασιατική Ένωση, όχι σε δολλάρια όπως συνήθως, αλλά στα εθνικά νομίσματα των δύο χωρών! Takis Fotopoulos, *The New World Order in Action* (υπό έκδοση στον Progressive Press).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σει μία συνεπή αντι-ΕΕ και αντι-ΝΑΤΟ γραμμή, από τότε που η Ελλάδα εισήλθε στην ΕΕ το 1981, και έχει απορρίψει εκ των προτέρων οποιοδήποτε συνασπισμό της Αριστεράς. Εν τούτοις, το ΚΚΕ δεν είναι και αυτό άμοιρο ευθυνών για την ελληνική καταστροφή, αφού ουσιαστικά εμπόδισε τη δημιουργία ενός Λαϊκού Μετώπου για την Εθνική και Κοινωνική Απελευθέρωση[188] και αντ' αυτού αποφάσισε να περιμένει τη σοσιαλιστική επανάσταση ώστε να βγει η χώρα από αυτή την καταστροφή, προφανώς κάποια στιγμή μέσα στην επόμενη χιλιετία!

Αυτό που απαιτείται δηλαδή σήμερα είναι ένα Μέτωπο που θα άλλαζε δραστικά τις οικονομικούς και γεωπολιτικούς προσανατολισμούς της Ελλάδας και θα περιελάμβανε ένα πρόγραμμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ (και συνεπώς από την Ευρωζώνη) όπως επίσης ρήξη με τη ΝΔΤ και τους θεσμούς της. Μία τέτοια ρήξη θα διευκολυνόταν σημαντικά αν η Ελλάδα εντασσόταν στην Ευρασιατική Ένωση, υπό την προϋπόθεση ότι και η τελευταία θα ερχόταν σε ρήξη με την ΝΔΤ και θα μετεξελισσόταν σε μία πολιτική και οικονομική ένωση κυρίαρχων κρατών, όπως είχε σχεδιαστεί αρχικά. Στην πραγματικότητα, η Ρωσία έχει ήδη υποσχεθεί νέες σχέσεις με την Ελλάδα αν φύγει από την ΕΕ. Έτσι, όπως είπε σε μία συνέντευξη τύπου στο Βερολίνο ο Ρώσος υπουργός Γεωργίας Nikolai Fyodorov, «αν η Ελλάδα πρέπει να εγκαταλείψει την Ευρωπαϊκή Ένωση, εμείς θα χτίσουμε τις δικές μας σχέσεις μας με τη χώρα».[189]

Κατά την άποψή μου, αυτός είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο τόσο η Ελλάδα όσο και η Ισπανία, και αργότερα και άλλες χώρες της περιφέρειας της ΕΕ, όπως η Πορτογαλία και η Κύπρος, θα μπορούσαν να επιτύχουν την οικονομική και εθνική τους κυριαρχία, η οποία είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την αυτοδυναμία. Με άλλα λόγια, αυτός είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο οι οικονομικές τους δομές θα μπορούσαν να επανοικοδομηθούν, ώστε να καλύπτονται οι ανάγκες των λαών τους με τρόπο που θα καθορίζεται συλλογικά από την κοινωνία, και όχι από τις ανάγκες της παγκόσμιας αγοράς που ελέγχεται από τις πολυεθνικές.

188. Βλ. Takis Fotopoulos, "Neoliberal Globalization and the need for popular fronts for national and social liberation", *The International Journal of Inclusive Democracy*, Vol. 9, No. 1/2 (2013). Βλ. και Εκκληση για ένα Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης (ΜΕΚΕΑ).

189. Alexandros Vlachos, "Russia may lift food import ban from Greece if it quits EU - Russian agriculture minister", *TACC/EPA* (Tass) (16/1/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Η θεμελιακή αντίφαση των κομμάτων της παγκοσμιοποιητικής Αριστεράς

Η θεμελιακή αντίφαση κομμάτων όπως ο ΣΥΡΙΖΑ και το Podemos προκύπτει από το γεγονός ότι υπόσχονται να αμφισβητήσουν τις πολιτικές λιτότητας που επιβάλλονται από την Υ/Ε σε συνεργασία με τις ντόπιες ελίτ, χωρίς να αμφισβητούν στο ελάχιστο τη συμμετοχή των χωρών τους στην ΕΕ και, φυσικά, στην Ευρωζώνη. Όμως, οι πολιτικές λιτότητας δεν είναι κάποιου είδους «κακή» πολιτική που εφαρμόζεται από κάποιους «κακούς» (νεοφιλελεύθερους πολιτικούς, οικονομολόγους κ.ο.κ), αλλά, αντίθετα, είναι οι απαραίτητες πολιτικές που επιβάλλονται σε χώρες που είναι ενσωματωμένες στη ΝΔΤ από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, η οποία, όπως έδειξα στο παρελθόν,[190] είναι ένα συστημικό φαινόμενο και όχι μία συνομωσία ή απλά μία κακή πολιτική. Ακόμα λιγότερο η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι απλά μία ιδεολογία, όπως υποστηρίζουν ορισμένοι ψευδο-μαρξιστές μέσα στην παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», οι οποίοι στην πραγματικότητα λειτουργούν ως ιδεολογικοί υποστηρικτές της και συνακόλουθα προωθούνται κατάλληλα από τα μαζικά μέσα του «προοδευτικού» κομματιού της Υ/Ε (*Guardian* κ.λπ.), και θα μπορούσαν κάλλιστα να είναι και μέλη μίας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.[191] Στην πραγματικότητα, η παγκοσμιοποίηση της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς βασίζεται στη μαζική εξάπλωση των Υπερεθνικών Επιχειρήσεων και, επομένως, μπορεί να είναι μόνο νεοφιλελεύθερη. Με αυτή την έννοια, ο νεοφιλελευθερισμός δεν αντιπροσωπεύει απλά μία αλλαγή πολιτικής ή ένα σατανικό δόγμα,[192] όπως υποστηρίζει η πλειοψηφία της Αριστεράς σήμερα, αλλά μία δομική αλλαγή που, όπως είδαμε, σημαδεύει τη μετάβαση σε μια νέα μορφή της νεωτερικότητας, η οποία ήταν αναγκαία για την αποτελεσματική λειτουργία των Πολυεθνικών.

Επομένως, οποιαδήποτε προσπάθεια να αλλάξει ο νεοφιλελεύθερος

190. Βλ. λ.χ. "The myths about the New World Order", *Pravda.ru* (15/12/2014) και ελληνική μετάφραση «Οι Μύθοι για τη Νέα Τάξη». http://www.antipagkosmiopoihsh.gr/2014/12/21/i-mithi-gia-ti-nea-diethni-taxi-takis-fotopoulos/

191. Βλ. λ.χ. Costas Lapavitsas, "The era of financialization", *Dollars & Sense* (15/4/2014) http://www.dollarsandsense.org/archives/2014/0414lapavitsas.html

192. Βλ. λ.χ. το μαζικά προωθημένο από την Υ/Ε, *Το Δόγμα του Σοκ*, της Ναόμι Κλάιν, (Λιβάνης 2009).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

προσανατολισμός της ΕΕ «από μέσα», όπως υπόσχονται αυτά τα δύο κόμματα, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία ακόμα και στο πολιτικό επίπεδο, πέρα από το γεγονός ότι θα ήταν ανέφικτη στο οικονομικό επίπεδο, όσο η ΕΕ είναι ενσωματωμένη μέσα στη ΝΔΤ και τους θεσμούς της (ΠΟΕ, ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα κ.λπ.). Και αυτό, διότι η πολιτική δομή της ΕΕ κυριαρχείται από ένα συμπαγές πολιτικό μπλοκ νεοφιλελεύθερων και σοσιαλφιλελεύθερων κομμάτων που έχει σχηματιστεί μέσα στην ΕΕ. Αυτό το μπλοκ αποτελείται από τη μία μεριά, από συντηρητικά και σοσιαλ-φιλελεύθερα κόμματα (τα πρώην σοσιαλδημοκρατικά κόμματα) του ευρωπαϊκού Βορρά (Γερμανία, Βέλγιο, Ολλανδία, Λουξεμβούργο και Σκανδιναβικές χώρες) –όπου η μεσαία τάξη που έχει επωφεληθεί από την παγκοσμιοποίηση είναι πολιτικά κυρίαρχη– και από την άλλη, από τα υπερ-συντηρητικά και φιλο-δυτικά «νέα» μέλη που ανήκαν στο σοβιετικό μπλοκ (Βαλτικές χώρες, Πολωνία κ.λπ.). Το μπλοκ αυτό κυριαρχεί την πολιτική και οικονομική ατζέντα της ΕΕ και θα συνεχίζει να το κάνει στο προβλεπτό μέλλον, παρά τις χίμαιρες του ΣΥΡΙΖΑ και του Podemos για τη δημιουργία μίας νέας προοδευτικής Ευρώπης «από μέσα».

Στην πραγματικότητα, ο αξέχαστος εγκληματίας πολέμου και πρώην υπουργός άμυνας των ΗΠΑ, Donald Rumsfeld είχε προβλέψει σωστά το ρόλο που επρόκειτο να παίξουν μέσα στην ΕΕ τα νέα μέλη της από την ανατολική Ευρώπη, ως πελατειακά κράτη της Υ/Ε που διαχειρίζεται την ΝΔΤ. Εκείνο τον καιρό, κυβερνούσαν ακόμη εθνικιστές και σοσιαλδημοκράτες τη Γαλλία και τη Γερμανία αντίστοιχα και, όπως τόνισε ο Rumsfeld, αποτελούσαν «πρόβλημα» μέσα στην Υ/Ε όταν είχαν αντιταχθεί στην εισβολή στο Ιράκ.[193] Αυτό το πρόβλημα έχει επιλυθεί αποτελεσματικά τώρα, με την πλήρη μεταστροφή και των δύο χωρών σε πλήρεις υποστηρικτές όλων των εγκληματικών πολέμων της Υ/Ε, και ιδιαίτερα τη Γαλλία να έχει μετατραπεί, από την εποχή Σαρκοζί, σε ένα από τα πιο επιθετικά της μέλη. Αυτό ισχύει ακόμα και σήμερα, παρά το γεγονός ότι στο μεσοδιάστημα, τον αξέχαστο εγκληματία πολέμου Σαρκοζί τον διαδέχτηκε ο «σοσιαλιστής» Ολάντ, ο οποίος τώρα προσπαθεί να καλύψει τις σοσιαλ-φιλελεύθερες οικονομικές πολιτικές του κάτω από τη Γαλλική σημαία και το εθνικό μότο που προέρχεται από τη Γαλλική Επανάσταση «Ελευθερία, Αδελφοσύνη και Ισότητα» (αν και το τελευταίο, δηλαδή την ισότητα, τη ξεχνούν

193. "Outrage at 'old Europe' remarks", *BBC NEWS* (23/1/2003). http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/europe/2687403.stm

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κατά κανόνα σήμερα οι γαλλικές ελίτ - εκτός εάν μιλάνε για τις σεξουαλικές σχέσεις!).

Οι πολιτικές λιτότητας είναι συνέπεια της έλλειψης οικονομικής κυριαρχίας και αυτοδυναμίας

Έτσι, παρά τις ρητορείες τους, ούτε το Podemos ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ θα είναι ποτέ σε θέση να εφαρμόσουν αυστηρούς κοινωνικούς ελέγχους πάνω στις αγορές, πράγμα όμως που είναι απαραίτητη προϋπόθεση ώστε η Ισπανία και η Ελλάδα να επιτύχουν την οικονομική και εθνική τους κυριαρχία, μέσω ενός προγράμματος που θα μεγιστοποιήσει την οικονομική αυτοδυναμία - κάτι που δεν σημαίνει βέβαια αυτάρκεια, όπως έχω εξηγήσει και στο παρελθόν.[194] Αυτό που στην καλύτερη περίπτωση μπορούν αυτά τα κόμματα να επιτύχουν, ακόμη και αν εφαρμόσουν πλήρως το πρόγραμμα τους, είναι ένα είδος ανάπτυξης, όπως αυτό της Βρετανίας, όπου η ανοικτή μαζική ανεργία έχει απλά αντικατασταθεί με συγκαλυμμένη ανεργία και καθηλωμένους μισθούς, καθώς και αυξανόμενη φτώχεια και υποσιτισμό.[195] Ωστόσο, είναι ένα πολύ μεγάλο «αν», ακόμη και το εάν μπορούν να εφαρμόσουν τις ρεφορμιστικές πολιτικές για τις οποίες δεσμεύονται, αφού η Υ/Ε και οι ελίτ της ΕΕ, σε συνεργασία με τις τοπικές ελίτ, έχουν κάθε δυνατότητα να επιβάλλουν τη θέλησή τους σε περίπτωση σημαντικών αποκλίσεων από τις προβλεπόμενες πολιτικές, προσφεύγοντας, εάν χρειαστεί, ακόμη και σε διακοπή της ρευστότητας μέσω άμεσων ή έμμεσων μηχανισμών που έχουν στη διάθεσή τους.

Από την άλλη πλευρά, το Podemos και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορούν καν να απευθύνουν έκκληση προς τους ψηφοφόρους τους σε περίπτωση πραγματικής σύγκρουσης, καθώς οι περισσότεροι από αυτούς είναι στην πραγματικότητα υποστηρικτές της ΕΕ! Αυτό είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα του γεγονότος ότι τα κόμματα αυτά ποτέ δε σκέφτηκαν να βοηθήσουν στην ανάπτυξη ενός λαϊκού κινήματος που έχει συνείδηση των ριζοσπαστικών μέτρων που απαιτούνται, και των αντίστοιχων δυσκολιών που θα

194. "Oil, economic warfare and self-reliance", *Pravda.ru* (27/10/2014) και Ελληνική μετάφραση «Πετρέλαιο, οικονομικός πόλεμος και αυτοδυναμία», antipagkosmiopoihsh.gr

195. "Millions of impoverished Britons malnourished - report", *RT*, 28/12/2014 http://rt.com/uk/218231-millions-poorest-britons-malnourished/ και "Low-paid Britons now number five million, think tank concludes", *BBC News* 26/10/2014.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

πρέπει να αντιμετωπιστούν στα αρχικά στάδια. Αντ' αυτού, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τους αποπροσανατολίσουν και να τους πείσουν ότι οι προτεινόμενες λύσεις είναι δυνατές ακόμη και μέσα στην ΕΕ! Υπό αυτές τις συνθήκες, σε περίπτωση πραγματικής σύγκρουσης με τις ελίτ, θα ήταν πολύ εύκολο για αυτές απλά να διασπάσουν αυτά τα κόμματα και τις κοινοβουλευτικές τους πλειοψηφίες, επιβάλλοντας έτσι τη θέλησή τους, καθώς έχουν όλη τη δύναμη (οικονομική, πολιτική, ΜΜΕ, κ.λπ.) για να επιτύχουν παρόμοιο στόχο. Ως εκ τούτου, παρά τους μύθους που προωθούνται από τις ελίτ και τα ΜΜΕ που ελέγχονται από αυτές, προκειμένου να τρομοκρατήσουν το ελληνικό και ισπανικό εκλογικό σώμα για μια πιθανή κρίση του ευρώ ή ακόμη και μια μεγάλη παγκόσμια οικονομική κρίση σε περίπτωση που ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ σήμερα, ή αύριο Podemos, δεν υπάρχει ο παραμικρός κίνδυνος κάποιας ανεξέλεγκτης εξέλιξης σε περίπτωση που αυτά τα κόμματα αναλάβουν την εξουσία, όπως άλλωστε αναγνωρίζεται ακόμη και από όργανα της ΥΕ, όταν δεν λειτουργούν ως όργανα της μαύρης προπαγάνδας που η ίδια προωθεί.

Η εναλλακτική λύση στην αυτοδυναμία είναι, στην πραγματικότητα, οι παρούσες πολιτικές λιτότητας, οι οποίες επιβάλλονται από τον Ευρωπαϊκό Βορρά σε όλη την ΕΕ, για να λύσουν το πρόβλημα ανταγωνιστικότητας που αντιμετωπίζουν σε σχέση με τους ανταγωνιστές τους στην Άπω Ανατολή ή τις ΗΠΑ με τους συμπιεσμένους πραγματικούς μισθούς και τις άθλιες συνθήκες εργασίας. Ωστόσο, τα αίτια του προβλήματος της ανταγωνιστικότητας στις περιφερειακές χώρες του Νότου είναι πολύ διαφορετικά από εκείνα των χωρών του προηγμένου κέντρου στο Βορρά. Έτσι, η χαμηλή ανταγωνιστικότητα των περιφερειακών χωρών είναι ένα αναπτυξιακό πρόβλημα, το οποίο δεν μπορεί να λυθεί χωρίς την οικοδόμηση μιας νέας παραγωγικής βάσης, η οποία προϋποθέτει μια διαδικασία αυτοδύναμης ανάπτυξης. Από την άλλη μεριά, η χαμηλή ανταγωνιστικότητα στις προηγμένες χώρες, οι οποίες έχουν ήδη χτίσει μια ανταγωνιστική οικονομία με υψηλή παραγωγικότητα, έχει πράγματι να κάνει με τις σχετικές τιμές και είναι πρόβλημα που μπορεί να λυθεί με τη συμπίεση των μισθών και εισοδημάτων (μέσω των πολιτικών λιτότητας), έτσι ώστε τα εμπορεύματά τους να γίνουν εξίσου ανταγωνιστικά με εκείνα που κατασκευάζονται στην Κίνα[196]

196. Βλ. λ.χ. Douglas J. Ellott, "Will the Greek Election Ultimately Break the Euro?", *Brookings Institute* (2015/01/15), http://www.brookings.edu/research/opinions/-greek-election-break-the-euro-Elliott και Phillip Inman & Anne Penketh, "Fears of Greek exit help send euro to nine-year low against the dollar", *The Guardian* (6/1/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

και την Ινδία, όπου και μεταναστεύουν οι πολυεθνικές επιχειρήσεις.

Όλα αυτά σημαίνουν ότι, ακόμη και αν μια μελλοντική κυβέρνηση της Αριστεράς στην Ελλάδα αποφασίσει ένα Grexit από το ευρώ (παραμένοντας στην ΕΕ), η επαναφορά και η σημαντική υποτίμηση της δραχμής θα επέφερε ορισμένα θετικά αποτελέσματα, αλλά μόνο προσωρινά - εκτός και αν οι πολιτικές αυτές συνοδευτούν από μια παράλληλη ριζική αναδιάρθρωση της παραγωγικής δομής. Όμως, μια τέτοια αναδιάρθρωση δεν μπορεί βεβαίως να αφεθεί στις αποφάσεις των ιδιωτικών επενδυτών και των πολυεθνικών εταιρειών που προσβλέπουν μόνο στη μεγιστοποίηση των κερδών τους, αλλά πρέπει να βασίζεται σε κοινωνικές αποφάσεις - μια διαδικασία αδύνατη για οποιαδήποτε χώρα που είναι ενσωματωμένη στη ΝΔΤ, όπου τέτοιες κρίσιμες αποφάσεις επαφίενται στις δυνάμεις της αγοράς.

Έτσι, οι Αριστερές προσεγγίσεις προς αντίθετη κατεύθυνση δεν είναι μόνο λάθος, αλλά και εντελώς αποπροσανατολιστικές, καθώς αγνοούν το γεγονός ότι η σημερινή καταστροφική κρίση στις περιφερειακές χώρες της ΕΕ οφείλεται σε διαρθρωτικούς λόγους που έχουν να κάνουν πολύ περισσότερο με τη διαδικασία της ανισόμερης καπιταλιστικής ανάπτυξης, η οποία έχει περαιτέρω επιδεινωθεί στην εποχή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και των συνακόλουθων πολιτικών που εφαρμόζονται από την ΕΕ, και πολύ λιγότερο με την ευρύτερη οικονομική κρίση και τις πολιτικές λιτότητας και «χρηματιστικοποίησης», ή το ίδιο το χρέος και τους τρόπους αντιμετώπισής του.[197]

Με άλλα λόγια, οι πολιτικές λιτότητας είναι συνέπεια και όχι η αιτία της σημερινής καταστροφικής κρίσης. Η λύση, λοιπόν, του προβλήματος δεν είναι απλά η αναδιανομή του εισοδήματος σε βάρος των κερδών και υπέρ των μισθών, όπως υποστηρικτές ενός είδους ψευδο-«μαρξιστικής» ανάλυσης υποθέτουν.[198] Η ανισότητα ούτως ή άλλως δεν είναι κάτι καινούργιο, αλλά ένα εγγενές χαρακτηριστικό του καπιταλιστικού συστήματος. Δεν εί-

197. Τάκης Φωτόπουλος, "The myths about the economic crisis, the reformist Left and economic democracy", *The International Journal of Inclusive Democracy,* Vol. 4, No. 4 (October 2008), και ελληνική εκδοχή περιοδικό *Περιεκτική Δημοκρατία*, «Οι μύθοι για την οικονομική κρίση, η ρεφορμιστική Αριστερά και η Οικονομική Δημοκρατία», τεύχος 18-19 (Φθινόπωρο 2008 - Άνοιξη 2009).

198. Βλ λ.χ. το πρόσφατο βιβλίο δύο μελών της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, του Ευκλείδη Τσακαλώτου (που σήμερα ολοκληρώνει ως διάδοχος του Βαρουφάκη στο υπ. Οικονομικών την ολοκληρωτική καταστροφή της Ελλάδος υπογράφοντας το Τρίτο –και χειρότερο όλων– Μνημόνιο) και Χρήστου Λάσκου, *Crucible of Resistance: Greece, the Eurozone and the World Economic Crisis,* (Pluto Press, 9/2013).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ναι λοιπόν εκπληκτικό ότι παρά την αυξανόμενη παγκόσμια ανισότητα στην εποχή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, το σύστημα είχε μια παρατεταμένη περίοδο οικονομικής μεγέθυνσης, με το παγκόσμιο ΑΕΠ να έχει αυξηθεί κατά μέσο όρο 2,9% στη δεκαετία του 1990 και 3,2% στην περίοδο μέχρι την έναρξη της τελευταίας οικονομικής κρίσης (2000-08).[199] Επιπλέον, δεν θα πρέπει να λησμονείται ότι η μοναδική περίπτωση που μια συστηματική αναδιανομή του εισοδήματος εις βάρος των πλουσίων έλαβε χώρα σε ένα καπιταλιστικό σύστημα, ήταν όταν το φορολογικό βάρος μετατοπίστηκε προς τους πλούσιους κατά τη διάρκεια της σοσιαλδημοκρατικής περιόδου (περίπου 1945-1975). Ωστόσο, αυτό το είδος αναδιανομής είναι απλά ανέφικτο στην ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, καθώς οι πολυεθνικές επιχειρήσεις μπορούν εύκολα να μετακινηθούν σε φορολογικούς παραδείσους όπως η Ιρλανδία, η Ινδία, κ.λπ., αφήνοντας πίσω τους μαζική ανεργία και φτώχεια.

Εν κατακλείδι, μόνο αν μια χώρα αποδεσμευόταν από τη ΝΔΤ και ακολουθούσε πολιτική αυτοδυναμίας θα μπορούσε να ανακτήσει τον αναγκαίο βαθμό οικονομικής και συνεπώς εθνικής κυριαρχίας, έτσι ώστε να είναι ο λαός που θα καθορίζει την οικονομική διαδικασία (π.χ. ποιες οικονομικές και κοινωνικές ανάγκες πρέπει να ικανοποιούνται και πώς), αντί να αφήνει αυτά τα ζητήματα ζωής και θανάτου στις «δυνάμεις της αγοράς» και τον συνεπαγόμενο κοινωνικό Δαρβινισμό. Αυτό θα σήμαινε για μια χώρα όπως η Ελλάδα, όπως ανέφερα παραπάνω, την ανάγκη για τη δημιουργία «από τα κάτω» ενός Λαϊκού Μετώπου για την Κοινωνική και Εθνική Απελευθέρωση (αντί να βασίζεται σε επαγγελματίες πολιτικούς της «Αριστεράς» ή της Δεξιάς), το οποίο θα διαμόρφωνε ένα πρόγραμμα ριζικών αλλαγών που θα απαιτούνταν για να επιτευχθεί ο βραχυπρόθεσμος στόχος της αποκατάστασης του πλήρους κοινωνικού ελέγχου σε όλες τις αγορές, της μονομερούς διαγραφής του χρέους και όλων των σχετικών νομοθεσιών που έχει επιβάλλει η Τρόικα, καθώς και της μονομερούς εξόδου από την ΕΕ. Παρά το γεγονός ότι η κοινωνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και των απο-εθνικοποιημένων βιομηχανιών, ιδιαίτερα εκείνων που καλύπτουν βασικές ανάγκες(ενέργεια, νερό, μεταφορές, επικοινωνίες, κ.λπ.) θα είναι απαραίτητη ακόμη και σε αυτό το πρώιμο στάδιο, ο μεσοπρόθεσμος στόχος θα πρέπει να είναι η οικονομική αυτοδυναμία, έτσι ώστε οι βασικές ανάγκες όλων των πολιτών να ικανοποιούνται μέσα από την ανα-

199. World Bank, *World Development Indicators 2010,* Table 4.1.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

συγκρότηση της οικονομικής δομής, σύμφωνα με τις κοινωνικές ανάγκες και όχι με βάση τη ζήτηση της αγοράς.

Η αναπόφευκτη αποτυχία της ρεφορμιστικής Αριστεράς, εάν εκλεγεί στην εξουσία και δεν υιοθετήσει μέτρα σαν τα παραπάνω, ελπίζουμε ότι θα οδηγήσει τα θύματα της παγκοσμιοποίησης στη συνειδητοποίηση ότι μόνο ο αγώνας για την δημιουργία ενός παρόμοιου Λαϊκού Μετώπου από τα κάτω μπορεί να ανοίξει πραγματικά τον δρόμο για τις ριζικές αλλαγές που απαιτούνται, ώστε να επιτευχθεί μια μόνιμη έξοδος από την παρούσα οικονομική και κοινωνική καταστροφή.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΦΙΑΣΚΟ ΣΥΡΙΖΑ

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 8

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΠΟΥ ΑΝΟΙΞΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΑΛΛΑΓΗ» ΤΟΥ 2015

Α. ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ 2012

Το πραγματικό (και κρίσιμο) διακύβευμα των εκλογών: «ΕΕ ή αυτοδύναμη οικονομία;» *

Οι επικείμενες εκλογές (Μάης 2012) δεν είναι απλά οι πιο κρίσιμες στην μεταπολίτευση, αλλά θα μπορούσε βάσιμα να υποστηριχθεί, και για όλη τη μεταπολεμική Ιστορία της Χώρας. Ο βαθμός όμως κρισιμότητας των εκλογών είναι απόλυτη συνάρτηση του ποιο θεωρούμε ότι είναι το διακύβευμά τους. Και αυτό, κάθε άλλο παρά σαφές είναι, εφόσον άλλο σχεδόν είναι το διακύβευμα αυτό για κάθε εκλογική παράταξη - αν περιοριστούμε μόνο σε αυτές αρχικά και δεν αναφερθούμε και στις παρατάξεις που δεν μετέχουν στις εκλογές και συνιστούν αποχή.

Φυσικά, το ποιο είναι το διακύβευμα για τον λαό είναι βασικά ταξικό θέμα και, στην πραγματικότητα το διακύβευμα που υιοθετεί η κάθε παράταξη είναι επίσης ταξικό, έστω και αν επιμελώς το αποκρύβει τόσο η παράταξη όσο και τα ΜΜΕ που την στηρίζουν, ώστε να παρασύρουν και τμήματα του εκλογικού σώματος να στηρίξουν παρατάξεις που δεν εκπροσωπούν το ταξικό τους συμφέρον. Αυτή άλλωστε είναι η πεμπτουσία της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας» όπου, ενώ υπάρχουν σαφείς ταξικές διαιρέσεις στη κοινωνία, οι διαιρέσεις αυτές αγνοούνται για χάρη δήθεν ενός «γενικού συμφέροντος» που στην πραγματικότητα όμως, και ιδιαίτερα σε μια κρίση καταστροφική σαν τη σημερινή, είναι απλά προϊόν φαντασίας ή θα έλεγα μέσο εξαπάτησης για την υφαρπαγή της λαϊκής ψήφου, εφόσον βέβαια η ύπαρξη ταξικών συμφερόντων δεν επιτρέπει την

---

* Το άρθρο αυτό δημοσιεύθηκε εδώ ηλεκτρονικά στις 17/4/2012 http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/ grE/gre 2012/2012_04_17.html

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

οποιαδήποτε αναγωγή σε γενικό συμφέρον, τουλάχιστον για θέματα που αφορούν την οικονομική σφαίρα. Γι' αυτό άλλωστε και μια πραγματική δημοκρατία, όπως η Περιεκτική Δημοκρατία (ΠΔ) που υποστηρίζουμε, δεν αρκεί να είναι άμεση δημοκρατία, όπως εκ του πονηρού υποστηρίζουν διάφοροι «ελευθεριακοί». Άμεση δημοκρατία χωρίς οικονομική δημοκρατία με την έννοια της εξασφάλισης της οικονομικής ισότητας μεταξύ όλων των πολιτών, δηλαδή χωρίς τη κατάργηση των ταξικών διαιρέσεων,[200] που αποτελεί το θεμέλιο μιας πραγματικής δημοκρατίας, είναι μια απλή απάτη.

Για τα κόμματα εξουσίας (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ), που προφανώς αποτελούν τους κύριους εκφραστές όχι μόνο της εγχώριας οικονομικής ελίτ αλλά και της υπερεθνικής ελίτ (μέσω της Τρόικας η οποία εκπροσωπεί τόσο το Ευρωπαϊκό τμήμα της όσο και το υπερατλαντικό) το διακύβευμα, είτε το λένε ρητά είτε όχι, είναι: «ευρώ ή δραχμή». Με άλλα λόγια, παίρνοντας δεδομένες τις δανειακές συμβάσεις και μνημόνια, για τα οποία έχουν δεσμευτεί οι ηγεσίες τους ακόμη και εγγράφως, το δίλημμα που θέτουν, κυρίως στους νοικοκυραίους μικροαστούς που αποτελούν σήμερα –μετά τη δραστική συρρίκνωση της μεσαίας αστικής τάξης που θα δούμε στη συνέχεια – την κύρια εκλογική πελατεία τους, είναι: συνέχιση της σταθερότητας, έστω μέσα στην αυξανόμενη φτωχοποίησή τους, ή «το χάος που (υποτίθεται) θα φέρει η δραχμή». Φυσικά, η εγχώρια ελίτ και τα ανώτερα στρώματα της αστικής τάξης, των οποίων τα συμφέροντα υποστηρίζουν πραγματικά τα κόμματα εξουσίας, όχι μόνο δεν έχουν υποστεί την παραμικρή ζημιά από την καταστροφική κρίση αλλά αντίθετα ωφελούνται από αυτή, ιδιαίτερα σε μια χώρα όπως η Ελλάδα όπου η φοροδιαφυγή των προνομιούχων στρωμάτων είναι πολύ σημαντικότερη από αυτή των αντίστοιχων στρωμάτων σε χώρες του καπιταλιστικού κέντρου. Αρκεί μια βόλτα στα βόρεια προάστια της Αθήνας καθώς και στις αυξανόμενες γεωμετρικά φτωχογειτονιές της για να δει κανείς από κοντά τους «δύο κόσμους» στη σημερινή Ελλάδα.[201]

Δεν υπάρχει λοιπόν καμιά αμφιβολία ότι για τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα και τις εγχώριες ελίτ το Ευρώ αποτελεί μονόδρομο. Όμως, για τις Ευρωπαϊκές ελίτ η Ελλάδα ήδη θεωρείται «βαρίδι» μέσα στην Ευ-

200. Βλ. για τις ταξικές διαιρέσεις στη σημερινή κοινωνία, Τάκης Φωτόπουλος, «Η προσέγγιση της Περιεκτικής Δημοκρατίας για τις ταξικές διαιρέσεις», Περιοδικό *Περιεκτική Δημοκρατία*, τεύχος 9 (Μάρτιος 2005) http://www.inclusivedemocracy.org/pd

201. Rupert Neate, "Crisis, what crisis? In Greece's Chelsea they are still enjoying a life of luxury", *The Observer* (11/3/2012).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρωζώνη, και ενώ βέβαια δεν διανοούνται να πετάξουν τη χώρα έξω από την ΕΕ –ώστε να είναι εξασφαλισμένη η ενσωμάτωσή της στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς που συνεπάγεται την προσφορά φθηνού εργατικού δυναμικού και προπαντός του κοινωνικού της πλούτου σε τιμή ευκαιρίας– εντούτοις, μέσο-μακροπρόθεσμα την προτιμούν έξω από το Ευρώ, ώστε να αποφευχθούν τα συνεχή προβλήματα στη σταθερότητα του νομίσματος που δημιουργεί η παραμονή της σε αυτό, όπως άλλωστε και άλλων περιφερειακών χωρών της Ευρώπης (Πορτογαλία, Ισπανία κ.ά.). Απλά, δηλαδή, βραχυπρόθεσμα συμπίπτουν τα συμφέροντα ντόπιων και ξένων ελίτ στην παραμονή της Ελλάδος στην Ευρωζώνη, ακόμη και αν αυτό σημαίνει την φτωχοποίηση της πλειοψηφίας του πληθυσμού της.

Αλλά, αν αυτό είναι το διακύβευμα των εκλογών για τις ελίτ και τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα, αυτό δεν ισχύει πια για την ιδιότυπη Ελληνική μεσαία τάξη. Ιδιότυπη, γιατί η μεσαία τάξη στην Ελλάδα είχε την ιδιαιτερότητα (όπως άλλωστε και σε πολλές άλλες χώρες της περιφέρειας και ημιπεριφέρειας) ότι ανήκει βασικά στον δημόσιο τομέα. Και αυτό, διότι η στρεβλή ανάπτυξη μιας χώρας στην περιφέρεια που ανοίγει και απελευθερώνει τις αγορές της, όπως υποχρεώθηκε να κάνει η Ελλάδα από τη στιγμή που εντάχθηκε στην ΕΕ, οδηγεί στην αποδιάρθρωση μιας κατά κανόνα δασμοβίωτης βιομηχανίας και μιας μη ανταγωνιστικής γεωργίας. Γεγονός που αναπόφευκτα οδηγεί τους νέους που αδυνατούν να απορροφηθούν από τον ιδιωτικό τομέα είτε στη μετανάστευση (όπως έγινε μαζικά τη δεκαετία του '60), είτε στο δημόσιο τομέα.

Δηλαδή, η ραγδαία μεγέθυνση του δημοσίου τομέα στη μεταπολίτευση ήταν αναγκαία συνέπεια της εισαγωγής ενός εξωστρεφούς οικονομικού μοντέλου ανάπτυξης σε μια μη ανταγωνιστική παραγωγική δομή - μολονότι βέβαια τα θεμέλια γι' αυτή την εξαρτημένη ανάπτυξη είχαν τεθεί ήδη από την αρχή της μεταπολεμικής περιόδου.[202] Η διαδικασία όμως αυτή χρησιμοποιήθηκε φυσικά από τα κόμματα εξουσίας για να παράγουν και αναπαράγουν την εκλογική πελατεία τους, με αντίστοιχη επέκταση του δανεισμού, εφόσον τα δημόσια έσοδα λόγω της πελώριας φοροδιαφυγής και παραοικονομίας ήταν πάντα εντελώς ανεπαρκή σε σχέση με τις δημόσιες δαπάνες - γεγονός που τελικά οδήγησε στη σημερινή κρίση.

Από τη στιγμή όμως που η κρίση λόγω της έκρηξης του δημοσίου Χρέους (που ήταν βέβαια αναπόφευκτη σε αυτό το μοντέλο «ανάπτυξης» και,

202. Βλ. Τάκης Φωτόπουλος, *Εξαρτημένη Ανάπτυξη: η Ελληνική περίπτωση* (Εξάντας, 1987).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

επομένως, μόνο το σύμπτωμα και όχι η αιτία της κρίσης) οδήγησε στη σημερινή μετατροπή της Ελλάδος σε τυπικό σχεδόν προτεκτοράτο της ΕΕ,[203] η απόφαση για παραμονή στην Ευρωζώνη αναγκαστικά συνεπαγόταν τον σημερινό «μονόδρομο» και τη συνακόλουθη καταστροφή της κρατικοδίαιτης μεσαίας τάξης.

Είναι όμως ακριβώς αυτή η διάσπαση του «ταξικού μετώπου εξουσίας», που στήριζε σε ολόκληρη τη μεταπολεμική περίοδο τα κόμματα εξουσίας, το γεγονός που οδηγεί σε πιθανή μόνιμη πολιτική αστάθεια. Και αυτό, γιατί όσο καιρό τα κόμματα αυτά συγκέντρωναν, εκτός από τις ψήφους των προνομιούχων στρωμάτων (που δεν ξεπερνούν το 20% του εκλογικού σώματος) και τις ψήφους της μεσαίας τάξης, μαζί με αυτές των μικροαστών, μπορούσαν και επιτύγχαναν συντριπτική πλειοψηφία που ξεπερνούσε συνήθως το 75% του συνόλου. Δεδομένου όμως ότι τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα ελέγχουν απόλυτα τα επίσημα ΜΜΕ, και έμμεσα ακόμη και κάποια από τα εναλλακτικά, έχουν τη δύναμη να καθορίζουν την εκλογική ατζέντα και να αποπροσανατολίζουν ακόμη και κοινωνικά στρώματα από εκείνα που ιδιαίτερα υποφέρουν σήμερα, και είναι σίγουρο ότι θα υποστούν για δεκαετίες, ακόμη χειρότερες συνέπειες από την Βουλγαροποίηση των εισοδημάτων και την Κινεζοποίηση των εργασιακών σχέσεων, καθώς και το ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου της χώρας που επιβάλλει η Τρόικα. Και υπάρχουν πολλοί τρόποι να αποπροσανατολίσουν τα λαϊκά στρώματα προσελκύοντας πάλι ψήφους από τους μικροαστούς, τους αυτο-απασχολούμενους κ.λπ.: από την ανάδειξη της μετανάστευσης στην Ελλάδα ως βασικής αιτίας της κρίσης, καλλιεργώντας στη διαδικασία και ρατσιστικές τάσεις, μέχρι την ανακήρυξη της διαφθοράς ως του κύριου στοιχείου της κρίσης, που υποτίθεται θα πατάξει τώρα η ελίτ με τη δίωξη παροπλισμένων πολιτικών τύπου Τσοχατζόπουλου ή κάποιων παρόμοιων ακίνδυνων πολιτικάντηδων στο μέλλον!

Είναι φανερό επομένως ότι ακόμη και αν το διακύβευμα των εκλογών ήταν μόνο «ευρώ ή δραχμή» –όπως το παρουσιάζουν τα κόμματα εξουσίας, τα ΜΜΕ κ.λπ.– πάλι θα ήταν σημαντικές οι εκλογές αυτές, για τους λόγους που ανέπτυξα. Όμως οι εκλογές είναι κρίσιμες (από τη μεριά πάντα των ελίτ) και για ένα άλλο βασικό λόγο: ότι μόνο εάν σχηματιστεί κυβέρνηση που θα συνεχίσει τις πολιτικές του μονόδρομου, έστω και με κάποιες επουσιώδεις τροποποιήσεις των δανειακών συμβάσεων για να στηρίξουν τη νέα

203. Τάκης Φωτόπουλος, *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ* (Γόρδιος, 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

δανειακή κυβέρνηση και τα δεκανίκια του συστήματος στην Αριστερά (ΔΗΜΑΡ, Κοινωνική Συμφωνία, Οικολόγοι-Πράσινοι κ.λπ.) και στην δεξιά (ΛΑΟΣ κ.ά.) θα νομιμοποιηθεί τουλάχιστον εκ των υστέρων το συστημικό έγκλημα που διαπράχθηκε με τις δανειακές συμβάσεις, οι οποίες όχι μόνο οδηγούν στη μόνιμη φτωχοποίηση της πλειοψηφίας του λαού και στην κατάργηση κάθε εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας, αλλά και στο ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου της χώρας. Και είναι γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο που όσοι προτείνουν αποχή ειδικά για αυτές τις εκλογές λειτουργούν αντικειμενικά σαν συστημικά όργανα. Είναι δηλαδή ένα πράγμα να μην μετέχεις γενικά στις κοινοβουλευτικές εκλογές γιατί δεν δέχεσαι την κοινοβουλευτική «δημοκρατία», όπως είναι άλλωστε και η θέση της Περιεκτικής Δημοκρατίας, και εντελώς άλλο να μην μετέχεις ειδικά στις συγκεκριμένες εκλογές, ακόμη και αν το διακύβευμα τους ήταν μόνο αυτό που περιέγραψα, εφόσον η συγκεκριμένη αποχή, στη πράξη, σημαίνει τη «νομιμοποίηση» του συστημικού εγκλήματος. Φυσικά, δεν μπορεί κανένας να ισχυριστεί ότι αυτοί που δεν ψηφίζουν ποτέ για λόγους αρχής θα λειτουργήσουν αντικειμενικά σαν συστημικά όργανα αν απόσχουν πάλι, και απόκειται στη συνείδηση τους η απόφαση για το εάν η κρισιμότητα των επικείμενων εκλογών δικαιολογεί την παραβίαση των αρχών τους ή όχι.

Όμως, το διακύβευμα των εκλογών αυτών είναι ακόμη κρισιμότερο από τη μεριά του Λαού. Στην πραγματικότητα, το διακύβευμα δεν είναι καν απλά «ευρώ ή δραχμή», αλλά «ΕΕ ή αυτοδύναμη οικονομία». Η διαφορά μεταξύ των δύο είναι καθοριστική. Και αυτό, διότι το πρώτο, για τα λαϊκά στρώματα, είναι ένα ψευτοδίλημμα εφόσον είτε παραμείνουμε στην Ευρωζώνη είτε όχι, από τη στιγμή που συνεχίσουμε να παραμένουμε στην ΕΕ, όλες οι αιτίες που δημιούργησαν το Χρέος και την κρίση εξακολουθούν να παραμένουν και μάλιστα σε απείρως χειρότερες συνθήκες για τα λαϊκά στρώματα. Ακόμη και όλο το Χρέος να μας χάριζαν οι ελίτ, σε μερικά χρόνια θα είχαμε νέο δυσβάστακτο χρέος όσο η παραγωγική δομή της χώρας παραμένει μη ανταγωνιστική. Όμως η ανταγωνιστικότητα δεν εξαρτάται απλά από το επίπεδο τιμών και μισθών –όπως βολεύει να λένε οι ελίτ και τα ΜΜΕ που ελέγχουν– αλλά και από την παραγωγικότητα, δηλαδή από τις επενδύσεις στην παραγωγική δομή. Ωστόσο, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο ποτέ δεν πραγματοποίησε τις απαιτούμενες παραγωγικές επενδύσεις στη μεταπολεμική περίοδο[204] και φυσικά δεν πρόκειται να το κάνει ούτε στο μέλλον, ακόμη και αν κινεζοποιηθεί όλο το εργατικό δυ-

204. *Εξαρτημένη Ανάπτυξη*, ό.π. κεφ. Γ 3.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ναμικό μας (από άποψη εργασιακών συνθηκών), εφόσον η Ελλάδα δεν έχει τη παραγωγική υποδομή που είχε δημιουργήσει στην Κίνα η κομμουνιστική επανάσταση. Με άλλα λόγια, στη σημερινή διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς οι χώρες στην περιφέρεια/ ημιπεριφέρεια είναι καταδικασμένες να χάσουν κάθε ίχνος οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας και οι λαοί τους, πέρα από τις ελίτ και κάποια προνομιούχα κοινωνικά στρώματα, είναι καταδικασμένοι στη φτώχεια, τον εργασιακό Μεσαίωνα και την περιστασιακή ή μερική απασχόληση, ή εναλλακτικά τη μετανάστευση, όταν ανακάμψουν οι χώρες του κέντρου. Η συνθήκη άλλωστε του Μάαστριχτ και αυτές που την ακολούθησαν ακριβώς θεσμοποίησαν τις προϋποθέσεις για τη δημιουργία αυτών των συνθηκών.

Αυτό σημαίνει ότι αν δεν δημιουργηθούν οι δυνάμεις για ένα Μέτωπο[205] με στόχο την άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ και την οικονομική αυτοδυναμία που θα θέσει και τις βάσεις για μια οικονομία πραγματικά ελεγχόμενη από τον Λαό και όχι από τις ελίτ, με μορφή την οποία θα αποφασίσει ο λαός σε ένα δεύτερο στάδιο, τότε η οριστική οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων που θα σημάνει η νομιμοποίηση του συστημικού εγκλήματος θα είναι μη αναστρέψιμη. Επομένως δεν αρκεί να καταψηφιστούν τα κόμματα εξουσίας και τα δεκανίκια τους.

Όμως, εδώ θα πρέπει να κάνουμε τη σημαντική διάκριση μεταξύ συστημικών και μη συστημικών κομμάτων και παρατάξεων. Αυτή η διάκριση είναι ιδιαίτερα σημαντική στις εκλογές αυτές, όπου, σε σημαντικό βαθμό, κρίνεται η μακροπρόθεσμη επιβίωση του συστήματος της οικονομίας της αγοράς και της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας στον τόπο μας, και όχι απλά το αν θα επικρατήσουν μνημονιακές ή αντιμνημονιακές δυνάμεις οπως ισχυρίζεται η ρεφορμιστική «Αριστερά» - επιλογή που αποτελεί άλλη μια φενάκη. Και αυτό, διότι στην πραγματικότητα κανένα κόμμα δεν μπορεί να εφαρμόσει στην εξουσία πραγματικά διαφορετικές πολιτικές από αυτές που δεσμεύθηκαν να εφαρμόσουν τα κόμματα εξουσίας, εφόσον δεν επιτύχει πρώτα την μονομερή έξοδο, όχι απλά από την Ευρωζώνη, όπως παραπλανητικά υποστηρίζει ένα τμήμα της δήθεν αντισυστημικής Αριστεράς (π.χ. ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΛΕ κ.λπ.), αλλά από την ίδια την ΕΕ, και ό,τι αυτό συνεπάγεται από άποψη συμπληρωματικών πολιτικών.[206]

205. Δίκτυο για την Περιεκτική Δημοκρατία, *Έκκληση για ένα νεο Μέτωπο Κοινωνικής και εθνικής απελευθέρωσης* (Νοέμβρης 2011). http://www.inclusivedemocracy.org/brochures/2011.11.13_neo_ethniko_koinoniko_metopo_extented.html

206. Στο ίδιο.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Άλλωστε έξω από την Ευρωζώνη μπορεί να βρεθούμε έτσι και αλλιώς σύντομα χάρη σε απόφαση των ελίτ, όπως ανέφερα παραπάνω, όπως άλλωστε είχαμε και «κούρεμα του Χρέους» από τις ίδιες ελίτ (άλλο παλαιότερο αίτημα της ίδιας Αριστεράς!). Και τα ίδια βέβαια ισχύουν και για την «πατριωτική» Αριστερά (ΕΠΑΜ κ.λπ.) που επίσης δεν θέτει θέμα εξόδου από την ΕΕ. Και, φυσικά, έξοδος από την ΕΕ δεν σημαίνει έξοδο από την Ευρώπη, όπως υποστηρίζουν οι λακέδες του κεφαλαίου επαγγελματίες πολιτικοί, αλλά απλά έξοδο από την Ευρώπη των ελίτ, για μια νέα Ευρώπη των Λαών.

Είναι δηλαδή η θέση ενός κόμματος ή οργάνωσης απέναντι στην ίδια την ένταξη της χώρας στην ΕΕ (που είναι το κύριο μέσο για την ενσωμάτωσή της στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς), αυτό που καθορίζει αποφασιστικά την ενσωμάτωση ενός κόμματος ή οργάνωσης στις συστημικές δυνάμεις ή όχι. Η μη θέση επομένως θέματος άμεσης εξόδου από την ΕΕ, με στόχο τη δημιουργία των βάσεων οικονομικής αυτοδυναμίας (που είναι ο μόνος τρόπος απεμπλοκής μας από την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση), τη στιγμή που βλέπουμε να συντελείται μπροστά στα μάτια μας η εντεινόμενη εξαθλίωση της πλειοψηφίας του λαού και η μετατροπή της χώρας σε μόνιμο προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ, είναι αυτόχρημα εγκληματική, και έτσι θα κριθεί από την Ιστορία.

Η ΕΕ στα κόμματα εξουσίας αλλά και στην τυχόν κυβέρνηση της Αριστεράς!

Είναι πια σχεδόν προδιαγεγραμμένο το ουσιαστικό αποτέλεσμα των νέων εκλογών στις 18 Ιούνη, ανεξάρτητα από το εάν θα νικήσει η «μνημονιακή» συμμαχία με κορμό την ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, ή η «αντιμνημονιακή» συμμαχία με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ. Και στις δυο περιπτώσεις θα έχουμε μια βαριά ήττα του λαϊκού κινήματος που κατά τη γνώμη μου θα οδηγήσει στο τέλος της παραδοσιακής Αριστεράς, όπως άλλωστε έχει ήδη ακριβώς γίνει στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Έτσι, στην πρώτη περίπτωση, η νίκη της μνημονιακής παράταξης, που φαίνεται και η πιθανότερη, εφόσον η εκστρατεία των ξένων και ντόπιων ελίτ να παγιδεύσει την αντίδραση των λαϊκών στρωμάτων φαίνεται ότι στέφεται από επιτυχία, θα σημάνει την τελική εκ των υστέρων νομιμοποίηση του συστημικού εγκλήματος που διαπράχθηκε με τα Μνημόνια και τις δανειακές συμβάσεις. Αυτό θα έχει αποτέλεσμα τη μόνιμη φτωχοποίηση της

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

πλειοψηφίας του λαού και την κατάργηση κάθε εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας, καθώς και το ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου της χώρας. Θα σημαίνει όμως ακόμη ότι, παρά τις μεγαλόστομες «ταξικές» αναλύσεις για δήθεν μετατόπιση στις προηγούμενες εκλογές εργατικών και λαϊκών στρωμάτων προς την Αριστερά, στην πραγματικότητα αυτό που φαίνεται συνέβη ήταν μια πρόσκαιρη μετατόπιση ψηφοφόρων από τα κόμματα εξουσίας (του ΠΑΣΟΚ κυρίως) που αποτελούνται από νοικοκυραίους οι οποίοι ήθελαν μεν να «τιμωρήσουν» το ΠΑΣΟΚ για την απώλεια σημαντικού τμήματος της ευημερίας τους αλλά όχι να υποστούν και οποιαδήποτε σημαντική θυσία για μια πραγματική αλλαγή. Επομένως, αρκεί οι ελίτ να τρομοκράτησαν αρκούντως τα στρώματα αυτά για να επανέλθουν στη «στρούγκα» τους. Έτσι μπορεί να εξηγηθεί και η γελοιότητα η Ελλάδα να έχει υψηλότερο ποσοστό πίστης στο Ευρώ από άλλες χώρες, ακόμη και στα μητροπολιτικά κέντρα, των οποίων οι λαοί σίγουρα έχουν ωφεληθεί από το Ευρώ και την ΕΕ πολύ περισσότερο σε σχέση με τον Ελληνικό λαό, ο οποίος μόνο κάποια πρόσκαιρα ωφελήματα είχε!

Στην περίπτωση αυτή, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, πιθανώς και με τη βοήθεια κάποιου από τα Ευρώδουλα συστημικά δεκανίκια (ΔΗΜΑΡ, Οικολόγοι-Πράσινοι, κ.λπ.), κατά πάσα πιθανότητα θα έχουν τη δυνατότητα να σχηματίσουν αυτοδύναμη κυβέρνηση να συνεχίσουν το «έργο» τους, με τη δέσμευση ότι θα υιοθετήσουν σημαντικές «τροποποιήσεις» των αποικιοκρατικών όρων που επέβαλλαν τα Μνημόνια, οι δανειακές συνθήκες και οι εφαρμοστικοί νόμοι, καθώς και μια «ανάπτυξη» που θα στηρίζεται βασικά στις ιδιωτικές επενδύσεις και επομένως στην ακόμη μεγαλύτερη «ελαστικοποίηση» της εργασίας, και ίσως και σε κάποια έργα υποδομής. Φυσικά, όλες οι θεσμικές ρυθμίσεις που εισάχθηκαν τα τελευταία δύο χρόνια και ενσωματώνουν πλήρως τη χώρα στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση (και όχι απλά τα «νεοφιλελεύθερα δόγματα» στα οποία ανάγουν κάποιοι «Μαρξιστές» την δομική αλλαγή του συστήματος που αποτελεί η παγκοσμιοποίηση αυτή), θα μείνουν ανέγγιχτες, αφού άλλωστε επιβάλλονται από τη συνθήκη Μάαστριχτ και τις συνθήκες που την ακολούθησαν σαν αποτέλεσμα της ένταξής μας στην ΕΕ. Δηλαδή, τα μνημόνια, που εισάχθηκαν με την αφορμή της κρίσης, απλά υλοποιούν τα μέτρα αυτά και στην Ελλάδα.

Αλλά ακόμη και αν νικήσει στις εκλογές η «αντιμνημονιακή» παράταξη,, η ήττα θα είναι το ίδιο σημαντική, αν όχι και βαρύτερη, γιατί ο αποπροσανατολισμός της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» για την ΕΕ και το Ευρώ θα έχει παρασύρει και σημαντικά λαϊκά τμήματα που στις προηγούμενες εκλογές, παρά την ιδεολογική τρομοκρατία των ελίτ, αποφάσι-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σαν να στραφούν συνειδητά στην Αριστερά, και όχι απλά να ρίξουν ψήφο διαμαρτυρίας και αγανάκτησης, όπως στην πρώτη περίπτωση, - και παρέμειναν στην Αριστερά. Η ευθύνη για την βαριά αυτή ήττα θα ανήκει κατ' αρχήν στη λαϊκιστική αυτή Αριστερά που εκπροσωπεί ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και στην Αριστερά γενικότερα.

Έτσι τη στιγμή που οι ντόπιες και ξένες ελίτ θρασύτατα τρομοκρατούν τον λαό απειλώντας «να μας πάρουν» το Ευρώ (δηλαδή το κατ' εξοχήν όργανο υποδούλωσης του Ελληνικού λαού όχι μόνο στις ντόπιες ελίτ (όπως συνέβαινε με τη δραχμή, αλλά και στις ξένες!), ο ΣΥΡΙΖΑ, αντί να χρησιμοποιήσει την τρομοκρατία αυτή σαν μοναδική ευκαιρία για να συνειδητοποιήσει ο Ελληνικός λαός το τι πραγματικά σημαίνει η ένταξή μας στην ΕΕ, ιδιαίτερα σε σχέση με την καταστροφή της παραγωγικής δομής μας που είναι η απώτερη αιτία της σημερινής κρίσης, και να διαμορφώσει ένα πρόγραμμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ και θεμελίωσης των βάσεων μιας αυτοδύναμης οικονομίας, έκανε ακριβώς το αντίθετο. Δηλαδή, αυτό ακριβώς που επιθυμούσαν οι ξένες ελίτ, παρά τους θεατρινισμούς τους: μια απόπειρα εξαπάτησης του Ελληνικού λαού ότι θα καταγγείλει, αν εκλεγεί, το Μνημόνιο και τις δανειακές συμβάσεις και θα ακυρώσει τους εφαρμοστικούς Νόμους, ενώ όπως αποκαλύπτεται τώρα, ο στόχος του δεν είναι καν αυτός (που βέβαια είναι τόσο ανέφικτος όσο και ανεπιθύμητος μέσα στην ΕΕ, στην οποία ορκίζεται πίστη!) αλλά απλά η επαναδιαπραγμάτευση κάποιων όρων του Μνημονίου. Δηλαδή, η σύναψη ενός νέου «προοδευτικού» Μνημονίου,[207] το οποίο δεν θα περιέχει καν πολλά από αυτά που υπόσχεται σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ, εφόσον θα μπορούν εύκολα οι συνδιαπραγματευτές του να του δείξουν γιατί αντίκεινται προς τις θεμελιακές συμβάσεις της ΕΕ και Ευρωζώνης που δεσμεύουν όλα τα μέλη (και επομένως και την Ελλάδα του ΣΥΡΙΖΑ!), τις οποίες όμως φαίνεται κανένας από τους «ειδικούς» οικονομολόγους του ΣΥΡΙΖΑ δεν μπήκε στον κόπο να διαβάσει! Και αυτό γιατί παρόλο που το επικαιροποιημένο πρόγραμμα που ανακοίνωσε ο ΣΥΡΙΖΑ περιέχει και πολλές «διαρθρωτικές» αλλαγές σοσιαλφιλελεύθερου χαρακτήρα για τις οποίες δεν θα είχαν σοβαρές αντιρρήσεις οι εταίροι μας, αφού και αυτοί πρότειναν παρόμοιες, έχει συγχρόνως και κάποιες άλλες που διαπνέονται από την «κρατικιστική» λογική της

207. Στην πραγματικότητα, όπως θα δούμε στη συνέχεια, ο ΣΥΡΙΖΑ συνήψε ως κυβέρνηση ένα πολύ χειρότερο Μνημόνιο από όλα τα προηγούμενα και αντί να παραιτηθεί, η ηγετική κλίκα, ακολουθούμενη από όλους τους αρχολίπαρους του κόμματος, προσπάθησε ακόμη και να το δικαιολογήσει!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

περιόδου της σοσιαλδημοκρατίας και όχι από την λογική της ανταγωνιστικότητας που εκφράζουν οι Κοινοτικές συνθήκες μετά την συνθήκη Μάαστριχτ, όταν ολοκληρώθηκε η προσχώρηση της ΕΕ στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση.

Έτσι, τυχόν σχηματισμός κυβέρνησης με βάση την αντιμνημονιακή παράταξη θα έχει να αντιμετωπίσει το έξης άμεσο δίλημμα:

- είτε να δεχτεί το «προοδευτικό» Μνημόνιο που θα ικανοποιούσε τις απαιτήσεις των εταίρων που απορρέουν από τις Κοινοτικές συνθήκες για να αποφευχθεί η ρήξη με την ΕΕ, οπότε όμως θα ήταν θέμα χρόνου να αντιληφθούν τα λαϊκά στρώματα την εξαπάτησή τους όταν θα έβλεπαν ότι η οικονομική κατάσταση τους θα βελτιωνόταν ελάχιστα ή καθόλου με το Μνημόνιο αυτό και θα έστρεφαν οριστικά την πλάτη στην Αριστερά.
- είτε θα αναγκαζόταν να έπαιρνε μέτρα για την «εκούσια» έξοδο από την Ευρωζώνη, «σαν λύση ανάγκης» όμως και όχι σαν προγραμματική επιλογή σε συνοδεία, με άλλα απαραίτητα μέτρα για την αποφυγή μιας κρίσης πιθανώς μεγαλύτερης από τη σημερινή, όπως τα περιγράφω παρακάτω. Δηλαδή τα μέτρα που θα έπαιρνε η κυβέρνηση της Αριστεράς δεν θα απέβλεπαν στην αποδέσμευση από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς και τη δημιουργία των βάσεων αυτοδύναμης οικονομίας Έτσι, η οικονομία θα εξακολουθούσε κατά συνέπεια να κυβερνάται από την αρχή της ανταγωνιστικότητας, έστω και αν ήταν έξω από την ΕΕ, με καταστροφικές συνέπειες για την παραγωγική δομή της, πέρα από τις βραχυπρόθεσμες συνέπειες εξόδου από το Ευρώ!

Παράλληλα, η ανάδειξη αυτοδύναμης κυβέρνησης της αντιμνημονιακής (ή ρεφορμιστικής) Αριστεράς θα σήμαινε μια σημαντική ήττα των πραγματικά αντισυστημικών δυνάμεων της Αριστεράς (αυτών που οι «αντιεξουσιαστές» μας που ψηφίζουν ΣΥΡΙΖΑ –οι επονομαζόμενοι «αναρχοσυριζαίοι»– δεν κατατάσσουν καν στην Αριστερά!), οι οποίες όμως με συνέπεια πάλευαν εναντίον της, από τον καιρό της ένταξης της χώρας στην ΕΕ. Και αυτό, γιατί γνώριζαν βέβαια πολύ καλά ότι αποτελεί εγκληματικό αποπροσανατολισμό, στην καλύτερη περίπτωση, η πάλη για μια «Ευρώπη των Λαών» ή μια Ένωση Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών, μέσα στην ΕΕ του Μάαστριχτ, που οικοδομήθηκε από την αρχή για την εξυπηρέτηση των αναγκών των Ευρωπαϊκών ελίτ και ιδιαίτερα του Ευρωπαϊκού κεφαλαίου στην αναδυόμενη τότε παγκοσμιοποιημένη οικονομία της αγοράς, και όχι βέβαια για τις ανάγκες των λαϊκών στρωμάτων. Αντίθετα, η ΕΕ ισχυροποιούσε τη δύναμη της κάθε ντόπιας ελίτ με την οικονομική, πολιτική και, σε τελική ανάλυση, ακόμη και στρατιωτική βοήθεια που θα μπορούσαν να

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

διαθέσουν οι άλλες ελίτ μέσα στην ΕΕ για να καταπνίξουν κάθε αντισυστημικό κίνημα εν τη γενέσει του.

Η δημιουργία άλλωστε ανυπέρβατων ανισοτήτων μέσα σε μια οικονομική ένωση όπως η ΕΕ μπορεί να θεμελιωθεί όχι μόνο στη ριζοσπαστική αλλά ακόμη και στην ορθόδοξη οικονομική θεωρία, εφόσον, σε συνθήκες ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών, οι οικονομικά παραγωγικότερες και πιο ανταγωνιστικές χώρες θα επικρατήσουν σε σχέση με τις ασθενέστερες και οι διαφορές θα γίνουν ακόμη μεγαλύτερες – εκτός αν υπάρχει μια αντίστροφη ισοδύναμη προσπάθεια μεταφοράς οικονομικής δύναμης από το κέντρο της ένωσης για την ανατροπή αυτών των τάσεων στην περιφέρεια, που βέβαια δεν υπάρχει μέσα στην ΕΕ, ούτε καν στις ΗΠΑ, ή οποιοδήποτε άλλο καπιταλιστικό κράτος. Αντίθετα ! Και είναι βέβαια γνωστό ότι οι λαοί των χωρών που μετέχουν στην ΕΕ βρίσκονται σε πολύ διαφορετικά επίπεδα οικονομικής και πολιτικής ανάπτυξης, με διαφορετικές ιστορικές παραδόσεις λαϊκών αγώνων κατά των ελίτ. Εάν είναι επομένως μια φορά δύσκολο να ενωθούν τα λαϊκά στρώματα, στο πλαίσιο μιας ενιαίας χώρας, παρά το γεγονός ότι έχουν κοινό επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης και κοινή ιστορική παράδοση αγώνων κατά των ντόπιων ελίτ, πέρα από την κοινότητα οικονομικών (και όχι μόνο!) συμφερόντων, προφανώς είναι πολλαπλάσια δύσκολο να ενωθούν τα λαϊκά στρώματα χωρών με σημαντικές διαφορές στο επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης, διαφορετικές αγωνιστικές παραδόσεις κ.λπ., παρά την παρόμοια κοινότητα συμφερόντων τους στο αφαιρετικό επίπεδο της κατηγορίας «εργασία». Ο μέσος Γερμανός εργαζόμενος, στη πράξη, κάθε άλλο παρά ταυτίζει τα συμφέροντα του με αυτά του Έλληνα, ή ο Βορειοαμερικανός με αυτά του Λατινοαμερικανού!

Από την άλλη μεριά όμως, στην εποχή της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς, είναι τέτοια η αντικειμενική αλληλεξάρτηση των συμφερόντων των ελίτ στο κέντρο της οικονομίας αυτής (χοντρικά η G7), ώστε σήμερα είναι αδιανόητοι οι πόλεμοι μεταξύ τους, όπως οι παγκόσμιοι πόλεμοι για το «μοίρασμα των αγορών» πριν την έλευση της Νέας Τάξης που καθιέρωσε η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Έτσι, παρά τις «Μαρξιστικές» ανοησίες περί του αντιθέτου που μιλούν για μελλοντικούς γαλλογερμανικούς πολέμους[208] και άλλα παραμύθια, η αλληλεξάρτηση των λαϊκών στρω-

208. Παρόμοιοι πόλεμοι είναι αδύνατοι μεταξύ των κυρίαρχων χωρών που είναι ενσωματωμένες στη ΝΔΤ (δηλαδή μεταξύ των χωρών της Υ/Ε), μολονότι είναι βέβαια δυνατοί μεταξύ περιφερειακών χωρών (π.χ. μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας), εάν η ίδια η Υ/Ε τους υποκινήσει ή τους ενθαρρύνει, για τους δικούς της στρατηγικούς λόγους

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μάτων, ακόμη και αν στο αφαιρετικό επίπεδο της «εργασίας» είναι φανερή, στο υποκειμενικό επίπεδο, η αλληλεξάρτηση αυτή είναι σχεδόν μηδαμινή. Γι' αυτό και οι προσπάθειες για κοινούς αγώνες των λαών στην ΕΕ (ακόμη και των εργατικών συνδικάτων!) για να αντιμετωπίσουν τη σημερινή γενικευμένη επίθεση των ελίτ με στόχο να ισοπεδώσουν τις εργασιακές σχέσεις μέσα στη διεθνοποιημένη οικονομία με ελάχιστο κοινό παρονομαστή τις άθλιες εργασιακές σχέσεις στην Άπω Ανατολή, την Ινδία κ.λπ., έχουν πέσει στο κενό.

Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι είναι αδύνατοι οι κοινοί αγώνες των λαών κατά των ελίτ τους. Όμως αυτοί οι αγώνες πρέπει να ξεκινούν «από κάτω», από τον λαό της κάθε χώρας χωριστά και όχι στο πλαίσιο μιας ένωσης όπως η ΕΕ –όπως εξαπατά για παράδειγμα ο ΣΥΡΙΖΑ– όπου οι ελίτ έχουν πολλά μέσα να τους εξουδετερώσουν. Ούτε καν μέσα από πανευρωπαϊκά οργανωμένα σοσιαλιστικά κόμματα ή συνδικάτα, όπως προτείνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και διάφορα Τροτσκιστικά «κόμματα», πράγμα που επίσης καταντά άλλη μια προσπάθεια «από πάνω», με βάση τις παραπάνω διαφορές μεταξύ των λαών αλλά και με δεδομένες τις ιεραρχικές σχέσεις, γεγονός που επίσης οδήγησε στην ιστορική αποτυχία όλων αυτών των προσπαθειών. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι ο προσκεκλημένος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πριν λίγες μέρες, ο «αντικαπιταλιστής» Τάρικ Αλί (ο οποίος έχει σήμερα τόση σχέση με τον αντικαπιταλιστικό αγώνα όση περίπου και ο Κον Μπεντίτ - είναι γνωστή π.χ. η έμμεση στήριξη του στη ΝΑΤΟϊκή εκστρατεία ενάντια στον λαό της Λιβύης) μίλησε για την ανάγκη να νικήσει η Αριστερά στις εκλογές (δηλ. ο ΣΥΡΙΖΑ) η οποία, όπως είπε, θα πρέπει να προχωρήσει στην εθνικοποίηση των Τραπεζών και στην αθέτηση πληρωμής του Χρέους. Και όλα αυτά, μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, που υποστηρίζει ο ΣΥΡΙΖΑ, για τις οποίες ο Τ. Αλί δεν είπε λέξη! Ούτε είναι συμπτωματικό ότι, στο ίδιο μήκος κύματος, και ο μεταμοντέρνος «Μαρξιστής» Ζίζεκ που (φυσικά ήταν ενθουσιώδης για την «ροζ επανάσταση» του Ιράν, η οποία ήταν πρόδρομος των σημερινών Αραβικών «επαναστάσεων»), παρομοιάζει τον ΣΥΡΙΖΑ με τη «φωνή της λογικής που ορθώνει το ανάστημά της ενάντια στην τρέλα της ιδεολογίας της αγοράς», την οποία προφανώς εκπροσωπούν κάποιοι κακοί Τραπεζίτες και πολιτικοί με τους οποίους, φυσικά, ουδεμία σχέση έχει η ΕΕ και η Ευρωζώνη - για τις οποίες, επίσης, ο Ζίζεκ δεν αρθρώνει λέξη.

(βλ. *Ο Πόλεμος κατά της Τρομοκρατίας*, Γόρδιος, 2003).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Φυσικά, όταν μιλώ για αγώνες που πρέπει να ξεκινούν «από κάτω», από τον λαό της κάθε χώρας χωριστά, εννοώ –στην ιδανική περίπτωση– τη συγκρότηση από κάθε λαό οργάνων για την αυτο-οργάνωσή του, σαν αναγκαία προϋπόθεση για τη δημιουργία των βάσεων της οικονομικής και πολιτικής αυτοδυναμίας του. Δεν εννοώ δηλαδή την παρωδία άμεσης δημοκρατίας στις πλατείες, από την Ταχρίρ μέχρι το Σύνταγμα, και από τη Νέα Υόρκη μέχρι το Λονδίνο, εφόσον πραγματική άμεση δημοκρατία σημαίνει θεσπισμένα (όργανα) άμεσης πολιτικής και οικονομικής δημοκρατίας των πολιτών στον τόπο διαμονής τους και αντίστοιχα όργανα στους τόπους δουλειάς, εκπαίδευσης κ.λπ. που θα συνομοσπονδιοποιούνται στο τοπικό, το περιφερειακό, το εθνικό και αργότερα στο ηπειρωτικό επίπεδο.

Όμως, δεδομένου ότι ο άμεσος στόχος ενός παρόμοιου Μετώπου θα ήταν η πραγματική και μόνιμη έξοδος από την κρίση, η οποία είναι αδύνατη χωρίς την δημιουργία των βάσεων για μια αυτοδύναμη οικονομία, ενώ η αποδέσμευση από την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση γενικότερα είναι μακροπρόθεσμος στόχος, το Μέτωπο αυτό θα μπορούσε αρχικά να προκύψει (πάντα σε μια χώρα), από δυνάμεις που δεσμεύονται προγραμματικά για την έξοδο από ΕΕ και Ευρώ και τη δημιουργία των βάσεων μιας αυτοδύναμης οικονομίας, είτε οι δυνάμεις αυτές αποτελούνται από λαϊκά στρώματα που πιστεύουν σε κάποιο τύπο κρατικού σοσιαλισμού, είτε σε μια αμεσοδημοκρατική κοινωνία σαν αυτή που περιέγραψα σύντομα, ενώ το θέμα της μορφής συστημικής αλλαγής, θα αφεθεί να αποφασιστεί με δημοκρατικές διαδικασίες, αφού έχει επιτευχθεί πρώτα η οικονομική αυτοδυναμία.

Η ευθύνη όμως για την μη ανάπτυξη ενός αγώνα με βασικό αίτημα την μονομερή έξοδο από την ΕΕ σαν βασική προϋπόθεση για τη δημιουργία μιας αυτοδύναμης οικονομίας ανήκει βέβαια πρωταρχικά στην αντιμνημονιακή Αριστερά, αλλά δεν είναι άμοιρη ευθύνης και η υπόλοιπη Αριστερά, αντισυστημική και μη, που δεν έβαλε την μονομερή έξοδο από την ΕΕ σαν βασική προϋπόθεση διεξόδου από την κρίση, χωρίς υπεκφυγές που παραπέμπουν στη Δευτέρα Παρουσία, δηλαδή στην πανευρωπαϊκή αντικαπιταλιστική και σοσιαλιστική επανάσταση, ή την γενική καπιταλιστική «ρήξη» κ.λπ. Μέρος αυτής της ευθύνης φέρνει ακόμη και εκείνο το τμήμα της αντισυστημικής Αριστεράς (ΚΚΕ) που ενώ έβαζε πάντα με συνέπεια το θέμα της μονομερούς εξόδου από την ΕΕ και είναι το μόνο που αγωνίζεται και σήμερα για να βοηθήσει στη σχετική συνειδητοποίηση των λαϊκών στρωμάτων, εντούτοις, δεν προσπάθησε να συμβάλλει στη σύμπηξη ενός Λαϊκού Μετώπου με βάση ένα μεταβατικό πρόγραμμα που θα μπορούσε να

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

συνενώσει όλα τα λαϊκά στρώματα που αποτελούν τα θύματα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και σήμερα μάχονται κυριολεκτικά για την επιβίωσή τους. Δηλαδή, ένα Μέτωπο, με βασικό στόχο την έξοδο από την ΕΕ, η οποία θα έκανε άμεσα εφικτούς και τους παρακάτω στόχους:

- την άμεση στάση πληρωμών και την μη αναγνώριση του Χρέους - όχι γιατί θα το πιστοποιούσε μια Επιτροπή Λογιστικού Ελέγχου αλλά απλά γιατί δεν ρωτήθηκε ποτέ ο Λαός γι' αυτό!
- την πραγματική καταγγελία Μνημονίου και δανειακών συμβάσεων και ακύρωση των σχετικών εφαρμοστικών νόμων, χωρίς καμιά αναδιαπραγμάτευση για τη δημιουργία ενός «προοδευτικού» Μνημονίου μέσα στην ΕΕ,
- την επανακοινωνικοποίηση του εθνικού πλούτου που ξεπουλήθηκε ή είναι για ξεπούλημα,
- τη ΜΟΝΙΜΗ εισαγωγή αυστηρών κοινωνικών ελέγχων στις αγορές
- την ανάθεση στην κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου της αποκλειστικής διαχείρισης της οικονομίας, μέχρις ότου να δημιουργηθεί μια άλλη οικονομία που θα ελέγχεται από τον ίδιο τον Λαό, ανάλογα με τη μορφή συστημικής αλλαγής που θα επιλέξει,
- την δραστική φορολόγηση της περιουσίας και των υψηλών εισοδημάτων, βραχυπρόθεσμα, για τη κάλυψη των αναγκών για τις κοινωνικές επενδύσεις (όχι τις ιδιωτικές στις οποίες βασίζεται το πρόγραμμα ΣΥΡΙΖΑ!), την αυτοδύναμη παραγωγική δομή, και, μακροπρόθεσμα, για τη κοινωνική κάλυψη βασικών αναγκών όπως η Υγεία και η Εκπαίδευση.

Θα πρέπει τέλος να σημειωθεί εδώ ότι εάν η τρομοκρατική προπαγάνδα των ελίτ στην εκστρατεία να παγιδεύσουν τον Λαό να εκλέξει είτε Ευρώδουλα κόμματα εξουσίας και Ευρώδουλη αξιωματική αντιπολίτευση (που θα «μάχεται» για την τιμή των όπλων, όπως για παράδειγμα η ΓΣΕΕ!), είτε Ευρώδουλη «κυβέρνηση της Αριστεράς» έχει πράγματι κάποια βάση, αυτό οφείλεται μόνο στο ότι η προπαγάνδα αυτή βασίζεται στο αντιφατικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ. Δηλαδή, πράγματι η επιδίωξη ακόμη και των στόχων που διακηρύσσει, μέσα στην ΕΕ (ακόμη και μετά την «εκούσια» έξοδο από την Ευρωζώνη στην οποία μπορεί να μας εξανάγκαζαν οι «εταίροι» μας), θα μπορούσε πράγματι να οδηγήσει σε υπερπληθωρισμό, απώλεια καταθέσεων, αδυναμία πληρωμής μισθών και συντάξεων κ.λπ., εφόσον η έξοδος από το Ευρώ δεν θα συνοδευόταν από σειρά συμπληρωματικών μέτρων όπως τα παραπάνω που θα έδιναν πραγματικά τον έλεγχο της οικονομικής διαχείρισης στον Ελληνικό Λαό.

Το ίδιο ισχύει και σε σχέση με τα «εθνικά θέματα» για τα οποία ανη-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

συχεί η «πατριωτική» Αριστερά και Δεξιά. Η συμμετοχή μας στην ΕΕ και τον πολιτικοστρατιωτικό της εγκληματικό οργανισμό, το ΝΑΤΟ, απλά μας ενέπλεξε σε εγκλήματα όπως αυτό τελευταία κατά του λαού της Λιβύης και αύριο στα προετοιμαζόμενα εγκλήματα κατά των λαών της Συρίας και του Ιράν. Δεν μας «έσωσε» όμως από την εισβολή και κατοχή της μισής Κύπρου, αλλά αντίθετα μας εξανάγκασε να ξοδεύουμε τεράστια ποσά κάθε χρόνο για να πλουτίζουμε τις δυτικές πολεμικές βιομηχανίες, ενώ θα αρκούσε μια επίσημη δέσμευση της ΕΕ και του ΝΑΤΟ ότι εγγυάται τα σύνορά μας σαν σύνορα της ΕΕ που θα έκανε περιττές τις δαπάνες αυτές![209] Η έξοδος όμως από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ θα μας έδινε τη δυνατότητα να κάνουμε, βραχυπρόθεσμα, νέες συμμαχίες με χώρες που παλεύουν για την εθνική τους κυριαρχία (π.χ. τη Ρωσία), για την προστασία των συνόρων μας (που δεν κινδυνεύουν τόσο από γειτονικούς λαούς όσο από την υπερεθνική ελίτ που τους υποκινεί), αλλά και για την εξασφάλιση π.χ. της ενέργειας μας. Παράλληλα, η έξοδος από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ θα μας έδινε μακροπρόθεσμα τη δυνατότητα συνεργασίας με τις συνομοσπονδίες άμεσης πολιτικής και οικονομικής δημοκρατίας των λαών που ελπίζουμε να σχηματισθούν στο μέλλον, μετά την πιθανή κατάρρευση της περιφερειακής Ευρωζώνης (δηλ. των περιφερειακών χωρών του Νότου που αδυνατούν να επιβιώσουν στον ανταγωνισμό με αυτές του Βορρά).

Εάν λοιπόν τελικά επιτύχει το φανερό σχέδιο των ντόπιων και ξένων ελίτ να βάλουν την ΕΕ τόσο στην κυβέρνηση όσο και στην αξιωματική αντιπολίτευση (σε περίπτωση που η αντιμνημονιακή Αριστερά αποτύχει στον σχηματισμό κυβέρνησης), μετατρέποντας την Ελλάδα και σε τυπικό προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ, τότε το μόνο που θα απομένει είναι να δημιουργηθούν στο μέλλον οι δυνάμεις για ένα Μέτωπο[210] της πραγματικής αντισυστημικής Αριστεράς. Δηλαδή, ενός Μετώπου με στόχο την άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ και την οικονομική αυτοδυναμία (και κατά συνέπεια και την εθνική κυριαρχία) που θα θέσει και τις βάσεις για μια οικονομία πραγματικά ελεγχόμενη από τον Λαό και όχι από τις ελίτ. Έτσι

209. Τ. Φωτόπουλος, *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010), κεφ. 13.

210. Δίκτυο για την Περιεκτική Δημοκρατία, *Έκκληση για ένα νέο Μέτωπο Κοινωνικής και εθνικής απελευθέρωσης* (Φλεβάρης 2012). http://inclusivedemocracy.org/brochures/2012.04.19__metopo_koinonikis_ethnikis_apeleytherosis.html

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μόνο δεν θα εμπεδωθεί η οριστική οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων που θα σημάνει η νομιμοποίηση του συστημικού εγκλήματος.

(Λόγω της συνεχιζόμενης απεργίας των εργαζομένων στην «Ε» το άρθρο αυτό δημοσιεύθηκε ηλεκτρονικά στις 3/6/2012 εδώ: http://inclusivedemocracy.org/brochures/2012.04.19metopo_koinonikis_ethnikis_apeleyterosis..html)

Είτε νικήσει ΠΑΣΟΚ/ΝΔ είτε ΣΥΡΙΖΑ το αποτέλεσμα, μέσα στην ΕΕ, θα είναι ένα νέο Μνημόνιο! *

Μέσα σε ένα όργιο ιδεολογικής τρομοκρατίας από τις ντόπιες αλλά και, κυρίως, τις ξένες ελίτ, οι αυριανές εκλογές (Ιούνης 2012) παίρνουν πράγματι ιστορικό χαρακτήρα. Το δίλημμα όμως που μπαίνει σε αυτές είναι απατηλό διότι είτε εκλεγεί μνημονιακή κυβέρνηση, είτε αντιμνημονιακή, με οποιονδήποτε συνδυασμό από τα δεκανίκια της ΕΕ (ΔΗΜΑΡ, Οικολόγοι-Πράσινοι κ.λπ.), το τελικό αποτέλεσμα θα είναι κάποια αναδιαπραγμάτευση του Μνημονίου. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι δεν έχει καμία σημασία η εκλογή μνημονιακής ή αντιμνημονιακής κυβέρνησης.

Έτσι, αν μεν εκλεγεί κυβέρνηση από τα μνημονιακά κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ) αυτό θα σημαίνει τη συνέχιση και ολοκλήρωση της σημερινής οικονομικής και κοινωνικής σύνθλιψης των λαϊκών στρωμάτων με βάση το υπάρχον Μνημόνιο με κάποιες, κυρίως διακοσμητικές, τροποποιήσεις (π.χ. στον χρόνο αποπληρωμής του Χρέους) και την προσθήκη κάποιου «αναπτυξιακού» άξονα νεοφιλελεύθερου τύπου, που θα αυξάνει μεν κάπως το εθνικό εισόδημα, στη βάση όμως της μόνιμα πια θεσμοποιημένης σύνθλιψης των εργαζομένων που θα θεμελιώνεται στην ελαστικοποίηση της εργασίας, τους μισθούς πείνας κ.λπ.

Αν πάλι εκλεγεί κυβέρνηση από τα αντιμνημονιακά κόμματα της Αριστεράς (ΣΥΡΙΖΑ) και της Δεξιάς (Ανεξάρτητοι Έλληνες) αυτό θα σημαίνει πιθανώς κάποια επαναδιαπραγμάτευση του Χρέους με στόχο το «Εθνικό Σχέδιο Ανόρθωσης». Όμως, εάν η κυβέρνηση αυτή δεν είναι αποφασισμένη να επιβάλλει τις σχετικά ήπιες προβλεπόμενες αλλαγές του Σχεδίου, ακόμη και με αποχώρηση από την Ευρωζώνη αλλά και την ΕΕ, αναπόφευκτα, η επαναδιαπραγμάτευση θα καταλήξει σε ένα νέο «προοδευτικό» Μνημόνιο που επίσης θα έχει άξονα την ανταγωνιστικότητα (η οποία αποτελεί τον

* Το άρθρο αυτό δημοσιεύθηκε στην απεργιακή έκδοση της Σαββατιάτικης *Ελευθεροτυπίας*, 16/6/2012.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

υπέρτατο νόμο της ΕΕ και της Ευρωζώνης) και σε μια «ανάπτυξη» όπως η παραπάνω, αλλά και σε κάποια αναδιανομή των βαρών υπέρ των λαϊκών στρωμάτων, στην οποία άλλωστε ακόμη και η Τρόικα συμφωνεί!

Όπως είναι επομένως φανερό, τα λαϊκά στρώματα μόνο οριακά μπορεί να ωφεληθούν από μια αντιμνημονιακή κυβέρνηση, εάν θα διαπραγματευθεί με τα χέρια πισθάγκωνα δεμένα από την ΕΕ. Η οικονομική και κοινωνική σύνθλιψη που υφίστανται με τη μαζική ανεργία και φτωχοποίηση στην εργασία, η καταστροφή του οποιουδήποτε κοινωνικού κράτους είχε στηθεί στη Μεταπολίτευση που είναι ήδη σε διαδικασία ιδιωτικοποίησης, αλλά και η αντιστροφή κοινωνικών κατακτήσεων πολλών δεκαετιών - όλα αυτά θα μείνουν ανέγγιχτα από μια παρόμοια «επιτυχημένη» αναδιαπραγμάτευση μέσα στην ΕΕ και το Ευρώ. Και αυτό γιατί η ΕΕ και το Ευρώ εκφράζουν την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση ήδη από την εποχή του Μάαστριχτ, οι αρχές της οποίας απλά υλοποιούνται σήμερα στην Ελλάδα με την ευκαιρία της κρίσης. Όμως, η παγκοσμιοποίηση αυτή δεν είναι κάποια συνωμοσία ή δόγμα ή «κακή» πολιτική (όπως ανοήτως υποστηρίζεται), αλλά δομική αλλαγή που επέβαλλε η δυναμική του συστήματος της αγοράς. Αποτελεί, επομένως, βολικό μύθο ότι δήθεν άλλος άνεμος φυσά σήμερα στην Ευρώπη λόγω της εκλογής του σοσιαλφιλελεύθερου Ολάντ στη Γαλλία και του «ευνοϊκού» πακέτου διάσωσης στην Ισπανία, όπως θα φανεί καθαρά όταν αρχίσει η επαναδιαπραγμάτευση του δικού μας Χρέους!

Ωστόσο, ούτε και τα κοινωνικά στρώματα στον ευρύτερο δημόσιο τομέα (που σήμερα συρρικνώνεται μαζικά και ιδιωτικοποιείται), τα οποία με τη μετακίνησή τους προς τα αντιμνημονιακά κόμματα οδήγησαν στην απαξίωση των κομμάτων εξουσίας στις περασμένες εκλογές, θα ωφεληθούν ουσιαστικά με την απλή εκλογή αντιμνημονιακής κυβέρνησης. Τα συντηρητικά βασικά αυτά στρώματα αντιφατικότατα θέλουν μεν την ακύρωση του Μνημονίου αλλά όχι και τις αναγκαίες θεμελιακές αλλαγές για την απαλλαγή της χώρας από κάθε Μνημόνιο και τη συνεπαγόμενη κατάργηση κάθε εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας, καθώς και το ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου της χώρας - αλλαγές που προϋποθέτουν την μονομερή έξοδο της χώρας όχι μόνο από την Ευρωζώνη αλλά από την ΕΕ γενικότερα.

Τα παραπάνω συμπεράσματα δεν σημαίνουν βέβαια ότι αυτοί που ψήφισαν αντιμνημονιακά στις περασμένες εκλογές θα πρέπει αύριο να γυρίσουν στη «στρούγκα» τους, τα μνημονιακά κόμματα, που θα ολοκληρώσουν τη καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων αλλά και των μεσαίων στρωμάτων. Και αυτό γιατί μια αντιμνημονιακή κυβέρνηση θα ήταν πιο εύκολο να αναγκαστεί, κάτω από νέους λαϊκούς αγώνες, σε ρήξη με την ΕΕ, γεγονός που

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

θα άνοιγε τον δρόμο για πραγματικές αλλαγές που θα οδηγούσαν στην οικοδόμηση μιας αυτοδύναμης οικονομίας που θα έλεγχε ο λαός (αντί για τις ελίτ και τα προνομιούχα στρώματα), στη βάση ενός νέου διεθνισμού που θα στηρίζεται στην αρχή της αλληλεγγύης, αντί στην αρχή της ανταγωνιστικότητας. Αντίθετα, μια μνημονιακή κυβέρνηση που θα είχε και «λαϊκή εντολή» δεν θα δίσταζε να πνίξει στο αίμα κάθε παρόμοιο αγώνα. Με βάση την ίδια προβληματική, θα έπρεπε να ενισχυθούν με κάθε τρόπο δυνάμεις όπως το ΚΚΕ που ήταν το μόνο κόμμα που κράτησε συνεπή αντί-ΕΕ θέση από τον καιρό της ένταξής μας, εφόσον θα αποτελούσε ουσιαστικά τη μόνη κοινοβουλευτική (και όχι μόνο) αριστερή αντιπολίτευση σε μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Αυτές τις δυνητικές εξελίξεις τρέμουν οι ελίτ και όχι βέβαια τα ίδια τα αντιμνημονιακά κόμματα.

Η νίκη της δήθεν καθιέρωσης της «ηγεμονίας» της Αριστεράς *

Σε προηγούμενο άρθρο (3/6) έγραφα ότι σε περίπτωση νίκης της μνημονιακής παράταξης στις εκλογές της 17 Ιούνη, «που φαίνεται και η πιθανότερη, εφόσον η εκστρατεία των ξένων και ντόπιων ελίτ να παγιδεύσει την αντίδραση των λαϊκών στρωμάτων φαίνεται ότι στέφεται από επιτυχία», αυτό θα σήμαινε την τελική εκ των υστέρων νομιμοποίηση του συστημικού εγκλήματος που διαπράχθηκε με τα Μνημόνια και τις δανειακές συμβάσεις. Θα σήμαινε ακόμη, τόνιζα, τη μόνιμη φτωχοποίηση της πλειοψηφίας του λαού και την κατάργηση κάθε οικονομικής και συνακόλουθα εθνικής κυριαρχίας, καθώς και το ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου της χώρας. Σήμερα, τα σχέδια που συζητά η σύνοδος κορυφής της Ευρωζώνης για κάποιου είδους πολιτική ένωση («δημοσιονομική», τραπεζική ένωση κ.λπ.) έχουν ακριβώς για στόχο την κοινή δανειακή χρηματοδότηση των ελλειμμάτων των μη ανταγωνιστικών χωρών τού Νότου, με αντάλλαγμα την απώλεια και του τελευταίου ίχνους οικονομικής κυριαρχίας τους.

Όμως, όπως επίσης σημείωνα στο άρθρο αυτό, η νίκη της μνημονιακής παράταξης θα σήμαινε ακόμη ότι, παρά τις μεγαλόστομες «ταξικές» αναλύσεις για δήθεν μετατόπιση στις εκλογές του Μάη εργατικών και λαϊκών στρωμάτων προς την Αριστερά, στην πραγματικότητα αυτό που φαίνεται

* Το άρθρο αυτό δημοσιεύθηκε στην απεργιακή έκδοση της Σαββατιάτικης *Ελευθεροτυπίας*, 30/6/2012.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

συνέβη ήταν μια πρόσκαιρη μετατόπιση των «νοικοκυραίων» ψηφοφόρων από τα κόμματα εξουσίας (του ΠΑΣΟΚ κυρίως), οι οποίοι ήθελαν μεν να «τιμωρήσουν» τα κόμματα αυτά για την απώλεια σημαντικού τμήματος της ευημερίας τους αλλά όχι να υποστούν και οποιαδήποτε σημαντική θυσία για τις συνακόλουθα απαιτούμενες ριζοσπαστικές αλλαγές. Έτσι, η Ελλάδα παρουσίαζε την θεμελιακή αντίφαση στις μεν δημοσκοπήσεις να έχει τα υψηλότερα ποσοστά πίστης στο Ευρώ και την ΕΕ, στις δε εκλογές του Μάη να απορρίπτει τα μνημόνια που επέβαλε η ίδια ΕΕ! Δεν ήταν λοιπόν εκπληκτικό ότι οι ξένες και ντόπιες ελίτ εύκολα θα τρομοκρατούσαν τα στρώματα αυτά να επανέλθουν στη «στρούγκα» των κομμάτων εξουσίας που (μαζί με το συστημικό δεκανίκι ΔΗΜΑΡ) απέκτησαν τη δυνατότητα να σχηματίσουν αυτοδύναμη κυβέρνηση.

Τα κόμματα αυτά θα μπορέσουν τώρα να συνεχίσουν το «έργο» τους, με κάποιες διακοσμητικές κυρίως αλλαγές στα μνημόνια, με στόχο μια «ανάπτυξη» νεοφιλελεύθερου τύπου που θα στηρίζεται βασικά στις ιδιωτικές επενδύσεις και τα «κίνητρα» και επομένως στην ακόμη μεγαλύτερη «ελαστικοποίηση» της εργασίας. Φυσικά, όλες οι θεσμικές ρυθμίσεις που εισάχθηκαν τα τελευταία δύο χρόνια και ενσωματώνουν πλήρως τη χώρα στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση θα μείνουν ανέγγιχτες, αφού άλλωστε επιβάλλονται από τη συνθήκη Μάαστριχτ και τις συνθήκες που την ακολούθησαν σαν αποτέλεσμα της ένταξής μας στην ΕΕ.

Όμως η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» που εκπροσωπούσε κυρίως ο ΣΥΡΙΖΑ, του οποίου η εκλογική δύναμη εκτοξεύθηκε σε πρωτόγνωρα ύψη, σε βάρος όχι μόνο του ΠΑΣΟΚ άλλα και των δυνάμεων της συνεπούς αντισυστημικής Αριστεράς που έθετε σαφώς θέμα εξόδου από την ΕΕ, φέρνει επίσης πολύ βαριές ευθύνες για την πλήρη Λατινοαμερικανοποίηση της χώρας που ήδη συντελείται με ραγδαίους ρυθμούς. Έτσι τη στιγμή που οι ντόπιες και ξένες ελίτ θρασύτατα τρομοκρατούσαν τον λαό απειλώντας να μας πάρουν το Ευρώ (δηλαδή το κατ' εξοχή όργανο οικονομικής υποδούλωσης του Ελληνικού λαού στις ξένες ελίτ), ο ΣΥΡΙΖΑ, αντί να χρησιμοποιήσει την τρομοκρατία αυτή σαν μοναδική ευκαιρία για να συνειδητοποιήσει ο Ελληνικός λαός το τι πραγματικά σημαίνει η ένταξή μας στην ΕΕ (ιδιαίτερα σε σχέση με την καταστροφή της παραγωγικής δομής μας που είναι και η απώτερη αιτία της σημερινής κρίσης), και να διαμορφώσει ένα πρόγραμμα εξόδου από την καταστροφική κρίση μέσα από την μονομερή έξοδο από την ΕΕ, προτίμησε τον λαϊκισμό για να προσελκύσει την ιδιότυπη μεσαία τάξη που θεμελιώνεται στον δημόσιο τομέα, και να μεγιστοποιήσει την εκλογική του δύναμη. Παρόλα αυτά, οι ακαδημαϊκοί

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

του χώρου αυτού σήμερα δεν διστάζουν να πανηγυρίζουν για την «νίκη» της δήθεν καθιέρωσης της «ηγεμονίας» της Αριστεράς, ενώ άλλοι ανοητολογούν (αφελώς;) ότι η Αριστερά θα έπρεπε να κατεβεί στις εκλογές ενωμένη με βάση ένα ελάχιστο πρόγραμμα που θα περιλάβανε την άρνηση πληρωμής του «χρέους», εκδίωξη της Τρόικας και καταγγελία των μνημονίων - όλα αυτά μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη!

Συμπερασματικά, στις σημερινές συνθήκες, η μόνη διέξοδος από την οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων που αποτελούν τη μεγάλη πλειοψηφία τη λαού είναι η σύμπηξη ενός Μετώπου όλων των δυνάμεων της αντισυστημικής Αριστεράς, στο οποίο –αν πίστευαν αυτά που λένε– θα έπρεπε να προσχωρήσουν επίσης και οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ που δηλώνουν αντισυστημικές (Αριστερό Ρεύμα, ΚΟΕ κ.λπ.). Το Μέτωπο αυτό θα έπρεπε να έχει βραχυπρόθεσμο στόχο την διαγραφή του χρέους και την ακύρωση των Μνημονίων, που είναι αδύνατο να πραγματοποιηθούν (παρά τα αποπροσανατολιστικά παραμύθια της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς») χωρίς έξοδο από την ΕΕ και την Ευρωζώνη, με μεσοπρόθεσμο στόχο τη θεμελίωση μιας αυτοδύναμης οικονομίας και μακροπρόθεσμο στόχο την αποδέσμευση από την διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, μέσα από το κτίσιμο μιας πραγματικής ένωσης των λαών, αρχικά του Ευρωπαϊκού Νότου.

Τα κρίσιμα ερωτήματα μετά την ήττα του λαϊκού κινήματος *

1. Νίκη ή ήττα των λαϊκών στρωμάτων;

Τα λαϊκά στρώματα που προχώρησαν με τις εκλογές του Μάη σε μια πρωτοφανή καταδίκη των κομμάτων εξουσίας, η οποία συνέτριψε τη λογική του Μνημονιακού μονόδρομου, στις εκλογές του Ιούνη έπεσαν στη παγίδα που έστησαν οι ντόπιες και ξένες ελίτ, δηλαδή το δίλημμα *«Ευρώ ή καταστροφή»*, που όχι μόνο ανέτρεψε την προηγούμενη κατάκτηση αλλά και τα οδήγησε στη πιο βαριά ήττα μετά τον εμφύλιο. Σε αυτή την εξέλιξη *ήταν αποφασιστική η ευθύνη του ΣΥΡΙΖΑ* που κατέβηκε με ένα άκρως αντιφατικό αλλά και επικίνδυνο πρόγραμμα, που ενίσχυε αντί να καταρρίπτει τη παγίδα αυτή, με αποτέλεσμα πολλοί από τους «βολεμένους» αλλά

* Ομιλία στο Εργατικό Κέντρο Χαλκίδας, 25/7/2012.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

απογοητευμένους δεξιούς και πασόκους, όπως είχαμε προβλέψει, να επιστρέψουν στα κόμματα εξουσίας από όπου βασικά προήλθαν και να νομιμοποιήσουν τα εγκληματικά Μνημόνια, τη Δανειακή Συνθήκη και τους Εφαρμοστικούς Νόμους. Έτσι, οι προβλέψεις μας επιβεβαιώθηκαν απόλυτα από τα γεγονότα και στην πραγματικότητα οδήγησαν στο χειρότερο δυνατό αποτέλεσμα, τόσο για τα λαϊκά στρώματα, όσο και για την αντισυστημική Αριστερά: το λαϊκίστικο «πρόγραμμα» του ΣΥΡΙΖΑ, που ήταν όχι μόνο αντιφατικό αλλά και άκρως αποπροσανατολιστικό, διότι καλλιέργησε ψευδαισθήσεις στα λαϊκά στρώματα ότι δήθεν μπορούσαν να αποφύγουν τα Μνημόνια ακόμη και μέσα στην ΕΕ, προσελκύοντας έτσι όλους τους «νοικοκυραίους» που τρέμουν μην χάσουν το Ευρώ «τους», αλλά δυστυχώς και μεγάλα λαϊκά στρώματα που δεν είχαν καν Ευρώ στην τσέπη και τρομοκρατήθηκαν από την αδίστακτη Γκεμπελική προπαγάνδα των ξένων και ντόπιων ελίτ ότι έξοδος από το Ευρώ σημαίνει την ολοκληρωτική κατάρρευση της οικονομίας, αν όχι τον κατακλυσμό του Νώε, όπως το παρουσίαζαν τα πανάθλια κανάλια της ντόπιας ελίτ. Το ρεύμα όμως προς τον ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν αρκετό για να τον οδηγήσει στην κυβέρνηση, οπότε θα αποδείχνονταν και η αθλιότητα των θέσεών του και θα επιταχυνόταν η ριζοσπαστικοποίηση της λαϊκής συνειδητοποίησης, ιδιαίτερα εάν ταυτόχρονα παρέμεναν σε αρκετά υψηλά επίπεδα τα ποσοστά της αντισυστημικής, αντί-ΕΕ Αριστεράς και κυρίως του ΚΚΕ. Αντίθετα, η τρομοκρατία των ελίτ από τη μία και ο λαϊκισμός του ΣΥΡΙΖΑ από την άλλη, τον οδήγησαν στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, όπως ακριβώς ήθελαν οι ντόπιες και ξένες ελίτ (και πιθανότατα και τα ίδια τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, όπως φαίνεται καθαρά τώρα), ώστε να συνεχίσει να αποπροσανατολίζει και να λαϊκίζει ανώδυνα πλέον από τη θέση τώρα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, και έμμεσα να ευνουχίζει κάθε διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης και κάθε συναφή αγώνα, αφού πρώτα κατάφερε να αποδομήσει σημαντικά την αντισυστημική Αριστερά.

Συγχρόνως, ακόμη και όταν *αντισυστημικά κόμματα όπως το ΚΚΕ* έπαιρναν σωστές θέσεις για τη διαγραφή του Χρέους και τη συνακόλουθη έξοδο από την ΕΕ/Ευρωζώνη και την ανάγκη αυτοδύναμης ανάπτυξης, ουσιαστικά τις αχρήστευαν με το να συνδέουν την έξοδο από την ΕΕ με τη κατάκτηση της λαϊκής εξουσίας, δηλαδή με την αλλαγή του συστήματος, η οποία βέβαια αυτή τη στιγμή ήταν αδύνατη, όπως άλλωστε και το ίδιο τόνιζε. Από την άλλη μεριά, αντισυστημικές δυνάμεις όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ τόνιζαν τις αποπροσανατολιστικές και ρεφορμιστικές προτάσεις της ΕΛΕ, ενώ το θέμα της εξόδου από την ίδια την ΕΕ (σε αντίθεση με την Ευρω-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ζώνη) συχνά παραπεμπόταν στο απώτερο μέλλον ή μπερδευόταν με την αντικαπιταλιστική ρήξη με την ΕΕ και τη διάλυση της ίδιας της ΕΕ κάτω από τον αντικαπιταλιστικό αγώνα των Ευρωπαϊκών λαών, που παρέπεμπε στις Ελληνικές καλένδες. Όχι τυχαία, τόσο το ΚΚΕ όσο και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υπέστησαν εκλογική συντριβή, που, συνακόλουθα, δεν οφείλεται μόνο στην τρομοκρατία των ελίτ και τον λαϊκισμό του ΣΥΡΙΖΑ.

2. Γιατί είναι επιτακτική ανάγκη το Λαϊκό Μέτωπο;

Είναι λοιπόν φανερό, εν όψει της ολοκλήρωσης της σύνθλιψης των λαϊκών στρωμάτων και της καθιέρωσης εργασιακών σχέσεων Ινδικού ή Κινέζικου τύπου, παράλληλα με το ξεπούλημα κάθε κοινωνικού πλούτου από τη νέα κυβέρνηση, και ενώ η αξιωματική αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ θα περιμένει την επανάσταση του Ολάντ και «των άλλων προοδευτικών δυνάμεων» στην ΕΕ, είναι μονόδρομος η συνένωση όλων των αντισυστημικών δυνάμεων, αλλά και των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων που συνθλίβονται από την κρίση κάτω από *ένα ελάχιστο πρόγραμμα κοινών στόχων που θα έβγαζαν τη χώρα από την καταστροφική κρίση, όχι μόνο βραχυπρόθεσμα αλλά και μακροπρόθεσμα, βάζοντας τις βάσεις για την οικονομική αυτοδυναμία, ώστε όταν αυτό θα είχε επιτευχθεί, ο λαός να αποφάσιζε δημοκρατικά τι είδους συστημική αλλαγή θα προτιμούσε για το μέλλον,* με βάση τις προτάσεις των αντισυστημικών δυνάμεων που θα διατηρούσαν την ιδεολογική αυτονομία τους σαν συνιστώσες του Μετώπου αυτού, όπως είχαμε προτείνει παλιότερα στην ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ.

3. Κρίσιμο το θέμα των στόχων του Μετώπου

Δεδομένου ότι το ίδιο το Μέτωπο ορίζεται αποκλειστικά από τους Στόχους του και όχι από το ποιοι μετέχουν σε αυτό είναι κρίσιμο το θέμα του καθορισμού των στόχων αυτών.

Α. ΑΜΕΣΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

Πιστεύουμε ότι μόνο ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα κοινωνικής αλλαγής με βραχυπρόθεσμους και μεσοπρόθεσμους στόχους σαν τους παρακάτω θα μπορούσε να ενώσει όλες τις αντισυστημικές δυνάμεις αλλά και τα ευρύτερα λαϊκά στρώματα που πληρώνουν πραγματικά την κρίση γύρω

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

από ένα Μέτωπο κοινωνικής (και συνακόλουθα εθνικής) απελευθέρωσης, που θα ενέπνεε τα λαϊκά στρώματα να ξεσηκωθούν ενάντια στον πραγματικό εχθρό, δηλαδή τη διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς και την υπερεθνική ελίτ (που στη χώρα μας εκπροσωπεί η Τρόικα), καθώς και τη ντόπια ελίτ και τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα. Είναι ο ίδιος εχθρός που οδηγεί καθημερινά όχι μόνο στην εξαθλίωση του λαού μας, αλλά και στον κοινωνικό κανιβαλισμό που φανερώνουν οι αρρωστημένες επιθέσεις κατά άλλων θυμάτων της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, που τα βάζει το σύστημα αυτό κάτω από εμάς στην κοινωνική ιεραρχία της εξαθλίωσης: τους μετανάστες. Έτσι, φασιστοειδείς οργανώσεις, με τη φανερή βοήθεια των κρατικών αρχών που θα μπορούσαν σε μια μέρα να πατάξουν, αν ήθελαν, παρόμοια φαινόμενα, δημιουργούν ένα τεχνητό διχασμό μεταξύ των θυμάτων της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης για να αποπροσανατολίσουν τα λαϊκά στρώματα από τον πραγματικό εχθρό τους. *Μόνο ένα Μέτωπο σαν αυτό που προτείνουμε θα μπορούσε, κατά συνέπεια, να βάλει τις βάσεις για μια πραγματική κοινωνική αλλαγή, η οποία θα έφερνε ταυτόχρονα τη μόνιμη έξοδο από τη σημερινή καταστροφική πολυδιάστατη κρίση.*

[1]. *Άμεση μονομερής έξοδός μας από την ΕΕ (και όχι μόνο από την Ευρωζώνη),* η οποία αποτελεί την αναγκαία συνθήκη για την ανάκτηση της απαραίτητης οικονομικής κυριαρχίας.

[2]. *Ακύρωση όλων των δανειακών συμβάσεων, Μνημονίων και σχετικών Νόμων με παράλληλη ολοκληρωτική στάση πληρωμών των τοκοχρεολυσίων* (που σημαίνει μονομερή διαγραφή του χρέους).

[3]. *Αναγκαστική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση κάθε κοινού αγαθού* που έχει περιέλθει, μέσα από τη διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων, στην ιδιοκτησία των ξένων και ντόπιων ελίτ.

[4]. *Επανεισαγωγή της δραχμής και μερική υποτίμησή της με παράλληλη μετατροπή των καταθέσεων σε δραχμές, και μέτρα ώστε να μην πληγούν τα λαϊκά εισοδήματα και οι μικροκαταθέτες* (π.χ. επιδοτήσεις των λαϊκών στρωμάτων χρηματοδοτούμενες από τα έσοδα ενός σημαντικού φόρου στη μεγάλη περιουσία –κινητή και ακίνητη– καθώς και τα έσοδα από ένα βαρύ φόρο στα είδη πολυτελείας).

[5]. *Αυστηροί κοινωνικοί έλεγχοι στην κίνηση αγαθών, κεφαλαίων και υπηρεσιών* (τελωνειακοί έλεγχοι, συναλλαγματικοί έλεγχοι, ποσοστώσεις κ.λπ.) ώστε να θωρακιστεί η οικονομική αυτοδυναμία της χώρας.

[6]. *Επαναφορά μισθών και συντάξεων στα προ Μνημονίων επίπεδα με παράλληλη επαναπρόσληψη των απολυμένων* στον δημόσιο τομέα, που

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

θα αναδιοργανωθεί ορθολογικά, στο πλαίσιο της γενικότερης αναδιάρθρωσης της οικονομίας με βάση την αρχή της αυτοδυναμίας.

[7]. *Κοινωνικοποίηση των Τραπεζών και των στρατηγικών κλάδων παραγωγής, συμπεριλαμβανομένων όλων των κλάδων που καλύπτουν βασικές ανάγκες*, στο πλαίσιο του προτεινόμενου παρακάτω μίγματος μορφών ιδιοκτησίας και μεθόδων κατανομής των οικονομικών πόρων.

[8]. *Γενική καταγραφή κινητής και ακίνητης περιουσίας*, συμπεριλαμβανομένων των καταθέσεων στο εξωτερικό και επιβολή δραστικού «προοδευτικού» φόρου μεγάλης περιουσίας (φόρος δηλαδή ανάλογος με το μέγεθος της περιουσίας που μπορεί να φθάνει και στο 100% της περιουσίας για τις πολύ μεγάλες περιουσίες κ.λπ.), με στόχο τη δραστική ανακατανομή του εισοδήματος και του πλούτου.

[9]. *Δημιουργία ενός πραγματικά λαϊκού συστήματος Υγείας, Εκπαίδευσης και Κοινωνικών Υπηρεσιών* που θα καλύπτει τις λαϊκές ανάγκες και θα ελέγχεται από τα λαϊκά στρώματα.

Β. ΜΕΣΟΠΡΟΘΕΣΜΟΙ ΣΤΟΧΟΙ: ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Μεσοπρόθεσμος στόχος του Μετώπου θα έπρεπε να είναι η οικοδόμηση των βάσεων μιας αυτοδύναμης οικονομίας, Χρειάζεται δηλαδή στο στάδιο αυτό να δημιουργηθεί μια *αυτοδύναμη* (όχι αυτάρκης) οικονομία που θα στηρίζεται κατ' αρχήν στους εγχώριους παραγωγικούς πόρους για την κάλυψη των αναγκών μας, και μόνο κατ' εξαίρεση σε ξένους παραγωγικούς πόρους, τους οποίους μπορούμε να αποκτούμε μέσω των εξαγωγών των πλεονασμάτων μας, και ενός τουρισμού που θα σέβεται τον ελληνικό λαό και το περιβάλλον, προσφέροντας υπηρεσίες όχι απλά στα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα του εξωτερικού, όπως σήμερα, αλλά σε κάθε κοινωνικό στρώμα σε ένα κλίμα διεθνούς αλληλεγγύης.

Αυτό απαιτεί:

α. Τη λήψη μέτρων για να ξανακτιστεί *η παραγωγική δομή της χώρας*, που έχει καταστραφεί ολοκληρωτικά μετά την πλήρη ενσωμάτωσή της στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, και ιδιαίτερα μετά την ένταξή μας στην ΕΟΚ/ΕΕ, και

β. Τη διαμόρφωση ενός συναφούς *καταναλωτικού πρότυπου*, πέρα από αυτό που μας επέβαλαν η εξάρτησή μας από την ΕΕ και το υπάρχον σύστημα, και οδήγησαν στη σημερινή πολυδιάστατη κρίση και στη συνακόλουθη οικονομική, κοινωνική και οικολογική καταστροφή.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Αυτοδύναμη Οικονομία και διεθνισμός

Η αυτοδύναμη οικονομία αποτελεί άλλωστε τη μόνη δυνατή διέξοδο από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, που προσφέρει *εναλλακτική λύση στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση*. Και φυσικά αυτό δεν σημαίνει *«απομονωτισμό»* όπως διαστρεβλώνουν την αυτονομία οι Ευρώδουλοι στη ρεφορμιστική Αριστερά, τα Πανεπιστήμια κ.λπ. που έχουν άμεσα ή έμμεσα οικονομικά και άλλα συμφέροντα από την παραμονή μας στην ΕΕ. Αυτή είναι η μόνη φιλολαϊκή λύση, ιδιαίτερα αν αποτελέσει τμήμα οικονομικών ενώσεων με γειτονικές χώρες σε παρόμοιο επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης (π.χ. χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου, Βαλκανικές χώρες, χώρες της Βόρειας Αφρικής κ.λπ.). Οι νέες αυτές *οικονομικές* ενώσεις που θα θεμελιώνονται στην αλληλεγγύη των λαών, αντί για τις σημερινές ληστρικές ενώσεις του κεφαλαίου, όπως η ΕΕ, αποτελούν τον μόνο αληθινό διεθνισμό σήμερα, σε αντιδιαστολή με τον ψευτο-διεθνισμό της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που δήθεν θα κτιστεί μέσα στην ΕΕ! Πιο σημαντικό, *η ίδρυση αυτοδύναμων* οικονομιών αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση για να γίνει δυνατή η ανάπτυξη του αγώνα για μια νέα μορφή κοινωνίας. Ούτε μια ΠΔ, ούτε μια σοσιαλιστική (κρατικό-σοσιαλιστική ή ελευθεριακή) οικονομία, είναι δυνατές σήμερα σε μια χώρα που δεν έχει ανακτήσει την οικονομική αυτοδυναμία της και την απεξάρτησή της από την διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς.

Μεσοπρόθεσμα προτείνεται ένα μίγμα μορφών ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής (κρατική, δημοτική, συνεταιριστική, ατομική μικροϊδιοκτησία) και, επομένως, *ένα αντίστοιχο μίγμα των μεθόδων κατανομής των οικονομικών πόρων* (Ενδεικτικός Σχεδιασμός, Οικονομική Δημοκρατία, Αγορά). Η παραγωγή, δηλαδή, στο στάδιο αυτό θα μπορούσε να στηριχθεί σε μια ποικιλία μορφών ιδιοκτησίας, ώστε να δοθεί η πρακτική δυνατότητα στον Λαό να αποκτήσει άμεση εμπειρία από τις διάφορες μορφές κοινωνικής οργάνωσης και να επιλέξει κατόπιν τις πιο κατάλληλες για την απελευθερωτική κοινωνία:

Γ. ΜΑΚΡΟΠΡΟΘΕΣΜΟΣ ΣΤΟΧΟΣ

Ο απώτερος στόχος ενός παρόμοιου Μετώπου δεν μπορεί παρά να είναι η *απεξάρτηση της Ελλάδας από τη διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς και τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση* (όπως αυτή εκφράζεται στον χώρο μας με την ΕΕ), η οποία δεν αποτελεί απλά επιλογή

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κάποιων «κακών» πολιτικών, ή δόγμα, ή, ακόμη χειρότερα, συνωμοσία, όπως υποστηρίζουν βαθύτατα αντιδραστικές συνωμοσιολογικές θεωρίες (π.χ. η δήθεν «θεωρία» της Ναόμι Κλάιν για «σοκ και δέος» που υποστηρίζουν στελέχη της ρεφορμιστικής, της «πατριωτικής», αλλά και της δήθεν «ελευθεριακής» Αριστεράς), με στόχο την παραπλάνηση των λαών ότι αρκεί να αλλάξουμε τους «κακούς» πολιτικούς και τις πολιτικές τους για να ανατρέψουμε τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση! Η *νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι ΣΥΣΤΗΜΙΚΟ φαινόμενο* και ανατρέπεται μόνο μέσα από την ανατροπή των θεσμών της, και ιδιαίτερα των ανοικτών και «απελευθερωμένων» αγορών κεφαλαίου, εργασίας και εμπορευμάτων και υπηρεσιών. Οι αγορές αυτές είναι αποτέλεσμα της δυναμικής της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς και επιβάλλονται σήμερα από τις ελίτ, είτε «ειρηνικά», μέσα από τους διεθνείς οργανισμούς που ελέγχουν (ΔΝΤ, ΕΕ κ.λπ.), ή ακόμη και με σφαγές (Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη), με στόχο την ένταξη κάθε χώρας σε αυτή. Στον γεωγραφικό χώρο μας, αυτό γίνεται μέσω της ΕΕ, και ήταν ακριβώς η ένταξή μας στην ΕΕ και στη συνέχεια στην ΟΝΕ και την Ευρωζώνη που οδήγησαν στην έκρηξη της χρόνιας καπιταλιστικής κρίσης της οικονομίας μας (η παγκόσμια οικονομική κρίση, αντίθετα με τις αποπροσανατολιστικές προσεγγίσεις «Μαρξιστών» και ρεφορμιστών, λειτούργησε μόνο ως καταλύτης της δικής μας κρίσης και όχι ως η αιτία της), τη σημερινή οικονομική καταστροφή και τη μετατροπή της χώρας, στη συνέχεια, σε προτεκτοράτο.

Όμως, ο στόχος αυτός είναι άρρηκτα δεμένος με την συστημική αλλαγή και, επομένως, συναρτάται απόλυτα με τον συσχετισμό δυνάμεων που θα επικρατεί αφού θα έχουν επιτευχθεί οι άμεσοι και μεσοπρόθεσμοι στόχοι, οι οποίοι δεν προϋποθέτουν συστημική αλλαγή, πέρα βέβαια από τα ριζοσπαστικά μέτρα που επιβάλλουν οι στόχοι που αποκλείουν, για παράδειγμα, παραγωγικές δραστηριότητες από πολυεθνικές, αλλά και μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις, πέρα από τις μικρομεσαίες ενώ θα ενισχυθούν –και σαν πρότυπο για το μέλλον– οι εναλλακτικές μορφές οικονομικής δραστηριότητας που ανέφερα. Τότε ο λαός θα αποφασίσει δημοκρατικά τι είδους συστημική αλλαγή θέλει (κεντρικό σχεδιασμό με κρατικιστικό σοσιαλισμό, Περιεκτική Δημοκρατία, ή κάποια μορφή ελευθεριακού σοσιαλισμού) και η μορφή απεξάρτησης από την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση θα πάρει ανάλογη μορφή με τη συστημική αλλαγή στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες που θα ήθελαν να κτίσουν μια νέα διεθνοποιημένη οικονομία βασιζόμενη στην αλληλεγγύη και την αμοιβαία βοήθεια.

Αλλά γιατί οι στόχοι του ΛΜ δεν πρέπει να προϋποθέτουν τη Λαϊκή

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Εξουσία και τη συστημική αλλαγή γενικότερα, όπως υποστηρίζει σχεδόν σύσσωμη η πραγματική αντισυστημική Αριστερά (στην οποία βέβαια δεν περιλαμβάνω τις συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ καθώς και όλες εκείνες τις δυνάμεις που αυτο-αποκαλούνται αντισυστημικές ενώ δεν βάζουν καν θέμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ! - δηλαδή, ανήκουν ουσιαστικά στην παγκοσμιοποιητική «Αριστερά»);

Η απάντηση βέβαια είναι διότι σήμερα όλοι παραδέχονται ότι δεν υπάρχουν επαναστατικές συνθήκες (έστω και αν υπάρχουν εξεγερσιακές συνθήκες), ούτε προβλέπονται για το προσεχές μέλλον, πράγμα που κάνει επιτακτική την ανάγκη ενός λαϊκού μετώπου με στόχους σαν τους παραπάνω *για να σταματήσουμε την οικονομική και κοινωνική καταστροφή, να βάλουμε τις βάσεις για μόνιμη έξοδο από την κρίση, αλλά και τα θεμέλια για συστημική ή επαναστατική αλλαγή.*

4. Ποιο το υποκείμενο του αγώνα;

Όσον αφορά πρώτα στο *κοινωνικό υποκείμενο,* τόσο στην Ελλάδα όσο και σε κάθε άλλη χώρα ενταγμένη στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, αυτό αποτελείται από όλα *τα θύματα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης,* όχι μόνο δηλαδή το προλεταριάτο, αλλά και τους ανέργους, τους υποαπασχολούμενους και περιθωριακά απασχολούμενους, τους φοιτητές που καταλήγουν να κάνουν οποιαδήποτε δουλειά διαθέσιμη, ακόμη και εντελώς άσχετη με τις σπουδές τους (εάν δεν αναγκαστούν να μεταναστεύσουν στο εξωτερικό), τους συνταξιούχους που καταδικάζονται σε συντάξεις πείνας, αλλά και όλους αυτούς που έχουν συνειδητοποιήσει την απάτη της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας», καθώς και την ανάγκη αυτοδιαχείρισης σε κάθε τομέα, και φυσικά αυτούς που βλέπουν την επερχόμενη οικολογική καταστροφή όσο συνεχίζεται η σημερινή «ανάπτυξη».

Τέλος, το *πολιτικό υποκείμενο* αυτού του αγώνα θα είναι βέβαια *το νέο Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης* που θα γίνει ο καταλύτης των εξελίξεων, κάτω από την αιγίδα του οποίου θα διεξαχθεί ένας μαζικός αγώνας για την επίτευξη των παραπάνω στόχων, βραχυπρόθεσμα για να επιτευχθεί η συνολική ανατροπή της σημερινής καταστροφικής αντεπανάστασης των ελίτ και μεσοπρόθεσμα για τη δημιουργία των βάσεων της οικονομικής αυτοδυναμίας.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

5. Γιατί Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης (ΜΕΚΕΑ);

Α. ΓΙΑΤΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ;

Διότι είναι τέτοια η αλληλεξάρτηση συμφερόντων της ντόπιας με αυτά της υπερεθνικής ελίτ, και των προνομιούχων στρωμάτων της αστικής τάξης στη χώρα μας με τα αντίστοιχα στρώματα στην ΕΕ, ώστε *μόνο αν ο απελευθερωτικός αγώνας στρεφόταν ενάντια στις ελίτ αυτές και τα αντίστοιχα προνομιούχα στρώματα θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις όχι μόνο για την μόνιμη έξοδο από την κρίση, αλλά και για την κοινωνική απελευθέρωσή μας*, δηλαδή για την πολιτική και οικονομική αυτο-διεύθυνσή μας σαν Λαού. Προφανώς δεν μιλάμε για Μέτωπο που θα περιλαμβάνει το 90-95% του Λαού όπως π.χ. το ΕΑΜ, γιατί το ποσοστό που αντιπροσωπεύουν τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα, οι «βολεμένοι» που είναι αποφασισμένοι να παλέψουν να μην χάσουν τα προνόμιά τους (τα οποία εκφράζονται μέσα από την ενσωμάτωση της χώρας στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την ΕΕ), είναι πολύ μεγαλύτερο από 5-10%. Κατά τη γνώμη μου είναι τουλάχιστον το 1/3 του Λαού.

Β. ΓΙΑΤΙ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ;

Διότι η Ελλάδα δεν έχει πια την παραμικρή οικονομική και πολιτική κυριαρχία, δηλαδή ούτε αυτή που είχε από της ίδρυσης του Ελληνικού κράτους. Πάντα είχαμε δικό μας νόμισμα και, επομένως, δική μας νομισματική καθώς και δημοσιονομική πολιτική, δηλαδή, ένα ελάχιστο επίπεδο οικονομικής κυριαρχίας, που ελεγχόταν βέβαια από μια σχετικά υποτελή (με διαβαθμίσεις ανάλογα με την περίοδο) ντόπια αστική ελίτ. Τώρα όμως έχουμε μια κυβέρνηση από καθαρά ανδρείκελα της Τρόικας που θα υπακούουν άμεσα την κάθε εντολή της για να εκταμιεύεται η εκάστοτε δόση ενός Χρέους που δεν πρόκειται (ούτε μπορεί πρακτικά, ακόμα και με εκτιμήσεις/αναλύσεις κατεστημένων οικονομολόγων στο εξωτερικό) να ξεπληρωθεί ποτέ, ιδιαίτερα μέσα στην ΕΕ. Άλλωστε με την *Οικονομική και Πολιτική Ένωση* που ετοιμάζουν, η Ελλάδα θα χάσει για πάντα την οικονομική κυριαρχία της.

Επομένως, η δημιουργία των προϋποθέσεων οικονομικής αυτοδυναμίας από μια κυβέρνηση Λαϊκής Ενότητας είναι αναγκαία για την πραγματική εθνική απελευθέρωση. Αυτό σημαίνει *ότι η Εθνική Απελευθέρωση είναι συνέπεια της Κοινωνικής και όχι το αντίστροφο, όπως υποστηρίζουν διά-*

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

φορες εθνικιστικές και «πατριωτικές» δυνάμεις. Τα λαϊκά στρώματα δεν έχουν τα ίδια συμφέροντα με τις ελίτ και τα προνομιούχα στρώματα, που άλλωστε στηρίζουν τη σημερινή κοινοβουλευτική Χούντα.

Το Μέτωπο, επομένως, δεν μπορεί να είναι απλά μέτωπο εθνικής απελευθέρωσης όπως το παλαιό. *Σήμερα η εθνική απελευθέρωση ή είναι και κοινωνική απελευθέρωση, ή είναι απάτη.* Γι' αυτό και οι καλοπροαίρετοι μέσα στην *«Πατριωτική Αριστερά»* αν δεν συνειδητοποιήσουν τον κοινωνικό χαρακτήρα των απαιτούμενων επαναστατικών αλλαγών και παραμείνουν σε δήθεν εθνικιστικές (αν όχι και ύποπτες) ανοητολογίες του τύπου ότι πρέπει να μείνουμε στην ΕΕ για να μας προστατεύσει από την Τουρκία κ.λπ. (τη στιγμή που ήδη έχουμε χάσει την εθνική κυριαρχία μας όχι από την Τουρκία αλλά από την ΕΕ!) δεν έχουν θέση στο νέο Μέτωπο. Απαιτείται, δηλαδή, το κτίσιμο μιας πλατιάς αντισυστημικής συμμαχίας, που θα στοχεύει όχι μόνο στην εθνική απελευθέρωση, αλλά *θα θέτει και τις βάσεις* για την κοινωνική απελευθέρωση στο μέλλον. Όμως, το νέο Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης δεν σημαίνει απλώς την «ενότητα της αντί-Μνημονιακής Αριστεράς», την καραμέλα που πιπιλίζει μεγάλο μέρος της ρεφορμιστικής Αριστεράς, με την υποστήριξη των ΜΜΕ. Το θέμα δεν είναι να αντικαταστήσουμε ένα «κακό» Μνημόνιο με ένα «καλό», αλλά να μην έχουμε κανένα Μνημόνιο να καθορίζει τις τύχες μας, τώρα αλλά και στο μέλλον, και αυτό είναι αδύνατο να γίνει όσο η χώρα είναι ενσωματωμένη στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, μέσω της ΕΕ. *Η ενότητα της Αριστεράς, επομένως, έχει νόημα μόνο αν στηρίζεται σε κοινούς στόχους και μέσα για την επίτευξή τους, που στοχεύουν στα ΣΥΣΤΗΜΙΚΑ αίτια της πρωτοφανούς σημερινής Κοινωνικής αλλά και Εθνικής εξάρτησης, πραγματικά θα μας βγάλουν οριστικά από την κρίση* - και αυτή ακριβώς την ενότητα προτείνουμε.

6. Ποιες θα είναι οι συνιστώσες του Μετώπου;

Η σύμπηξη του Λαϊκού Μετώπου Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης από πολιτικές δυνάμεις και ανένταχτους που θα αποδέχονταν τους παραπάνω στόχους για την μόνιμη έξοδο από την καταστροφική κρίση και την οικοδόμηση μιας αυτοδύναμης οικονομίας, σαν το πρώτο βήμα στην μακροπρόθεσμη οικοδόμηση μιας απελευθερωτικής κοινωνίας, θα αποτελούσε αποφασιστικό βήμα στη δημιουργία τόσο των υποκειμενικών συνθηκών, όσο και του πολιτικού υποκειμένου.

Σε αυτό το Μέτωπο θα πρέπει να μετέχουν, επομένως, όλες οι αντισυ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στημικές δυνάμεις (είτε είναι οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις, είτε συνδικάτα και σύλλογοι, είτε ανένταχτοι), αλλά και όλα τα λαϊκά στρώματα που είναι θύματα της κρίσης και της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης γενικότερα, προϋποτιθεμένου βέβαια ότι θα δεσμεύονταν από τους παραπάνω στόχους για την πραγματοποίηση των επαναστατικών αλλαγών που προτείνουμε. Εννοείται ότι οι συνιστώσες πολιτικές δυνάμεις θα διατηρούσαν την *ιδεολογική και οργανωτική αυτονομία τους* ως προς την μελλοντική μορφή κοινωνίας που επιδιώκει η καθεμία και, επομένως, η δέσμευση όλων των συνιστωσών θα ήταν μόνο στους συγκεκριμένους στόχους που αφορούν τα στάδια οικοδόμησης μιας αυτοδύναμης οικονομίας, ενώ για την τελική μορφή της απελευθερωτικής κοινωνίας θα αποφασίσει ο επαναστατημένος λαός στο μέλλον. Επομένως, το Μέτωπο αυτό προϋποθέτει ιδεολογικές και πολιτικές διαφορές μεταξύ των συνιστωσών του εφόσον όμως όλες θα δεσμευόντουσαν από τους στόχους αυτούς.

7. Μορφές δράσης του Μετώπου

Α. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ

Το Μέτωπο θα έπρεπε να ξεκινήσει μια εκστρατεία με εκδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα που θα εξηγούσαν γιατί χωρίς την άμεση έξοδο από την ΕΕ (και όχι απλά την Ευρωζώνη) και τα άλλα μέτρα που προτείνουμε, δεν είναι δυνατή ούτε η μόνιμη έξοδος από την κρίση ούτε η αποδέσμευση από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Η μαζική αυτή εκστρατεία θα έπρεπε να συνοδεύεται από τη δημιουργία εναλλακτικών ΜΜΕ που θα απομυθοποιούσαν και θα κατέρριπταν την συστημική προπαγάνδα (εναλλακτικά έντυπα, ραδιόφωνα, κανάλια, διαδικτυακά μέσα κ.λπ.).

Β. ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ

Οργάνωση όλων των ενδιαφερομένων κατά τόπους και σε εθνικό επίπεδο σε *λαϊκομετωπικούς πυρήνες* που θα οργανωνόντουσαν άμεσο-δημοκρατικά, και ακόμη και τα μέλη ήδη υπαρχουσών πολιτικών οργανώσεων θα μετείχαν σε αυτούς τους πυρήνες σαν μέλη του ΛΜ και όχι σαν οργανώσεις. Οι πυρήνες αυτοί θα μπορούσαν να αναπτύσσονται γεωγραφικά (πόλεις/γειτονιές/χωριά κ.λπ.) ή στον τόπο δουλειάς, εκπαίδευσης κ.λπ. Όλοι αυτοί οι πυρήνες, και ανάλογα με την αριθμητική δύναμη των μελών τους, θα έπρεπε να συνομοσπονδιοποιούνται στο περιφερειακό επίπεδο και από εκεί στο εθνικό, στέλνοντας εντολοδόχους στα συνομοσπονδιακά όργανα που θα ήταν ανακλητοί.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Γ. ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ

Οι μορφές του αγώνα για την επίτευξη αυτών των στόχων θα κυμαίνονταν από ένα κίνημα άγριων απεργιών από κάτω, που θα ξεπερνούσαν τις συνδικαλιστικές ηγεσίες (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ κ.λπ.) –οι οποίες δεν διανοούνται να θέσουν στόχους σαν τους παραπάνω– μέχρι τις καταλήψεις και, το κυριότερο, την οργανωμένη μαζική άρνηση πληρωμών των χαρατσιών, την άρνηση εφαρμογής περικοπών στην Υγεία, Εκπαίδευση κ.λπ. Το Μέτωπο θα μπορούσε να παίξει καθοριστικό ρόλο σε αυτή τη διαδικασία, συντονίζοντας και πολιτικοποιώντας τις απεργίες και άλλες κινητοποιήσεις διαφόρων κλάδων, που θα κλιμακώνονταν σε επαναλαμβανόμενες ανά εβδομάδα 48ωρες απεργίες, οι οποίες θα παρέλυαν την οικονομική και κοινωνική ζωή της Χώρας, και θα οδηγούσαν στον εξαναγκασμό της νέας διακομματικής Χούντας για άμεσες εκλογές.

Στόχος: η εκλογή κυβέρνησης ΛΜ που θα ήταν δεσμευμένη να βάλει σε άμεση εφαρμογή το παραπάνω πρόγραμμα και *να αρχίσει τη διαδικασία για Συντακτική Συνέλευση που θα αποφάσιζε και τη μορφή συστημικής αλλαγής.*

Β. ΟΙ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ 2014

Ετεροκαθορισμός Ευρωπαϊκού τύπου

Οι επερχόμενες εκλογές, τόσο για μια θέση στο πλουσιότερο καφενείο (αφού ούτε καν νομοθετεί!) της Ευρώπης, το Ευρωκοινοβούλιο, που αποτελεί τον πιο άνετο τρόπο πλουτισμού για τους αιρετούς καφενόβιους, όσο και οι τοπικές εκλογές δεν έχουν βέβαια καμιά σημασία από Πολιτική άποψη, εάν με τον όρο «Πολιτική» εννοήσουμε την κλασική έννοια της Πολιτικής ως τον αυτοκαθορισμό των πολιτών. Το ίδιο άλλωστε ίσχυε ανέκαθεν για κάθε θεσμό της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας» και ισχύει ακόμη περισσότερο σήμερα, όπου όλη η οικονομική και πολιτική εξουσία είναι συγκεντρωμένη σε ελάχιστα χέρια.

Εάν δηλαδή, σε μια αντιπροσωπευτική δημοκρατία υπήρχε μια έμμεση σχέση των ελίτ, που ασκούσαν την εξουσία, με το κοινωνικό σύνολο που υποτίθεται εκπροσωπούσαν, στην περίπτωση μιας χώρας ενσωματωμένης στη Νέα Διεθνή Τάξη δεν υπάρχει ούτε αυτή η έμμεση σχέση. Και αυτό διότι η ίδια η ψήφος μέσω της οποίας υλοποιείται η σχέση αυτή, δεν καθο-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρίζεται στην πραγματικότητα από κάποια διαδικασία «εκλογής» (που και η ίδια είναι βέβαια μη γνήσια δημοκρατική διαδικασία), αλλά μέσα από τις «αόρατες» δυνάμεις της αγοράς που στην πραγματικότητα ελέγχονται από άλλες πολύ ορατές δυνάμεις (πολυεθνικές επιχειρήσεις), ή τις οικονομικές ελίτ γενικότερα. Οι οικονομικές αυτές δυνάμεις εκφράζονται πάλι έμμεσα, μέσω π.χ. των ΜΜΕ (που παίζουν σαφώς ρόλο χειραγώγησης των ψηφοφόρων), ή ακόμη και των στημένων δημοσκοπήσεων (καλή ώρα!).

Έτσι, στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία που πολιτικά εκφράζεται μέσα από κοινοβουλευτικές Χούντες, δράκες πολιτικών και τεχνοκρατών συγκεντρώνουν στα χέρια τους την πολιτική εξουσία, την οποία ασκούν για χάρη των οικονομικών και πολιτικών δυνάμεων που, στην πραγματικότητα, τους «επέλεξαν» για τον ρόλο αυτό, ενώ ο λαός, με κατάλληλη χειραγώγηση, απλώς επικυρώνει τις επιλογές αυτές (βλ. ακραίο παράδειγμα το «Ποτάμι»). Το περιεχόμενο της εξουσίας τους έγκειται επομένως στην απλή εφαρμογή των εντολών των πραγματικών εντολέων τους, οι οποίοι βέβαια δεν έχουν καμία σχέση με τον λαό.

Η ΕΕ είναι ένα από τα πιο χτυπητά παραδείγματα ετερο-καθορισμού σήμερα. Οι οικονομικές αποφάσεις δεν παίρνονται, βέβαια, από τους διαφόρους Μπαρόζο, Ρομπάι κ.λπ. (τους οποίους άλλωστε κανένας Λαός δεν εξέλεξε), αλλά ούτε και από επαγγελματίες πολιτικάντηδες τύπου Μέρκελ, Ολάντ κ.λπ., οι οποίοι απλώς υλοποιούν τα σχέδια αόρατων στο ευρύ κοινό σωμάτων από συμβουλάτορες των οικονομικών ελίτ, που τους πλαισιώνουν. Και ανάλογα ασφαλώς συμβαίνουν με τις πολιτικές αποφάσεις, τις οποίες δεν τις παίρνει φυσικά η κάθε ανεκδιήγητη λαίδη Άστον, που υποτίθεται παίρνει για λογαριασμό μας κρίσιμες αποφάσεις εξωτερικής πολιτικής, ούτε πολύ περισσότερο οι υφιστάμενοι επαγγελματίες πολιτικάντηδες όλων αυτών, τύπου Σαμαρά, Βενιζέλου κ.λπ.

Εάν όμως κάποτε τα λαϊκά στρώματα είχαν την πολυτέλεια, ακόμη και μέσα σε αυτό το σύστημα ετερο-καθορισμού, να εκφράζουν τουλάχιστον την αντίθεσή τους (ή στην περίπτωση της σημερινής οικονομικής καταστροφής, την αγανάκτησή τους) μέσα από την Αριστερά, σήμερα δεν διαθέτουν ούτε αυτή τη δυνατότητα. Και αυτό, γιατί η σημερινή Αριστερά για να αναδειχθεί ως τέτοια, πρέπει να προβληθεί μέσα από τα ΜΜΕ κ.λπ. που ελέγχουν οι ελίτ αυτές, δηλαδή, πρέπει προηγουμένως να έχει δεχθεί τους «κανόνες του παιχνιδιού» που έχουν οι ίδιες καθορίσει. Σε κάθε χώρα της Ευρωζώνης για παράδειγμα, η ΕΕ ξοδεύει τεράστια ποσά για επιχορηγήσεις ΜΜΕ κ.λπ. ώστε να εξασφαλίζεται η μαζική προβολή όσων δέχονται τους κανόνες του παιχνιδιού (παραμονή στην ΕΕ), αλλά και να θάβεται κα-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νονικά κάθε φωνή που θέτει θέμα άμεσης εξόδου από αυτήν. Αν κάποιες φωνές αφήνονται ν' ασκούν πραγματική αντιπολίτευση, ώστε το σύστημα αυτό να εξασφαλίζει κάποια αξιοπιστία, αυτές είναι φωνές στη πραγματικότητα ανώδυνες γι' αυτό, που μπορεί μεν να ζητούν έξοδο από την ΕΕ, αλλά στο απώτατο μέλλον, όταν θα έχουν αποκτήσει την εξουσία μέσα από σοσιαλιστική επανάσταση, εθνική ή πανευρωπαϊκή, αν όχι παγκόσμια !

Στις σημερινές εκλογές, είναι φανερό ότι εάν τα κόμματα εξουσίας (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ) επανεκλεγούν στις κοινοβουλευτικές εκλογές, για τις οποίες οι τωρινές εκλογές αποτελούν πρόκριμα, και σχηματίσουν κυβέρνηση είτε μόνα τους, είτε μαζί με τα δεκανίκια τους (Ποτάμια, Οικολογικά-Πράσινα...άλογα κ.λπ.), θα συνεχίσουν την ίδια πολιτική «ανάπτυξης». Μια πολιτική, που απλώς θα μετατρέψει κάποιους άνεργους σε «απασχολήσιμους» με μηδενικά συμβόλαια εργασίας και μισθούς επιβίωσης (όπως ήδη γίνεται σε ΗΠΑ, Βρετανία και λοιπά «ανεπτυγμένα» κράτη), ενώ η ανισότητα και η φτώχεια θα διογκώνονται συνεχώς, τα παιδιά θα φοιτούν σε εξαθλιωμένα εκπαιδευτικά ιδρύματα που θα παράγουν «εργαλεία» για την παραγωγική μεγα-μηχανή και τα νοσοκομεία θα φροντίζουν να ξεφορτώνονται αυτούς που λόγω ηλικίας ή φυσικής κατάστασης δεν προσφέρουν πια τίποτα θετικό στην παραγωγή. Και όλοι μαζί, απασχολήσιμοι και απασχολούμενοι θα αποβλακώνονται με την υπό-κουλτούρα του Χόλλυγουντ, των τηλεοπτικών σήριαλ και της Γιουροβίζιον, με πολλές δόσεις των –ελεύθερων πια στην πράξη– ναρκωτικών. Έτσι, ο νέος καταναλωτισμός της «απο-ανάπτυξης» θα αντικαταστήσει τον καταναλωτισμό της μαζικής ανάπτυξης των προηγούμενων μεταπολεμικών δεκαετιών, «δικαιώνοντας» και τους συστημικούς οικολόγους της απο-ανάπτυξης!

Και, φυσικά, δεν υπάρχει σωτηρία στην απατηλή λύση «να φύγουν αυτοί» και να βγουν κόμματα μιας ενσωματωμένης «Αριστεράς» που δεν αμφισβητεί το ίδιο το κλουβί (την ΕΕ), αλλά μόνο το χρώμα του (μπλε, πράσινο ή ροζ (ΣΥΡΙΖΑ), ή, το πολύ, το είδος του κλειδιού για να μπαίνει κάποιος στο κλουβί (δηλ. το Ευρώ - ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Πλάνο Β, ΕΠΑΜ κ.λπ.). Με άλλα λόγια, όπως έχω προσπαθήσει να δείξω επανειλημμένα στο παρελθόν, μόνο ο αυτοκαθορισμός με την έννοια της οργάνωσης «από κάτω» ενός παλλαϊκού Μετώπου Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης θα μπορούσε να επιβάλλει τις απαιτούμενες ριζικές αλλαγές. Δηλαδή, την αποδέσμευση από τους θεσμούς της ΝΔΤ (ΠΟΕ, ΝΑΤΟ κ.λπ.), την άμεση έξοδο από την ΕΕ, την μονομερή διαγραφή του Χρέους και την κατάργηση όλων των Μνημονίων και των συναφών Νόμων, για να προχωρήσουμε σε ένα μέσο-μακροπρόθεσμο πρόγραμμα ριζικής ανοικοδόμησης της παρα-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

γωγικής δομής, με βάση την αρχή της οικονομικής αυτοδυναμίας, στο δρόμο για την πραγματική έξοδο από την οικονομική και κοινωνική καταστροφή που αντιμετωπίζουμε σαν λαός σήμερα.

(*Ελευθεροτυπία*, 18/5/2014)

Πανευρωπαϊκό Δημοψήφισμα ενάντια στην ΕΕ

Οι εκλογές της 25 Μάη θα μείνουν ιστορικές για το πανευρωπαϊκό κύμα ενάντια στην ΕΕ που, σύμφωνα με όλες τις προβλέψεις, θα βγάλουν ως αποτέλεσμα. Εάν, παρά τον πακτωλό κονδυλίων που ξόδεψε η ΕΕ και τον μαζικό και απόλυτο έλεγχο των ΜΜΕ, τελικά σχεδόν το 1/3 των Ευρωπαίων πολιτών καταφέρει να ρίξει καθαρή ψήφο ενάντια στην ΕΕ –που αποτελεί τον κύριο εκφραστή της Νέας Διεθνούς Τάξης (ΝΔΤ) στον γεωγραφικό χώρο μας– αυτό θα είναι μια ιστορική επιτυχία των λαών της Ευρώπης. Μιλώ για «καθαρή» ψήφο ενάντια στην ΕΕ (σαν αυτή που φαίνεται θα ρίξουν οι ψηφοφόροι στη Γαλλία, όπου μόνο το 39% θεωρεί θετική τη συμμετοχή στην ΕΕ!), για να την διακρίνω από τις απατηλές απομιμήσεις της. Δηλαδή, τη ψήφο σε κόμματα της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», όπου ανήκει και ο ΣΥΡΙΖΑ, που καταδικάζουν την «ΕΕ της Μέρκελ», λες και θα μπορούσε να υπάρξει και άλλη ΕΕ που θα εφάρμοζε διαφορετικές πολιτικές από αυτές που επιβάλλει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση! Όμως τότε, γιατί άραγε η ΕΕ πολύ πριν την Μέρκελ, επέβαλλε με τις συμφωνίες Μάαστριχτ, Λισσαβόνας κ.λπ. τις ίδιες αυτές πολιτικές που εφάρμοσαν πιστά οι Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, ήδη από την δεκαετία του '90, δηλαδή:

- την δραστική συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους, με τον διαρκή στραγγαλισμό των κοινωνικών δαπανών (Υγεία, Παιδεία, συντάξεις κ.λπ.);
- την ριζική αποδιάρθρωση του ευρύτερου δημοσίου τομέα μέσα από το ξεπούλημα κάθε εθνικοποιημένης επιχείρησης;
- την απελευθέρωση (δηλαδή την ελαστικοποίηση) της αγοράς εργασίας, μέσα από την ουσιαστική κατάργηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων;
- το άνοιγμα της ίδιας αγοράς που έχει δημιουργήσει μαζικά μεταναστευτικά ρεύματα από την περιφέρεια της ΕΕ προς τα μητροπολιτικά κέντρα, τα οποία συμπιέζουν τους μισθούς παντού προς όφελος των κερδών;
- την γενική απελευθέρωση των αγορών κεφαλαίου που επιτρέπει στις πολυεθνικές που κυβερνούν σήμερα την παγκόσμια οικονομία, να επι-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

βάλλουν τον σημερινό εργασιακό Μεσαίωνα και το πετσόκομμα των μισθών, με την απειλή να μετακομίσουν σε άλλους επενδυτικούς «παραδείσους» (τύπου Ινδίας, Κίνας κ.λπ.);

• την απελευθέρωση των αγορών εμπορευμάτων (αγαθών και υπηρεσιών), δήθεν για να βοηθήσουν τους καταναλωτές, κατακλύζοντας τις αγορές με εισαγόμενα προϊόντα από επενδυτικούς «παραδείσους» - πράγμα που σημαίνει μαζική ανεργία (ή την συγκάλυψή της με «συμβόλαια μηδενικών ωρών», όπου ο εργαζόμενος είναι στο απόλυτο έλεος του εργοδότη αν και πότε θα εργαστεί) και φτώχεια για τους πολλούς, προς όφελος των λίγων ευνοημένων από την παγκοσμιοποίηση;

Και για να έλθουμε στην Ελλάδα, είναι αλήθεια ή ψέματα ότι οι παραπάνω «ελευθερίες» που μας επέβαλλε η ΕΕ οδήγησαν:

• στην αποδιάρθρωση του αγροτικού τομέα, όπου είχαμε αυτοδυναμία σε πολλά βασικά προϊόντα πριν από την ένταξή μας, και στην μαζική ερήμωση της υπαίθρου, καθώς και στο κλείσιμο της δασμοβίωτης βιομηχανίας μας, με αποτέλεσμα να εισάγουμε σήμερα σχεδόν τα πάντα;

• στην «παγίδα του Χρέους» στην οποία μπήκε η Ελλάδα ήδη από την πρώτη δεκαετία της ένταξής μας, εφόσον η αυξανόμενη κατανάλωση χωρίς αντίστοιχη παραγωγική δομή, αναγκαστικά καλυπτόταν από τις φθηνές εισαγωγές;

• στην Χρεοκοπία, όταν την προηγούμενη δεκαετία πολλαπλασιάσαμε τον δανεισμό μας, χάρη στο ισχυρό νόμισμα που μας έδωσαν οι «εταίροι» μας, παίρνοντας για αντάλλαγμα κάθε ίχνος οικονομικής και επομένως εθνικής κυριαρχίας μας, με αποτέλεσμα σήμερα η χώρα μας να είναι ένα καθαρό προτεκτοράτο της ΕΕ και της Υ/Ε;

Όλα αυτά σημαίνουν ότι ακόμη και αν αύριο μας χάριζε κάποια «καλή» Μέρκελ όλο το Χρέος, θα ήταν ζήτημα ελαχίστου χρόνου να επανέλθουμε στην ίδια παγίδα του Χρέους, όσο οι αγορές μας είναι ανοικτές και απελευθερωμένες και η παραγωγική δομή κατεστραμμένη. Απλώς τότε οι νέες πολιτικές λιτότητας θα είχαν στόχο την αναγκαστική προσαρμογή των καταναλωτικών δαπανών στα τουριστικά έσοδα, την μόνη, σχετικά σίγουρη, πηγή εσόδων μας.

Για όλους αυτούς τους λόγους αποτελεί εξαπάτηση του λαού να αποκρύπτει σύσσωμη η Αριστερά μας (εκτός του ΚΚΕ), την πραγματική αιτία της σημερινής καταστροφής –δηλαδή την ίδια την ένταξή μας στην ΕΕ– και να μέμφεται απλώς τις πολιτικές λιτότητας, τα Μνημόνια, το Χρέος, την κακή διαχείριση του κ.λπ. Άλλοι πάλι (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΠΑΜ κ.λπ.), αντί να εξηγούν στον λαό ότι η βασική αιτία της καταστροφής είναι η ένταξή

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μας στην ΕΕ και η παγκοσμιοποίηση, μιλούν απλά για έξοδο από το Ευρώ (που από μόνη της τελικά θα ήταν επίσης καταστροφική, όπως άλλωστε και η δραχμή στο παρελθόν), και για «απεμπλοκή» ή «ρήξη» με την ΕΕ, σε τρία τέρμινα, χωρίς βέβαια να αναφέρονται καν στην παγκοσμιοποίηση που είναι η απώτερη αιτία των πολιτικών της ΕΕ! Τέλος, οι διάφοροι οικολόγοι οδύρονται για το ξεπούλημα των παραλιών μας, λες και δεν είναι οι ίδιες οι πολιτικές της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που υλοποιεί η ΕΕ (στο όνομα της οποίας οι ίδιοι πίνουν αγιασμό!) που επιβάλλει το γενικό ξεπούλημα, όχι βέβαια μόνο σε εμάς αλλά και σε κάθε Ευρωπαϊκό λαό που διαθέτει «εκμεταλλεύσιμες» παραλίες (Ιταλία, Ισπανία κ.λπ.).

Είναι αυτή ακριβώς η χρεοκοπία της Αριστεράς, καθώς και το γεγονός ότι ακόμη δεν έχουν οργανωθεί «από κάτω» παλλαϊκά Μέτωπα Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης (με στόχο την έξοδο από την ΕΕ και την οικονομική αυτοδυναμία, στο πλαίσιο νέων οικονομικών Ενώσεων, εθνικά και οικονομικά κυρίαρχων λαών), αυτό που οδηγεί τα λαϊκά στρώματα σε κόμματα που υιοθετούν άμεσα ή έμμεσα αντί-ΕΕ στάση. Οι ελίτ, μαζί με την «Αριστερά», ονομάζουν τα κόμματα αυτά «λαϊκίστικα», ακροδεξιά κ.λπ., αλλά τα λαϊκά στρώματα που στρέφονται σε αυτά δεν το κάνουν βέβαια γιατί ξαφνικά έγιναν «φασίστες», όπως βολεμένοι «αριστεροί» θρασύτατα τους χαρακτηρίζουν. Μολονότι σε κάποια από τα κόμματα αυτά υπάρχουν Ισλαμοφοβικές και ρατσιστικές τάσεις, τα λαϊκά στρώματα έλκονται βασικά από αυτά γιατί αντιμετωπίζουν πρόβλημα επιβίωσης στη ΝΔΤ και την ΕΕ, στην οποία η Αριστερά (που κάποτε τα εκπροσωπούσε) είναι σήμερα πλήρως ενσωματωμένη.

(*Ελευθεροτυπία*, 25/5/2014)

Η εξέγερση των θυμάτων της παγκοσμιοποίησης

Όταν την περασμένη Κυριακή έγραφα σε αυτήν τη στήλη ότι «οι εκλογές της 25ης του Μάη θα μείνουν ιστορικές για το πανευρωπαϊκό κύμα ενάντια στην ΕΕ» ούτε και εγώ περίμενα το μέγεθος του πολιτικού σεισμού που θα ακολουθούσε. Ότι, δηλαδή, στις δύο μεγαλύτερες Ευρωπαϊκές οικονομίες μετά την Γερμανική (Βρετανική, Γαλλική), θα έρχονταν πρώτα τα κόμματα εκείνα που έθεταν καθαρά θέμα εξόδου από την ΕΕ με ποσοστά 25-30% των ψηφοφόρων, και ότι σχεδόν σε όλες τις άλλες χώρες στην Ένωση (εκτός από «προοδευτικά λουλούδια» σαν τη Πολωνία και τις Βαλ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τικές χώρες που ασχολούνται με τη σφαγή του Ουκρανικού λαού υπό τις ευλογίες της ΕΕ) παρόμοια κόμματα θα συγκέντρωναν πρωτόγνωρα αντί-ΕΕ ποσοστά. Δηλαδή, ποσοστά που φανέρωναν μια μαζική εξέγερση των θυμάτων της παγκοσμιοποίησης ενάντια στον κύριο εκφραστή στην Ευρώπη της Νέας Διεθνούς Τάξης της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Δυστυχώς, η χώρα μας δεν μετείχε σε αυτήν την εξέγερση, χάρη στην εξαπάτηση της ενσωματωμένης «Αριστεράς» που γιορτάζει σήμερα τη «νίκη» της να καταφέρει να αποπροσανατολίσει μεγάλο τμήμα από τα λαϊκά στρώματα ως προς το ότι η αιτία της καταστροφής τους δεν είναι η ίδια η ΕΕ, αλλά οι «κακές» πολιτικές των «κακών» Μέρκελ κ.λπ. Και σε αυτήν την εξαπάτηση συμμετείχε σύσσωμη η «Αριστερά» (εκτός ΚΚΕ) και τα παρακλάδια της, αφού κανένα από τα κόμματά της (ΣΥΡΙΖΑ) και κομματίδια (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΠΑΜ, Πλάνο Β κ.λπ.) δεν τόλμησε να εντοπίσει τα αίτια της καταστροφής στην ίδια την ένταξή μας στην ΕΕ, και είτε ζητούσαν να μετατραπεί η ΕΕ σε «καλή» και να μας χαρίσει μεγάλο τμήμα του Χρέους ή το πολύ να βγούμε από την Ευρωζώνη αλλά να μείνουμε στην ΕΕ για ακαθόριστο διάστημα - γεγονός που δεν θα ακύρωνε βέβαια τις βασικές «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις» που πέρασαν τα Μνημόνια και οδήγησαν στη σημερινή εξαθλίωση.

Η εξήγηση για τη λαϊκή στάση στην Ελλάδα δεν είναι δύσκολο να βρεθεί γιατί υπάρχει η αντίστοιχη Ευρωπαϊκή (αλλά και Λατινοαμερικανική!) εμπειρία: από τη στιγμή που η εξαθλίωση έχει γενικευθεί στα λαϊκά στρώματα, χάνεται και κάθε εμπιστοσύνη στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι για την δυνατότητά του να δώσει πραγματική αλλαγή στη μοίρα τους και έτσι μεγάλο ποσοστό από τα στρώματα αυτά παύει να μετέχει στην εκλογική διαδικασία. Η συνέπεια είναι το εκλογικό αποτέλεσμα να καθορίζεται τελικά από ποσοστό λιγότερο του 60% των ψηφοφόρων, που αποτελείται βασικά από τους βολεμένους και μισοβολεμένους της παγκοσμιοποίησης, και ένα μικρό τμήμα των θυμάτων της. Όμως, είναι αυτά ακριβώς τα λαϊκά στρώματα, στις φτωχογειτονιές και εργατικές συνοικίες της Ευρώπης που σήμερα, για πρώτη φορά, προσέλκυσαν στη κάλπη τα κόμματα που η χρεοκοπημένη «Αριστερά» (μαζί με το σύστημα!) ονομάζει από ρατσιστικά και ακροδεξιά μέχρι φασιστικά. Φυσικά, τα λαϊκά αυτά στρώματα που σήμερα είναι σχεδόν το 1/3 του Ευρωπαϊκού πληθυσμού δεν είναι ούτε ρατσιστικά, ούτε φασιστικά, αλλά απλώς εκφράζουν την αγανάκτησή τους για μια ενσωματωμένη στο σύστημα «Αριστερά» και απαιτούν το δικαίωμα αυτοκαθορισμού που τους στέρησε η Ευρώπη των ελίτ και της διαπλεκόμενης Αριστεράς.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Απαιτούν, δηλαδή, το δικαίωμα να επιβάλλουν κοινωνικούς ελέγχους στις αγορές που σήμερα ελέγχουν μερικές εκατοντάδες πολυεθνικές επιχειρήσεις, κάτω από τον μανδύα της ελευθερίας κίνησης κεφαλαίου, εργασίας και εμπορευμάτων. Έτσι, τα λαϊκά στρώματα στρέφονται κατά της μετανάστευσης, όχι βέβαια γιατί έγιναν ξαφνικά ρατσιστές, ενώ τόσα χρόνια δεν είχαν πρόβλημα με τους μετανάστες που είναι επίσης (και μάλιστα χειρότερα) θύματα της παγκοσμιοποίησης, αλλά γιατί βλέπουν τους εξαθλιωμένους μετανάστες να γίνονται «εκούσια» θύματα αδίστακτων εργοδοτών και να καταργούν στην πράξη δικαιώματα που είχαν κατακτήσει οι εργαζόμενοι με αιματηρούς συχνά αγώνες τα προηγούμενα 100 χρόνια. Και στρέφονται κατά της «ελευθερίας» κίνησης κεφαλαίου και εμπορευμάτων γιατί είναι ακριβώς αυτές οι ελευθερίες που αποτελούν την βασική αιτία της μαζικής ανεργίας τόσο των εργατών που αν δεν δεχτούν τον οικονομικό στραγγαλισμό τους χάνουν και την ίδια τη δουλειά τους, όσο και των αγροτών και των βιοτεχνών που βλέπουν να συνθλίβονται από τη πλημμύρα των εισαγομένων προϊόντων από «παραδείσους» της Νέας Τάξης (Ινδία, Κίνα κ.λπ.) όπου οι εργαζόμενοι αμοίβονται με μισθούς επιβίωσης. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που τα λαϊκά στρώματα στην Ευρώπη (εκτός Ελλάδος, παρόλο που έχει υποστεί περισσότερα από οποιοδήποτε άλλον Ευρωπαϊκό λαό από την ΕΕ!) στρέφονται κατά της ίδιας της ΕΕ που καθιερώνει τις «ελευθερίες» αυτές σε βάρος της εργασίας και της ίδιας της ζωής τους. Και, φυσικά, κανένας ΣΥΡΙΖΑ δεν θα καταργούσε αυτές τις «ελευθερίες» που ορίζουν την ίδια την παγκοσμιοποίηση, τις οποίες ποτέ δεν αμφισβήτησε!

Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι η μόνη λύση είναι ένας στείρος εθνικισμός όπως υποστηρίζουν πολλά από τα κόμματα που προσέλκυσαν τα λαϊκά στρώματα τα οποία αποτελούν τα θύματα της παγκοσμιοποίησης. Και αυτή είναι η ουσία της χρεοκοπίας της ενσωματωμένης Αριστεράς που αυτό-καταδικάστηκε παντού στην ουσιαστική ανυπαρξία - εκτός Ελλάδος βέβαια, όπου οι Ευρωπαϊκές εξελίξεις έρχονται συνήθως με καθυστέρηση κάμποσων χρόνων! Διότι εάν υπήρχε μια Αριστερά άξια του ονόματός της, αντί να κάνει «αντιφασιστικά» μέτωπα με τα κόμματα της Κοινοβουλευτικής Χούντας ενάντια στα λαϊκά στρώματα, που δικαιολογημένα την εγκατέλειψαν, θα έκανε μέτωπο με τα ίδια τα λαϊκά στρώματα, όπως αυτός ήταν ο ιστορικός ρόλος της. Δηλαδή, ένα παλλαϊκό Μέτωπο ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και την ΕΕ, για την εθνική και κοινωνική απελευθέρωση, μέσα από ένα πρόγραμμα ανασυγκρότησης της παραγωγικής δομής, με βάση την οικονομική αυτοδυναμία και την εθνική και οικονομική κυριαρ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

χία. Στη συνέχεια, χώρες στο ίδιο επίπεδο ανάπτυξης με την Ελλάδα θα μπορούσαν να ενωθούν σε οικονομικές ενώσεις κυρίαρχων κρατών με αυτοδύναμες οικονομίες που θα επέβαλλαν κοινωνικούς ελέγχους στις αγορές, έξω βέβαια από τον ΠΟΕ, το ΝΑΤΟ κ.λπ., με στόχο την προστασία της εργασίας και του περιβάλλοντος, σε ένα νέο πραγματικό διεθνισμό αντί για τον σημερινό ψευδό-διεθνισμό των βολεμένων της «Αριστεράς» μέσα στην ΕΕ.

(*Ελευθεροτυπία*, 1/6/2015)

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 9

ΤΟ ΦΙΑΣΚΟ ΤΗΣ ΑΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΤΙΚΗΣ «ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ» ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Α. ΠΩΣ ΦΘΑΣΑΜΕ ΣΤΟ ΠΙΣΩΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Η καλή ημέρα από το πρωί φαίνεται: Οι 100 πρώτες ώρες του ΣΥΡΙΖΑ*

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η ψήφος του ελληνικού λαού την Κυριακή 25 Γενάρη 2015 ήταν ένα μεγάλο χαστούκι στην Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε –οι ελίτ που εδρεύουν στις χώρες G7 που διαχειρίζεται τη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης– η οποία εκπροσωπείται στην Ελλάδα όλα αυτά τα χρόνια της οικονομικής και κοινωνικής καταστροφής από την «περίφημη» Τρόικα - ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ), καθώς και στις ντόπιες ελίτ. Ήταν ακριβώς η ίδια η Υ/Ε και η Ευρωπαϊκή συνιστώσα της (η ελίτ της ΕΕ και κυρίως η Γερμανική που είναι κυρίαρχη μέσα σε αυτή), οι οποίες έχουν καταστρέψει τη ζωή της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού, στην προσπάθειά τους να «σώσουν» την Ελλάδα από τη χρεοκοπία. Εντούτοις, όπως προσπάθησα να δείξω αλλού,[211] η παγίδα του χρέους στην οποία

---

* Μια σημαντικά συντομότερη πρώτη εκδοχή του άρθρου αυτού πρωτοδημοσιεύθηκε στην *Pravda.ru* και αναδημοσιεύτηκε στο *Global Research.* Η εκδοχή αυτή στηρίζεται στη διευρυμένη, με βάση τις τελευταίες εξελίξεις, δεύτερη εκδοχή του άρθρου, (με κάποιες τροποποιήσεις) που δημοσιεύτηκε στο διεθνές θεωρητικό περιοδικό *The International Journal of Inclusive Democracy* την 1/2/2015. Η μετάφραση είναι των Κώστα Κατσούλα, Δημήτρη Μπατζάκη και Πάνου Λιβιτσάνου.

211. Βλ. "The real causes of the catastrophic crisis in Greece and the 'Left'", *Global Research,* (16/1/2014), http://www.globalresearch.ca/the-real-causes-of-the-catastrophic-crisis-in-greece-and-the-left/5365013209.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

έπεσε η Ελλάδα ήδη από τη δεκαετία του 1980, είχε άμεση σχέση με την ίδια την ένταξη της χώρας στην ΕΕ και την Ευρωζώνη.

Ήταν μέσα από αυτή τη διαδικασία ενσωμάτωσης στην ΝΔΤ που η Ελλάδα έχασε ένα σημαντικό βαθμό αυτοδυναμίας, ο οποίος είχε επιτευχθεί στη μεταπολεμική περίοδο. Έτσι, αναπτύχθηκε μια παρασιτική οικονομική δομή, στην οποία, εκτός από τον τουρισμό και τη ναυτιλία, δεν υπήρχαν άλλες κύριες πηγές εσόδων για την αγορά των αυξανόμενων εισαγωγών που είχαν επιβάλλει οι ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές των Συνθηκών της ΕΕ. Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα ήταν τα τεράστια ελλείμματα στον προϋπολογισμό, που χρηματοδοτήθηκαν μέσω του ξένου δανεισμού, καθώς και τα παράλληλα ελλείμματα του προϋπολογισμού για τη χρηματοδότηση ενός διογκούμενου κράτους πρόνοιας, δεδομένου ότι οι ντόπιες ελίτ δεν ήταν διατεθειμένες να μοιραστούν το φορολογικό βάρος για τη χρηματοδότηση του - μια πρακτική η οποία αναπόφευκτα εξαπλώθηκε σύντομα στην υπόλοιπη κοινωνία. Όταν οι ελίτ αποφάσισαν να ενσωματώσουν την Ελλάδα και στην Ευρωζώνη, η χώρα όχι μόνο έχασε και επίσημα πια την οικονομική κυριαρχία της, αλλά και αύξησε ακόμη περισσότερο τον δανεισμό από το εξωτερικό, που τώρα στηριζόταν μάλιστα από ένα ισχυρό νόμισμα. Μέχρι που έσκασε ολόκληρη η φούσκα αυτή, όταν ο ξένος δανεισμός έγινε πιο δύσκολος λόγω της οικονομικής κρίσης του 2008-9 και οδηγηθήκαμε στη χρεοκοπία και μια πρωτόγνωρη, στο βάθος και την έκταση της, διεθνή επιτήρηση. Αυτή είναι η διαδικασία, με λίγα λόγια. που οδήγησε στη μετατροπή της Ελλάδας σε προτεκτοράτο της Υ/Ε.[212]

Το αναπόφευκτο συμπέρασμα μιας τέτοιας ανάλυσης είναι ότι η λιτότητα είναι ένα σύμπτωμα της κρίσης, όχι η αιτία της, και έχει να κάνει με τη διαστρέβλωση, αν όχι την αποδιάρθρωση, των δομών παραγωγής και κατανάλωσης την οποία επιβάλλει η ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, ως μέρος της διαδικασίας ενσωμάτωσης των χωρών σε αυτή, προς όφελος των Υπερεθνικών Επιχειρήσεων (πολυεθνικών) που ελέγχουν την όλη διαδικασία. Έτσι, αν και το αποτέλεσμα των ελληνικών εκλογών, άμεσα ήταν ένα χαστούκι ενάντια στις πολιτικές λιτότητας που επιβάλλονται από την Υ/Ε μέσω της Τρόικας, έμμεσα ήταν ένα χαστούκι κατά της ίδιας της ΕΕ και της Υ/Ε. Μόνο όμως έμμεσα, λόγω του τεράστιου αποπροσανατολισμού του λαού από τον ΣΥΡΙΖΑ, που κέρδισε τις εκλο-

212. Βλ. Τάκη Φωτόπουλου, *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

γές, με βάση μια πολιτική πλατφόρμα σύμφωνα με την οποία οι αιτίες της κρίσης ήταν κάποιες «κακές» πολιτικές λιτότητας που επιβάλλονται από κάποιους κακούς πολιτικούς και οικονομολόγους. Πράγμα που σημαίνει ότι αρκούσε ο ΣΥΡΙΖΑ να αναγκάσει τους «κακούς» να αλλάξουν τις πολιτικές τους μέσω της εκλογής καλών πολιτικών που θα επέλεγαν και τους αντίστοιχα καλούς οικονομολόγους (π.χ. Βαρουφάκη!). Όλα αυτά βέβαια τα παραμύθια γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ δεν διανοήθηκε ποτέ να κριτικάρει τις ίδιες τις δομές της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς. Περιοριζόταν πάντα στο να «βαρά το σαμάρι»!

Με δεδομένο όμως ότι τα κόμματα που υποστήριζαν τη συνέχιση των ίδιων πολιτικών, ανεξάρτητα από τις συνέπειες της στον λαό, κέρδισαν περίπου το 40 % των ψήφων, σε μια εκλογή στην οποία το επίσημο ποσοστό αποχής ήταν περίπου 40 % (αλλά το πραγματικό ποσοστό μπορεί να είναι σημαντικά χαμηλότερο λόγω της μη ανανέωσης των εκλογικών καταλόγων - γύρω στα 25-30 %). Αυτό σημαίνει ότι περίπου το ένα τρίτο του πληθυσμού είναι αποφασισμένο να παραμείνει στην ΕΕ, ανεξάρτητα από το κόστος. Αναφέρομαι βέβαια στα «καθαρά», υπέρ της ΕΕ κόμματα –ΝΔ και ΠΑΣΟΚ– καθώς και το Ποτάμι, το νέο συστημικό κόμμα που δημιουργήθηκε από τις ντόπιες και ξένες ελίτ πριν από ένα χρόνο, ακριβώς για την προώθηση της φιλο-ΕΕ γραμμής, με περικάλυμμα κατά της διαφθοράς κ.λπ. – την οποία άλλωστε και ο Σόιμπλε επιδιώκει να μειώσει! Άλλο ένα τρίτο του πληθυσμού θα ήταν διατεθειμένο να μείνει στην ΕΕ, αλλά μόνο όταν το κόστος στο λαό δεν θα ήταν δυσβάστακτο (όπως υπονοεί η ρητορική του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά όχι και η πρακτική του) και το τελευταίο τρίτο δεν πιστεύει ότι οποιαδήποτε πραγματική λύση είναι δυνατή εντός της ΕΕ. Χοντρικά, η διαίρεση αυτή συμπίπτει με μια ανάλογη κοινωνική διαίρεση του πληθυσμού μεταξύ του ενός τρίτου που είναι οι ευνοημένοι από την παγκοσμιοποίηση, ενός τρίτου που μόλις καταφέρνει να καλύψει τις βασικές ανάγκες του και του τελευταίου τρίτου, το οποίο έχει πλήρως εξαθλιωθεί.

Ο ΣΥΡΙΖΑ επομένως προσπάθησε να προσελκύσει αυτό το μεσαίο τρίτο του πληθυσμού - δηλαδή τα σταδιακά φτωχοποιούμενα μεσαία στρώματα, καθώς και τη μικροαστική τάξη στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Το μεγαλύτερο μέρος της εργατικής τάξης, οι άνεργοι και οι φτωχοί είτε απείχαν, είτε, όπως δείχνουν τα στατιστικά στοιχεία για τη γεωγραφική κατανομή των ψήφων, ψήφισαν κυρίως το Κομμουνιστικό Κόμμα (ΚΚΕ) καθώς και τη Χρυσή Αυγή (ΧΑ), η οποία έχει σαφείς συμπάθειες προς τους συνεργάτες των Ναζί κατά τη διάρκεια της Γερμανικής Κατοχής και στη συ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νέχεια προς τη Δεξιά στον επακόλουθο εμφύλιο πόλεμο, όπως και στην ξενοκίνητη στρατιωτική χούντα της δεκαετίας του 1960. Εντούτοις, όπως εύστοχα επισημαίνει ο Χοακίν Φλόρες:

> «Είναι ενδιαφέρον ότι η ΧΑ, ζητεί τόσο την εθνικοποίηση της βιομηχανίας χρυσού στη Χαλκιδική, όσο και άλλων μεγάλων βιομηχανιών και της κεντρικής τράπεζας. Αυτές είναι μεταξύ των πραγματικών οικονομικών αλλαγών που θα απελευθέρωναν την Ελλάδα, αλλά παρόλα αυτά στην Αριστερά, μόνο το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΚΕ) υποστηρίζει παρόμοιες θέσεις. Το γεγονός ότι μόνο τα πιο ριζοσπαστικά κόμματα έχουν τις πιο λογικές και ειλικρινείς λύσεις στο σημερινό πρόβλημα της Ελλάδας, εκφράζει ένα ιδιαίτερο πρόβλημα σχετικά με την Ελλάδα. Στην «Μελέτη της Ιστορίας» του, ο Toynbee αναπτύσσει την έννοια των πολιτισμών που διέρχονται από τα στάδια της ανάπτυξης και της ύστερης αποσύνθεσης, καθώς και των άκαρπων και αποτυχημένων πολιτισμών. Το συμπέρασμα του είναι ότι ένα χαρακτηριστικό σημάδι ενός εν αποσυνθέσει ή αποτυχημένου πολιτισμού είναι πως οι πιο λογικές λύσεις περιθωριοποιούνται εντελώς και υποστηρίζονται μόνο από εκείνους που βρίσκονται στο ριζοσπαστικό περιθώριο».[213]

Στην πραγματικότητα, το Κομμουνιστικό Κόμμα είχε προ πολλού τεθεί στο περιθώριο, δεδομένου ότι είχε απαγορευτεί για πάνω από ένα τέταρτο του αιώνα μετά την ήττα του στον εμφύλιο πόλεμο και, στη συνέχεια, νομιμοποιήθηκε μετά την πτώση της στρατιωτικής χούντας το 1974, με την σιωπηρή προϋπόθεση ότι θα εγκαταλείψει οποιαδήποτε επαναστατική τακτική, ενώ η Χρυσή Αυγή έχει ουσιαστικά απαγορευτεί σήμερα, με το μεγαλύτερο μέρος της ηγεσίας της να είναι στη φυλακή χωρίς δίκη, και χωρίς να έχει ουσιαστικά καμιά πρόσβαση στα μέσα μαζικής ενημέρωσης - αν και επίσημα, εξακολουθεί να είναι νόμιμη!

Υπό αυτές τις συνθήκες, το πολιτικό παιχνίδι του ΣΥΡΙΖΑ να στρέψει τη λαϊκή οργή σε ανώδυνα για το σύστημα αιτήματα πέτυχε, αφού το πρόγραμμά του δεν αμφισβήτησε ποτέ την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΕ και

213. Joaquin Flores, "Meaningful Economic Reforms Could Come Through BRICS and Russia?", *Global Research* (27/1/2015) http://www.globalresearch.ca/greece-meaningful-economic-reforms-could-come-through-brics-and-russia/5427531

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

την Ευρωζώνη, αλλά ούτε καν περιέλαβε κανένα ριζοσπαστικό μέτρο π.χ. για την εθνικοποίηση των τραπεζών (συμπεριλαμβανομένης και της Τράπεζας της Ελλάδας) και κάποιων βιομηχανικών κλάδων-κλειδιά, καθώς και για την εισαγωγή οποιωνδήποτε πραγματικών ελέγχων στις αγορές εμπορευμάτων, κεφαλαίου και εργασίας. Ωστόσο, η έλλειψη παρόμοιων ελέγχων (που δεν επιτρέπονται έτσι και αλλιώς βάσει των Συνθηκών της ΕΕ) καθιστά αδύνατη την αναγέννηση της παραγωγικής βάσης που θα στηρίζεται σε κάποιο ριζοσπαστικό πρόγραμμα, το οποίο θα στόχευε στην αυτοδυναμία.

Ενόψει των παραπάνω δεν είναι επομένως καθόλου περίεργο ότι η εφαρμογή του οικονομικού προγράμματός της νέας Κυβέρνησης αφέθηκε σε μεταμοντέρνους τεχνοκράτες, όπως ο showman Βαρουφάκης, ο αποκαλούμενος και «ποπ τσάρος της οικονομίας», ο οποίος προφανώς πιστεύει ακράδαντα στην παγκοσμιοποίηση αλλά χωρίς ν' αντιλαμβάνεται την πραγματική σημασία της, γι' αυτό και προσπαθεί, αντιφατικότατα, να την «παντρέψει» με κάποιο είδος Κεϊνσιανισμού, ως αντίδοτο στην παρούσα κρίση. Στο θέμα αυτό, παρόμοιοι «μετα-Κεϊνσιανοι» συστημικοί οικονομολόγοι, βρήκαν καλή παρέα με ορισμένους παλαιολιθικούς μαρξιστές (διεθνώς αλλά και στον ΣΥΡΙΖΑ), που μοιράζονται την ίδια άγνοια της σημασίας της παγκοσμιοποίησης - μολονότι ακόμη και αυτό το είδος των «μαρξιστών» θα έπρεπε να διαθέτει τουλάχιστον μια καλύτερη κατανόηση της Ιστορίας και να μην κάνουν ανόητες και ανιστόρητες προτάσεις σχετικά με το ελληνικό χρέος, βασιζόμενοι στη συμφωνία του Λονδίνου του 1953 για το γερμανικό εξωτερικό χρέος. Ακόμα και άνθρωποι με μια στοιχειώδη ιδέα της μαρξιστικής θεωρίας της Ιστορίας θα έπρεπε να είναι σε θέση να καταλάβουν ότι αυτό ήταν ένα σαφές τέχνασμα από τις δυτικές ελίτ τη στιγμή που ο Ψυχρός Πόλεμος εντατικοποιούνταν, ώστε να ενισχύσουν το πελατειακό καθεστώς τους στη Δυτική Γερμανία, με απώτερο στόχο την επίτευξη της διάλυσης του Σοβιετικού μπλοκ και τη δημιουργία του σημερινού μονοπολικού κόσμου. Για να έχει οποιαδήποτε ρεαλιστική βάση παρόμοια αναλογία σήμερα θα έπρεπε η Υ/Ε να ανησυχεί ότι αν μια τέτοια συμφωνία δραστικής μείωσης του Χρέους δεν μπορεί να γίνει με την Ελλάδα, η χώρα θα εγκαταλείψει την ΝΔΤ. Όμως, μια τέτοια ιδέα δεν περιλαμβάνεται ακόμα και στα πιο τρελά όνειρα της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ (ούτε καν της Αριστερής Πλαφόρμας), αλλά ούτε βέβαια και της πλειοψηφίας του λαού, χάρη στο δικό τους αποπροσανατολιστικό ρόλο! Γι' αυτό και σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ πέταξε και τον στόχο της μείωσης του Χρέους με τα «έξυπνα» σχέδια του «ποπ Τσάρου» για την αντικατάσταση του με νέα ομόλογα απε-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ριόριστης διάρκειας κ.λπ.[214] Δηλαδή, ακριβώς όπως ο Ροϊδης, οι οικονομολόγοι του ΣΥΡΙΖΑ βαφτίζουν το κρέας ψάρι και, όπως θα δούμε στη συνέχεια, αυτή ακριβώς είναι η όλη στρατηγική εξαπάτησης του Ελληνικού λαού που σήμερα χρησιμοποιεί ο ΣΥΡΙΖΑ και οι ελίτ, για να περάσουν όλες τις διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που δεν μπορούσαν πια να περάσουν τα εξοφλημένα συστημικά κόμματα ΝΔ και ΠΑΣΟΚ!

Ωστόσο, με μία έννοια, ακόμη και αυτό το πρώτο ανεπαρκές βήμα που έκανε ο Ελληνικός λαός εξοστρακίζοντας τα πολιτικά κόμματα των ελίτ, ήταν μια νίκη. Όχι βέβαια με την έννοια «μιας ιστορικής νίκης της Αριστεράς» στην Ελλάδα (ή για κάποιους πιο ενθουσιώδεις σχολιαστές και αναλυτές, «της Αριστεράς στην Ευρώπη και πέρα από αυτή»!), αλλά με την έννοια ότι σηματοδότησε μια κρίσιμη καμπή στη συνήθη υποταγή των λαών στις επιταγές των ελίτ. Μια καμπή η οποία δυνητικά, θα μπορούσε να οδηγήσει σε ριζικές εξελίξεις στο μέλλον, στον βαθμό που θα ξεπερνιόντουσαν όμως οι ίδιες οι αυτο-αντιφάσκουσες θεωρίες και πολιτικές που προτείνονται από τη ρεφορμιστική Αριστερά. Και αυτό γιατί ο λαός, αργά ή γρήγορα, θα καταλάβει γιατί οι πολιτικές που προτείνονται από τους δήθεν «έξυπνους» πολιτικούς και οικονομολόγους (δηλαδή το περίεργο μείγμα των Νεο-Κεϊνσιανών / «Μαρξιστών» οικονομολόγων του ΣΥΡΙΖΑ), στην πραγματικότητα αποσκοπούν να τετραγωνίσουν τον κύκλο και θα αποτύχουν επομένως παταγωδώς στο να επιφέρουν οποιεσδήποτε πραγματικές λύσεις στην κρίσιμη κατάσταση που δημιουργήθηκε από την ενσωμάτωση της Ελλάδας στην ΝΔΤ. Είναι φανερό ότι όλοι αυτοί οι οικονομολόγοι και πολιτικοί δεν έχουν ακόμη συνειδητοποιήσει (ή τουλάχιστον έτσι προσποιούνται) ότι ο Κεϊνσιανισμός είναι νεκρός και θαμμένος μετά την άνοδο της παγκοσμιοποίησης, δεδομένου ότι θεμελιωνόταν στα κυρίαρχα έθνη-κράτη που σήμερα όμως, ουσιαστικά χάνουν όλη την οικονομική και επομένως εθνική κυριαρχία τους, που ανήκουν πια στο παρελθόν, έστω και αν τα ίδια παραμένουν για την τοπική μονοπώληση της βίας. Έτσι, στην καλύτερη περίπτωση, κόμματα όπως ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα και το Podemos στην Ισπανία μπορεί να επιτύχουν, όπως έχω δείξει, να κολλήσουν κάποια τσιρότα (με τη μορφή μερικών δισεκατομμυρίων ευρώ), πάνω στις θανάσιμες πληγές που δημιουργήθηκαν από την κρίση, για τον επαναδιορισμό ορισμένων από αυτούς που απολύθηκαν από το δη-

214. Tony Barber, "Greece finance minister unveils plan to end debt stand-off" *Financial Times*, (2/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μόσιο τομέα ή για να καλύψουν τις βασικές ανάγκες για τροφή, υγεία, ενέργεια κ.λπ. των άπορων. Όμως, όλες οι διαρθρωτικές «μεταρρυθμίσεις» που εισήχθησαν από την Τρόικα με στόχο να γίνει η εργασία πιο «ευέλικτη», το κεφάλαιο να κινείται χωρίς κανένα περιορισμό και τα φθηνά εμπορεύματα από το εξωτερικό να εκτοπίζουν τα εγχώρια προϊόντα, καθώς και οι ιδιωτικοποιήσεις του κοινωνικού πλούτου και οι ισοσκελισμένοι (τουλάχιστον) προϋπολογισμοί (που δεν έχουν βέβαια καμιά σχέση με Κεϊνσιανισμό!) φυσικά, θα παραμείνουν ανέπαφες.

Οι κυριότερες εξελίξεις που ακολούθησαν την εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ είναι συμβατές με την παραπάνω ανάλυση, ιδίως σε ό, τι αφορά τη σύνθεση της νέας κυβέρνησης, που είναι γεμάτη από το είδος των πολιτικών και οικονομολόγων που μόλις περιέγραψα. Ωστόσο, υπάρχουν επίσης δύο εξελίξεις που θα μπορούσαν δυνητικά να έχουν διττή έννοια, μια συμβατή με την παραπάνω ανάλυση και μια άλλη που θα μπορούσε να συνεπάγεται, έστω δυνητικά, κάποια ριζική αλλαγή στο μέλλον.

Η πρώτη είναι η ίδια η κυβέρνηση συνασπισμού. Ο ΣΥΡΙΖΑ, με δεδομένη τη σωστή στάση του ΚΚΕ να μη μετάσχει σε συμμαχία με φιλο-ΕΕ κόμματα, είχε μια κρίσιμη επιλογή:

– είτε να κάνει μια συμμαχία με το κόμμα, το οποίο δημιουργήθηκε από τις ελίτ (το Ποτάμι), που τον μόνο απαράβατο όρο τον οποίο έβαζε για οποιαδήποτε κυβερνητική συμμαχία ήταν ότι ο προσανατολισμός της χώρας προς την ΕΕ και την Ευρωζώνη δεν θα πρέπει να αμφισβητηθεί ποτέ (μοναδικό παράδειγμα άθλιας ξενοδουλείας και εξάρτησης που ακόμη και τα δεξιά κόμματα των ελίτ ποτέ δεν είχαν θέσει με τέτοιο χοντροκομμένο τρόπο!),

– είτε να επιδιώξει συνεργασία με το εθνικιστικό κόμμα των Ανεξάρτητων Ελλήνων (ΑΝΕΛ) το οποίο, υποστηρίζοντας μια πολύ σθεναρή στάση κατά της λιτότητας, δεν θα είχε κανένα ενδοιασμό ακόμη και στην επιβολή όρων στους «εταίρους» μας που δυνητικά θα μπορούσαν να οδηγήσουν και σε ρήξη (κάτι που πολλοί στον ΣΥΡΙΖΑ ούτε το διανοούνται, όπως δείχνει και η σημερινή πράξη του). Ο ΣΥΡΙΖΑ επέλεξε τους ΑΝΕΛ, και όπως ήταν αναμενόμενο καταδικάστηκε για την επιλογή του αυτή από σύσσωμη την Υπερεθνική Ελίτ και τους Σιωνιστές (βλ. π.χ. την άγρια επίθεση του Νταν ιέλ Κον-Μπεντίτ στο Ευρωκοινοβούλιο - δηλ. του «κόκκινου Ντάνι» ο οποίος, όταν «ωρίμασε», έγινε ένα από τα αθλιότερα όργανα της Υ/Ε που υποστήριξαν με ενθουσιασμό όλους τους εγκληματικούς πολέμους της), καθώς και από όλα τα υπερεθνικά μέσα μαζικής ενημέρωσης (*Guardian* κ.λπ.).

Ακόμα και τον Michael Albert του Znet (ένα γνωστό «εναλλακτικό» δί-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κτυο, που παρείχε αμέριστη υποστήριξη στους Άραβες «επαναστάτες» στη Λιβύη και Συρία),[215] φαίνεται πως το μόνο που τον πείραξε από τη νέα κυβέρνηση ήταν η συνεργασία με τους ΑΝΕΛ:

> «Μπορώ μόνο να ελπίζω ότι κάτι τέτοιο δεν θα έχει κάποια μόνιμη σημασία για τις απόψεις του ΣΥΡΙΖΑ για κοινωνικά θέματα όπως η μετανάστευση, κ.λπ. Ίσως η λογική είναι, ότι αυτοί οι τύποι είναι τόσο αντιδραστικοί που προφανώς δεν πρόκειται να έχουν καμία επίδραση στις απόψεις ή τις επιλογές του ΣΥΡΙΖΑ».[216]

Η επιλογή αυτή του ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσε να σημαίνει απλώς ότι δεν ήθελε να χάσει κάθε αξιοπιστία υποστηρίζοντας το πιο συστημικό ίσως κόμμα στην Ελλάδα (το Ποτάμι). Θα μπορούσε όμως εναλλακτικά να σημαίνει ότι ορισμένες τουλάχιστον δυνάμεις μέσα στο κόμμα είναι διατεθειμένες ακόμη και να έρθουν σε σύγκρουση με την ΕΕ. Ωστόσο, το γεγονός ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δεν εξέφρασε καμιά διαμαρτυρία όταν ο Μάρτιν Σουλτζ, Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, έκανε την πρώτη επίσημη επίσκεψη ως εκπρόσωπος των Ευρώ-ελίτ μετά την εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ και συμπεριφέρθηκε ως νέος Γκαουλάιτερ, φανερώνει ότι μάλλον καιροσκοπικά ήταν τα κίνητρα τους.[217]

Έτσι, όχι μόνο δεν διαμαρτυρήθηκαν όταν αυτός προσέβαλε ουσιαστικά τον αρχηγό των ΑΝΕΛ και, παραβιάζοντας τη συνήθη πολιτική πρακτική, δεν ζήτησε καν να συναντηθεί και με τον αρχηγό των ΑΝΕΛ, όπως γίνεται συνήθως με συμμαχικές κυβερνήσεις, αλλά ακόμη δέχθηκαν αδιαμαρτύρητα, την προφανή για τα κίνητρα της κίνηση του να επισκεφτεί τον ηγέτη του «Ποταμιού», το οποίο προορίζεται σαφώς από την Υ/Ε για να παίξει βασικό ρόλο στην έκφραση των συμφερόντων της στην Ελλάδα. Και, σαν να μην έφτανε αυτό, ο ΣΥΡΙΖΑ του επέτρεψε να παρέμβει και κατάφωρα στις εσωτερικές υποθέσεις της χώρας και να δηλώσει μπροστά στις κάμερες στον τυχάρπαστο αρχηγό του «Ποταμιού» ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα πρέπει να είχε κάνει συνασπισμό με το κόμμα του, και όχι με αυτό των ΑΝΕΛ! Έτσι, ο Τσίπρας, ο οποίος υποτίθεται πως εκλέχτηκε για να αποκαταστή-

215. Βλ για αποδεικτικά στοιχεία, Takis Fotopoulos, *Subjugating the Middle East*, Vol. II (Publication to be announced later).

216. Michael Albert & Tom Vouloumanos "SYRIZA, Greece & the American radical left," *Znet* (28/1/2013).

217. Όπως αποδείχθηκε βέβαια περίτρανα, μετά λίγους μήνες! (βλ. Κεφ. 10).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σει την πληγωμένη υπερηφάνεια του ελληνικού λαού - μετά από τις συνεχείς ταπεινώσεις του τα τελευταία χρόνια, όταν κάποιοι από τους δανειστές, δεν είχαν κανένα ενδοιασμό να προτείνουν η Ελλάδα να πουλήσει ακόμη και τον Παρθενώνα για να αποπληρώσει το δάνειο - αντί να πετάξει με τις κλωτσιές τον θρασύτατο αυτόν τύπο (τον οποίο ο Φάρατζ, ο ηγέτης του Βρετανικού Κόμματος Ανεξαρτησίας UKIP, εύστοχα τον παρομοίασε με φρουρό στρατοπέδου συγκέντρωσης), –όπως θα έκανε οποιαδήποτε άλλη χώρα με στοιχειώδη σεβασμό στον εαυτό της– θεάθηκε στις οθόνες της τηλεόρασης να τον αγκαλιάζει σαν παλιό φίλο, όπως θα έκανε και οποιαδήποτε αποικία στον εκπρόσωπο της μητρόπολης!

Η δεύτερη εξέλιξη ήταν η δημόσια επίδειξη της δυσαρέσκειας του κυβερνητικού συνασπισμού ενάντια στην εμφανή πρόθεση των ελίτ της ΕΕ να αγνοήσουν τον ΣΥΡΙΖΑ στην (υποτίθεται ομόφωνη) ανακοίνωση τους που κατηγορούσαν τους φιλο-Ρώσους αντάρτες (και έμμεσα την ίδια την Ρωσία) για την πρόσφατη επίθεση στη Μαριούπολη και απαιτούσαν νέες αυστηρότερες κυρώσεις κατά της Ρωσίας. Όμως, στη συνάντηση των υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ για να συζητηθούν οι κυρώσεις, ο Έλληνας υπουργός Εξωτερικών Ν. Κοτζιάς, «ξέχασε» όλες τις ενστάσεις κατά των ίδιων των κυρώσεων, που για λόγους αρχής τόσο ο Τσίπρας όσο και ο ίδιος είχαν εκφράσει στο παρελθόν και αποδέχτηκε τη συνέχιση των κυρώσεων, με την προϋπόθεση ότι το θέμα θα συζητηθεί εκ νέου τον Σεπτέμβρη (αντί σε ένα χρόνο, όπως ήταν η αρχική πρόταση!). Με άλλα λόγια «δεν έχουμε αντιρρήσεις για τις κυρώσεις καθαυτές, αλλά μόνο για τη διαδικασία, αν θα ξανασυζητηθούν πάλι του χρόνου, ή τον Σεπτέμβρη»! Και φυσικά, όπως δήλωσε η Federica Mogherini, η Ύπατη Εκπρόσωπος της Ευρωπαϊκής Ένωσης για Θέματα Εξωτερικής Πολιτικής, αμέσως μετά τη συνάντηση στις Βρυξέλλες, «έχουμε δείξει στο ότι η ΕΕ είναι έτοιμη να λάβει περαιτέρω μέτρα καθώς και να προετοιμάσει άλλα μέτρα κατά τις επόμενες εβδομάδες, εάν η κατάσταση δεν βελτιωθεί».[218] Δηλαδή, αν η ελίτ της ΕΕ, σε κάποια στιγμή κατά τις επόμενες εβδομάδες, ενημερωθεί από τις μαριονέτες της στην Ουκρανία ότι «τα πράγματα δεν πάνε καλά για αυτούς», το σχέδιο για πολύ αυστηρότερες κυρώσεις θα έρθει ξανά στο τραπέζι και αυτή τη φορά θα ψηφιστεί από όλους, συμπεριλαμβανομένου και του άκρως οπορτουνιστή Έλληνα Υπουργού Εξωτερικών!

218. "EU foreign ministers extend sanctions against Russian officials, E. Ukraine rebels", *RT* (29/1/2015), http://rt.com/business/227555-eu-russia-extend-sanctions/

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Δείγματα του ακραίου αυτού οπορτουνισμού είναι το παρακάτω ρεπόρτο των *Φαϊνάνσιαλ Τάιμς* και η δήθεν διάψευση του. Όπως έγραφαν οι ΦΤ: «Ο κος Κοτζιάς, πρώην καθηγητής του πανεπιστημίου Πειραιώς –έχει ενστερνιστεί όλο και περισσότερο εθνικιστικές θέσεις και έχει αναπτύξει σχέσεις με τον Αλεξάντερ Ντούγκιν, τον Ρώσο εθνικιστή φιλόσοφο (όπως είναι γνωστό ο Ντούγκιν είναι ένας από τους πρωτοπόρους της αρχικής σύλληψης της Ευρασιατικής Ένωσης) κατά τη διάρκεια των επισκέψεών του στη Μόσχα– σύμφωνα με συνάδελφο του ο οποίος επιθυμεί να διατηρήσει την ανωνυμία του».[219] Ωστόσο, ο ίδιος, κατά τη σύνοδο των Υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ, υιοθέτησε πλήρως τη γραμμή της Δύσης για την Ουκρανία. Έτσι, την ίδια ημέρα που ο Παναγιώτης Λαφαζάνης, Υπουργός Ενέργειας και ηγέτης της Αριστερής τάσης στον ΣΥΡΙΖΑ δήλωνε ότι «Είμαστε κατά του εμπάργκο που έχει επιβληθεί εναντίον της Ρωσίας. Δεν έχουμε διαφορές με τη Ρωσία και το ρωσικό λαό», να τι έκανε ο Κοτζιάς κατά τη συνεδρίαση, όπως αποκάλυψε η *Guardian* και η *Daily Mail*. Όπως έγραφε η τελευταία:

> «Σύμφωνα με τον υπουργό Εξωτερικών της Ιταλίας, ο Κοτζιάς ανακοίνωσε στη συνάντηση: "Δεν είμαι μαριονέτα των Ρώσων" και υπέγραψε μια έντονα διατυπωμένη δήλωση η οποία κήρυσσε την Μόσχα υπεύθυνη για τη βία στην ανατολική Ουκρανία και απαιτούσε να σταματήσει την υποστήριξή της προς τους αυτονομιστές. "Δεν είμαστε ενάντια σε κάθε κύρωση" ο Κοτζιάς είπε αργότερα. "Είμαστε με το γενικότερο ρεύμα, δεν είμαστε τα κακά παιδιά"».[220]

Όμως, αυτό δεν ήταν το τέλος του απόλυτου οπορτουνισμού του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησής του. Μετά την παραπάνω αναφορά των *Financial Times*, ο νέος «Αριστερός» Έλληνας Υπουργός Εξωτερικών (που είναι γνωστός για την εξειδίκευση του στον πολιτικό οπορτουνισμό, έχοντας μετακινηθεί από κομμουνιστικό στέλεχος του ΚΚΕ, στους απατεώνες του ΠΑΣΟΚ και του Γιωργάκη Παπανδρέου και τώρα τον ΣΥΡΙΖΑ) δεν είχε κανέναν ενδοιασμό να προχωρήσει σε μια σαφή αυτο-γελοιοποίηση, με προφανή στόχο να κάνει τον εαυτό του αρεστό στα αφεντικά του στην ΕΕ και την

219. Sam Jones et al., "Alarm bells ring over Syriza's Russian links, *Financial Times* (28/1/2015).

220. Robin Emmott and Pavel Polityuk, "EU wins Greek backing to extend Russia sanctions, delays decision on new steps", *Mail Online* (31/1/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΥΕ. Έτσι, όχι μόνο σε δήλωσή του την επόμενη μέρα αρνήθηκε ότι πήγε ποτέ στη Μόσχα για να συναντήσει τον Ντούγκιν, αλλά έφτασε στο εξευτελιστικό σημείο να δηλώσει ότι ποτέ δεν κάλεσε τον Ντούγκιν σε διάλεξή του στο Πανεπιστήμιο και ότι, στην πραγματικότητα, ο Ντούγκιν αυτοπροσκλήθηκε να δώσει μια διάλεξη στις 12 Απριλίου 2011![221] Φυσικά, όποιος έχει διδάξει σε πανεπιστήμιο, ξέρει πολύ καλά ότι είναι αδύνατο κάποιος ν' αυτοπροσκληθεί να δώσει μια διάλεξη, στον χρόνο που έχει παραχωρηθεί για διαλέξεις σε κάποιο Πανεπιστημιακό, χωρίς να του έχει δοθεί άδεια είτε από τον ίδιο ή και το Πανεπιστήμιο.

Ωστόσο, αυτή ήταν μια μοναδική ευκαιρία για την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ να εκφράσει αρνητική στάση σχετικά με τις κυρώσεις, ουσιαστικά μπλοκάροντάς τες. Κάτι τέτοιο θα ήταν ένα πολύ σοβαρό πλήγμα για την Υ/Ε, σε μια εποχή κατά την οποία η επίθεσή της εναντίον της Ρωσίας έχει πάρει εκρηκτικές διαστάσεις, με το κοινοβούλιο του καθεστώτος-μαριονέτας στο Κίεβο να ζητά από τον ΟΗΕ, το ΝΑΤΟ κ.λπ., να κηρύξουν τη Ρωσία ως «επιτιθέμενο κράτος»,[222] ενώ η η βρετανική καθεστωτική εφημερίδα *The Times* προωθεί την άποψη (σε πρωτοσέλιδο ρεπορτάζ) ότι ο Πούτιν δεν είναι «τίποτα περισσότερο από έναν κοινό εγκληματία που φορά τη στολή αρχηγού κράτους»![223] Είναι ξεκάθαρο ότι μια τέτοια επίθεση, η οποία συνοδεύτηκε από την κατάταξη του Ρωσικού δικτύου *RT (Russia Today)* στην ίδια κατηγορία με την ISIS,[224] δείχνει την σαφή πρόθεση της Υ/Ε να δαιμονοποιήσει τη Ρωσία και την ηγεσία της, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο όπως είχε κάνει με το Ιράκ και τον Σαντάμ ή τη Λιβύη και τον Καντάφι, λίγο πριν την έναρξη των βάρβαρων επιθέσεων εναντίον τους. Έτσι, φάνηκε ότι η αρχική εχθρική ελληνική αντίδραση στις κυρώσεις είχε να κάνει μόνο με τη διαδικασία για τη λήψη απόφασης σχετικά με αυτές, παρά με την ουσία του θέματος αυτή καθεαυτή. Με την έννοια αυτή, το σχόλιο του Flores για το θέμα ήταν και πάλι εύστοχο - δηλαδή, ότι η όλη φασαρία έγινε επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ απλώς επιχείρησε μια κίνηση τακτικής, έτσι ώστε «να μπορεί να αξιοποιήσει την απειλή να επιλέξει τη Ρωσο-Τουρκική γραμμή

221. «Ο Ν. Κοτζιάς και οι ΑΝΕΛ απαντούν στο ρεπορτάζ των *Φαϊνάνσιαλ Τάιμς*», 902.gr (30/1/2015).
222. "Ukrainian MPs call on UN, NATO & PACE to recognize Russia as 'aggressor state'", *RT* (27/1/2015).
223. Deborah Haynes, 'Litvinenko was to expose 'criminal' Putin, *The Times* (28/1/2015).
224. "Head of US state media put RT on same challenge list as ISIS, Boko Haram", *RT* (23/1/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

φυσικού αερίου (South Stream 2.0 / Nabucco Revisited), για να πάρει άδεια από την Τρόικα (Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα), με στόχο την αύξηση του χρέους ώστε να αμβλυνθεί η λιτότητα».[225] Όταν όμως, ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Μάρτιν Σουλτζ, ο οποίος επισκεπτόταν την Αθήνα την ίδια μέρα προειδοποίησε τον Τσίπρα να μην χρησιμοποιήσει το θέμα των κυρώσεων ως μοχλό, ο τελευταίος έκανε κανονική «κωλοτούμπα» στο θέμα των κυρώσεων και ακολούθησε την γραμμή της ΕΕ (παρά τις δικολαβίστικες «εξηγήσεις» του Κοτζιά)! Κάτι που θα φανεί ακόμη καθαρότερα αν το θέμα των κυρώσεων επανέλθει στη Σύνοδο Κορυφής στις 12 Φλεβάρη, όπου αναμένεται να επιβληθούν ακόμη χειρότερες κυρώσεις κατά της Ρωσίας. Στο μεταξύ, ο Τσίπρας ουσιαστικά απέρριψε και τη πρόταση να εξετάσει την περίπτωση χορήγησης δανείου από τη Ρωσία[226] (αντί από την Υ/Ε), προφανώς γιατί προτιμά να πληρώνουν οι Έλληνες στο διηνεκές τόκους σε αυτή, σύμφωνα με το «μεγαλοφυές» σχέδιο του ποπ Τσάρου.

Συμπερασματικά, υπήρχαν δύο βασικές επιλογές μεταξύ των οποίων έπρεπε να διαλέξει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ:

α) Η πρώτη ήταν ο δρόμος της υποταγής στις απαιτήσεις της Υ/Ε και της ΕΕ, με κάποιες μικρο-παραχωρήσεις σε αντάλλαγμα από τις ελίτ (π.χ. σχετικά με τους όρους αποπληρωμής του χρέους ή ίσως ακόμη και το κούρεμα μέρος του), οι οποίες πάντως δεν θα επηρέαζαν τις βασικές διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που έχουν ήδη επιβληθεί και θα ολοκληρωθούν. Δηλαδή, το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών και τη συνακόλουθη ολοκλήρωση της διαδικασίας να στερηθεί η Ελλάδα της δυνατότητας να ανακτήσει οποιαδήποτε οικονομική και εθνική κυριαρχία στο μέλλον: από τον έλεγχο του δικού της νομίσματος μέχρι τον έλεγχο της δημοσιονομικής πολιτικής της. Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα αυτής της στροφής του ΣΥΡΙΖΑ θα ήταν να διαιωνίσει απλώς την παρούσα οικονομική και κοινωνική καταστροφή και να οδηγήσει στο θάνατο της Αριστεράς στη Μεσογειακή Ευρώπη, ύστερα από τον θάνατο της στην υπόλοιπη Ευρώπη. Εξίσου αναπόφευκτο, σε αυτή την περίπτωση, θα ήταν ότι το κενό θα καλυφθεί είτε από τα εθνικιστικά αντί-ΕΕ κόμματα ή, από τις κυβερνήσεις του Λαϊκού Μετώπου, όπως προτείνει το ΜΕΚΕΑ. Τώρα ξέρουμε ότι στη πραγματικότητα

225. Joaquin Flores, "Meaningful Economic Reforms Could Come Through BRICS and Russia?", ό.π.

226. Deirdre Hipwell et.al. "Greece's finance minister holds out for ECB lifeline", *The Times* (3/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ο ΣΥΡΙΖΑ εγκατέλειψε εντελώς κάθε απόπειρα κουρέματος του Χρέους αφού αποδέχτηκε τις αλχημείες του απατεώνα «Τσάρου» ν' αντικατασταθεί ΟΛΟΚΛΗΡΟ το Χρέος με τα νέα ομόλογα που προτείνει.

β) Η δεύτερη ήταν ο δρόμος της αντίστασης που συνεπάγεται την άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ και την Ευρωζώνη και θα επέτρεπε την επιβολή αυστηρών ελέγχων στην κίνηση κεφαλαίων, την επανεισαγωγή του εθνικού νομίσματος, την εθνικοποίηση όλων των τραπεζών, συμπεριλαμβανομένης της Τράπεζας της Ελλάδας, την κοινωνικοποίηση όλων των βιομηχανιών που καλύπτουν βασικές ανάγκες, καθώς και εκείνων που αφορούν τον κοινωνικό πλούτο (πετρέλαιο, λιγνίτης, χρυσό κ.λπ.). Περιττό να προσθέσουμε ότι οι γεωπολιτικοί προσανατολισμοί της Ελλάδας θα πρέπει επίσης να αλλάξουν δραστικά, έτσι ώστε να μην γίνει η χώρα στόχος ενός νέου «πραξικοπήματος από τα κάτω», σαν αυτό που επιτυχώς οργάνωσε η Υ/Ε στην Ουκρανία. Για τον σκοπό αυτό, η έξοδος από την ΕΕ θα έπρεπε να συνοδεύεται από παράλληλη αίτηση για ένταξη στην Ευρασιατική Ένωση, έτσι ώστε σε περίπτωση που η Κύπρος και η Τουρκία επίσης ενταχθούν σε αυτή (όπως είναι πολύ πιθανό), να είναι όλες τους, ως ισότιμα κυρίαρχα κράτη, σε θέση να λάβουν μέρος στις διαπραγματεύσεις για την ορθολογική επίλυση όλων των γεωπολιτικών και οικονομικών προβλημάτων μεταξύ τους, σε πνεύμα αλληλεγγύης. Δηλαδή, όλων αυτών των προβλημάτων, τα οποία μέχρι τώρα τα χρησιμοποιούσε η Δύση και σήμερα η Υ/Ε, προκειμένου να χωρίζουν τους λαούς σε αυτό το τμήμα της Μεσογείου, ώστε να μπορούν να τους ελέγχουν καλύτερα, ενώ ταυτόχρονα τους έδιναν τη δυνατότητα να επεκτείνουν συνεχώς τις ιδιαίτερα κερδοφόρες πωλήσεις όπλων σε αυτούς. Έτσι, θα μπορούσαν να δημιουργηθούν οι βάσεις για μια πραγματικά νέα δημοκρατική κοινότητα κυρίαρχων εθνών, στη θέση της παρούσας εγκληματικής Νέας Διεθνούς Τάξης.

Με βάση τις πρώτες 100 ώρες του ΣΥΡΙΖΑ (δεν χρειάζεται νομίζω να περιμένει κανείς 100 ημέρες - «η καλή ημέρα από το πρωί φαίνεται!») είναι ασφαλές να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι η πρώτη επιλογή παραπάνω είναι αυτή που ήδη επιλέχτηκε από την αποπροσανατολιστική παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» που ανέλαβε την κυβέρνηση στην Ελλάδα! Είναι μάλιστα εντυπωσιακό ότι κατά το ίδιο σύντομο χρονικό διάστημα των πρώτων 100 ωρών φάνηκε όλη η εξαπάτηση που χρησιμοποίησαν στην «Αριστερά» αυτή για να καταλάβουν την εξουσία. Πριν από λίγους μήνες ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ δήλωναν την πρόθεσή τους να σκίσουν το «Μνημόνιο». Σε 48 ώρες από τη νίκη τους στις εκλογές ο Γιάννης Δραγασάκης, ο Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης, ο οποίος αναμένεται να επιβλέπει τις

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

διαπραγματεύσεις με την ΕΕ και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, δήλωνε ότι «το Μνημόνιο έχει τελειώσει για μας. Θα παρουσιάσουμε το δικό μας πρόγραμμα»,[227] πράγμα που σήμαινε ότι αντι για σκίσιμο των Μνημονίων, η κυβέρνηση απλά θα επαναδιαπραγματευόταν τους όρους της δανειακής σύμβασης, χωρίς ν' αθετηθούν οι θεσμικές δεσμεύσεις της χώρας. Μετά όμως από άλλες 48 ώρες, ήρθε η τελική προσγείωση. Όπως δήλωσε ο «ποπ Τσάρος της Οικονομίας» που ανέλαβε να μας σώσει από την κρίση, απλά με τις «ευφυείς» ιδέες του θα ξεγέλαγε τους «κουτόφραγκους», χωρίς να χρειάζεται σύγκρουση με κανένα!: «Δεν είμαστε εδώ για να συγκρουστούμε με την Ευρώπη. Δεν θέλουμε καν να αναδιαπραγματευτούμε με τους Ευρωπαίους πιστωτές μας. Εμείς απλά θέλουμε να διαβουλευθούμε».[228] Αυτό που εννοούσε βέβαια ήταν το σχέδιο «έξυπνης μηχανικής του Χρέους», όπως το ονόμασε ο τσαρλατάνος, που φυσικά δεν συνεπαγόταν καμία σύγκρουση με κανένα, αφού απλά έδινε άλλο όνομα στις ίδιες υποχρεώσεις που συνέθλιψαν τον Ελληνικό λαό, εξασφαλίζοντας συγχρόνως με τη μεγαλοφυή λύση του την παντοτινή εξάρτηση της Ελλάδας στην Υ/Ε.

Φυσικά αυτό δεν προκαλεί έκπληξη, καθώς τόσο οι ελίτ της ΕΕ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ έχουν ένα κοινό στόχο: να κρατήσουν την Ελλάδα μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη. Αυτό που τρέμουν η ΕΕ και η Υ/Ε δεν είναι φυσικά κάποια οικονομική καταστροφή που μπορεί να προκληθεί από ενδεχόμενο Grexit (αυτό είναι απολύτως διαχειρίσιμο), αλλά το γεγονός ότι στην περίπτωση που η Ελλάδα στο μέλλον ακολουθήσει ριζοσπαστικές πολιτικές που περιλαμβάνουν και τη ρήξη με την ΝΔΤ αυτό θα αποτελούσε παράδειγμα προς όλους τους άλλους λαούς στον κόσμο που υποφέρουν κάτω από την παγκοσμιοποίηση και τις πολυεθνικές επιχειρήσεις, κάτι που δεν μπορούσαν ν' ανεχθούν.

Συμπερασματικά ο τρόπος με τον οποίο η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ θα μας έβγαζε δήθεν από τη καταστροφή έγινε απόλυτα σαφής με τα πρώτα, μετά την ανάληψη της εξουσίας, ταξίδια Τσίπρα και του Τσάρου της Οικονομίας στην Ευρώπη. Είναι πλέον προφανές ότι μια τεράστια αποπροσανατολιστική εκστρατεία έχει ξεκινήσει από την ελληνική κυβέρνηση, σε συ-

227. Kerin Hope et. al., "Alexis Tsipras to hold talks in Athens with eurogroup chairman", *Financial Times* (29/1/2015).

228. Anthee Carassava, "We don't want tug-of-war over debt, Greeks tell EU", *The Times* (30/1/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νεργασία με τις ελίτ της ΕΕ και την ΥΕ, για να συγκαλύψει το σχεδιαζόμενο ξεπούλημα ταυ ΣΥΡΙΖΑ. Φαίνεται πως το ξεπούλημα αυτό θα περιλάμβανε την αναχρηματοδότηση της κεντρικής κυβέρνησης και του ελληνικού τραπεζικού συστήματος, μέσα από κάποια συμφωνία-γέφυρα, μέχρι να εφαρμοστεί το «μεγαλοφυές» σχέδιο ταυ Τσάρου που ανάφερα παραπάνω, δήθεν για να τελειώσει η λιτότητα και ο στόχος να είναι πια η ανάπτυξη.

Φυσικά, δεδομένου ότι όλοι οι ενδιαφερόμενοι που ανήκουν στην Υ/Ε, από τις ευρω-ελίτ μέχρι τον Ομπάμα, είχαν θέσει ως βασική προϋπόθεση για οποιαδήποτε συμφωνία την αυστηρή εφαρμογή των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων, αυτό σημαίνει ότι εκείνο στο οποίο στόχευε η «αριστερή» ελληνική κυβέρνηση, ήταν η εφαρμογή των ίδιων μέτρων όπως πριν (ίσως σε μια ηπιότερη μορφή) με διαφορετικά ονόματα. Αντί της «τρόικας», κάποιο είδος επιτροπής εποπτείας που θα εκπροσωπεί και πάλι τους ίδιους θεσμούς (ΔΝΤ, ΕΕ, ΕΚΤ) και θα έχει βασικά παρόμοιες λειτουργίες με αυτές της τρόικας (εξασκούμενες με λιγότερο άγαρμπο τρόπο!). Ακόμη αντί για λιτότητα (που επέβαλαν οι «κακοί» Γερμανοί κ.λπ.) στόχος θα είναι η ανάπτυξη, όπως προτείνει και ο «καλός» Ομπάμα. Όμως για να επιτευχθεί ανάπτυξη σε μια διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, όπου οι αγορές κεφαλαίου, εμπορευμάτων, εργασίας είναι ανοικτές, θα πρέπει να ελαχιστοποιηθούν οι δημόσιες επενδύσεις και ιδιώτες επενδυτές (ντόπιοι και ξένοι) θα πρέπει να αναλάβουν το έργο να καταστήσουν την οικονομία πιο ανταγωνιστική. Αυτό σημαίνει ότι το κράτος πρέπει να βοηθήσει την προσπάθεια τους με ακόμα περισσότερες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις για να καταστεί πιο ανταγωνιστική η εργασία, πιο μικρή η φορολόγηση των επιχειρήσεων και ταυτόχρονα να παρουσιάζονται και κάποια «μικρά πλεονάσματα στον προϋπολογισμό» που θα εξασφαλίζουν τη δημοσιονομική σταθερότητα. Πράγμα που αναγκαστικά σημαίνει περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις ή και περικοπές στον δημόσιο τομέα. Δηλαδή πάλι λιτότητα. Άλλωστε η «ανάπτυξη» του Ομπάμα, ως γνωστόν, έχει συνοδευτεί με άγρια λιτότητα όσον αφορά τους πραγματικούς μισθούς, όπως άλλωστε συμβαίνει σήμερα και στη Βρετανία!

Με άλλα λόγια, η όλη φασαρία ήταν για να εξαπατηθεί ο ελληνικός λαός και να δεχθεί τη συνέχιση και επέκταση των «διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων» (κάτι που οι εξοφλημένοι Σαμαρο-Βενιζελοι δεν μπορούσαν πια να κάνουν) ώστε να έχουμε μια «ανάπτυξη» Αγγλοσαξονικού τύπου, όπου η ανεργία π.χ. στη Βρετανία πέφτει, αλλά βασικά διότι οι εργάτες δέχθηκαν τις μεγαλύτερες περικοπές στους πραγματικούς μισθούς τους

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

από την καιρό της Βικτωρίας»![229] Έτσι η «ανάπτυξη» του ΣΥΡΙΖΑ ουσιαστικά θ' αποτελεί λιτότητα σε άλλη συσκευασία! Δεν είναι επομένως περίεργο ότι ο «pop τσάρος», τόνισε στη συνέντευξη μετά τις συνομιλίες με τον Γάλλο Υπ. Οικονομικών ότι «η Ευρώπη έρχεται πρώτη»,[230] ενώ έδειξε ταυτόχρονα τη βαθιά άγνοια του σχετικά με τα αναπτυξιακά προβλήματα που δημιουργούνται σε μια οικονομική ένωση μελών σε άνισα επίπεδα ανάπτυξης. Όμως, κάθε οικονομολόγος, ακόμη και δευτεροετείς φοιτητές στα οικονομικά, γνωρίζουν πως ακόμη και μέσα στην ίδια χώρα, σε μια οικονομία της αγοράς, υπάρχουν πάντα τεράστιες περιφερειακές διαφορές, πόσο μάλλον εντός μιας οικονομικής Ένωσης όπως η Ευρωζώνη, για την οποία σημειώνεται ότι «είναι τόσο εξωφρενικά διαφορετικές οι οικονομίες μέσα σε αυτή, που μια μελέτη διαπίστωσε ότι θα ήταν πιο λογικό να δημιουργηθεί μια νομισματική ένωση μεταξύ των ευρωπαϊκών χωρών των οποίων το όνομα ξεκινά από το ίδιο γράμμα από ό,τι μεταξύ των σημερινών κρατών μελών!»[231] Ωστόσο, ο «χαρισματικός» κ. Βαρουφάκης δεν δίστασε να υποστηρίξει στις ίδιες συνομιλίες ότι αν κάποιος θίξει το θέμα ύπαρξης «Νοτίων» έναντι «Βορείων» εντός της ΕΕ θα είναι αντί-Ευρωπαίος. Όλα αυτά ήταν βέβαια μελωδία στα αυτιά των ελίτ, ειδικά όταν προέρχονται από έναν εκπρόσωπο της πρώτης «αριστερής» κυβέρνησης στην μεταπολεμική Ευρώπη...

Ο ΣΥΡΙΖΑ αρχίζει τις κωλοτούμπες από την πρώτη εβδομάδα*

Όπως συμπέρανα παραπάνω οι δύο βασικές επιλογές που έχει η νέα κυβέρνηση είναι: α) ο δρόμος της υποταγής στις απαιτήσεις της υπερεθνικής ελίτ (Υ/Ε) και της ΕΕ, με ορισμένες μικρο-παραχωρήσεις από τις ελίτ σε αντάλλαγμα, και β) ο δρόμος της αντίστασης, ο οποίος συνεπάγεται την άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ και την Ευρωζώνη. Ο δεύτερος δρό-

229. Ed Conway, "The UK is paying the price of its jobs miracle", *The Times* (14/10/2014).
230. "Greece Finance Minister Varoufakis: 'Europe comes first'", *BBC News* (1/2/2015).
231. Camilla Cavendish, "Have a heart Mrs Merkel. After all, Berlin helped write this Greek tragedy", *Sunday Times* (1/2/2015).

* Το άρθρο αυτό πρωτοδημοσιεύθηκε στη *Pravda.ru* καθώς και στο *International Journal of Inclusive Democracy* στις 4/2/2015, καθώς και στην ηλεκτρονική Ελευθεροτυπία εργαζομένων την 5/2/2015. Η μετάφραση είναι του Κώστα Κατσούλα.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μος θα επέτρεπε την εισαγωγή αυστηρών ελέγχων στην κίνηση κεφαλαίων, καθώς και την επανεισαγωγή του εθνικού νομίσματος, την εθνικοποίηση όλων των τραπεζών, συμπεριλαμβανομένης της Τράπεζας της Ελλάδος, την κοινωνικοποίηση των κύριων βιομηχανιών που καλύπτουν βασικές ανάγκες, καθώς και εκείνων που αφορούν τον κοινωνικό πλούτο (πετρέλαιο, λιγνίτης, χρυσός κλπ.). Μόνο έτσι ο Λαός μας θα μπορούσε να ανακτήσει την οικονομική και εθνική κυριαρχία του που είναι αναγκαία προϋπόθεση για την ανοικοδόμηση της κατεστραμμένης παραγωγικής δομής μας, χωρίς επικυρίαρχους και χωρίς ανεργία και κάποιους να τρώνε με χρυσά κουτάλια ενώ η μεγάλη πλειοψηφία να βρίσκεται στα όρια της απόγνωσης.

Σήμερα, μια εβδομάδα μετά τις εκλογές, είναι ασφαλές το συμπέρασμα ότι η (α) επιλογή παραπάνω είναι αυτή που έκανε η αποπροσανατολιστική παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», η οποία ανέλαβε τη διακυβέρνηση της χώρας. Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα ήταν ότι καμία από τις κύριες προεκλογικές δεσμεύσεις του ΣΥΡΙΖΑ δεν επρόκειτο να γίνουν πράξη από την κυβέρνηση. Έτσι, προεκλογικά, ο Τσίπρας και άλλα μέλη της ηγεσίας του κόμματος είχαν δεσμευθεί σε τέσσερις κύριες αλλαγές:

- Πρώτον, να σκίσουν το «μνημόνιο»,
- δεύτερον, να πετάξουν έξω την Τρόικα,
- τρίτον, να διαγράψουν το χρέος (ή το μεγαλύτερο μέρος του) και
- τέταρτον –η σημαντικότερη (γι' αυτούς) πτυχή του «ριζοσπαστικού» προγράμματός τους– να αντικατασταθεί η λιτότητα (που τη θεωρούσαν κυρίως υπεύθυνη για την παρούσα οικονομική και κοινωνική καταστροφή στην Ελλάδα) με την ανάπτυξη.

Ωστόσο, 48 ώρες μετά τη νίκη τους, ο Γιάννης Δραγασάκης μιλούσε για επαναδιαπραγμάτευση των όρων της δανειακής συνθήκης. Ταυτόχρονα, άρχισε να συζητιέται το ενδεχόμενο αντικατάστασης της Τρόικας με ένα νέο εποπτικό όργανο των ίδιων θεσμών, ενώ ο Βαρουφάκης (και ο ίδιος ο Τσίπρας στη συνέχεια) εγκωμίαζαν τον ΟΟΣΑ, ο οποίος, ως γνωστόν, έχει γράψει σωρεία «μελετών» που πρότειναν την καλύτερη ενσωμάτωση της χώρας στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση!

Στη συνέχεια, πριν περάσουν 48 ώρες, ήρθε το μεγάλο πισωγύρισμα όταν ο Βαρουφάκης, ο νεοδιορισθείς «ποπ» υπουργός Οικονομικών, ανακοίνωσε το σχέδιό του για μια «έξυπνη μηχανική του χρέους», η οποία πράγματι δεν συνεπάγεται σύγκρουση με κανέναν, αλλά εξασφαλίζει τη μόνιμη εξάρτηση της Ελλάδας από τους πιστωτές της στην Υ/Ε. Έτσι, σύμφωνα με αυτό το σχέδιο, η ιδέα της διαγραφής του χρέους, στο σύνολο του,

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ή έστω εν μέρει («κούρεμα»), εγκαταλείπεται και προτείνεται η αντικατάσταση του είτε με νέα αέναα ομόλογα (δηλαδή ομόλογα χωρίς καθορισμένη λήξη τα οποία αποδίδουν μόνο τόκους για πάντα –όσον αφορά το χρέος μας στην ΕΚΤ), ή ομόλογα των οποίων η αποπληρωμή θα συναρτάται με την αύξηση του ΑΕΠ, πέρα από ένα ορισμένο όριο, π.χ. 2 % του ΑΕΠ– όσον αφορά τα χρέη στους «εταίρους» μας.[232]

Με άλλα λόγια, ο ΣΥΡΙΖΑ, μέσα σε μια εβδομάδα από την ανάληψη της εξουσίας, υπαναχώρησε σε όλες τις κύριες υποσχέσεις του, σε μια μείζονα οπισθοχώρηση από το πρόγραμμά του. Έτσι, το μόνο ζήτημα που απόμενε να ξεκαθαριστεί ήταν αν οι ελίτ της ΕΕ θα δεχθούν τις προτάσεις του, ή αν αντίθετα θα πιέσουν για μια συνολική παράδοση της κυβέρνησης της Αριστεράς, ως ένα μάθημα για τους Podemos και οποιοδήποτε άλλον «δεν συμμορφώνεται με τις υποδείξεις», έστω και τις λιγότερο σημαντικές! Ωστόσο, ο ενθουσιασμός με τον οποίο οι αγορές χαιρέτισαν αυτή την οπισθοχώρηση[233] υποδηλώνει πιθανή αποδοχή αυτού του «μεγαλοφυούς» σχεδίου Βαρουφάκη, το οποίο, αντί να παρέχει διέξοδο για τον ελληνικό λαό από την παρούσα καταστροφή, θα εξασφάλιζε μόνο τη μόνιμη εξάρτηση της Ελλάδας από την υπερεθνική ελίτ και τις ευρωπαϊκές ελίτ.

Όμως, αυτό κάθε άλλο παρά έκπληξη ήταν, καθώς τόσο οι ελίτ της ΕΕ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ έχουν κοινό στόχο: να κρατήσουν την Ελλάδα εντός της ΕΕ και της Ευρωζώνης. Αυτό εξηγεί και τη παράλληλη κίνηση της ΕΚΤ να περιορίσει τη πρόσβαση της Ελλάδος σε φθηνή ρευστότητα, γεγονός που υποδήλωνε ότι οι Ευρω-ελίτ εκινούντο στη κατεύθυνση να δώσουν μάθημα στον ΣΥΡΙΖΑ, εάν δεν δεχθεί να παραδοθεί άνευ όρων και να εφαρμόσει, χωρίς παραλλαγές, τις πολιτικές της προηγούμενης Κοινοβουλευτικής Χούντας. Φυσικά, οι Ευρω-ελίτ δεν θα τολμούσαν να παίξουν παρόμοιο επικίνδυνο παιχνίδι εάν δεν ήταν απολύτως σίγουροι πως ό,τι και να ζητήσουν από τη κυβέρνηση θα το κάνει για να παραμείνει στην εξουσία.

Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι η κυβέρνηση έσπευσε να δείξει την αποφασιστικότητά της να εφαρμόσει τις απαιτούμενες από την ΕΕ διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις, δηλαδή όλες εκείνες τις μεταρρυθμίσεις που στοχεύουν στην αύξηση της ανταγωνιστικότητας. Οι μεταρρυθμίσεις αυτές βασίζονται στη μεγιστοποίηση του ρόλου του ιδιωτικού τομέα και στην ελαχιστοποίηση των κοινωνικών ελέγχων που έχουν στόχο την προστασία της

232. Tony Barber, Greece finance minister unveils plan to end debt stand-off, *Financial Times* (2/2/2015).

233. Philip Aldrick et.al. "Markets rebound as Greek fears subside", *The Times* (4/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κοινωνίας από τις αγορές, όπως ο Polanyi είχε πει, εδώ και πολύ καιρό,[234] καθώς και στην αρχή των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών με «μικρό» πλεόνασμα –ένα βασικό εργαλείο των πολιτικών λιτότητας– πράγμα που δεν έχει βέβαια καμία σχέση με τον Κεϊνσιανισμό που επικαλείται ο Βαρουφάκης και διάφοροι «μαρξιστές» στο κόμμα. Με αυτό τον τρόπο, οι μείζονες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που ξεκίνησαν από την προηγούμενη κυβέρνηση, απλά θα μπορούσαν να ολοκληρωθούν τώρα, από μια κυβέρνηση της Αριστεράς, ελαχιστοποιώντας έτσι οποιαδήποτε αποτελεσματική λαϊκή αγανάκτηση εναντίον τους, ιδιαίτερα εάν τα μέτρα λιτότητας είναι κάπως πιο χαλαρά στο μέλλον.

Στην πραγματικότητα, οι πολιτικές λιτότητας, σύμφωνα με τον ΣΥΡΙΖΑ, Podemos και παρόμοια κόμματα της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» –που δεν αμφισβητούν την ίδια την ΕΕ– υποτίθεται ότι είναι ο κύριος ένοχος για την οικονομική κρίση, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στις υπόλοιπες περιφερειακές χώρες της ΕΕ (PIIGS: Πορτογαλία, Ιταλία, Ιρλανδία, Ελλάδα, Ισπανία) και παραπέρα. Ωστόσο, οι πολιτικές λιτότητας δεν είναι η αιτία της κρίσης, όπως προσπάθησα να δείξω αλλά μόνο το αποτέλεσμα του ανοίγματος και της απελευθέρωσης των αγορών στο πλαίσιο της παγκοσμιοποίησης. Και αυτό διότι, όταν οι αγορές είναι ανοικτές και «απελευθερωμένες», δεν μπορούν να επιβληθούν αποτελεσματικοί κοινωνικοί έλεγχοι σε αυτές. Έτσι, δεν είναι η κοινωνία που αποφασίζει τελικά τι, πώς και για ποιον θα παραχθεί, αλλά οι αγορές. Και φυσικά οι αγορές σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία ελέγχονται από μερικές εκατοντάδες πολυεθνικών εταιρειών.

Όταν λοιπόν σχηματίζεται μια οικονομική ένωση σαν την Ευρωζώνη, η οποία δεν αποτελείται από κυρίαρχα έθνη που ελέγχουν τις οικονομικές πολιτικές τους, τότε όσο πιο άνισο είναι το επίπεδο ανάπτυξης των χωρών-μελών, τόσο μεγαλύτερα είναι τα προβλήματα ανταγωνιστικότητας που θα δημιουργηθούν από τις αγορές. Και στην πραγματικότητα, η Ευρωζώνη είναι κλασική τέτοια περίπτωση. Όπως επισημάνθηκε πολύ πρόσφατα για την Ευρωζώνη, «είναι τόσο εξωφρενικά διαφορετικές οι ευρωπαϊκές οικονομίες-μέλη που μία μελέτη έδειξε ότι θα ήταν πιο λογικό να δημιουργηθεί μια νομισματική ένωση μεταξύ των χωρών που το όνομά τους αρχίζει π.χ. με το γράμμα "Μ" απ' ότι μεταξύ των σημερινών κρατών μελών».[235]

234. Karl Polanyi, *The Great Transformation* (Beacon Press, 1944).

235. Camilla Cavendish, "Have a heart Mrs Merkel. After all, Berlin helped write this Greek tragedy", *Sunday Times* (1/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Αυτό σημαίνει ότι τα προβλήματα ανταγωνιστικότητας σε μια τέτοια ένωση δεν οφείλονται μόνο στις διαφορές σχετικών τιμών, οπότε η συμπίεση των πραγματικών μισθών προς τα κάτω, μέσω κάποιου είδους πολιτικής λιτότητας, θα μπορούσε να τα βελτιώσει. Αντίθετα, τα προβλήματα αυτά μπορεί να αντανακλούν τεράστιες διαφορές στην παραγωγικότητα που αναφέρονται σε ιστορικές διαφορές στην έρευνα και ανάπτυξη και αντανακλούν διαφορετικά επενδυτικά πρότυπα. Σε αυτή την περίπτωση όμως, το πρόβλημα της ανταγωνιστικότητας δεν λύνεται μέσω των πολιτικών λιτότητας, αλλά αντίθετα χειροτερεύει, καθώς τέτοιες πολιτικές αποθαρρύνουν τις περαιτέρω επενδύσεις, όχι μόνο λόγω της πτώσης της ζήτησης από το εξωτερικό, αλλά και από την επακόλουθη πτώση της εγχώριας ζήτησης. Ωστόσο, εντός της Ευρωζώνης οι πολιτικές που εφαρμόζονται από κάθε συμμετέχουσα χώρα καθορίζονται από τις ευρωπαϊκές ευρω-ελίτ των μητροπολιτικών κέντρων του Βορρά. Αυτός είναι ο λόγος που οι χώρες στην περιφέρεια της Ευρώπης είναι καταδικασμένες να υποφέρουν μέσα σε μια οικονομική ένωση, η οποία καταργεί σταδιακά την οικονομική και, επομένως, την εθνική κυριαρχία.

Στην πραγματικότητα η κυβέρνηση όχι μόνο δεν αποπειράθηκε καν ν' αντισταθεί αλλά και ξεκίνησε μια τεράστια αποπροσανατολιστική εκστρατεία, σε συνεργασία με τις ελίτ της ΕΕ και την Υ/Ε, για να προωθήσει την θεσμοποίηση της οπισθοχώρησής της. Συγχρόνως ένας συμβιβασμός φαινόταν στον ορίζοντα για τη μεταβατική περίοδο, ο οποίος θα περιλάμβανε «την αναχρηματοδότηση της κυβέρνησης και του ελληνικού τραπεζικού συστήματος, τελειώνοντας τη λιτότητα και δίνοντας έμφαση στην ανάπτυξη».[236] Φυσικά, δεδομένου ότι όλοι οι εμπλεκόμενοι στην Υ/Ε, από τις ευρωπαϊκές Ελίτ μέχρι τον Ομπάμα, έθεσαν ως βασική προϋπόθεση για οποιαδήποτε συμφωνία την αυστηρή εφαρμογή των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων, αυτό σήμαινε ότι η «επαναστατική» ελληνική κυβέρνηση θα στόχευε στην εφαρμογή των ίδιων μέτρων όπως πριν (ίσως σε μια ηπιότερη μορφή) με διαφορετικά ονόματα. Αντί της «τρόικας», θα μπορούσε να υπάρξει κάποιο είδος εποπτικής επιτροπής, ή έστω ο ΟΟΣΑ, που θα εκπροσωπούσε και πάλι τους ίδιους θεσμούς (ΔΝΤ, ΕΕ, ΕΚΤ), και αντί της λιτότητας, ο στόχος θα ήταν τώρα η ανάπτυξη (μολονότι βέβαια και η λιτότητα υποτίθεται μακροπρόθεσμα σκόπευε στην ανάπτυξη)! Ωστόσο,

236. Wolfgang Münchau, "Grexit is an avoidable catastrophe for the Eurozone", *Financial Times* (1/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

για να επιτευχθεί ανάπτυξη σε μια οικονομία της αγοράς, στην οποία οι δημόσιες επενδύσεις πρέπει να ελαχιστοποιηθούν, οι ιδιώτες επενδυτές (ντόπιοι και ξένοι) πρέπει να καταστήσουν την οικονομία πιο ανταγωνιστική. Αυτό σημαίνει ότι το κράτος πρέπει να βοηθήσει την προσπάθειά τους με ακόμα περισσότερες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις με στόχους την πιο «ελαστική» (και επομένως ανταγωνιστική) εργασία, τη λιγότερη φορολογία των επιχειρήσεων και, ταυτόχρονα, κάποια «μικρά πλεονάσματα του προϋπολογισμού» για την αποπληρωμή των δανειστών - πιθανώς μέσα από περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις, ή/και περικοπές του δημόσιου τομέα.

Συμπερασματικά, όπως διαμορφωνόταν τότε η κατάσταση, με βάση το δεδομένο ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δεν θα σκεφτόταν ποτέ να πάρει απόφαση εξόδου από την ΕΕ, οι «επιλογές» που της έμεναν μέσα στην ΕΕ ήταν δύο: ή να παραδοθεί άνευ όρων ή να δεχτεί ο,τιδήποτε «κόκαλο» της πετάξουν οι ευρω-ελίτ. Και στις δύο περιπτώσεις θα γινόταν φανερό ότι όλη αυτή η φασαρία (επίσπευση εκλογών κ.λπ.) έγινε μόνο και μόνο είτε για να συνειδητοποιήσει ο ελληνικός λαός την κατάσταση προτεκτοράτου στην οποία θα πρέπει να ζήσει στο μέλλον, είτε για να εξαπατηθεί να αποδεχτεί περίπου τα ίδια μέτρα όπως και πριν, «σε διαφορετική συσκευασία», εφόσον τα ξοφλημένα πια κόμματα εξουσίας (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ) δεν θα μπορούσαν να τα εφαρμόσουν άλλο, χωρίς κίνδυνο σοβαρής αναταραχής!

Όλα τα παραπάνω έκαναν ακόμη σαφέστερη αλλά και επιτακτική την ανάγκη για τη διαμόρφωση Λαϊκών Μετώπων παντού για εθνική και κοινωνική απελευθέρωση, τα οποία θα αγωνιστούν για την οικονομική και εθνική απελευθέρωση, ως το θεμέλιο για την κοινωνική απελευθέρωση, στο δρόμο για τη δημιουργία μιας νέας δημοκρατικής παγκόσμιας τάξης των κυρίαρχων και αυτοδύναμων Εθνών που θα αντικαταστήσει τη σημερινή ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Η απάτη των «συναινετικών» Μνημονίων: πώς φθάσαμε στη συμφωνία της 20 Φεβρουαρίου*

Όπως είχα τονίσει και προεκλογικά «δεν υπάρχει η παραμικρή δυνατότητα ο ΣΥΡΙΖΑ να κάνει κανένα ριζοσπαστικό βήμα από αυτά που απαι-

* Το άρθρο αυτό δημοσιεύθηκε μόνο ηλεκτρονικά στην Ηλεκτρονική Ελευθεροτυπία των Εργαζομένων (EnetPress) της 21/2/2015.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τούνται για να βελτιωθεί ουσιαστικά και σε μόνιμη βάση η άθλια οικονομική κατάσταση της πλειοψηφίας του πληθυσμού, μέσα στον «κορσέ» της ΕΕ και των καταστατικών συνθηκών της (Μάαστριχτ κ.λπ.), που θεσμοποίησαν τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση στο ευρωπαϊκό επίπεδο»[237] Γι' αυτό, σε άλλο άρθρο μετεκλογικά, κατέληγα στο συμπέρασμα ότι οι δύο βασικές επιλογές που έχει η νέα κυβέρνηση είναι: α) ο δρόμος της υποταγής στις απαιτήσεις της υπερεθνικής ελίτ (Υ/Ε) και της ΕΕ, με ορισμένες μικρο-παραχωρήσεις από τις ελίτ σε αντάλλαγμα, και β) ο δρόμος της αντίστασης, ο οποίος συνεπάγεται την άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ και την Ευρωζώνη.[238]

Τελικά, είναι φανερό ποιος δρόμος επιλέχθηκε, μόλις η Υπερεθνική Ελίτ (που στη χώρα μας εκπροσωπούσε η Τρόικα) αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το «ιρλανδικό μοντέλο» (μια εκδοχή που χρησιμοποίησε κατόπιν επιτυχώς και στη Κύπρο). Η Ιρλανδία το 2010 δεν ήθελε να ζητήσει βοήθεια μέσα από πρόγραμμα με τους γνωστούς όρους λιτότητας. Μέχρι που η Ιρλανδική κυβέρνηση έλαβε γράμμα από την ΕΚΤ (τον Τρισέ) ότι θα κοπεί η χρηματοδότηση Τραπεζών κ.λπ. μέσω του ELA (του Εκτάκτου Μηχανισμού Ρευστότητας) αν δεν μπει η χώρα στο πρόγραμμα αυτό. Στη δική μας τη περίπτωση, ο ΣΥΡΙΖΑ έλεγε προεκλογικά ότι δεν πρόκειται να δεχτεί να υπαχθούμε ποτέ πια σε Μνημόνιο κ.λπ. και ότι απλά ζητούσε επέκταση των διαθέσιμων κονδυλίων από τον ίδιο μηχανισμό ELA κατά 10 δις Ευρώ. Τότε, η ΕΚΤ μας έδειξε τα δόντια της και ενέκρινε αύξηση μόνο κατά 3,8 δις Ευρώ για «άλλες 2 βδομάδες», ενώ είχε φροντίσει πριν να κάνει τις Ελληνικές Τράπεζες απόλυτα εξαρτημένες από τον ELA. Στη πραγματικότητα, αυτό ήταν συγκεκαλυμμένο τελεσίγραφο προς την Ελληνική κυβέρνηση για να επιστρέψει στο πρόγραμμα του Μνημονίου, αφού η παράταση της προθεσμίας κατά 2 βδομάδες ήταν εικονική και ο Ντράγκι ήξερε πολύ καλά ότι με την τότε ροή απόσυρσης καταθέσεων, μέχρι τα μέσα της επομένης εβδομάδας, οι Τράπεζες δεν θα είχαν ρευστότητα.[239] Έτσι, θα εδημιουργείτο ο γνωστός πανικός που έγινε και στη Κύπρο και οδήγησε και εκεί σε άτακτη υποχώρηση και εισαγωγή ελέγχων κεφαλαίου

237. Τ. Φωτόπουλος, «Μπορούν οι εκλογές να οδηγήσουν στο τέλος της καταστροφής;», Ηλεκτρονική Ελευθεροτυπία Εργαζομένων (23/1/2015).

238. Τ. Φωτόπουλος, «ΣΥΡΙΖΑ: Η ενσωματωμένη στην ΝΔΤ Αριστερά δεν μπορεί να οδηγήσει στο τέλος της καταστροφής», www.antipagkosmiopoihsh.gr (4/2/2015).

239. Phillip Aldrick, "It's not the Germans frogmarching Greece into a deal - it's the ECB" *The Times,* (21/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

- που όταν επιβάλλονται μέσα στην Ευρωζώνη, είναι καταστροφικές και οδηγούν σε πανικό και τελικά σε ύφεση. Έτσι, η κυβέρνηση σύρθηκε, θέλοντας και μη, να κάνει αίτηση για τη συνέχιση του Μνημονίου, παρόλο που, μέσα στη μαζική εκστρατεία εξαπάτησης στην οποία είχε στο μεταξύ επιδοθεί, προσπάθησε κιόλας να παρουσιάσει τις «διαπραγματεύσεις» ως δική της «νίκη» για να επιβάλλει δήθεν τους όρους της και να «διαπραγματευθεί» - αντίθετα με τους προηγούμενους που απλά υπέγραφαν!

Η επιβεβαίωση της παραπάνω επιλογής ήλθε λοιπόν πριν ακόμη κλείσει μήνα η νέα κυβέρνηση, όταν άρχισε να καλλιεργείται από τα συστημικά ΜΜΕ που πρόσκεινται σε όλα τα κόμματα πλην ΚΚΕ και ΧΑ (δηλαδή όλα!) η θριαμβευτική γραμμή που χάραξε ο αμετροεπής Υπουργός Οικονομικών, αμέσως μετά το Eurogroup, όπου ο ίδιος παραδόθηκε άνευ όρων - «για το Ευρώ ρε γαμώτο!» όπως με άλλα λόγια μας είπε! Δηλαδή, η γραμμή που ανακοίνωσε ο ίδιος στη συνέντευξη Τύπου: «Χρειάστηκαν τρεις συνεδριάσεις ώστε να αλλάξουμε σελίδα ως Ελλάδα και ως Ευρώπη». Και αυτά, όταν την ίδια στιγμή, σε διπλανή αίθουσα, ο Σόιμπλε, που μόνο αμετροεπή δεν μπορεί να τον χαρακτηρίσει κανείς, δήλωνε: «Οι Έλληνες σίγουρα θα έχουν πρόβλημα να εξηγήσουν τη συμφωνία στους ψηφοφόρους τους».[240] (προφανώς μη ξέροντας μέχρι πού μπορεί να φθάσει η εξαπάτηση των πολιτικάντηδων στην Ελλάδα!). Στη συνέχεια ακολούθησε και ο Πρωθυπουργός, πανηγυρίζοντας και αυτός για τη νίκη σε μια πολύ σημαντική μάχη, προφανώς πιστός στη γραμμή του προκατόχου του που έμεινε στην Ιστορία για τις παρόμοιες αείμνηστες πρακτικές του τύπου: «φεύγουν οι βάσεις που μένουν». Όσον αφορά τον αυτοχαρακτηρισμό του Βαρουφάκη ως «ελευθεριακός Μαρξιστής», εύκολα μπορεί να δειχθεί ότι ο άνθρωπος δεν έχει ουδεμία σχέση ούτε με την αριστερή ελευθεριακή σκέψη, ούτε καν με τη Μαρξιστική, αφού απλά είναι ένας φιλελεύθερος νεοΚεϊνσιανός που, ουσιαστικά, εκφράζει τη θεωρητική έκφανση του σοσιαλφιλελευθερισμού.[241]

Στη πραγματικότητα, αυτό που συμφωνήθηκε ήταν ότι απλά θ' αντικατασταθούν τα Μνημόνια που μας επέβαλαν και των οποίων την εφαρμογή

240. Peter Spiegel, "Greece and eurozone agree bailout extension" *Financial Times,* (20/2/2015).

241. Βλ. τη μαζική προβολή του από την *Γκάρντιαν,* το όργανο της διεθνούς φιλελεύθερης «Αριστεράς» που έχει στηρίξει κάθε πόλεμο της Υπερεθνικής Ελίτ «Varoufakis: How I became an erratic Marxist" (18/2/2015). http://www.theguardian.com/news/2015/feb/18/yanis-varoufakis-how-i-became-an-erratic-marxist

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

επέβλεπε η Τρόικα, με ψευτο-συναινετικά μνημόνια, όπου υποτίθεται θα έχουμε συμφωνήσει και εμείς ποιες θα είναι οι διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις στο μέλλον, όπως η περίφημη λίστα των μεταρρυθμίσεων που έπρεπε να υποβάλει η κυβέρνηση πάραυτα μεθαύριο. Οποιοσδήποτε όμως μη αφελής για άσυλο ξέρει ότι η λίστα αυτή και παρόμοιες βέβαια λίστες στο μέλλον, είναι προσυμφωνημένες, όπως ήταν και το κείμενο του ανακοινωθέντος που εστάλη στο Eurogroup και παρόλα αυτά –χάρη στη σθεναρά αντίσταση του Βαρουφάκη!– το τελικό κείμενο ήταν ακόμη χειρότερο και από το προσυμφωνηθέν.

Η διαδικασία δηλαδή για τους επόμενους 4 μήνες θα είναι η κυβέρνηση, πάντα με τη συμφωνία των εταίρων, να υποβάλει παρόμοιες λίστες που αφού αξιολογούνται από την Τρόικα, η οποία τώρα μετονομάζεται σε «θεσμοί», θα μπαίνουν σε μια διαδικασία πηγαινέλα που θα σκοπεύει βέβαια στην επιβολή των όρων των δανειστών μας, μέχρι να υποκύψουμε σε όλα (όπως ακριβώς συνέβη με τη μάχη στην οποία «νικήσαμε») και μόνο όταν τον Απρίλη έχουν εγκρίνει τις μεταρρυθμίσεις για τις οποίες θα είμαστε συν-συγγραφείς (κατά την απατηλή μυθολογία Βαρουφάκη) και θα τις έχουν αξιολογήσει θα αρχίσει με το σταγονόμετρο πάλι η εκταμίευση. Και είναι απατηλή μυθολογία τα παραπάνω γιατί βέβαια δεν είναι θέμα ότι ο ΣΥΡΙΖΑ κάνει για πρώτη φορά διαπραγματεύσεις ακόμη και αν είναι λιγότερο οσφυοκάμπτες από τους προηγούμενους. Στη πραγματικότητα, όλα εξαρτώνται από το συσχετισμό δύναμης. Μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, όταν εξαρτάσαι από την ΕΚΤ ακόμη και για το εάν θα μπορεί ο κόσμος ν' αποσύρει τις καταθέσεις του, δεν έχεις τη παραμικρή διαπραγματευτική δύναμη και θα χορέψεις ό,τι χορό παίζει η ορχήστρα που τη διευθύνουν άλλοι. Τα υπόλοιπα είναι σκέτη εξαπάτηση. Ιδιαίτερα όταν είναι γνωστόν ότι το μόνο όπλο που θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε ήταν η απειλή εξόδου από την Ευρωζώνη και το Ευρώ - που όμως δεν θα χρησιμοποιούσε ποτέ ο Σύριζα γιατί την επομένη θα είχαμε επανάληψη των Ιουλιανών αποστασιών.[242] Μετά δηλαδή από αποστασία του κατάλληλου αριθμού βουλευτών ταυ ΣΥΡΙΖΑ θα διαφωνούσε με την «εθνική

242. Δηλαδή, θα του έφευγαν όλοι οι Ευρώδουλοι βουλευτές που είναι και η συντριπτική πλειοψηφία μέσα στο κόμμα, όπως και η Ευρώδουλη «διανόηση» που το στηρίζει (Τσακαλώτοι, Σταθάκηδες, Βεργόπουλοι, Μελάδες κ.α.) όπως αποδεδείχθηκε μετά από μερικούς μήνες που όλοι αυτοί δεν είχαν κανένα δισταγμό να στηρίξουν το εγκληματικό τρίτο Μνημόνιο που παρέδωσε τον λαό στη σφαγή, για να μη χάσουν το Ευρώ «τους» (με το αζημίωτο , φυσικά!) βλ. Κεφ. 10.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

καταστροφή», την οποία δήθεν σημαίνει η έξοδος από το Ευρώ θα είχαμε άμεσα κυβέρνηση των αρχολίπαρων του Ποταμιού, στηριζομένη και από ΠΑΣΟΚ/ΝΔ και τους «αποστάτες» του ΣΥΡΙΖΑ!

Η ίδια διαδικασία θα μπορούσε ν' ακολουθηθεί και για το νέο «συμβόλαιο» (κάποιοι το είπαν και κοινωνικό) που θα γίνει τον Ιούλη. Ένα νέο Μνημόνιο θ' αντικαταστήσει το παλιό αλλά τώρα θα είναι ψευτο-συναινετικό, μετατρέποντας μας σε συν-συγγραφείς της συνέχισης της καταστροφής του Ελληνικού λαού. Με αυτό τον τρόπο, η καταστροφή θα μπορεί να συνεχισθεί επ' αόριστο, αφού τώρα θα είναι συναινετική.[243]

Δεν χρειάζεται βέβαια κανένας να σπαταλήσει πολύ χώρο και χρόνο για να δείξει άτι η κυβέρνηση μέσα σε ένα μήνα ανέτρεψε ουσιαστικά μιαμια τις προεκλογικές δεσμεύσεις της. Ενδεικτικά:

- Όχι μόνο δεν καταργήθηκαν τα μνημόνια και οι μνημονιακοί νόμοι (ο Σύριζα υποσχόταν θα τα έσκιζε όλα αυτά μόλις έβγαινε), αλλά, όπως αναφέρει ρητά η συμφωνία της 20 Φεβρουαρίου, απαγορεύεται οποιαδήποτε παρόμοια «μονομερής ενέργεια» (και φυσικά οι δανειστές δεν θα συμφωνούσαν ποτέ στην κατάργηση των μέτρων που οι ίδιοι επέβαλλαν!). Όμως, η ύφεση δεν προκαλείται βέβαια μόνο από τυχόν νέα υφεσιακά μέτρα που υποτίθεται «κατόρθωσε», χάρη στην «έξυπνη» διαπραγματευτική στρατηγική του, να αποφύγει ο Βαρουφάκης. Τόσο καιρό είχαμε βέβαια ύφεση από τα παλιά μέτρα. Και αυτά φυσικά θα εξακολουθούν να ζουν και να βασιλεύουν! Και δεν πρόκειται να αναιρεθούν ποτέ γιατί δεν υπάρχει άλλος τρόπος μια χώρα σαν τη Ελλάδα να βελτιώσει την ανταγωνιστικότητα της, όταν ούτε νόμισμα έχει για να το υποτιμήσει, ούτε ανεξάρτητη δημοσιονομική πολιτική. Επομένως τα πετσοκόμματα μισθών και συντάξεων παραμένουν, οι εκατοντάδες χιλιάδες δημοσίων υπαλλήλων που εξαναγκάστηκαν να συνταξιοδοτηθούν θα συνεχίσουν να είναι οικονομικά ανενεργοί, όπως και οι περισσότεροι από όσους απολύθηκαν. Εκτός βέβαια αν οι πολυεθνικές αποφασίσουν να μετακομίσουν μαζικά από εργασιακούς παραδείσους όπως η Κίνα, η Ινδία και η Βουλγαρία στην Ελλάδα - και μετά ξυπνήσαμε!
- Οι ιδιωτικοποιήσεις, δηλαδή το ξεπούλημα κοινωνικού πλούτου που

243. Στη πραγματικότητα βέβαια, τον Ιούλη, οι ελίτ δεν τους έκαναν ούτε τη χάρη να κάνουν κάποιες σημαντικές μικρο-παραχωρήσεις ώστε να μπορούν να συνεχίσουν την απάτη των συναινετικών μνημονίων, όπως θα δούμε στο επόμενο κεφάλαιο. Έτσι, αναγκαστήκαν να οργανώσουν ένα ψευτο-δημοψήφισμα που θα ψήφιζε ΟΧΙ σε συγκεκριμένο Μνημόνιο, ώστε να περάσει η νέα απάτη του ΣΥΡΙΖΑ, ότι τελικά εξαναγκάστηκαν να περάσουν το τρίτο μνημόνιο!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ήδη έγινε, καλώς έγινε, ενώ θα γίνουν και άλλες όπως προανήγγειλε ο «ελευθεριακός Μαρξιστής» Υπουργός, που μας είπε δεν έχει καμιά σχετική ιδεοληψία (και εμείς νομίζαμε ότι σαν αριστερή κυβέρνηση ο ΣΥΡΙΖΑ θα ήθελε να έχει δημόσιες κοινωνικές υπηρεσίες για την κάλυψη βασικών αναγκών όπως το νερό, το ηλεκτρικό, τα τηλέφωνα κ.λπ.). Ήδη ξέρουμε ότι «ΔΝΤ και ΕΕ αξιώνουν να μην ακυρωθούν οι ιδιωτικοποιήσεις στην ενέργεια».[244] Χωρίς ιδεοληψίες λοιπόν, δεν θα έχουν αντίρρηση οι «μαρξιστές» που μας κυβερνούν να αρχίσουν αύριο να πουλάνε και νοσοκομεία και Πανεπιστήμια, αν έτσι αποδειχθεί ότι θα είναι πιο ανταγωνιστικά.

• Όσον αφορά το άλλο μεγάλο επίτευγμα στη μάχη που κερδίσαμε, ότι τώρα δεν θα μας επιβάλλουν ελλειμματικούς Προϋπολογισμούς, αυτό είναι βέβαια άλλη μια Συριζέικη απάτη, αφού οι προϋπολογισμοί όχι μόνο δεν θα μπορούν να έχουν ελλείμματα (έστω αντι-κυκλικά, όπως υποστήριζε ο Κέϋνς) αλλά θα πρέπει να έχουν και πλεονάσματα! Και το αν το πλεόνασμα θα είναι 2 ή 3% δεν είναι το κύριο θέμα για την ύφεση, όπως πάλι απατηλά πανηγύριζε ο Βαρουφάκης για το «κατόρθωμα» του. Ως γνωστόν, τα πλεονάσματα αυτά είναι πρωτογενή, δηλαδή δεν παίρνουν υπόψη τους τόκους που πρέπει να πληρώνονται στους δανειστές. Όμως, όσο μικρότερο είναι το πλεόνασμα τόσο λιγότερα θα είναι τα διαθέσιμα ποσά για την πληρωμή των τόκων. Αυτό σημαίνει ότι αν δεν επιτύχουν οι φωστήρες του ΣΥΡΙΖΑ τέτοια καταπολέμηση της φοροδιαφυγής που δεν έχει επιτύχει η Ελλάδα στα 200 σχεδόν χρόνια της ανεξαρτησίας της, αυτό θα είναι άλλο ένα κακόγουστο ανέκδοτο, ιδιαίτερα όταν έχει ακουστεί ότι αρκετά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ επίσης τρέφονται μέσα από τη φοροδιαφυγή. Όταν όμως θα είναι μικρά τα πλεονάσματα θα πρέπει να μειώνονται αναγκαστικά οι δημόσιες δαπάνες για να πληρωθούν οι τόκοι, αλλά στη μαγική εικόνα καραγκιόζη του ΣΥΡΙΖΑ, αυτό δεν θα είναι υφεσιακό!

• Τέλος, όσον αφορά τις ελαστικές σχέσεις εργασίας που είναι βασικό θεμέλιο της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, δεν άκουσε κανένας πώς ακριβώς και εάν θα καταργηθούν - ιδιαίτερα όταν οι σχέσεις αυτές είναι θεμέλιο της ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

• Και φυσικά ξεχάστηκε κάθε κουβέντα διαγραφής του Χρέους, ακόμη και οι «μεγαλοφυείς» αρλούμπες της ανταλλαγής ομολόγων κ.λπ. (του μεγαλοφυούς ροκ σταρ των Οικονομικών), που κανένας δεν τις πήρε στα σοβαρά.

244. Σπ. Βούλγαρης, *ΙΣΚΡΑ* (20/2/20115).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Έχει άδικο λοιπόν ο Robert Peston, ο κυριότερος οικονομικός αναλυτής του BBC, να σαρκάζει τον «παράδεισο των ανοήτων» που πανηγυρίζει μαζί με τους απατεώνες του ΣΥΡΙΖΑ τη μεγάλη νίκη, γράφοντας ειρωνικά ότι «μπορεί να έχει νόημα να πανηγυρίζουν απόψε οι Αθηναίοι, μόνο που οι Γερμανοί μπορούν ακόμη να σβήσουν τα φώτα»;[245]

Όμως, μήπως αδικούμε τον ΣΥΡΙΖΑ όταν μιλούμε για εξαπάτηση του λαού; Μήπως απλά πρόκειται για άσχετους «μαρξιστές» οικονομολόγους –«Μαθητευόμενους Μάγους», όπως τους χαρακτηρίζουν τα αστικά διεθνή ΜΜΕ– που αφελώς νόμισαν ότι θα μπορούσαν ακόμη και μέσα στην ΕΕ να εφαρμόσουν το δικό τους πρόγραμμα, αλλάζοντας συγχρόνως την Ευρώπη «από μέσα»; Δηλαδή μήπως είναι απλώς τόσο αφελείς, ώστε μόλις τώρα ανακάλυψαν ότι τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει ριζικά «από μέσα», όπως έχω αναλύσει διεξοδικά στο παρελθόν, για πολιτικούς αλλά και οικονομικούς λόγους; Και μιλώ για άσχετους Μαρξιστές γιατί προφανώς πρόκειται για παλαιολιθικούς Μαρξιστές που είναι σε πλήρη αντίθεση με φωτισμένα μυαλά νεο-Μαρξιστών στο εξωτερικό, οι οποίοι έχουν αντιληφθεί την πραγματική σημασία της παγκοσμιοποίησης και δεν ξεστομίζουν παρόμοιες ανοησίες για κακούς νεοφιλελεύθερους οικονομολόγους και πολιτικούς, αλλά μιλούν για μια καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση που μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι. Πράγμα που σημαίνει ότι το πρόβλημα δεν είναι να φύγουν οι «κακοί» Σόιμπλε και σια αλλά να κτιστεί μια νέα πραγματικά δημοκρατική Ευρώπη κυρίαρχων εθνών που θα στηρίζεται στην αυτοδυναμία, όπως δυνητικά θα μπορούσε να είναι η Ευρασιατική Ένωση.

Θα δεχόμουν ότι πράγματι θα μπορούσε να συμβαίνει κάτι τέτοιο αλλά με μια βασική προϋπόθεση: όταν κατάλαβαν το τρομερό σφάλμα τους θα έπρεπε να προσφύγουν στον λαό, για να τον συνειδητοποιήσουν όσον αφορά τα πραγματικά διλήμματα που αντιμετωπίζουμε σαν χώρα, ξεκινώντας μια παράλληλη εκστρατεία άμεσης εξόδου από την ΕΕ και την Ευρωζώνη για να αποκτήσουμε πραγματικά την εθνική κυριαρχία μας, και όχι την ανεξαρτησία-μαϊμού του Βαρουφάκη. Και αυτό, κλείνοντας βέβαια παράλληλα τα σύνορα προσωρινά για να αποφευχθούν κάθε είδους «πραξικοπήματα από τα κάτω» (τύπου Ουκρανίας) και κερδοσκοπικές κινήσεις κεφαλαίων, αλλά και αλλάζοντας ριζικά τους γεωπολιτικούς συσχετισμούς μας (όχι βέβαια με την αλλαγή-μαϊμού του γνωστού οπορτουνιστή πολιτικάντη Κοτζιά!). Εάν πάλι δεν τολμούν να κάνουν κάτι τέτοιο, γιατί

245. Robert Peston, "Greece saved from disaster - for two days", *BBC News* (20/2/2015),

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

απλά αποτελούν στελέχη της «αριστεράς του χαβιαριού» (όπως την ονομάζει «εκ πείρας» ο Γαλλικός λαός), τότε η έντιμη πράξη θα ήταν η αναγνώριση του τραγικού λάθους τους και η άμεση διεξαγωγή εκλογών ή δημοψηφίσματος για ν' αποφανθεί ο λαός, αποκλείοντας βέβαια πληρωμένες δημοσκοπήσεις και κοινωνικοποιώντας προηγουμένως τα αμαρτωλά ΜΜΕ για να εκφραστεί πραγματικά ο λαός. Ειδάλλως θα φέρουν βέβαια ακέραια την ευθύνη για τη Μεξικανοποίηση της Ελλάδας και τη μονιμοποίηση της καταστροφής του Λαού. Και την ευθύνη φυσικά θα τη συμμερίζεται και η «αριστερή» πτέρυγα του Σύριζα (Λαφαζάνης, Λαπαβίτσας κ.λπ.) όπως και τα αριστερά εξαπτέρυγα (ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.λπ.) που επίσης δεν θέτουν θέμα άμεσης εξόδου απο την ΕΕ.

Όμως, ευθύνη θα έχει και το μόνο κόμμα (το ΚΚΕ), που με συνέπεια πάντα έθετε στη σωστή βάση το θέμα της εξόδου από την ΕΕ, το οποίο σήμερα κιόλας θα έπρεπε να ξεκινήσει την εκστρατεία για ένα νέο ΕΑΜ, ή θα το ονόμαζα σωστότερα Μέτωπο για την Κοινωνική και Εθνική Απελευθέρωση. Ένα Μέτωπο, στο οποίο θα είχε θέση κάθε αριστερός ή δεξιός πατριώτης που θα ήταν αποφασισμένος να παλέψει για την οικονομική και εθνική κυριαρχία μας, ώστε να ματαιώσουμε τον εξανδραποδισμό μας σαν Λαού που είναι αναπόφευκτος μέσα στην ΕΕ και τα «συναινετικά» Μνημόνια.

Β. Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΘΕΜΕΛΙΩΝΕΙ ΤΟ 3ο ΜΝΗΜΟΝΙΟ

Όπως θα προσπαθήσω να δείξω εδώ η συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ στις 20 Φεβρουαρίου στο να αποδεχτεί ουσιαστικά τη παράταση του υπάρχοντος Μνημονίου (και τον Ιούλη ίσως και ένα νέο Μνημόνιο), δεν είναι τυχαία. Ούτε είναι απλά το αποτέλεσμα προδοσίας της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ. Οποιαδήποτε κυβέρνηση στην εξουσία, όσο και «αριστερή» να ήταν, θα εφάρμοζε τις ίδιες περίπου πολιτικές, όσο η Ελλάδα παραμένει μέλος της ΕΕ και της Ευρωζώνης. Ως εκ τούτου, το φιάσκο του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί απλώς τη χρεοκοπία της «παγκοσμιοποιητικής» Αριστεράς, στην οποία ανήκει ο ΣΥΡΙΖΑ. Εκείνο όμως που είναι ασυγχώρητο είναι ότι αντί ο ΣΥΡΙΖΑ να εξηγήσει στον Λαό το γιατί, μέσα στην ΕΕ, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο, προσπάθησε να τον εξαπατήσει με κάθε τρόπο ότι δήθεν κέρδισε τη μάχη της αξιοπρέπειας και της εθνικής κυριαρχίας κ.λπ. Με αυτή την έννοια όσο δεν προχωρούν σε ριζικές αλλαγές έξω από την ΕΕ είναι και αυτοί δωσίλογοι απέναντι στον Λαό για την αναπόφευκτη

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

συνέχιση της καταστροφής, όπως βέβαια και οι προηγούμενες κυβερνήσεις που πρωταγωνίστησαν στη φτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων.

Το αντισυστημικό κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης και η Παγκοσμιοποιητική «Αριστερά»

Πριν από ένα μήνα, λίγο πριν από τις ελληνικές εκλογές, είχα τονίσει τα εξής σχετικά με τον ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα και το Podemos, το «αδελφό κόμμα» του, στην Ισπανία:

> «Παίρνοντας ως δεδομένη τη δέσμευση (του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα και του Podemos στην Ισπανία) στην ΕΕ και το ευρώ, δεν υπάρχει απολύτως καμία πιθανότητα ότι θα μπορέσουν να πάρουν κάποια από τα ριζοσπαστικά μέτρα που απαιτούνται για να ανακουφίσουν πραγματικά την απελπιστική οικονομική κατάσταση της πλειοψηφίας του πληθυσμού και στις δύο χώρες και ιδιαίτερα στην Ελλάδα, στο πλαίσιο των περιορισμών που επιβάλλονται από την ΕΕ και των συνταγματικών Συνθηκών που θεσμοθετούν τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σε ευρωπαϊκό επίπεδο».[246]

Το συμπέρασμα αυτό πήγαινε σαφώς κόντρα στην επικρατούσα άποψη ανάμεσα στην «παγκοσμιοποιητική» Αριστερά και τις πολυάριθμές εκδόσεις της (έντυπες και ηλεκτρονικές) σε όλο τον κόσμο.[247] Δηλαδή την Αριστερά που άμεσα ή έμμεσα παίρνει ως δεδομένα (και κατά συνέπεια δεν διανοείται να αμφισβητήσει) την παγκοσμιοποίηση και τα θεσμικά της όργανα (π.χ. την ΕΕ). Ο μόνος της στόχος, επομένως, είναι η βελτίωσή τους «από τα μέσα». Στο παρελθόν ονομάζαμε αυτού του είδους την Αριστερά «ρεφορμιστική» για να τη διακρίνουμε από την αντισυστημική ή αντικαπιταλιστική Αριστερά. Ωστόσο, το ισχυρό κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης που αναπτύχθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1990 και στις δύο πλευ-

246. "Η Αριστερή μυθολογία και η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση: ΣΥΡΙΖΑ και Podemos», ελληνική μετάφραση στο πόρταλ www.antipagkosmiopoihsh.gr (22/01/2015). http://www.antipagkosmiopoihsh.gr/2015/01/22/i-aristeri-mithologia-ke-i-neofileleftheri-pagkosmiopiisi-siriza-ke-podemos/

247. Βλ. λ.χ. Serge Halimi "A modest and crazy dream," *Le Monde Diplomatique* (Febr. 2015). Βλ και "The Greek deal is fair and democratic," *Observer editorial* (22/2/2015) και Tom Walker, "No, Syriza has not surrendered," *Red Pepper/Znet* (24/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρές του Ατλαντικού, ήταν σε μεγάλο βαθμό ένα αντισυστημικό κίνημα, το οποίο τελικά συνετρίβη από τον συνδυασμό της κρατικής βίας (στο Σιάτλ, τη Γένοβα, κ.λπ.), αλλά και της συστηματικής προσπάθειας της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που αναπτύχθηκε εκείνη την εποχή (με τη μορφή κυρίως του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ). Η έμμεση υποστήριξη των μέσων μαζικής ενημέρωσης (ΜΜΕ) που ελέγχονται από την Υπερεθνική Ελίτ (δηλαδή τις ελίτ που εδράζονται κυρίως στις χώρες της G7) ήταν ιδιαίτερα σημαντικός παράγοντας στη διαδικασία αυτή. Και φυσικά, ο ρόλος της παγκοσμιοποιητικής Αριστεράς στο να ευνουχίσει ουσιαστικά το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης, –μετατρέποντας το από ένα αντισυστημικό κίνημα σε ρεφορμιστικό– ήταν ζωτικής σημασίας.[248] Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα ήταν η κατάρρευση ολόκληρου του αντισυστημικού κινήματος εναντίον της παγκοσμιοποίησης, προς μεγάλη χαρά των πολυεθνικών (αλλά και διαφόρων «ευεργετών» της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» τύπου Σόρος) που προφανώς βρίσκονταν πίσω από αυτή την τεράστια εκστρατεία.

Η κύρια διαφορά μεταξύ της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» και του κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, η οποία δεν ήταν τόσο καθαρή εκείνη τη χρονική στιγμή αλλά έγινε φανερή αργότερα, αφορά αυτό καθεαυτό το αντικείμενο της κοινωνικής πάλης.

Έτσι, για το αντισυστημικό κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης, η αιτία της αυξανόμενης συγκέντρωσης της οικονομικής εξουσίας σε λίγα χέρια είναι η ίδια η παγκοσμιοποίηση, που έχει οδηγήσει στη σημερινή πρωτοφανή ανισότητα, η οποία, με βάση τις σημερινές τάσεις, το 2016, το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού θα κατέχει περισσότερο πλούτο από το υπόλοιπο 99%![249] Επιπλέον, η παγκοσμιοποίηση, όπως προσπάθησα να δείξω αλλού,[250] σε μια καπιταλιστική οικονομία της αγοράς μπορεί να είναι *μόνο νεοφιλελεύθερη*. Αυτό σημαίνει ότι ο νεοφιλελευθερισμός, σε αντίθεση με τη μυθολογία της παγκοσμιοποιητικής Αριστεράς, δεν είναι ούτε ένα «δόγμα»,[251] ούτε η «κακιά» ιδεολογία και πολιτική ορισμένων κακών ή «ανίκανων» στελεχών που ελέγχουν υπερεθνικούς θεσμούς όπως η ΕΕ,

248. Βλ. Takis Fotopoulos, *Παγκοσμιοποίηση, Αριστερά και Περιεκτική Δημοκρατία* (Ελληνικά Γράμματα, 2002), Δεύτερο Μέρος.

249. Larry Elliott, "Half global wealth held by the 1%," *The Guardian* (19/01/2015).

250. Takis Fotopoulos, *The New World Order in Action* (εκδίδεται σύντομα από το Progressive Press), κεφ. 5.

251. Βλ. λ.χ. το μπεστ-σέλλερ της Ναόμι Κλάιν, *Το Δόγμα του Σοκ* (Λιβάνης, 2009).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

όπως ισχυρίζονται ο ΣΥΡΙΖΑ και το Podemos, σε μια προφανή προσπάθεια να αποπροσανατολίσουν τους εργαζόμενους. Δεν πρέπει λοιπόν να εκπλήσσει το γεγονός ότι ο Τσίπρας και άλλα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ έχουν συμμετάσχει οι ίδιοι στην παγκοσμιοποιητική Αριστερά, με τη μορφή του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ, το οποίο ήταν το κύριο όργανο που χρησιμοποιήθηκε για να ευνουχίσει το αντισυστημικό κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης!

Επίσης δεν είναι περίεργο ότι ο Thomas Piketty, το νέο μεγάλο μιντιακό αστέρι στα οικονομικά, ο οποίος προωθείται μαζικά από τα καθεστωτικά ΜΜΕ της Υ/Ε, όπως οι *Financial Times,* σαν ένα είδος «νέου Μαρξ» για την καταπολέμηση της ανισότητας, είναι ένα εξέχον στέλεχος της ίδιας της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», που δηλώνει ρητά ότι «αν δεν βρούμε έναν τρόπο να πείσουμε τους ανθρώπους ότι ο καθένας μπορεί *να κερδίσει από την παγκοσμιοποίηση,* ο κίνδυνος είναι ότι μια αυξανόμενη μερίδα του πληθυσμού θα στραφεί μακριά από αυτή, ενάντια στην παγκοσμιοποίηση»[252] (όπως ήδη κάνουν οι συμπατριώτες του στη Γαλλία!).

Τουλάχιστον όμως ο Piketty, από όσο γνωρίζω, δεν έχει το θράσος να αποκαλεί τον εαυτό του «μαρξιστή» (παρότι άλλοι μπορεί να τον πλασάρουν έτσι), σε αντίθεση με τον Έλληνα «ποπ σταρ» των οικονομικών, τον οποίο πάλι προωθούν μαζικά τα ελεγχόμενα μέσα μαζικής ενημέρωσης της Υ/Ε (είτε με θετική είτε με αρνητική διαφήμιση) –ο οποίος είναι επίσης «κατά σύμπτωση» (τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη) εξέχον στέλεχος της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς». Αναφέρομαι, φυσικά, στον Γιάννη Βαρουφάκη, ο οποίος αυτοαποκαλείται «ελευθεριακός μαρξιστής». Στην πραγματικότητα, όμως, τόσο η θεωρία όσο και η πρακτική του Βαρουφάκη δεν έχουν καμία σχέση ούτε με την Μαρξιστική αλλά ούτε με την αριστερή ελευθεριακή θεωρία και πρακτική, όπως εύκολα μπορεί να συμπεράνει κανείς από την αυτό-παρουσίαση του, που πλασαρίστηκε μαζικά από την εφημερίδα *The Guardian*[253] (τη γνωστή ναυαρχίδα της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που υποστήριξε όλους τους πολέμους της Υ/Ε στην εποχή της παγκοσμιοποίησης). Κατά τη γνώμη μου, πρόκειται για έναν «φιλελεύθερο ψευδο-κεϊνσιανό» (δηλαδή η θεωρητική εκδοχή του επικρατούντος σήμερα σοσιαλφιλελευθερισμού, ο οποίος είναι φυσικά

252. Βλ. Martin Wolf, "'Capital in the Twenty-First Century', by Thomas Piketty," *Financial Times* (19/4/2014); βλ. επίσης, *Thomas Piketty, Capital in the Twenty-First Century* (Harvard University Press, 2014).

253. "How I became Marxist," *The Guardian* (18/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

εντελώς ασύμβατος με το ίδιο το έργο του Κέυνς!) καθώς και για ένα ένθερμο υποστηρικτή της παγκοσμιοποίησης, όπως φανερώνουν δηλώσεις σαν την ακόλουθη:

> «Τι καλό θα έκανε σήμερα να απαιτούσαμε τη διάλυση της ευρωζώνης, της ίδιας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όταν ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός κάνει το παν για να υπονομεύσει την Ευρωζώνη, την Ευρωπαϊκή Ένωση, στην πραγματικότητα τον ίδιο τον καπιταλισμό;»[254]

Έτσι σύμφωνα με τη «μεγαλοφυή» αυτή σκέψη (μια από τις άπειρες που εκφράζει καθημερινά ο ίδιος με στόμφο 12 καρδιναλίων) –που θα ήταν απλά διασκεδαστική εάν δεν ήταν συγχρόνως και άκρως αποπροσανατολιστική– οι λαοί δεν χρειάζεται να παλεύουν κατά της παγκοσμιοποίησης, της ΕΕ η του ίδιου καπιταλισμού, αφού θα πέσουν μόνοι τους!

Ωστόσο, όλα τα παραπάνω δεν εμπόδισαν το ηλεκτρονικό περιοδικό *Counterpunch*, ηγετικό όργανο της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», να δημοσιεύσει άρθρο με τον εύγλωττο τίτλο «Το Επαναστατικό Σχέδιο του 'σιδηρού' Βαρουφάκη για την Ευρώπη», που κάνει σαφή την απόλυτη χρεοκοπία αυτού του είδους της «Αριστεράς», η οποία δεν έχει κανένα ενδοιασμό να συμπεράνει ότι το σχέδιο του Βαρουφάκη είναι «Η Επανάσταση από τα μέσα» και να προτείνει δήθεν εχέμυθα «απλά μην το πείτε σε κανέναν στο Βερολίνο»![255]

Οι πολιτικές λιτότητας ως η δήθεν αιτία της καταστροφής

Για την παγκοσμιοποιητική Αριστερά, η αιτία της οικονομικής καταστροφής σε χώρες όπως η Ελλάδα είναι οι πολιτικές λιτότητας που εφαρ-

254. Στο ίδιο.

255. Mike Whitney, "Ironman Varoufakis's Revolutionary Plan for Europe," *Counterpunch* (19/2/2015). http://www.counterpunch.org/2015/02/19/ironman-varoufakiss-revolutionary-plan-for-europe/ Διερωτάται κανείς τι θα λένε σήμερα όλοι αυτοί οι ειδήμονες «αριστεροί» μετά την οριστική χρεωκοπία του ΣΥΡΙΖΑ και των διάφορων Βαρουφάκηδων (παρόλο που τώρα, σαν καλός πολιτικός απατεώνας, παριστάνει ότι είχε σημαντικές διάφορες με τον Τσίπρα, τις οποίες όμως δεν μας τις αποκάλυψε ποτέ (ούτε βέβαια τις αποκάλυψε στην Ευρω-ελίτ, αφού άλλωστε είναι γνωστόν ότι είναι φανατικός υπέρ της παγκοσμιοποίησης και της ΕΕ), η οποία απλώς τον πέταξε γιατί δεν μπορούσε ν' ανεχτεί άλλο τον κούφιο «εξυπνακισμό» και αλαζονεία του...

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μόζονται από τις νεοφιλελεύθερες και σοσιαλφιλελεύθερες κυβερνήσεις, με τις οποίες όμως πολιτικές δεν έχει αντίρρηση αυτό το είδος «Αριστεράς» να έρθει εν τέλει σε συμβιβασμό, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ απέδειξε στην πράξη, δηλαδή ακόμη και να συμβιβαστεί στην εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών! Η συνήθης δόλια επιχειρηματολογία που χρησιμοποιούν πολλοί στην ηγεσία του κόμματος για να δικαιολογήσουν την προφανή στροφή 180 μοιρών που συνεπάγεται τελικά η υιοθέτηση των πολιτικών αυτών είναι ότι η κωλοτούμπα αυτή αποτελεί τμήμα κάποιας ιδιοφυούς στρατηγικής, με στόχο μια νέα «καλή» Ευρώπη των λαών να αντικαταστήσει τη σημερινή Ευρώπη του κεφαλαίου, η οποία θα πετάξει στα σκουπίδια τους νεοφιλελεύθερους και τις σχετικές πολιτικές τους. Αυτός είναι ο λόγος που ο ΣΥΡΙΖΑ ποτέ δεν έχει εγείρει το *ζήτημα της εξόδου από την ΕΕ* και τη δημιουργία αντ' αυτής μιας νέας πραγματικής Ευρώπης των λαών. Έτσι, αυτό που κτυπά η «Αριστερά» αυτή είναι το «σαμάρι», δηλαδή τις πολιτικές λιτότητας που επιβάλλονται από αυτούς τους «κακούς» νεοφιλελεύθερους, και ποτέ το ίδιο το «γαϊδούρι», δηλαδή την ίδια την Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και την Υ/Ε. Όμως, οι πολιτικές αυτές είναι αναπόφευκτες για μια κυβέρνηση η οποία δεν ελέγχει τις αγορές της χώρας (εξαιτίας του ανοίγματος και της «απελευθέρωσης» των αγορών που επιβάλλει η ΝΔΤ), και ακόμη περισσότερο όταν δεν ελέγχει καν το νόμισμα της και τις δημοσιονομικές πολιτικές της, όπως συμβαίνει στην Ευρωζώνη. Αναγκαστικά στην περίπτωση αυτή μια χώρα θα στηρίξει όλη την στρατηγική ανάπτυξης στις ξένες επενδύσεις και στη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας, ούτως ώστε οι ξένες εισαγωγές να μην παραγκωνίζουν την εγχώρια παραγωγή, ενώ παράλληλα να προωθούνται οι εξαγωγές (στη δική μας περίπτωση βασικά ο Τουρισμός!).

Ωστόσο, αν και οι πολιτικές αυτές μπορεί πράγματι να οδηγήσουν σε ένα είδος ανάπτυξης –που θα καταλήξει όμως, όπως συνήθως, σε τεράστιες ανισότητες και φτώχεια για τους περισσότερους– σίγουρα δεν μπορεί να οδηγήσει στην αναδιάρθρωση της παραγωγής, έτσι ώστε η οικονομία να μπορεί πραγματικά να γίνει ανταγωνιστική, όπως ισχυρίζονται. Έτσι, οι ντόπιοι εργαζόμενοι σε χώρες της περιφέρειας της ΕΕ θα πρέπει στην πράξη να ανταγωνίζονται είτε ξένους εργάτες στο εξωτερικό που εργάζονται υπό συνθήκες σχεδόν δουλείας (π.χ. Ινδία, Πακιστάν, Κίνα και ούτω καθεξής - καθώς και με μετανάστες από χώρες με παρόμοια χαρακτηριστικά), ή με εργαζόμενους σε εξαιρετικά προηγμένες χώρες όσον αφορά την έρευνα και την ανάπτυξη, που συνδέονται με πολύ υψηλότερες παραγωγικότητες (π.χ. Γερμανία). Δεν είναι τυχαίο λοιπόν πως σε μια οι-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κονομική ένωση που αποτελείται από χώρες σε άνισα επίπεδα ανάπτυξης, οι περιφερειακές χώρες δεν έχουν καμία πιθανότητα να ανταγωνιστούν τις προηγμένες χώρες του κέντρου, όπου εδράζονται (όχι απλά με τη νομική έννοια π.χ. η Amazon νομικά στο Λουξεμβούργο αλλά η φυσική της βάση είναι στις ΗΠΑ και Βρετανία) οι ελίτ οι οποίες ελέγχουν την οικονομική πολιτική ολόκληρης της Ένωσης.

Επομένως, είναι αποπροσανατολιστικός μύθος ότι μια ένωση όπως η Ευρωζώνη θα μπορούσε ποτέ να είναι δημοκρατική, όπως ξεδιάντροπα δήλωσε ο Βαρουφάκης ότι είναι δήθεν ο συν-συγγραφέας των πολιτικών που επιβλήθηκαν στην Ελλάδα από την ΕΕ! *Μια δημοκρατική ένωση προϋποθέτει μέλη ίσης οικονομικής δύναμης*, δηλαδή κυρίαρχα έθνη, και η Ελλάδα δεν έχει οποιαδήποτε οικονομική ή εθνική κυριαρχία μέσα στην Ευρωζώνη, ιδιαίτερα κάτω από τους νέο-αποικιακούς κανόνες που επιβάλλονται από την Τρόικα (διάβαζε Υ/Ε). Πέρα από αυτό, μόνο ένας φιλελεύθερος κρετίνος (ή ένας απατεώνας) θα υποστήριζε ότι θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει δημοκρατική σχέση μεταξύ του δανειστή και του οφειλέτη, ή, εναλλακτικά, μεταξύ εκείνων που ελέγχουν το πορτοφόλι της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και των υπολοίπων. Ακόμη και συστημικοί συγγραφείς (αντίθετα με τον δικό μας «ελευθεριακό Μαρξιστή» που προφανώς δεν είναι κρετίνος) το κατανοούν πλήρως αυτό, όπως όταν ο Βρετανός Συντηρητικός Dominic Lawson έγραφε πρόσφατα ότι:

> «Δεδομένου ότι το 1/4 περίπου των κεφαλαίων της ΕΚΤ στηρίζονται στους Γερμανούς φορολογούμενους, η γνώμη του Σόιμπλε μετράει πολύ περισσότερο από εκείνη του Βαρουφάκη. (...) Έτσι, δεν είναι περίεργο ότι αυτός που ταπεινώθηκε (κν. εξευτελίστηκε) είναι ο Βαρουφάκης. Οι όροι που συμφωνήθηκαν αργά την Παρασκευή συνεπάγονται την αποδοχή ότι το πακέτο διάσωσης συνεχίζει να καθορίζεται και να επιτηρείται από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, την ΕΚΤ και τους υπουργούς Οικονομικών της ΕΕ. Και ότι αν η Τρόικα αυτή (σ.σ. οι «θεσμοί» κατά τον γελοίο ευφημισμό του ΣΥΡΙΖΑ) δεν είναι ικανοποιημένη με την ελληνική δέσμευση για οικονομική μεταρρύθμιση, η ΕΚΤ θα παγώσει τη ρευστότητα - δηλαδή, θα συμβεί αυτό ακριβώς που ο ΣΥΡΙΖΑ ορκίστηκε ότι ποτέ δεν θα δεχόταν».[256]

256. Dominic Lawson, "Four weeks of Greek hubris, then repulsive humble moussaka," *Sunday Times* (22/02/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Με βάση παρόμοιους συλλογισμούς, συμπέρανα σε ένα άρθρο μετά τις εκλογές[257] ότι οι δύο βασικές επιλογές που είχε η νέα κυβέρνηση ήταν: α) ο δρόμος της υποταγής στις απαιτήσεις της υπερεθνικής ελίτ (Υ/Ε) και της ΕΕ, σε αντάλλαγμα κάποιων μικρό-παραχωρήσεων τους και β) ο δρόμος της αντίστασης, η οποία συνεπάγεται την άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ και την Ευρωζώνη, που θα επιτρέψει την εισαγωγή αυστηρών ελέγχων στην κίνηση κεφαλαίων και την εκ νέου εισαγωγή του εθνικού νομίσματος, την εθνικοποίηση όλων των τραπεζών, συμπεριλαμβανομένης της Τράπεζας της Ελλάδας, την κοινωνικοποίηση όλων των τομέων-κλειδιά που καλύπτουν βασικές ανάγκες, καθώς και εκείνων που αφορούν τον κοινωνικό πλούτο (πετρέλαιο, λιγνίτης, χρυσός, κ.λπ.).[258]

Ακόμη και εκείνη τη στιγμή, μόλις μία εβδομάδα μετά τις εκλογές, με βάση τα πρώτα διαθέσιμα σημάδια, ήμουν στη θέση να γράψω πως «είναι ασφαλές να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι η (α) ανωτέρω είναι η λύση που θα επιλεγεί από την αποπροσανατολιστική ρεφορμιστική Αριστερά που ήλθε στην εξουσία στην Ελλάδα! Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα είναι ότι καμία από τις κύριες προεκλογικές δεσμεύσεις του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι στον δρόμο της άμεσης υλοποίησης της.» Στη συνέχεια, θα αναφέρω τις κυριότερες προεκλογικές δεσμεύσεις για να δούμε πώς μεταμορφώθηκαν στη «λίστα των διαρθρωτικών αλλαγών», τις οποίες υποτίθεται «συνέγραψε» ο ποπ Τσάρος με τους «θεσμούς»!

Η αναίρεση ή διαστρέβλωση κάθε σημαντικής δέσμευσης από τον ΣΥΡΙΖΑ

Αναφέρομαι συγκεκριμένα στις ακόλουθες δεσμεύσεις:[259]

257. "Syriza's climbdown or the end of the Left's dream", *The International Journal of Inclusive Democracy,* Vol. 11, Nos. 1/2. (Winter-Summer 2015).

258. Βλέπε για λεπτομέρειες σχετικά με τα βραχυπρόθεσμα και μεσοπρόθεσμα μέτρα που απαιτούνται στην περίπτωση που επιλεγεί η αντίσταση, "The imperative need for popular fronts of national and social liberation in the globalization era", *The International Journal of Inclusive Democracy,* Vol. 10, Nos. 1/2 (Winter-Summer 2014). http://www.inclusivedemocracy.org/journal/vol10/vol10_no1-2_Popular_Front_For_National_And_Social_LiberationI.html

259. Περιττό να προστεθεί ότι όλες οι τροποποιήσεις που ο ΣΥΡΙΖΑ δήθεν επέβαλλε στην Ευρω-ελίτ και περιγράφονται εδώ, αναιρέθηκαν με την συνθηκολόγηση άνευ όρων του Ιούλη 2015 (βλ. Κεφ. 10). Έτσι, οι «θεσμοί», έγιναν πάλι Τρόικα που ξαναγύρισε στην Αθήνα, η «λίστα μεταρρυθμίσεων» έγιν πάλι Μνημόνιο, η δέσμευση

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

• Τη δέσμευση να πετάξει έξω την Τρόικα (που αποτελείται από εκπροσώπους της υπερεθνικής ελίτ, δηλαδή ΔΝΤ, ΕΕ, ΕΚΤ), η οποία είχε τον έλεγχο της εφαρμογής των όρων του μνημονίου στο παρελθόν, αλλά στην πραγματικότητα ασχολούνταν ακόμη και με τον σχεδιασμό της κατάλληλης νομοθεσίας και, στη συνέχεια, με τον έλεγχο της εκτέλεσής της! Σήμερα είναι φανερό ότι όχι μόνο δεν πετάχτηκε έξω η Τρόικα, αλλά απλά μετονομάστηκε σε «θεσμούς» που αποτελείται πάλι από τους ίδιους θεσμούς όπως πριν (ΔΝΤ, ΕΕ, ΕΚΤ) - κάποτε εκπροσωπούμενοι από το ίδιο προσωπικό! Η μόνη (ψεύτικη) αλλαγή είναι ότι επισήμως οι αποφάσεις θα πρέπει να λαμβάνονται στο μέλλον από τους «θεσμούς» και την Ελλάδα, σαν «συν-συγγραφείς», σύμφωνα με τη «δημοκρατική διαδικασία». Είναι προφανής επομένως η ανόητη απόπειρα του «Τσάρου Βαρουφάκη» να μας κάνει να πιστέψουμε ότι θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει πραγματική δημοκρατία (η οποία σημαίνει ίση κατανομή της πολιτικής δύναμης), ακόμη και χωρίς μια αντίστοιχη ισοκατανομή της οικονομικής δύναμης, και μάλιστα μέσα σε ένα καπιταλιστικό σύστημα![260]

• Τη δέσμευση να σκίσει το «Μνημόνιο». Σήμερα, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ εφαρμόζει στην πράξη ένα μίνι-μνημόνιο (που μετονομάστηκε σε «λίστα διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων»), οι οποίες απλά αποτελούν τους όρους εφαρμογής της κύριας δανειακής σύμβασης, η οποία και μόνο παρατάθηκε, ενώ το Μνημόνιο καθεαυτό υποτίθεται καταργήθηκε. Έτσι με τους δικολαβισμούς αυτούς προσπαθούν να εξαπατήσουν τα λαϊκά στρώματα ότι αποκτήσαμε πάλι την εθνική και οικονομική κυριαρχία μας, όπως υποστήριξε ο ανεκδιήγητος «Τσάρος της Οικονομίας» σε τηλεοπτική συνέντευξη του, ο οποίος φαίνεται δεν έχει ακούσει ποτέ του ότι δεν νοείται οικονομική κυριαρχία χωρίς έλεγχο των αγορών, της δημοσιονομικής πολιτικής, ακόμη και του ίδιου του νομίσματος μιας χώρας! Φρόντισαν μάλιστα να προσθέσουν στη λίστα των μεταρρυθμίσεων και κάποιες πετσοκομμένες «ανθρωπιστικές» εφαρμογές του προγράμματος που ανακοίνωσαν στη Θεσσαλονίκη, αφού προηγουμένως δεσμεύτηκαν στους «θεσμούς» ότι θα κάνουν τις μεταρρυθμίσεις με τέτοιο τρόπο ώστε δεν θα υπάρξει επι-

για ακύρωση του Χρέους πήγε στις Ελληνικές καλένδες, τα νέα υφεσιακά μέτρα είναι σκληρότερα παρά ποτέ, ενώ οι ιδιωτικοποιήσεις τώρα παίρνουν τη μορφή και τυπικής κατάργησης της οικονομικής κυριαρχίας πάνω στον εθνικό πλούτο.

260. Τάκης Φωτόπουλος, *Περιεκτική Δημοκρατία: 10 Χρόνια Μετά* (Ελεύθερος Τύπος, 2008), κεφ. 5. http://inclusivedemocracy.org/fotopoulos/

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

πρόσθετο δημοσιονομικό κόστος. Η προσθήκη όμως των ανώδυνων πια για τους «θεσμούς» ανθρωπιστικών διευθετήσεων είχε απλώς τον σκοπό της δημιουργίας της εσφαλμένης εντύπωσης ότι πρόκειται για ένα νέο πρόγραμμα που «συνέγραψε» και ο ΣΥΡΙΖΑ. Και αυτό όταν ακόμη και ο ίδιος ο Βαρουφάκης παραδέχτηκε δημόσια ότι το 70% των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων που θα εφαρμόσει η Κυβέρνηση υπήρχαν και στο δήθεν ακυρωθέν Μνημόνιο! Παράλληλα, οι «εταίροι» μας επέβαλλαν ότι η Ελλάδα δεν θα πάρει καμία επιπλέον οικονομική βοήθεια από την ΕΕ η το ΔΝΤ εκτός αν, και μέχρις ότου, η υπάρχουσα λίστα μεταρρυθμίσεων συμπληρωθεί και με άλλες απαιτούμενες μεταρρυθμίσεις, οι οποίες πρέπει να συμφωνηθούν μέχρι τα τέλη Απριλίου *και μόνο αφού αξιολογηθούν από τους θεσμούς, θα αποδεσμευθούν τα οιοδήποτε περαιτέρω κεφάλαια!* Τότε, όταν το υπάρχον πρόγραμμα θα ολοκληρωθεί τον Ιούνιο, θα μπορούσε να αντικατασταθεί από ένα νέο πρόγραμμα (δηλαδή ένα νέο μνημόνιο), εφόσον όμως η κυβέρνηση θα έχει εφαρμόσει την λίστα των μεταρρυθμίσεων (το μίνι-μνημόνιο) με τρόπο που θα ικανοποιεί τους «εταίρους» της. Εννοείται ότι στη καινούργια εξαπάτηση με βάση την αρχή της «πολιτικής ορθότητας» που εφαρμόζει η «κυβέρνηση της Αριστεράς» –σύμφωνα με τις Αμερικάνικες προδιαγραφές των συμβούλων της– το νέο «πρόγραμμα» δεν θα ονομάζεται Μνημόνιο.

- Τη δέσμευση για ακύρωση του χρέους (ή του μεγαλύτερου μέρους του). Η δέσμευση αυτή έχει εξαφανιστεί εντελώς από το παρόν «πρόγραμμα γέφυρα» και αντικαταστάθηκε από μια αόριστη υπόσχεση ότι κάποια ελάφρυνση του χρέους θα πρέπει να εισαχθεί στο μνημόνιο του Ιουλίου. Ωστόσο, ενώ οι δανειστές και τα θεσμικά όργανα αναφέρονται, το πολύ, σε ενδεχόμενη παράταση της διάρκειας του δανείου ή/και μείωση των επιτοκίων, ο Βαρουφάκης ρίχνει διάφορες ιδέες, με βάση την «έξυπνη μηχανική του χρέους» που πλασάρει, ώστε να επιτευχθεί ακόμη και κάποια εικονική μείωση του, π.χ. ανταλλαγή ομολόγων με ομόλογα αορίστου χρόνου που αποδίδουν μόνο τόκους, ή ομόλογα των οποίων η απόδοση θα πρέπει να συνδέεται με την αύξηση του ΑΕΠ πέραν ενός ορισμένου ορίου, κ.λπ. - ιδέες που ως επί το πλείστον αγνοούνται από τους «θεσμούς».

- Τη δέσμευση –που είναι και η πιο σημαντική, σύμφωνα με τον Σύριζα, πτυχή του «ριζοσπαστικού» προγράμματος του– για να αντικαταστήσει τη λιτότητα με την ανάπτυξη, καθώς θεωρούν τη λιτότητα ως την κυρίως υπεύθυνη για τη σημερινή οικονομική και κοινωνική καταστροφή στην Ελλάδα. Ωστόσο, το σύνολο του καταλόγου των διαρθρωτικών μεταρρυθ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μίσεων που συμφωνήθηκε μεταξύ των «θεσμών» και της κυβέρνησης του Σύριζα είναι ακριβώς ο συνήθης νεοφιλελεύθερος κατάλογος μέτρων που προτείνεται από τον ΟΟΣΑ, το ΔΝΤ, την Παγκόσμια Τράπεζα κ.λπ. Δηλαδή η επανεξέταση των δημοσίων δαπανών (συμπεριλαμβανομένων ακόμη και των δαπανών για τις κοινωνικές υπηρεσίες, όπως η υγεία), με στόχο τη μείωση του κόστους των παρεχόμενων υπηρεσιών, δηλαδή τη παραπέρα μείωση του μεγέθους των δημόσιων δαπανών, πέραν των μαζικών περικοπών που επιβλήθηκαν τα τελευταία τέσσερα χρόνια! Αυτό είναι φυσικά ένα ακόμη μέτρο λιτότητας με διαφορετικό όνομα.

- Τη δέσμευση να εφαρμόσουν μια δημοσιονομική πολιτική με στόχο την ανάπτυξη και όχι ως μέσο λιτότητας, όπως συνέβαινε μέχρι τότε. Για μια μάλιστα χώρα που υπόκειται σε κάποιο «πρόγραμμα διάσωσης», όπως η Ελλάδα, αυτό απαιτεί τη δημιουργία σημαντικών πρωτογενών πλεονασμάτων στον προϋπολογισμό ύψους περίπου 4% ανά έτος. Στην πραγματικότητα όμως αυτό που πέτυχε η «σκληρή επαναδιαπραγμάτευση» του ΣΥΡΙΖΑ ήταν κάποια υπόσχεση να μειωθεί το μέγεθος του απαιτούμενου πλεονάσματος. Ωστόσο, όσο χαμηλότερο είναι το πρωτογενές πλεόνασμα τόσο λιγότερα χρήματα θα είναι διαθέσιμα για την κάλυψη των δημόσιων δαπανών, συμπεριλαμβανομένων των πληρωμών τόκων, πράγμα που στην πράξη συνήθως σημαίνει, με δεδομένα τα φορολογικά έσοδα, μια περαιτέρω περικοπή των δημόσιων δαπανών. Δηλαδή, περισσότερη λιτότητα! Και αυτό διότι βέβαια, η Υ/Ε δεν έχει να προσφέρει εναλλακτική λύση, εφόσον μια δραστική μείωση του πλεονάσματος του προϋπολογισμού απαιτεί ένα σημαντικό κούρεμα του χρέους,[261] η οποία είναι ανάθεμα για τους δανειστές.
- Τη δέσμευση για αντιστροφή των ιδιωτικοποιήσεων που συμφωνήθηκαν από τις προηγούμενες κυβερνήσεις της κρίσης, οι οποίες θεωρήθηκαν ως ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου από τον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ (π.χ. βιομηχανίες ενέργειας). Η δέσμευση αυτή έχει ουσιαστικά παγώσει. Αντίθετα, η κυβέρνηση δεσμεύτηκε τώρα να μην αγγίξει καμία ιδιωτικοποίηση που έχει ολοκληρωθεί, ή ακόμη και εκείνες για τις οποίες έχει ήδη αρχίσει η διαδικασία. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι όταν ο Λαφαζάνης, ως υπουργός Ενέργειας που ανήκει στην αριστερή πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ δήλωσε ότι η κυβέρνηση δεν θα προχωρήσει στη πώληση της κύριας επιχεί-

261. Wolfgang Münchau, "The skirmish is over: let the Greek debt battle begin," *Financial Times* (22/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρησης ηλεκτρισμού της ΔΕΗ ή του φορέα εκμετάλλευσης του δικτύου ηλεκτρικής ενέργειας ΑΔΗΜΕ, εισέπραξε μια οργισμένη αντίδραση από το Βερολίνο, όπου ένας εκπρόσωπος του υπουργείου Οικονομικών είπε ότι η Αθήνα δεν μπορεί να αποφασίζει μονομερώς την καθυστέρηση ή το σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων, εμμέσως αναφερόμενος σε μια ρήτρα της συμφωνίας για τη λίστα των μεταρρυθμίσεων ότι μονομερείς ενέργειες από την Ελλάδα δεν θα γίνουν ανεκτές - πράγμα που σημαίνει ότι οποιεσδήποτε τέτοιες ενέργειες θα συνεπάγονται διακοπή της ρευστότητας.[262]

- Τη δέσμευση για την προστασία της εργασίας και την κατάργηση των ευέλικτων εργασιακών σχέσεων. Η δέσμευση αυτή έχει εγκαταλειφθεί εντελώς τώρα και έχει αντικατασταθεί από μια νέα δέσμευση για την υιοθέτηση «των βέλτιστων πρακτικών της ΕΕ», δηλαδή των καλύτερων σχετικά νεοφιλελεύθερων πρακτικών, δεδομένου ότι οι ευέλικτες εργασιακές συνθήκες έχουν ήδη εισαχθεί σχεδόν παντού στην Ευρωζώνη. Ακόμη και η σχετική δέσμευση για την αύξηση, αμέσως μετά την εκλογή τους, του κατώτατου ημερομισθίου σε πάνω από 700 ευρώ έχει πλέον αντικατασταθεί από μια υπόσχεση ότι η αύξηση αυτή θα γίνει σταδιακά «σε βάθος χρόνου» και πάντα σε συνεννόηση με τους «θεσμούς»! Αυτό, πέραν της συνηθισμένης δέσμευσης για το περαιτέρω άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών, αποτελεί «τμήμα μιας ευρύτερης στρατηγικής για να αντιμετωπιστούν τα κατεστημένα συμφέροντα» (με τα οποία συνήθως εννοούν οι νεοφιλελεύθεροι και σοσιαλφιλελεύθεροι τα συνδικαλιστικά συμφέροντα).
- Τη δέσμευση να φροντίσει ο ΣΥΡΙΖΑ μόλις εκλεγεί τις συνέπειες της ανθρωπιστικής κρίσης, ως αποτέλεσμα της μαζικής φτωχοποίησης των τελευταίων ετών, έχει επίσης αποδυναμωθεί. Έτσι, τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν πρέπει να μην έχουν χρηματικό κόστος (π.χ. κουπόνια τροφίμων) και, οπωσδήποτε, όλη αυτή η μάχη κατά της ανθρωπιστικής κρίσης δεν πρέπει να έχει καμία αρνητική δημοσιονομική επίπτωση!

Η ΕΚΤ επιβάλλει τη μεγάλη κωλοτούμπα με τη μέθοδο της έμμεσης διακοπής ρευστότητας

Είναι, επομένως, φανερό ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αναιρέσει όλες τις κύριες

262. L. Papadimas and S. Brown, "Greece sees problems repaying IMF, ECB; Germans air mistrust", *Reuters* (25/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

δεσμεύσεις του που θα τον διαφοροποιούσαν από τις προηγούμενες κυβερνήσεις, οι οποίες στη πραγματικότητα διοριζόντουσαν από τους «θεσμούς» (δηλαδή την Υ/Ε). Αυτή η κανονική «μεταβολή» (κν. κωλοτούμπα) της ελληνικής παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», επιτεύχθηκε πολύ απλά από την ΕΕ μέσω της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, η οποία χρησιμοποίησε το άκρως επιτυχημένο «Ιρλανδικό» μοντέλο (που είδαμε παραπάνω) για το σκοπό αυτό, που εφαρμόστηκε επίσης αργότερα και στην Κύπρο.

Την περασμένη εβδομάδα η ΕΚΤ αφού έκανε πρώτα τις ελληνικές τράπεζες πλήρως εξαρτημένες από το ELA, μετά δεν ενέκρινε το αίτημα τους για 10 δις ευρώ επιτρέποντας, αντί αυτού, μια αύξηση μόνο 3,8 δις ευρώ, εν πλήρη γνώσει ότι με το μίνι πανικό ρευστότητας που αναπτυσσόταν εκείνη την στιγμή, τα υπάρχοντα ταμειακά αποθέματα των Τραπεζών θα είχαν εξαντληθεί αμέσως σχεδόν μετά την Καθαρά Δευτέρα.[263] Με τους καταθέτες να αποσύρουν τις καταθέσεις τους, και τις αγορές να τις έχουν αποκλείσει, οι ελληνικές τράπεζες δεν είχαν πουθενά αλλού να στραφούν. Όμως, όταν συμβεί αυτό, οι Τράπεζες έρχονται σε πλήρη αδυναμία να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις των πελατών και χρεοκοπούν οδηγώντας σε «πιστωτικό γεγονός» (δηλ. χρεωκοπία) τη χώρα.

Αυτό ακριβώς τόνιζα όλα αυτά τα χρόνια στην αρθρογραφία μου, η οποία (έμμεσα) δεχόταν την ειρωνεία των «ευφυών» οικονομολόγων του ΣΥΡΙΖΑ ότι δεν προβλέπεται από τις συνθήκες η διακοπή ρευστότητας (λες και είναι δύσκολο να βρουν οι ελίτ έμμεσους τρόπους σαν τον παραπάνω) και επομένως αυτοί, σαν πιο «έξυπνοι» διαπραγματευτές από Ιρλανδούς, Πορτογάλους, Ισπανούς κ.ά. θα μπορούσαν να εκβιάσουν καλύτερους όρους σε μια επαναδιαπραγμάτευση με τους «εταίρους»!

Η εξαπάτηση του Λαού για τη δήθεν «νίκη» του ΣΥΡΙΖΑ

Το πόσο επικίνδυνα άσχετοι με την οικονομική πραγματικότητα αλλά και ανεύθυνοι ήταν, αποδείχνεται τώρα, που παρέσυραν έναν ολόκληρο λαό σε μια εύκολη δήθεν λύση, όπου θα μπορούσαμε να επιβάλλουμε καλύτερους όρους στους δανειστές, χωρίς να χάσουμε και το Ευρώ «μας». Έτσι στη συνέχεια προσπαθούσαν απλά να εξαπατήσουν τον λαό ότι πετυχαίνουν νίκες στις καθημερινές μάχες (τη στιγμή που δεν υπάρχει σο-

263. Philip Aldrick, "It's not the Germans frogmarching Greece into a deal: it's the ECB," *The Times* (21/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

βαρή οικονομική ή πολιτική εφημερίδα στο εξωτερικό που να μη μιλά για την Ελληνική κωλοτούμπα - εκτός βέβαια από τις φυλλάδες της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» και τους σοσιαλφιλελεύθερους οικονομολόγους και Νομπελίστες που υποστηρίζουν τις επικίνδυνες ανοησίες του ΣΥΡΙΖΑ ότι θα μπορούσε να υπάρξει και άλλος δρόμος μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη από αυτόν που επέβαλλαν στον Ελληνικό λαό με καταστροφικές συνέπειες. Πολύ εύστοχα ο γνωστός, πάντα οξυδερκής, οικονομικός αναλυτής του κάθε άλλο παρά ριζοσπαστικού BBC συνόψισε την απάτη του ΣΥΡΙΖΑ, σε ένα άρθρο (που δημοσιεύθηκε αμέσως μετά τη συμφωνία του Φεβρουαρίου) με τίτλο «Ο ΣΥΡΙΖΑ πετά στη χωματερή τον Μαρξ για χάρη του Μπλερ», και περιγράφει με άκρως ειρωνικά σχόλια την κυβέρνηση των «Μαρξιστών» του ΣΥΡΙΖΑ ότι ενσαρκώνει «την ταχύτερη επανεφεύρεση παγκοσμίως του τι σημαίνει να είσαι σοσιαλιστής»:

> «Στις μεταρρυθμίσεις που προτάθηκαν από τον Έλληνα Υπουργό Οικονομικών Γιάννη Βαρουφάκη για την εξασφάλιση μιας παράτασης τεσσάρων μηνών του προγράμματος διάσωσης, που ήταν πια θέμα ζωής ή θανάτου, εξαφανίστηκαν η φαινομενική αδιάλλακτη εχθρότητα του κόμματος για ιδιωτικοποιήσεις, η αποφασιστικότητα για την επαναπρόσληψη των απολυμένων υπαλλήλων στο δημόσιο τομέα, καθώς και η επιθυμία για την ταχεία αύξηση των κατώτατων μισθών. Ή για να το θέσουμε διαφορετικά, η πλατφόρμα με βάση την οποία ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε τις πρόσφατες γενικές εκλογές «υποδομήθηκε» σημαντικά. Στη θέση της είναι ό,τι θα μπορούσαμε να δούμε ως τα μέτρα του "Νέου ΣΥΡΙΖΑ" (σ.σ. κατά το πρότυπο του "Νέου" (δηλ. Μπλερικού) Εργατικού κόμματος): δεσμεύσεις για τη βελτίωση της αποδοτικότητας του δημόσιου τομέα και την εξάλειψη της σπατάλης, την προώθηση του ανταγωνισμού μέσα από μια ενισχυμένη επιτροπή ανταγωνισμού, τη μεταρρύθμιση των αγορών εργασίας, για τον εξορθολογισμό των συνταξιοδοτικών συστημάτων, την μη αντιστροφή των ιδιωτικοποιήσεων και την υιοθέτηση μιας ρεαλιστικής προσέγγισης όσον αφορά τις μελλοντικές πωλήσεις κρατικών περιουσιακών στοιχείων».[264]

Ωστόσο, ο Peston, σαν φιλελεύθερος οικονομολόγος, βλέπει μόνο τις

264. Robert Peston, "Syriza dumps Marx for Blair," *BBC News* (24/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αλλαγές στο πολιτικό «εποικοδόμημα» για να εξηγήσει την κωλοτούμπα και αγνοεί τις σεισμικές αλλαγές στην οικονομική δομή που ήταν οι απώτερες αιτίες των αλλαγών στην πολιτική δομή. Δηλαδή, την ανάδυση της ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που αποκαλύπτει σήμερα όχι μόνο τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και τους Podemos και οποιαδήποτε άλλα τμήματα της παγκοσμιοποιητικής Αριστεράς με παρόμοιες πολιτικές, ως εντελώς άσχετα κόμματα με τη σημερινή πραγματικότητα.

Όμως, κάποιοι μπορεί να θεωρήσουν επίσης εκπληκτικό το γεγονός ότι ακόμη και το μεγαλύτερο μέρος της Μαρξιστικής αντισυστημικής Αριστεράς κάνει το ίδιο λάθος, όπως φαίνεται από το παρακάτω απόσπασμα από το *World Socialist Web Site*:

> «Η επαίσχυντη συνθηκολόγηση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ φανερώνει την απόλυτη πολιτική χρεοκοπία των μυριάδων μικροαστικών ψευδο-αριστερών οργανώσεων σε όλο τον κόσμο, που μόλις πριν από λίγες εβδομάδες, χαιρέτησαν την εκλογική νίκη του Τσίπρα ως ένα συγκλονιστικό γεγονός. Αντί να καταγγείλουν την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ, αυτές οι ομάδες εργάζονται τώρα υπερωρίες για να βρουν προφάσεις και δικαιολογίες. Όμως, μεγάλα τμήματα της ελληνικής εργατικής τάξης θα δουν τη συμφωνία για αυτό που είναι: μια κυνική και δειλή πράξη πολιτικής προδοσίας».[265]

Είναι όμως σαφές, με βάση την παραπάνω ανάλυση, ότι η στάση του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι θέμα προδοσίας. Κάθε αριστερό κόμμα που δεν θα ήταν αποφασισμένο να έρθει σε άμεση ρήξη όχι μόνο με την ΕΕ και την Ευρωζώνη, αλλά και με την ΝΔΤ και τους θεσμούς της (ΠΟΕ, ΔΝΤ, ΝΑΤΟ, κ.λπ.), θα αναγκαζόταν τελικά να ακολουθήσει τις ίδιες πολιτικές που υιοθετεί ο ΣΥΡΙΖΑ σήμερα.

Παρόμοια επιχειρήματα ισχύουν και για την παλαιολιθική αντί-ιμπεριαλιστική Αριστερά που βλέπει τη σύγκρουση ως μία σύγκρουση μεταξύ της «κακής» νεοφιλελεύθερης Αυτοκρατορίας και των λαών. Για παράδειγμα, όπως γράφει ο James Petras:

> «Η εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ με μια πλατφόρμα για την ανάκτηση της κυριαρχίας, την απόρριψη της λιτότητας και τον επαναπροσδιορισμό των σχέσεων του με τους πιστωτές για χάρη της

265. Robert Stevens, "Syriza Capitulates to the EU," *Global Research* (21/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

εθνικής ανάπτυξης, έθεσε τις βάσεις για μια πιθανή διηπειρωτική αντιπαράθεση».[266]

Φυσικά, αυτό είναι ένας άλλος μύθος που συνήθως προωθείται από την παγκοσμιοποιητική Αριστερά. Στη πραγματικότητα, δεν υπήρξε ποτέ μια τέτοια επιλογή μεταξύ αφενός της ανάκτησης της κυριαρχίας και της εθνικής ανάπτυξης (μέσα στην ΕΕ) και αφετέρου της συνθηκολόγησης. Το πραγματικό δίλημμα ήταν μεταξύ αφενός της ανάκτησης της εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας μετά από την άμεση ρήξη με την ΕΕ και την ΝΔΤ και αφετέρου της συνθηκολόγησης - κάτι που αυτό το είδος της παλαιολιθικής Αριστεράς δεν μπορεί να καταλάβει, καθώς νομίζει ότι ζούμε ακόμη στην εποχή των εθνών-κρατών!

Για παρόμοιους λόγους μπορεί κανείς να επικρίνει την «αριστερή πλατφόρμα» μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ (Λαφαζάνης, Λαπαβίτσας κ.ά)[267] της οποίας η πανάκεια για όλα τα προβλήματα που σχετίζονται με την παρούσα ελληνική καταστροφή είναι το Grexit, δηλαδή η έξοδος από την Ευρωζώνη, αλλά όχι επίσης και από την ΕΕ, πόσο μάλλον η ρήξη με την ΝΔΤ και τους οικονομικούς και πολιτικούς θεσμούς της! Ωστόσο, παρόλο που μια τέτοια «λύση» μπορεί βραχυπρόθεσμα να ωφελήσει τον ελληνικό λαό, ως αποτέλεσμα της σχετικής υποτίμησης του νέου νομίσματος (της δραχμής) που θα εισαχθεί μετά το Grexit, μεσομακροπρόθεσμα η Ελλάδα θα βρεθεί σε παρόμοια κρίση με την σημερινή, ακόμη και αν το Grexit συνδυαστεί με ακύρωση μέρους ή και του συνόλου του ελληνικού χρέους. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η προσέγγιση αυτή είναι επίσης παγκοσμιοποιητική, δηλαδή παίρνει την ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης ως δεδομένη και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί ποτέ να οδηγήσει στην αναδιάρθρωση της παραγωγής και της κατανάλωσης στην Ελλάδα που μόνο μια πολιτική αυτοδυναμία θα μπορούσε να εξασφαλίσει και όχι βέβαια οι επενδύσεις των πολυεθνικών ή των ντόπιων ολιγαρχών! Όμως, μια τέτοια πολιτική αποκλείεται όταν οι αγορές είναι ανοικτές και απελευθερωμένες, γεγονός που οι υποστηρικτές του Grexit παίρνουν επίσης ως δεδομένο.

Το συμπέρασμα, επομένως, είναι ότι εάν η αντισυστημική Αριστερά –που ως επί το πλείστον δεν έχει καμία θεωρία και στρατηγική για την παγκοσμιοποίηση– δεν προσπαθήσει επειγόντως να καλύψει το κενό που άφησε η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» καθώς και η παλαιολιθική αντι-

266. James Petras, "The Assassination of Greece," *Global Research* (22/2/2015).
267. Anthee Carassava, "Greek government split on bailout deal", *The Times* (26/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

συστημική Αριστερά, τότε η μόνη παράταξη που θα μπορούσε να επιτύχει (σε Ευρωπαϊκό επίπεδο) το στόχο αυτό είναι η εθνικιστική Δεξιά, η οποία όμως τον τελευταίο καιρό παρουσιάζει πολύ ανησυχητικά σημάδια στροφής από τον παλαιό αντισημιτισμό στην ισλαμοφοβία, υποστηριζόμενη σε αυτό ακόμη και από τους Σιωνιστές![268]

Γ. ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ Η «ΑΡΙΣΤΕΡΑ» ΥΙΟΘΕΤΕΙ ΤΟΝ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟ: «ΑΝΗΚΟΥΜΕ ΣΤΗ ΔΥΣΗ»*

Οι πραγματικές αιτίες της καταστροφής

Όπως προσπάθησα να δείξω στο παρελθόν,[269] η σημερινή, σχεδόν ολοκληρωτική, καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων στην Ελλάδα, στην πραγματικότητα, δεν ξεκίνησε το 2010, αλλά είχε τις ρίζες της στο 1981, όταν η Ελλάδα εντάχθηκε στην ΕΕ. Ήταν τότε που η Ελλάδα ξεκίνησε τη διαδικασία εισόδου της στην παγίδα του χρέους, όπως είχα τονίσει σε ένα άρθρο εκείνη την εποχή,[270] ακόμη και αν το γεγονός αυτό δεν ήταν τότε τόσο ορατό. Ήταν δηλαδή τότε που η «σοσιαλιστική» πολιτική ελίτ του ΠΑΣΟΚ ήταν απασχολημένη στο να δημιουργήσει μια καταναλωτική κοινωνία και ένα υποτυπώδες κοινωνικό κράτος που θα στηρίζονταν στον εξωτερικό δανεισμό, καθώς οι πολιτικές ελίτ δεν ήθελαν να έρθουν σε σύγκρουση με τις οικονομικές ελίτ, οι οποίες δεν ήταν πρόθυμες (όπως πάντα) να πληρώσουν φόρους. Έτσι, το 2010 ήταν απλά η χρονιά που η φούσκα έσκασε, στον απόηχο της χρηματοπιστωτικής κρίσης του 2008-9, όταν έγινε ιδιαίτερα δύσκολος ο επανα-δανεισμός για να πληρώσει η Ελλάδα τα παλαιά δάνεια - τα οποία πολλαπλασιάζονταν ιδιαίτερα μετά το 2001, όταν ο δα-

268. Adam Sage, "French Jews turn to Le Pen after Muslim attacks," *The Times* (24/2/2).

* Το άρθρο αυτό αποτελεί επιμελημένη έκδοση του άρθρου με τον τίτλο «Tsipras wasted a potentially golden opportunity for Greece in Moscow» που δημοσιεύθηκε στην αγγλική *Πράβδα* (Pravda.ru) καθώς και στο διεθνές περιοδικό *The International Journal of Inclusive Democracy* στις 10/04/2015. Η μετάφραση είναι του Πάνου Λιβιτσάνου.

269. "The real causes of the catastrophic crisis in Greece and the "Left"", *Global Research,* (16/1/2014). http://www.globalresearch.ca/the-real-causes-of-the-catastrophic-crisis-in-greece-and-the-left/5365013

270. Takis Fotopoulos, Economic restructuring and the debt problem: the Greek case, *International Review of Applied Economics,* Volume 6, Issue 1 (1992), σελ. 38-64.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νεισμός έγινε πολύ φθηνότερος ύστερα από την ελληνική ένταξη στην Ευρωζώνη. Μέχρι την ένταξη της στην ΕΕ, η Ελλάδα είχε ένα σημαντικό βαθμό αυτοδυναμίας, αφού η προστατευόμενη γεωργία και βιομηχανία της ήταν σε θέση να καλύψουν ένα μεγάλο μέρος των ντόπιων αναγκών, ενώ οι εισπράξεις από τον τουρισμό, τη ναυτιλία και τα εμβάσματα από Έλληνες εργαζόμενους σε Γερμανία, Αυστραλία και αλλού, κάλυπταν πολλές από τις εισαγωγές που απαιτούνταν σε ξένα αγαθά.

Ως εκ τούτου, η τρέχουσα οικονομική καταστροφή στην Ελλάδα, με όλες τις τραγικές κοινωνικές συνέπειες της (πάνω από το 50% των νέων άνεργοι, σχεδόν το ένα τρίτο του ελληνικού λαού φτωχοποιημένο, χιλιάδες αυτοκτονίες και ούτω καθεξής), δεν οφείλεται στις αιτίες που συνήθως αποδίδονται σε αυτή από την «Αριστερά» (απεχθές χρέος, η διαφθορά των ελίτ, κ.λπ.).[271] Στην πραγματικότητα, σε αντίθεση με τις παραπλανητικές «εξηγήσεις», που δίνονται από αυτή την Αριστερά (όσο και τη Δεξιά), η πραγματική αιτία της σημερινής καταστροφής είναι η πλήρης ενσωμάτωση της ελληνικής οικονομίας στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, μέσα από την προσχώρησή της στην ΕΕ. Αυτή είχε ως αποτέλεσμα τον πλήρη μετασχηματισμό της Ελλάδας σε οικονομικό και πολιτικό προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ.[272] Ο καταλύτης για την κρίση αυτή ήταν η ανεπίσημη χρεοκοπία της Ελλάδας, η οποία, ωστόσο, δεν ήταν παρά η συνέπεια της καταστροφής της παραγωγικής δομής της, ως αποτέλεσμα του ανοίγματος και της απελευθέρωσης των αγορών που επιβάλλονται από την ΕΕ, μετά την είσοδο της Ελλάδας σε αυτή, το 1981. Δεν είναι συνεπώς περίεργο ότι τόσο η Αριστερά (εκτός από το ΚΚΕ), όσο και η Δεξιά –στην πραγματικότητα το σύνολο του ελληνικού κατεστημένου– είναι πλήρως ενωμένες στο να μην αμφισβητήσουν την κύρια αιτία της σημερινής οικονομικής καταστροφής: την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΕ που εξέφραζε στην πραγματικότητα το δόγμα των νικητών του εμφυλίου πολέμου: «ανήκομεν εις την Δύσιν»!

271. Βλ. λ.χ. το βιβλίο δύο μελών της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, (ο ένας από τους οποίους μόλις διορίστηκε ως διάδοχος του Βαρουφάκη), Christos Laskos and Euclid Tsakalotos, *Crucible of Resistance: Greece, the Eurozone and the World Economic Crisis,* (Pluto Press, 2013).

272. Τάκης Φωτόπουλος, *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ,* (Γόρδιος, 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Οι παραπλανητικές υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ

Έτσι, όπως έγραψα ένα χρόνο πριν από την εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ, «σε αντίθεση με τις παραπλανητικές προεκλογικές υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ, δεν υπάρχει κανένας τρόπος με τον οποίο ένα κράτος-μέλος της ΕΕ θα μπορούσε να αρνηθεί να εφαρμόσει τις πολιτικές που επιβάλλονται από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, όπως έχει δείξει η ιστορία με τους Μιτεράν, Λαφοντέν, Ολάντ, κ.ο.κ. και είναι εξίσου αποπροσανατολιστικό να διακηρύσσει κανείς, όπως κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ, πως, αν εκλεγεί στην εξουσία, θα ανατρέψει την καταστροφική νομοθεσία που επιβλήθηκε από τη γνωστή «Τρόικα» (που αντιπροσωπεύει το ΔΝΤ, την ΕΕ και την ΕΚΤ)».[273] Όμως, αυτό ακριβώς συνέβη, όπως έδειξα σε πρόσφατο άρθρο μου[274] με την εκλογή ΣΥΡΙΖΑ.

Οι παραπάνω παραπλανητικές υποσχέσεις βασίζονταν στον μύθο ότι ο νεοφιλελευθερισμός είναι κάποιο είδος εσφαλμένης ιδεολογίας, ή ένα δόγμα[275] που στηρίχτηκε από «κακούς» πολιτικούς όπως η Θάτσερ, η Μέρκελ, ο Μπλερ, κ.λπ. και αντίστοιχους «κακούς» οικονομολόγους (Μίλτον Φρήντμαν κ.ά.). Όμως, ο νεοφιλελευθερισμός (ή η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση) είναι στην πραγματικότητα συστημικό φαινόμενο που συνεπάγεται ότι η οικονομική ανάπτυξη των κρατών μελών της ΕΕ δεν στηρίζεται πια στην εσωτερική αγορά, αλλά, αντίθετα, στην εξωτερική αγορά (είτε μέσα στην ΕΕ, είτε έξω). Μία άλλη συνέπεια του ίδιου φαινομένου είναι ότι είναι οι Υπερεθνικές Επιχειρήσεις (πολυεθνικές) που ελέγχουν την παγκόσμια παραγωγή και το εμπόριο και –μέσω της υπερεθνικής ελίτ– τους διεθνείς πολιτικούς, στρατιωτικούς και πολιτιστικούς θεσμούς. Έτσι, μόνο αν η Ευρω-Αριστερά είχε καταλάβει την εξουσία ολόκληρης της ΕΕ και στη συνέχεια ανάγκαζε τις πολυεθνικές επιχειρήσεις με έδρα την ΕΕ να λειτουργούν αποκλειστικά μέσα σε αυτή –επιβάλλοντας στην πορεία και αυστηρούς κοινωνικούς ελέγχους στην κίνηση κεφαλαίων και εμπορευμάτων από άλλα οικονομικά μπλοκ (δηλαδή εκείνα της Άπω Ανατολής

273. "The real causes of the catastrophic crisis in Greece and the Left", όπως πριν.

274. «Η Χρεοκοπία του ΣΥΡΙΖΑ και η παγκοσμιοποιητική "Αριστερά"», *Pravda*, 1/3/2015, η ελληνική μετάφραση στο πόρταλ *«Αντιπαγκοσμιοποίηση, Αυτοδυναμία, Περιεκτική Δημοκρατία»*.
http://www.antipagkosmiopoihsh.gr/2015/03/03/i-chreokopia-tou-siriza-ke-tis-pagkosmiopiitikis-aristeras/

275. Naomi Klein, *Το Δόγμα του Σοκ*, (Λιβάνης, 2009).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

και της Αμερικής)– μόνο τότε θα μπορούσε η Ευρωπαϊκή οικονομία να αδιαφορεί για το δικό της επίπεδο ανταγωνιστικότητας και να ζει κατόπιν στη νιρβάνα της Ευρω-Αριστεράς, σε μια παντοτινή ευτυχία. Στην πραγματικότητα όμως, η ΕΕ κινείται προς την ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση, της περαιτέρω ενσωμάτωσης της στη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) που ορίζεται από την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση! Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από τις τρέχουσες διαπραγματεύσεις μεταξύ της ΕΕ και των ΗΠΑ για μια Διατλαντική Ζώνη Ελεύθερου Εμπορίου (δηλαδή για τη Συνεργασία Διατλαντικού Εμπορίου και Επενδύσεων - Transatlantic Trade and Investment Partnership [TTIP]).

Γιατί οι πολιτικές λιτότητας είναι μονόδρομος μέσα στην ΕΕ

Εάν, λοιπόν, δεχθούμε την υπόθεση ότι οι ευρω-ελίτ δεν έχουν άλλη επιλογή από το να βελτιώσουν την ανταγωνιστικότητά τους μέσα στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία, το επόμενο ερώτημα είναι πώς μπορεί να βελτιωθεί η ανταγωνιστικότητα. Υπάρχουν δύο βασικοί τρόποι με τους οποίους θα μπορούσε να βελτιωθεί η ανταγωνιστικότητα μιας χώρας: είτε με την αλλαγή των σχετικών τιμών, δηλαδή τη μείωση των τιμών των Ελληνικών προϊόντων σε σχέση με αυτά που παράγονται στο εξωτερικό, μέσα από τη συμπίεση των μισθών και των ημερομισθίων, είτε με τη βελτίωση της παραγωγικότητας των ντόπιων παραγόμενων προϊόντων, η οποία μπορεί να οδηγήσει σε μείωση του κόστους παραγωγής, χωρίς μείωση των πραγματικών μισθών και ημερομισθίων. Η αλλαγή των σχετικών τιμών με τον πρώτο τρόπο είναι η εύκολη λύση, αφού θα μπορούσε να εφαρμοστεί, σχεδόν με μια μονοκονδυλιά, σε περίπτωση που μια χώρα ελέγχει το δικό της νόμισμα. Η ίδια η Ελλάδα είχε επανειλημμένα καταφύγει σε πολιτικές υποτίμησης στη μεταπολεμική περίοδο για τη βελτίωση, προσωρινά, της ανταγωνιστικότητάς της. Ωστόσο, σε περίπτωση που μια χώρα δεν ελέγχει το νόμισμά της (όπως είναι η περίπτωση της Ελλάδας στην Ευρωζώνη), η μόνη άλλη επιλογή, δεδομένου του ιστορικά χαμηλού επιπέδου της παραγωγικότητας της εργασίας λόγω της έλλειψης επενδύσεων στην έρευνα και την ανάπτυξη, είναι αυτή που εφαρμόζεται σήμερα: Η πολιτική της συμπίεσης των μισθών και των ημερομισθίων, με την ελπίδα ότι θα μειωθεί ανάλογα το κόστος παραγωγής.

Έτσι, αν ξεκινήσουμε με την υπόθεση ότι τα άνισα επίπεδα της ανταγωνιστικότητας και της παραγωγικότητας είναι αναπόφευκτα σε μια οι-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κονομική ένωση όπως η ΕΕ, η οποία αποτελείται από χώρες με πολύ διαφορετικά επίπεδα ανάπτυξης (αφού έχουν ιστορικά σχηματιστεί μέσα σε μια πολύ άνιση διαδικασία καπιταλιστικής ανάπτυξης), τότε μπορούμε να καταλάβουμε εύκολα τα αίτια της κρίσης σε χώρες όπως η Ελλάδα. Το γεγονός, δηλαδή, ότι μια χώρα της Ευρωζώνης, που αντιμετωπίζει πρόβλημα χαμηλής ανταγωνιστικότητας, δεν μπορεί να υποτιμήσει το νόμισμά της (δηλαδή να μεταβάλει τις σχετικές τιμές της χωρίς την ανάγκη για την συμπίεση των εγχώριων μισθών και εισοδημάτων) δεν είναι η αιτία της κρίσης. Με άλλα λόγια, οι σχετικές τιμές μπορεί πράγματι να είναι η αιτία μιας παρόμοιας κρίσης ανταγωνιστικότητας σε μια προηγμένη καπιταλιστική χώρα όπως η Γερμανία, αλλά όχι σε μια χώρα όπως η Ελλάδα, όπου η χαμηλή ανταγωνιστικότητα είναι ένα αναπτυξιακό πρόβλημα. Ιδιαίτερα μάλιστα, όταν η ένταξη της Ελλάδας στην ΕΕ και αργότερα στην Ευρωζώνη είχε η ίδια οξύνει το αναπτυξιακό πρόβλημα, με την ουσιαστική διάλυση της παραγωγικής δομής της χώρας, καθώς οι απροστάτευτοι πια βιομηχανικοί και αγροτικοί κλάδοι της που βρίσκονταν σε σχετικά στοιχειώδες επίπεδο ανάπτυξης, δεν ήταν σε θέση να ανταγωνιστούν τα εισαγόμενα εμπορεύματα μετά το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών που επιβάλλει η ενιαία αγορά της ΕΕ. Υπό αυτές τις συνθήκες, ακόμη και μια ελληνική έξοδος από το Ευρώ και υποτίμηση της δραχμής που θα επανεισαγόταν ως συνέπεια της, θα μπορούσε να έχει μόνο προσωρινά αποτελέσματα για την ελληνική ανταγωνιστικότητα, εκτός αν λάβει χώρα την ίδια στιγμή μια μαζική επένδυση στην παραγωγική δομή της. Όμως μια παρόμοια μαζική επένδυση όχι μόνο κάθε άλλο παρά εγγυημένη είναι σε μια διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, όπου οι επενδύσεις αυτές εξαρτώνται κυρίως από το πόσο ελκυστική είναι μια χώρα στις πολυεθνικές επιχειρήσεις (από την άποψη του χαμηλού κόστους παραγωγής, της χαμηλής εταιρικής φορολογίας, κ.λπ.), αλλά και αναγκαστικά θα είναι «αποσπασματική», δηλαδή δεν θα στοχεύει στην ανάπτυξη της παραγωγικής δομής της χώρας σαν ενιαίο σύνολο, αλλά απλά των κλάδων ή προϊόντων που ενδιαφέρουν το ξένο επενδυτικό κεφάλαιο.

Ωστόσο, παρά τις θεμελιώδεις διαφορές σχετικά με τις αιτίες της χαμηλής ανταγωνιστικότητας μεταξύ «Βορρά» και «Νότου» της ΕΕ, υιοθετήθηκε μια κοινή πολιτική για όλες τις χώρες - μια πολιτική που, προφανώς, καθορίζεται από τις ανάγκες και τα συμφέροντα του Βορρά. Έτσι, η ενιαία αγορά δεν σημαίνει την ενοποίηση των λαών, όπως την παρουσίασε η προπαγάνδα της ΕΕ, ούτε καν την ενοποίηση των κρατών, αλλά απλώς την ενοποίηση των ελεύθερων αγορών. «Ελεύθερες αγορές», όμως, ση-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μαίνουν όχι μόνο το άνοιγμα των αγορών (δηλαδή την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, του κεφαλαίου και της εργασίας), αλλά και ανεξέλεγκτες αγορές - δηλαδή την εξάλειψη όλων των εμποδίων στην ελεύθερη διαμόρφωση των τιμών και των μισθών, καθώς και του περιορισμού του ρόλου του Κράτους σχετικά με τον κοινωνικό έλεγχο της οικονομικής δραστηριότητας. Με άλλα λόγια, η ενιαία αγορά σημαίνει την εξάλειψη κάθε κοινωνικού ελέγχου πάνω στις αγορές για την προστασία της εργασίας ή του περιβάλλοντος, δηλαδή την προστασία της ίδιας της κοινωνίας από τις αγορές, πράγμα που σημαίνει τον δραστικό περιορισμό της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας. Αυτή ήταν η ουσία της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που χαρακτηρίζει το νέο θεσμικό πλαίσιο της ΕΕ - δηλαδή ότι ο κρατικός έλεγχος της εγχώριας αγοράς του κάθε κράτους-μέλους (ο οποίος περιορίζεται δραστικά εντός της Ενιαίας Αγοράς όπως ορίστηκε το 1992) δεν αντικαταστάθηκε από ένα αντίστοιχο σύστημα διακρατικού κοινωνικού ελέγχου της Ευρωπαϊκής αγοράς, για την προστασία της κοινωνίας από τις αγορές, όπως ονειρεύονται οι σημερινοί Κεϊνσιανοί, οι οποίοι ακόμη δεν έχουν αντιληφθεί –ή προσποιούνται ότι δεν αντιλαμβάνονται– ότι για να γίνει αυτό δυνατό σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία θα έπρεπε η Ευρώπη να κλείσει τα σύνορα της, ακόμη και για τις δικές της πολυεθνικές! Συνοπτικά, οι νέοι θεσμοί μετά το Μάαστριχτ κ.λπ. αποσκοπούν στη μεγιστοποίηση της ελευθερίας του οργανωμένου κεφαλαίου, του οποίου η συγκέντρωση διευκολύνεται με κάθε δυνατό τρόπο, και στην ελαχιστοποίηση της ελευθερίας της οργανωμένης εργασίας, ο συντονισμός της δράσης της οποίας περιορίζεται με κάθε δυνατό τρόπο και κυρίως μέσα από την απειλή της ανεργίας.

Η έξοδος από την καταστροφή είναι αδύνατη μέσα στην ΕΕ

Το προφανές συμπέρασμα είναι ότι είναι αδύνατο οποιαδήποτε Ελληνική κυβέρνηση (Δεξιά ή «Αριστερή») να ξεκινήσει όλες εκείνες τις ριζικές οικονομικές και γεωστρατηγικές αλλαγές που απαιτούνται για την έξοδο από την τρέχουσα οικονομική (και όχι μόνο!) καταστροφή, χωρίς μονομερή έξοδο από την ΕΕ, μαζί με ακύρωση του συνόλου του Χρέους (για το οποίο ο λαός δε ρωτήθηκε ποτέ άλλωστε), καθώς και την απόρριψη του συνόλου της νομοθεσίας που επιβλήθηκε από την Τρόικα (ή σήμερα τους «θεσμούς», κατ' ευφημισμόν). Και φυσικά παρόμοια κυβέρνηση μέσα στην ΕΕ δεν μπορεί να υιοθετήσει τις αναγκαίες ριζικές γεωστρατηγικές

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αλλαγές (μέχρι τις κυρώσεις κατά της Ρωσίας ψήφισε ο ΣΥΡΙΖΑ στην τελευταία σύνοδο των Υπ. Εξωτερικών!). Μόνο δηλαδή με την έξοδο από την ΕΕ η Ελλάδα θα μπορούσε να ανακτήσει την ελάχιστη απαιτούμενη οικονομική και εθνική κυριαρχία για μια στρατηγική οικονομικής αυτοδυναμίας, η οποία είναι αναγκαία προϋπόθεση για την οριστική έξοδο από την κρίση, μέσω της δημιουργίας μιας νέας παραγωγικής δομής που θα εκάλυπτε τις δικές της ανάγκες και όχι τις ανάγκες της διεθνούς αγοράς, όπως σήμερα! Η εναλλακτική «λύση» που προτάθηκε από την Ευρω-Αριστερά και τον ΣΥΡΙΖΑ,[276] σύμφωνα με την οποία τα εκατομμύρια των ανέργων και των φτωχών θα πρέπει να περιμένουν για μια αλλαγή στον συσχετισμό δυνάμεων μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, έτσι ώστε μια νέα πανευρωπαϊκή κυβέρνηση της Αριστεράς να προχωρήσει τις «προοδευτικές» μεταρρυθμίσεις που προτείνονται από τους υποστηρικτές της, δεν είναι μόνο θεωρητικά αβάσιμη (εκτός εάν οι ευρωπαϊκές πολυεθνικές εταιρείες αναγκάζονταν να δουλεύουν μόνο στην Ευρώπη!), αλλά και εντελώς αποπροσανατολιστική, καθώς οι υποκειμενικές και αντικειμενικές συνθήκες που απαιτούνται για μια τέτοια εξέλιξη δεν είναι πιθανές στο οποιοδήποτε προβλεπτό μέλλον. Το γεγονός ότι όλα τα όργανα της ΕΕ ελέγχονται από μια συμπαγή πλειοψηφία συντηρητικών (συμπεριλαμβανομένων των τ. χωρών της Αν. Ευρώπης) και σοσιαλφιλελεύθερων (τύπου ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι κ.λπ.) και ότι η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, αντί για την προσέλκυση «συμμάχων» στο εσωτερικό της ΕΕ στον αγώνα της ενάντια στις πολιτικές λιτότητας όπως περίμενε, απλά απομονώθηκε, ιδιαίτερα από τους «φυσικούς» της συμμάχους μεταξύ των περιφερειακών χωρών της ΕΕ, είναι άκρως ενδεικτικό! Ακόμη πιο ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι δεν έγινε ποτέ ούτε μια πανευρωπαϊκή απεργία μπροστά στη συστηματική και ολομέτωπη επίθεση των ελίτ ενάντια στην εργασία και στα συνδικαλιστικά δικαιώματα όλα αυτά τα χρόνια.

Είναι, επομένως, σαφές, ότι ακριβώς τη στιγμή αυτή που η Ελλάδα ουσιαστικά στραγγαλίζεται από τις ευρω-ελίτ, οι οποίες στερούν από τη χώρα την απαραίτητη ρευστότητα, μόνο η υιοθέτηση ριζοσπαστικών αλλαγών από την κυβέρνηση θα μπορούσε πραγματικά να βοηθήσει τον ελληνικό λαό. Αυτές οι ριζικές οικονομικές και γεωστρατηγικές αλλαγές πρέπει να στοχεύουν στην κυριαρχία και την οικονομική αυτοδυναμία, που είναι ο μόνος τρόπος να σταματήσουμε τη σημερινή κοινωνική και οικονομική καταστροφή.

276. Βλ. Christos Laskos and Euclid Tsakalotos, *Crucible of Resistance: Greece, the Eurozone and the World Economic Crisis*, ό.π.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Οι ριζικές οικονομικές αλλαγές προϋποθέτουν την άμεση έξοδο από την ΕΕ και την Ευρωζώνη, καθώς και από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου και παρόμοιες οργανώσεις που έχουν στόχο την επιβολή νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Επίσης, προϋποθέτουν τη μονομερή παύση κάθε περαιτέρω πληρωμής για το εξωτερικό χρέος, με βάση τη λογική ότι ο Ελληνικός λαός ποτέ δεν ρωτήθηκε γι' αυτό.

Επίσης, οι γεωστρατηγικές αλλαγές προϋποθέτουν την άμεση έξοδο από το ΝΑΤΟ και την παράλληλη αίτηση για ένταξη στην Ευρασιατική Ένωση, εφόσον η τελευταία αναπτυχθεί όπως είχε αρχικά σχεδιαστεί, προς μια πολιτική και οικονομική ένωση κυρίαρχων εθνών στο ίδιο περίπου επίπεδο ανάπτυξης. Σε μια τέτοια ένωση, τα κράτη θα είναι ελεύθερα να επιβάλλουν κοινωνικούς έλεγχους πάνω στις αγορές τους για το κεφάλαιο, την εργασία και τα βασικά προϊόντα, προκειμένου να προστατεύσουν τις ίδιες τις κοινωνίες (κυρίως την εργασία και το περιβάλλον) από τις αγορές, όπως είχε προτείνει ο Polanyi στο έργο του, πάνω από 70 χρόνια πριν.[277] Φυσικά ο Polanyi θεωρητικοποιούσε τότε την ανάγκη μιας πραγματικής σοσιαλδημοκρατίας - η οποία ακόμη και τότε τελικά δεν ήταν εφικτή. Η ανάγκη αυτή, μαζί με τον Κεϊνσιανισμό, οδήγησαν τελικά σε ένα είδος σοσιαλδημοκρατίας (που δεν έχει βέβαια καμία σχέση με τον σημερινό σοσιαλφιλελευθερισμό των τέως σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων) που αναγκαστικά όμως κατέρρευσε με την παγκοσμιοποίηση. Σήμερα επομένως μόνο η πολιτική και οικονομική ένωση κυρίαρχων κρατών μπορεί να οδηγήσει στο τέλος της ουσιαστικής Κατοχής από τη Νέα Διεθνή Τάξη, κάτω από την οποία ζούνε τα λαϊκά στρώματα, θύματα της παγκοσμιοποίησης, παντού. Το τι είδους κοινωνικό σύστημα θα υιοθετήσουν οι λαοί τελικά δεν μπορεί να αποτελεί καν θέμα συζήτησης σήμερα, όπως δεν ήταν όταν ζούσαμε κάτω από τη στρατιωτική Κατοχή, και γι' αυτό συνενώθηκαν τότε όλα τα λαϊκά στρώματα σε ένα παλλαϊκό Μέτωπο Εθνικής Απελευθέρωσης, το ΕΑΜ. Γι' αυτό και σήμερα είναι πια ολοφάνερο ότι είναι πιο επιτακτική από ποτέ η ανάγκη για δημιουργία ενός κινήματος «από τα κάτω», που οδηγεί στην ανάπτυξη ενός Λαϊκού Μετώπου για την Εθνική και Κοινωνική Απελευθέρωση,[278] με τους στόχους που περιγράφονται παραπάνω.

277. Karl Polanyi, *The Great Transformation* (Beacon Press, 1944), κεφάλαια 5-6.

278. Έκκληση για ένα Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής κι Εθνικής Απελευθέρωσης (ΜΕ.Κ.Ε.Α.): Οι 10 Στόχοι και Πρόταση Οργανωτικού.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Ακόμη και η λαϊκή βάση του ΣΥΡΙΖΑ έχει ήδη καταλάβει ότι οι απαιτήσεις των «εταίρων» του για «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις», στην πραγματικότητα, αναιρούν ακόμη και το ελάχιστο πρόγραμμα κοινωνικής αλλαγής που υποσχέθηκε το κόμμα τους πριν από τις εκλογές, καθότι περιλαμβάνουν:

- ιδιωτικοποιήσεις για να αποπληρωθούν οι δανειστές,
- την πλήρη απελευθέρωση της αγοράς εργασίας, έτσι ώστε να καθολικευτεί η Αμερικάνικη κουλτούρα (που τώρα είναι κουλτούρα της ΝΔΤ) του τύπου «σε προσλαμβάνω και σε απολύω κατά βούληση» (hire and fire culture),
- την αποτελεσματική αποδόμηση αυτού που είχε απομείνει από το κράτος πρόνοιας και του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης (συντάξεις, κ.λπ.), καθώς και του δημόσιου τομέα γενικά, μέσω της μαζικής συμπίεσης των κρατικών δαπανών, με στόχο να εξασφαλιστούν υγιή πλεονάσματα στο προϋπολογισμό (πάλι για την αποπληρωμή των δανειστών) και ούτω καθεξής.

Γι' αυτό και σήμερα λιγοστεύουν αυτοί που χάρη στη μαζική πλύση εγκεφάλου από όλα τα ΜΜΕ ακόμη πιστεύουν ότι η Ελλάδα δεν έχει οποιαδήποτε άλλη επιλογή από τη συνέχιση της παραμονής στην ΕΕ. Στην πραγματικότητα αν δεν θέλουμε να δούμε τη συνέχιση των καταστροφικών πολιτικών τα τελευταία πέντε χρόνια (με κάποιες μικρές, συνήθως διακοσμητικές, βελτιώσεις), «στο διηνεκές» - όπως το έθεσε ο ανεκδιήγητος υπουργός Οικονομικών (Βαρουφάκης), η μόνη λύση είναι η άμεση έξοδος από την ΕΕ. Φυσικά, ο ίδιος ήδη από την αρχή της κρίσης τρομοκρατούσε τον ελληνικό λαό για την Βιβλική καταστροφή που θα σήμαινε ένα Grexit με παιδαριώδη «επιχειρήματα», που δεν θα χρησιμοποιούσε ούτε ένας πρωτοετής φοιτητής Οικονομικών, αν δεν ήθελε ν' απορριφθεί μετ' επαίνων!

«Ανήκομεν εις την Δύσιν»: το νέο δόγμα της «Αριστεράς»

Τα παραπάνω εξηγούν το γιατί, δυνητικά, η επίσκεψη του Τσίπρα στη Μόσχα (ο οποίος συνοδευόταν από την ηγεσία της αριστερής πτέρυγας του κόμματός του που υποτίθεται ότι είναι πιο ριζοσπαστική στο θέμα της ΕΕ), ήταν μια χρυσή ευκαιρία για την Ελλάδα να λάβει τα δραστικά μέτρα που απαιτεί αυτή η δραματική στιγμή στην ελληνική ιστορία. Αυτό το ήξεραν βέβαια οι εταίροι μας και παρόλο το γεγονός ότι εμπιστεύονταν την «αριστερή» ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ότι δεν θα διανοείτο καν να αποκλί-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νει ποτέ από το αστικό δόγμα που καθιέρωσε η μετεμφυλιακή εποχή του «Ανήκουμε στη Δύση», εντούτοις ανησυχούσαν για κάποιο πιθανό «ατύχημα» λόγω της λαϊκής πίεσης - κάτι που θα μπορούσε βέβαια να λειτουργήσει ως φάρος ελπίδας για το εκατομμύρια των θυμάτων της παγκοσμιοποίησης στην Ευρώπη και πέρα από αυτή. Έτσι, όχι μόνο τα μέσα μαζικής ενημέρωσης της Υ/Ε, αλλά και τα μαντρόσκυλα της ΕΕ (ή γκάουλαϊτερ) όπως ο Μάρτιν Σουλτς, ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, έστελναν απανωτά προειδοποιητικά μηνύματα στον Τσίπρα, σε περίπτωση που επιχειρούσε οποιαδήποτε απόκλιση (ακόμη και την πιο ήπια) από την επίσημη γραμμή, βάζοντάς του το δίλημμα, που πονάει αυτόν και όλη την ηγεσία, αν θέλουν να είναι κυβερνητικό κόμμα ή απλά ένα περιθωριακό κόμμα όπως ήταν μέχρι πριν δυο χρόνια. Φυσικά στο τέλος όλα έγιναν σύμφωνα με το προσχεδιασμένο επικοινωνιακό παιχνίδι, δεδομένου ότι ο Τσίπρας δεν ζήτησε καν ρωσική οικονομική βοήθεια, όπως δήλωσε ο ίδιος ο Πούτιν προς αποφυγή παρεξηγήσεων![279] Ακόμη και η συμπαθούσα τον ΣΥΡΙΖΑ εφημερίδα της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», ο *Γκάρντιαν,* βγήκε την επόμενη και έλεγε την αλήθεια, που κρύφτηκε επιμελώς από τους Έλληνες, ότι «παρόλα τα θερμά λόγια δεν φαίνεται ότι έγιναν οποιεσδήποτε σημαντικές νέες συμφωνίες μεταξύ των δύο χωρών.[280] Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι ακόμη και ο ίδιος ο γνωστός γκαουλάιτερ Σουλτς εξέφρασε την ικανοποίηση του για τα αποτελέσματα της επίσκεψης Τσίπρα στη Μόσχα, αφού αυτό που ζητούσε επίμονα, να μην πάρει χρήματα από τη Ρωσία η Ελλάδα, το εφάρμοσε ασυζητητί ο Τσίπρας!

Και φυσικά θα ήταν εντελώς αφελείς οι Ρώσοι να τα πιστέψουν τα λογύδρια του Τσίπρα ότι είναι κατά των κυρώσεων κ.λπ., όταν τα ίδια έλεγε τόσο ο ίδιος όσο και ο επίσης ανεκδιήγητος (τ. κομμουνιστής!) υπουργός του των Εξωτερικών (Ν. Κοτζιάς), που κατόπιν, «σαν καλό παιδί» (δικός του χαρακτηρισμός) πήγε και ψήφισε τις κυρώσεις! Και μετά είχαν το θράσος να ζητήσουν οι ίδιοι από τους Ρώσους να μας απαλλάξουν από το καταστροφικό, ιδιαίτερα για τα Ελληνικά αγροτικά προϊόντα, εμπάργκο που επέβαλλε η Ρωσία, σε μια προσπάθεια αυτοπροστασίας της από τον εξοντωτικό

279. "Putin: Greece did not seek financial aid from Russia", *BBC News,* (8/4/2015). http://www.bbc.co.uk/news/world-europe-32213161.

280. Shaun Walker, "Europe fear of Greek-Russian alliance unfounded – for now", *The Guardian* (9/4/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

οικονομικό πόλεμο που έχει εξαπολύσει εναντίον της σήμερα η Υ/Ε.[281]

Όμως, αυτό που είναι χειρότερο είναι το γεγονός ότι το ελληνικό κατεστημένο χρησιμοποίησε την προπαγανδιστική του μηχανή που ελέγχει όλα τα ΜΜΕ, για να κατηγορήσει άμεσα ή έμμεσα τη Μόσχα ότι δεν προσέφερε αρκετή βοήθεια! Και αυτό που ξεπερνά τα όρια της αθλιότητας είναι ότι σε αυτή την άθλια προπαγάνδα μετέχει και η «Αριστερά» μας, από τον ΣΥΡΙΖΑ μέχρι την «πιο αριστερή» ΑΝΤΑΡΣΥΑ! Ο στόχος όλων αυτών είναι προφανής: ο λαός θα πρέπει να μάθει ότι η ένταξη της χώρας μας στην ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και επομένως και στην ΕΕ, το ΝΑΤΟ κ.λπ. είναι μονόδρομος. Έτσι, η «Αριστερά» αυτή μπορεί να εξαπατά τον λαό ότι θα μπορούσε δήθεν να υπάρξει κάποια άλλη λύση μέσα στην ΕΕ (ΣΥΡΙΖΑ) ή ότι θέλει μεν και αυτή την έξοδο από την ΕΕ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ), αλλά στα λόγια μόνο βέβαια, εφόσον χωρίς την αλλαγή στους γεωπολιτικούς προσανατολισμούς της χώρας που περιέγραψα, η έξοδος από την ΕΕ είναι αδύνατη. Επομένως το να κατηγορείται σήμερα η Ρωσία για την απόλυτα δικαιολογημένη στάση της (γιατί άραγε θα πλήρωνε για τη σωτηρία μιας χώρας, η οποία δεν εννοεί να το κουνήσει από την ΕΕ που έχει κηρύξει αμείλικτο πόλεμο εναντίον της;) για το αποτέλεσμα των δήθεν διαπραγματεύσεων είναι ή απλά κρετινισμός ή εσκεμμένο μποϊκοτάρισμα κάθε εναλλακτικής ριζικής λύσης. Και φυσικά όλα τα παραπάνω δεν γράφονται γιατί έχουμε και εμείς την ψευδαίσθηση ότι η σημερινή Ρωσία είναι η Σοβιετική Ένωση. Γράφονται γιατί σήμερα η Ρωσία, επικεφαλής της Ευρασιατικής Ένωσης και με τη βοήθεια όλων των λαών που μάχονται κατά της εγκληματικής ΝΔΤ, θα μπορούσε να παίξει αποφασιστικό ρόλο στη δημιουργία ενός αντίπαλου πόλου σε αυτή, με στόχο την ανάκτηση της εθνικής κυριαρχίας, αντίθετα με τους ψευδο-πόλους της Κίνας - Ινδίας - Βραζιλίας κ.λπ.

Κάποτε ήταν η εθνικόφρων Δεξιά που διακήρυττε πανηγυρικά στην Ουάσινγκτον «ανήκουμε στη Δύση». Σήμερα ήλθε η σειρά της «Αριστεράς» να επαναλάβει ουσιαστικά την ίδια αρχή, αυτή βέβαια στη... Μόσχα... Γι' αυτό και εάν καταλήξει τελικά σήμερα η «Αριστερά» μας στον «έντιμο συμβιβασμό» (δηλαδή ένα εξωραϊσμένο Μνημόνιο για να συνεχιστεί η εξόντωση του Ελληνικού λαού), αυτό θα είναι το οριστικό τέλος της, που έχει ήδη άλλωστε συντελεστεί στην υπόλοιπη Ευρώπη!

281. Βλ. Takis Fotopoulos, *The New World Order in Action: **Vol.1: Globalization the Brexit Revolution and the "Left"*** **(Progressive Press, 2016).**

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 10

ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ «ΟΧΙ ΣΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ» ΣΤΟ ... ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

Α. ΠΩΣ ΦΘΑΣΑΜΕ ΣΤΟ ΨΕΥΤΟ-ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

Ο ΣΥΡΙΖΑ υφάρπαξε με απάτη τη λαϊκή ψήφο τον Γενάρη του 2015

Για πάνω από πέντε μήνες από την εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ μια φαρσοκωμωδία με τραγικές συνέπειες σε βάρος της μεγάλης πλειοψηφίας του Ελληνικού λαού βρισκόταν σε εξέλιξη. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είχε ποτέ τολμήσει να θέσει θέμα εξόδου από την ΕΕ και την Ευρωζώνη –γι' αυτό άλλωστε και δεν τον εμπόδισαν οι ξένες και ντόπιες ελίτ ν' ανεβεί στην εξουσία όπως είχαν κάθε δυνατότητα να κάνουν με τον ολοκληρωτικό έλεγχο που ασκούν στα μίντια κ.λπ.– με προφανή σκοπό να αναβαπτιστούν οι πολιτικές της λιτότητας και των Μνημονίων σε μια «αριστερή» κολυμπήθρα. Η αναβάπτιση αυτή ήταν αναγκαία με δεδομένη την ανεπανόρθωτη φθορά ΠΑΣΟΚ και ΝΔ που είχαν αναλάβει το βαρύ φορτίο όλα αυτά τα χρόνια να εκφράζουν μεν τα συμφέροντα των βολεμένων μέσα στην ΕΕ αλλά και κάποιων θυμάτων της παγκοσμιοποίησης στη μεσαία τάξη και τους μικροαστούς. Δηλαδή όλων αυτών που είχαν πιστέψει τη μαζική πλύση εγκεφάλου για τα καλά της «Ευρώπης των λαών και της δημοκρατίας» (όπως υποστήριζαν ΠΑΣΟΚ και ΝΔ) ή, αντίστοιχα, για τη φοβερή καταστροφή που θα ακολουθούσε την τυχόν έξοδο από την ΕΕ/Ευρώ (όπως υποστήριζαν τα πρωτοκλασάτα στελέχη ΣΥΡΙΖΑ - Βαρουφάκης, Δραγασάκης, Σταθάκης, Μηλιός, Τσακαλώτος κ.α.), καθώς και οι οικονομολόγοι στον ευρύτερο χώρο του ΣΥΡΙΖΑ (Κώστας Βεργόπουλος, Κώστας Μελάς κ.α.). Όλοι αυτοί επομένως φέρνουν τεράστια ευθύνη για τη μαύρη προπαγάνδα που στήριξε την καταστροφή και τώρα μας οδηγούν στην ολοκλήρωση της.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Όμως, οποιαδήποτε σοβαρή ανάλυση της παγκοσμιοποίησης (δομικό φαινόμενο που όλοι αυτοί την αγνοούν σαν επουσιώδη αν όχι σαν κάποια «χίμαιρα»!) μπορεί να δείξει ότι οι πολιτικές λιτότητας και τα συνακόλουθα Μνημονιακά προγράμματα, σε περίπτωση χωρών στα πρόθυρα της χρεωκοπίας, είναι απλές συνέπειες της ενσωμάτωσης μιας χώρας στην Ευρωζώνη και την ΕΕ. Έτσι, με βάση τις 4 «ελευθερίες» (που απελευθερώνουν τις αγορές κεφαλαίου, εργασίας, αγαθών και υπηρεσιών και καθιερώνουν την ανταγωνιστικότητα ως τον υπέρτατο «Νόμο» της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς), όλα τα κράτη-μέλη πρέπει να έχουν ως βασικό στόχο την οικονομική ανάπτυξη που θα θεμελιώνεται στην εξωτερική αγορά (αντί για την εσωτερική αγορά, όπως στη περίοδο πριν τη παγκοσμιοποίηση) και το ξένο επενδυτικό και χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο. Επιπρόσθετα, τα κράτη-μέλη της Ευρωζώνης όχι μόνο δεν ελέγχουν το νόμισμα τους (δηλαδή δεν έχουν νομισματική κυριαρχία) αλλά ούτε καν τη δημοσιονομική πολιτική τους με τους περιορισμούς που επιβάλλονται για ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς, αν όχι και για πλεονάσματα (οι περίφημες πολιτικές λιτότητας). Δηλαδή, η οικονομική πολιτική του κάθε κράτους-μέλους δεν καθορίζεται πια από την ίδια τη χώρα και τον λαό της, όπως υποστηρίζει η προπαγάνδα της ΟΝΕ για παιδιά προσχολικής ηλικίας (και για τον Βαρουφάκη που την παπαγαλίζει και τώρα παριστάνει και τον ήρωα!) αλλά οι συσχετισμοί δύναμης μέσα στα Ευρωπαϊκά όργανα. Και οι συσχετισμοί αυτοί δύναμης καθορίζονται στο μεν οικονομικό επίπεδο, από τις πολυεθνικές που σήμερα ελέγχουν την παγκόσμια παραγωγή και εμπόριο, για χάρη των οποίων άλλωστε απελευθερώθηκαν οι αγορές, στο δε πολιτικό επίπεδο από το συμπαγές μπλοκ των νεοφιλελεύθερων και σοσιαλφιλελεύθερων κομμάτων (τ. Σοσιαλδημοκρατικών τύπου Εργατικό κόμμα Βρετανίας ή ΠΑΣΟΚ στα παρ' ημίν) μαζί με τη τσόντα των κομμουνιστοφάγων και νυν Ρωσοφάγων μελών του τ. Σοβιετικού μπλοκ που, μολονότι βέβαια κάθε άλλο παρά ανήκουν στους ευεργετημένους της παγκοσμιοποίησης, σήμερα κατευθύνονται, για πολιτικούς λόγους, από την Αμερικανο-σιωνιστική ελίτ, όπως είχε σωστά προβλέψει ο "αξέχαστος" εγκληματίας πολέμου τ. υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ Ντόναλντ Ράμσφελντ, όταν μιλούσε για τη «Νέα Ευρώπη» που αναδυόταν με την εισδοχή των κρατών αυτών στην ΕΕ.

Ο παραπάνω συσχετισμός δυνάμεων, παρά τα παραμύθια των ΣΥΡΙΖΑ, Podemos, DieLinke, κ.λπ., δεν πρόκειται ν' αλλάξει στο οποιοδήποτε προσεχές μέλλον γιατί εκφράζει τα οικονομικά συμφέροντα των ευεργετημένων της παγκοσμιοποίησης που αποτελούν την πλειοψηφία των ενεργών

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

πολιτών στις χώρες του Βορρά της ΕΕ, καθώς και τα πολιτικά συμφέροντα των ελίτ που αναδύθηκαν μετά την πτώση του «υπαρκτού». Φυσικά και στις χώρες αυτές υπάρχει επίσης πελώρια ανισότητα και φτώχεια, αλλά μέχρι τώρα τα θύματα της παγκοσμιοποίησης δεν είχαν πολιτική εκπροσώπηση εφόσον η Αριστερά στις χώρες αυτές έχει πλήρως ενσωματωθεί στην ΕΕ, και μόνο η ανάπτυξη νεο-εθνικιστικών κινημάτων για την εθνική και οικονομική κυριαρχία σε χώρες όπως η Γαλλία, η Βρετανία και η Ιταλία έχει προσελκύσει μεγάλο τμήμα των λαϊκών στρωμάτων, βασικά της εργατικής τάξης, που συνήθως ήταν πολιτικά ανενεργό. Γι' αυτό και η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» στην Ευρώπη (που είναι ενσωματωμένη πλήρως στην ΕΕ και απλά επικρίνει τις πολιτικές λιτότητας, οι οποίες είναι μόνο σύμπτωμα της παγκοσμιοποίησης) προσπαθεί να εξαπατήσει τα εργατικά στρώματα ότι δήθεν μετατρέπονται σε φασίστες και ρατσιστές όταν στηρίζουν παρόμοια κινήματα, σε μια προφανή προσπάθεια μαύρης προπαγάνδας που χρηματοδοτεί και η ΕΕ, η οποία εξισώνει τώρα «φασισμό» (παρόλο που ο φασισμός είναι αδύνατος στην Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) των ψευτο-κρατών εθνών που δεν διαθέτουν πια εθνική κυριαρχία) και «κομμουνισμό», φροντίζοντας να περιλάβει στον τελευταίο μόνο κινήματα σαν το ΚΚΕ που δεν έχει ενσωματωθεί στην ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και όχι βέβαια τα ενσωματωμένα στην ΕΕ τ. Κομμουνιστικά κινήματα (Γαλλικό, Γερμανικό, κ.λπ.). Με τη βοήθεια μάλιστα καλπονοθευτικών εκλογικών συστημάτων σε χώρες όπως η Βρετανία, η Γαλλία, κ.λπ. μπορούν και τα αποκλείουν τα κινήματα αυτά από κάθε σοβαρή διεκδίκηση εξουσίας.

Η ενσωματωμένη αυτή «Αριστερά» έχει ιδιαίτερη απήχηση σε χώρες όπως η Ελλάδα και η Ισπανία όπου οι φασιστικές μνήμες είναι ακόμη νωπές. Έτσι ο ΣΥΡΙΖΑ, με ένα πρόγραμμα κατά των πολιτικών λιτότητας, το οποίο ήταν αδύνατο να εφαρμοστεί μέσα στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς για τους παραπάνω λόγους, κατάφερε να εξαπατήσει τα λαϊκά στρώματα και να πάρει την εξουσία υποσχόμενος τον τετραγωνισμό του κύκλου, με τη βοήθεια των μπαρουφολόγων και «Μαρξιστών της συμφοράς» οικονομολόγων του: δηλαδή την απόρριψη των πολιτικών λιτότητας μέσα στην ΕΕ! Πράγμα βέβαια που δεν πέτυχαν πριν ούτε ο Μιτεράν, ούτε ο Όσκαρ Λαφοντέν, ούτε ακόμη και ο Ολάντ, αλλά προφανώς θα το πετύχαιναν οι εγκέφαλοι του ΣΥΡΙΖΑ, αλλάζοντας την ΕΕ «από τα μέσα»! Όλοι αυτοί επαναλάμβαναν δηλαδή το γνωστό παραμύθι της ρεφορμιστικής Αριστεράς, παρά τη παταγώδη ιστορικά αποτυχία της που οδήγησε σε μια πρωτόγνωρη ανισότητα και εξαθλίωση των λαών σήμερα, οι οποίοι δεν

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

έχουν πια ούτε πολλά από τα εργατικά δικαιώματα που είχαν κατακτηθεί με αιματηρούς αγώνες τα τελευταία τουλάχιστον εκατό χρόνια.

Όμως, το παραμύθι του δήθεν ανερχόμενου φασισμού δεν είναι τυχαίο ότι περνά μόνο σε Ισπανία και Ελλάδα, αφού άλλωστε ακόμη και η Χρυσή Αυγή (ΧΑ), παρά τους νοσταλγούς των Γερμανοτσολιάδων και της επταετίας ανάμεσα στα μέλη της, δεν έχει πρόγραμμα φασιστικό, ούτε αποδέχεται τον χαρακτηρισμό «φασιστικό» ή «νεοναζί» - και δεν ξέρω πολλούς νεοφασίστες και νεοναζί που κρύβουν τη ταυτότητα τους και δεν νιώθουν, αντίθετα, και περήφανοι γι' αυτήν! Αυτό βέβαια δεν αναιρεί το γεγονός ότι μέλη της Οργάνωσης αυτής διέπραξαν και κτηνώδεις επιθέσεις ενάντια σε εξαθλιωμένους μετανάστες, παρά το γεγονός ότι το πρόβλημα της μετανάστευσης είναι επίσης συνέπεια της ενσωμάτωσης μιας χώρας στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης γενικά, και της συνθήκης του Δουβλίνου ειδικότερα. Είναι δε σίγουρο ότι εάν η ΧΑ υποστήριζε τον Ευρωφασισμό της ΕΕ –όπως κάνουν οι πραγματικοί φασίστες στη θεωρία και τη πράξη, στην Ουκρανία– όχι μόνο δεν θα ήταν σήμερα σε «καραντίνα», αλλά και θα την αγκάλιαζαν τα στελέχη της ΕΕ και οι Αμερικανοσιωνιστές του Κογκρέσου και του Στέητ Ντι-πάρτμεντ. Άλλωστε η ΧΑ δεν είναι χθεσινή οργάνωση και ήταν γνωστό από χρόνια ότι μέλη της επιδίδοντο σε εγκληματικές επιθέσεις κατά μεταναστών. Συνοπτικά, όσο οι ΧΑτες δεν έβαζαν θέμα εθνικής κυριαρχίας σε σχέση με την ΕΕ, κανένας δεν τους καταδίωκε, όπως γινόταν άλλωστε και με τους ΠΑΣΟΚους και ΝΔτες μεγαλο-αγρότες κ.λπ. που επίσης έκαναν παρόμοιες εγκληματικές επιθέσεις κατά μεταναστών και κανένας δεν τους πείραζε!

Η απάτη της δήθεν διαπραγμάτευσης μέσα στην ΕΕ για να καταργηθεί η λιτότητα, την οποία υποτίθεται επέβαλαν κάποιοι «κακοί» μέσα στην ΕΕ (Σόιμπλε κ.λπ.), τους οποίους μπορούσε να εξουδετερώσει η νίκη των «αριστερών» δυνάμεων στην Ευρώπη, ήταν μια άθλια απόπειρα συγκάλυψης των πραγματικών αιτιών της οικονομικής καταστροφής, η οποία δεν άρχισε ούτε με την έκρηξη του Χρέους ούτε καν με την ένταξη στην Ευρωζώνη. Όπως έχω δείξει επανειλημμένα τα τελευταία 40 χρόνια,[282] η απώτερη αιτία της σημερινής καταστροφής που σηματοδοτήθηκε με την απόλυτα προβλεπτή έκρηξη του Χρέους του 2010, ανάγεται στην ένταξη της Ελλάδας στην ΕΕ τη δεκαετία του 1980. Τότε, καταστράφηκε η παραγωγική

282. Βλ. π.χ. *Εξαρτημένη Ανάπτυξη* (Εξάντας, 1985) και *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

δομή της χώρας που εξασφάλιζε σχετική αυτοδυναμία όχι μόνο προπολεμικά αλλά ακόμη και μεταπολεμικά. Η καταστροφή αυτή συντελέστηκε είτε άμεσα (ΚΑΠ κ.λπ.) είτε έμμεσα με το άνοιγμα των αγορών, καθώς και την δημιουργία μιας καταναλωτικής κοινωνίας και ενός υποτυπώδους κράτους πρόνοιας «με ξένα κόλλυβα» από τον Αντρέα, ο οποίος οδήγησε στην παγίδα του Χρέους (την οποία κατήγγειλα ήδη από την αρχή της δεκαετίας του 1990)[283] και τη συνακόλουθη χρεωκοπία. Η κρίση του Χρέους, παρά την αντίθετη μυθολογία τμήματος της «Αριστερός» απλά ενισχύθηκε περισσότερο με την εισαγωγή του Ευρώ που εξασφάλιζε φθηνότερο δανεισμό. Έτσι άρχισε η καταστροφή με τα Μνημόνια και τις κοινοβουλευτικές Χούντες που επέβαλλε η Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε) όπως εκπροσωπείτο από την Τρόικα (ή τους «θεσμούς»)!

Ο ΣΥΡΙΖΑ εκλέχτηκε τον Γενάρη του 2015 με ένα απατηλό πρόγραμμα κατάργησης των μνημονίων και των πολιτικών λιτότητας, με βάση τη «λογική» ότι η Υ/Ε δεν θα είχε επιλογή παρά να καταργήσει τις πολιτικές λιτότητας, για να μην κλονιστεί το Ευρώ και η ίδια η ΕΕ από τυχόν αποχώρηση της Ελλάδος. Όμως το δίλημμα για την Υ/Ε που έλεγχε απόλυτα τη χώρα μας, η οποία δεν διέθετε πλέον τη παραμικρή νομισματική και επομένως εθνική κυριαρχία, δεν ήταν ποτέ ή να υποχωρήσει στα αιτήματα των «ευφυών» διαπραγματευτών μας, ή να διακινδυνεύσει τη σταθερότητα της ΕΕ, εφόσον ήξερε πολύ καλά ότι η πραγματοποίηση των απειλών του ΣΥΡΙΖΑ για έξοδο από το Ευρώ ήταν αδύνατη χωρίς μακρά προετοιμασία σε τεχνικό αλλά και στο συνειδησιακό επίπεδο των λαϊκών στρωμάτων, όπως ήξερε επίσης καλά ότι η συντριπτική πλειοψηφία της «Αριστεράς» δεν διανοείτο να θέσει παρόμοιο θέμα, ενώ ακόμη και η δήθεν πατριωτική «αριστερά» επίσης δεν έθετε παρόμοιο θέμα για να μην χάσουμε (την ήδη χαμένη!) εθνική κυριαρχία από τους Τούρκους. Με δεδομένο τον απόλυτο έλεγχο που η Υ/Ε ασκούσε πάνω στην οικονομία μας, τα μίντια κ.λπ., ήταν το πιο εύκολο πράγμα να στραγγαλίσει την οικονομία μας, όπως ακριβώς κάνει σήμερα! Το πραγματικό δίλημμα των ελίτ επομένως ήταν και είναι αν θα προχωρήσουν στη λύση μιας «αριστερής» διακυβέρνησης του προτεκτοράτου τους, στην οποία οι ίδιοι είχαν ανάψει το πράσινο φως, ή αν θα την παραμέριζαν με τον γνωστό τρόπο της οικονομικής ασφυξίας, με την οποία άλλωστε επέβαλαν τη θέληση τους στο παρελθόν, τόσο στην Ιρλανδία όσο και μετά στην Κύπρο.

283. Economic restructuring and the debt problem: the Greek case, *International Review of Applied Economics*, Vol. 6, No. 1 (1992), pages 38-64.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Η ιδεολογία της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» και η απάτη του ΣΥΡΙΖΑ

Η σημερινή διεθνής Αριστερά –εκτός από μερικές φωτεινές εξαιρέσεις στο θεωρητικό επίπεδο και την «αντισυστημική» Αριστερά που αμφισβητεί την ΝΔΤ και τους θεσμούς της, όπως την ΕΕ, το ΝΑΤΟ κ.λπ. (π.χ. το ΚΚΕ στα παρ' ημίν)– είναι πλήρως ενσωματωμένη στην ΝΔΤ. Δηλαδή δεν αμφισβητεί ούτε την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και τις ανοικτές και «απελευθερωμένες» αγορές που αυτή προϋποθέτει, ούτε βέβαια τους θεσμούς της. Αντίθετα αποπροσανατολίζει πλήρως τα λαϊκά στρώματα και την εργατική τάξη που είναι τα κυρία θύματα της ΝΔΤ ότι δήθεν μάχεται κατά του νεοφιλελευθερισμού, ευλογώντας συγχρόνως τις ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές και την συναφή «ανάπτυξη» που αυτές μπορεί να φέρουν. Δηλαδή μια «ανάπτυξη» κινέζικου ή ινδικού τύπου, με μια μειονότητα του πληθυσμού μαζί με μερικές εκατοντάδες δισεκατομμυριούχους να ευνοείται, ενώ η συντριπτική πλειονότητα εξαναγκάζεται σε συνθήκες δουλείας για να καλύψει τις ανάγκες επιβίωσης συν κάποια στοιχειώδη καταναλωτικά αγαθά που δίνουν νόημα στην άθλια ζωή της. Δηλαδή η ψευτο-Αριστερά αυτή είναι υπέρ του δεύτερου συστατικού της ΝΔΤ (παγκοσμιοποίηση) και απλά στρέφεται κατά του πρώτου (νεοφιλελευθερισμός). Και αν ρωτήσει κανείς πως άραγε πετυχαίνει αυτή την καθαρή αλχημεία, η απάντηση είναι ότι η «Αριστερά» αυτή, εντελώς απατηλά, χαρακτηρίζει τον νεοφιλελευθερισμό σαν μια απλή ιδεολογία, ή ένα δόγμα, σύμφωνα με κάποιους συνωμοσιολόγους ανάμεσα της, όπως η Ναόμι Κλάιν[284] (μπεστ σέλλερ - χάρη στη διαφήμιση των μίντια της Υ/Ε!), που στην Ελλάδα θαυμάζουν ακόμη και «αναρχικοί διανοητές».

Όμως η σημερινή παγκοσμιοποίηση, η οποία αναπτύχθηκε σε συνθήκες καπιταλιστικής ιδιοκτησίας και ελέγχου των μέσων παραγωγής, μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι. Και αυτό διότι η μαζική εξάπλωση των πολυεθνικών επιχειρήσεων από τα μέσα της δεκαετίας του 1970 και μετά, που οδήγησε στο φαινόμενο της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης (ουδεμία σχέση με την αποτυχούσα απόπειρα παγκοσμιοποίησης στις αρχές του 20ου αιώνα)[285] προϋπέθετε το άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών αγαθών, υπηρεσιών, κεφαλαίου και εργασίας (οι γνωστές «4 ελευθε-

284. Ναόμι Κλάιν, *Το Δόγμα του Σοκ* (Λιβάνης, 2009).
285. Βλ. *ΠΔ: 10 χρονιά Μετά* (Ελεύθερος Τύπος, 2008).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρίες»). Το άνοιγμα των αγορών κεφαλαίου αρχικά επιτεύχθηκε άτυπα από τις πολυεθνικές «από κάτω» (αγορά Ευρω-δολαρίου κ.λπ.) και, στη συνέχεια, με την άνοδο του Θατσερισμού και του Ρηγκανισμού στη Βρετανία και ΗΠΑ, θεσμοποιήθηκε αρχικά στη Βρετανία και στις ΗΠΑ και κατόπιν, μέσω του ΔΝΤ, της Παγκόσμιας Τράπεζας, του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και φυσικά της ΕΕ, σε ολόκληρο τον κόσμο. Και φυσικά, όπου οι οικονομικοί μηχανισμοί (δηλαδή η οικονομική βία) δεν ήταν αρκετοί για να ενσωματώσουν μια χώρα στην ΝΔΤ, η αναδυθείσα στη διαδικασία αυτή Υ/Ε –δηλαδή οι οικονομικές, πολιτικές, μιντιακές και ακαδημαϊκές ελίτ στις χώρες που εδράζονται (όχι με την τυπική νομική έννοια) οι μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες (βασικά οι χώρες της «Ομάδας των 7»)– τις ενσωμάτωνε με την ωμή φυσική βία (π.χ. Γιουγκοσλαβία, Λιβύη, Συρία[286] κ.λπ.).

Ωστόσο, το άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών έφερε μια δομική αλλαγή στο καπιταλιστικό οικονομικό μοντέλο, κάτι που οι Μαρξιστές (και μιλώ για τους καλόπιστους, όπως οι αντισυστημικοί Μαρξιστές και όχι τους Μαρξιστές-μαϊμού τύπου ΣΥΡΙΖΑ), εκτός από κάποιες φωτεινές εξαιρέσεις, αδυνατούν να κατανοήσουν, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να δουν την άμεση σχέση νεοφιλελευθερισμού και ανοίγματος/απελευθέρωσης αγορών. Έτσι, σε ολόκληρη την περίοδο 1945-1975 το αναπτυξιακό καπιταλιστικό μοντέλο στηριζόταν βασικά στην εσωτερική αγορά και επομένως οι πολιτικές ελέγχου της συνολικής ζήτησης και κυρίως οι δημοσιονομικές πολιτικές (σχετικά με τη φορολογία αλλά και κυρίως τις δημόσιες δαπάνες, συμπεριλαμβανομένων των δημόσιων επενδύσεων, κοινωνικών δαπανών και του κράτους-πρόνοιας), έπαιζαν κρίσιμο ρόλο στον καθορισμό του εθνικού εισοδήματος και επιπέδου απασχόλησης. Αντίθετα, στην περίοδο της παγκοσμιοποίησης που επακολούθησε το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών, η βάση της ανάπτυξης μετατέθηκε από την εσωτερική στην εξωτερική αγορά. Αυτό σήμαινε ότι η ανταγωνιστικότητα έγινε το βασικό κριτήριο επιτυχίας μιας καπιταλιστικής οικονομίας, οι δε πολυεθνικές έπαιζαν τώρα καθοριστικό ρόλο στην ανάπτυξη μιας χώρας, με τις επενδύσεις που αυτές βασικά χρηματοδοτούσαν, αλλά και με την ανάπτυξη των εξαγωγών που μπορούσε να φέρει η εγκατάσταση θυγατρικών τους σε μια χώρα. Αλλά, πώς γινόταν μια χώρα περισσότερο ανταγωνιστική; Φυσικά, εφαρμόζοντας νεοφιλελεύθερες πολιτικές όπως:

286. Βλ. *The New World Order in Action* (Progressive Press, 2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

• συμπίεση μισθών και ημερομισθίων (δηλαδή του εργατικού κόστους) ώστε να αυξάνουν λιγότερο από τη παραγωγικότητα, μέσω των «ελαστικών» εργασιακών σχέσεων κ.λπ.,

• συμπίεση φόρων και ασφαλιστικών εισφορών των εργοδοτών (δηλαδή του επιχειρηματικού κόστους),

• συμπίεση δημοσίων δαπανών και ιδιαίτερα κοινωνικών δαπανών ώστε να γίνει δυνατή και η μείωση των φόρων που επιβαρύνουν το κεφάλαιο,

• συμπίεση δημοσίων επενδύσεων, άμεσα αλλά και έμμεσα, μέσα από την ιδιωτικοποίηση των δημοσίων επιχειρήσεων - πράγμα που συνεπάγεται και επέκταση της επιχειρηματικής δραστηριότητας σε νέους κλάδους,

• απελευθέρωση της αγοράς κεφαλαίου ώστε να μπαινοβγαίνει ελεύθερα το πολυεθνικό κεφάλαιο,

• ιδιωτικοποίηση των τραπεζών και δήθεν ανεξαρτητοποίηση από τον δημόσιο έλεγχο της Κεντρικής Τράπεζας, ώστε να ελέγχεται άμεσα από τις δυνάμεις της αγοράς - που ελέγχουν με τη σειρά τους οι πολυεθνικές.

Όπως είναι αυτονόητο, όλες αυτές οι πολιτικές στην περίοδο της παγκοσμιοποίησης συνεπάγονται την σταδιακή υποβάθμιση των κρατών-εθνών, αφού στερούνται σημαντικό βαθμό της οικονομικής κυριαρχίας τους, δεδομένου ότι το άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών επιβάλλει ανάλογη μείωση της δυνατότητας επιβολής κοινωνικών ελέγχων πάνω στις αγορές που προστατεύουν την κοινωνία από την αγορά.[287] Όταν όμως μια χώρα όπως η Ελλάδα ανήκει, όχι μόνο στην ΕΕ, αλλά και στην Ευρωζώνη («στην καρδιά της Ευρώπης» όπως λένε οι Ευρώδουλοι), τότε δεν έχει ούτε τη στοιχειώδη νομισματική κυριαρχία που ιστορικά παρείχε το νόμισμα σε μια χώρα. Στην περίπτωση μάλιστα της Ευρωζώνης, δεδομένου ότι επιβάλλονται διάφοροι περιορισμοί ακόμη και στη δημοσιονομική πολιτική (ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί, αν όχι και πλεονάσματα!), η οικονομική κυριαρχία μιας χώρας μειώνεται σχεδόν στο μηδέν (όπως συμβαίνει με τις χώρες της περιφέρειας) σε αντίθεση με τις χώρες του κέντρου που συνήθως ανήκουν και στην Ομάδα των 7, οι οποίες καθορίζουν ουσιαστικά τις πολιτικές αυτές. Και αυτό, παρά τη μυθολογία της ισοτιμίας των μελών που υποστηρίζουν απατηλά οι Βαρουφάκηδες και σία, εσκεμμένα συγχέοντας την τυπική ισοτιμία της ψήφου με την ουσιαστική ισοτιμία που εξασφαλίζει μόνο η ίση κατανομή δύναμης. Από τη στιγμή επο-

287. Polanyi, *The Great Transformation* (Beacon Press, 1945) και στα ελληνικά, Καρλ Πολάνυι, *Ο Μεγάλος Μετασχηματισμός* (Νησίδες, 2007).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μένως που ο ΣΥΡΙΖΑ ποτέ δεν αμφισβήτησε την παραμονή μας στην ΕΕ και γενικότερα στους θεσμούς της παγκοσμιοποίησης, αυτό σήμαινε ότι δεν θα είχε άλλη επιλογή παρά να εφαρμόσει τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές του «κλαμπ» στο οποίο η Ελλάδα είχε προσχωρήσει, χάρη στον «εθνάρχη» Καραμανλή και τον μάστερ της πολιτικής απάτης Αντρέα. Και αυτές συμπεριλαμβάνουν και τις πολιτικές λιτότητας, οι οποίες επιβάλλονται σε χώρες που αδυνατούν να βελτιώσουν την ανταγωνιστικότητά τους μέσω της βελτίωσης της παραγωγικότητάς τους, όπως μπορούν και κάνουν οι χώρες του κέντρου γιατί διαθέτουν την κατάλληλη παραγωγική δομή. Δηλαδή την δομή που ακριβώς δεν διαθέτουμε, αφού το άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών όταν ενταχθήκαμε στην ΕΟΚ/ΕΕ, σήμαινε τη καταστροφή της παραγωγικής μας δομής, τόσο της αγροτικής όσο και της υποτυπώδους βιομηχανικής. Όμως αν η ανταγωνιστικότητα δεν μπορεί να βελτιωθεί μέσα από την αύξηση της παραγωγικότητας, ο μόνος άλλος τρόπος μέσα στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς για τη βελτίωση της είναι η τεχνητή μείωση των μισθών και ημερομισθίων, μέσα από την υποτίμηση του νομίσματος. Και δεδομένου ότι ούτε το νόμισμα μας ελέγχουμε στην Ευρωζώνη, δεν υπάρχει άλλος τρόπος βελτίωσης της ανταγωνιστικότητάς μας από τις πολιτικές λιτότητας που μας επιβάλλονται από το Ευρωπαϊκό κέντρο.

Με βάση τα παραπάνω αποτελούσε επομένως καθαρή εξαπάτηση των λαϊκών στρωμάτων η προεκλογική υπόσχεση του ΣΥΡΙΖΑ ότι αν εκλεγόταν θα μπορούσε να μην εφαρμόσει πολιτικές λιτότητας στην Ελλάδα, ακόμη και παραμένοντας μέσα στην Ευρωζώνη και την ΕΕ. Όμως η συμμετοχή στην ΕΕ και την Ευρωζώνη μάς στερούσε τη δυνατότητα ακόμη και να έχουμε ανοικτές τις Τράπεζες μας, αν δεν το ενέκριναν τα «Ευρωπαϊκά Όργανα» (ΕΚΤ κλπ.) που έλεγχαν το νόμισμα «μας». Και ήταν ακόμη μεγαλύτερη απάτη ο ισχυρισμός του ΣΥΡΙΖΑ ότι, αν εκλεγόταν, θα δημιουργούσε συμμαχίες μέσα στην ΕΕ ενάντια στις πολιτικές αυτές. Όμως, ανατροπή των πολιτικών αυτών θα προϋπέθετε την έξωση των πολυεθνικών από την Ευρώπη (ή τουλάχιστον τον περιορισμό της δραστηριότητάς τους μέσα στον χώρο της ΕΕ) πράγμα βέβαια εντελώς ανέφικτο μέσα στη διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς. Γι' αυτό και διάφοροι σοσιαλδημοκράτες (Μιτεράν, Όσκαρ Λαφοντέν ακόμη και ο Ολάντ) απέτυχαν παταγωδώς να εφαρμόσουν διαφορετικές πολιτικές. Όταν λοιπόν οι οικονομολόγοι του ΣΥΡΙΖΑ υποστηρίζουν παρόμοια επιχειρήματα ή δεν έχουν ιδέα από την έννοια της παγκοσμιοποίησης, ή είναι απλά απατεώνες.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Διεθνισμός, νεο-εθνικισμός και ψευτοδιεθνισμός

Δεδομένου όμως ότι τις ίδιες ανοησίες (στην καλύτερη περίπτωση) υποστηρίζει και η υπόλοιπη Ευρωπαϊκή «Αριστερά», η αναπόφευκτη συνέπεια ήταν τα λαϊκά στρώματα (και κυρίως η εργατική τάξη) που είναι τα κύρια θύματα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και των συναφών οικονομικών πολιτικών, να εγκαταλείπουν τα παραδοσιακά αριστερά κόμματα. Αυτό αναπόφευκτα, οδήγησε στην ουσιαστική χρεωκοπία της Ευρωπαϊκής Αριστερός (η Αμερικανική Αριστερά μετά τη συντριβή του εργατικού κινήματος μετά τον Πόλεμο ήταν πάντα ανέκδοτο, όπως σήμερα εκπροσωπείται π.χ. από το Znet, τον Τσόμσκι κ.λπ. που δεν διστάζουν να κρατούν και ίσες αποστάσεις στους εγκληματικούς πολέμους της Υ/Ε)! Αυτή την ευκαιρία εκμεταλλεύθηκαν τα νεο-αναδυθέντα (ή μεταλλαγμένα) «ακροδεξιά» κόμματα που μετατράπηκαν σε αντι-παγκοσμιοποιητικά κινήματα - μετά μάλιστα την ουσιαστική υπονόμευση των αντισυστημικών κινημάτων κατά της παγκοσμιοποίησης από το Διεθνές Κοινωνικό Φόρουμ της ρεφορμιστικής Αριστεράς.

Έτσι, μια σειρά νεο-εθνικιστικών κινημάτων αναδύθηκαν στη Γαλλία, τη Βρετανία, την Ιταλία και άλλου, που βασικό στόχο έχουν την ανάκτηση της εθνικής κυριαρχίας που τσαλαπάτησε η ΝΔΤ, με τη βοήθεια μάλιστα της ενσωματωμένης σε αυτήν «Αριστεράς».Τα κινήματα αυτά δεν έχουν καμιά σχέση με τα προπολεμικά ρατσιστικά εθνικιστικά κινήματα ή τα φασιστικά και ναζιστικά κινήματα που εξέφραζαν βασικά τους ανταγωνισμούς μεγάλων εθνών-κρατών και των εθνικών ελίτ που τα έλεγχαν. Σήμερα όμως δεν υπάρχουν πια παρόμοια κράτη έθνη και ακόμα και κράτη όπως οι ΗΠΑ και η Γερμανία, η Γαλλία και η Βρετανία στηρίζονται βασικά στην υπερεθνική κυριαρχία που ασκούν μέσα από τις πολυεθνικές που εδράζονται στις χώρες τους, και φυσικά την υπερεθνική στρατιωτική κυριαρχία που μπορούν να ασκούν. Σήμερα δηλαδή μιλούμε για ένα αμυντικό εθνικισμό που αμύνεται κατά της απώλειας της εθνικής κυριαρχίας και όχι για τον παλιό επιθετικό εθνικισμό που ήταν συνεπής και με τις ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις κ.λπ. που χαρακτήριζαν βέβαια μόνο την εποχή των κρατών-εθνών και σήμερα είναι άσχετες με την πραγματικότητα της ΝΔΤ.

Φυσικά τα παραπάνω δεν αποκλείουν την ύπαρξη και τάσεων με λανθάνοντα ρατσισμό (όπως π.χ. κατά των μεταναστών) σε κάποια από τα κινήματα αυτά. Όμως ο ρατσισμός αυτός είναι λανθάνων γιατί βασικά στρέφεται κατά του ανοίγματος και της απελευθέρωσης της αγοράς εργασίας

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

που επιβάλλει η παγκοσμιοποίηση και έχει συμβάλλει σημαντικά στη συμπίεση μισθών και ημερομισθίων, αλλά και την αύξηση της ανεργίας και υπο-απασχόλησης παντού. Και είναι πράγματι εγκληματικός ο ρόλος της σημερινής «Αριστερός» που, αντί να υιοθετήσει μια γνήσια αντι-παγκοσμιοποιητική θέση, καταγγέλλει τα κινήματα αυτά που μάχονται για την εθνική κυριαρχία (συνήθως σε εκστρατείες που ακριβοπληρώνει η Κομισιόν και διάφορα μυστικά κονδύλια!) ως φασιστικά και νεοναζιστικά, ελπίζοντας έτσι να αυξήσει την εκλογική της πελατεία - πράγμα που φέρνει βέβαια το αντίθετο αποτέλεσμα. Προφανώς τα τεράστια λαϊκά στρώματα που κινούνται προς τα κινήματα αυτά δεν είναι φασίστες, όπως υποστηρίξουν κάποιοι άθλιοι στην «Αριστερά», αλλά απλά νιώθουν εγκαταλελειμμένα από τα αριστερά και εργατικά κόμματα που πάντα υποστήριζαν, μετά την ενσωμάτωσή τους στη ΝΔΤ.

Παρόμοια, τα λαϊκά στρώματα δεν είναι αντι-διεθνικιστικά - η άλλη «ρετσινιά» που πετά εναντίον τους η «Αριστερά της σαμπάνιας» στη Γαλλία, την Ελλάδα και άλλου. Τα κινήματα αυτά (σε αντίθεση με τις ηγεσίες των νεο-εθνικιστικών κομμάτων) είναι αντι-παγκοσμιοποιητικά με την έννοια που ανέφερα, αλλά όχι αντι-διεθνικιστικά. Αντίθετα, τα εργατικά ιδιαίτερα στρώματα ανάμεσα τους είναι διεθνικιστικά με τη γνήσια έννοια του διεθνισμού που συνεπάγεται μια νέα Διεθνή Κοινότητα κρατών εθνών, η οποία θα στηριζόταν στις αρχές της αλληλεγγύης και της αμοιβαίας βοήθειας, αντί για τις κτηνώδεις αρχές του ανταγωνισμού και της ανταγωνιστικότητας που έμμεσα υποστηρίζει η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά».

Οι πεντάμηνες «διαπραγματεύσεις» του ΣΥΡΙΖΑ οδηγούν στο ψευτοδημοψήφισμα του Ιούλη

Με την εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία ξεκίνησε μια διαδικασία ψευτο-διαπραγματεύσεων που κατέληγε πάντα στη συνεχή καταπάτηση των «κόκκινων γραμμών» του ΣΥΡΙΖΑ (όπως είδαμε στο κεφ. 9), μέχρι που έφθασε στη τελική πρόταση (το ουσιαστικό Μνημόνιο των 47 σελίδων) που εμπεριέχει σχεδόν όλα αυτά που απαιτούσαν οι «κακοί» δανειστές. Φαίνεται όμως ότι ήταν τέτοια η αντίδραση της βάσης του ΣΥΡΙΖΑ, εκφράζοντας τη γενική λαϊκή αγανάκτηση, ώστε αναγκάστηκαν ακόμη και οι διαπραγματευτές του (Βαρουφάκης, Δραγασάκης και σία που από την αρχή άλλωστε είχαν δηλώσει ότι συμφωνούν με το 70% των Μνημονίων, τα οποία δεν αφορούσαν βέβαια τη καταπολέμηση της διαφθοράς και άλλα παραμύθια, αλλά την ελαστικοποίηση της εργασίας, το άνοιγμα των κλει-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στών επαγγελμάτων κ.λπ.) να προβάλλουν κάποιες αντιρρήσεις, ενώ ο ίδιος ο Τσίπρας τάχθηκε και δημόσια ενάντια στις ολοένα αυξανόμενες απαιτήσεις των «θεσμών».

Τότε, οι ξένες ελίτ αποφάσισαν να αποκαλύψουν τον Τσίπρα και την δήθεν αριστερή «παρένθεση» που αντιπροσώπευε, όπως άλλωστε προκύπτει και από σαφείς ανάλογες δηλώσεις του Γερούν Ντάιζελμπαουμ ότι, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος, «ο ΣΥΡΙΖΑ έπρεπε να φύγει»[288] (εννοώντας προφανώς το αριστερό περικάλυμμα της νέας κυβέρνησης και τα «βαρίδια του στην «Αριστερή Πλατφόρμα» - απαίτηση που εντεινόμενα εμφανιζόταν στα διεθνή μίντια της Υπερεθνικής Ελίτ).[289] Τότε δηλαδή αποφάσισαν ότι το κόστος του αριστερού περικαλύμματος μιας νέας μνημονιακής διακυβέρνησης ήταν μεγαλύτερο από το όφελος, ιδιαίτερα όταν αντιμετώπιζαν και τον κίνδυνο ανόδου του Podemos στη Ισπανία, προσθέτοντας άλλη μια «ενόχληση» στη Ευρωζώνη.

Στο σημείο αυτό αποφάσισαν να εξευτελίσουν το αριστερό προσωπείο του ΣΥΡΙΖΑ,[290] δίνοντας του την «επιλογή» είτε να δεχθεί εντελώς ταπεινωτικούς όρους, παρόμοιους, αν όχι χειρότερους, με αυτούς που εφάρμοζαν οι Μνημονιακές κυβερνήσεις, είτε να τον παραμερίσουν για να γίνει κάποια κυβέρνηση τύπου Παπαδήμου (ο Στουρνάρας ή ο Προβόπουλος καραδοκούν για παρόμοια λύση) με την θερμή υποστήριξη του πιο χειρότερου ίσως συστημικού κόμματος στην Ελλάδα γιατί δεν έχει καμιά ιδεολογία (του Ποταμιού των αρχολίπαρων δήθεν «αδέσμευτων» που λειτουργούν απόλυτα σαν όργανα της Υ/Ε) –και των γνωστών ΠΑΣΟΚ και ΝΔ– μια κυβέρνηση που σημειωτέον υποστηρίζει ακόμη και γνωστός «υπερπατριώτης» και φανατικός υποστηρικτής της ΕΕ (για να σωθούμε από τους...Τούρκους!) που πρόσφατα παρασημοφορήθηκε για τις υπηρεσίες και από τον γνωστό ριζοσπαστικό θεσμό, την Ακαδημία Αθηνών! Τότε ο Τσίπρας, βλέποντας τον παραμερισμό του σαν στυμμένο λεμόνι, ξεκίνησε ένα ψευτο-ανένδοτο, δεδομένου βέβαια ότι στη πραγματικότητα δεν είχε κανένα διαπραγματευτικό χαρτί στα χέρια, αφού δεν αμφισβητούσε με οποιοδήποτε τρόπο την ένταξη σε ΕΕ και Ευρωζώνη. Έτσι ξεκίνησε η νέα

288. Bruno Waterfield, "Deal too 'complex' for Greek people, insist ministers", *The Times,* (29/6/2015).

289. Βλ. π.χ. Peter Spiegel and Kerin Hope, "Frustrated officials want Greek premier to ditch Syriza farleft", *Financial Times,* (5/4/2015).

290. Βλ και Bruno Waterfield, "Greece: the gloves are off now", *Times,* 27/6 όπου αξιωματούχος της ΕΕ ομολογεί ότι στόχος ήταν να δώσουν «γροθιά στο πρόσωπο του Τσίπρα».

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

απάτη με το δημοψήφισμα και τα ψευδο-διλήμματα του.

Το δημοψήφισμα βέβαια δεν αφορούσε την έξοδο από ΕΕ ή/και Ευρώ, όπως διέδιδαν τα όργανα της Υ/Ε στο εξωτερικό και την Ελλάδα για να τρομοκρατήσουν τους νοικοκυραίους και να υφαρπάξουν θετική ψήφο υπέρ των Μνημονίων (όπως ακριβώς πέτυχαν και στις εκλογές του 2012), ούτε αφορούσε τις πολιτικές λιτότητας γενικά. Έτσι, την επαύριον του δημοψηφίσματος, θα μπορούσαν οι «εταίροι», αφού η συγκεκριμένη πρόταση τους που έβαλε σε δημοψήφισμα ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν ανύπαρκτη πια, να δεχτούν τη τελική πρόταση ΣΥΡΙΖΑ των 47 σελίδων (που επίσης παίρνει δεδομένα τα προηγούμενα Μνημόνια και επιβάλλει ουσιαστικά νέο Μνημόνιο) σαν βάση για συζήτηση. Ίσως και με την προσθήκη κάποιου δήθεν κουρέματος του Χρέους κατά την άλλη ευφυή πρόταση Βαρουφάκη για διηνεκές Χρέος ή κάποια παρόμοια. Δηλαδή, την πρόταση για αέναα ομόλογα που απλά θα ελάφρυναν τις πληρωμές τόκων, αλλά θα καταδίκαζαν την Ελλάδα σε μόνιμη κατάσταση Χρέους!

Και ήταν απάτη το ερώτημα του δημοψηφίσματος διότι φυσικά όχι μόνο δεν θα μπορούσε να καταργήσει τις πολιτικές λιτότητας, για τις οποίες εκλέχθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και τις νομιμοποιούσε από τα «αριστερά» αφού απλά αμφισβητούσε συγκεκριμένο πρόγραμμα λιτότητας και όχι τις πολιτικές λιτότητας γενικά. Παρόλα αυτά, ο ΣΥΡΙΖΑ είχε το θράσος να εξαπατά ασύστολα με μια προεκλογική καμπάνια όπου μιλούσε για «εθνική κυριαρχία» και μία «ισότιμη» Ελλάδα σε μια «ενωμένη Ευρώπη», λες και απευθυνόταν σε κάφρους που θα μπορούσαν να πιστέψουν ότι είναι ποτέ δυνατή η εθνική και οικονομική κυριαρχία και η ισοτιμία, μέσα στην ΕΕ, μιας χώρας του οικονομικού και πολιτικού εκτοπίσματος της Ελλάδας, και λες και πριν (επί εθνάρχη Καραμανλή κ.λπ.) είχε ποτέ η Ελληνική ψήφος ίδια ισχύ π.χ. με τη Γερμανική, τη Γαλλική ή ακόμη και την Ολλανδική! Κάτι που θυμίζει την απάτη της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας» όπου η ψήφος του Μπιλ Γκέητς ή του Τζορτζ Σόρος έχει υποτίθεται την ίδια δύναμη με αυτή του τελευταίου Αμερικανού εργάτη που αγωνίζεται να επιβιώσει με τα «μηδενικά συμβόλαια» (zero hours contracts), αλλά έχει τη δυνατότητα να εκλέξει Πρόεδρο μαύρο ή γυναίκα, οι οποίοι είναι βέβαια αυστηρά επιλεγμένοι από την Υ/Ε για να συνεχίσουν τις εγκληματικές πολιτικές των προκατόχων τους...

Το ίδιο βέβαια απατηλό ήταν το «επιχείρημα» της συστημικής προπαγάνδας ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έχει δήθεν κρυφή ατζέντα για έξοδο από το Ευρώ - κάτι που προφανώς κανένας στον ΣΥΡΙΖΑ δεν το σκέφτεται στα σοβαρά, όπως δείχνει η πράξη τους! Και δεν μπορεί βέβαια να το σκέφτεται κανέ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νας σοβαρά αυτό το ενδεχόμενο γιατί η έξοδος από το Ευρώ και την ΕΕ, για να μην είναι καταστροφή (όπως την περιγράφουν οι διάφοροι Βαρουφάκηδες, Μηλιοί και Σταθάκηδες), απαιτεί, όπως τόνισα παραπάνω, μακρά προετοιμασία. Δηλαδή, προετοιμασία:

- πρώτον, στο πολιτικό επίπεδο για να συνειδητοποιήσει ο λαός (που έχει υποστεί συστηματική πλύση εγκεφάλου εδώ και τουλάχιστον 15 χρόνια από σύσσωμα τα ΜΜΕ, αλλά και όλο τον συρφετό «ακαδημαϊκών» κ.λπ. που είναι και γνωστοί τρόφιμοι των ερευνητικών και άλλων κονδυλίων της ΕΕ) για την επιτακτική ανάγκη εξόδου από την ΕΕ,
- δεύτερον, στο οικονομικό και τεχνικό επίπεδο ώστε να μην επαληθευθούν οι δήθεν προφητείες των οργάνων της Υ/Ε για ανεξέλεγκτο πληθωρισμό κ.λπ., και φυσικά για να προετοιμαστεί ο οικονομικό-τεχνικός μηχανισμός της χώρας ώστε να γίνει ομαλή μετάβαση στο νέο νόμισμα. Και,
- τρίτον, στο γεωπολιτικό επίπεδο ώστε, με τη σύναψη νέων συμμαχιών όπως θα εξηγήσω παρακάτω, να μη κινδυνεύσει ο λαός από καμιά «επίσκεψη» του 6ου στόλου, ή αντίστοιχα κάποια ροζ επανάσταση που θα επανδρώσει η «νεολαία του facebook» κατά το επιτυχημένο παράδειγμα των Αραβικών «επαναστάσεων» κ.λπ.[291]

Με δεδομένη την ΠΑΝΤΕΛΗ απουσία οποιασδήποτε προετοιμασίας για έξοδο από την Ευρωζώνη/ΕΕ, φυσικά θα ήταν εξίσου, αν όχι περισσότερο καταστροφική, μια έξοδος από την ΕΕ, χωρίς καμιά προετοιμασία. Αυτό βέβαια το ξέρουν πολύ καλά οι «εταίροι» μας και γι' αυτό εκβιάζουν έτσι ξεδιάντροπα τον ελληνικό λαό. Όμως, οι «εγκέφαλοι» του ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσαν να προκηρύξουν π.χ. το δημοψήφισμα για μετά ένα μήνα (όπως είχαν δικαίωμα) και να πάρουν κάποια στοιχειώδη μέτρα για την προετοιμασία εξόδου από την Ευρωζώνη. Αντ' αυτού έκαναν δημοψήφισμα μέσα σε μια βδομάδα, ακριβώς για ν' αποκλείσουν κάθε ουσιαστική συζήτηση για το Ευρώ. Και για να είναι μάλιστα σίγουροι έβαλαν και ένα ανώδυνο ερώτημα προς ψήφιση: «ναι ή όχι στη τελική πρόταση των δανειστών», αντί να βάλουν θέμα «ναι ή όχι στην ΕΕ και το Ευρώ», που μας έφεραν στη σημερινή καταστροφή, Στην πραγματικότητα η απάτη του ΣΥΡΙΖΑ με το δημοψήφισμα έγινε άμεσα φανερή από το γεγονός ότι δεν τόλμησαν ούτε καν να θέσουν ως θέμα του δημοψηφίσματος το ερώτημα: «Ναι ή όχι

291. Βλ. Takis Fotopoulos, ***Subjugating the Middle East*** (Publication to be announced later).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στη λιτότητα» που υποτίθεται ήταν η βασική τους προγραμματική διακήρυξη με την οποία υφάρπαξαν τη λαϊκή ψήφο τον Γενάρη του 2015!

Έτσι κατάφεραν με την εξαπάτηση αυτή όλη η Ελλάδα να περιμένει την ημέρα του δημοψηφίσματος αγωνιωδώς μήπως μας λυπηθούν οι εταίροι και ξαναρχίσουν διαπραγματεύσεις, πετώντας μας κάποιο κόκκαλο! Στις συνθήκες αυτές, δύο ήταν τα ενδεχόμενα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος:

α) Είτε να υπερψηφιστεί το ΝΑΙ στους δανειστές, και ο Τσίπρας να εξαναγκαστεί σε παραίτηση ή, το πιθανότερο, να στηρίξει με την ανοχή των βουλευτών του και την άμεση στήριξη από Ποτάμια κ.λπ. μια κυβέρνηση εθνικής συνεργασίας (ή καλύτερα εθνικής μειοδοσίας), όπως υπαινίχθηκε και ο Βαρουφάκης αλλά τόνισε και ο Ντάισελμπλουμ, δεχόμενος βέβαια κάθε αξίωση των δανειστών - αυτή τη φορά μάλιστα καταξιωμένη και με «λαϊκή εντολή» - πράγμα που θα σήμαινε τη τέλεια υποταγή και εξευτελισμό του Ελληνικού λαού που, ενώ σε όλη την Ευρώπη φουντώνουν τα κινήματα κατά της ΕΕ, ο Ελληνικός λαός μαζί με τους Ευρωφασίστες του Μάινταν, θα είχε το μοναδικό προνόμιο ενός τέτοιου ραγιαδισμού.

β) Είτε εναλλακτικά, να καταψηφιστεί η πρόταση των δανειστών, πράγμα που θα χρησιμοποιούσε η κυβέρνηση, όπως επανειλημμένα είχε δηλώσει, απλά σαν διαπραγματευτικό μέσο πίεσης για να μας πετάξουν κανένα κόκκαλο οι ελίτ και να εγκρίνουν στη συνέχεια νέο μνημόνιο, π.χ. σαν αυτό των 47 σελίδων της τελευταίας πρότασης ΣΥΡΙΖΑ, παρουσιάζοντας το μάλιστα σαν νίκη. Ιδιαίτερα μάλιστα αν πρότειναν οι δανειστές και κάποια δήθεν ελάφρυνση του Χρέους (επιμήκυνση κ.λπ.) αντί για το κούρεμα που αποκλείουν. Έτσι οι ελίτ θα μπορούσαν να περάσουν μια συμφωνία παρόμοια με αυτές που έκλειναν το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ και να επιβάλουν όλα τα μνημονιακά μέτρα, παλιά και νέα - τώρα και με «αριστερή βούλα» και έγκριση του λαού!!!

Πώς θα ήταν ένα γνήσιο δημοψήφισμα

Είναι λοιπόν φανερό ότι ένα γνήσιο δημοψήφισμα θα είχε εντελώς άλλο αίτημα από το ψευδο-δημοψήφισμα της Κυριακής 5/7. Δηλαδή, θα ήταν ένα αποφασιστικό ΝΑΙ ή ΟΧΙ στις ριζικές αλλαγές που απαιτούσε η έξοδος από την καταστροφή την οποία μας επέβαλαν τα τελευταία πέντε χρόνια οι ξένες και ντόπιες ελίτ και τώρα θέλουν να διαιωνίσουν με το νέο μνημόνιο που προτείνουν. Οι ριζικές αυτές αλλαγές θα πρόβλεπαν, μεταξύ άλλων, την:

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

1. Άμεση και μονομερή έξοδο από την ΕΕ και την ΠΟΕ που θα επέτρεπε την άσκηση πολιτικών οικονομικής αυτοδυναμίας.

2. Κήρυξη χρεωκοπίας εκτός ΕΕ.

3. Αναγκαστική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση του κοινωνικού πλούτου που έχει περιέλθει, μέσα από τη διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων από το 2010 και μετά, στην ιδιοκτησία των ξένων και ντόπιων ελίτ.

4. Άμεση κοινωνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος.

5. Κοινωνικοποίηση των στρατηγικών κλάδων βιομηχανικής παραγωγής, συμπεριλαμβανομένης της ενέργειας και του ορυκτού πλούτου.

6. Ριζική αλλαγή των γεωπολιτικών προσανατολισμών της χώρας (μέσα από την έξοδο από το ΝΑΤΟ κ.λπ.) για την εξασφάλιση και προστασία της εθνικής κυριαρχίας από έξωθεν απειλές.

Επεξηγηματικά, η έξοδος από την ΕΕ (1) θα σήμαινε την έξοδο όχι μόνο από την Ευρωζώνη, όπως προτείνει η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά», αλλά και την έξοδο από την ίδια την ΕΕ, πράγμα που αποτελεί την αναγκαία συνθήκη για την ανάκτηση της απαραίτητης οικονομικής κυριαρχίας. Μια επιστροφή σε εθνικό νόμισμα, που άμεσα ή έμμεσα θα ελεγχόταν από την ΕΕ, θα οδηγούσε τελικά σε εφάμιλλη καταστροφή με την σημερινή, εφόσον οι αποτελεσματικοί κοινωνικοί έλεγχοι πάνω στις αγορές θα ήταν αδύνατοι. Η επαρκής συνθήκη για την ανάκτηση της οικονομικής κυριαρχίας θα ήταν η αποδέσμευση από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου και τις «4 ελευθερίες», ώστε να καταστεί δυνατή η επιδίωξη του στόχου της οικονομικής αυτοδυναμίας.

Η κήρυξη χρεωκοπίας εκτός ΕΕ (2) θα συνεπαγόταν την ολοκληρωτική στάση πληρωμών των τοκοχρεολυσίων (που σημαίνει μονομερή διαγραφή του χρέους) και επομένως την μονομερή ακύρωση όλων των δανειακών συμβάσεων, Μνημονίων και εφαρμοστικών Νόμων που υπέγραψαν οι κοινοβουλευτικές Χούντες μετά το 2010, εφόσον πρωταρχικός στόχος σήμερα είναι να σταματήσουμε το ξεπούλημα του κοινωνικού μας πλούτου (βλ. 3), με αφορμή το Χρέος (που δεν αναγνωρίζουμε, φυσικά, αφού δεν ρωτήθηκε ποτέ γι' αυτό ο Λαός), στους ξένους τοκογλύφους, πράγμα που θα έκανε αδύνατη κάθε ιδέα οικονομικής αυτοδυναμίας στο ορατό μέλλον.

Η άμεση κοινωνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος (4) θα περιλάμβανε βέβαια την Τράπεζα της Ελλάδος που σήμερα είναι παράρτημα της ΕΚΤ και θα επέτρεπε την ακώλυτη μετάβαση από το Ευρώ στη δραχμή, μέσα από το κλείσιμο των τραπεζών και την εισαγωγή αυστηρών μόνιμων ελέγχων στη κίνηση του κεφαλαίου - δεν εννοώ βέβαια των μικροκαταθέ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σεων όπως έκανε η κοινοβουλευτική Χούντα του ΣΥΡΙΖΑ κατ' εντολή της εγκληματικής Ευρω-ελίτ για να τρομάξει τα θύματα της παγκοσμιοποίησης! Στο μεσοδιάστημα μέχρι την εισαγωγή της δραχμής, **το μόνο** νόμιμο μέσο εσωτερικών ανταλλαγών θα μπορούσε να είναι η «Ευρωδραχμή», δηλ. Ευρώ σφραγισμένα από την ΤτΕ σε αναλογία που θα ορίσει η Κυβέρνηση (τα οποία δεν θα αναγνωριζόντουσαν βέβαια από την ΕΚΤ και την ΕΕ ως 'κανονικά' Ευρώ), ενώ για τις εξωτερικές ανταλλαγές θα χρησιμοποιούντο ξένα νομίσματα από τα αποθεματικά της χώρας. Το μέτρο έπρεπε να συνοδευθεί από αυστηρή πάταξη της μαύρης αγοράς και βαριές ποινές για τους μαυραγορίτες (όπως στην Κατοχή), που θα επιχειρούσαν να υπονομεύσουν το εθνικό νόμισμα με τη δημιουργία διπλής αγοράς. Ακόμη, μέτρα θα έπρεπε να παρθούν για την προστασία των λαϊκών εισοδημάτων και των μικρο-καταθέσεων από την εισαγωγή της Ευρωδραχμής και τελικά της δραχμής.

Η κοινωνικοποίηση των στρατηγικών κλάδων βιομηχανικής παραγωγής (5), συμπεριλαμβανομένων των ενεργειακών πόρων θα απέβλεπε στην προστασία της εγχώριας παραγωγής με στόχο την κάλυψη των βασικών αναγκών των πολιτών στο πλαίσιο της στρατηγικής για την οικονομική αυτοδυναμία. Στον ίδιο στόχο αλλά και συγχρόνως την προστασία του εθνικού κοινωνικού πλούτου θ' απέβλεπε και η κοινωνικοποίηση των ενεργειακών πόρων.

Τέλος, η ριζική αλλαγή των γεωπολιτικών προσανατολισμών της χώρας (6) θα μπορούσε να προστατεύσει την εθνική κυριαρχία από εξωτερικές απειλές οποιουδήποτε είδους, μέσα π.χ. από μια άμεση πολιτικο-στρατιωτική συμφωνία με την Ρωσία για την προστασία των συνόρων μας, με παράλληλη αίτηση ένταξης μας στην Ευρασιατική Ένωση. Έτσι θα μπορούσαμε και να ανοίξουμε τις αγορές μας σε όλες αυτές τις χώρες (με βάση κοινωνικούς ελέγχους που θα επιλέγαμε) και συγχρόνως σε χώρες της Λατινικής Αμερικής κ.λπ. που επίσης μάχονται για την εθνική ανεξαρτησία τους, ενώ συγχρόνως θα μπορούσαμε ν' αντιμετωπίσουμε πιθανό εμπάργκο από την «διεθνή κοινότητα», δηλαδή τα μέλη της Υ/Ε και τα προτεκτοράτα της.

Το ΝΑΙ επομένως σε ένα παρόμοιο γνήσιο δημοψήφισμα θα σηματοδοτούσε ριζική αλλαγή στους οικονομικούς και γεωπολιτικούς προσανατολισμούς της χώρας και θα έκανε φανερό σε όλους ότι το θέμα δεν είναι πια να πάρουμε δάνεια από κανένα, αλλά πως θα ξανακτίσουμε τη παραγωγική δομή μας που κατέστρεψε το σημερινό άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών μας που μας επέβαλαν η ΝΔΤ και η ΕΕ, ώστε μέσα από ένα

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μεσο-μακροπρόσθεσμο πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας να αποκτήσουμε υψηλό βαθμό οικονομικής αυτοδυναμίας και επομένως οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας.

Συμπερασματικά, μόνο μια κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου με παρόμοια εντολή[292] θα μπορούσε να οδηγήσει τον λαό σε έξοδο από την ολοκληρωτική καταστροφή και να έθετε και τις βάσεις για ριζική κοινωνική αλλαγή και απελευθέρωση, σύμφωνα με τις δημοκρατικά εκπεφρασμένες επιθυμίες του Λαού. Στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία η Κοινωνική Απελευθέρωση περνά μέσα από την Εθνική Απελευθέρωση εφόσον οι λαοί σήμερα ζουν σε κατάσταση οικονομικής κατοχής. Έτσι όπως στην Κατοχή του '40, μέσα από το ΕΑΜ αγωνιζόμασταν και εμείς και οι άλλοι λαοί για την Κοινωνική Απελευθέρωση, μέσα από την Εθνική Απελευθέρωση, το ίδιο επιτακτικό πατριωτικό καθήκον έχουμε σήμερα είτε είμαστε δεξιοί είτε αριστεροί, είτε κομμουνιστές είτε Χριστιανοί να παλέψουμε για την απελευθέρωση μας και την οριστική έξοδο από την καταστροφή, απομονώνοντας την κάθε είδους «πέμπτη φάλαγγα» που συντάσσεται με τις ελίτ και τα όργανα τους κατά των λαϊκών στρωμάτων.

Το ψευτο-δημοψήφισμα όμως του ΣΥΡΙΖΑ δεν είχε στόχο παρά να εγκλωβίσει τα λαϊκά στρώματα στα ψευτο-διλήμματα που περιέγραψα αφού είτε το ΝΑΙ είτε το ΟΧΙ ψηφιζόταν το αποτέλεσμα θα ήταν η συνέχιση και ολοκλήρωση της σημερινής καταστροφής. Και αυτό, διότι στο θεσμικό πλαίσιο της ΕΕ δεν υπάρχει η παραμικρή δυνατότητα ν' αναπτύξουμε, μέσα από πολιτικές οικονομικής αυτοδυναμίας, μια παραγωγική δομή που θα κάλυπτε τις οικονομικές ανάγκες του λαού μας, με βάση τους άφθονους παραγωγικούς μας πόρους, αλλά και με βάση τις διμερείς ή πολυμερείς οικονομικές σχέσεις ισοτιμίας που θα αναπτύσσαμε με τους λαούς που επίσης μάχονται για την οικονομική και εθνική κυριαρχία τους.

Β. ΑΠΟ ΤΟ ΨΕΥΤΟ-ΟΧΙ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΣΤΟ ΛΑΪΚΟ ΟΧΙ

Η ιδεολογική τρομοκρατία και οι «κορυφαίοι» οικονομολόγοι της καταστροφολογίας

Από καιρό σε καιρό βγαίνουν διάφοροι «κορυφαίοι» οικονομολόγοι,

292. Βλ. Έκκληση ΜΕΚΕΑ

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

είτε ανήκοντες στην κυριαρχούσα νεοφιλελεύθερη σχολή των οικονομικών, είτε εναλλακτικά, σε μια δήθεν προοδευτική «Κεϊνσιανή άποψη», είτε ακόμη και διάφοροι «Μαρξιστές της συμφοράς» οικονομολόγοι, για να τρομοκρατήσουν τον λαό όσον αφορά τη βιβλική καταστροφή που δήθεν θα φέρει η έξοδος από την ΕΕ και την Ευρωζώνη. Σήμερα βγήκαν κάποιοι από την πρώτη κατηγορία, οι οποίοι βέβαια οφείλουν τα... Νόμπελ τους καθώς και τις έδρες τους στα Πανεπιστήμια «περιωπής» (MIT, LSE, Yale κ.λπ. - δηλαδή τα Πανεπιστήμια που σήμερα κατ' εξοχήν παίζουν τον ρόλο ιδεολογικών οργάνων της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης) για να μας πουν, όπως και το άθλιο συστημικό κόμμα των μίντια - μαριονέτα της ΕΕ, το ΠΟΤΑΜΙ, ότι οποιαδήποτε συμφωνία να υπογράψουμε θα ήταν καλύτερη από την δραχμή!

Και αυτό, με βάση «επιχειρήματα» που για κάποιον που είχε σπουδάσει στα ίδια Πανεπιστήμια (όπως ο υπογράφων) τη δεκαετία του '60 θα εθεωρούντο της... πλάκας. Μεταξύ όμως της δεκαετίας του '60 και της σημερινής δεν έγιναν βέβαια τεράστιες ανακαλύψεις στην Οικονομική «επιστήμη», πρώτα πρώτα γιατί τα οικονομικά απλά δεν είναι επιστήμη, με την έννοια των «σκληρών» θετικών επιστημών.[293] Τα οικονομικά, ιδιαίτερα αυτά που διδάσκονται στα πανεπιστήμια «περιωπής», απλά εκφράζουν το κυρίαρχο κοινωνικό παράδειγμα, που τότε, πριν τη παγκοσμιοποίηση και την ουσιαστική κατάργηση του κράτους-έθνους, ήταν το Κεϊνσιανό, όπου ο προσδιορισμός του μεγέθους παραγωγής και απασχόλησης γινόταν με βάση κυρίως την εσωτερική συνολική ζήτηση ενώ το εθνικό νόμισμα ενίσχυε την οικονομική κυριαρχία και επέτρεπε την επίτευξη στόχων πλήρους απασχόλησης, αναδιανομής εισοδήματος ακόμη και την παραγωγή και αναπαραγωγή του κοινωνικού κράτους. Όμως, με την παγκοσμιοποίηση και την βαθμιαία εξαφάνιση της εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας, ιδιαίτερα μέσα σε θεσμούς όπως η ΕΕ, άνοιξαν και απελευθερώθηκαν οι αγορές εμπορευμάτων, κεφαλαίου και εργασίας (όπως καθιέρωσε θεσμικά και η Συνθήκη Μάαστριχτ) πράγμα που σήμαινε ότι η ανταγωνιστικότητα έγινε το κυρίαρχο κριτήριο παραγωγής και απασχόλησης και όχι οι κοινωνικές ανάγκες, τις οποίες σε ένα σημαντικό βαθμό επιχειρούσε να καλύψει το Κεϊνσιανό έθνος-κράτος. Η ιδεολογία που εξέφραζε το νέο κοινωνικό παράδειγμα ήταν η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία που είναι σήμερα

293. Βλ. Τάκης Φωτόπουλος. *Περιεκτική Δημοκρατία: 10 χρόνια Μετά* (Ελεύθερος Τύπος, 2008), κεφ. 8.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κυρίαρχη σε κάθε οικονομικό πανεπιστήμιο στον κόσμο, ενώ οι κλασικοί Κεϊνσιανοί οικονομολόγοι που ήταν κάποτε κυρίαρχοι στις οικονομικές έδρες, αν καταφέρουν σήμερα ν' αποκτήσουν μια έδρα σε Πανεπιστήμιο, απλώς παίζουν το ρόλο της εξαίρεσης που επιβεβαιώνει τον κανόνα, όπως τη δεκαετία του '60 αντίστοιχο ρόλο έπαιζαν οι Μαρξιστές οικονομολόγοι που σήμερα είναι «είδος υπό εξαφάνιση» στα Πανεπιστήμια. Εκτός βέβαια αν έχουν φροντίσει ν' ασπαστούν κάποιο είδος «μετα-Κεϊνσιανισμού» που σήμερα αποτελεί τη θεωρητική δικαίωση του σοσιαλφιλελευθερισμού (τύπου Μπλερ, Μπράουν κ.λπ.)

Έτσι οι κορυφαίοι νεοφιλελεύθεροι οικονομολόγοι μας λένε ότι η αποδοχή της συμφωνίας που μας επιβάλλουν οι «εταίροι» είναι μονόδρομος γιατί η εναλλακτική λύση (δηλαδή η ρήξη με την ΕΕ και η χρεοκοπία) οδηγούν στην ολική καταστροφή. Αλλά, όπως ακόμη και πρωτοετείς φοιτητές οικονομικών ξέρουν, οποιαδήποτε οικονομική θεωρία στηρίζεται σε κάποιες υποθέσεις, με βάση τις οποίες, με ορθολογική ή/και εμπειρική ανάλυση βγαίνουν κάποια συμπεράσματα. Με εναλλακτικές υποθέσεις βγαίνουν εντελώς διαφορετικά συμπεράσματα, όπως για παράδειγμα συνέβαινε ιστορικά με το ορθόδοξο σε σχέση με το Μαρξιστικό παράδειγμα. Για παράδειγμα, οι «κορυφαίοι» Έλληνες νεοφιλελεύθεροι οικονομολόγοι, ξεκινούν με μια ρητή θεμελιακή υπόθεση και πολλές υπόρρητες υποθέσεις για να βγάλουν τα συμπεράσματα της καταστροφής. Η ρητή θεμελιακή υπόθεση είναι:

> «Φτάσαμε στο τέλος της πολύμηνης διαπραγμάτευσης με ασφυκτική έλλειψη ρευστότητας στο κράτος και στον ιδιωτικό τομέα και με τεράστια αβεβαιότητα. Εάν δεν γίνει άμεσα συμφωνία με τους Ευρωπαίους εταίρους, η Ελλάδα θα χρεοκοπήσει μέσα στο ευρώ ή έξω από το ευρώ».[294]

Η υπόθεση αυτή είναι βέβαια ότι έχουμε «ασφυκτική έλλειψη ρευστότητας» στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και συνακόλουθα «τεράστια αβεβαιότητα». Όμως, γιατί άραγε έχουμε αυτή την ασφυκτική έλλειψη ρευστότητας; Ήταν κάποιο... θέλημα Θεού ή μήπως γιατί δεν έχουμε πια ούτε οικονομική ούτε εθνική κυριαρχία από τότε που ενσωματώθηκε η χώρα στην ΕΕ και μετά στην Ευρωζώνη; Γιατί άραγε η ρευστότητα της χώρας να καθορίζεται «απέξω», από την Υπερεθνική Ελίτ και τους «θεσμούς» της (ΕΚΤ,

294. «Συμφωνία άμεσα», *Καθημερινή*, 14/6/2015.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΔΝΤ και Κομισιόν κ.λπ.), και όχι από εμάς τους ίδιους; Και μήπως άραγε τα «διαρθρωτικά προβλήματα» από τα οποία υποφέρει η Ελληνική οικονομία και οδήγησαν στη χρεοκοπία και την καταστροφή δεν οφείλονται απλά στις δικές μας διεφθαρμένες ελίτ που δανειζόντουσαν αβέρτα για να δημιουργήσουν τη φούσκα της «ισχυρής Ελλάδας» αλλά –και κυρίως– στο άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών που ανέφερα, πράγμα που συνεπάγεται ότι αναγκαία (αλλά όχι και επαρκής) συνθήκη για να βγούμε από την καταστροφή αποτελεί η άμεση έξοδος από ΕΕ και Ευρώ και η υιοθέτηση πολιτικών οικονομικής αυτοδυναμίας έξω από τον ΠΟΕ κ.λπ.;[295]

Ας δούμε όμως και τις υπόρρητες υποθέσεις των κορυφαίων Ελλήνων νεοφιλελεύθερων οικονομολόγων, με τις οποίες δικαιολογούν το συμπέρασμα της ολικής καταστροφής:

> «Η έξοδος της Ελλάδας από το ευρώ θα ήταν ολική καταστροφή, με κατάρρευση των τραπεζών από αθρόες αναλήψεις, μεγάλο πληθωρισμό, τεραστία μείωση της αγοραστικής δύναμης των Ελλήνων, ελλείψεις σε βασικά αγαθά και περιθωριοποίηση της χώρας».[296]

Αλλά, γιατί άραγε η έξοδος από το Ευρώ θα σημαίνει κατάρρευση των Τραπεζών από αθρόες αναλήψεις («επιχείρημα» που επαναλαμβάνει με το συνηθισμένο ύφος του των εκατοντάδων καρδιναλίων και ο μιντιακός –αλλά και «ριζοσπάστης»– «κορυφαίος», επίσης, οικονομολόγος Βαρουφάκης που με το ίδιο ύφος υποστηρίζει οποιαδήποτε μπαρούφα του κατέβει); Η υπόρρητη υπόθεση εδώ βέβαια είναι ότι η εισαγωγή εθνικού νομίσματος θα γινόταν σε μια νύχτα, χωρίς την πολύμηνη προετοιμασία που απαιτείται τόσο για το τεχνικό μέρος όσο και για τη προετοιμασία του λαού ο όποιος έχει υποστεί μαζική πλύση εγκεφάλου ότι δεν υπάρχει... ζωή έξω από την ΕΕ και την Ευρωζώνη. Και αυτό ενώ Ευρώδουλοι βουλευτές σε όλα τα κόμματα (εκτός ΚΚΕ), δεν διστάζουν να μιλούν για το πλήγμα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη που θα φέρει η έξοδος της Ελλάδας, λες και ορκίστηκαν πίστη στις συνθήκες της ΕΕ, και όχι στο Ελληνικό Σύνταγμα. Ανάλογα, ο νέος Πρόεδρος Δημοκρατίας, εκλεκτός του συντρόφου Τσίπρα, δίνει την εντύπωση ότι εκλέχτηκε όχι για να στηρίζει τα συμ-

295. Τάκης Φωτόπουλος, *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010).

296. «Συμφωνία άμεσα», ό.π.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

φέροντα του Ελληνικού λαού που λιμοκτονεί κατά εκατοντάδες χιλιάδες και αυτοκτονεί κατά δεκάδες χιλιάδες μέσα στην ΕΕ, αλλά για να στηρίξει, κατ' αρχήν, το «Ευρωπαϊκό οικοδόμημα» των ελίτ, που το βαφτίζει μάλιστα και «πατριωτικό καθήκον»! Κάτι βέβαια που, από όσο γνωρίζω, κανένας άλλος σεβόμενος εαυτόν και το αξίωμα του ανώτατος Άρχων σε άλλη χώρα της ΕΕ δεν έχει κάνει, εκτός ίσως από αυτούς που προϊστανται των άθλιων προτεκτοράτων της ΕΕ στη Βαλτική, καθώς και ο προεδρεύων του εγκληματικού Ευρω-φασιστικού καθεστώτος στην Ουκρανία, Ποροσένκο.

Φυσικά, είναι θέμα πολιτικής βούλησης και προετοιμασίας να έχουν παρθεί όλα εκείνα τα απαιτούμενα μέτρα ώστε να μην γίνουν αθρόες αναλήψεις από τα ΑΤΜ (έλεγχοι κεφαλαίων και μεγίστου ποσού αναλήψεων) και να μην γίνει κατάρρευση Τραπεζών, οι οποίες άλλωστε δεν είναι θέλημα Θεού να είναι ιδιωτικοποιημένες! Το ίδιο ισχύει για το «επιχείρημα» του μεγάλου πληθωρισμού και της τεράστιας μείωσης της αγοραστικής δύναμης «των Ελλήνων» που επικαλούνται οι κορυφαίοι Έλληνες νεοφιλελεύθεροι οικονομολόγοι - αλλά και «Κεϊνσιανοί» και «Μαρξιστές της συμφοράς» οικονομολόγοι. Είναι αυτονόητο βέβαια ότι αν οι αγορές αφεθούν ελεύθερες θα καταλήξουμε σε πληθωρισμό, και όχι μόνο. Αλλά γιατί άραγε πρέπει οι αγορές να είναι ελεύθερες; Είναι άλλο ένα Θεϊκό θέλημα και αυτό; Γιατί άραγε αν γινόταν αναδιάρθρωση της παραγωγής με πολιτικές οικονομικής αυτοδυναμίας, ώστε να καλύπτουμε όσες ανάγκες μπορούμε με Ελληνικά προϊόντα και όσες δεν μπορούμε με εισαγόμενα, που θα καλυπτόντουσαν από τις εξαγωγές υπηρεσιών (κυρίως του Τουρισμού αλλά και πλεονασμάτων από την αγροτική παραγωγή) δεν θα μπορούσαμε να καλύπτουμε τις ανάγκες μας χωρίς τεράστιο πληθωρισμό; Οπότε βέβαια δεν θα ετίθετο καν θέμα μείωσης της αγοραστικής δύναμης των «Ελλήνων», αλλά απλά των βολεμένων Ελλήνων, που θα έπρεπε, μέσω μιας πραγματικά προοδευτικής φορολογίας, να πληρώσουν για την καταστροφή που μας έφεραν όλα αυτά τα χρόνια. Τέλος γιατί άραγε η έξοδος από την ΕΕ θα οδηγούσε σε «ελλείψεις σε βασικά αγαθά»; Δηλαδή πριν να ενσωματωθεί η χώρα στην ΕΕ είχε ελλείψεις σε βασικά αγαθά (τις οποίες δεν γνωρίζω), ενώ σήμερα, μετά τη συνακόλουθη καταστροφή της παραγωγικής μας δομής, «καλύφθηκαν» όλες οι «ελλείψεις» με τον δανεισμό και την αναπόφευκτη χρεωκοπία;

Και καταλήγουν οι «κορυφαίοι»:

> «Η συμφωνία της τελευταίας στιγμής θα είναι μέτρια και χωρίς τις απαιτούμενες διαρθρωτικές αλλαγές. Αλλά θα είναι κατά

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

> πολύ υπέρτερη σε σύγκριση με το χάος της χρεοκοπίας και της δραχμής. Η ελληνική κυβέρνηση πρέπει να την υπογράψει άμεσα!».[297]

Έτσι, παίζοντας εδώ σαφώς τον ρόλο ιδεολογικού οργάνου της Υπερεθνικής Ελίτ μας καλούν, σαν τον άθλιο Στ. Θεοδωράκη και τους συν αυτώ αρχολίπαρους του Ποταμιού, να δεχτούμε ό,τι μας προσφέρουν οι ξένες ελίτ σε συνεργασία με τις Ελληνικές, ανεξάρτητα από το εάν αυτό θα συνεχίσει και θα ολοκληρώσει τη σημερινή καταστροφή! Και φυσικά δεν τους απαλλάσσει των ευθυνών ότι μπορεί κάποια «αριστερή» κυβέρνηση εθνικής μειοδοσίας να δεχτεί παρόμοια συμφωνία, έστω και αν το κάνει μετά από κάποιο ψευτοδημοψήφισμα, όπου θα έχει φροντίσει να μην μπει καν θέμα εξόδου από την ΕΕ.

Όμως, στον μαζικό αποπροσανατολισμό παίζουν καθοριστικό ρόλο τόσο οι αντίστοιχοι ψευτο-Κεϊνσιανοί (και στη πραγματικότητα σοσιαλφιλελεύθεροι οικονομολόγοι), ή οι αντίστοιχοι «αριστεροί», τύπου Βαρουφάκη, Τσακαλώτου και Σταθάκη, αλλά και οι ακόμη «πιο αριστεροί», τύπου Λαπαβίτσα, Μηλιού, Βατικιώτη κ.λπ. Δηλαδή όλοι αυτοί που δεν αμφισβητούν την ίδια την ένταξη μας στην ΕΕ και τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση αλλά παραπλανούν ότι δήθεν θα μπορούσε να υπάρξει μια άλλη ΕΕ ή ακόμη και μια άλλη καλή παγκοσμιοποίηση, αρκεί να ανέβουν οι «προοδευτικές» δυνάμεις και να καταφέρουμε να μειώσουμε το Χρέος. Όλοι αυτοί εξαπατούσαν τον Ελληνικό λαό ότι για όλα φταίνε οι κακοί Σόιμπλε, Μέρκελ, δανειστές κ.λπ. και όχι η ίδια η ΕΕ που μας στέρησε κάθε οικονομική και εθνική κυριαρχία.

Όλα αυτά τα καραγκιοζιλίκια που γίνονται επί 5 μήνες τώρα με τις δήθεν σκληρές διαπραγματεύσεις και η σημερινή κατάληξη τους είχαν αναλυθεί στη σχετική αρθρογραφία μου από την αρχή της κρίσης, όπως είδαμε στο βιβλίο αυτό. Και αυτό δεν ήταν βέβαια προφητεία αλλά απλή ανάλυση των αντικειμενικών οικονομικών και πολιτικών συνθηκών μέσα στην ΕΕ. Η εξαπάτηση των ψευτο-Κεϊνσιανών, στους οποίους ανήκουν και οι «προοδευτικοί» Νομπελίστες τύπου Κρούγκμαν και τα εδώ παπαγαλάκια του, θεμελιώνεται στη βασική παραπλανητική υπόθεση ότι ακόμη ζούμε στην εποχή του έθνους-κράτους, οπότε και μόνο μπορούν να εφαρμοστούν παρόμοιες Κεϊνσιανές πολιτικές. Γι' αυτό και αποδίδουν την κα-

297. Στο ίδιο.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ταστροφή στις πολιτικές λιτότητας, οι οποίες όμως στη πραγματικότητα δεν είναι παρά οι αναπόφευκτες πολιτικές που μπορούν να εφαρμόσουν (ιδιαίτερα οι ημι-περιφερειακές χώρες σαν την Ελλάδα) για να βελτιώσουν την ανταγωνιστικότητα τους. Και αυτό, διότι οι χώρες αυτές αναγκαστικά στηρίζονται στις ξένες επενδύσεις για τον σκοπό αυτό (δηλαδή στο ξεπούλημα του κοινωνικού τους πλούτου μέσω των ιδιωτικοποιήσεων) αντίθετα με τις χώρες του κέντρου (κυρίως της «Ομάδας των 7») που διαθέτουν τεράστια υπερεθνική οικονομική και πολιτική εξουσία.[298]

Τέλος, για ανάλογους λόγους δεν αποτελεί βέβαια διέξοδο από τη καταστροφή η απλή έξοδος από το Ευρώ, αλλά όχι και την ΕΕ. Η «λύση» αυτή αν δεν υποστηρίζεται εκ του πονηρού από οικονομικά κέντρα που έχουν επενδύσει σε παρόμοιο ενδεχόμενο, υποστηρίζεται από δήθεν Μαρξιστές οικονομολόγους (Λαπαβίτσας κ.ά.), οι οποίοι επίσης δεν θέλουν ν' αμφισβητήσουν την παγκοσμιοποίηση και την ΕΕ - παρόλο που παρόμοια λύση θα ήταν εξίσου καταστροφική. Και αυτό, διότι πάλι η οικονομία μας θα έπρεπε να έχει ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές (λόγω Μάαστριχτ κ.λπ.), για να μην αναφέρω και τη συνθήκη του Δουβλίνου, με την οποία οι χώρες του κέντρου μάς επέβαλαν να μαζεύουμε τους εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες που δημιούργησαν οι εγκληματικοί τους πόλεμοι κ.λπ., για να μην τους φορτωθούν οι ίδιοι, παρόλο που είναι οι πραγματικοί υπαίτιοι της εξαθλίωσης τους! Όμως, οι ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές κάνουν τις πολιτικές αυτοδυναμίας απαγορευτικές και έτσι η χώρα θα συνέχιζε να εξαρτιέται από τις αγορές για την αναδιάρθρωση της παραγωγικής δομής, σύμφωνα με τις ανάγκες των αγορών και αυτών που τις ελέγχουν (δηλαδή των πολυεθνικών και αυτών που ωφελούνται από την παγκοσμιοποίηση) και όχι βέβαια σύμφωνα με τις ανάγκες των λαϊκών στρωμάτων που είναι τα κυρία θύματα της παγκοσμιοποίησης και αποτελούν τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού, η οποία σήμερα στραγγαλίζεται.

Μολονότι η τέλεια στημένη (με τη βοήθεια προφανώς και των ξένων προστατών του) προπαγανδιστική μηχανή του ΣΥΡΙΖΑ –στην οποία η «απελευθερωμένη» ΕΡΤ παίζει πολύ σημαντικό ρόλο– είχε ως κύριο θέμα την 'ηρωική μάχη' που έδωσε η εγκληματική ηγετική κλίκα πριν «αναγκαστεί» να υπογράψει το νέο Μνημόνιο (όπως θρασύτατα το έθεσε ο Τσίπρας «από το Ζάλογγο καλύτερος ο συμβιβασμός»!) δεν έλειψαν και οι ακόμη θρασύτερες προπαγανδιστικές φωνές που καμάρωναν κιόλας για μια εντελώς

298. Βλ. Takis Fotopoulos, *The New World Order in Action* (*Progressive Press,* 2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αποικιοκρατική «σύμβαση», χειρότερη ακόμη και από αυτές που υπέγραψαν οι Χούντες του ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Και αυτό, με βάση «επιχειρήματα» απευθυνόμενα σε κρετίνους που διεκήρυσσε ο «Μαρξιστής» της συμφοράς Τσακαλώτος που τώρα απέκτησε και ένα γελοίο θράσος, αντάξιο του προκατόχου του. Το πρώτο παρόμοιο «επιχείρημα» ήταν ότι δήθεν πέτυχαν μικρότερη λιτότητα αφού τα απαιτούμενα δημοσιονομικά πλεονάσματα θα είναι μικρότερα από αυτά που ζητούσαν αρχικά οι Ευρω-ελίτ. «Ξεχνούσε» βέβαια ν' αναφέρει ότι τα μικρότερα πλεονάσματα για το 2015 και 2016 έγιναν αναγκαία μετά το στραγγάλισμα της ρευστότητας που επέβαλε η ΕΚΤ, στο 'θέατρο' που παίχθηκε πριν τη συμφωνία για να τρομοκρατήσουν τον Ελληνικό λαό, και το συνακόλουθο αναπόφευκτο βάθεμα της ύφεσης. Το δεύτερο ακόμη αστειότερο επιχείρημα ήταν ότι με τη νέα δανειακή σύμβαση θα πετύχαιναν «ελάφρυνση του Χρέους». Όμως με δεδομένη την επανειλημμένα διακηρυχθείσα απόφαση των δανειστών να μην δεχθούν κούρεμα ούτε ενός Ευρώ, αυτό σημαίνει ελάφρυνση απλώς των όρων αποπληρωμής του (επιμήκυνση του δανείου στα 60 αντί για τα 30 χρόνια ή/και χαμηλότερα επιτόκια) και όχι βέβαια του ίδιου του Χρέους!

Ακόμη σημαντικότερο, και μόνο το γεγονός ότι οι απατεώνες του ΣΥΡΙΖΑ έφθασαν και στο έσχατο σημείο εξαθλίωσης να εγκωμιάζουν μια σύμβαση για την οποία το λιγότερο που θα μπορούσαν να κάνουν θα ήταν να παραιτηθούν και να προκηρύξουν εκλογές για να πάρει ο λαός ριζικές αποφάσεις για το μέλλον του δείχνει, πέραν από κάθε αμφιβολία, ότι η ηγετική κλίκα του ΣΥΡΙΖΑ και οι βουλευτές του είναι τόσο πωρωμένοι που δεν διστάζουν να διαπράξουν παρόμοιο ιστορικό έγκλημα, για το οποίο φέρουν ιστορικές ευθύνες, για τις οποίες στο μέλλον πιθανότατα δεν θα μπορούν να τους σώσουν ούτε τα ελικόπτερα και τα ντόπια και ξένα αφεντικά τους. Περιττό να προσθέσω ότι στην περίπτωση αυτή η Ελληνική «Αριστερά» θα έχει την τύχη της ανάλογης Ευρωπαϊκής, που ήδη έχει εκλείψει, ενώ τα «αριστερά» κόμματα (όπως και τα αντίστοιχα οικολογικά) παίζουν απλά ρόλο συστημικού δεκανικιού.

Και μιλάμε για ιστορικό έγκλημα επειδή το Μνημόνιο αυτό ολοκληρώνει και ενισχύει τα προηγούμενα που ήταν εν μέρει ανενεργά, οδηγώντας στη μονιμοποίηση της Μεξικανοποίησης της χώρας και τον εξανδραποδισμό μας σαν λαού, ενώ οι ξένες και ντόπιες ελίτ θα έχουν πετύχει απόλυτα τον αρχικό στόχο τους, όταν προώθησαν τη «λύση ΣΥΡΙΖΑ»: τον νεοφιλελεύθερο «εκσυγχρονισμό» της Ελλάδας και την πλήρη ενσωμάτωση της στη Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, μέσα μάλιστα από κυβέρνηση που θα «νομιμοποιούσε» τον εκσυγχρονισμό αυτό

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

και από «αριστερά», αφού τα κόμματα εξουσίας είχαν πια φθαρεί ανεπανόρθωτα. Και αυτό, γιατί το τρίτο Μνημόνιο συνεπάγεται την αποδοχή όλων των «μεταρρυθμίσεων» που επιβάλλει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση: «ελαστικές» σχέσεις εργασίας που θα οδηγήσουν στην Κινεζοποίηση του εργατικού μας δυναμικού, μαζικό ξεπούλημα του κοινωνικού μας πλούτου, άγριο πετσόκομμα μισθών και συντάξεων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, καθώς και την ουσιαστική κατάργηση και των τελευταίων υπολειμμάτων κοινωνικού κράτους (εξάρθρωση ΕΣΥ, δημόσιας παιδείας κ.λπ.).

Το αβίαστο συμπέρασμα είναι ότι μόνο η οργάνωση «από τα κάτω» ενός λαϊκού Μετώπου Εθνικής και Κοινωνικής Απελευθέρωσης (ΜΕΚΕΑ)[299] με στόχο την οικονομική και εθνική κυριαρχία, μέσα από την ίδρυση μιας αυτοδύναμης οικονομίας έξω από ΕΕ, Ευρώ, ΠΟΕ, ΝΑΤΟ κ.λπ., θα μπορούσε να μας οδηγήσει έξω από την καταστροφή. Στο μέτωπο αυτό θα μετείχαν όλα τα λαϊκά στρώματα που θα δεχόντουσαν τα αιτήματα ενός Μετώπου σαν το ΜΕΚΕΑ όπου κάθε πατριώτης, (αριστερός, δεξιός, κομμουνιστής ή Χριστιανός) θα μετείχε σε αυτό, όπως στο παλιό ΕΑΜ, με βασικό στόχο την Κοινωνική και Εθνική Απελευθέρωση.

Το ψευτο-όχι του δημοψηφίσματος του ΣΥΡΙΖΑ και το λαϊκό ΟΧΙ

Όλα τα παραπάνω έγιναν φανερά με το ψευτο-δημοψήφισμα της «Αριστεράς» μας που σύσσωμη (εκτός ΚΚΕ και ΜΕΚΕΑ-Περιεκτική Δημοκρατία) στήριξε ένα ψευτο-ΟΧΙ, το οποίο όχι μόνο δεν έθετε θέμα ΕΕ και Ευρωζώνης που είναι οι κατ' εξοχήν υπαίτιοι θεσμοί της σημερινής καταστροφής, αλλά ούτε καν θέμα κατάργησης κάθε Μνημονίου και πολιτικής λιτότητας. Γι' αυτό και το ψηφοδέλτιο του δημοψηφίσματος δεν μιλούσε καν για ΟΧΙ γενικά στις πολιτικές λιτότητας που υποτίθεται είναι η πολιτική ΣΥΡΙΖΑ. Ο λόγος φυσικά που η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία κυριαρχείται από μέλη της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», ή σωστότερα της ελεγχόμενης από την ΕΕ «Αριστεράς», δεν ήθελε να θέσει θέμα πολιτικών λιτότητας γενικά ήταν διότι ο πραγματικός στόχος της ήταν απλώς να υφαρπάξει την ψήφο του Ελληνικού λαού.

299. ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ - Οι 10 Στόχοι και Πρόταση Οργανωτικού,

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Παράλληλα, οι ξένες και ντόπιες ελίτ έμμεσα υποστήριξαν την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία, βλέποντας ότι τα άλλα κόμματα που στήριξαν τις προηγούμενες κοινοβουλευτικές Χούντες (Χούντες, διότι χωρίς να ρωτήσουν ποτέ τον λαό εφάρμοσαν τις πιο άγριες πολιτικές λιτότητας που επέβαλαν τα Μνημόνια), ήταν τόσο φθαρμένα που ήταν αδύνατο να προχωρήσουν στην ολοκλήρωση της ενσωμάτωσης της χώρας στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Για τις ελίτ, μια αριστερή Κοινοβουλευτική Χούντα θα μπορούσε να περάσει ακόμη και τα μέτρα που δεν μπόρεσαν να περάσουν οι Χούντες του ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Όμως η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ήξερε (ή όφειλε να ξέρει, εκτός αν αποτελείται από κρετίνους), ότι ένα νέο Μνημόνιο θα ήταν αναγκαίο για την επίτευξη οποιασδήποτε συμφωνίας με την Υ/Ε, η οποία όπως είχα τονίσει επανειλημμένα ήδη από το 2010,[300] είχε κάθε δυνατότητα να καταδικάσει τον ελληνικό λαό σε οικονομική ασφυξία στερεύοντας τον από κάθε πηγή χρηματοδότησης μέσω της ΕΚΤ που ελέγχει, εφόσον η Ελλάδα ήταν δεμένη πισθάγκωνα χωρίς νομισματική κυριαρχία (δηλαδή δικό της νόμισμα) και επομένως και εθνική κυριαρχία, σαν «περήφανο» μέλος της Ευρωζώνης.

Ο λαός όμως που είχε εξαπατηθεί με την έντεχνη μαζική προπαγάνδα της ηγετικής κλίκας του ΣΥΡΙΖΑ που παρίστανε ότι συναινεί και αυτή στη γραμμή που πρόβαλε η «Αριστερή πλατφόρμα» –ότι δηλαδή το ΟΧΙ δεν ήταν απλά κατά της τελευταίας πρότασης των δανειστών (που οι περισσότεροι ούτε καν γνώριζαν) αλλά (έστω έμμεσα) ενάντια στα Μνημόνια και τις πολιτικές λιτότητας γενικά που τον είχαν γονατίσει– υπερψήφισε το ΟΧΙ. Ήταν άλλωστε λογικό να δώσει στο ΟΧΙ την ευρύτερη αυτή έννοια, που ήταν βέβαια και ο λόγος που είχε ψηφίσει τον ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία πριν μόλις πέντε μήνες. Έτσι σχηματίστηκε ένα άτυπο μέτωπο από τα κάτω που περιλάμβανε από «ακρο-αριστερούς» μέχρι «ακροδεξιούς» και από κομμουνιστές μέχρι Χριστιανούς και πατριώτες (δεν εννοώ βέβαια τους πατριώτες-μαϊμού που υπερασπίζονται την ΕΕ και το Ευρώ και βλέπουν σαν τον μόνο εχθρό την ΧΑ - όπως είναι η γραμμή της ΕΕ που έχουν υιοθετήσει, προφανώς με το αζημίωτο!) που πίστευαν ότι ψήφιζαν για ένα πλατύ ΟΧΙ κατά της λιτότητας.

Έτσι ξεκίνησε ένα αυθόρμητο πολυσήμαντο ΟΧΙ από κάτω που στρεφόταν είτε μόνο κατά των πολιτικών λιτότητας γενικά, είτε ακόμη και κατά του Ευρώ, αν όχι και κατά της ίδιας της ΕΕ. Αιτήματα δηλαδή τα οποία –ιδι-

300. Βλ. *Η Ελλαδα σαν προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αίτερα αυτά που στρέφονται κατά της ίδιας της ΕΕ– απέρριπτε μετά βδελυγμίας η πλήρως ενσωματωμένη στην ΕΕ ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ των Τσίπρα - Τσακαλώτου, Σταθάκη, Δραγασάκη, Μηλιού, Φλαμπουράρη!) καθώς και η αντίστοιχη «διανόηση» (Δουζίνας, Βεργόπουλος, Μελάς κ.α.). Ακόμη και οι πιο «ζωηροί» μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ (Λαφαζάνης, Λεουτσάκος, Λαπαβίτσας κ.ά.) παρόλο που στρεφόντουσαν αντιφατικότατα κατά του Ευρώ, δεν διανοήθηκαν ποτέ ν' αμφισβητήσουν την ΕΕ και την ίδια τη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Φυσικά στο ΟΧΙ με αυτή την ευρεία έννοια –και όχι την παραπλανητική έννοια του ΣΥΡΙΖΑ– πρέπει να συναθροιστούν εκτός από τις ψήφους οπαδών του ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ και των οπαδών της ΧΑ, και οι άκυροι ψήφοι που πρότεινε το ΚΚΕ, όπως και η αποχή (η οποία έφθανε το 38%) και σε σημαντικό βαθμό εξέφραζε την αδιαφορία των πολιτών για το ψευτοδημοψήφισμα όπως το είχε διατυπώσει η ηγετική κλίκα του ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι, περίπου το 42% των εγγεγραμμένων (με συντηρητικούς υπολογισμούς) ήταν υπέρ του ΟΧΙ, είτε το ψήφισε ρητά, είτε έμμεσα (άκυρο / αποχή), ενώ το ΝΑΙ των βολεμένων μέσα στην ΕΕ μόλις θα πρέπει να έφθανε το πολύ το 30% των εγγεγραμένων.

Με άλλα λόγια, λιγότερο από το 1/3 του λαού εκδηλώθηκε φουλ υπέρ της ΕΕ. Εντούτοις, οι άθλιες (και πληρωμένες από την ΕΕ κατά πάσα πιθανότητα[301]) δημοσκοπήσεις βγάζουν με συνέπεια τα 3/4 του λαού να είναι φουλ υπέρ της ΕΕ, ό,τι και να μας κάνει (όπως ουσιαστικά λέει ο πανάθλιος Ευρώδουλος αρχηγός του μιντιακού κόμματος Το Ποτάμι και οι υπόλοιποι παρόμοιοι αρχολίπαροι που τον πλαισιώνουν). Και αυτό, παρά το γεγονός ότι ΠΟΤΕ δεν ζητήθηκε η γνώμη του Ελληνικού λαού για την ένταξή μας στην ΕΟΚ, την ΕΕ ή την Ευρωζώνη! Είναι οι ίδιες ψευτο-δημοσκοπήσεις που στην Ελλάδα είναι ιδιαίτερα άθλιες, όπως δείχνουν οι πολύ συχνές παταγώδεις αποτυχίες τους (παρόλο που επηρεάζουν άμεσα τα αποτελέσματα με τα πορίσματα που βγάζουν). Αυτό, φανερώνει το γεγονός ότι «κατά σύμπτωση» οι δημοσκοπήσεις αυτές πάντα βγάζουν αποτελέσματα ευνοϊκά προς αυτόν που τις πληρώνει: π.χ. τα μνημονιακά κόμματα, αν τις πληρώνει το Μνημονιακό Συγκρότημα κ.λπ., ή τα μνημονιακά κανάλια (MEGA κ.λπ.) αντίστοιχα, ή τον ΣΥΡΙΖΑ αν τις πληρώνουν τα όργανα του (Αυγή, Εφημερίδα των Συντακτών - που στήθηκε ειδικά για να κλείσει την Ελευθεροτυπία, ώστε σήμερα να βγαίνουν οι Ιοί, που πρω-

301. Βλ. π.χ. 'EU spends millions on propaganda as it loses battle to win people over', *RT*, 18/8/2015 http://www.rt.com/op-edge/312646-eu-propaganda-millions-uk/

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τοστάτησαν σε αυτό, να καλωσορίζουν το εγκληματικό Μνημόνιο). Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι παρόμοιες ψευτο-δημοσκοπήσεις ήδη βγάζουν τα 3/4 του λαού να εγκρίνει τη σφαγή του από το νέο και χειρότερο Μνημόνιο όλων, πράγμα για το οποίο όλοι αυτοί οι ύποπτοι δημοσκόποι θα κληθούν να λογοδοτήσουν και να εξηγήσουν πώς, ακριβώς μια εβδομάδα πριν, το πραγματικό δημοψήφισμα έδειχνε το ακριβώς αντίθετο!

Η ακύρωση του λαϊκού ΟΧΙ από την «αριστερή» Κοινοβουλευτική Χούντα

Το δημοψήφισμα που κάλεσε ο ΣΥΡΙΖΑ υποτίθεται ζητούσε από τους πολίτες απλά να εκφράσουν τη γνώμη τους για την κτηνώδη πρόταση των θεσμών της 25/6/2015 που απαιτούσε με μορφή τελεσιγράφου την και τυπική μεταμόρφωση της Ελλάδας σε προτεκτοράτο - που ουσιαστικά ήδη αποτελούσε από το πρώτο Μνημόνιο του 2010. Όμως παρά το γεγονός ότι το ΝΑΙ αντιπροσώπευε λιγότερο από το 1/3 των εγγεγραμμένων όπως έδειξα παραπάνω, δεν πέρασαν παρά λίγες μέρες για να βγει η ίδια ευτελισμένη ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ να υποστηρίξει σχεδόν τις... ίδιες προτάσεις (κάποιες κατά λέξη) σε μια νέα πρόταση συμφωνίας. Στο μεταξύ, βέβαια, η ΕΚΤ την είχε ήδη αναγκάσει με την μέθοδο του κλεισίματος της στρόφιγγας της ρευστότητας που είχα καταγγείλει όλα αυτά τα χρόνια μετά το 2010, όπως έδειξα στο βιβλίο αυτό, να κλείσει τις Τράπεζες και να επιβάλλει ελέγχους στην κίνηση κεφαλαίου! Φυσικά δεν ήμουν προφήτης για να το προβλέψω αυτό, αλλά απλά ήξερα ότι μια κυβέρνηση που δεν διανοείται να βγει από την ΕΕ και την Ευρωζώνη πολύ εύκολα θα εξαναγκαζόταν σε παρόμοια γενική συνθηκολόγηση, ή καλύτερα, παράδοση άνευ όρων. Η μόνη περίπτωση για να μην γινόταν αυτό θα ήταν αν είχε ήδη προετοιμάσει τον λαό για τις δύσκολες μεταβατικές αποφάσεις που θα χρειαζόντουσαν για μια μικρή σχετικά περίοδο μετάβασης από το Ευρώ στη δραχμή αλλά και να πάρει τα τεχνικο-οικονομικά μέτρα που απαιτούντο σχετικά. Απαιτείτο δηλαδή ένα «σχέδιο Β» όπως είχε επικρατήσει να ονομάζεται.

Στην πραγματικότητα όμως η Κυβέρνηση αυτή των μπουρδολόγων Βαρουφάκηδων και σία δεν είχε ΠΟΤΕ ετοιμάσει παρόμοιο σχέδιο, όπως αποκάλυψε και ο έντιμος λίμπεραλ Βρετανός οικονομολόγος Robert Peston με βάση έγκυρες πληροφορίες μέσα από τον Τραπεζικό κλάδο[302] - κάτι

302. Robert Peston, "Could euro survive temporary exit of Greece?", *BBC News* (12/7/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

που ο ίδιος χαρακτήρισε εγκληματικό! Και αυτό είναι πράγματι το μεγάλο και ασυγχώρητο έγκλημα της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ: ότι ουσιαστικά παρέδωσε τον λαό στη σφαγή πηγαίνοντας να «διαπραγματευθεί» ενώ είχε ΕΚΟΥΣΙΑ τα χέρια δεμένα πισθάγκωνα! Ούτε φυσικά οι μπαρουφολογίες του Βαρουφάκη ότι είχε σχέδιο αλλά πίστευε ότι δεν θα έπρεπε να ενεργοποιηθεί για «να μην γίνει μία αυτοεκπληρούμενη προφητεία»[303] καλύπτουν τον εγκληματικό ρόλο που έπαιξε ο ίδιος σε αυτή τη διαδικασία. Και είναι βέβαια μπαρουφολογία το ότι πίστευε πως «τη στιγμή που το Eurogroup μας έκλεισε τις τράπεζες, τότε θα πρέπει να ενεργοποιήσουμε αυτή τη διαδικασία», διότι όπως ακόμη και ένας δευτεροετής φοιτητής Οικονομικών οφείλει να γνωρίζει η μετάβαση από ένα νόμισμα σε άλλο, για να μην είναι καταστροφική, απαιτεί μία διαδικασία κάποιων μηνών. Και αυτό όχι μόνο για τεχνικο-οικονομικούς λόγους αλλά, το κυριότερο, για πολιτικούς λόγους που αναφέρονται στο συνειδησιακό μέρος προετοιμασίας του λαού για τα ριζικά μέτρα που πρέπει να ληφθούν σχετικά. Ιδιαίτερα μάλιστα για ένα λαό σαν τον Ελληνικό που έχει υποστεί μαζική πλύση εγκεφάλου για δεκαετίες, από τις πολιτειακές και πολιτικές αρχές –ακόμη και τις Εκκλησιαστικές (εκτός από τον Χριστόδουλο)– μέχρι τα μίντια και τους Ευρω-θρεμμένους Πανεπιστημιακούς κ.λπ.

Το ίδιο ισχύει βέβαια και για τους πιο «ζωηρούς» Λαφαζάνη, Λαπαβίτσα, Λεουτσάκο κ.λπ. που αντί να ψηφίσουν «παρών» (στην πρώτη ψηφοφορία), λες και ψήφιζαν για το αν μια νέα χωματερή θα έπρεπε να είναι στο Πέραμα αντί για τη Σαλαμίνα, θα έπρεπε να είχαν απαιτήσει από καιρό, αν πίστευαν αυτά που λέγανε, την προετοιμασία σχεδίου Β και να αποχωρούσαν από το κόμμα αν η ηγεσία το αρνιόταν. Για τον ίδιο λόγο αποτελεί παραπλανητικό ισχυρισμό αυτό που επαναλάμβανε συνεχώς ο Λαφαζάνης πως «εναλλακτικές λύσεις» υπάρχουν. Διότι βέβαια άλλο η θεωρητική ύπαρξη εναλλακτικών λύσεων και εντελώς άλλο το γεγονός ότι χωρίς την παραμικρή προετοιμασία (γεγονός για το οποίο φέρει ακέραια την ευθύνη όχι μόνο η Κυβέρνηση, αλλά και η Αριστερή Πλατφόρμα καθώς και οι Λαπαβίτσες κ.λπ. που στήριζαν τη κυβέρνηση όλο αυτό τον καιρό), πράγματι η έξοδος από το Ευρώ θα ήταν καταστροφική. Και, φυσικά, η ηγεσία τώρα χωρίς την «Αριστερή Πλατφόρμα» θα μπορεί να περνά εύκολα οποιαδήποτε εγκληματική συμφωνία και μέτρα μας επιβάλλουν οι «εταίροι» μας. Έτσι, έφτασε η εγκληματική αυτή σπείρα απατεώνων να

303. Βλ. συνέντευξη Βαρουφάκη στο *New Statesman* (13/7/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

έχει χάσει ουσιαστικά την πλειοψηφία στη Βουλή, ως συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (συμπεριλαμβανομένων των μεγάλων υπερ-πατριωτών αντιμνημονιακών - Καμμένος, Ζουράρις κ.λπ. που ξαφνικά είδαν το φως και έγιναν μνημονιακοί) και να στηρίζεται στις ψήφους των μνημονιακών κομμάτων (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ) καθώς και του πανάθλιου μορφώματος Ευρώδουλων, το Ποτάμι, για να περάσει την σαφώς προδοτική αυτή συμφωνία. Προδοτική διότι παραδίδει μέχρι και την ιδιοκτησία του κοινωνικού μας πλούτου στους ξένους δανειστές για να την ξεπουλήσουν κατά το δοκούν!

Έτσι, για πρώτη φορά, δόθηκε η ευκαιρία στις ελίτ (πράγμα που μπορεί κάλλιστα να ήταν αριστοτεχνικό σχέδιο των ντόπιων και ξένων ελίτ ήδη πριν την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία) για να εφαρμόσουν το χειρότερο μνημόνιο από κάθε προηγούμενο, με μέτρα που ούτε οι προηγούμενες κοινοβουλευτικές Χούντες δεν μπόρεσαν να περάσουν, όπως για παράδειγμα την ουσιαστική κατάργηση κάθε ίχνους εθνικής κυριαρχίας μας με τη δημιουργία ταμείου 50 δις Ευρώ, όπου θα εντάσσεται κάθε περιουσιακό στοιχείο της χώρας το οποίο η Τρόικα θα θεωρεί επικερδές και κατόπιν θα μπορεί να ξεπουλά με στόχο, βασικά, την αποπληρωμή του Χρέους. Και φυσικά αποτελεί άλλη μία απάτη των Τσίπρα-Τσακαλώτου ότι κατόρθωσαν η έδρα του ταμείου να είναι στην Ελλάδα και ότι θα το «διαχειρίζεται» η Ελλάδα «κάτω από την επίβλεψη» της Τρόικας - κάτι που θυμίζει τη δήθεν διαχείριση της οικονομίας όλα αυτά τα χρόνια από ελληνικές κυβερνήσεις «κάτω από την επίβλεψη της Τρόικας». Όλα αυτά κάνουν κάθε άνθρωπο, όχι απλά κάθε Έλληνα, να ντρέπεται για τον εαυτό του. Ιδιαίτερα όταν ακούει απατεώνες πολιτικούς και «διανοητές» που πρόσκεινται στον ΣΥΡΙΖΑ ότι απλά χάσαμε μια μάχη αλλά θα κερδίσουμε τον πόλεμο, ενώ είναι εν πλήρη γνώσει ότι, για παράδειγμα, το ξεπούλημα του κοινωνικού μας πλούτου είναι αμετάκλητο - εκτός βέβαια εάν οι ίδιοι απατεώνες «σοσιαλιστές της σαμπάνιας» κάνουν επανάσταση για να τον ανακτήσουν, εφόσον η επαναγορά τους στις τιμές που θα επιβάλλουν οι νέοι ιδιοκτήτες θα ήταν απαγορευτική για ένα λαό που θα πασχίζει να ξανακτίσει τη παραγωγική δομή της χώρας του! Και όλα αυτά θα τα πετύχει μια δήθεν αριστερή κυβέρνηση απατεώνων που στην πραγματικότητα δεν είναι παρά μια κοινοβουλευτική Χούντα, εφόσον μόνο μια τέτοια Χούντα θα τολμούσε έτσι ξεδιάντροπα να πετάξει στα σκουπίδια τη λαϊκή ετυμηγορία, για να είμαστε όλοι περήφανοι λακέδες της ΕΕ.

Και όλα αυτά γιατί; Γιατί αλλιώς, όπως ισχυριζόντουσαν, θα είχαμε άτακτη χρεωκοπία και καταστροφή! Πράγμα που αποτελεί την αποκορύφωση της αθλίας απάτης τους διότι βέβαια εάν είχε γίνει εγκαίρως ένα σχέδιο

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Β και είχε γίνει η τεχνική και πολιτική προετοιμασία για έξοδο από την ΕΕ και Ευρώ, ούτε άτακτη χρεωκοπία θα επακολουθούσε ούτε οποιαδήποτε καταστροφή, αλλά αντίθετα θα άνοιγε ο δρόμος για να σταματήσει η καταστροφή, εάν η χώρα μετέβαινε από την ενσωμάτωση στην ΝΔΤ, στην αυτοδύναμη οικονομία. Αλλά όταν φτάσει κανένας εκεί τη συζήτηση με αυτούς τους απατεώνες εισπράττει την απάντηση «δεν είχαμε την εντολή να βγούμε από την ΕΕ», λες και την ζήτησαν ποτέ από τον Ελληνικό λαό, ή ακόμη χειρότερα, λες και οι εντολές στα κόμματα ξεπετούσαν ποτέ «από κάτω», ιδιαίτερα για παρόμοια πολύπλοκα θέματα και όχι από τον προβληματισμό αυτών που –ιδιαίτερα στη Μαρξιστική Αριστερά– φιλοδοξούν να παίξουν τον ρόλο πρωτοπορίας. Αυτός είναι ο λόγος που τους αποκαλώ απατεώνες - κάτι που δεν συνηθίζω και ιδιαίτερα σε βιβλίο. Διότι βέβαια οι διάφοροι Μηλιοί, Δουζίνες, Βεργόπουλοι, Μελάδες κ.α. δεν τολμούσαν να βγουν να πουν ανοικτά ότι πιστεύουν στην «Ευρώπη των λαών» κ.λπ. (η οποία άλλωστε πληρώνει και τα διάφορα ερευνητικά προγράμματα, ταξιδάκια για συνέδρια κ.λπ.), όπως ακριβώς λέει και ο Στ. Θεοδωράκης και φυσικά τα μνημονιακά κόμματα. Δηλαδή, μια «Ευρώπη» που ήδη έχει συντρίψει το λαό, πράγμα που τους αναγκάζει να καταφεύγουν στα φτηνά αυτά τεχνάσματα για να συγκαλύψουν τις πραγματικές επιλογές τους, καθώς και στο σενάριο επιστημονικής φαντασίας ότι θα άλλαζαν την Ευρώπη «από μέσα», όταν, όπως εξήγησα στο βιβλίο αυτό, δεν υπάρχει η παραμικρή πιθανότητα για τέτοιο ενδεχόμενο, τόσο για οικονομικούς όσο και πολιτικούς λόγους.

Όμως, η διαδικασία του εξανδραποδισμού του Ελληνικού λαού δεν συντελείται μόνο από τις ξένες ελίτ, δηλαδή την Υ/Ε (Υπερεθνική Ελίτ), όπως εκπροσωπείται από την ΕΕ (Ευρωπαϊκή Επιτροπή και ΕΚΤ) και το ΔΝΤ. Καθοριστικό ρόλο στη διαδικασία αυτή παίζουν και οι ντόπιες (οικονομικές, πολιτικές, ακαδημαϊκές και μιντιακές) ελίτ, χωρίς την αμέριστη συνδρομή των οποίων ο σημερινός εξανδραποδισμός θα ήταν αδύνατος. Και αυτό παρά τις απατηλές κραυγές των πολιτικών και ακαδημαϊκών ελίτ του ΣΥΡΙΖΑ (π.χ. Δουζίνας, Βεργόπουλος, Μελάς κ.α.) και αντίστοιχα των ξένων στελεχών της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» (Ζιζέκ, Πάνιτς, Άλμπερτ κ.α.) ότι για όλα φταίνε οι «κακοί» Σόιμπλε και σια στην Υ/Ε. Όμως, στο κάτω-κάτω αυτοί «τη δουλειά τους κάνουν» σαν επιφανή όργανα των οικονομικών ελίτ μέσα στην Υ/Ε. Το θέμα είναι αν θα μπορούσαν να κάνουν έτσι αποτελεσματικά τη δουλειά τους αν δεν είχαν τους διάφορους Τσίπρες, Δραγασάκηδες, Τσακαλώτους, Βαρουφάκηδες, Σταθάκηδες, Μηλιούς, Φλαμπουράρηδες και σια (και από πίσω τους τις στη-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μένες δημοσκοπήσεις και μίντια να τους στηρίζουν), οι οποίοι έδωσαν αποφασιστική βοήθεια στην Υ/Ε για να μετατρέψει σήμερα την Ελλάδα και σε τυπικό προτεκτοράτο της Υ/Ε, καθώς και να οδηγήσει βέβαια –η θετική παρενέργεια– στο οριστικό θάψιμο της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» στην Ελλάδα, μαζί με τα κατάλοιπά της στην Ισπανία (Podemos) και αλλού. Αυτό άλλωστε είχε σαν στόχο η Υ/Ε με την παραδειγματική «τιμωρία» και εξευτελισμό που επιφύλασσε στον ΣΥΡΙΖΑ. Όχι βέβαια γιατί φοβόταν την «αριστερά» αυτή, όπως λένε τα παπαγαλάκια της, αλλά για να κάνει σαφές το μάθημα ότι κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει την Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, έστω και έμμεσα σχετικά με τις πολιτικές λιτότητας που αναπόφευκτα απορρέουν από αυτήν.

Γ. ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΟΧΙ ΣΤΟ ΤΡΙΤΟ (ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ) ΝΕΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ

Πώς φθάσαμε στο τρίτο Μνημόνιο

Όμως, δεν έφθανε ο κατεξευτελισμός του λαϊκού ΟΧΙ από την κυβέρνηση των απατεώνων του ΣΥΡΙΖΑ που μέσα σε 24 ώρες με μια πρωτόγνωρη –ακόμη και για τα Ελληνικά χρονικά– κωλοτούμπα που φανέρωσε το απύθμενο θράσος αλλά και τη βαθιά περιφρόνηση που ουσιαστικά έχει για τον λαό η ηγετική κλίκα των επαγγελματιών πολιτικάντηδων της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», αλλά ακολούθησε και η εντελώς πραξικοπηματική ψήφιση του νέου Μνημονίου από τη Βουλή, όπου δεν τηρήθηκαν ούτε τα πιο στοιχειώδη προσχήματα.

Η συμφωνία για το νέο και επαχθέστερο Μνημόνιο, το οποίο θα καθορίσει τη τύχη του Ελληνικού λαού για πολλές δεκαετίες (εκτός βέβαια αν ανατραπεί με ουσιαστικά επαναστατικές διαδικασίες), ψηφίστηκε όχι μόνο με την ψευτο-«δημοκρατική» διαδικασία του κατεπείγοντος –την οποία πάντα καταδίκαζε μετά βδελυγμίας ο ΣΥΡΙΖΑ όταν ήταν στην αντιπολίτευση– αλλά με ακόμη πιο «χουντικές» διαδικασίες που έδιναν σαφώς πραξικοπηματικό χαρακτήρα σε αυτές. Η αναπόφευκτη συνέπεια των διαδικασιών αυτών ήταν:

- Πρώτον, ότι κανένας ουσιαστικά από αυτούς που παριστάνουν τους βουλευτές και το ψήφισαν ενθουσιωδώς δεν το διάβασε – ούτε μπορούσε

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

άλλωστε να διαβάσει, ένα πολύπλοκο νομικό κείμενο σχεδόν 400 σελίδων μέσα σε μερικές ώρες.

• Δεύτερον, ότι ουσιαστικά δεν επιτράπηκε σε κανένα βουλευτή να εκφράσει τη γνώμη του, εκτός από αυτούς που είχαν εγκρίνει οι ηγετικές κλίκες των κομμάτων τους, με αποτέλεσμα να μιλήσουν μόνο οι αρχηγοί των κομμάτων και οι εισηγητές, καθώς και κάποιοι Υπουργοί!

• Τρίτον, εσκεμμένα επιλέχτηκε για το πραξικόπημα αυτό ο 15Αύγουστος, η μεγαλύτερη ίσως εορτή των θρησκευόμενων Ελλήνων, όταν έστω και για ένα τριήμερο, πολλά από τα θύματα της παγκοσμιοποίησης, προσπαθώντας να ξεχάσουν την αθλιότητα του αγώνα επιβίωσης στο αβίωτο πια λεκανοπέδιο της Αττικής όπου συγκεντρώνεται ο μισός πληθυσμός της χώρας, προσπαθούν να δραπετεύσουν, συνήθως στην ιδιαίτερη τους πατρίδα.

Παρόλα αυτά δεν ήταν μόνο οι γνωστοί δωσίλογοι επαγγελματίες πολιτικάντηδες της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, μαζί με τους αρχολίπαρους του μιντιακού «Ποταμιού» που υπερψήφισαν μια καθαρά αποικιοκρατική σύμβαση (όπως χαρακτηρίστηκε ακόμη και από τα πιο μετριοπαθή στοιχεία της «Αριστερής Πλατφόρμας», που δεν θέτουν γενικά καν θέμα εξόδου από την ΕΕ και πολλώ μάλλον, θέμα παγκοσμιοποίησης[304]), αλλά και το 80% σχεδόν των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ! Δηλαδή όλοι αυτοί που είχαν εκλεγεί πριν ένα μόλις εξάμηνο για να υλοποιήσουν τη ρητή επαγγελία τους τα προηγούμενα χρόνια ότι μόλις εκλεγούν θα «σκίσουν τα μνημόνια», τώρα δεν είχαν κανένα ενδοιασμό να ψηφίσουν το χειρότερο μνημόνιο όλων, απλά για να μην χάσουν την «καρέκλα» για την οποία τόσο μόχθησαν. Δεν πέρασε φυσικά από το μυαλό κανενός ότι ακόμη και αν ήταν αλήθεια το χονδροειδές ψέμα ότι δεν υπήρχε άλλη λύση (το γνωστό Θατσερικό ΤΙΝΑ, there is no alternative, που δανείστηκαν οι νυν σοσιαλφιλελεύθεροι του ΣΥΡΙΖΑ), ένας έντιμος πολιτικός προτιμά την παραίτηση παρά τον εξευτελισμό του.

Έτσι, φτάσαμε στο 3ο μνημόνιο που αγνόησε επιδεικτικά το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος της 5ης Ιούλη, το οποίο απέρριψε τόσο τις πολιτικές λιτότητας και τα μνημόνια αλλά, έστω έμμεσα, αμφισβήτησε και την ίδια την παραμονή μας στην Ευρωζώνη και την ΕΕ. Το δίλημμα βέβαια

304. Κ. Λαπαβίτσας, «Η ψήφιση της νέας δανειακής σύμβασης και ο εξευτελισμός της δημοκρατίας», *Ίσκρα* (18/8/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

δεν ήταν αυτό που επικαλέστηκε εντελώς απατηλά ο ηγέτης του ΣΥΡΙΖΑ, που θα μείνει στην Ιστορία ως ένας από τους μεγαλύτερους απατεώνες επαγγελματίες πολιτικούς που πέρασαν από αυτό τον τόπο - οι οποίοι, σημειωτέον, αποτελούν είδος εν αφθονία ιδιαίτερα στην Ελλάδα, όπου μεσουράνησαν προηγουμένως απατεώνες ολκής τύπου Ανδρέα που μόλις εξελέγη ακύρωσε όλες τις βασικές προεκλογικές υποσχέσεις του (π.χ. για την ΕΟΚ, τις βάσεις κ.λπ.).

Έτσι, σύμφωνα με τον Τσίπρα, το δίλημμα υποτίθετο ήταν «Μνημόνιο με Ευρώ» ή «Μνημόνιο με δραχμή», ενώ βέβαια το πραγματικό δίλημμα που είχαν οι ίδιοι αλλά και οι ελίτ από πίσω τους, ξένες και ντόπιες, ήταν: «Μνημόνιο με ΣΥΡΙΖΑ στις καρέκλες» ή «Μνημόνιο με τα φθαρμένα κόμματα εξουσίας στις ίδιες καρέκλες» (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, μαζί με το πιο Ευρώδουλο κόμμα στη Βουλή, το Ποτάμι των αρχολίπαρων που μόνη «ιδεολογία» έχουν την πιστή εκτέλεση των εντολών των Ευρω-αφεντικών τους). Η κύρια διαφορά βέβαια για τις ελίτ είναι ότι με τον ψευτο-αριστερό ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία θα μπορέσουν να περάσουν όλες τις κρίσιμες «μεταρρυθμίσεις» που θ ανοίξουν και απελευθερώσουν τις αγορές κεφαλαίου, αγαθών και υπηρεσιών, καθώς και εργασίας, τις οποίες ποτέ δεν κατάφεραν να ολοκληρώσουν τα κόμματα αυτά - ακριβώς γιατί η «Αριστερά» ήταν στην αντιπολίτευση και μπορούσε να εξαπατά ασύστολα τα θύματα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Αντίθετα, ο ΣΥΡΙΖΑ με την επίφαση ότι είναι «κινηματίες αριστεροί» μπορούν και περνούν τώρα τα σκληρότερα μέτρα, χωρίς να γίνει έστω για την τιμή των όπλων μια μαζική διαδήλωση. Ακόμη περισσότερο θα συμβεί αυτό στο μέλλον εάν ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αποβάλλει στο μεταξύ τα «βαρίδια» μέσα στο κόμμα που νόμιζαν ότι θα μπορούσαν να έχουν τις παραμικρές αντιρρήσεις σε αυτά που προστάζουν οι ξένες και ντόπιες ελίτ. Οι ελίτ άλλωστε αυτές από καιρό είχαν διαμηνύσει στην αδίστακτη ηγετική κλίκα του κόμματος, μέσω των διεθνών ΜΜΕ που ελέγχουν, ότι η επιλογή που είχαν αν ήθελαν να παραμείνουν στην εξουσία ήταν να αποβάλουν τα βαρίδια αυτά, ή ακόμη καλυτέρα να κάνουν κυβέρνηση με ακόμη πιο αδίστακτους Ευρώδουλους όπως τους βουλευτές του «Ποταμιού».[305]

305. Βλ. π.χ. το άρθρο στη ναυαρχίδα των πολυεθνικών, Finacial Times, των Peter Spiegel & Kerin Hope, "Frustrated officials want Greek premier to ditch Syriza far left", *Financial Times* (5/4/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Ένα Μνημόνιο χειρότερο από τα Λατινοαμερικανικά και τα Αφρικανικά

Θα άξιζε όμως στο σημείο αυτό να σταχυολογήσουμε μερικά από τα χειροτέρα στοιχεία αυτού του νέου Μνημονίου, καθώς και κάποια σχόλια ξένων ειδικών με πείρα σε παρόμοια Μνημόνια, για να δείξουμε το τι είδους πολιτικοί απατεώνες είναι αυτοί που απαρτίζουν τον ΣΥΡΙΖΑ, που έχουν και το θράσος να παπαγαλίζουν τη μεγαλύτερη αθλιότητα του αρχιαπατεώνα αρχηγού τους ότι θα μπορούσαν ν' ανατρέψουν στο μέλλον πολλές, αν όχι όλες, από τις επαχθείς συνέπειες του Μνημονίου. Και αυτό, όταν ακριβώς θεμελιακό στοιχείο του Μνημονίου αυτού, όπως τονίζει η Heather Stewart, γνωστή παλαίμαχος Βρετανίδα οικονομική αναλύτρια του –κάθε άλλο παρά επαναστατικού– Observer, είναι η απαλλοτρίωση κάθε έννοιας οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας που επιβάλλει:

> «Η κατάργηση του πολιτικού ελέγχου που σηματοδοτεί το Μνημόνιο είναι εκπληκτική. Το κείμενο αυτό βρίθει κυριολεκτικά από ορόσημα και στόχους που η κυβέρνηση της Αθήνας πρέπει να επιτύχει –από μήνα σε μήνα και από χρόνο σε χρόνο– και δεσμεύεται να υποβάλλει οποιαδήποτε σημαντική αλλαγή πολιτικής από την προβλεπόμενη στην εξονυχιστική εξέταση των διεθνών επιτηρητών της».[306]

Η «δικαιολογία» γι' αυτή την πλήρη κατάργηση κάθε οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας που επιβάλλεται, και μάλιστα μετά από τη μεγαλύτερη ύφεση που υπέστη μια χώρα από τον καιρό της μεγάλης κρίσης του 1929, είναι ότι έτσι μόνο θα μπορούσε να εφαρμοστεί ένα ολοκληρωτικό πρόγραμμα «εκσυγχρονισμού» (διάβαζε πρόγραμμα για την πλήρη ενσωμάτωση της Ελλάδας στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης). Ένα πρόγραμμα που, όπως το περιγράφει η ίδια, περιλαμβάνει «την πλήρη αναθεώρηση του συστήματος κοινωνικής πρόνοιας που διαθέτει, το 'άνοιγμα και απελευθέρωση' μιας σειράς επαγγελμάτων που περιλαμβάνει ακόμη και τους δικαστικούς κλητήρες (σίγουρα μια επικερδής απασχόληση στη σημερινή Ελλάδα), της αγοράς εργασίας γενικότερα κλπ».[307] Πιο συγκεκριμένα, το πρόγραμμα αυτό περιλαμβάνει για παράδειγμα την:

306. Heather Stewart, «Europe has taken charge of Greece like a television nanny», *The Observer* (16/8/2015».

307. Στο ίδιο.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

• Άγρια φορολόγηση του αγροτικού πληθυσμού. Με τους νέους φόρους ο αγροτικός πληθυσμός εξοντώνεται ολοκληρωτικά καθώς έχουμε τεράστια αύξηση του ειδικού φόρου πετρελαίου για τους αγρότες, ώστε να ισχύσει στο μέλλον ο συντελεστής που ισχύει και στο πετρέλαιο κίνησης. Ακόμα, νομοθετείται ο διπλασιασμός του φόρου αγροτικού εισοδήματος με δήθεν στόχο να προσδιοριστεί το επάγγελμα «αυστηρότερα». Στόχος των μέτρων αυτών, πέρα από τον φοροεισπρακτικό για να αποπληρωθούν οι δανειστές, είναι η «μεγαλύτερη συγκέντρωση της αγροτικής εκμετάλλευσης» στα πλαίσια της ανταγωνιστικότητας. Είναι όμως δεδομένο ότι οι φόροι αυτοί θα στραγγαλίσουν τους μικρούς και μεσαίους αγρότες, με συνέπεια να επιβιώσουν οι οικονομικά ισχυροί, αν όχι οι πολυεθνικές (Μονσάντο κ.λπ.) και τα αγροτικά προϊόντα που μας εξαναγκάζουν να αγοράζουμε από την Ολλανδία, τη Γαλλία κ.λπ.

• Κατάργηση των πρόωρων συντάξεων (που συχνά κάλυπταν τεράστια κενά του στοιχειώδους κοινωνικού κράτους που είχε στήσει το ΠΑΣΟΚ), νέα μείωση κύριων και επικουρικών συντάξεων και σταδιακή κατάργηση κοινωνικών παροχών όπως το ΕΚΑΣ, τα προνοιακά επιδόματα σε ΑμεΑ, οικογένειες κ.λπ. Όπως γίνεται αντιληπτό, ακόμη και το υποτυπώδες κράτος κοινωνικής πρόνοιας που υπήρχε στην Ελλάδα καταρρέει και δημιουργείται, όπως λέγεται ρητά μέσα στο μνημόνιο, ένα «δίχτυ κοινωνικής ασφάλειας το οποίο θα διοχετεύει τους πενιχρούς του πόρους σε εκείνους που έχουν μεγαλύτερη ανάγκη». Όπως είναι γνωστό παρόμοια δίκτυα έχουν στηθεί παντού στην Ευρώπη (κατά το Αμερικανικό υπόδειγμα όπου μόνο άμα έχεις γερό πορτοφόλι επιβιώνεις), ώστε ν' απαλλαγεί το Κράτος από την ανάγκη επιπρόσθετης φορολόγησης των ευεργετημένων από τη παγκοσμιοποίηση για χάρη της συντήρησης ενός περιεκτικού κοινωνικού κράτους, παρόμοιου με αυτού που υπήρχε στην εποχή του σοσιαλδημοκρατικού κράτους-έθνους.

• Δέσμευση για την πλήρη «απελευθέρωση» της αγοράς εργασίας (δηλαδή των ομαδικών απολύσεων, του επιπέδου του μισθού κ.λπ.) και την εισαγωγή αντίστοιχων εμποδίων στη συλλογική δράση μέσα στους χώρους εργασίας, ώστε η εργατική νομοθεσία στην Ελλάδα «να ευθυγραμμιστεί με τις βέλτιστες πρακτικές της ΕΕ», δηλαδή τις πρακτικές των πλήρως ενσωματωμένων στη ΝΔΤ χωρών (Σκανδιναβικές χώρες, Βρετανία, Ολλανδία κ.λπ.).

• Τέλος, το σημαντικότερο, η Ελλάδα χάνει και τυπικά την εθνική κυριαρχία της πάνω στον κοινωνικό της πλούτο με το νέο ταμείο που ιδρύεται των 50 δισ. Ευρώ, όπου θα εντάσσεται κάθε στοιχείο του κοινωνικού

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

πλούτου για μελλοντική «αξιοποίηση» (όπως οι απατεώνες του ΣΥΡΙΖΑ βαφτίζουν το ξεπούλημα) κάθε περιουσιακού στοιχείου που θ' αποφάσιζαν οι δανειστές (και θα σφράγιζαν τα όργανα τους στην κυβερνητική αγυρτεία). Τα περιφερειακά αεροδρόμια ήδη ξεπουλήθηκαν σε Γερμανικό υπερκολοσσό αντί του ευτελούς ποσού του 1,2 δισ. Ευρώ (πράγμα που σημαίνει ότι με την ολοκληρωτική καθίζηση των τιμών των περιουσιακών στοιχείων λόγω της κρίσης, για να φτάσουμε τον στόχο των 50 δισ. θα πρέπει να ξεπουλήσουμε και τα περισσότερα νησιά μας!), ενώ είναι προς άμεσο ξεπούλημα και τα λιμάνια μας, τα τρένα μας, οι αυτοκινητόδρομοι μας (π.χ. Εγνατία οδός). Έτσι, ο ΣΥΡΙΖΑ θα ξεπουλήσει, με «αριστερό» μανδύα, όλο τον εθνικό μας πλούτο, ακόμη και τα τυχόν αποθέματα ενέργειας που θα βρεθούν στο μέλλον - κάτι που δεν τόλμησαν ούτε τα εξαχρειωμένα Μνημονιακά κόμματα. Όμως, οι Δραγασάκηδες, Σταθάκηδες, Τσακαλώτοι, Σκουρλέτηδες και Τσίπρες δεν έχουν κανένα δισταγμό για το ξεπούλημα κάθε πλουτοπαραγωγικής πηγής του τόπου, αρκεί να μείνουν στην εξουσία - με το αζημίωτο βέβαια!

Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι η αποικιοκρατική σύμβαση του ΣΥΡΙΖΑ που επιβάλλει το επαχθέστερο Μνημόνιο όλων εύστοχα χαρακτηρίστηκε από τον Nick Deaden, διευθυντή της Οργάνωσης Global Justice Now ως εξής:

> «Αυτό το πακέτο εισάγει κάποια από τα πιο ακραία φονταμενταλιτικά μέτρα της 'ελεύθερης αγοράς' που έχουμε δει ποτέ σε χώρα - ακόμη και με βάση τα στάνταρ των προγραμμάτων του ΔΝΤ που επιβλήθηκαν στην Αφρική, την Ασία και τη Λατινική Αμερική στη δεκαετία του 1980- στην πραγματικότητα βγάζει την Ελλάδα στο σφυρί και το αντίτιμο θα το πληρώσουν οι εργάτες της, οι αγρότες της και οι μικρο-επιχειρηματίες».[308]

Και αυτό, χωρίς να λάβουμε υπόψη τον γκανγκστερικό ουσιαστικά τρόπο με τον οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ τη πέρασε από τη Βουλή –πάντα «νομότυπα» βέβαια– ώστε ν' αποκρύπτεται επιμελώς ο χαρακτήρας της Κυβέρνησης ως κοινοβουλευτικής Χούντας. Θα μπορούσε κανένας εύκολα να φανταστεί ότι αν επιχειρούσε κάτι παρόμοιο μια στρατιωτική Χούντα σαν αυτή του

308. Stephen Lendman, «Greek Pillage Bailout Deal: Germany Wants More», *Global Research*, 13/8/2015| https://www.globalresearch.ca/greek-pillage-bailout-deal-germany-wants-more/5469018

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Παπαδόπουλου θα είχαν ξεσηκωθεί και οι «αριστερές» πέτρες ανά τον κόσμο. Και όμως σήμερα βγαίνουν όλοι οι «αριστεροί» διανοητές της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» ανά τον κόσμο, άμεσα ή έμμεσα να δικαιώσουν την αριστερή αγυρτεία στην Ελλάδα![309] Αυτό θα είναι βέβαια και η τελειωτική καταδίκη της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που σήμερα ελέγχει τη διεθνή Αριστερά.

Το έγκλημα όμως που συντελέστηκε από την «αριστερή» κοινοβουλευτική Χούντα με την αποφασιστική βοήθεια όλων των Ευρώδουλων μέσα στη Βουλή οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην τελειωτική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων που αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού, για χάρη μιας μειοψηφίας βολεμένων στην Ελλάδα και των ξένων ελίτ.

Φυσικά, τα παραπάνω δεν απαλλάσσουν ευθυνών ακόμη και το ΚΚΕ, πολλώ δε μάλλον την ίδια την «αριστερή» αντιπολίτευση μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ, όπως θα δούμε στη συνέχεια. Μολονότι το ΚΚΕ είναι το μόνο κόμμα που έχει τηρήσει ιστορικά συνεπή αντί-ΕΕ στάση, εντούτοις η εμμονή του να περιμένει την σοσιαλιστική επανάσταση για να επιβάλλει την έξοδο του λαού από την καταστροφή του, αναγκαστικά απο-μαζικοποιεί τον αντί-ΕΕ και αντι-παγκοσμιοποιητικό αγώνα. Έτσι, ενώ καλεί για μαζικό ξεσηκωμό και να βγει ο λαός στους δρόμους, επιμένει σε πορείες-λιτανείες που μόνο πανικό δεν προκαλούν στις ντόπιες και ξένες ελίτ. Και όταν μάλιστα το ΚΚΕ είχε τη δυνατότητα να μπλοκάρει την ψήφιση του Μνημονίου (αφού αν δεν ψηφιζόταν πριν το Eurogroup θα έπρεπε ν' αναβληθεί για μήνες –αν όχι και οριστικά– η ψήφιση του), δεν το έκανε με το δήθεν μαξιμαλιστικό «επιχείρημα» ότι αυτό ενδιαφερόταν να μην ψηφιστεί το Μνημόνιο καθόλου. Προφανώς το μπλοκάρισμά του Μνημονίου που θα δημιουργούσε τη δυνατότητα για ένταση της ταξικής πάλης εναντίον του πριν το ξαναφέρουν στη Βουλή (αφού στο μεταξύ θα είχαν ληφθεί και άλλα σκληρά μέτρα) δεν το απασχολούσε! Η νοοτροπία «όλα ή τίποτα» είναι αυτή που όλα αυτά τα κρίσιμα χρόνια της καταστροφής έχει καθηλώσει το ΚΚΕ και τη λαϊκή του βάση στο «τίποτα», με τις ελίτ, νοητά, να «του κτυπούν την

309. Δειγματοληπτικά μόνο αναφέρω τις εξής άθλιες περιπτώσεις «αριστερής» κάλυψης του στυγνού εγκλήματος του ΣΥΡΙΖΑ ενάντια στον λαό: Slavoj Zizek:, "Thanks to the EU's villainy, Greece is now under financial occupation", *New Statesman* (17/8/15;), Leo Panitch & Sam Ginden, "The Syriza Dilemma", *Jacobin Magazine*, και Znet https://zcomm.org/znetarticle/the-syriza-dilemma/ (28/7/2015;) Michael Albert, Greece Writ Large and Deep, *Znet*, (4/8/2015) https://zcomm.org/znetarticle/greece-writ-large-and-deep/

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

πλάτη» για τον ρόλο του «καλού παιδιού» που παίζει με τις ανώδυνες για τις ελίτ κινητοποιήσεις του. Φυσικά δεν υποστηρίζουμε όπως οι σοσιαλδημοκράτες κ.λπ. ότι με ημίμετρα θα οδηγηθούμε στην κοινωνική αλλαγή. Όμως το να δημιουργήσουμε ένα μαζικό λαϊκό κίνημα με στόχο να φύγουμε από την ΕΕ, το ΠΟΕ και το ΝΑΤΟ, ώστε ν' ακολουθήσουμε μια πολιτική αυτοδυναμίας έξω από τη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης μόνο για κρετίνους είναι ημίμετρο, όταν η Υπερεθνική Ελίτ που διαχειρίζεται την ΝΔΤ σήμερα αιματοκυλά λαούς, ακριβώς για να μην φύγουν από τα νύχια της και ν' ανοίξουν το δρόμο για ριζική κοινωνική αλλαγή.

Η αποπροσανατολιστική αντιπολίτευση της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» στην εγκληματική απάτη του ΣΥΡΙΖΑ

Φυσικά, πολύ μεγαλύτερες είναι οι ευθύνες της «αριστερής» αντιπολίτευσης μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ που δεν κατηγορούνται βέβαια μόνο για εσφαλμένη τακτική, όπως το ΚΚΕ. Αναφέρομαι δηλαδή στα «βαρίδια» που προανέφερα, τα οποία άμεσα ή έμμεσα οδήγησαν στη σημερινή ολοκλήρωση της καταστροφής. Οι «ριζοσπάστες» αυτοί, επί έξι μήνες (για να μην αναφερθούμε στην προεκλογική περίοδο), δεν διανοήθηκαν να προβάλλουν ένα εναλλακτικό πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας έξω από την ΕΕ και το Ευρώ και να το παρουσιάσουν δημόσια και στα εσωτερικά όργανα του κόμματος, ώστε ακόμη και αν η πλειοψηφία το απέρριπτε να υπήρχε συγκεκριμένη εναλλακτική λύση και να μην μπορεί τώρα το κάθε μέλος της ηγετικής κλίκας των απατεώνων να ισχυρίζεται «δεν υπήρχε άλλη λύση» ή «δεν είχαμε εντολή» - λες και οι εντολές φυτρώνουν στους αγρούς και δεν ξεκινούν μέσα από τον πολιτικό προβληματισμό! Ακόμη και τη τελευταία στιγμή, όταν προκηρύχτηκε το δημοψήφισμα και είχαμε κάθε μεγαλοαξιωματούχο της ευρωπαϊκής ελίτ να τονίζει το δίλημμα «ευρώ ή δραχμή», δεν διανοήθηκαν να βγουν να ενημερώσουν το λαό για τη δική τους θέση (εξίσου λανθασμένη κατά την γνώμη μου) για έξοδο από το Ευρώ μόνο, αλλά απλά επαναλάμβαναν τις αοριστίες για ΟΧΙ κατά της λιτότητας γενικά (ενώ αυτό δεν ήταν όπως είδαμε καν αίτημα του δημοψηφίσματος!) αποπροσανατολίζοντας έτσι τα θύματα της παγκοσμιοποίησης να υπερψηφίσουν το ψευτο-ΟΧΙ της ηγετικής κλίκας, με την ψευδαίσθηση ότι ψηφίζουν κατά της λιτότητας γενικά. Και όλα αυτά για να μην χαλάσουν την

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

«ενότητα» του κόμματος, λες και η ενότητα δεν θεμελιώνεται στις κοινές αρχές αλλά στο ποιοι ελέγχουν τις κομματικές σφραγίδες, ανεξάρτητα από το αν παραβιάζουν κάθε προεκλογική δέσμευση! Τακτική που συνέχισαν μέχρι και μετά τη ψήφιση του νέου μνημονίου όταν κατεξευτελίστηκαν με τη γραμμή «καταδικάζουμε τα Μνημόνια αλλά στηρίζουμε τη Κυβέρνηση της 'Αριστεράς'», λες και το θεμελιώδες ζήτημα που αφορά την κυβέρνηση και ολόκληρο το λαό δεν είναι το Μνημόνιο, που ακάθεκτη άρχισε να εφαρμόζει ήδη από την άλλη μέρα η Κυβέρνηση της πολιτικής αγυρτείας ξεπουλώντας τα αεροδρόμια μας.

Γι' αυτό και το νέο, επαχθέστερο όλων Μνημόνιο, πιθανότατα θα είναι και το πιο εύκολο (για τις ελίτ) μνημόνιο της 5ετίας από άποψη λαϊκών αντιδράσεων. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν οι γνωστοί «αναρχο-Συριζέοι» άμεσα ή έμμεσα θα στηρίξουν την εγκληματική απάτη του ΣΥΡΙΖΑ. Αναφέρομαι δηλαδή στις κακές απομιμήσεις ελευθεριακών, σαν αυτούς της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης (ΑΚ) –και όχι μόνο!– που στηρίζεται από το γνωστό Αμερικανο-σιωνιστικό, δήθεν ελευθεριακό, πελώριο δίκτυο Znet (που θεμελίωσαν οι Michael Albert, Noam Chomsky κ.λπ.), το οποίο πρωτοστάτησε στη στήριξη των δήθεν «επαναστατών» της Λιβύης. Δηλαδή τους επαναστάτες οι οποίοι «απελευθέρωσαν» τη χώρα –με τη βοήθεια των κτηνωδών ΝΑΤΟϊκών βομβαρδισμών που κατέστρεψαν έναν ευημερούντα λαό– για να συνεχίσουν μετά το έργο τους στη Συρία.[310] Παράλληλα, οι ίδιες ελίτ που κατέστρεφαν με τη στρατιωτική βία τους λαούς της Μέσης Ανατολής είχαν από το 2010 ξεκινήσει μια εκστρατεία καταστροφής με οικονομική βία του Ελληνικού λαού. Ο στόχος ήταν πάντα ο ίδιος: η συντριβή κάθε λαού που, έστω εν δυνάμει, αντιστεκόταν στην πλήρη ενσωμάτωση του στη Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Βέβαια δεν θα πρέπει να λησμονηθεί ότι αποφασιστικό ρόλο στη προετοιμασία του λαϊκού παράγοντα για να περάσει εύκολα το νέο Μνημόνιο παίζει ο μηχανισμός παραπληροφόρησης/διαστρέβλωσης που έχει στήσει η κυβέρνηση. Η «απελευθερωμένη» πια ΕΡΤ, που ενημερώνει με όρους γραφείου προπαγάνδας του ΣΥΡΙΖΑ, διαμορφώνει το προφίλ ενός πολιτικού ηγέτη που «πάλεψε και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο» και της «καλύτερης δυνατής συμφωνίας» στις δεδομένες συνθήκες, ενώ η *Αυγή* και η ομογάλακτη της *Εφημερίδα των Συντακτών* (που παριστάνει την δή-

310. Βλ. Για τεκμηρίωση T. Fotopoulos, *Subjugating the Middle East* (Publication to be announced later).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

θεν «αντικειμενική» εφημερίδα της Αριστεράς!) μάς προβάλλουν τη δήθεν περικοπή των βουλευτικών αποζημιώσεων (που έχουν από τις ψηλότερες αποζημιώσεις στην ΕΕ) ως προοδευτικό βήμα!

Τόσο η εσωκομματική αντιπολίτευση στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ (Αριστερή πλατφόρμα κ.α.) όσο και η εξωκομματική αντιπολίτευση (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΠΑΜ, Κίνηση «ΟΧΙ μέχρι το τέλος» κ.λπ.), στην πραγματικότητα, ανήκουν στην παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» εφόσον δεν αμφισβητούν την ίδια τη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, και επομένως η κριτική τους είναι άσφαιρη, εάν όχι εντελώς παραπλανητική.[311]

Έτσι, μιλούν μεν για άμεση έξοδο από την Ευρωζώνη αλλά όχι και από την ΕΕ, για την οποία συνήθως απαιτούν ρήξη, αποδέσμευση κ.λπ., αλλά ποτέ άμεση έξοδο από αυτήν. Ακόμη και όταν κάποτε αναφέρονται σε έξοδο από την ΕΕ, συνήθως την αναφέρουν σαν...παρεπόμενο, αφού δεν μιλούν ποτέ για τη κατάργηση των «4 ελευθεριών» για τις αγορές και την αναγκαία συνακόλουθη ρήξη με τους θεσμούς της παγκοσμιοποίησης (ΠΟΕ, ΔΝΤ, ΠΤ, ΝΑΤΟ κ.λπ.). Ακόμη σημαντικότερο, δεν αναφέρονται ποτέ στην ανάγκη δημιουργίας μιας αυτοδύναμης (όχι αυτάρκους) οικονομίας, που είναι η αναγκαία και επαρκής συνθήκη για την πραγματική αμφισβήτηση της ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Είναι δηλαδή φανερό ότι οι οικονομολόγοι της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» ουσιαστικά υιοθετούν τις αποπροσανατολιστικές ανοησίες (που προωθούν οι ίδιες οι ελίτ!) ότι ο νεοφιλελευθερισμός είναι μια κακή ιδεολογία ή πολιτική, αν όχι ένα δόγμα ή μια συνωμοσιολογία, και όχι το κρίσιμο συστημικό φαινόμενο που δημιούργησε η ανάδυση και μαζική εξάπλωση των πολυεθνικών επιχειρήσεων. Δηλαδή, ουσιαστικά δέχονται τη καταστροφική θέση του ΣΥΡΙΖΑ ότι οι θεσμοί αυτοί μπορεί ν' αλλάξουν «από μέσα», ενώ άλλοι από αυτούς περιμένουν την ...παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση για να διαλυθούν οι θεσμοί αυτοί. Και στις δυο περιπτώσεις η συνέπεια είναι ο πλήρης αποπροσανατολισμός των λαϊκών στρωμάτων που είναι τα κύρια θύματα της παγκοσμιοποίησης. Η θέση του ΚΚΕ μολονότι διαφοροποιείται από τις ανοησίες για παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση (όταν ούτε μια πανευρωπαϊκή απεργία δεν έχει οργανωθεί

311. Βλ. για περιγραφή σχεδόν όλων των τάσεων της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που προτείνουν έξοδο από το Ευρώ, Στάθη Κατσούλα, «Ένα "Εναλλακτικό Σχέδιο" για το οποίο η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν ήξερε και δεν άκουσε τίποτα», *ΙΣΚΡΑ* (21/7/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

όλα αυτά τα χρόνια μπροστά στη μαζική επίθεση του πολυεθνικού κεφαλαίου!) και ουσιαστικά μιλά για σοσιαλισμό σε μια χώρα, εντούτοις δεν παύει επίσης να καταντά ουτοπική αφού αγνοεί την ανάγκη για μεταβατική στρατηγική. Όχι βέβαια με την έννοια των μεταβατικών σταδίων αλλά με την έννοια της δημιουργίας των κατάλληλων υποκειμενικών αλλά και αντικειμενικών συνθηκών για τη μετάβαση στη συστημική αλλαγή.

Η δημιουργία αυτών των συνθηκών προϋποθέτει εθνική απελευθέρωση, πριν την κοινωνική απελευθέρωση. Και αυτό, γιατί είναι φανερό ότι αν δεν ελέγχεις σαν λαός την οικονομία σου δεν έχεις εθνική κυριαρχία, δηλαδή δυνητικά λαϊκή κυριαρχία, και χωρίς αυτή δεν τίθεται θέμα κοινωνικής απελευθέρωσης. Η εθνική κυριαρχία είναι προϋπόθεση της λαϊκής κυριαρχίας, ενώ το αντίθετο δεν ισχύει. Σήμερα δηλαδή δεν μιλάμε απλά για κοινωνική απελευθέρωση, όπως πολλοί Μαρξιστές που δεν έχουν κατανοήσει την πραγματική σημασία της παγκοσμιοποίησης ισχυρίζονται, επαναλαμβάνοντας τη θεωρία του Ιμπεριαλισμού που στηριζόταν βέβαια στην υπόθεση των εθνών–κρατών, τα οποία στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς είναι σε διαδικασία ουσιαστικής αποσύνθεσης. Σήμερα αντιμετωπίζουμε μια νέα Κατοχή σαν λαός, η οποία δεν είναι στρατιωτική, αλλά οικονομική και έχει ακόμη χειρότερες συνέπειες για τα λαϊκά στρώματα από ό,τι η στρατιωτική. Όπως λοιπόν στην Κατοχή όπου γινόντουσαν λαϊκά μέτωπα σαν το ΕΑΜ για την εθνική κυριαρχία σαν προϋπόθεση για την ανατροπή της Κατοχής και τον αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση, σήμερα , ακόμη περισσότερο, ο αγώνας δεν είναι μόνο για κοινωνική αλλά και για εθνική απελευθέρωση, σαν προϋπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης, όπως ακριβώς ζητά το ΜΕΚΕΑ.

Η έξοδος επομένως από το Ευρώ αλλά όχι και η ταυτόχρονη έξοδος από την ΕΕ δεν είναι καν η ΑΝΑΓΚΑΙΑ συνθήκη για την εθνική και λαϊκή κυριαρχία. Και αυτό, γιατί οδηγεί μεν σε νομισματική αλλά όχι και σε οικονομική κυριαρχία, εφόσον οι «4 ελευθερίες» εξακολουθούν να ισχύουν. Αυτό σημαίνει ότι είναι αδύνατη η επιβολή πραγματικών κοινωνικών ελέγχων πάνω στις αγορές κεφαλαίου, εργασίας και εμπορευμάτων, ιδιαίτερα αν μια χώρα εξακολουθεί να είναι μέλος της ΕΕ οπότε εξακολουθούν να ισχύουν όλες οι συνθήκες της ΕΕ (που επιβάλλουν τις «4 ελευθερίες») και οι συνακόλουθοι δημοσιονομικοί περιορισμοί για τον Προϋπολογισμό, τις ιδιωτικοποιήσεις, τις συντάξεις και έμμεσα για τους μισθούς και τις κοινωνικές δαπάνες. Το κυριότερο, παραμονή στην ΕΕ σημαίνει ότι η ίδια η παραγωγική δομή της οικονομίας αναγκαστικά θα είναι έρμαιο των αγορών (δηλαδή των πολυεθνικών και των επενδύσεών τους) και δεν θα ρυθ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μίζεται από συλλογικές κοινωνικές αποφάσεις, πράγμα που σημαίνει μονιμοποίηση της κατάστασης της Ελλάδος ως προτεκτοράτου της Υ/Ε. Στην πραγματικότητα η ταυτόχρονη έξοδος από Ευρώ και ΕΕ είναι απλά η αναγκαία συνθήκη για την οικονομική αυτοδυναμία, ενώ η επαρκής συνθήκη είναι η ρήξη με τους θεσμούς της ΝΔΤ (ΠΟΕ, ΔΝΤ, ΠΤ κ.λπ.) που επίσης επιβάλλουν τη στέρηση του δικαιώματος ενός λαού να εισάγει αποτελεσματικούς κοινωνικούς ελέγχους στις αγορές, δηλαδή του θεμελιακού δικαιώματός του για εθνική και λαϊκή κυριαρχία, σαν προϋπόθεση για την κοινωνική απελευθέρωση.

Συμπέρασμα: Η ευρωδουλεία είναι η χειρότερη μορφή ραγιαδισμού

Η Ευρωδουλεία δεν είναι απλά μία ιδεολογία. Η Ευρωδουλεία είναι η χειρότερη μορφή ραγιαδισμού αφού οδηγεί στην πλήρη απώλεια κάθε οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας και φυσικά και κάθε πολιτικής κυριαρχίας. Η Ελλάδα αν παραμείνει στην ΕΕ και το Ευρώ και γενικά στην ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης θα είναι κάτω από μια νέα Κατοχή, οικονομική και πολιτική, πολύ χειρότερη από την Τουρκοκρατία, στην οποία η πολιτική και οικονομική αυτοδιοίκηση των Ρωμιών ήταν πολύ μεγαλύτερη από αυτή που έχει σήμερα η Ελλάδα. Γι' αυτό και είναι η χειρότερη μορφή ραγιαδισμού αν όχι προδοσία, να χαρακτηρίζεται και «πατριωτικό καθήκον» η παραμονή μας σε κατάσταση Ευρωδουλείας, δηλαδή εθελοδουλείας, πολύ χειρότερης από αυτή των ραγιάδων που είχαν πολύ σημαντικότερο βαθμό αυτοδιοίκησης από αυτόν που μας παραχωρεί η «δημοκρατική» Ευρώπη, μέσω των «θεσμών» της, που με το νέο Μνημόνιο θα έχει το δικαίωμα να παρακολουθεί και να επεμβαίνει αντίστοιχα σχετικά με κάθε πολιτική των ντόπιων υποτελών που θεωρεί ότι αντίκειται στα συμφέροντα.

Καιρός όμως είναι να σπάσουν όποιες ψευδαισθήσεις υπάρχουν στα λαϊκά στρώματα για το ποιοι είναι οι κανόνες του παιχνιδιού της ΕΕ. Μέσα στην ΕΕ οι πολιτικές λιτότητας, φτωχοποίησης και εξαθλίωσης του ελληνικού λαού είναι μονόδρομος. Οι συνθήκες διαβίωσης θα θυμίζουν σε λίγα χρόνια λατινική Αμερική με τις πολυεθνικές να επελαύνουν στο ελληνικό οικονομικό τοπίο. Η ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΕΞΟΔΟΣ από την ΕΕ και η ρήξη με τη Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση είναι το πρώτο βήμα απελευθέρωσης από τα δεσμά αυτά, ώστε να υπάρχει η δυνατότητα να οικοδομηθεί μία

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

οικονομία αυτοδύναμη που θα βασίζεται στους δικούς της πόρους. Μόνο έτσι θα καταφέρει να ορθοποδήσει ο λαός, βάζοντας δηλαδή ελέγχους πάνω στις αγορές σε αντίθεση με το πλήρες άνοιγμα που επιβάλλει η ΕΕ μέσω της Συνθήκης του Μάαστριχτ, Λισσαβώνας, Δουβλίνου κ.λπ. Όπως θα προσπαθήσω να δείξω με τα κείμενα στο επόμενο, τελευταίο Μέρος του βιβλίου αυτού, το Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης είναι σήμερα περισσότερο αναγκαίο παρά ποτέ, εφόσον με την σύμπραξη της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» μας είναι φανερό ότι η σημερινή καταστροφή σύντομα θα ολοκληρωθεί και θα καταδικάσει τον Ελληνικό λαό στη χειρότερη ισως δουλεία της μακράς Ιστορίας του.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

Η ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΜΕΤΩΠΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 11

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΡΙΑ ΛΑΪΚΗ ΗΤΤΑ*

Πού οφείλεται η βαριά ήττα;

Το άνετο πέρασμα των πιο καταστροφικών μέτρων στην Ιστορία αυτού του τόπου, τα οποία οδηγούν και στο μαζικό ξεπούλημα του ίδιου του κοινωνικού μας πλούτου, σημαίνει ότι τα λαϊκά στρώματα υπέστησαν την πιο βαριά ήττα τους στη μετεμφυλιακή Ελλάδα στα χέρια της κοινοβουλευτικής «Χούντας του Γιωργάκη».[312] Μια ήττα, που δεν συγκρίνεται καν με την ήττα που σήμανε η επικράτηση μιας άλλης Χούντας το 1967. Και δεν συγκρίνεται γιατί, αν δεν ανατραπεί, θα σηματοδοτήσει την επ' αόριστο καταδίκη των λαϊκών στρωμάτων σε οικονομική καταστροφή, όπου τη μόνη επιλογή που βασικά θα έχουν θα είναι: είτε να δουλεύουν με μισθούς και συνθήκες (σημερινής) Βουλγαρίας –αν όχι Κίνας– σε όσες δουλειές θα «προσφέρουν» οι Βόρειο-ευρωπαίοι «εταίροι» μας, είτε να μεταναστεύουν.

Για να διαπιστώσει κανείς το μέγεθος της ήττας δεν έχει παρά να δει την ευφορία των ξένων και ντόπιων οικονομικών ελίτ όταν, με την ανακοίνωση του αποτελέσματος της ψηφοφορίας των επαγγελματιών πολιτικάντηδων (και δωσίλογων!), τα χρηματιστήρια εδώ και στο εξωτερικό ξανάνθισαν.[313] Και είναι, βέβαια, δωσίλογοι οι επαγγελματίες πολιτικάντηδες (οι οποίοι πρέπει άμεσα να αντιμετωπίσουν τον κοινωνικό, και όχι μόνο πολιτικό, εξοστρακισμό από τον ελληνικό λαό) γιατί στήριξαν μια Χούντα που δεν είχε τη παραμικρή λαϊκή εντολή να πάρει τα καταστροφικά για τον λαό δομικά μέτρα που πήρε. Αντίθετα, στηρίχθηκε μόνο στην τρομο-

312. Ακλούθησε στη συνέχεια το Μνημόνιο των Σαμαρά-Βενιζέλου, για να ολοκληρωθεί τώρα η καταστροφή με το χειρότερο Μνημόνιο όλων, αυτό του ΣΥΡΙΖΑ!

313. Αναφέρεται στη ψήφιση του πρώτου Μνημονίου του 2011, αλλά ανάλογες σκηνές ξετυλίχθηκαν και μετά τη ψήφιση κάθε Μνημονίου!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κρατία των ΜΑΤ που οι «αντιστασιακοί» του ΠΑΣΟΚ διέταξαν να φερθούν σαν εσωτερικός στρατός κατοχής, χειρότερος και από την Χουντική αστυνομία της 7ετίας, κατά του αντιστεκόμενου λαού!

Πού οφείλεται όμως η βαρύτατη αυτή ήττα και πώς μπορεί να ανατραπεί; Εδώ θα πρέπει να διακρίνουμε μεταξύ των συνήθων μέσων πάλης και των νεοπαγών του «κινήματος» των αγανακτισμένων. Τα συνήθη μέσα πάλης, δηλαδή οι σπασμωδικές απεργίες και οι συνήθεις πορείες-λιτανείες, που οργανώνονταν κατά κανόνα από τις γραφειοκρατικές ηγεσίες των συνδικάτων (οι οποίες κατ' αρχή ανήκουν σε κόμματα εξαρτώμενα από τις πολιτικές και οικονομικές ελίτ), ήταν αναπόφευκτο να αποτύχουν, εφόσον ουσιαστικά στόχευαν στην ελεγχόμενη εκτόνωση της λαϊκής οργής. Αλλά και οι ανάλογες απεργίες και λιτανείες της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς είχαν επίσης την ίδια τύχη, όχι μόνο γιατί τις υιοθετούσε μόνο μια μειοψηφία των εργαζομένων και των πολιτών γενικότερα, αλλά και γιατί και η Αριστερά αυτή δεν είχε να προσφέρει συγκεκριμένους στόχους στο λαϊκό κίνημα για να αγωνιστεί κατά των πραγματικών αιτίων της κρίσης - απαιτώντας, κυρίως, την άμεση έξοδο από την ίδια την ΕΕ. Όμως, μόνο έτσι θα μπορούσαν τα λαϊκά στρώματα να επανακτήσουν δυνητικά κάποια οικονομική κυριαρχία, η οποία αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση για να παλέψουν κατά των ξένων και ντόπιων ελίτ. Αντίθετα, τμήμα μεν της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς μιλούσε μόνο για έξοδο από το Ευρώ, και «συνολική ρήξη με την ΕΕ» (που ανάγεται στα τρία τέρμινα), ενώ το μεγαλύτερο τμήμα της συνέδεε την έξοδο από την ΕΕ με τη «λαϊκή εξουσία» που –όπως έδειξε και το άνετο πέρασμα των καταστροφικών μέτρων– είναι αδύνατη στο προβλέψιμο μέλλον.

Το ίδιο όμως το πέρασμα των μέτρων έδειξε και τη κενότητα της ρητορικής της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που στήριξε το «κίνημα των αγανακτισμένων», το οποίο διακήρυσσε ότι θα παρεμπόδιζε τους Χουντικούς να περάσουν τα μέτρα τους. Σήμερα, όλοι μέμφονται τους «κουκουλοφόρους» (που πολλοί από αυτούς απλά φορούσαν κουκούλα για να προστατευθούν από τα δολοφονικά χημικά των Χουντικών πραιτοριανών) διότι δήθεν εμπόδισαν το ειρηνικό κίνημα στο Σύνταγμα να επιβάλλει τα γενικόλογα αιτήματά του («έξω η Τρόικα, έξω τα Μνημόνια» κ.λπ.), που δεν ήταν όμως παρά ευχολόγια εφόσον δεν πρόβλεπαν συγκεκριμένα αποτελεσματικά μέσα για την επίτευξη τους. Καμία άλλωστε χούντα δεν έπεσε στην Ιστορία με χορούς και τραγούδια στη πλατεία ή με ειρηνικές περικυκλώσεις των κέντρων εξουσίας (οι Μουμπάρακ και Μπεν Αλί έπεσαν, γιατί την έξωση τους ενέκρινε και η υπερεθνική ελίτ, ενώ ο Γιωργάκης εί-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ναι «ο άνθρωπος τους στην Αθήνα»!). Ούτε βέβαια καμία περιφερειακή χώρα ξεπέρασε την καπιταλιστική κρίση της εφαρμόζοντας τις «ασπιρίνες» των «ειδικών» της ρεφορμιστικής Αριστεράς, τους οποίους καλούσε δήθεν η Λαϊκή Συνέλευση στην παρωδία Άμεσης Δημοκρατίας που στήθηκε στο Σύνταγμα (αλλά στη πραγματικότητα καλούσαν οι «ανοικτές» επιτροπές που επάνδρωναν στελέχη της Αριστεράς αυτής). Δηλαδή, τα γιατροσόφια που αποπροσανατόλιζαν τα λαϊκά στρώματα με ανώδυνες (για τις ελίτ) ανοητολογίες ότι η κρίση οφείλεται στο Χρέος (δηλαδή στο σύμπτωμά της) και ότι το μόνο που χρειάζεται είναι να παλέψουμε για τον Λογιστικό Έλεγχό του, ώστε να μάθουμε ποιο τμήμα του είναι παράνομο - λες και για το υπόλοιπο Χρέος, που θα το έβρισκε «νόμιμο», ρώτησε κανένας τα λαϊκά στρώματα!

(*Ελευθεροτυπία*, 2/7/2011)

Ελεγχόμενη (από τις ελίτ) ή λαϊκή χρεοκοπία;

Αναφέρθηκα παραπάνω στη βαριά ήττα που υπέστη το λαϊκό κίνημα με το άνετο πέρασμα από τις ντόπιες και ξένες ελίτ του καταστροφικού για τα λαϊκά στρώματα «μεσοπρόθεσμου» που επέβαλαν οι «εταίροι» μας στην ΕΕ. Και αυτό, παρά την απόπειρα «ωραιοποίησης» της ήττας από εκείνο μάλιστα το τμήμα της Αριστεράς που φέρει ιδιαίτερη ευθύνη για την ήττα αυτή, με τις ψευδαισθήσεις που καλλιεργούσε ότι με ειρηνική περικύκλωση της Βουλής κ.λπ. θα την απέτρεπε. Φυσικά, η Χούντα αυτή δεν διαθέτει πλέον την παραμικρή λαϊκή νομιμοποίηση και στηρίζεται αποκλειστικά στην ωμή φυσική βία, όπως έδειξε ο τρόπος με τον οποίο ματοκύλισε την Αθήνα τις 29 του Ιούνη (2011) για να τρομοκρατήσει τους «νοικοκυραίους» που πνέουν πια μένεα εναντίον της και τυχόν θα σκεφτόντουσαν να πάρουν μέρος στις εκδηλώσεις εναντίον της. Και η οργή όλων κατά της Χούντας συνεχώς εντείνεται, ιδιαίτερα όταν τις τελευταίες ημέρες αποκαλύφθηκε ότι θα μπορούσε κάλλιστα να «καθίσει στο σκαμνί» στο μέλλον για εσχάτη προδοσία (μαζί με τους επαγγελματίες πολιτικάντηδες που τη στηρίζουν), όχι μόνο για τη ριζική υπονόμευση κάθε εθνικής κυριαρχίας, εφόσον εσκεμμένα επέλεξε να είναι τυφλό όργανο της υπερεθνικής ελίτ (και τώρα και της εγκληματικής Σιωνιστικής ελίτ!), αλλά και για την εσκεμμένη καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων όταν αγνόησε τη πρόταση του υπό τον Πούτιν τμήματος της Ρώσικης ελίτ για δάνειο χωρίς τους ληστρικούς όρους

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

των «εταίρων» μας στην ΕΕ, πέρυσι τον Φεβρουάριο, μόνο και μόνο για να υπακούσει στα αφεντικά της σε Ουάσιγκτον και Βρυξέλλες![314]

Ο στόχος των καταστροφικών μέτρων που επιβάλλονται από τις ελίτ δεν είναι βέβαια «να σωθεί η πατρίδα από τη χρεοκοπία», όπως υποστηρίζει ο συστηματικά ψευδόμενος αρχηγός της κοινοβουλευτικής Χούντας, διότι, δήθεν χωρίς αυτά, το Κράτος δεν θα μπορούσε να πληρώνει ούτε μισθούς και συντάξεις και θα έκλεινε –υποτίθεται– περισσότερα από τώρα σχολεία και νοσοκομεία. Το ασύστολο ψεύδος της Χούντας προκύπτει από το γεγονός ότι τα δάνεια (με τα υπέρογκα επιτόκια που μας χρεώνουν γι' αυτά οι «εταίροι» μας) δίνονται με αποκλειστικό σκοπό να ξεπληρώσουμε προηγούμενα δάνεια στους ίδιους. Φυσικά, όπως προβλέπουν όλοι οι έγκυροι διεθνείς παρατηρητές, το Χρέος μας δεν είναι βιώσιμο, εφόσον ακόμη και αν εφαρμόζαμε όλα τα ληστρικά μέτρα που μας έχουν επιβάλλει, όπως έδειξε πολύ πρόσφατη εμπεριστατωμένη έρευνα της Citigroup,[315] το Χρέος θα είχε ανεβεί το 2014 στο 180% του ΑΕΠ.[316]

Γι' αυτό και ήδη άρχισαν να μιλούν σήμερα για «επιλεκτική» ή «ελεγχόμενη» (από τις ελίτ) χρεοκοπία μέσω της αναδιάρθρωσης του Χρέους (μείωση επιτοκίων, παράταση αποπληρωμής, στην ανάγκη και «κούρεμα» κ.λπ.), και παράλληλη πιθανή αποπληρωμή τμήματος του Χρέους με ευρωομόλογα. Όμως, οποιαδήποτε παρόμοια προσωρινή «λύση» και να δώσουν, όχι μόνο δεν πρόκειται να σταματήσει το ληστρικό ξεπούλημα του κοινωνικού πλούτου, αλλά και δεν θα ανακληθεί κανένα από τα Μνημόνια που ουσιαστικά καταδικάζουν τους εργαζόμενους σε Κινεζοποίηση, τα λαϊκά στρώματα σε μαζική φτωχοποίηση και τη χώρα συνολικά σε Λατινοαμερικανοποίηση. Με δεδομένη λοιπόν κάποιας μορφής ελεγχόμενη χρεοκοπία, το ερώτημα είναι πώς θα μπορούσαν τα λαϊκά στρώματα να επιβάλλουν στις ντόπιες και ξένες ελίτ μια χρεοκοπία ελεγχόμενη από αυτά (κάτι που οι ελίτ ονομάζουν «ανεξέλεγκτη» χρεοκοπία, αλλά θα ονόμαζα

314. Βλ. Κύρα Αδάμ, «Αθήνα - Μόσχα», & Θαν. Αυγερινού, «Η Ρωσία έδινε δάνειο, η Ελλάδα αδιαφόρησε», *Ελευθεροτυπία* (14/7/2011).

315. Martin Wolf, "Moment of truth for the eurozone," *Financial Times* (5/7/2011).

316. Φυσικά, το μέγεθος της εξαπάτησης του Ελληνικού λαού, όχι μόνο από το ΠΑΣΟΚ, ΝΔ κ.λπ. αλλά τώρα ακόμη και από την «Αριστερά» του ΣΥΡΙΖΑ έγινε φανερό όταν τώρα πια είναι γνωστό ότι, ακόμη και σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του ΔΝΤ, μετά το τρίτο «Αριστερό» μνημόνιο που ψήφισε όλο το βρώμικο πολιτικό κατεστημένο (εκτός ΚΚΕ, ΧΑ και της «Αριστερής Πλατφόρμας») το Χρέος θα ξεπεράσει τους προσεχείς μήνες το 200% του ΑΕΠ!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

«λαϊκή χρεοκοπία»), ώστε να αποφευχθεί η σημερινή καταστροφή που τους επιβάλλουν οι ελίτ, για χάρη των δικών τους ιδιοτελών συμφερόντων;

Αρχικά, όμως, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πώς βλέπουμε την «λαϊκή χρεοκοπία». Το κρίσιμο πλεονέκτημα μιας παρόμοιας χρεοκοπίας, έναντι αυτής που μας επιβάλλεται σήμερα από τις ελίτ με την αποφασιστική βοήθεια των «ανθρώπων τους στην Αθήνα», είναι ότι θα οδηγούσε στην άμεση απόσυρση όλων των ληστρικών μέτρων που μας επέβαλαν οι ελίτ από την Άνοιξη του 2010 και μετά, καθώς και στην ακύρωση του ξεπουλήματος του κοινωνικού πλούτου που έκτισαν προηγούμενες γενιές εργαζόμενων και κάλυπτε επίσης βασικές ανάγκες (νερό, ηλεκτρικό, λιμάνια, παραλίες, τρένα, κ.λπ.) για τη κάλυψη των οποίων τα λαϊκά στρώματα θα εξαναγκαστούν στο μέλλον να πληρώνουν πολλαπλάσια ποσά (όπως συνέβη στη Βρετανία κ.α. μετά τις ιδιωτικοποιήσεις). Το δημόσιο θα μπορούσε να συνεχίσει να πληρώνει τους ίδιους μισθούς και συντάξεις όπως πριν τα Μνημόνια (παρόλο που μία ορθολογικότερη αναδιοργάνωση του δημόσιου τομέα –χωρίς καμία απόλυση– θα ήταν αναγκαία) και η Παιδεία και Υγεία, μετά από παρόμοια αναδιοργάνωση, θα μπορούσαν να καλύπτουν πραγματικά τις ανάγκες όλων των πολιτών.

Αναγκαία προϋπόθεση για όλα αυτά είναι η άμεση μονομερής έξοδός μας από την ΕΕ και συνακόλουθα την ΟΝΕ[317] (κάτι που δεν συζητά σήμερα κανένα κοινοβουλευτικό κόμμα εκτός από το ΚΚΕ, που το ανάγει όμως στην δημιουργία επαναστατικών συνθηκών, οι οποίες σήμερα είναι ανύπαρκτες), η οποία αποτελεί την αναγκαία συνθήκη για την ανάκτηση της απαραίτητης οικονομικής κυριαρχίας, αλλά και για την αποδέσμευση της χώρας από τις «4 ελευθερίες» της συνθήκης του Μάαστριχτ που κάνουν αδύνατη την εφαρμογή αποτελεσματικών κοινωνικών ελέγχων στις αγορές κεφαλαίου, εργασίας, αγαθών και υπηρεσιών. Παράλληλα, θα έπρεπε να κηρυχθεί προσωρινή στάση πληρωμών (που δεν σημαίνει, βέβαια, στάση πληρωμών μισθών και συντάξεων, όπως ξεδιάντροπα ψεύδεται η Χούντα και παπαγαλίζουν ακόμη και «Μαρξιστές» οικονομολόγοι που αδίστακτα μετέχουν στη καταστροφολογία)[318] αλλά, απλά, τη στάση

317. Βλ. για λεπτομερή ανάλυση των απαιτούμενων μέτρων Τ. Φωτόπουλος, *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ* (Γόρδιος, 2010), κεφ. 10.

318. Απο τους Μηλιούς, Σταθάκηδες και Τσακαλώτους μέχρι τους Βεργόπουλους και Δουζίνες που έσπευσαν να πλαισιώσουν τώρα τον Μνημονιακό ΣΥΡΙΖΑ - κάτι που ακόμη ούτε και ο ...Βαρουφάκης δεν τόλμησε!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

πληρωμής των ληστρικών τοκοχρεολυσίων μέχρι να συμφωνηθούν οι όροι της λαϊκής χρεοκοπίας.

Η λαϊκή χρεοκοπία θα έπρεπε να συνοδευθεί από:

- Προσωρινή ολοκληρωτική απαγόρευση της εξόδου κεφαλαίου από τη χώρα, μέχρις ότου συντελεστεί η μετάβαση από το ευρώ στο νέο νόμισμα.
- Επανεισαγωγή της δραχμής που θα συνοδευόταν από μια λογική υποτίμηση π.χ. της τάξης του 30%, με παράλληλη επιχορήγηση των ειδών πρώτης ανάγκης (για να μην κτυπηθούν τα λαϊκά στρώματα), χρηματοδοτούμενη από τα έσοδα που θα προέκυπταν από ένα βαρύ επιπρόσθετο φόρο στα εισαγόμενα είδη πολυτελείας. Η αξία των καταθέσεων σε ευρώ θα μετατρεπόταν αυτόματα σε δραχμές, με βάση μια προοδευτική κλίμακα που θα προστάτευε την αγοραστική αξία τους ανάλογα με το γενικότερο εισόδημα των καταθετών.[319]
- Ταυτόχρονη με την έξοδο από ΟΝΕ/ΕΕ κοινωνικοποίηση όλων των Τραπεζών.

Αλλά θα χρειαστεί να επανέλθω για τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσε να επιβληθεί στις ελίτ ένα πρόγραμμα σαν το παραπάνω, μέσα από ένα κύμα «άγριων απεργιών», σαν αυτό που είχε συγκλονίσει τη Δυτική Ευρώπη στις αρχές της δεκαετίας του 1970 και είχε γονατίσει πανίσχυρες ελίτ όπως η Βρετανική, που θα κορυφωνόταν σε γενική απεργία διαρκείας.

(*Ελευθεροτυπία*, 16/7/2011)

Πώς το Χρέος έγινε δήθεν «διαχειρίσιμο» το 2011

Έγραψα παραπάνω για το δίλημμα μεταξύ μιας ελεγχόμενης από τις ελίτ χρεοκοπίας και μιας εναλλακτικής «λαϊκής χρεοκοπίας» που θα οδηγούσε «στην άμεση απόσυρση όλων των ληστρικών μέτρων που μας επέβαλαν οι ελίτ από την άνοιξη του 2010 και μετά, καθώς και στην ακύρωση

319. Παρόλα αυτά, άσχετοι σαν τον Μανώλη Γλέζο, που ντρόπιασε την προσωπική ιστορία του με την άθλια στάση υπέρ της ΕΕ που υιοθέτησε, παπαγαλίζουν την καθόλου άσχετη εξαπάτηση «αριστερών» Ευρώδουλων οικονομολόγων ότι η έξοδος από την ΕΕ θα σημάνει υπερπληθωρισμό - κάτι που ούτε πολλοί γνωστοί ορθόδοξοι οικονομολόγοι (που προφανώς δεν μασάνε από την ΕΕ - Ρούμπινι κ.ά.) δεν αντελήφθησαν!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

του ξεπουλήματος του κοινωνικού πλούτου». Στις δυο εβδομάδες που πέρασαν από τότε, οι ξένες και ντόπιες ελίτ, σε αγαστή σύμπνοια και με παν-ηγυρισμούς από την αδίστακτη Χούντα των δωσίλογων, για την επ' αόριστο (στην ουσία) παράδοση της χώρας στους τοκογλύφους «εταίρους» μας στην ΕΕ, προχώρησε σε μια ελεγχόμενη χρεοκοπία, πολύ χειρότερη μάλιστα από αυτή που προβλεπόταν. Έτσι,

• Όσον αφορά στα επιτόκια, είχε υπολογιστεί από διεθνείς ειδικούς,[270] ότι ακόμη και μια σημαντική επιμήκυνση της αποπληρωμής, εάν δεν συνοδευόταν από επιτόκια εφάμιλλα αυτών που πληρώνουν οι χώρες του Βορρά (3,5%), το Χρέος δεν θα γινόταν βιώσιμο. Όμως, η συμφωνία των Βρυξελλών προβλέπει παρόμοια επιτόκια μόνο για τα δάνεια από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Διάσωσης (EFSF), ενώ για τα νέα «επιμηκυμένα» (ή ακόμη και «κουρεμένα») ομόλογα, με τα οποία θα ανταλλάσσουν οι ιδιωτικοί ομολογιούχοι τα παλιά ομόλογα τους, θα πληρώνουμε όχι μόνο ληστρικά επιτόκια (4,5% μέχρι 6,4%) αλλά και εγγυημένα με μηδέν πιστωτικό κίνδυνο!

• Όσον αφορά στο «κούρεμα», οι διεθνείς ειδικοί τόνιζαν ότι μόνο ένα δραστικό κούρεμα της τάξης του 50%-70% του συνολικού Χρέους θα μπορούσε να το κάνει βιώσιμο. Όμως, οι ληστές «εταίροι» μας στην ΕΕ μεγαλόψυχα μας ενέκριναν κούρεμα 21% !

Παρόλα αυτά, ο συστηματικά και ασύστολα ψευδόμενος Ηγετίσκος της Χούντας δεν δίστασε να δηλώσει ότι το Χρέος έγινε τώρα διαχειρίσιμο διότι, όπως πρόβλεψε ο εγκληματίας πολέμου Σαρκοζί, το Χρέος σαν ποσοστό του ΑΕΠ θα μειωθεί κατά 24% ως συνέπεια της νέας ληστρικής συμφωνίας, εφόσον όμως ξεπουλούσαμε τον κοινωνικό μας πλούτο αντί πινακίου φακής - διαδικασία που θα επιτηρούν οι γκαουλαϊτερ της ΕΕ σε κάθε Υπουργείο, μέχρι τουλάχιστον το 2050! Όπως όμως σημειώνει άλλη έγκυρη (ορθόδοξη) οικονομολόγος:

> «αυτό ακούγεται εντυπωσιακό μέχρι να συνειδητοποιήσει κανείς ότι μόνο στους τελευταίους 12 μήνες το ΔΝΤ αναθεώρησε προς τα πάνω τις προβλέψεις του για το 2012 κατά 23 ποσοστιαίες μονάδες. Τον Ιούλιο του 2010 πρόβλεπε ότι το Ελληνικό Χρέος θα ήταν 149% του ΑΕΠ το 2012. Στην τελευταία του όμως έκθεση που δημοσίευσε μόλις πριν λίγες εβδομάδες, το ποσοστό αυτό ανέβηκε στο 172%»![320]

320. St. Flanders, Economics editor, "One step back from the abyss," *BBC News* (22/7/2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Όλα αυτά με βάση αισιόδοξες εκτιμήσεις για τη πιθανή οικονομική «ανάπτυξη» - τη νέα καραμέλα των συστημικών κοντυλοφόρων μας. Με άλλα λόγια, ακόμη και αν εφαρμόζαμε πιστά όλα τα ληστρικά μέτρα που μας επιβάλλουν οι «εταίροι» μας στην ΕΕ και ξεπουλούσαμε τον κοινωνικό μας πλούτο στις πολυεθνικές πετυχαίνοντας τη μείωση που ανέφερε ο Σαρκοζί, το Χρέος μας θα επανερχόταν στο 148% του ΑΕΠ. Μέγεθος, που κανένας διεθνής ειδικός δεν το βλέπει ως βιώσιμο!

Συμπερασματικά, οι αποφάσεις της ΕΕ δεν αφορούν απλά κάποια νέα «αυστηρά μέτρα λιτότητας» που επιβάλλουν οι ξένες και ντόπιες ελίτ, όπως ευφημιστικά παρουσιάζονται οι αποφάσεις τους από τα κανάλια, αλλά και τη ρεφορμιστική Αριστερά που μιλά αποπροσανατολιστικά για «λύση» μέσα στην ΕΕ! Αφορούν την πιο αντιδραστική κοινωνική «αντεπανάσταση» που επιβάλλεται στα λαϊκά στρώματα στο πλαίσιο της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης (την δήθεν «συνωμοσία» των ρεφορμιστών ανοήτων τύπου Ναόμι Κλάιν και των «ελευθεριακών» θαυμαστών της), η οποία ανατρέπει πλήρως το είδος «επανάστασης» που αντιπροσώπευε η μεταπολεμική εθνικοποίηση των κοινών αγαθών, κάτω από την συνεχή πίεση των λαϊκών στρωμάτων. Η αντεπανάσταση αυτή των ξένων και ντόπιων ελίτ «από πάνω» δεν μπορεί πια να ανατραπεί παρά μόνο με επανάσταση «από κάτω». Για παράδειγμα, το ξεπούλημα των κοινών αγαθών όπως το ηλεκτρικό, το νερό, τα τρένα, τα λιμάνια, οι παραλίες κ.λπ., όταν ολοκληρωθεί, ΔΕΝ ανατρέπεται πια παρά μόνο με αναγκαστικές απαλλοτριώσεις χωρίς αποζημίωση. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο «επαναστατικώ δικαίω».

Η επανάσταση αυτή δεν μπορεί πλέον παρά να πάρει τη μορφή αγώνα για τη κατάκτηση της λαϊκής εξουσίας, ανάλογο σε έκταση με τον αγώνα του ιστορικού ΕΑΜ κατά της ξένης Κατοχής, αλλά βαθύτερο σε περιεχόμενο, εφόσον δεν θα πρόκειται μόνο για εθνικοαπελευθερωτικό αλλά, κυρίως, κοινωνικό αγώνα. Σήμερα, η εθνική απελευθέρωση, εξαιτίας της απόλυτης συνεργασίας ντόπιων και ξένων ελίτ, ή είναι και κοινωνική απελευθέρωση, ή είναι απάτη. Η συσπείρωση επομένως όλων των πραγματικά αντιστεκόμενων δυνάμεων με βασικούς στόχους την έξοδο από την ΕΕ, τη διαγραφή όλου του Χρέους και την αναγκαστική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση κάθε κοινού αγαθού που θα έχει στο μεταξύ ιδιωτικοποιηθεί, είναι επιτακτικό καθήκον για την αποτροπή μιας ιστορικής καταστροφής.

(*Ελευθεροτυπία*, 30/7/2011)

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Το πελώριο δίλημμα: Προτεκτοράτο μέσα στην ΕΕ ή αυτοδύναμη οικονομία;

Η εκστρατεία εξαπάτησης του ελληνικού λαού από τις ντόπιες και ξένες ελίτ αποκορυφώθηκε σε αντιστοιχία με την παράλληλη εκστρατεία για την πλήρη μετατροπή της χώρας σε καθαρό προτεκτοράτο της υπερεθνικής και Σιωνιστικής ελίτ γενικά, και της ΕΕ ειδικότερα. Η αφορμή δόθηκε από το «τελεσίγραφο» της Τρόικα για την εισαγωγή των «διαρθρωτικών» αλλαγών που δεν είναι παρά τα πιο άγρια νεοφιλελεύθερα μέτρα που έχουν εφαρμοστεί σε οποιαδήποτε χώρα μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Και είναι απλά αφορμή, γιατί στους διεθνείς οικονομικούς κύκλους του κατεστημένου θεωρείται πια θέμα λίγων μηνών η τυπική Ελληνική χρεοκοπία, οτιδήποτε μέτρα και να πάρουν οι ντόπιες δωσίλογες ελίτ. Όπως σημειώνει σχετικά έγκυρος διεθνής οικονομικός αναλυτής,[321] μόνο η έκδοση ευρώ-ομολόγων (που είναι απίθανη σε σύντομο χρονικό διάστημα) θα μπορούσε να αποτρέψει τη χρεοκοπία, αλλά όχι βέβαια και τη μετατροπή της χώρας σε μόνιμο προτεκτοράτο της ΕΕ, πιθανώς μέσα σε μια δημοσιονομική Ένωση.

Ακριβώς μάλιστα επειδή η χρεοκοπία είναι πια προ των πυλών, οι ελίτ βιάζονται να εξαγοράσουν κάθε δημόσιο αγαθό στις σημερινές τιμές ξεπουλήματος (λόγω κρίσης) και παράλληλα να επιβάλλουν τη «Κινεζοποίηση» των εργαζομένων που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για τη δημιουργία των «επενδυτικών ζωνών» που ετοιμάζουν οι ελίτ. Γι' αυτό ο απερίγραπτος υπ. Οικονομικών, με ύφος 10 συνταγματαρχών, ανακοίνωσε το ξήλωμα κάθε κοινωνικής κατάκτησης των τελευταίων 100 χρόνων: από τα εργατικά δικαιώματα μέχρι τη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων και από το υποτυπώδες κοινωνικό κράτος μέχρι το δικαίωμα σε μια σταθερή δουλειά με μισθό και σύνταξη σε ανεκτά επίπεδα (ήδη χαμηλότερα από τα Ευρωπαϊκά!). Δεν υπάρχει άλλωστε κανένας (μη πληρωμένος) διεθνής αναλυτής που να μην παραδέχεται ότι ακόμη και αν μας χάριζαν όλο το Χρέος αύριο, σε μερικά χρόνια θα είχαμε νέο Χρέος αντίστοιχων διαστάσεων εφόσον, όπως τονίζει και ο γνωστός καθηγητής Οικονομικών στο Χάρβαρντ Martin Feldstein,[322] (και υποστηρίζαμε από το 1975![323]), είναι

321. Hamish McRae, "Europeans have a right to feel cheated," *The Independent* (7/9/2011).
322. *Financial Times* video, "Should Greece leave the Euro?," (4/9/2011).
323. Βλ. άρθρα για την οικονομική εξάρτηση, «Εξαρτημένη ανάπτυξη και εκβιομηχά-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αδύνατο η Ελλάδα να επιβιώσει σε μια οικονομική ένωση όπως η ΕΕ με χώρες σαν τη Γερμανία, λόγω των πελώριων διαφορών στην μακροπρόθεσμη ανταγωνιστικότητα.

Αλλά ακόμη και για να βελτιωθεί η βραχυπρόθεσμη ανταγωνιστικότητα (που είναι, υποτίθεται ο στόχος των ληστρικών μέτρων) πρέπει να πέσουν οι μισθοί και οι τιμές κατά 20-30% υποστηρίζει ο Hans Werner Sinn, καθ. Οικονομικών στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου που θυμίζει τι έγινε στη Γερμανία του 1929-33 όταν οι τιμές έπεσαν 23% και οι μισθοί 30%: εμφύλιος πόλεμος![324] Γι' αυτό, άλλωστε, επειδή φαίνεται δεν αρκεί η πλύση εγκεφάλου από τα καθεστωτικά κανάλια και η εξαπάτηση των εργαζομένων από τα κομματοκρατούμενα συνδικάτα τους για να συγκρατήσει την οργή τους, η καταστολή θα γίνει πολύ πιο άγρια ώστε να συγκαλύψει την έλλειψη οιασδήποτε λαϊκής νομιμοποίησης της κοινοβουλευτικής Χούντας.

Μολονότι όμως, όπως έχω δείξει αλλού,[325] η ένταξή μας στην ΕΟΚ/ΕΕ και στην Ευρωζώνη ήταν καταστροφική και οδήγησε στη τωρινή κρίση, οι θρασύτατοι απατεώνες (που παριστάνουν τους «σοσιαλιστές») του κόμματος που καταδίκαζε την ένταξή μας στην ΕΟΚ επισείουν σήμερα την έξοδό μας από το Ευρώ σαν «μπαμπούλα»! Και αυτό, ενώ υπάρχει το παράδειγμα της Ισλανδίας που ο λαός της, αντιμετωπίζοντας το 2008 παρόμοια κρίση με τη δική μας, με το εθνικό εισόδημα να πέφτει 12% σε δυο χρόνια, κατάφερε, μέσα από μια μικρή επανάσταση, να ρίξει την αντίστοιχη δωσίλογη κυβέρνηση (ο αντίστοιχος «Γιωργάκης» είναι σήμερα στο σκαμνί!) και να επιβάλλει δημοψήφισμα (στο οποίο 93% αρνήθηκε να ξεπληρώσει το Χρέος με τοκογλυφικά επιτόκια - χαμηλότερα από αυτά που μας επιβάλλονται!) και, με σχεδόν αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, να εισάγει ένα νέο Σύνταγμα που μείωνε δραστικά τη δύναμη των αγορών. Σήμερα, ο δημόσιος τομέας και το εκτεταμένο κοινωνικό κράτος της Ισλανδίας παραμένουν άθικτα και το εθνικό εισόδημα έχει ρυθμό αύξησης 2,5%. Σε πρόσφατο μάλιστα δημοψήφισμα απέρριψε ακόμη και την πρόταση να ξεπληρώσει το Χρέος με 3% περίπου σε 30 χρόνια! Όλα αυτά τα επέτυχε η Ισλανδία γιατί δεν είναι μέλος ούτε της ΕΕ ούτε της ΟΝΕ και έτσι ήταν

νιση», *Οικονομικός Ταχυδρόμος* (10, 17 & 24/7/1975).
http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grvarious/grvar.htm

324. *Financial Times* video, ό.π.

325. Βλ. Τ. Φωτόπουλος, *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010), κεφ. 5-8.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ελεύθερη να επιβάλλει δραστικούς περιορισμούς στη κίνηση κεφαλαίου, να υποτιμήσει το νόμισμά της κ.λπ.[326]

Απλώς η Ισλανδία είχε ένα ελάχιστο βαθμό οικονομικής κυριαρχίας (που δεν έχουμε) ο οποίος της εξασφάλιζε σημαντικό βαθμό οικονομικής αυτοδυναμίας. Και αυτό είναι το πελώριο δίλημμα του Ελληνικού λαού σήμερα: ή θα ανακτήσει σημαντική οικονομική αυτοδυναμία με έξοδο όχι μόνο από την ΟΝΕ αλλά και την ΕΕ, ή θα εξανδραποδιστεί μέσα στην ΕΕ από τις ντόπιες και ξένες ελίτ.

(*Ελευθεροτυπία*, 10/9/2011)

Τα οφέλη των «εταίρων» μας από τα ληστρικά μέτρα

Οι ξένοι τοκογλύφοι που εκπροσωπεί η Τρόικα των γκαουλάιτερ, σε αγαστή σύμπνοια με τους κλεπτοκράτες που παριστάνουν τους «καπιταλιστές» στη χώρα μας, και με τυφλό όργανο την αδίστακτη Κοινοβουλευτική Χούντα που παριστάνει την «κυβέρνηση», εισάγουν, με καταιγιστικούς ρυθμούς, μέτρα που αλλάζουν ριζικά τον κοινωνικο-οικονομικό χάρτη της Χώρας προς όφελος των ξένων και ντόπιων ελίτ που δημιούργησαν την κρίση. Τα εξοντωτικά αυτά μέτρα σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων που θεσμοθετούνται χωρίς τη παραμικρή λαϊκή νομιμοποίηση, με τη βοήθεια των άβουλων δωσίλογων που παριστάνουν τους «βουλευτές», έχουν ένα και μοναδικό απώτερο στόχο: την ελαχιστοποίηση των ζημιών των ελίτ από την χρεοκοπία που σήμερα είναι θέμα χρόνου –παρά τα χονδροειδή ψέματα της Χουντικής «κυβέρνησης» ότι τα κτηνώδη μέτρα τους θα την αποτρέψουν– και την παράλληλη μεγιστοποίηση των ωφελημάτων τους από αυτή. Το πρόβλημα επομένως των ξένων και ντόπιων ελίτ είναι πώς θα αναβάλλουν την αναπόφευκτη πια χρεοκοπία (2/3 των ανεξάρτητων διεθνών οικονομολόγων και, φυσικά, οι αγορές αυτό πιστεύουν),[327] μέχρι να οργανώσουν μια απόλυτα ελεγχόμενη από αυτούς χρεοκοπία, που θα ελαχιστοποιούσε τις ζημιές τους και θα μεγιστοποιούσε τα οφέλη τους, σε βάρος πάντα των λαϊκών στρωμάτων.

326. Ben Chu, "The broken economy that got out of jail," *The Independent* (6/9/2011). Βλ. και Deena Stryker, "Iceland's On-going Revolution," Daily Kos (1/8/2011). http://www.dailykos.com/story/2011/08/01/1001662/-Icelands-On-going-Revolution

327. David Prosser, "Eurozone in no mood for Geitner's mercy mission", *Independent* (17/9/2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Οι πιθανές ζημιές τους προέρχονται βασικά από το αναπόφευκτο «κούρεμα» που το υπολογίζουν στο τουλάχιστον 50% της αξίας των τίτλων τους. Τα πιθανά οφέλη τους είναι τόσο βραχυπρόθεσμα όσο και μακροπρόθεσμα και είναι πολλαπλάσια των ζημιών. Βραχυπρόθεσμα, μας εξαναγκάζουν να ξεπουλήσουμε στις σημερινές εξευτελιστικές (λόγω της κρίσης) τιμές ολόκληρο τον κοινωνικό μας πλούτο, πράγμα που σημαίνει ότι μόνο από τα κέρδη, που θα αποκομίσουν αν μετάσχουν στη λεία αυτή, θα καλύψουν πολλές φορές τη χασούρα από το «κούρεμα». Μακροπρόθεσμα, παρά το κούρεμα, δεν θα πάψουμε να έχουμε ανάγκη νέων δανείων από τους ίδιους τοκογλύφους στο μέλλον, αν παραμείνουμε στην ΕΕ και ΟΝΕ - δομές που μας οδήγησαν στην αποδιάρθρωση της παραγωγικής δομής, η οποία είναι η απώτερη αιτία της σημερινής κρίσης.[328] Ακόμα χειρότερα εάν, μαζί με την ελεγχόμενη χρεωκοπία, φύγουμε ή μας διώξουν προσωρινά από την Ευρωζώνη, αλλά όχι και από την ΕΕ, η σήμερα συντελούμενη μετατροπή της Ελλάδος στο «Μεξικό της ΕΕ» θα παγιωθεί για χάρη των ξένων και ντόπιων ελίτ –παρά τα αντίθετα παραπλανητικά επιχειρήματα της ρεφορμιστικής «Αριστεράς»– εφόσον οι καταστροφικές συνθήκες Μάαστριχτ κ.λπ. θα εξακολουθούν να ισχύουν. Έτσι, η άκρατη ελαστικοποίηση της εργασίας, οι μαζικές απολύσεις, οι κουτσουρεμένοι μισθοί και συντάξεις, η καρτελοποίηση των τ. ελευθέρων επαγγελμάτων, και η τελική ιδιωτικοποίηση της Υγείας και Παιδείας (που τώρα «μπαίνει από την πίσω πόρτα»), θα γίνουν πια μόνιμες καταστάσεις, με βάση τις συνθήκες της ΕΕ που υπέγραψαν οι ελίτ μας πριν να μπούμε στην Ευρωζώνη!

Υπάρχει διέξοδος από αυτό το ζοφερό μέλλον; Ναι, αλλά καμία διέξοδος από την καταστροφική κρίση δεν είναι δυνατή χωρίς την επανάκτηση ενός ελάχιστου βαθμού οικονομικής κυριαρχίας. Αυτό όμως προϋποθέτει ότι πρέπει να αμφισβητήσουμε όλα αυτά που θεωρούμε δεδομένα και κατ' αρχήν την συμμετοχή μας στην ΕΕ και την ΟΝΕ που συνεπάγονται μηδαμινό έλεγχο στη νομισματική πολιτική μας (αφού δεν ελέγχουμε ούτε το νόμισμά μας), και οριακό έλεγχο στη δημοσιονομική. Όμως, καμιά άλλη χώρα στην Ιστορία δεν βγήκε από παρόμοια κρίση (που είναι ανύπαρκτη για τον θρασύτατο Γκεμπελίσκο που παριστάνει τον «Υπουργό» Οικονομικών!) χωρίς τον ελάχιστο αυτό βαθμό οικονομικής κυριαρχίας. Η έξοδος από την ΕΕ δεν σημαίνει ούτε τοπικισμό ούτε απομονωτισμό, όπως αποπροσανατολιστικά υποστηρίζει η εκφυλισμένη «Αριστερά», που τώρα

328. Βλ. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ*, (Γόρδιος, 2010) Μέρος Τρίτο.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

συμμετέχει και στα εγκλήματα της «διεθνούς κοινότητας», όπως στη Λιβύη. Σημαίνει την δυνατότητα οικοδόμησης μιας νέας διεθνούς κοινότητας αλληλεγγύης που θα θεμελιώνεται στις αυτοδύναμες (όχι αυτάρκεις) οικονομίες, οι οποίες θα αυτοδιευθύνονται ως οικονομικές δημοκρατίες, και όχι στις σημερινές οικονομίες της αγοράς, που έχουν οδηγήσει τον κόσμο σε μια πρωτόγνωρη παγκόσμια κρίση (οικολογική, κοινωνική αλλά και αξιών).

Με βάση τα παραπάνω, δεν είναι επομένως περίεργο ότι όταν τα κατεστημένα διεθνή και Ελληνικά μίντια κάνουν «συζητήσεις» για την Ελληνική κρίση το πάνελ αποτελείται κατά κανόνα μόνο από Πανεπιστημιακούς του νεο/σοσιαλφιλελεύθερου χώρου (συνήθως μάλιστα από ακαδημαϊκούς που παριστάνουν τους «αντικειμενικούς» αναλυτές ενώ βέβαια είναι γνωστοί τρόφιμοι ερευνητικών και άλλων κονδυλίων της ΕΕ[329]), ακριβώς για να συσκοτίζεται η προβληματική για την έξοδο από την ΕΕ/ΟΝΕ με καταστροφολογικές ανοησίες που ακόμη και διεθνώς αναγνωρισμένοι ορθόδοξοι οικονομολόγοι δεν υιοθετούν! Μπροστά βέβαια σε τέτοια μεροληψία, οι διάλογοι μεταξύ, από τη μια μεριά, νεο/σοσιαλφιλελευθέρων και, από την άλλη, μελών της Ευρώδουλης «Αριστεράς» και οπαδών του Λογιστικού Ελέγχου (οι οποίοι αναγκαστικά ασκούν ανώδυνη και επομένως εύκολα εξοστρακίσιμη κριτική στους πρώτους, εφόσον δεν αμφισβητούν καν την ΕΕ),[330] φαντάζουν επαναστατικοί!

329. Χαρακτηριστικό παράδειγμα μεροληψίας η άθλια εκπομπή της ΝΕΤ, «ΝΕΤ3», με πάνελ ακραιφνών νεο/σοσιαλφιλελεύθερων εγχώριων Πανεπιστημιακών που «έβλεπαν» τη καταστροφή του ...Νώε αν φεύγαμε ακόμη και από την Ευρωζώνη, τη στιγμή που τα εγκυρότερα ονόματα ορθόδοξων οικονομολόγων στον διεθνή χώρο υποστηρίζουν το αντίθετο, δηλαδή ότι η σημερινή καταστροφή δεν συγκρίνεται με τα προβλήματα που θα δημιουργούσε η έξοδος από την Ευρωζώνη. Δεν είναι βέβαια τυχαίο ότι τα μέλη του πάνελ ήταν ΟΛΟΙ τρόφιμοι προγραμμάτων της ΕΕ. Δηλαδή οι: Λουκάς Τσούκαλις, ειδικός σύμβουλος του Μπαρόζο, του Προέδρου της Κομισιόν, Νίκος Χριστοδουλάκης, Υφυπουργός Οικονομικών αρμόδιος για τον Προϋπολογισμό και τη διαχείριση του Δημόσιου Χρέους (1996-2000) και στη συνέχεια «Τσάρος της Οικονομίας» (Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, 2001-2004), Ναπολέων Μαραβέγιας κάτοχος της Ευρωπαϊκής έδρας Jean Monnet (1995) και τιμηθείς με παράσημο από τη Γαλλική δημοκρατία καθώς και γνωστός, από την αρθρογραφία του, υμνητής της ΕΕ, και ο Αρίστος Δοξιάδης, Διαχειριστής επιχειρηματικών συμμετοχών που «έχει εργαστεί σε προγράμματα της ΕΕ για την καταπολέμηση της φτώχειας, και ως σύμβουλος βιομηχανικής πολιτικής της ελληνικής κυβέρνησης!».

330. Βλ. για τυπικό παράδειγμα παρόμοιου διαλόγου αυτόν μεταξύ των Κ. Λαπαβίτσα (φανατικού υπέρμαχου του Λογιστικού Ελέγχου και μέλους του γνωστού δίκτυου

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Φυσικά και υπάρχουν τρόποι[331] να βγούμε από την κρίση, μέσα από την άμεση έξοδο όχι μόνο από την Ευρωζώνη (που από μόνη της θα ήταν πράγματι καταστροφική) αλλά και από την ίδια την ΕΕ, χωρίς να πάψουν να πληρώνονται μισθοί/συντάξεις (αντίθετα θα επανέλθουν στο προ της Χούντας επίπεδο), χωρίς να χάσουν οι μικροκαταθέτες την αγοραστική δύναμη των καταθέσεών τους στην Ελλάδα, χωρίς να γίνουν απολύσεις στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, χωρίς να καρτελοποιηθούν, δήθεν για να «ανοίξουν», τα κλειστά επαγγέλματα, με δωρεάν κοινωνικοποιημένη Υγεία και Παιδεία, αλλά και με τη δημιουργία των προϋποθέσεων για μια αυτοδύναμη οικονομία στο μέλλον, χωρίς Χρέη και τη Λατινοαμερικανοποίηση της χώρας.

Για όλα αυτά, όμως, απαιτείται εκτός από την άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ και την Ευρωζώνη (που οι δωσίλογοι παρουσιάζουν σαν «μπαμπούλα!), η ακύρωση των συνθηκών της Χούντας με την Τρόικα και η συνακόλουθη στάση πληρωμών και διαγραφή ολόκληρου του Χρέους (σήμερα δεν έχει πια νόημα η μερική διαγραφή και συνακόλουθη επαναδιαπραγμάτευση, εφόσον χωρίς την αναγκαστική απαλλοτρίωση άνευ αποζημιώσεως και την κοινωνικοποίηση κάθε δημόσιου αγαθού που αρπάζουν οι ληστρικές ελίτ μέσα από τις ιδιωτικοποιήσεις, δεν μπορεί να δημιουργηθεί οποιαδήποτε βάση αυτοδύναμης οικονομικής ανάπτυξης που θα μας απαλλάσσει οριστικά από τα Χρέη και την εξάρτηση). Παρεπόμενο των παραπάνω στόχων είναι οι αυστηροί κοινωνικοί έλεγχοι των αγορών κεφαλαίου, εργασίας και εμπορευμάτων (μέχρις ότου η κοινωνία αποφασίσει στο μέλλον τι μορφή θα πάρει η οικονομική οργάνωσή της π.χ. κρατικοσοσιαλιστική ή οικονομική δημοκρατία), η εθνικοποίηση του Τραπεζικού συστήματος, η ίδρυση ενός πραγματικού κοινωνικού κράτους για την ικανοποίηση των αναγκών Υγείας, Παιδείας και άλλων κοινωνικών αναγκών και, προπαντός, η δημιουργία ενός νέου παραγωγικού και καταναλωτικού προτύπου που θα στηρίζεται βασικά στους δικούς μας παραγωγικούς πόρους, οι οποίοι θα οργανώνονται γύρω από συλλογικά ελεγ-

της Αμερικανικής παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς», Znet, που φιγουράρει συχνά στο διεθνές όργανο της παγκοσμιοποιητικής Αριστερας, την *Γκάρντιαν*. Και Δ. Δημητρακόπουλου, συγγραφέα ορθόδοξων βιβλίων για την ΕΕ, την Κομισιόν κ.λπ. (*Guardian,* 20/9/2011), και μεταξύ του πρώτου και του Τ. Κολλίνζα, τ. μέλους του Συμβουλίου Οικονομικών Εμπειρογνωμόνων του Προέδρου της Κομισιόν και αναμεμιγμένου σε πολλά ερευνητικά προγράμματα της ΕΕ, Ανιχνεύσεις (ΕΡΤ3, 20/9/2011).

331. Βλ. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο,* κεφ. 10 &14, ό.π.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

χόμενες επιχειρήσεις (συνεταιρισμοί, νέου τύπου «δημοτικές επιχειρήσεις» ελεγχόμενες από τις συνελεύσεις πολιτών και εργαζομένων κ.λπ.).

Το κρίσιμο ερώτημα που παραμένει όμως είναι ποιο είναι το πολιτικό και κοινωνικό υποκείμενο που θα μπορούσε σήμερα να ξεκινήσει στην Ελλάδα ένα αγώνα με παρόμοιους στόχους και πώς μπορεί να τους πραγματοποιήσει.

Προγραμματικό Μέτωπο και Αυτοδυναμία για έξοδο από την κρίση

Η νέα συνθήκη για την δημοσιονομική ένωση που θα συμπληρώσει τη νομισματική, όχι μόνο θα αφαιρέσει κάθε ίχνος οικονομικής κυριαρχίας (και συνακόλουθα πολιτικής) αλλά και θα μονιμοποιήσει την (δήθεν πρόσκαιρη λόγω Χρέους) άγρια πτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων που επέβαλαν οι ντόπιες και ξένες ελίτ, καθώς και την μαζική ανεργία και συνακόλουθη Κινεζοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Συγχρόνως, το ίδιο το Χρέος, που αποτελεί απλώς τη συνέπεια και όχι την αιτία της κρίσης, χρησιμοποιείται και ως αφορμή για το μαζικό ξεπούλημα του κοινωνικού μας πλούτου. Κατά συνέπεια, όπως ανέφερα και σε προηγούμενο άρθρο,[332] αποκλείεται η μόνιμη έξοδος από την κρίση χωρίς όχι μόνο τη μονομερή έξοδο από την ΕΕ και το Ευρώ, αλλά και την αποδέσμευση από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς. Γεγονός που σημαίνει ότι είναι εντελώς αποπροσανατολιστικές οι θέσεις της «Αριστεράς» μας (ρεφορμιστικής, «πατριωτικής» κ.λπ.) να περιμένουμε την διάλυση της Ευρωζώνης, ή την πανευρωπαϊκή αλλαγή η οποία δήθεν θα οδηγούσε στην εγκατάλειψη του επάρατου νεοφιλελευθερισμού (που υποτίθεται είναι μια απλή ιδεοληψία και όχι μια βαθιά θεσμική αλλαγή που επέβαλε η παγκοσμιοποίηση!), ή, ακόμη χειρότερα, απλά να βγούμε από το Ευρώ και να μην πληρώσουμε όλο ή τμήμα του Χρέους, πιθανώς μετά από Λογιστικό Έλεγχο που θα το «κουρέψει» - όταν οι ίδιες οι ελίτ άρχισαν το κούρεμα!

Επομένως, για την οριστική έξοδο από την κρίση και την εξάρτηση απαιτείται μια στρατηγική που θα ξεκινούσε μια μακρόχρονη διαδικασία ριζικής αλλαγής του θεσμικού πλαισίου, στην οποία άμεσο πρώτο βήμα θα ήταν

332. Η «επανίδρυση» της ΕΕ και το Ελληνικό προτεκτοράτο, *Ελευθεροτυπία* (5/12/2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

η μονομερής έξοδος από την ΕΕ/ΟΝΕ και η μη αναγνώριση του Χρέους, των Μνημονίων κ.λπ., οι αυστηροί έλεγχοι στην κίνηση κεφαλαίων, η κοινωνικοποίηση Τραπεζών και των κλάδων παραγωγής κοινωνικών αγαθών (νερό, ηλεκτρικό κ.λπ.) και η ριζική αναδιανομή εισοδήματος και πλούτου για να καλυφθούν οι κοινωνικές ανάγκες όλων των πολιτών (υγεία, εκπαίδευση, ασφάλιση κ.ά.). Σε ένα δεύτερο στάδιο, θα έπρεπε να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για την οικονομική αυτοδυναμία (όχι αυτάρκεια), ώστε να ανοίξει ο δρόμος, σε συνεργασία με άλλες χώρες (αρχικά, πιθανώς, χώρες σε περίπου ίδιο επίπεδο ανάπτυξης) για την αποδέσμευση από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς και την δημιουργία ενός νέου διεθνισμού που θα βασίζεται στην αλληλεγγύη αντί για την ανταγωνιστικότητα.

Μόνον αφού θα είχαν ικανοποιηθεί αυτές οι προϋποθέσεις θα μπορούσε να τεθεί θέμα συστημικής αλλαγής που, ανάλογα με τον επικρατούντα τότε συσχετισμό των κοινωνικών δυνάμεων, θα μπορούσε να πάρει τη μορφή μιας κρατικοσοσιαλιστικής κοινωνίας, όπως θα προτιμούσαν οι κομουνιστογενείς δυνάμεις, ή μιας ελευθεριακής ή αμεσοδημοκρατικής κοινωνίας, όπως η Περιεκτική Δημοκρατία.[333] Με δεδομένο, επομένως, ότι δεν υπάρχουν σήμερα επαναστατικές συνθήκες, ο μαξιμαλιστικός ελευθεριακός στόχος για άμεση ανατροπή του «κράτους και του καπιταλισμού» (έτσι γενικά και αόριστα!), με μέσα που δεν αποκλείουν ακόμη και τις επιθέσεις «αναρχικών» κουκουλοφόρων κατά άλλων διαδηλωτών[334] είναι απόλυτα αποπροσανατολιστικός. Από την άλλη μεριά, ο αντίστοιχα μαξιμαλιστικός κομουνιστικός στόχος που συνδέει τη διαγραφή του Χρέους και την μονομερή έξοδο από την ΕΕ/Ευρωζώνη με την άμεση κατάκτηση της λαϊκής εξουσίας (όχι απλώς με την έννοια της πραγματοποίησης αλλαγών σαν τις προτεινόμενες για το Μέτωπο, αλλά με την έννοια μιας κρατικοσοσιαλιστικής κοινωνίας), είναι σαφώς εξωπραγματικός.

Το κρίσιμο επομένως ερώτημα σήμερα είναι πώς θα επιτευχθεί η ενό-

333. Βλ. Τ. Φωτόπουλος, *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010), κεφ. 14-15.

334. Όπως αντίστοιχα, στο δήθεν «εναλλακτικό» μέσο πληροφόρησης, το Athens Indymedia, ανώνυμοι «αναρχικοί», δρώντες σαν κουκουλοφόροι, με τη βοήθεια των φίλων τους στην ομάδα που το διαχειρίζεται, όχι μόνο λασπολογούν αλλά ακόμη απειλούν και τη σωματική ακεραιότητα αντισυστημικών ακτιβιστών και αναλυτών όπως ο υπογράφων, με την προφανή ανοχή των υψηλά ισταμένων προστατών τους, που παρέχουν και τον σέρβερ του Πολυτεχνείου που τους στεγάζει! βλ. http://www.inclusivedemocracy.org/pd/

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τητα των λαϊκών στρωμάτων που σήμερα παρασύρονται είτε από την Γκεμπελική προπαγάνδα περί «μονόδρομου» των ελίτ και των οργάνων της, είτε από την ψηφοθηρική προπαγάνδα των αντιμνημονιακών και της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που ανέφερα, είτε από τις ρητορείες για άμεση συστημική αλλαγή. Και αυτό την στιγμή που συντελείται μια ανεπανόρθωτη καταστροφή της χώρας, η οποία προορίζεται για Μεξικανικό θέρετρο των Βορειοευρωπαϊκών προνομιούχων κοινωνικών στρωμάτων. Η μόνη απάντηση κατά τη γνώμη μου, είναι ένα προγραμματικό Μέτωπο που θα συνενώσει τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού (η οποία αποτελείται από τα λαϊκά στρώματα που σήμερα γονατίζουν), γύρω από τους παραπάνω στόχους, και όχι γύρω από κάθε λογής Μέτωπα που προϋποθέτουν τη συνέχιση της ενσωμάτωσης της χώρας στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, η οποία, κατά το ΔΝΤ, πιθανώς ήδη οδηγείται σε Μεγάλη Ύφεση, όπως του '30 .

Ένα τέτοιο θεματικό παλλαϊκό Μέτωπο[335] θα μπορούσε να γονατίσει τις ντόπιες και ξένες ελίτ σε μικρό χρονικό διάστημα, μόνο και μόνο αν οργάνωνε και συντόνιζε τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού σε άμεση παύση πληρωμής όλων των χαρατσιών που επιβλήθηκαν για χάρη των Τραπεζιτών-δανειστών της ελίτ. Αντίθετα σήμερα, δεδομένου του αποσπασματικού χαρακτήρα της αντίστασης, ακόμη και το κτηνωδέστερο χαράτσι στην Ιστορία που συνοδεύεται με την απειλή διακοπής του ηλεκτρικού ρεύματος, ενός από τα κυριότερα μέσα κάλυψης βασικών αναγκών, ήδη πληρώνεται από τη πλειοψηφία του λαού, προς αγαλλίαση των Τραπεζιτών κ.λπ. που θα ανοίγουν και άλλες σαμπάνιες. Ακόμη, οι διάφορες κινήσεις για «άμεση δημοκρατία» (μέσα στην ΕΕ! - όταν αυτή σήμερα ουσιαστικά καταργεί και την αντιπροσωπευτική «δημοκρατία») ή για δραστηριότητες «από τα κάτω» σε σχέση με διάφορες μορφές αλληλεγγύης, αποτελούν, αντίστοιχα, είτε άλλον ένα αποπροσανατολισμό που τον ενθαρρύνουν και οι ελίτ (όπως έκαναν τα ΜΜΕ το καλοκαίρι σε σχέση με την «άμεση δημοκρατία» στο Σύνταγμα), είτε παυσίπονα.

Αντίθετα, μια μαζική αντίσταση που θα συντόνιζε το Μέτωπο θα μπορούσε να οδηγήσει και σε μαζικές («άγριες») απεργίες, επαναλαμβανόμενες γενικές απεργίες και, τελικά, σε γενική απεργία διαρκείας που θα επέβαλε την άμεση διεξαγωγή γενικών εκλογών. Οι εκλογές αυτές θα μπο-

335. Δίκτυο για την Περιεκτική Δημοκρατία, «Έκκληση για ένα νέο Εθνικό - Κοινωνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (13/11/2011).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρούσαν κάλλιστα να οδηγήσουν στη νίκη ενός Μετώπου όπως το προτεινόμενο που θα υλοποιούσε τα πρώτα βήματα της παραπάνω στρατηγικής. Στη συνέχεια, η Κυβέρνηση του Μετώπου θα μπορούσε να οδηγήσει σε νέες εκλογές για Συντακτική Συνέλευση, η οποία θα θεσμοθετούσε τις αλλαγές που απαιτούνται στο δεύτερο στάδιο για την οικοδόμηση των βάσεων μιας αυτοδύναμης οικονομίας, έξω από τη καταστροφική λογική της ανταγωνιστικότητας, ώστε να γίνουν δυνατές οι απαραίτητες για τη στρατηγική αυτή δομικές αλλαγές στο παραγωγικό και καταναλωτικό πρότυπο.

Τότε, θα άνοιγε ο δρόμος και για συστημική αλλαγή.

(*Ελευθεροτυπία*, 17/12/2011)

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Κεφάλαιο 12

ΤΙ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΩΡΑ;*

Α. ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ - ΡΗΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ - ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑ

Αίτια και προτεινόμενες συστημικές λύσεις. Νεοφιλελεύθεροι κατά Κεϊνσιανών και η Αριστερά

Ενώ στην Ευρώπη ένα αντί-ΕΕ τσουνάμι έχει ξεσπάσει από την Βρετανία μέχρι την Ιταλία, η μόνη χώρα όπου το θέμα της ΕΕ δεν είναι καν στην δημόσια ατζέντα, είναι η Ελλάδα! Δηλαδή, η χώρα στην οποία έχει επιβληθεί μια ολοκληρωτική καταστροφή στα λαϊκά στρώματα από την υπερεθνική ελίτ, ώστε να αναγκαστούν να προσφέρουν το μόχθο τους αλλά και τον κοινωνικό πλούτο της χώρας σε τιμές ευκαιρίας. Ήδη φθάσαμε στον έσχατο ευτελισμό να ξεπουλάμε νησιά μας στον γνωστό πειρατο-«επενδυτή» Εμίρη του Κατάρ! Όμως αυτό ακριβώς είναι το περιεχόμενο της «ανάπτυξης μέσω των επενδύσεων» που υπόσχονται οι ελίτ, αλλά υιοθετεί και ο ΣΥΡΙΖΑ, παρά την επιχειρούμενη εξαπάτηση ότι θα αποκλείσει τους πειρατές όταν θα είναι στην εξουσία. Και είναι εξαπάτηση, όταν ακόμη και η πελώρια «κομουνιστική» Κίνα δεν μπόρεσε να τους αποκλείσει όταν προσεχώρησε στο ΔΝΤ, πληρώνοντας την «ανάπτυξη» που της έφεραν οι πολυεθνικές με την ολοκληρωτική καταστροφή του περιβάλλοντος και την αγριότερη δυνατή εκμετάλλευση της εργασίας. Ο λαός στα Ιόνια θα επιτρέψει να τον εξευτελίσουν ξεπουλώντας τα νησιά του για τις παλλακίδες του Εμίρη;

Η εξαπάτηση της κοινής γνώμης δεν γίνεται επομένως μόνο από συστημικά κανάλια και αναλυτές, αλλά και από κόμματα και αναλυτές της «Αριστεράς». Όλοι αυτοί συμμερίζονται την ευθύνη για τη σημερινή κα-

---

* Το κείμενο αυτό αποτελείται από τρία άρθρα που δημοσιεύθηκαν στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* της 22/12/2013, 29/12/2013 και 5/1/2014.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ταστροφή που μας οδήγησε πίσω στη δεκαετία του '50, στα παιδικά μας χρόνια, όταν ζεσταινόμαστε με μαγκάλια και όποιον πάρει ο Χάρος.

Το κρίσιμο επομένως ερώτημα στα χείλη όλων, είναι: τι κάνουμε τώρα; Θα προσπαθήσω να δώσω απάντηση στο κρίσιμο αυτό ερώτημα, αντιπαραθέτοντας αρχικά τις κύριες απόψεις για την κρίση και τους τρόπους διεξόδου απο αυτή, με βάση τρία κριτήρια: αίτια της κρίσης - προτεινόμενες λύσεις - αποτίμηση.

α) Νεοφιλελεύθεροι / σοσιαλφιλελεύθεροι (π.χ. Το Ποτάμι)

Αίτια: Η διαφθορά των προηγούμενων κυβερνήσεων και η ανικανότητά τους να εισαγάγουν τις απαιτούμενες «μεταρρυθμίσεις» (δηλαδή τις διαρθρωτικές αλλαγές που επιβάλλει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση).

Λύσεις: Άμεση εισαγωγή των «διαρθρωτικών» μεταρρυθμίσεων που επιβάλλει η ανταγωνιστικότητα. Δηλαδή: «ελαστικές» εργασιακές σχέσεις, «βουλγαροποίηση» μισθών, ουσιαστική διάλυση του κράτους πρόνοιας και συνακόλουθη μείωση φόρων για τους επενδυτές, μαζικές ιδιωτικοποιήσεις κ.λπ. Οι «μεταρρυθμίσεις» αυτές θα φέρουν «ανάπτυξη» αυτού του είδους, στο βαθμό που αρκετές πολυεθνικές θα προσελκυστούν να επενδύσουν στην Ελλάδα.

Αποτίμηση: Αν δεχτούμε ότι η παραμονή μας στην ΕΕ και η σύνδεσή μας με τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι θέλημα Θεού, ή «πατριωτικό καθήκον» (κατά τον νέο Πρόεδρο Δημοκρατίας, τον Στ. Θεοδωράκη, τον Γιωργάκη! κ.λπ.), τότε η παραπάνω ανάλυση δεν είναι αβάσιμη. Όμως, η «λύση» αυτή θα μονιμοποιήσει τη σημερινή λαϊκή καταστροφή, γεγονός που επιβάλλει την άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ.

β) Νεο / Κεϊνσιανοί / «Μαρξο» / Κεϊνσιανοί (π.χ. ΣΥΡΙΖΑ και «διανοητές»)

Αίτια: Ανεξάρτητα από τα ποιά είναι ακριβώς τα αίτια, όπου υπάρχουν διαφορές μεταξύ τους, όλοι τους συμφωνούν ότι η κρίση επιδεινώθηκε ραγδαία, ως αποτέλεσμα των πολιτικών λιτότητας που εφαρμόζει η ΕΕ, τις οποίες χαρακτηρίζουν «μυωπικές» (ή, εναλλακτικά, ως ηγεμονικές πολιτικές της Γερμανίας).

Λύσεις: Ανατροπή της ύφεσης με πολιτικές Ρούζβελτ κ.λπ., «ξεχνώντας» ότι σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία παρόμοιες πολιτικές είναι ανέφικτες! Ακόμη και ο Ομπάμα, που θαύμαζε ο Τσίπρας, σήμερα εφαρμόζει «αυτόματες» πολιτικές λιτότητας, ενώ ο «σοσιαλιστής» Ολάντ, αντιμετωπίζοντας «φυγή κεφαλαίου», ήδη άρχισε στροφή 180 μοιρών. Συγκεκριμένα

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

για την Ελλάδα, οι Κεϊνσιανοί αυτοί συνιστούν ιδιωτικές παραγωγικές επενδύσεις για να καλυφθεί το έλλειμμα της ανταγωνιστικότητας και να επιτευχθεί η «παραγωγική ανασυγκρότηση».

Αποτίμηση: Το αναπάντητο ερώτημα είναι από πού θα προέλθουν τα σχετικά κεφάλαια για παρόμοιες επενδύσεις, ιδιαίτερα όταν οι περισσότεροι από αυτούς δεν αμφισβητούν ούτε το Ευρώ, ενώ κανένας δεν αμφισβητεί την ΕΕ! Μήπως από «μη πειρατές» επενδυτές; Προφανώς οι ιδιώτες επενδυτές ενδιαφέρονται μόνο για το δικό τους κέρδος και και όχι βέβαια για τη παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας! Η μήπως από την ΕΚΤ, με βάση κάποια παραλλαγή του αμερικανικού ομοσπονδιακού συστήματος; Όμως, η Ευρώπη έχει μικρή οικονομική και ελάχιστη πολιτιστική ομοιογένεια για να εφαρμόσει παρόμοιο σύστημα, που θα σήμαινε ότι ακόμη και χώρες σαν τη Γαλλία και την Ιταλία θα έχαναν σχεδόν κάθε εθνική και οικονομική κυριαρχία.

γ) Ευρωπαϊκή «Αριστερά»

Αίτια: Η έρευνα του Ιδρύματος του κόμματος της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke)Rosa Luxemburg για την οικονομική κρίση[336] είναι σαφές δείγμα της πλήρους αποτυχίας της Ευρωπαϊκής Αριστεράς ν' αντιληφθεί τις πραγματικές αιτίες της κρίσης, καταλήγοντας ουσιαστικά σε αποπροσανατολιστικές αναλύσεις, καθώς και ανάλογες προτάσεις για τη διέξοδο από αυτή.΄Ετσι, οι αιτίες αποδίδονται βασικά στα Μνημόνια και τις πολιτικες λιτότητας που οδηγούν σε οικονομική καταστροφή τις περιφερειακές χώρες που τις εφαρμόζουν και σε αδιέξοδο την ΕΕ. Όπως τονίζεται στην ΄Ερευνα, η πολιτική των περικοπών στους μισθούς και στα δημόσια έξοδα δεν έχει οδηγήσει καμία χώρα του κόσμου σε έξοδο από την κρίση.

Λύσεις: Χώρες σαν την Ελλάδα πρέπει να βγουν απο το Ευρώ σε μια διαδικασία «συντεταγμένης και συμπεφωνημένης έξοδου» με τους «εταίρους» μας που θα συνοδεύεται με παύση της αποπληρωμής του χρέους και νέες διαπραγματεύσεις για τη διευθέτηση του, καθώς και με τα απαραίτητα προσωρινά μέτρα ελέγχων στις κεφαλαιακές ροές και στην κίνηση των τραπεζικών καταθέσεων.

Αποτίμηση: Όχι μόνο δεν προτείνονται δραστικά εγχώρια οικονομικά μέτρα για την προστασία των λαϊκών εισοδημάτων από τον αναγκαστικό

336. Heiner Flassbeck and Costas Lapavitsas, *Left-Wing Strategies to Solve the Euro Crisis,* (Rosa Luxemburg Foundation : Berlin, May 2013).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

πληθωρισμό που θα φέρει η σημαντική αύξηση των τιμών των εισαγομένων προϊόντων, μετά την δραστική υποτίμηση της δραχμής για τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας, αλλά απλά, όπως προτείνει η αντιπρόεδρος της Γερμανικής Αριστεράς, οι χώρες του Νότου κάτω από Τρόικες θα έπρεπε να συνεργαστούν για μια κοινή στρατηγική. Πράγμα βεβαια που προεξοφλεί ότι και αυτές θα βγουν απο το Ευρώ! Το κυριότερο όμως είναι ότι όχι μόνο η παγκοσμιοποιητική αυτη «Αριστερά» δεν αμφιβητεί τη παγκοσμιοποίηση, αλλα ούτε καν την ΕΕ! Δηλαδη δεν αμφισβητεί τις «4 ελευθερίες» του Μάαστριχτ και ό,τι αυτές συνεπάγονται για τα λαικά στρώματα. Γι' αυτό άλλωστε και δεν μιλά καθόλου για οικονομική αυτοδυναμία.

δ) Μαρξιστική Αριστερά

Χαρακτηριστικό του καθαρά αποπροσανατολιστικού ρόλου που αντικειμενικά παίζει σήμερα ένα μεγάλο τμήμα της Μαρξιστικής Αριστεράς (συνήθως Τροτσκιστικών τάσεων, αλλά όχι μόνο!) είναι ότι μη έχοντας καμιά αντίληψη του νέου συστημικού φαινομένου που αποτελεί η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, και της αποκεντρωμένης άτυπης Υπερεθνικής Ελίτ που την διαχειρίζεται, καταφεύγει στα Μαρξιστικά κιτάπια του 19ου αιώνα για να καταλήξει ότι ο δρόμος για την αυτοχειραφέτηση των εργαζομένων και τον σοσιαλισμό περνά μέσα από την παγκοσμιοποίηση! Έτσι, επιστρέφουμε στην παρωχημένη ιδέα της «Προόδου» και στην υιοθέτηση αντιδραστικών στην ουσία τους θέσεων, όπως ότι η αποικιοκρατία έπαιζε προοδευτικό ρόλο, σαν «αναγκαίο» κακό στην ίδια πορεία για τη σοσιαλιστική κοινωνία! Περιττό να αναφέρω ότι παρόμοιες απόψεις (όπως και οι αντίστοιχες των Νέγκρι και Χαρντ[337]) αγκαλιάζονται από τα διεθνή ΜΜΕ που παίζουν σήμερα τον ρόλο των ιδεολογικών οργάνων της παγκοσμιοποίησης. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν πολλοί από τους ίδιους «αριστερούς» που αγκαλιάζουν την παγκοσμιοποίηση υιοθέτησαν χθες τη σφαγή του λαού της Λιβύης από την υπερεθνική ελίτ, και σήμερα της Συρίας, με το να υποστηρίζουν τους Νατοϊκούς «επαναστάτες» που, αφού αρχίσουν τις σφαγές, στη συνέχεια καλούν το ΝΑΤΟ για να τις ολοκληρώσει!

Γιατί όχι στην παγκοσμιοποίηση;

Είναι λοπόν φανερό ότι η Αριστερά αυτή αγνοεί ως ανύπαρκτη τη ση-

337. Michael Hardt and Antonio Negri's *Empire* (Harvard University Press, 2000).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μερινή Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) που ανέτειλε με την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση –η οποία δεν είναι βεβαια ούτε δόγμα ούτε ιδεολόγημα– και τη παράλληλη πτώση του «υπαρκτού» που είχαν κοσμοϊστορικές συνέπειες στο οικονομικό, αλλα και στο πολιτικο, κοινωνικό και πολιτιστικό επίπεδο. Και αυτό, διότι η ΝΔΤ σημαίνει το ουσιαστικό τέλος των κρατών-εθνών και της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας· πράγμα που θα μπορούσε να ήταν θετικό βήμα εάν σήμαινε την δημιουργία ενός πραγματικού διεθνισμού που θα βασιζόταν στις αρχές της αλληλεγγύης και της αμοιβαίας βοήθειας. Όμως, στη πραγματικότητα ανέτειλε ένας ψευτοδιεθνισμός της πιο άγριας οικονομικής εκμετάλλευσης και ανισότητας και των συνεχών σφαγών που εξαπέλυσε η υπερεθνική ελίτ για να επιβάλλει την ΝΔΤ στη Γιουγκοσλαβία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη και σήμερα στη Συρία. Γεγονός που κρύβει συστηματικά η «Αριστερά» αυτή και οι «αμεσοδημοκράτες και αντιεξουσιαστές της συμφοράς» που παίρνουν δεδομένη τη βασική έκφραση της ΝΔΤ στο χώρο μας: την ΕΕ, την οποία παίρνουν όλοι δεδομένη, ακόμη και το Εναλλακτικό «Αριστερό» Μέτωπο (ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.λπ.) που βλέπει την έξοδο από αυτή σαν είδος παρεπόμενου, αντί να την βλέπει σαν αναγκαία προϋπόθεση για οποιοδήποτε άλλο ριζοσπαστικό μέτρο..

Έτσι κρύβουν ότι στη σημερινή παγκοσμιοποιημένη οικονομία των ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών ο βασικός παράγοντας που κρίνει την ίδια την οικονομική επιβίωση μιας χωράς είναι η ανταγωνιστικότητα. Και η ανταγωνιστικότητα μέσα στην ΕΕ μπορεί να βελτιωθεί είτε με τις επενδύσεις στη παραγωγή και τεχνολογία που αυξάνουν την παραγωγικότητα (π.χ. Γερμανία), είτε με την υποτίμηση τη νομίσματος (π.χ. Βρετανία) είτε, στις (περιφερειακές ιδιαίτερα) χώρες της Ευρωζώνης, με την εσωτερική υποτίμηση, δηλαδή την συρρίκνωση εισοδημάτων, κοινωνικών δαπανών κ.λπ. (πολιτικές λιτότητας). Διαστρεβλώνει επομένως την αλήθεια το συμπέρασμα της προαναφερθείσας έρευνας της Roza Luxemburg Foundation, ότι πουθενά οι πολιτικές λιτότητας δεν οδήγησαν σε ανάπτυξη, όταν τα σημερινά αναπτυξιακά «θαύματα», η Κίνα, η Ινδία κ.λπ. θεμελιώνονται ακριβώς σε εξαθλιωμένους μισθούς και σε ανύπαρκτα κοινωνικά κράτη· όπως σήμερα επιβάλλονται παντού. Και αυτό δεν το κάνουν οι Ευρωπαϊκές ελίτ από τον σαδισμό της Μέρκελ ή του Σόιμπλε. Το κάνουν γατί ξέρουν ότι, όταν το Κοινοτικό μερίδιο στις παγκόσμιες εξαγωγές έμενε στάσιμο μεταξύ 1979 και 1989, το Απωανατολικό εκτοξευόταν κατά 48% και ότι η επιδείνωση αυτή εντάθηκε μετά την ίδρυση της Ευρωζώνης, αφού το μερίδιο εξαγωγών της μειώθηκε κατά περίπου 16% μεταξύ 1995 και 2008, ενώ το Απωανατολικό αυξήθηκε κατά 86% την ίδια περίοδο. Αντίστοιχα, στη πε-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρίοδο μετά την ένταξη μας στην Ενιαία Αγορά της ΕΕ, η ανταγωνιστικότητα μας, μετρούμενη επίσης με βάση το μερίδιο στις παγκόσμιες εξαγωγές, μειώθηκε κατά το ένα τρίτο μεταξύ 1995 και 2008![338] Είναι λοιπόν φανερό ότι είτε είμαστε έξω από το Ευρώ, ή ακόμη και έξω απο την ΕΕ, όσο η χώρα είναι ενσωματωμένη στη παγκοσμιοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς τις ίδιες πολιτικες λιτότητας θα εφαρμόζει, εκτός εάν η Κινεζοποίηση μας προσελκύσει ανάλογους ληστοεπενδυτές.

Όλοι αυτοί δεν βλέπουν ότι η υπερεθνική ελίτ ασκεί τον άτυπο έλεγχό της μέσα από υπερεθνικούς θεσμούς, όπως η ΕΕ, ο ΠΟΕ, το ΝΑΤΟ κ.λπ., και ότι τα εθνικά κράτη που είναι ενσωματωμένα στην παγκοσμιοποίηση παίζουν απλά ρόλο εκτελεστικό των αποφάσεων των υπερεθνικών οργάνων (βλ. Ελλάδα). Ούτε βλέπουν, επομένως, ότι μόνο μέσα από την αποδέσμευση από την παγκοσμιοποίηση και τους θεσμούς της μπορεί ένας λαός να αυτοχειραφετηθεί σήμερα. Αντίθετα μιλούν για αγώνα μέσα στα όργανα αυτά που δήθεν θα ενώσει τους εργαζόμενους σε κοινό αγώνα κατά του κεφαλαίου. Και αυτό δεν αφορά βέβαια μόνο αυτούς που δεν τολμούν ούτε καν να θέσουν θέμα εξόδου από την ΕΕ, αλλά και αυτούς που άμεσα ή έμμεσα υποστηρίζουν την παγκοσμιοποίηση. Είτε το λένε φανερά, είτε το εννοούν όταν δεν βάζουν θέμα αποδέσμευσης από τους θεσμούς της.

Φυσικά, η αποδέσμευση από τους υπερεθνικούς θεσμούς δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά μέσον για μια φιλολαϊκή παραγωγική αναδιάρθρωση. Όμως, εάν δεχθούμε ότι το βασικό πρόβλημα σήμερα για τα λαϊκά στρώματα που αντιμετωπίζουν οικονομική καταστροφή είναι η αποδιάρθρωση της παραγωγικής δομής, και ότι μια φιλολαϊκή παραγωγική αναδιάρθρωση προϋποθέτει την οικονομική αυτοδυναμία, προφανώς, αυτή δεν είναι δυνατή ούτε μέσα στην ΕΕ, αλλά ούτε και μέσα στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, την οποία πολλοί «αριστεροί» την παίρνουν δεδομένη. Από αυτή τη μεριά τουλάχιστον το ΚΚΕ είναι συνεπές όταν επίσης βλέπει ότι παρόμοια αναδιάρθρωση προϋποθέτει την οικονομική αυτοδυναμία έξω από τους θεσμούς της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Το θέμα όμως που μπαίνει είναι εάν η αυτοδυναμία προϋποθέτει τη κατάκτηση της λαϊκής εξουσίας με την έννοια της αντικαπιταλιστικής επανάστασης (που

338. Όλα τα παραπάνω στοιχεία για τα μερίδια εξαγωγών, διεθνή και Ελληνικά βασίζονται σε στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας *(World Development Reports & World Development Indicators)* (διάφορα χρόνια), βλ. λεπτομέρειες στο *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ*, ό.π.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

με δεδομένη την έλλειψη των υποκειμενικών συνθηκών παραπέμπει στις καλένδες), ή εάν αρκεί η απεξάρτηση από την παγκοσμιοποίηση.

Αποτελεί, επομένως ασυνέπεια, αλλά και αποπροσανατολισμό να υποστηρίζεται από κάποιους «αριστερούς» ότι θα μπορούσε να υπάρξει μια «καλή» καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση που θα επέτρεπε παρόμοια ριζική αναδιάρθρωση, έστω και μέσα στους υπερεθνικούς θεσμούς που δημιούργησε η υπερεθνική ελίτ. Είναι, δηλαδή, φανερό ότι χρειάζεται ριζική αλλαγή του αναπτυξιακού προσανατολισμού: από την εξωστρέφεια και την ενσωμάτωση στην παγκοσμιοποίηση, που μας οδήγησαν στη σημερινή καταστροφή, στην οικονομική αυτοδυναμία.

Αυτοδυναμία όμως δεν σημαίνει, όπως υποστηρίζει η παλαιολιθική Μαρξιστική «Αριστερά» διαστρεβλώνοντας την έννοια, επιστροφή στην εθνική οικονομία και το εθνικό κράτος με τη σημερινή μορφή τους. Πραγματική εθνική οικονομία σημαίνει τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας από τα λαϊκά στρώματα που αποτελούν τη πλειοψηφία του λαού, και όχι από μια τάξη ή μια ελίτ. Ούτε σημαίνει βέβαια απομονωτισμό, αλλά ένα νέο πραγματικό διεθνισμό που μπορεί να κτιστεί μόνο έξω από την διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς. Αυτό επιβάλλει να αρχίσουμε από κάτω, δηλαδή, από την κάθε χώρα χωριστά και από ενώσεις χωρών που επιδιώκουν την αυτοδυναμία τους. Είναι, επομένως, αποπροσανατολιστικά παραμύθια σήμερα (αν δεν είναι εκ του πονηρού) τα περί κοινού ταξικού αγώνα (ακόμη και μέσα στην ΕΕ!) για τη σοσιαλιστική αλλαγή, όταν το εργατικό κίνημα, που έχει καταρρεύσει από καιρό στη Δύση, δεν είχε τη δύναμη ούτε μια μονοήμερη γενική πολιτική απεργία σε πανευρωπαϊκό επίπεδο να οργανώσει μπροστά στην πιο γενικευμένη ιστορικά επίθεση του κεφαλαίου.

Συμπερασματικά, η ίδρυση αυτοδύναμων οικονομιών αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση για να γίνει δυνατή η ανάπτυξη του αγώνα για μια νέα μορφή κοινωνίας. Ούτε μια σοσιαλιστική οικονομία, ούτε μια οικονομική δημοκρατία, είναι δυνατές σήμερα σε μια χώρα που δεν έχει αποκτήσει την οικονομική αυτοδυναμία της και την απεξάρτησή της από την διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς. Η απεξάρτηση επομένως από τη ΝΔΤ αποτελεί αναγκαία συνθήκη (όχι βέβαια και την επαρκή) για την Κοινωνική Απελευθέρωση.

Γιατί κατάργηση των «4 ελευθεριών»;

Ενώ το μαζικό ξεπούλημα εντείνεται, σήμερα με τα νησιά μας και τη

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

δημόσια περιουσία, αύριο με τις Τράπεζες, σε λίγο με τα όποια ενεργειακά αποθέματα βρεθούν, και ενώ η φτωχοποίηση της μεγάλης πλειοψηφίας συνεχίζεται, το κρίσιμο ερώτημα είναι: ποιος πρέπει να είναι ο στόχος μιας μακροπρόθεσμης στρατηγικής που όχι μόνο θα μας βγάλει από τη σημερινή καταστροφή αλλά και θα βάλει τις βάσεις για να μην ξαναφθάσουμε ποτέ στο ίδιο σημείο.

Είναι φανερό πια σε όλους, εκτός από αυτούς που έχουν επενδυμένα συμφέροντα για την παραμονή μας στην Ευρωζώνη (δηλαδή οι οικονομικές, πολιτικές και πολιτιστικές ελίτ, καθώς και τα αλληλοεξαρτώμενα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα), είτε ανήκουν στη Δεξιά είτε στην «Αριστερά», ότι η εξακολούθηση της παραμονής μας στο Ευρώ είναι καταστροφική. Και αυτό, γιατί σε χώρες μικρές και μη ανταγωνιστικές σε σχέση με τα μητροπολιτικά κέντρα, όπως η Ελλάδα και η Κύπρος, η έλλειψη νομίσματος ουσιαστικά τις στερεί από κάθε ίχνος οικονομικής και επομένως εθνικής κυριαρχίας. Και αυτό δεν είναι μόνο θέμα μνημονίου αφού η προβλεπόμενη μετεξέλιξη της Ευρωζώνης σε «Τραπεζική Ένωση» θα θεσμοποιήσει την έλλειψη οικονομικής κυριαρχίας, ιδιαίτερα για τις περιφερειακές χώρες που βρίσκονται σε σχέση εξάρτησης με τα μητροπολιτικά κέντρα.

Εκείνο όμως που δεν είναι φανερό σε όλους είναι ότι η δήθεν εναλλακτική λύση που προτείνεται για την έξοδο από την καταστροφή, η απλή έξοδος από την Ευρωζώνη, εάν δεν συνοδεύεται από παράλληλη μονομερή έξοδο από την ΕΕ (χωρίς τους δικολαβισμούς που χρησιμοποιεί η αριστερο-δεξιά για να συγκαλύψει την απροθυμία της εξόδου από την ΕΕ), θα είναι εξίσου καταστροφική με τη σημερινή κατάσταση. Και αυτό για δύο λόγους. Πρώτον, διότι η αιτία της καταστροφής δεν είναι απλά το Χρέος και τα Μνημόνια, όπως υποστηρίζουν οι απατεώνες της Δεξιάς και της «Αριστεράς», αφού αυτά είναι απλές συνέπειες της υπάρχουσας παραγωγικής και καταναλωτικής δομής της χώρας, και αν αύριο μας χάριζαν όλο το Χρέος σε λίγα χρόνια θα είχαμε πάλι παρόμοια κρίση! Δεύτερον, διότι για να έχουν οποιαδήποτε πρακτική σημασία τα μέτρα που θα ληφθούν εκτός Ευρωζώνης, απαραίτητη προϋπόθεση είναι η κατάργηση των «4 ελευθεριών» που επιβάλλει όχι απλά η Ευρωζώνη, αλλά η ίδια η ΕΕ. Δηλαδή, απαιτείται:

- η κατάργηση του ανοίγματος και της απελευθέρωσης της αγοράς κεφαλαίων και η καθιέρωση μονίμων κοινωνικών ελέγχων στη κίνηση κεφαλαίου, ώστε να μην κινδυνεύει κάθε στιγμή το νόμισμά μας από τους κερδοσκόπους ή ο κοινωνικός μας πλούτος από τους ληστο-επενδυτές που,

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

με υποτιμημένο εθνικό νόμισμα, θα μπορούν να τον αγοράζουν ακόμη φθηνότερα από τώρα,

- η κατάργηση του ανοίγματος και της απελευθέρωσης της αγοράς εργασίας, ώστε να καταργηθεί ο εργασιακός Μεσαίωνας που επέβαλαν τα Μνημόνια με στόχο την Κινεζοποίηση της εργασίας. Όμως αυστηροί κοινωνικοί έλεγχοι στην εργασία είναι αδύνατοι μέσα στην ΕΕ, παρά τους μύθους των υποστηρικτών της απλής εξόδου από το Ευρώ,
- η κατάργηση του ανοίγματος και της απελευθέρωσης των αγορών εμπορευμάτων, ώστε να μην πλημμυρίζουν οι αγορές μας με ξένα προϊόντα που οδήγησαν στη καταστροφική διαστρέβλωση της παραγωγικής και της καταναλωτικής δομής μας. Όμως, κοινωνικοί έλεγχοι για την προστασία της παραγωγής μας απαγορεύονται μέσα στην Ενιαία αγορά της ΕΕ,
- η κατάργηση του ανοίγματος και της απελευθέρωσης των αγορών υπηρεσιών, ώστε να μην καταλάβουν ξένες πολυεθνικές και τον μοναδικό παραγωγικό τομέα που μας απέμεινε: τον τομέα των υπηρεσιών.

Τότε, όμως, οι δήθεν διεθνιστές της «Αριστεράς» ερωτούν: θα γυρίσουμε σε μια Ευρώπη των εθνικών περιχαρακώσεων και ανταγωνισμών του παρελθόντος; Αλλά το ερώτημα αυτό είναι εντελώς απατηλό γιατί προϋποθέτει ότι υπάρχει εναλλακτική «καλή» παγκοσμιοποίηση από τη σημερινή νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, την οποία δήθεν επέβαλλαν κάποιοι κακοί πολιτικοί (Θάτσερ, Ρίγκαν, Μέρκελ κ.λπ.) και εξίσου κακοί Τραπεζίτες, με τη βοήθεια ενός Ευρώ δομημένου για να ευνοεί τους κακούς Γερμανούς. Εντούτοις, αυτό αποτελεί ένα καθαρό αποπροσανατολιστικό παραμύθι μιας «Αριστεράς» που εξαπατά και προσποιείται ότι δεν βλέπει ότι δεν είναι μόνο οι κακοί νεοφιλελεύθεροι που επέβαλαν δήθεν τις πολιτικές αυτές, αλλά και οι καλοί σοσιαλιστές τύπου Μιτεράν, Μπλερ, Ολάντ, για να μην εκπαραθυρωθούν από τις αγορές! Και αυτό, γιατί καμιά κυβέρνηση, στην εποχή της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, όπου μερικές εκατοντάδες πολυεθνικές ελέγχουν την παγκόσμια παραγωγή και το παγκόσμιο εμπόριο, δεν μπορεί να εφαρμόσει άλλες πολιτικές από τις νεοφιλελεύθερες, όσο οι αγορές είναι ανοικτές και απελευθερωμένες.

Το συμπέρασμα είναι ότι μόνο εάν η έξοδος από την ΕΕ συμπληρώνεται από μια στρατηγική οικονομικής αυτοδυναμίας έχει νόημα. Ο διεθνισμός του αύριο μόνο σε αυτοδύναμες οικονομίες μπορεί να θεμελιωθεί, δηλαδή σε οικονομίες που θα στηρίζονται πρωταρχικά στους δικούς τους πόρους, ανθρώπινους και φυσικούς, και στην ικανότητα αυτόνομου καθορισμού των στόχων και λήψης των συλλογικών αποφάσεων, σε μια διεθνοποιημένη οικονομία των λαών και όχι των αγορών.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Πώς οικονομική αυτοδυναμία;

Στα προηγούμενα άρθρα προσπάθησα να δείξω γιατί η ανακοπή της σημερινής καταστροφής των λαϊκών στρωμάτων είναι δυνατή μόνο μέσα από την οικονομική αυτοδυναμία. Και αυτό, γιατί οι εφαρμοζόμενες σήμερα πολιτικές που ουσιαστικά συνεπάγονται τη φτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων, την απαξίωση κάθε κοινωνικού αγαθού (Υγεία, εκπαίδευση) και το ξεπούλημα του κοινωνικού μας πλούτου δεν είναι απλά απόρροια της διαφθοράς και των «κακών» πολιτικών κάποιων διεφθαρμένων πολιτικάντηδων, ξένων και ντόπιων, που εφαρμόζουν κάποιο νεοφιλελεύθερο δόγμα με τακτικές «σοκ και δέους». Όλα αυτά είναι αποπροσανατολιστικά παραμύθια που στρέφουν τη λαϊκή οργή στο σαμάρι, αντί για το γαϊδούρι. Και το γαϊδούρι στη περίπτωσή μας είναι το σύστημα της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς (ή παγκοσμιοποίηση) που είναι μια μετεξέλιξη του συστήματος της καπιταλιστικής αγοράς στην εποχή των πολυεθνικών.

Ήταν, δηλαδή, η ανάδυση και μαζική εξάπλωση των πολυεθνικών στη μεταπολεμική περίοδο που επέβαλλε τη θεσμοποίηση του πλήρους ανοίγματος και της απελευθέρωσης των αγορών (τις 4 «ελευθερίες») που συνεπάγεται την εξωστρέφεια και τον αδυσώπητο αγώνα βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας. Και φυσικά δεν είναι μόνο οι πολυεθνικές που ωφελούνται στη διεθνοποιημένη οικονομία, αλλά και τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα που άμεσα ή έμμεσα έχουν ενσωματωμένη την οικονομική δραστηριότητά τους στην διεθνοποιημένη οικονομία.

Όμως, είναι δυνατή η αυτοδυναμία σήμερα, χωρίς παράλληλη αλλαγή του κοινωνικοοικονομικού συστήματος που προϋποθέτει βέβαια επαναστατικές συνθήκες, τις οποίες όμως δεν είδαμε πουθενά να αναπτύσσονται στη παγκοσμιοποίηση, παρά την πιο άγρια οικονομική συμπίεση των λαϊκών στρωμάτων όσο ποτέ; Κατά τη γνώμη μου, η αποδέσμευση από τη παγκοσμιοποιημένη αγορά είναι δυνατή μέσα από ένα παλλαϊκό Μέτωπο κοινωνικής και εθνικής απελευθέρωσης που θα επέβαλε τις εκλογές και θα κατέβαινε με ολοκληρωμένο πρόγραμμα βραχυπρόθεσμων και μεσοπρόθεσμων αλλαγών για μια αυτοδύναμη οικονομία.

Δεν θα συζητήσω εδώ τις βραχυπρόθεσμες απαιτούμενες αλλαγές που έχω συζητήσει παλαιότερα, αλλά μόνο τις μεσοπρόθεσμες αλλαγές για την οικοδόμηση των βάσεων μιας αυτοδύναμης οικονομίας. Δηλαδή, τις αλλαγές για να ξανακτιστεί η παραγωγική δομή της χώρας, που έχει καταστραφεί σχεδόν ολοκληρωτικά μετά την πλήρη ενσωμάτωσή της στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς (ιδιαίτερα στην ΕΟΚ/ΕΕ), και για να

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

διαμορφωθεί ένα συναφές καταναλωτικό πρότυπο, πέρα από αυτό που μας επέβαλλε η εξάρτηση μας από τη διεθνή αγορά Το νέο παραγωγικό πρότυπο θα πρέπει να στοχεύει στη κάλυψη των βασικών αναγκών όλων των πολιτών και όσων από τις μη βασικές ανάγκες επιλέγουν οι ίδιοι να καλύψουν, και το επιτρέπουν οι διαθέσιμοι παραγωγικοί πόροι.

Χρειάζεται, δηλαδή, στο στάδιο αυτό να δημιουργηθεί μια αυτοδύναμη (όχι αυτάρκης) οικονομία που θα στηρίζεται κατ' αρχήν στους εγχώριους παραγωγικούς πόρους για την κάλυψη των αναγκών μας, και μόνο κατ' εξαίρεση σε ξένους παραγωγικούς πόρους, τους οποίους μπορούμε να αποκτούμε μέσω των εξαγωγών των πλεονασμάτων μας, και ενός τουρισμού που θα σέβεται τον ελληνικό λαό και το περιβάλλον. Τα δυο βασικά οικονομικά προβλήματα που πρέπει να λυθούν για ένα παρόμοιο πρόγραμμα αυτοδυναμίας είναι αυτό της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής και του τρόπου κατανομής των οικονομικών πόρων. Όσον αφορά το πρώτο, θα μπορούσε να καθιερωθεί ένα μίγμα μορφών ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής (κρατική, δημοτική, συνεταιριστική, ατομική μικροϊδιοκτησία) και, επομένως, ένα αντίστοιχο μίγμα των μεθόδων κατανομής των οικονομικών πόρων όπου θα συνυπήρχε ο ενδεικτικός σχεδιασμός (που όσον αφορά τη κάλυψη των βασικών αναγκών θα έπρεπε να είναι υποχρεωτικός), η οικονομική δημοκρατία και η αγορά.

Στους κοινωνικοποιημένους κλάδους παραγωγής θα έπρεπε να υπαχθούν αυτοί που καλύπτουν βασικές ανάγκες σε τρόφιμα, τη κάλυψη των αναγκών Υγείας, Εκπαίδευσης, ηλεκτρικού κ.λπ. και φυσικά το Τραπεζικό σύστημα καθώς και οι «εθνικής εμβέλειας» κλάδοι ενέργειας, επικοινωνιών, μεταφορών κ.λπ. Η κατανομή των οικονομικών πόρων σε αυτούς τους κλάδους μπορεί να γίνεται μέσω ενός εθνικού μακρο-οικονομικού σχεδιασμού (ενδεικτικός, εκτός από τη κάλυψη βασικών αναγκών) που θα θεμελιώνεται όχι μόνο στις καταναλωτικές προτιμήσεις που εκφράζει η αγορά, αλλά και στις αποφάσεις των δημοτικών συνελεύσεων (δηλαδή, των συνελεύσεων των δημοτών ανά δήμο που συνομοσπονδιοποιούνται στο εθνικό επίπεδο), αλλά και των συνελεύσεων των ίδιων των εργαζομένων στους κλάδους αυτούς.

Οι υπόλοιποι κλάδοι θα μπορούσαν να οργανώνονται στη βάση είτε νέου τύπου δημοτικών επιχειρήσεων που θα ανήκουν στους δήμους και θα ελέγχονται από τις δημοτικές συνελεύσεις καθώς και τις συνελεύσεις των εργαζομένων σε αυτές, είτε νέου τύπου συνεταιρισμών που θα ανήκουν στα μέλη και θα ελέγχονται από τις συνελεύσεις τους είτε, τέλος, στην ατομική μικρο-ιδιοκτησία (μικρομάγαζα κάθε είδους, βασικά οικογενειακής

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μορφής, αυτό-απασχολούμενοι κ.λπ.). Το επίπεδο παραγωγής σε όλους αυτούς τους κλάδους θα προσδιορίζεται όχι μόνο με βάση τις καταναλωτικές ανάγκες αλλά και με βάση τον ενδεικτικό σχεδιασμό που θα έχει βασικούς στόχους την πλήρη απασχόληση, την αποτελεσματική χρησιμοποίηση των διαθέσιμων πόρων και την προστασία του περιβάλλοντος.

Η επιλογή μας, επομένως, σήμερα είναι μια: συνέχιση και μονιμοποίηση της σημερινής εξαθλίωσης ή το κτίσιμο μιας αυτοδύναμης οικονομίας.

Γιατί η άμεση έξοδος από την ΕΕ (όχι απλά το Ευρώ!) είναι μονόδρομος

Ενώ το ρεύμα κατά της Ευρωχούντας των Βρυξελλών θεριεύει σε ολόκληρη την Ευρώπη, με τη μεγάλη πλειοψηφία των λαών τη Ευρωζώνης, σύμφωνα με το τελευταίο Ευρωβαρόμετρο, να μην εμπιστεύεται πια την ΕΕ, στην Ελλάδα που έχει ίσως υποστεί τις μεγαλύτερες καταστροφές εξαιτίας της ένταξής της, τόσο στο παρελθόν[339] όσο και σήμερα, η Αριστερά μας δεν τολμά να θέσει όχι θέμα εξόδου από την ΕΕ αλλά ούτε καν από το Ευρώ! Το μεγαλύτερο κόμμα της Αριστεράς έφθασε να γίνει και αξιωματική αντιπολίτευση δίνοντας υποσχέσεις για ακύρωση των μνημονίων μέσα στην Ευρωζώνη, τη στιγμή που δεν υπήρχε σοβαρός οικονομολόγος στον κόσμο να πιστεύει ότι αυτό ήταν δυνατό. Αυτό άλλωστε αποδείχθηκε αργότερα με την Κύπρο, όπου άρκεσε να κλείσει η Ευρωχούντα για μερικές μέρες τη στρόφιγγα της ρευστότητας και να τελειώσουν οι ηρωισμοί. Όμως, οι οικονομικοί «εγκέφαλοι» του ΣΥΡΙΖΑ δεν το έβλεπαν αυτό, ενώ ο υποψήφιος «τσάρος της οικονομίας» του κόμματος, από τη πρώτη μέρα της κρίσης μέχρι σήμερα, συναγωνιζόταν τους τοποτηρητές της Χούντας στην Ελλάδα στην κατατρομοκράτηση του Ελληνικού λαού για τη καταστροφή του Νώε που θα ακολουθούσε την έξοδο από το Ευρώ. Και αυτό, τη στιγμή που έγκυροι, ακόμη και ορθόδοξοι, οικονομολόγοι στο εξωτερικό υποστήριζαν ότι η έξοδος από το Ευρώ ήταν το ελάχιστο για να αποφευχθεί η καταστροφή - άποψη με την οποία δεν συμφωνώ, εάν η έξοδος από την ευρωζώνη δεν συνοδεύεται και με ταυτόχρονη έξοδο από την ΕΕ. Και έρχεται σήμερα ο Πρόεδρος του Ινστιτούτου Οικονομικών Ερευνών Ifo του Μονάχου (ίσως το εγκυρότερο Γερμανικό Οικονομικό Ινστιτούτο)

339. Βλ. *Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ,* (Γόρδιος 2010), Μέρος δεύτερο.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

να δηλώνει ότι «η Ελλάδα θα είχε σήμερα ξεπεράσει την κρίση, αν την άνοιξη του 2010 είχε χρεοκοπήσει και αποχωρήσει από την Ευρωζώνη» - πρόταση που είχαμε κάνει από το χειμώνα του ίδιου έτους.[340]

Όσοι λοιπόν ισχυρίζονται ότι «δεν κουνιέται φύλλο», από δήθεν ψυχολογικούς ή παρόμοιους λόγους, απλά ασεβούν σε βάρος ενός λαού που βρέθηκε στη μεγαλύτερη ίσως κρίση της σύγχρονης Ιστορίας του, χωρίς μια Αριστερά που θα μπορούσε να ηγηθεί ενός παλλαϊκού αγώνα για να την ξεπεράσει, αλλά, αντίθετα, με το μεγαλύτερο μέρος της να τον αποπροσανατολίζει και να τον εκφοβίζει, σε αγαστή σύμπνοια με τις συστημικές δυνάμεις. Και κυρίως, όταν είναι τέτοια η φύση της σημερινής κρίσης, με τη πολυπλοκότητα που χαρακτηρίζει τα αίτιά της και τη ριζικότητα των μέτρων που απαιτούνται για την υπέρβασή της που χωρίς μια εμπνευσμένη και ριζοσπαστική αριστερή ηγεσία να συγκροτήσει ένα παλλαϊκό μέτωπο (αντίστοιχο του κατοχικού ΕΑΜ) για την έξοδο από την ΕΕ και την αυτοδύναμη οικονομία, αυτό είναι αδύνατο. Οι συστημικές δυνάμεις, από μόνες τους, ήταν πολύ εύκολο να εκμεταλλευθούν τον κίνδυνο του αγνώστου που ενείχε η έξοδος από την ΕΕ για να τρομοκρατήσουν τη πλειοψηφία. Πόσο μάλλον όταν είχαν και τη συμπαράσταση της «Αριστεράς» και της σχετικής με αυτήν διανόησης, πέρα από τους συστημικούς ακαδημαϊκούς και κονδυλοφόρους. Όταν, όπως αποκαλύφθηκε τελευταία, η Ευρωχούντα ξοδεύει 3 εκ. Ευρώ από τα λεφτά των φορολογούμενων για να διαφημίζεται η ανάγκη για την ΕΕ μέσα από ανώνυμα «τρολλς» στο διαδίκτυο, που επεμβαίνουν ως δήθεν πληροφορημένοι ή «αντικειμενικοί» πολίτες για να συκοφαντούν ή να διαστρεβλώνουν κάθε αντίθετη γνώμη και τους υποστηρικτές της[341] μπορεί κάποιος να αντιληφθεί τι αγώνα έχει να αντιμετωπίσει εάν θα ήθελε να εναντιωθεί στο «ρεύμα», από συστημικές δυνάμεις αλλά και από δήθεν «προοδευτικές».

Και αν ρωτήσει κανένας τους εγκέφαλους του ΣΥΡΙΖΑ γιατί πρέπει ο λαός να εξαθλιωθεί με τη μαζική ανεργία, την οποία, εκτός από τα πληρωμένα παπαγαλάκια, κανένας δεν προβλέπει ότι θα πάψει να είναι μαζική στο μέλλον (εκτός βέβαια αν μετατραπεί σε άθλια χαμηλόμισθη, μερική ή περιστασιακή, απασχόληση), την φτωχοποίηση τεράστιου τμήματος των λαϊκών στρωμάτων και τον εξαναγκασμό των εκπαιδευμένων νέων σε

340. Βλ. *Ελευθεροτυπία*, («Ανάλυση») 28/2/2010.

341. Βλ. *Daily Telegraph* (3/2/2013). Θύμα παρόμοιας προσωπικής συκοφαντικής εκστρατείας από διαδικτυακό κουκουλοφόρο με το ψευδώνυμο Omadeon είχε πέσει πέρυσι και η στήλη.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

αναγκαστική μετανάστευση, η απάντηση που δίνουν είναι ότι αυτό που προσπαθεί το κόμμα τους είναι «να υπερασπιστεί τα συμφέροντα των εργαζομένων σε συμμαχία με τους εργαζόμενους στις άλλες χώρες της ΕΕ ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό». Και μέχρι βέβαια να αναπτυχθεί παρόμοιο πανευρωπαϊκό κίνημα μέσα στην ΕΕ, που κανένας δεν βλέπει σήμερα στον βαθύ ορίζοντα, η απάντηση δίνεται με ευχές του τύπου «γενικός ξεσηκωμός», ενώ οι άλλοι γύρω αυτοκτονούν, πεινούν ή μεταναστεύουν.

Γιατί όχι στον ψευτοδιεθνισμό της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς»

Η «αριστερή» δικαιολογία που επικαλείται ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και τμήματα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, για να δικαιολογήσουν την απαράδεκτη στάση τους να επιμένουν στην παραμονή μας στην ΕΕ, παρά την οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων, είναι ότι αυτή είναι μια γνήσια διεθνικιστική στάση. Και αυτό, σε αντίθεση με την «εθνικιστική» στάση, όπως πολλοί από αυτούς χαρακτηρίζουν τη θέση ότι μόνο η άμεση μονομερής και ταυτόχρονη έξοδος από την ΕΕ και την Ευρωζώνη, σε συνδυασμό με σειρά άλλων ριζοσπαστικών μέτρων που ανέφερα στο προηγούμενο άρθρο, θα μπορούσε να σταματήσει την συντελούμενη καταστροφή. Δεν θα σταθώ εδώ σε «επιχειρήματα» του τύπου ότι παρόμοια στάση είναι εθνικιστική διότι την υποστηρίζουν σήμερα και διογκούμενα «εθνικιστικά» λαϊκά ρεύματα σε ολόκληρη την Ευρώπη, διότι τότε θα έπρεπε να μην μετείχαμε ιστορικά σε εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες, ούτε να στηρίζουμε σήμερα ανάλογους αγώνες στη Λιβύη ή τη Συρία γιατί τους στηρίζουν και εθνικιστές! Όμως, ο αγώνας κατά της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης (όχι κατά του νεοφιλελευθερισμού, όπως παραπλανητικά υποστηρίζουν οι ίδιοι «αριστεροί») σήμερα είναι εθνικοαπελευθερωτικός.

Θα σταθώ, αντίθετα, στα δήθεν «αριστερά» θεωρητικά επιχειρήματα που χρησιμοποιούνται για να στηρίξουν την στάση αυτή η οποία, κατά τη γνώμη μου, όχι μόνο έχει οδηγήσει στην ουσιαστική εξαφάνιση της Αριστεράς στην Ευρώπη, αλλά και στην μαζική άνοδο εθνικιστικών κομμάτων, τα οποία σήμερα παίζουν τον ρόλο που θα έπρεπε να παίζει η Αριστερά. Όμως, η στάση αυτή όχι μόνο δεν είναι αριστερή, εφόσον δεν μπορεί να κάνει το παραμικρό για να ανατρέψει την οικονομική καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων που επιβάλλουν οι ξένες και ντόπιες ελίτ, αλλά και δεν έχει σχέση με έναν πραγματικό διεθνισμό σήμερα. Και αυτό, διότι το πρόβλημα δεν είναι πώς θα ξεπεράσουμε κάποιον ανύπαρκτο εθνικιστικό, ή

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ακόμη χειρότερα, φασιστικό κίνδυνο σήμερα, όπως διαδίδει αποπροσανατολιστικά η προπαγάνδα της υπερεθνικής και της Σιωνιστικής ελίτ, μέσω των διεθνών ΜΜΕ που ελέγχει. Αποπροσανατολιστικά, γιατί θέλει να στρέψει την λαϊκή οργή από τον πραγματικό κίνδυνο της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που οδηγεί στην παγκόσμια «κινεζοποίηση» της εργασίας και την καταστροφή κάθε κοινωνικής κατάκτησης των τελευταίων 100 χρόνων, σε φανταστικούς κινδύνους από καρικατούρες «νεοναζιστικών» κομμάτων στην Ευρώπη (σε αντίθεση με γνήσια εθνικιστικά κινήματα όπως το Κόμμα της Ανεξαρτησίας στη Βρετανία που σήμερα βρίσκεται στη τρίτη εκλογική θέση) ή «φασιστικών» όπως η Χρυσή Αυγή στα παρ' ημίν.

Και είναι φανταστικοί οι κίνδυνοι αυτοί γιατί ο πραγματικός εθνικοσοσιαλισμός και ο φασισμός αναπτύχθηκαν σε εντελώς διαφορετικές ιστορικές συνθήκες προπολεμικά, που ευνοούσαν την ανάδυσή τους. Οι συνθήκες όμως αυτές, και κυρίως η ύπαρξη ισχυρών κρατών-εθνών στη Γερμανία και την Ιταλία αντίστοιχα –που σήμαινε κατ' αρχήν οικονομική, και κατ' επέκταση εθνική, κυριαρχία– είναι ανύπαρκτες σήμερα. Η οικονομική κυριαρχία υπονομεύεται σήμερα αποφασιστικά σε παγκόσμιο επίπεδο, μέσω των διεθνών θεσμών (ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου κ.λπ.) που υποχρεώνουν τα κράτη στο άνοιγμα και στην απελευθέρωση των αγορών τους, δηλαδή, στην ουσιαστική κατάργηση κοινωνικών ελέγχων πάνω στην κίνηση κεφαλαίου και εμπορευμάτων - πράγμα αδιανόητο τη δεκαετία του 1930. Αλλά, ακόμη και η ίδια η εθνική κυριαρχία υπονομεύεται αποφασιστικά στο πλαίσιο οικονομικών ενώσεων όπως η ΕΕ, όπως συμβαίνει σήμερα στην Ελλάδα που όχι μόνο δεν έχει τον παραμικρό έλεγχο επάνω στην οικονομία της, αλλά, άμεσα ή έμμεσα, και στην εξωτερική και εσωτερική πολιτική της. Όμως, οι Κεϊνσιανές πολιτικές που πρώτοι εφάρμοσαν προπολεμικά οι εθνικοσοσιαλιστές, και μεταπολεμικά οι σοσιαλδημοκράτες, ήταν εφικτές, ακριβώς λόγω της ύπαρξης εθνώνκρατών και εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας, ενώ για τον αντίθετο λόγο είναι αδύνατες σήμερα. Ο σημερινός, επομένως, πραγματικός «εθνικισμός» στην Ευρώπη δεν είναι επιθετικός, όπως στον μεσοπόλεμο, αλλά αμυντικός απέναντι στην ισοπέδωση της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που δεν είναι μόνο οικονομική και πολιτική, αλλά επίσης πολιτιστική.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, ο αγώνας κατά της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης παίρνει σήμερα εθνικοαπελευθερωτικό χαρακτήρα. Οι λαοί που αντιστέκονται στην παγκοσμιοποιητική διαδικασία σήμερα, ουσιαστικά, αμύνονται ενάντια στον πόλεμο που έχουν εξαπολύσει οι ελίτ, για να προστατεύσουν το δικαίωμά τους για αυτοδιάθεση, αλλά και την

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ίδια την κουλτούρα τους που ισοπεδώνεται στην διαδικασία αυτή. Ο πόλεμος αυτός στις περιφερειακές χώρες της ΕΕ είναι οικονομικός, διότι με οικονομικά μέσα καταλύεται η οικονομική και εθνική κυριαρχία τους, που προφανώς οι προαναφερθέντες «αριστεροί» (συμπεριλαμβανομένων και «αντιεξουσιαστών» της συμφοράς που μιλούν για άμεση δημοκρατία και «αυτοδιαχείριση» σε συνθήκες νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης!) θεωρούν περιττή. Στην γειτονιά μας, ο πόλεμος αυτός σημαίνει, επίσης, κτηνώδεις σφαγές λαών που διεκδικούν το δικαίωμά τους για αυτοδιάθεση από την υπερεθνική και τη Σιωνιστική ελίτ, χθες στη Λιβύη, και σήμερα στη Συρία. Όμως, ο πραγματικός διεθνισμός μπορεί να ξεκινήσει μόνο «από κάτω», από λαούς που έχουν επιτύχει την αυτοδιεύθυνσή τους, ενώ ο «διεθνισμός» που επιβάλλεται σήμερα από τις ελίτ, με σφαγές και οικονομικούς πολέμους, δεν είναι παρά ψευτοδιεθνισμός.

Γιατί η οικονομική και εθνική κυριαρχία είναι αναγκαία συνθήκη για συστημική αλλαγή

Όπως είδαμε στα προηγούμενα άρθρα της σειράς αυτής, καμιά χώρα, που είναι πλήρως ενσωματωμένη στη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) ως υποτελής χώρα, δεν μπορεί να έχει οικονομική και εθνική κυριαρχία εάν δεν αποκτήσει την οικονομική αυτοδυναμία της στο πλαίσιο ενός νέου πραγματικού διεθνισμού που θα στηρίζεται στις αρχές της αυτονομίας, αλληλεγγύης και αμοιβαίας βοήθειας των λαών.

Φυσικά, η οικονομική αυτοδυναμία είναι μόνο η αναγκαία συνθήκη για την αυτονομία των λαϊκών στρωμάτων από τις ξένες ελίτ οι οποίες, σε αγαστή σύμπνοια με τις ντόπιες, τα καταδυναστεύουν στη ΝΔΤ. Δηλαδή, στη Τάξη που στηρίζεται, στο μεν οικονομικό επίπεδο, στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, η οποία αποτελεί νέο συστημικό φαινόμενο που χαρακτηρίζει την σύγχρονη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς (το οποίο δεν έχει σχέση με τις αποπροσανατολιστικές ανοησίες της «Αριστεράς» για «δόγμα» νεοφιλελευθερισμού, ή τις συνωμοσίες κάποιων «κακών ελίτ» να προκαλέσουν «σοκ» κ.λπ.), στο δε πολιτικό επίπεδο, σε κάποια μορφή αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας» που την διαχειρίζεται κατά κανόνα μια κοινοβουλευτική Χούντα.

Η επαρκής συνθήκη για την αυτονομία των λαϊκών στρωμάτων από κάθε είδους ελίτ μπορεί να προέλθει μόνο από την ριζική αλλαγή των σχέσεων ιδιοκτησίας επάνω στους παραγωγικούς πόρους, καθώς και την αλλαγή του τρόπου κατανομής τους σε διάφορες χρήσεις. Πράγμα που περνά από

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

την κατάργηση του καταστροφικού για τα λαϊκά στρώματα συστήματος της οικονομίας της αγοράς, το οποίο ποτέ πριν δεν είχε δείξει τόσο ανάγλυφα τη βαρβαρότητά του όσο σήμερα, με το πλήρες άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών που επιβάλλει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Το είδος της συστημικής αλλαγής που θα καθορίσει τη φύση αυτών των ριζικών αλλαγών (π.χ. Περιεκτική Δημοκρατία, κρατικιστικός ή, εναλλακτικά, ελευθεριακός Σοσιαλισμός κ.λπ.) δεν μπορεί παρά να καθοριστεί δημοκρατικά από τον ίδιο τον Λαό, αφού όμως έχει ανακτήσει πρώτα την οικονομική και εθνική του κυριαρχία. Αυτό σημαίνει ότι, αντίθετα με τις συνήθεις αποπροσανατολιστικές θέσεις της «Αριστεράς», ο πραγματικός διεθνισμός που ανέφερα παραπάνω μπορεί να ξεκινήσει μόνο «από κάτω», από τον κάθε λαό χωριστά, και όχι «από πάνω» με την δήθεν μετατροπή της ΕΕ των ελίτ και του κεφαλαίου σε «σοσιαλιστική» ΕΕ, ή τις «Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης» και άλλα παραμύθια.

Με άλλα λόγια, σήμερα είναι εντελώς αποπροσανατολιστική η πάλη για την ταυτόχρονη ικανοποίηση των παραπάνω αναγκαίων και επαρκών συνθηκών, όπως ζητούν καλοπροαίρετα γνήσιοι κομουνιστές, ελευθεριακοί κ.λπ., αλλά και –κάθε άλλο παρά καλοπροαίρετα– πολλοί «υπερεπαναστάτες» στους ίδιους χώρους που ουσιαστικά δεν θέλουν την πραγματική αλλαγή, αφού είναι καλά βολεμένοι στο υπάρχον σύστημα και συνήθως ανήκουν και στα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα! Και αυτό, γιατί τόσο οι υποκειμενικές όσο και οι αντικειμενικές συνθήκες δεν επιτρέπουν την ταυτόχρονη ικανοποίηση των παραπάνω συνθηκών.

Έτσι, όσον αφορά στις υποκειμενικές συνθήκες, μολονότι σήμερα η εξαθλίωση των λαϊκών στρωμάτων, σε ένα κόσμο απέραντης αφθονίας για τους λίγους, είναι πρωτόγνωρη, η κατάρρευση του «υπαρκτού» έδωσε τέτοιο πλήγμα στον πόθο και την πίστη των λαών για την δυνατότητα συστημικής αλλαγής, ώστε σήμερα να θεωρούν σαν «απαράβατο δεδομένο» το υπάρχον σύστημα και να βλέπουν περίπου σαν UFO τους υποστηρικτές της συστημικής αλλαγής. Γι' αυτό και η πραγματική αντισυστημική Αριστερά (δεν μιλώ βέβαια για την «Αριστερά –μαϊμού» που προσποιείται ότι μπορεί να κάνει ριζικές αλλαγές μέσα στο υπάρχον σύστημα!) αποτελεί ασήμαντη μειοψηφία στα συνθλιβόμενα λαϊκά στρώματα που αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού. Θα χρειαστεί, επομένως, πολύς αγώνας για να ξανακτιστεί ένα ισχυρό αντισυστημικό κίνημα, με βάση ένα ρεαλιστικό αντισυστημικό πρόταγμα που θα έχει διδαχθεί από τις τραγικές αποτυχίες του παρελθόντος, ώστε να ξαναδημιουργηθούν οι υποκειμενικές συνθήκες για συστημική αλλαγή.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Όσον αφορά στις αντικειμενικές συνθήκες, το θεσμικό πλαίσιο που έχει δημιουργήσει η ΝΔΤ είναι τέτοιο που, χωρίς την απόκτηση της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας από ένα λαό, είναι αδύνατη η δημιουργία εναλλακτικών θεσμών «από κάτω» που θα είχαν οποιαδήποτε πιθανότητα να οδηγήσουν σε συστημική αλλαγή. Γι' αυτό και είναι εντελώς αποπροσανατολιστικές, συνειδητά ή μη, οι απόψεις περί δημιουργίας νησίδων εργατικής αυτοδιαχείρισης, ή γενικότερα εναλλακτικών στο υπάρχον σύστημα θεσμών, ως φυτωρίων συστημικής αλλαγής. Συχνά, άλλωστε, το ίδιο το σύστημα ενθαρρύνει παρόμοιες δραστηριότητες, είτε για να καλύψει κοινωνικές ανάγκες και λειτουργίες που, στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, δεν καλύπτει πια το Κράτος, είτε για να επιτρέψει κάποια εκτόνωση στα πιο ζωηρά τμήματα των λαϊκών στρωμάτων. Προφανώς, παρόμοιες νησίδες σε ένα απόλυτα παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον όχι μόνο δεν είναι φυτώρια συστημικής αλλαγής αλλά ούτε καν οάσεις μέσα στην έρημο. Είναι απλά αντικατοπτρισμοί!

Με βάση την προβληματική αυτή, το κρίσιμο δίλημμα που αντιμετωπίζει κάθε λαός σήμερα είναι είτε να προσαρμοστεί στην οικονομική, πολιτική και πολιτιστική ισοπέδωσή του κάτω από τον οδοστρωτήρα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που ελέγχει η Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε), είτε να αγωνιστεί πραγματικά εναντίον της. Και αναφέρομαι σε πραγματικό αγώνα διότι, βέβαια, αποτελούν απλή σπατάλη ενέργειας οι ανοργάνωτες και χωρίς συγκεκριμένους στόχους εξεγέρσεις (κάποτε μάλιστα υποκινούμενες από την ίδια την Υ/Ε). Παρόμοιες εξεγέρσεις αναγκαστικά καταλήγουν είτε σε κάποιες μικρό-μεταρρυθμίσεις (π.χ. Βραζιλία) που, όπως κάθε μεταρρύθμιση (συμπεριλαμβανομένων των σημαντικών μεταρρυθμίσεων του μεταπολεμικού κοινωνικού κράτους) είναι εύκολα αναστρέψιμες από τις ελίτ στις κατάλληλες γι' αυτές συνθήκες, είτε στη συντριβή τους κάτω από την ωμή βία των ελίτ. Στην τελευταία περίπτωση, οι ελίτ δεν έχουν παρά να χρησιμοποιήσουν την τρομερή τεχνολογία της βίας που διαθέτουν στα χέρια τους, και τα εξαθλιωμένα τμήματα των λαών που απασχολούν για να κτυπούν τα λαϊκά στρώματα, είτε στο εξωτερικό (μισθοφορικοί στρατοί των χωρών της Υ/Ε, «μισθοφόροι αντάρτες» της ίδιας στη Λιβύη, Συρία κ.λπ.) είτε στο εσωτερικό (ειδικά τμήματα καταπίεσης διαδηλώσεων και συντριβής εξεγέρσεων σε κάθε χώρα). Και αυτό, μέχρι να ωθήσουν τα λαϊκά στρώματα, με την βοήθεια κυρίως των ελεγχόμενων από τις ελίτ τηλεοπτικών μίντια (και αυξανόμενα τελευταία και ελεγχόμενων κοινωνικών μίντια) στην απάθεια και τον αγώνα επιβίωσης που σηματοδοτούν τον πλήρη εξανδραποδισμό τους.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Πραγματικός αγώνας κατά της ΝΔΤ, με τις σημερινές υποκειμενικές και αντικειμενικές συνθήκες, είναι δυνατός κατά τη γνώμη μου μόνο μέσα από παλλαϊκά Μέτωπα σε κάθε χώρα με συγκεκριμένους στόχους για την επίτευξη της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας, σαν προϋπόθεση για κάθε παραπέρα αντισυστημικό αγώνα. Έτσι, θα δημιουργηθούν οι αντικειμενικές συνθήκες που, με τη σειρά τους, θα αποτελέσουν το πραγματικό φυτώριο για την δημιουργία και των υποκειμενικών συνθηκών για ριζικές συστημικές αλλαγές, στον δρόμο για την πραγματική οικονομική, πολιτική και κοινωνική αυτονομία των λαών, σε συνθήκες ισοκατανομής της πολιτικής και οικονομικής δύναμης μεταξύ όλων των πολιτών.

Β. ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ; *

Οι δύο βασικές πολιτικές τάσεις σχετικά με την παγκοσμιοποίηση

PRAVDA: Μπορείτε να μας πείτε ποια πολιτική τάση αναδείχτηκε στην Ευρώπη με τη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα;

Τ.Φ.: Στην πραγματικότητα, κατά τη γνώμη μου, υπάρχουν δύο βασικές πολιτικές τάσεις σήμερα - όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και σε ολόκληρη την Ευρώπη, και θα έλεγα, στον υπόλοιπο κόσμο.

Η πρώτη τάση είναι αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε η παγκοσμιοποιητική τάση.[342] Αυτή είναι η τάση που δεν αμφισβητεί με κανέναν τρόπο την παγκοσμιοποίηση, ή τα θεσμικά όργανα της παγκοσμιοποίησης, όπως η ΕΕ, αλλά απλώς αποσκοπεί στη βελτίωση των υπαρχόντων θεσμών. Γι' αυτό, για παράδειγμα, τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα όσο και οι Podemos στην Ισπανία που εκπροσωπούν αυτή την τάση, απλώς επικρίνουν τις πολιτικές λιτότητας της ΕΕ. Ποτέ δεν εγείρουν κανένα ζήτημα εξόδου από την ΕΕ, ή για να δημιουργηθεί ένα διαφορετικό είδος ένωσης των λαών της Ευρώπης και ούτω καθεξής. Αυτό είναι απολύτως λάθος κατά τη γνώμη μου, τόσο για πολιτικούς όσο και για οικονομικούς λόγους, ένα θέμα που μπορούμε να συζητήσουμε στη συνέχεια.

---

* Συνέντευξη στην *Πράβδα* (26/2/2015).

342. Βλ. Takis Fotopoulos, *The New World Order in Action* (υπό έκδοση από το Progressive Press), Part I.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Η δεύτερη τάση είναι η τάση της αντι-παγκοσμιοποίησης, η οποία, στην πραγματικότητα, είναι μια εξέλιξη του ιστορικού κινήματος της αντι-παγκοσμιοποίησης, που αναπτύχθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1990 και στις αρχές της δεκαετίας του 2000, αλλά καταπνίγηκε από την κρατική βία, καθώς και από τη συστηματική προσπάθεια της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που αναπτύχθηκε εκείνη την εποχή για να ευνουχίσει το κίνημα αυτό (Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ, κ.λπ.).[343] Έτσι, σήμερα, δεν υπάρχει κίνημα αντι-παγκοσμιοποίησης, με την έννοια ενός αντισυστημικού κινήματος. Υπάρχουν μόνο μερικοί άνθρωποι που επικρίνουν την παγκοσμιοποίηση, αλλά όχι σε όρους αλλαγής όλου του συστήματος της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας, ή, αυτού που μπορεί να ονομαστεί, η Νέα Διεθνής Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Και μιλώ για νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση επειδή μπορεί εύκολα να δειχθεί ότι η παγκοσμιοποίηση σε μια καπιταλιστική οικονομία της αγοράς μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι, δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο. Έτσι, απλά το να επικρίνουμε τη Μέρκελ, ή οποιονδήποτε άλλον/η, ότι είναι νεοφιλελεύθεροι, είναι ανόητο, αφού δεν θα μπορούσαν παρά να είναι νεοφιλελεύθεροι, εφ' όσον έχουν ανοίξει και απελευθερώσει τις αγορές τους. Αυτή είναι η ουσία της παγκοσμιοποίησης.

ΣΥΡΙΖΑ: από τα παλιά μνημόνια σε ένα νέο

PRAVDA: Όπως γνωρίζετε, την περασμένη εβδομάδα (τέλη Φεβρουαρίου), οι υπουργοί Οικονομικών της Ευρωζώνης, οι οποίοι έκαναν τις διαπραγματεύσεις τους με την Ελλάδα, προσφέρθηκαν να επεκτείνουν το πρόγραμμα οικονομικής βοήθειας για την ανόρθωση της χώρας από την κρίση, με τους ίδιους όρους, για ένα εξάμηνο. Η ελληνική αντιπροσωπεία απέρριψε με αποφασιστικότητα αυτή την προσφορά, αλλά, τελικά στις συνομιλίες της Παρασκευής 20/2 στις Βρυξέλλες, κατέληξαν σε συμφωνία για την επέκταση των κεφαλαίων διάσωσης της Ελλάδας για 4 μήνες. Τι μέλλει γενέσθαι τώρα;

Τ.Φ.: Στην πραγματικότητα, τα θεσμικά όργανα της ΕΕ (δηλαδή, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα), από κοινού με

343. Βλ. Τάκης Φωτόπουλος, *Παγκοσμιοποίηση, Αριστερά και Περιεκτική Δημοκρατία* (Ελληνικά Γράμματα, 2002), Μέρος 2, διαθέσιμο on line www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grbooksglobal/grbooksglobal.htm

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

το ΔΝΤ, που αποτελούσαν την παλιά Τρόικα (όπως συνηθίζαμε να την αποκαλούμε), είναι και πάλι εκεί (στις Βρυξέλλες και στην Αθήνα) και επιβάλλουν τις πολιτικές που πρέπει να εφαρμοστούν από τον ΣΥΡΙΖΑ. Και ο ΣΥΡΙΖΑ το αποδέχθηκε αυτό όταν «υπέγραψε» (αν θέλετε να το ονομάσουμε έτσι), μια λίστα διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων, η οποία, στην πραγματικότητα βασίζεται στα προηγούμενα προγράμματα διάσωσης, που είχαν επιβληθεί από το 2010 –το πρώτο Μνημόνιο– και, στη συνέχεια, το 2012, το δεύτερο Μνημόνιο. Έτσι, περίπου πάνω από το 70% των «μεταρρυθμίσεων» που επιβάλλονται σήμερα στην Ελλάδα προέρχονται από το προηγούμενο Μνημόνιο. Αυτό είναι κάτι που βέβαια ο ΣΥΡΙΖΑ, επίσημα, το αρνείται, αλλά μπορεί να δειχθεί –και ακόμη και ο Βαρουφάκης, ο Υπουργός Οικονομικών το δέχθηκε– ότι το 70% των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων της νέας λίστας (της 20 Φεβρουαρίου που συγκεκριμενοποιήθηκε μόλις στα τέλη Μάρτη) προέρχονται από το παλιό Μνημόνιο.

Στη συνέχεια, ακολούθησε σύγκρουση, ακόμη και στο εσωτερικό του κυβερνώντος κόμματος, όπως φάνηκε σε μια σειρά συσκέψεων στην κοινοβουλευτική ομάδα και σε άλλα όργανα του κόμματος, όπου σημειώθηκε μια διάσταση απόψεων (κάποιοι το χαρακτηρίζουν ακόμη και διάσπαση), μεταξύ μιας μειοψηφικής τάσης που υποστηρίζει την έξοδο από το Ευρώ (αυτό που ονομάζουμε και «Grexit»), και μιας άλλης τάσης, που είναι η κυρίαρχη τάση και υποστηρίζεται από τον Τσίπρα, τον αρχηγό, και την πλειοψηφία του κόμματος, η οποία είναι υπέρ της παραμονής τόσο εντός της ΕΕ όσο και στο εσωτερικό της Ευρωζώνης. Είναι φανερό επομένως ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ουσιαστικά συνθηκολόγησε και τώρα πρέπει να δεχθούν όλα αυτά που τους επιβάλλονται από τα κύρια όργανα της Τρόικας –η οποία, παρεμπιπτόντως, και πάλι, για επικοινωνιακούς λόγους, άλλαξε το όνομά της από «Τρόικα» σε «θεσμούς», πράγμα που είναι αυτόχρημα γελοίο– ένα επικοινωνιακό παιχνίδι για να περάσει πιο εύκολα η γραμμή στον λαό.

Γιατί δεν υπάρχει διέξοδος από την κρίση μέσα στην ΕΕ

Νομίζω ότι αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει καμία πιθανότητα η Ελλάδα να βγει από το Ευρώ, εκτός φυσικά αν η ίδια η Τρόικα το αποφασίσει. Δηλαδή, αν για κάποιο λόγο αποφασίσουν ότι «δεν χρειαζόμαστε την Ελλάδα, είναι μπελάς, τόσο οικονομικός όσο και πολιτικός, οπότε ας την πετάξουμε έξω». Αλλά, αν αυτό δεν συμβεί, τότε δε νομίζω ότι η σημερινή ηγετική κλίκα του ΣΥΡΙΖΑ θα έθετε ποτέ ακόμα και ζήτημα εξόδου από την Ευ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρωζώνη - αν και, στην πραγματικότητα, η έξοδος από την Ευρωζώνη δεν αποτελεί λύση, εάν δεν ολοκληρωθεί με την έξοδο από την ΕΕ, και δεν συνοδευτεί από την εισαγωγή μιας πολιτικής αυτο-δυναμίας (η οποία είναι διαφορετικό πράγμα από την αυτάρκεια).

Ωστόσο, υπάρχουν ισχυροί οικονομικοί και πολιτικοί λόγοι για τους οποίους μια χώρα σαν την Ελλάδα δεν μπορεί πραγματικά να βγει από την κρίση, όσο παραμένει μέλος της ΕΕ.

Οι οικονομικοί λόγοι αναφέρονται στο γεγονός ότι μια χώρα όπως η Ελλάδα (ίσως και η Ισπανία κ.ά.), δεν μπορεί να αναπτύξει πραγματικά μια τέτοια παραγωγική βάση, έτσι ώστε να είναι ικανή να ανταγωνιστεί σε μια ένωση χωρών, όπως της Ευρωζώνης. Η ΕΕ, όπως και η Ευρωζώνη, αποτελούνται από πολύ άνισες χώρες όσον αφορά την οικονομική ανάπτυξη, την παραγωγικότητα, και ως εκ τούτου, την ανταγωνιστικότητα. Όμως, είτε χρησιμοποιήσετε τη μαρξιστική θεωρία είτε την ορθόδοξη οικονομική θεωρία, μπορείτε να δείξετε ότι εάν έχετε μια οικονομική ένωση, όπου υπάρχουν τέτοιες μεγάλες ανισότητες μεταξύ των μελών της, τότε θα τεθούν σε κίνηση αυτόματοι μηχανισμοί μεταφοράς του οικονομικού πλεονάσματος από τα ασθενέστερα μέλη της Ένωσης στα ισχυρότερα. Δεν είναι δηλαδή το θέμα ότι η Γερμανία είναι κακή, κ.λπ. Είναι ότι η Γερμανία είναι η ισχυρότερη οικονομία, και επομένως το μεγαλύτερο μέρος του οικονομικού πλεονάσματος από τις περιφερειακές χώρες μεταφέρεται, αυτόματα σχεδόν, προς στη Γερμανία. Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τις ίδιες πολιτικές για την καταπολέμηση διαφορετικών προβλημάτων. Αν, για παράδειγμα, η Γερμανία εισάγει πολιτικές λιτότητας, όπως έκανε πριν από 10 χρόνια, ο λόγος ήταν ότι το νόμισμα ήταν υπερτιμημένο και συνεπώς θα έπρεπε να μειώσει, να συμπιέσει προς τα κάτω, τις τιμές και τους μισθούς στη Γερμανία για να βελτιώσει την ανταγωνιστικότητα της. Αλλά αν εφαρμόσετε την ίδια πολιτική σε μια χώρα όπως η Ελλάδα η οποία είναι ήδη σε ύφεση (όπως ήταν κατά την έναρξη της κρίσης το 2010), το αποτέλεσμα θα είναι περισσότερη ύφεση. Και γι' αυτό στην Ελλάδα, τα τελευταία 4 χρόνια, είχαμε μια πτώση του εθνικού εισοδήματος σχεδόν κατά 1/3 και αύξηση της ανεργίας στο 25% του εργατικού δυναμικού, ενώ η ανεργία στους νέους είναι τώρα πάνω από 50%, που είναι εξωφρενικό. Δηλαδή, δεν μπορεί να λειτουργήσει κανένα είδος κοινωνίας με αυτού του είδους τα οικονομικά δεδομένα, κάποια στιγμή θα οδηγηθεί σε πολιτική και κοινωνική έκρηξη. Γι' αυτό λοιπόν είναι λάθος για οικονομικούς λόγους να προσπαθεί κάποιος/α απλά να εφαρμόσει πολιτικές λιτότητας, ανεξάρτητα από το ποια είναι η αιτία της χαμηλής αντα-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

γωνιστικότητας, ιδίως αν η αιτία αναφέρεται στην ιστορική εξέλιξη, και όχι σε προσωρινές διακυμάνσεις των τιμών και των μισθών.

Όμως, υπάρχουν και πολιτικοί λόγοι για τους οποίους δεν υπάρχει καμία πιθανότητα ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα και οι Podemos στην Ισπανία να αλλάξουν τις πολιτικές της ΕΕ. Υπάρχει ένα συμπαγές μπλοκ κομμάτων στην ΕΕ που αποτελείται από πρώην σοσιαλδημοκρατικά κόμματα (τα οποία έχουν πλέον μετατραπεί σε σοσιαλ-φιλελεύθερα κόμματα, όπως το Εργατικό Κόμμα στη Βρετανία, το Γερμανικό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, το ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα, κ.λπ.) και τα συντηρητικά κόμματα, τα οποία, μαζί με τα νέα μέλη από την Ανατολική Ευρώπη, δηλαδή τα μέλη του πρώην Σοβιετικού Μπλοκ (που είναι φανατικά αντι-ρωσικά και φιλοδυτικά), ποτέ δεν θα δεχτεί κανενός είδους αλλαγές στην ΕΕ, όπως αυτές που προτείνει ο Τσίπρας στην Ελλάδα και ο Ιγκλέσιας στην Ισπανία. Όπως έχει δείξει πρόσφατη έρευνα, το κοινό στοιχείο όλων αυτών των κομμάτων στο μπλοκ αυτό είναι πως όλα είναι διαπρύσιοι κήρυκες της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, και συνδυασμένα, ελέγχουν σχεδόν τα δύο τρίτα των ψήφων στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, με 478 από τις 751 έδρες.[344]

Αυτός είναι ο λόγος γιατί δεν υπάρχει καμία διέξοδος από την κρίση μέσα στην ΕΕ εφόσον τόσο για πολιτικούς όσο και οικονομικούς λόγους, η συνέχιση της συμμετοχής στην ΕΕ θα σήμαινε το ίδιο είδος των πολιτικών που είχαμε μέχρι τώρα. Δεν έχει σημασία πώς το παρουσιάζουν ή πως περιτυλίγουν το πακέτο (όπως κάνει μανιωδώς σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ). Η ουσία παραμένει ίδια, με κάποιες μικρο-βελτιώσεις - όπως πρόκειται ν' ανακαλύψει σύντομα ο Ελληνικός λαός.

Γιατί οι Κεϊνσιανές πολιτικές είναι αδύνατες για οποιοδήποτε κράτος μέλος της ΕΕ

PRAVDA: Μια από τις φιγούρες-κλειδιά της ελληνικής κυβέρνησης, ο Γιάννης Βαρουφάκης, ο υπουργός Οικονομικών, ο οποίος αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο του Essex, αυτοαποκαλείται ένας «ιδιόρρυθμος μαρξιστής». Γιατί;

Τ.Φ.: Στην πραγματικότητα, η θεωρία και η πράξη του Βαρουφάκη δεν

344. Tony Barber, "EU parliament's biggest parties vote together", *Financial Times* (11/3/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

έχουν καμία σχέση είτε με τη μαρξιστική είτε με την ελευθεριακή θεωρία –τουλάχιστον την αριστερή ελευθεριακή θεωρία– (ο ίδιος αποκαλεί τον εαυτό του και «ελευθεριακό Μαρξιστή»), όπως θα μπορούσε κανείς εύκολα να συμπεράνει από την αυτό-παρουσίαση του στην εφημερίδα The *Guardian,*[345] την «ναυαρχίδα» της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» που έχει στηρίξει όλους τους πολέμους της Υ/Ε. Στην ουσία, είναι απλά ένας φιλελεύθερος Κεϊνσιανός, ή μάλλον ψευδο-Κεϊνσιανός γιατί για να εφαρμόσεις Κεϊνσιανές πολιτικές θα πρέπει να έχεις έθνος-κράτος, θα πρέπει να έχεις οικονομική και εθνική κυριαρχία. Όμως, το κύριο χαρακτηριστικό της ΕΕ είναι ότι όλα τα κράτη-μέλη, ιδιαίτερα όλα τα μέλη που συμμετέχουν στην Ευρωζώνη, στην πραγματικότητα, έχουν χάσει τη δική τους οικονομική και, ως εκ τούτου, εθνική, κυριαρχία, από τη στιγμή που εντάχθηκαν σε αυτή. Δεν είναι πια έθνη-κράτη, με την έννοια που γνωρίζαμε στο παρελθόν, δεδομένου ότι δεν ελέγχουν καθόλου τις οικονομικές πολιτικές τους. Έτσι, οι μεν νομισματικές πολιτικές τους ελέγχονται απευθείας από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ), και όχι από την κεντρική τράπεζα κάθε χώρας-μέλους. Οι δε φορολογικές πολιτικές τους ελέγχονται επίσης από τις ίδιες ελίτ στο κέντρο της ΕΕ, έστω και έμμεσα, μέσω των διαφόρων κανονισμών που επιβάλλουν στα κράτη μέλη, προκειμένου να βελτιωθεί η ανταγωνιστικότητα τους (ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί κ.λπ.).

Για παράδειγμα, στην Ελλάδα έχουν επιβάλει, μέσω του τελευταίου Μνημονίου, την απαίτηση ότι θα πρέπει να υπάρχει ένα πλεόνασμα στον προϋπολογισμό της τάξης 4 έως 4,5% του ΑΕΠ, και ο Βαρουφάκης γιόρτασε το γεγονός ότι κατάφερε να πείσει τους «θεσμούς» να μειωθεί το πλεόνασμα αυτό, στο 2% ή λιγότερο - αν και αυτό είναι κάτι που δεν έχει ακόμη συμφωνηθεί επίσημα. Ωστόσο, ακόμη και το 2%, στην πραγματικότητα, είναι πάρα πολύ, ιδιαίτερα για τις χώρες της περιφέρειας της ΕΕ. Οι κυβερνήσεις θα πρέπει να είναι σε θέση να δαπανήσουν χρήματα, κυρίως σε χώρες όπως η Ελλάδα, για δημόσιες επενδύσεις, με στόχο την επέκταση της παραγωγής μέσω της αλλαγής της παραγωγικής δομής και αντίστοιχα της καταναλωτικής δομής. Μόνο με την αλλαγή των δομών και των επιπέδων παραγωγής και κατανάλωσης μιας χώρας μπορεί να επιτευχθεί κάποιο είδος ανταγωνιστικότητας, προκειμένου να ανταγωνιστεί μέσα σε αυτή την ανοιχτή αγορά. Και φυσικά δεν μπορείς να βασιστείς στις ιδιω-

345. Γ. Βαρουφάκης, "How I became Marxist," *The Guardian* (18/2/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τικές επενδύσεις για να επιτευχθεί μια τέτοια ριζική αναδιάρθρωση της παραγωγικής δομής, όπως ορίζει η ΕΕ και εφαρμόζει τώρα η Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, με βάση τη λίστα που συμφώνησαν στις 20 Φεβρουαρίου και τώρα αναγκάζονται να υλοποιήσουν για να μη χάσουμε το Ευρώ «μας» που θα είναι «εθνική καταστροφή», σύμφωνα με την ηγετική κλίκα του ΣΥΡΙΖΑ, τους αρχολίπαρους στο Ποτάμι κ.λπ. - προφανώς διότι δεν έχουμε πάθει καταστροφή ακόμη (μολονότι βέβαια οι ίδιοι πράγματι δεν έχουν πάθει τη παραμικρή καταστροφή!).

΄Ετσι, στην πραγματικότητα, ένας βίαιος φαύλος κύκλος έχει επιβληθεί στα περιφερειακά μέλη της ΕΕ που πρέπει να βελτιώνουν συνεχώς την ανταγωνιστικότητα τους για να επιβιώσουν του εξοντωτικού ανταγωνισμού. Δεδομένου όμως ότι πρέπει να στηριχθούν κυρίως σε ξένες επενδύσεις για την αναδιάρθρωση της παραγωγής, αν αυτές δεν εμφανιστούν, δεν έχουν άλλη επιλογή, μέσα στην ΕΕ, από το να συμπιέζουν τους μισθούς για τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας «τεχνητά», δηλαδή, μέσω των πολιτικών λιτότητας - με άλλα λόγια μέσω περαιτέρω ύφεσης! Και δεν έχουν άλλη επιλογή, αφού δεν μπορούν να στηριχτούν στις δημόσιες επενδύσεις, για να μην δημιουργείται αθέμιτος ανταγωνισμός (βλ. π.χ. πώς η ΕΕ επέβαλε το κλείσιμο της Ολυμπιακής επειδή την επιχορηγούσε το δημόσιο ώστε να μπορεί να επιβιώνει στον ανταγωνισμό με τα Ευρωπαϊκά μεγαθήρια - Lufthansa, BA, Air France κ.λπ.).

Εθνική εναντίον Υπερεθνικής Κυριαρχίας

Εάν, επομένως, μια κυβέρνηση δεν ελέγχει την οικονομική της πολιτική, τότε δεν έχει οικονομική κυριαρχία. Και αν δεν έχει οικονομική κυριαρχία, δεν έχει εθνική κυριαρχία. Στην πραγματικότητα, λοιπόν, οι χώρες αυτές, οι περιφερειακές χώρες της ΕΕ, δεν έχουν καμία οικονομική κυριαρχία, και ως εκ τούτου και οποιαδήποτε εθνική κυριαρχία. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι οι προηγμένες καπιταλιστικές χώρες όπως η Γερμανία, η Γαλλία, η Βρετανία (αν και η Βρετανία δεν είναι μέλος της Ευρωζώνης παραμένει μέλος της ΕΕ), έχουν ένα διαφορετικό είδος κυριαρχίας, αυτό που αποκαλώ υπερεθνική κυριαρχία, με την έννοια ότι πολλές από τις υπερεθνικές/πολυεθνικές επιχειρήσεις που εδράζονται σε αυτές τις χώρες, όπως μπορεί να δειχθεί, ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία σήμερα.[346]

346. *The New World Order in Action*, κεφ.1, ό.π.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Είναι, μάλιστα, υπερεθνικές επιχειρήσεις τόσο όσον αφορά την οικονομική τους δύναμη, αλλά και όσον αφορά την πολιτική τους δύναμη. Έμμεσα δηλαδή ασκούν σημαντικό βαθμό πολιτικής εξουσίας. Έτσι, όπως έχει δειχθεί στο παρελθόν, το Ευρωπαϊκό Στρογγυλό Τραπέζι των Βιομηχάνων, το οποίο αποτελεί ένα ανεπίσημο συνέδριο των κύριων πολυεθνικών εταιριών στην Ευρώπη, είχε συντάξει όλες τις κύριες συνταγματικές συνθήκες που εφαρμόζει σήμερα η ΕΕ.[347] Δηλαδή, τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, τη Συνθήκη της Λισσαβόνας κ.ο.κ. Και το είδος του Συντάγματος που επέβαλαν αυτές οι συνθήκες, ήταν ο νεοφιλελευθερισμός. Με άλλα λόγια, όλα τα νεοφιλελεύθερα μέτρα που εφαρμόζονται σήμερα από την ΕΕ είναι στη πραγματικότητα οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές που έχουν προταθεί από τις πολυεθνικές εταιρίες.

Έτσι, σήμερα έχουμε ένα σύστημα διπλής, θα έλεγα, κυριαρχίας. Έχουμε αρχικά την υπερεθνική κυριαρχία, που σημαίνει ότι ορισμένες χώρες, οι προηγμένες καπιταλιστικές χώρες (κυρίως οι χώρες του G7 της «Ομάδας των 7»), από όπου προέρχονται οι περισσότερες από τις υπερεθνικές/ πολυεθνικές εταιρίες, έχουν έναν πολύ σημαντικό βαθμό υπερεθνικής οικονομικής δύναμης, και όχι μόνο. Έχουν επίσης υπερεθνική πολιτική/ πολιτιστική/ προπαγανδιστική δύναμη, κ.ο.κ. Αυτός είναι ο τρόπος που ελέγχουν τον κόσμο, μέσα από αυτό που έχω ονομάσει Υπερεθνική Ελίτ, η οποία είναι απλά οι ελίτ που εδράζονται σε αυτές τις χώρες. Μολονότι δεν υπάρχει επίσημο όργανο που να τις εκφράζει, εντούτοις, με το να ελέγχουν τους διάφορους διεθνείς οικονομικούς θεσμούς (το ΔΝΤ, την Παγκόσμια Τράπεζα, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα κ.ο.κ.), ή πολιτικούς θεσμούς (όπως ο ΟΗΕ κ.ο.κ., πέρα από το ΝΑΤΟ, κ.λπ.), ελέγχουν, στην πραγματικότητα, τον κόσμο, διότι ελέγχουν όλες τις μορφές εξουσίας. Αυτό είναι ένα υπερεθνικό είδος εξουσίας, δεν είναι εθνική κυριαρχία. Είναι υπερεθνική κυριαρχία, με την έννοια ότι στηρίζεται στον έλεγχο των πολιτικών, οικονομικών και άλλων μορφών δύναμης σε διεθνές επίπεδο.

Έτσι, ο μόνος τρόπος για μια χώρα σήμερα να έχει οποιοδήποτε είδος εθνικής εξουσίας, ή εθνικής κυριαρχίας, είναι αν κόψει τους δεσμούς της με τη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος. Και γι' αυτό πιστεύω ότι η Ευρασιατική Ένωση είναι ένα βήμα προς αυτή την κατεύθυνση, εφόσον όμως η Ευρασιατική Ένωση αναπτυχθεί ως μια πολιτική και οικονομική ένωση κυρίαρχων κρατών, δηλαδή

347. George Monbiot, "Still bent on world conquest", *The Guardian* (16/12/1999).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

εθνών που να διατηρούν την εθνική τους κυριαρχία, και αναπτυχθεί τόσο σε πολιτικό όσο και σε οικονομικό επίπεδο.[348] Αυτό θα μπορούσε πολύ εύκολα να αποτελέσει έναν εναλλακτικό πόλο απέναντι στον παρόντα μονοπολικό κόσμο. Και δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι, αυτή τη στιγμή, έχουμε έναν μονοπολικό κόσμο, όπως φαίνεται από το γεγονός ότι όλες οι μορφές της υπερεθνικής εξουσίας σήμερα ελέγχονται κυρίως από την υπερεθνική ελίτ. Αλλά, εάν η Ευρασιατική Ένωση αναπτυχθεί και ανθίσει, και χώρες όπως η Ελλάδα, καθώς και άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής και ούτω καθεξής, ενταχθούν σε αυτή, τότε, αυτό θα μπορούσε να δημιουργήσει έναν άλλο πόλο. Τότε θα μπορούσαμε να έχουμε έναν πραγματικό διπολικό κόσμο, ο οποίος είναι στην πραγματικότητα ο μόνος τρόπος που μπορείς να αμφισβητήσεις την σημερινή ΝΔΤ. Με αυτή την έννοια, με άλλα λόγια, μέσω μιας ένωσης όπως αυτή, οι χώρες θα μπορούσαν να διατηρήσουν την εθνική τους κυριαρχία, την οικονομική τους κυριαρχία, έτσι ώστε να μπορούν επίσης να έχουν διαφορετικές αρχές στις οποίες να βασίζουν τη συνεργασία τους, αντί για τις παρούσες αρχές που επιβάλλει η ΝΔΤ, με βάση την ανταγωνιστικότητα .

Ο ρόλος των χωρών BRICS στην ΝΔΤ και ο μύθος του σημερινού πολυ-πολικού κόσμου

PRAVDA: Θα μπορούσε η Ελλάδα να ζητήσει βοήθεια από την Τράπεζα Ανάπτυξης των χωρών BRICS;

Τ.Φ.: Οι χώρες BRICS, πέρα από τη Ρωσία, η οποία έχει ένα σημαντικό βαθμό εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας, δεν έχουν καμία σημαντική υπερεθνική κυριαρχία και την ίδια στιγμή, έχοντας ενσωματωθεί πλήρως στην ΝΔΤ, δεν έχουν καμία σημαντική εθνική κυριαρχία. Από την άλλη πλευρά, η Ρωσία, αν και η ίδια είναι ενσωματωμένη αυτή τη στιγμή στη ΝΔΤ (μέσω του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου κ.λπ.), παρόλα αυτά, σε σύγκριση με όλες τις άλλες χώρες BRICS, έχει τον υψηλότερο βαθμό τόσο εθνικής όσο και οικονομικής κυριαρχίας. Γι' αυτό είναι πολύ σημα-

348. Αποφασιστικό βήμα σε αυτή τη κατεύθυνση είναι η πρόσφατη συμφωνία μεταξύ των μελών της Ευρασιατικής Ένωσης να χρησιμοποιούν στο μέλλον μόνο τα εθνικά τους νομίσματα για τις μεταξύ τους ανταλλαγές, αντί για το δολάριο ή το Ευρώ, βλ. «Putin says dump the dollar", RT (1/9/2015). http://www.rt.com/business/313967-putin-says-dump-dollar/.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ντικό, αν η Ρωσία βοηθήσει το κίνημα για την Ευρασιατική Ένωση να καταστεί μια πολιτική και οικονομική ένωση πραγματικά κυρίαρχων εθνών, και όχι απλώς μια ζώνη ελεύθερου εμπορίου, όπως θέλουν οι παγκοσμιοποιητές στη Δύση και στην ίδια τη Ρωσία!

Οι άλλες χώρες BRICS, όπως η Κίνα και η Ινδία, είναι πολύ πιο ενσωματωμένες στην ΝΔΤ, με την έννοια ότι τόσο τα Κινέζικα όσο και τα Ινδικά οικονομικά «θαύματα» βασίζονται στη μαζική εισροή των πολυεθνικών εταιριών για να εκμεταλλευτούν το πολύ χαμηλό κόστος παραγωγής εκεί. Οι BRICS επομένως θα μπορούσαν να είναι χρήσιμες σε αυτή τη διαδικασία της δημιουργίας ενός εναλλακτικού πόλου, υπό την προϋπόθεση, όμως ότι θα ξεκινήσουν τη διαδικασία ρήξης των στενών δεσμών που έχουν αυτή τη στιγμή με τη ΝΔΤ και την Υπερεθνική Ελίτ. Σε αντίθετη περίπτωση, εάν προσπαθήσουν να το παίζουν «δίπορτο», όπως για παράδειγμα κάνει αυτή τη στιγμή η Ινδία, και σε κάποιο βαθμό η Κίνα, όπως όταν προσπαθούν να έχουν καλές σχέσεις τόσο με την Υπερεθνική Ελίτ, τους Αμερικάνους και την ΕΕ, όσο και με τη Ρωσία και την Ευρασιατική Ένωση, τότε προφανώς δεν θα μπορούν να παίξουν κανένα σχετικό ρόλο στη διαδικασία δημιουργίας ενός πραγματικά εναλλακτικού πόλου στην ΝΔΤ.

Όσον αφορά την ερώτησή σας αν η Ελλάδα θα πρέπει να ζητήσει τη βοήθεια των BRICS –υποθέτοντας βέβαια τη σημερινή ενσωμάτωσή τους στην ΝΔΤ– φυσικά θα μπορούσαν να βοηθήσουν οι εμπορικές και επενδυτικές σχέσεις με τις χώρες αυτές, αντί να αφήνονται όπως σήμερα να ελέγχονται κυρίως από την ΕΕ, όπως σήμερα. Όμως, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Ελλάδα μπορεί να μην είναι καν σε θέση να επεκτείνει ελεύθερα αυτά τα είδη των δεσμών με τις χώρες BRICS, εφόσον παραμένει μέλος της ΕΕ. Δηλαδή, όσο η Ελλάδα βρίσκεται στην ΕΕ, τότε η ΕΕ θα μπορούσε να μποϊκοτάρει κάθε είδους επέκτασης των σχέσεων της με τις χώρες BRICS. Αυτό συνέβη ήδη παλιότερα με τον αγωγό πετρελαίου Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη, όταν ο Πρόεδρος Πούτιν υπέγραψε συμφωνία με την ελληνική κυβέρνηση (Καραμανλή εκείνη την εποχή), και στη συνέχεια η ΕΕ ήρθε να μποϊκοτάρει τη συμφωνία αυτή με κάθε δυνατό τρόπο, τελικά ακόμα και με τη λήψη μέτρων που οδήγησαν στην αντικατάσταση του Καραμανλή με ένα πολύ πιο υπάκουο όργανο της ΝΔΤ (δηλαδή τον Γιώργο Παπανδρέου). Αναπόφευκτα, η Υ/Ε πέτυχε την ακύρωση μιας συμφωνίας, η οποία ήταν σημαντική για την Ελλάδα από οικονομική και γεωπολιτική άποψη. Το θέμα επομένως δεν είναι απλά αν θα ήταν καλό για την Ελλάδα να επεκτείνει τις οικονομικές σχέσεις της με τις χώρες BRICS. Τα πάντα εξαρτώνται από το για ποιο είδος Ελλάδα μιλάμε. Η ση-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μερινή Ελλάδα, η οποία είναι μέλος τόσο της ΕΕ όσο και της Ευρωζώνης (ή ακόμη και αν ήταν μόνο μέλος της ΕΕ), δεν μπορεί να επεκτείνει σημαντικά τις σχέσεις της με τις χώρες BRICS ή τη Ρωσία, εκτός και αν το εγκρίνει η ΕΕ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ και οι κυρώσεις κατά της Ρωσίας

PRAVDA: Σε περίπτωση αποχώρησης από την Ευρωζώνη, η Ελλάδα θα στηρίξει την εχθρική πολιτική της ΕΕ απέναντι στη Ρωσία;

Τ.Φ.: Και πάλι, ας δούμε τι συνέβη στην τελευταία συνεδρίαση των υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ στις Βρυξέλλες, πριν από δέκα ημέρες. Ο ΣΥΡΙΖΑ, επίσημα, πριν από την εκλογή του, ήταν κατά των κυρώσεων, ενώ ο σημερινός υπουργός Εξωτερικών είχε γράψει επανειλημμένα κατά των οικονομικών κυρώσεων στη Ρωσία. Ωστόσο, όταν έγινε κυβέρνηση, τόσο ο ίδιος, όσο και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ άλλαξαν ρότα. Δηλαδή, αυτό που έκαναν στη συνεδρίαση στις Βρυξέλλες ήταν απλά να εγκρίνουν τις κυρώσεις και να προσπαθήσουν να μειώσουν την περίοδο διάρκειας τους από το ένα έτος στους έξι μήνες. Αλλά φυσικά, αυτό σήμαινε ότι, εμμέσως, ο Υπ. Εξ. δέχτηκε τις κυρώσεις κατ' αρχήν. Στην πραγματικότητα, όταν ο ίδιος πήγε στο Κίεβο την περασμένη εβδομάδα, είπε «ναι, οι κυρώσεις δεν είναι πάντα κακό, εξαρτάται από το τι είδους κυρώσεις μιλάμε και γιατί». Επομένως, είναι σαφές ότι όσο παραμένει η Ελλάδα μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωζώνης, τότε θα πρέπει να χορέψει στους ρυθμούς της ορχήστρας και η ορχήστρα δεν διευθύνεται από την Ελλάδα, αλλά από τις ελίτ της ΕΕ, με άλλα λόγια, τη Γερμανία και τις άλλες κύριες χώρες εντός της ΕΕ. Έτσι, θα πρέπει να ακολουθήσει τις πολιτικές που επιβάλλονται από αυτές για κάθε σημαντικό θέμα εξωτερικής πολιτικής, όπως σχετικά με τη Ρωσία, την Ουκρανία, ή ακόμη και να υποστηρίξει οποιοδήποτε είδος πολέμου μπορεί να ξεκινήσουν στη Μέση Ανατολή στο εγγύς μέλλον (τώρα που οι ελίτ θα δημιουργήσουν και Ευρωπαϊκό στρατό!) και ούτω καθεξής. Φυσικά, αν η Ελλάδα έβγαινε από την ΕΕ (και όχι μόνο την Ευρωζώνη), τότε τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά. Τότε όλα θα ήταν ανοικτά. Δηλαδή, στη συνέχεια, μπορείτε να περιμένετε ότι η Ελλάδα θα ακολουθούσε μια πολύ διαφορετική πολιτική, επειδή ο ελληνικός λαός, όπως γνωρίζετε, είναι πολύ κοντά στον Ρωσικό λαό, για ιστορικούς και πολιτιστικούς λόγους, και σίγουρα θα θέλανε να καταργηθούν αυτές οι κυρώσεις για λόγους αρχής. Και αυτό, πέρα από το ζήτημα της οικονομικής ζημίας που οι Έλληνες αγρότες έχουν υποστεί χωρίς κανένα λόγο, μόνο

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

και μόνο επειδή μερικές ελίτ αποφάσισαν να επιβάλουν κυρώσεις στη Ρωσία με συνέπεια, σήμερα οι Έλληνες αγρότες να μην μπορούν να πουλήσουν πολλά από τα προϊόντα τους.

Υ.Γ. 29/3/2015. Είναι φανερό πια τώρα ότι έχει συμφωνηθεί μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και των εκπροσώπων της Υ/Ε ένα μεταβατικό μίνι-Μνημόνιο που προβλέπει ξεπούλημα του λιμανιού του Πειραιά καθώς και των περιφερειακών αεροδρομίων –όλων αυτών ο έλεγχος θα παραχωρηθεί σε ληστρικές ξένες εταιρείες– πέρα από άλλες επώδυνες αλλαγές στο ασφαλιστικό και τον ΦΠΑ[349] που θα μάθουμε σύντομα. Είναι δηλαδή ξεκάθαρο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ όχι απλά συνθηκολόγησε αλλά ανέλαβε και τον εξορθολογισμό του Ελληνικού καπιταλιστικού συστήματος, κάτω από μια δήθεν ροζ σημαία. Ποτέ ίσως άλλοτε λαός δεν έκανε χαρακίρι, όπως ουσιαστικά κάνει ο Ελληνικός εδώ και πέντε χρόνια, για να κρατήσει το ξένο νόμισμα που του επέβαλαν οι ελίτ και τη θέση του στο ληστρικό κλαμπ της «Ευρώπης των λαών», ενώ η «Αριστερά» του απλά δέρνει το σαμάρι (ο ΣΥΡΙΖΑ τα «υφεσιακά μέτρα» και τη λιτότητα και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ το Χρέος[350])για να μην δείρει το γάιδαρο (ΕΕ και Ευρωζώνη). Και όταν αύριο τα αηδιασμένα λαϊκά στρώματα, που είναι τα πραγματικά θύματα της παγκοσμιοποίησης, ή θα απο-πολιτικοποιηθούν ή θα στραφούν σε άλλες πολιτικές κατευθύνσεις πέρα από τη χρεοκοπημένη «Αριστερά» (όπως ήδη γίνεται σήμερα παντού στην Ευρώπη) θα φταίει πάλι ο λαός.

Τ.Φ.

Γ. Η ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΠΑΛΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Γιατί Παλλαϊκό Μέτωπο;

Με την ανεργία και τη φτώχεια να καλπάζουν, έχουμε ήδη επιτύχει, εν μέρει, τον στόχο που έβαλε η ελίτ το 2010: να μείνουμε στην ΕΕ για να μην γυρίσουμε στη δεκαετία του 1950. Έτσι, μείναμε μεν στην ΕΕ, αλλά γυρίσαμε –μέσα σε τρία χρόνια– στη δεκαετία του 1950! Και αυτό δεν είναι σχήμα λόγου. Σύμφωνα με την απογραφή του 1961, περίπου 24% του ενεργού πληθυσμού ήταν τότε άνεργο ή υποαπασχολούμενο. Σήμερα, μόνο οι άνεργοι φθάνουν το 27%. Μολονότι δεν υπάρχουν, από όσο γνωρίζω, ακριβή στοιχεία για τη φτώχεια στη δεκαετία του '50, μπορούμε να κά-

349. Βλ. *Sunday Times* (29/3/2015).
350. Βλ. Λ. Βατικιώτης, *ΠΡΙΝ* (29/3/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νουμε κάποιες λογικές υποθέσεις. Το 2011, στην αρχή της κρίσης, με ανεργία περίπου 18%, σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat, σχεδόν οι μισοί Έλληνες ζούσαν στο όριο της φτώχειας ή του κοινωνικού αποκλεισμού, δηλ. δυσκολευόντουσαν να καλύψουν βασικές ανάγκες (ενοίκιο, ηλεκτρικό, θέρμανση, διατροφή με κρέας ή ψάρι δύο φορές την εβδομάδα, διακοπές κ.λπ.). Με την ανεργία σήμερα αυξημένη κατά 50% σε σχέση με το 2011, μπορεί κανείς να φανταστεί πόσοι θα είναι οι κοινωνικά αποκλεισμένοι σε σχέση με το 2011 και το 1961.

Ο μόνος λόγος που η φτώχεια δεν είναι το ίδιο φανερή όσο το 1961 είναι ότι, ενώ η εισοδηματική φτώχεια σήμερα θα πρέπει να είναι σημαντικά υψηλότερη από τότε, πολλοί από τα χαμηλότερα εισοδηματικά στρώματα βρίσκονται ακόμη με περιουσιακά στοιχεία (αυτοκίνητο, ιδιόκτητο σπίτι κ.λπ.) που απέκτησαν με τον εύκολο δανεισμό, τον καιρό της «ισχυρής Ελλάδας» (της φούσκας). Όσο όμως παραμένουν στην ανεργία και τη χαμηλόμισθη απασχόληση θα τα χάνουν και αυτά σταδιακά. Και αντίθετα με τα αναίσχυντα ψεύδη των ντόπιων και ξένων ελίτ καθώς και των άθλιων ΜΜΕ που ελέγχουν οι ίδιες (τα οποία, όπως στα πιο ολοκληρωτικά καθεστώτα, έχουν «κομμένη» κάθε συζήτηση ενάντια στην ΕΕ), τόσο η ανεργία όσο και οι άθλιοι μισθοί θα παραμείνουν βασικά στα ίδια επίπεδα, παρά τις όποιες στατιστικές αλχημείες. Ακόμη και να έλθουν οι ξένοι λησ το-επενδυτές, που όπως ελπίζουν οι ελίτ θα προσελκυστούν από την Κινεζοποίηση της εργασίας στην Ελλάδα, όσο το επίπεδο και η διάρθρωση της παραγωγής και της απασχόλησής μας θα συνεχίζει να προσδιορίζεται από την παγκόσμια αγορά και την ΕΕ, και όχι από εμάς τους ίδιους συλλογικά σε μια αυτοδύναμη (όχι αυτάρκη) οικονομία που θα μας εξασφαλίζει την οικονομική και εθνική κυριαρχία, η κατάσταση θα παραμένει βασικά η ίδια.

Δεν χρειάζεται βέβαια να ασχοληθούμε με τους απατεώνες της «Αριστεράς», οι οποίοι, ακόμη και μετά τα καταστροφικά μέτρα που επέβαλαν στα λαϊκά στρώματα της Κύπρου οι ξένες και ντόπιες ελίτ συνεχίζουν την εξαπάτηση ότι θα μπορούσαν να εφαρμόσουν λύσεις «αντιμνημονιακές» μέσα στην ΕΕ, ή να αραδιάζουν παραμύθια για Μέτωπο του Νότου, όταν όλες οι χώρες αυτές συμφώνησαν στην καταστροφή της Κύπρου! Και είναι εξαπάτηση, διότι οι Ευρω-ελίτ έδειξαν, στη πράξη, πόσο εύκολα μπορούν να υποτάξουν κάθε λαό, αρκεί να κόψουν τη ρευστότητα (που την ελέγχουν) σε μια οικονομία. Ούτε χρειάζεται να ασχοληθούμε με τις κούφιες εκκλήσεις για «γενικό ξεσηκωμό» κ.λπ., όταν μετά τρία χρόνια «ξεσηκωμών», απεργιών, «αγανακτισμένων» στις πλατείες και «αυτο-οργάνωσης»

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στη διαχείριση της φτώχειας μας, οι κοινοβουλευτικές Χούντες που διαδέχονται η μια την άλλη εφαρμόζουν στο ακέραιο το πρόγραμμά τους, γράφοντας στα παλιότερα των παπουτσιών τους κάθε παρόμοια «αντίσταση».

Η αιτία γι' αυτή την καταστροφική ήττα του λαϊκού κινήματος είναι βέβαια ότι δεν υπάρχει οργανωμένο λαϊκό κίνημα με συγκροτημένο πρόγραμμα για την έξοδο των λαϊκών στρωμάτων από την οικονομική καταστροφή. Και γι' αυτό φέρει ακέραια την ευθύνη η Αριστερά. Διότι παρόμοια κινήματα σχετικά με μια καταστροφική οικονομική και κοινωνική κρίση δεν μπορούν να ανακύψουν «από κάτω», αφού προϋποθέτουν σημαντικό βαθμό συνειδητοποίησης για τα αίτια και τους τρόπους διεξόδου από αυτήν. Δεν μιλάμε για μια ξένη στρατιωτική κατοχή, οπότε δεν χρειάζεται ιδιαίτερη συνειδητοποίηση για να αντιληφθεί κανείς ποιος είναι ο στόχος και τι πρέπει να κάνει. Μιλάμε για ένα σύστημα που ελέγχει όχι μόνο την οικονομική και πολιτική ζωή αλλά και την ίδια τη σκέψη.

Όταν μάλιστα υπάρχουν τμήματα της «Αριστεράς» (τα οποία βέβαια έχει κάθε λόγο να τα προβάλει το σύστημα) που ηθελημένα ή μη εξαπατούν τα λαϊκά στρώματα για τους πραγματικούς στόχους και τρόπους διεξόδου από την καταστροφή, τότε η ευθύνη της αντισυστημικής Αριστεράς γίνεται ακόμη μεγαλύτερη. Και αυτό, διότι μόνο αυτή η Αριστερά μπορεί να συνειδητοποιήσει ότι οι πραγματικοί στόχοι δεν είναι η κακιά Μέρκελ, ή οι κακοί νεοφιλελεύθεροι, ή το κακό Ευρώ, αλλά το ίδιο το σύστημα της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης (όπως εκδηλώνεται μέσα από την ένταξή μας στην ΕΕ) - που μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι.

Είναι επομένως επιτακτική η ανάγκη για ένα οργανωμένο, παλλαϊκό Μέτωπο που θα πρέπει να αγωνιστεί όχι για την ανατροπή γενικά του καπιταλιστικού συστήματος και την κατάκτηση (με αυτή την έννοια) της λαϊκής εξουσίας –κάτι που προϋποθέτει εντελώς διαφορετικές υποκειμενικές συνθήκες από τις σημερινές– αλλά για την άμεση μονομερή έξοδο της χώρας μας από την ΕΕ και την αποκοπή από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση.[351] Έτσι μόνο θα αποκτήσουμε οικονομική και, κατά συνέπεια,

351. Δεν αναφέρομαι γενικά στο καπιταλιστικό σύστημα, όπως παρουσιάζει το θέμα το ΚΚΕ, γιατί ο αντικαπιταλιστικός αγώνας προϋποθέτει ένα πολύ ανώτερο συνειδησιακό επίπεδο που δεν υπάρχει σήμερα μαζικά στα λαϊκά στρώματα. Όπως προσπάθησα να δείξω στο βιβλίο αυτό, η αντικαπιταλιστική αλλαγή που αποτελεί βέβαια τον στόχο της Κοινωνικής Απελευθέρωσης, σήμερα αναγκαστικά περνά μέσα από την Εθνική Απελευθέρωση και τη κατάκτηση της εθνικής κυριαρχίας, πράγμα που οι

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

εθνική κυριαρχία και θα μπορέσουμε να στηριχθούμε στις δικές μας παραγωγικές δυνάμεις και όχι στις πολυεθνικές. Γι' αυτόν τον στόχο, που είναι και αναγκαία προϋπόθεση για οποιαδήποτε συστημική αλλαγή στο μέλλον, υπάρχουν τόσο οι αντικειμενικές όσο και οι υποκειμενικές συνθήκες.

Επομένως, αποτελεί επιτακτική ανάγκη ένα παλλαϊκό Μέτωπο που θα έχει τα παρακάτω άμεσα αιτήματα:

- Μονομερή ταυτόχρονη έξοδο από την Ευρωζώνη και την ΕΕ - όχι με δικολαβισμούς του τύπου «ρήξη και αποδέσμευση» από την ΕΕ σε τρία τέρμινα που χρησιμοποιεί τμήμα της Αριστεράς, γιατί η παραμονή στην ΕΕ με δραχμή θα είναι ακόμη πιο καταστροφική από τη σημερινή κατάσταση.
- Ακύρωση όλων των δανειακών συμβάσεων, Μνημονίων και σχετικών νόμων με παράλληλη ολοκληρωτική στάση πληρωμών των τοκοχρεολυσίων (δηλαδή μονομερή διαγραφή του χρέους).
- Αναγκαστική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση του κοινωνικού πλούτου που έχει περιέλθει, μέσα από τη διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων, στην ιδιοκτησία των ξένων και ντόπιων ελίτ.
- Επανεισαγωγή της δραχμής και μερική υποτίμησή της με παράλληλα μέτρα ώστε να μην πληγούν τα λαϊκά εισοδήματα από τις συνέπειές της.
- Μόνιμοι αυστηροί κοινωνικοί έλεγχοι στην κίνηση αγαθών, κεφαλαίων και υπηρεσιών.
- Επαναφορά μισθών και συντάξεων στα προμνημονιακά επίπεδα με παράλληλη επαναπρόσληψη των απολυμένων στον δημόσιο τομέα, που θα αναδιοργανωθεί ορθολογικά, στο πλαίσιο της γενικότερης αναδιάρθρωσης της οικονομίας με βάση την αρχή της αυτοδυναμίας.
- Κοινωνικοποίηση των Τραπεζών και των στρατηγικών κλάδων παραγωγής, συμπεριλαμβανομένων όλων των κλάδων που καλύπτουν βασικές ανάγκες
- Γενική καταγραφή κινητής και ακίνητης περιουσίας, συμπεριλαμβανομένων των καταθέσεων στο εξωτερικό και επιβολή δραστικού «προοδευτικού» φόρου μεγάλης περιουσίας.
- Δημιουργία ενός πραγματικά λαϊκού συστήματος Υγείας, Εκπαίδευ-

παλαιολιθικοί Μαρξιστές, με τα θεωρητικά εργαλεία των αρχών του περασμένου αιώνα αδυνατούν να κατανοήσουν και έχουν κατορθώσει –προς αγαλλίαση των συστημικών δυνάμεων– να περιθωριοποιήσουν εντελώς το ιστορικό κομουνιστικό κίνημα, ώστε σήμερα να κινδυνεύει να ξεπεραστεί σε εκλογική απήχηση ακόμη και από το συστημικό απόκομμα των αρχολίπαρων, το Ποτάμι, που ιδρύθηκε πριν 2 χρόνια!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

σης και Κοινωνικών Υπηρεσιών που θα καλύπτει τις λαϊκές ανάγκες και θα ελέγχεται από τα λαϊκά στρώματα.[352]

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 7/4/2013)

Μόνη λύση τώρα το Μέτωπο Εθνικής και Κοινωνικής Απελευθέρωσης

Σήμερα, είναι ακόμη περισσότερο επιτακτική η ανάγκη για παρόμοιο Μέτωπο που θα ένωνε όλα τα θύματα της παγκοσμιοποίησης (μέσω της καταστροφικής ένταξής μας στην ΕΕ), όπου οι πολίτες σαν πολίτες, ανεξάρτητα από κομματική τοποθέτηση και ιδεολογικές καταβολές, θα συστρατευθούν στον αγώνα για την Εθνική και Κοινωνική Απελευθέρωση. Σε ένα Μέτωπο δηλαδή που θα δεσμεύει όλους σε ένα πρόγραμμα με απώτερο στόχο την έξοδο όχι μόνο από την οικονομική και κοινωνική καταστροφή, στην οποία μας έχουν καταδικάσει σήμερα οι ντόπιες και ξένες ελίτ, αλλά και από τη μόνιμη κρίση που υπόβοσκε κάτω από τη μεταπολεμική φούσκα μιας δήθεν «ανάπτυξης».

Η ανάγκη αυτή είναι πιο επιτακτική παρά ποτέ για δύο βασικούς λόγους. Πρώτον, γιατί αντιμετωπίζουμε τον άμεσο κίνδυνο ενός γενικευμένου πολέμου των ελίτ κατά των λαϊκών στρωμάτων, ο οποίος δεν θα είναι πια μόνο οικονομικός, όπως μέχρι τώρα, αλλά δεν θα διστάζει να χρησιμοποιεί και την ωμή βία. Δεύτερον, γιατί μετά από τρία χρόνια συνεχώς επιδεινούμενης φτωχοποίησης των λαϊκών στρωμάτων και κατεδάφισης κάθε ίχνους κοινωνικού κράτους, δεν έχει ακόμη γίνει δυνατή η συγκρότηση ενός προγραμματικού παλλαϊκού μετώπου για την έξοδο από τη καταστροφή.

Όσον αφορά στον πρώτο λόγο, είναι φανερό ότι ο κίνδυνος δεν είναι πια να ξεσπάσει εμφύλιος μεταξύ οπαδών και αντιπάλων της ΧΑ, όπως υπέθετα στο άρθρο της 22/9. Μετά τη στυγερή εκτέλεση των ΧΑτών και την ύποπτη προκήρυξη μιας δήθεν «αριστερής» τρομοκρατικής οργάνωσης που κηρύσσει πόλεμο στον καπιταλισμό και τον «φασισμό» (αλλά, κατά σύμπτωση, δεν έχει κάνει την παραμικρή ενέργεια κατά του πρώτου και

352. Βλ. Έκκληση για ένα Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης <http://www.periektikidimokratia.org/anakoinoseis/2012-02-29/metopo-koinonikis-ethnikis-apeleftherosis>

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ξεκίνησε με τον εύκολο δεύτερο στόχο, δηλαδή την εκτέλεση άοπλων μελών της ΧΑ!) είναι ξεκάθαρο τι είδους εμφύλιο ετοιμάζουν οι αδίστακτες ξένες και ντόπιες ελίτ. Όσο οι ελίτ αυτές βλέπουν ότι τα μεν κόμματα της Χούντας καταβαραθρώνονται για πάντα, ενώ τα κόμματα της «Αριστεράς» αυξανόμενα θα αδυνατούν να ελέγχουν αποτελεσματικά τα λαϊκά στρώματα, τόσο θα καταφεύγουν περισσότερο στην ωμή βία. Διότι είναι βέβαια αναπόφευκτο ότι τα στρώματα αυτά γρήγορα θα συνειδητοποιήσουν την απάτη της «Αριστεράς» αυτής, που δεν την απασχολεί η δημιουργία ενός παλλαϊκού αντι-ΕΕ Μετώπου με στόχο την αυτοδυναμία, αλλά απλά η κατάκτηση της εξουσίας. Ήδη το πρώτο βήμα έγινε. Πολύ πιθανό να ακολουθήσουν και δολοφονίες απλών πολιτών (που κάποιοι αυτόκλητοι τιμωροί θα χαρακτηρίζουν «εθνικιστές», «φασίστες» κ.λπ.), μέχρις ότου τρομοκρατηθούν επαρκώς τα λαϊκά στρώματα και επανέλθουν σε ελεγχόμενες κομματικές στρούγκες. Η προκήρυξη της νέας «αριστερής» οργάνωσης έκανε άλλωστε φανερό ποιους θεωρεί κύριους εχθρούς της: αυτούς που μάχονται για την οικονομική και εθνική κυριαρχία, που τους αποκαλεί συλλήβδην «εθνικιστές» - δηλαδή, στη λογική της, «φασίστες». Κατά σύμπτωση, τους ίδιους κηρύσσει ως κύριους εχθρούς της και η Κομισιόν, ξοδεύοντας μάλιστα τεράστια ποσά για την προπαγάνδα ενάντια στα μη ενσωματωμένα στην ΕΕ και την παγκοσμιοποίηση κινήματα, είτε της Αριστεράς είτε της Δεξιάς, όπως ξεκαθάρισε ο γκαουλάιτερ Σουλτς στην Αθήνα.

Όσον αφορά στον δεύτερο λόγο, όπως προσπάθησα να δείξω επανειλημμένα, μια προγραμματική συμφωνία που θα μας οδηγούσε έξω από την οικονομική καταστροφή είναι αδύνατη, εάν δεν έχει βασικό στόχο την άμεση και μονομερή έξοδο από την ΕΕ και την ΟΝΕ. Σήμερα, όμως, κανένα κόμμα ή κομματική οργάνωση, δεν θέτει σαφώς παρόμοιο θέμα και με το ανάλογο πρόγραμμα που συνεπάγεται αγώνα για ανοικοδόμηση της παραγωγικής μας δομής. Δηλαδή, αγώνα σε ρήξη με τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, αφού χωρίς οικονομική αυτοδυναμία είναι αδύνατη η ανοικοδόμηση αυτή. Πολλοί άλλωστε «αριστεροί» χαρακτηρίζουν «εθνικιστικές» παρόμοιες τάσεις! Εκτός από το ΚΚΕ, που θέτει πράγματι το θέμα της μονομερούς εξόδου από την ΕΕ και της ανοικοδόμησης της παραγωγικής δομής (μολονότι όχι σαν μεταβατικό αίτημα), όλα τα άλλα «αριστερά» ή πατριωτικά, εθνικιστικά κ.λπ. κόμματα και οργανώσεις χρησιμοποιούν στην πραγματικότητα αποπροσανατολιστική ρητορική για να συγκαλύψουν τον αληθινό στόχο τους που είναι απλώς η έξοδος από το Ευρώ, αλλά όχι και την ΕΕ. Όμως, απλή έξοδος από το Ευρώ, που δεν θα

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ήταν συνέπεια προηγούμενης εξόδου από την ΕΕ, θα ήταν εξίσου καταστροφική, εφόσον το άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών που επιβάλλουν οι συμφωνίες Μάαστριχτ κ.λπ., οι οποίες οδήγησαν στην σημερινή καταστροφή, θα εξακολουθούν να ισχύουν.

Είναι όμως δυνατή η συγκρότηση σήμερα ενός παρόμοιου Μετώπου Εθνικής και Κοινωνικής Απελευθέρωσης; Κατά τη γνώμη μου, την ύστατη αυτή στιγμή, το Μέτωπο αυτό είναι όχι μόνο εφικτό αλλά και αναγκαίο. Αρκεί όλοι, ανένταχτοι αλλά και οπαδοί κομμάτων και οργανώσεων, να υιοθετήσουν συγκεκριμένους στόχους που προϋποθέτουν ότι η σημαντικότερη αιτία της σημερινής καταστροφής είναι η ενσωμάτωση της χώρας στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, όπως συνειδητοποιούν καθημερινά εκατομμύρια άνθρωποι στην Ευρώπη, αλλά και παγκόσμια. Ότι, δηλαδή, η ΝΔΤ απειλεί άμεσα την εθνική και οικονομική (επομένως και την λαϊκή) κυριαρχία και ότι η κοινωνική απελευθέρωση είναι ανέφικτη χωρίς την προηγούμενη κατάκτηση της εθνικής.

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία,* 24/11/2013)

Οι στόχοι του παλλαϊκού Μετώπου

Ενώ τα κόμματα της κοινοβουλευτικής Χούντας και ο ΣΥΡΙΖΑ έχουν επιδοθεί σε άλλον ένα πόλεμο περισπασμού, αυτή τη φορά για διάφορα σκάνδαλα, και ενώ η αντικαπιταλιστική Αριστερά περιμένει την σοσιαλιστική επανάσταση για να θέσει θέμα άμεσης μονομερούς εξόδου από την ΕΕ, ως αναγκαίας προϋπόθεσης εξόδου από την οικονομική και κοινωνική καταστροφή, ένα άλλο τμήμα «αντιμνημονιακών» δυνάμεων (ΕΠΑΜ κ.ά.) ασχολείται με την δημιουργία Μετώπου που θα συνενώνει ρεύματα που έχουν βασικό στόχο την απαλλαγή μας από τα Μνημόνια, και τις καταστροφικές πολιτικές της Τρόικας. Όμως, η θέση αυτή είναι θεμελιακά εσφαλμένη γιατί βασίζεται στην ανάλυση ότι αιτία της κρίσης είναι το Χρέος που, όπως έχω δείξει επανειλημμένα, είναι απλώς η συνέπεια της διαδικασίας εξαρτημένης «ανάπτυξης» στην μεταπολεμική περίοδο, η οποία εντάθηκε με την ένταξή μας στην ΕΕ. Ήταν, δηλαδή, η ένταξη που ουσιαστικά κατέστρεψε την όποια παραγωγική δομή και οικονομική αυτοδυναμία είχαμε πριν. Η παραμονή μας, επομένως, στην ΕΕ είναι εγγύηση για την υποδούλωσή μας σαν λαού στα συμφέροντα των ντόπιων και ξένων ελίτ.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Η μακροπρόθεσμη, βέβαια, λύση για να αποκτήσουμε συλλογικά σαν πολίτες τον απόλυτο έλεγχο των παραγωγικών πόρων και την πλήρη οικονομική αυτοδυναμία, περνά μέσα από συστημική αλλαγή, δηλαδή την ανατροπή του ίδιου του καπιταλιστικού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος και την αντικατάστασή του με κάποιο νέο σύστημα συλλογικού ελέγχου της οικονομίας και της πολιτείας που, κατά την γνώμη μου, δεν μπορεί παρά να είναι μια Περιεκτική Δημοκρατία. Όμως, δεν είναι ανάγκη να περιμένουμε την αντικαπιταλιστική επανάσταση, η οποία προφανώς προϋποθέτει εντελώς διαφορετικές υποκειμενικές συνθήκες από τις σημερινές. Και αυτό, γιατί στο μεταξύ θα έχει αποκλειστεί η δυνατότητα δημιουργίας παρόμοιων συνθηκών, αφού θα έχουμε πλήρως υποδουλωθεί στη Νέα Διεθνή Τάξη που επιβάλλει η σημερινή μορφή του παγκοσμιοποιημένου καπιταλιστικού συστήματος, την οποία διαχειρίζεται μια Υπερεθνική Ελίτ που στον γεωγραφικό χώρο μας εκφράζεται μέσα από την ΕΕ. Αυτό όμως είναι κάτι που αδυνατούν να αντιληφθούν οι θιασώτες μιας αναχρονιστικής Μαρξιστικής Αριστεράς που προσκολλώνται σε υπεραιωνόβια θεωρητικά εργαλεία, παρά το γεγονός ότι πεφωτισμένοι σύγχρονοι Μαρξιστές έχουν κάνει σημαντικά βήματα στην ανάπτυξη νέων εργαλείων για την ανάλυση της σημερινής παγκοσμιοποιημένης καπιταλιστικής οικονομίας.

Επομένως, ένα παλλαϊκό Μέτωπο είναι σήμερα επιτακτική ανάγκη, υπό την προϋπόθεση ότι όλοι οι πολίτες που συμμετέχουν σε αυτό σαν πολίτες, και όχι σαν μέλη κομμάτων ή οργανώσεων, δεσμεύονται από συγκεκριμένο πρόγραμμα με κοινούς στόχους, οι οποίοι απορρέουν από την κοινή θέση ότι η έξοδος από την καταστροφική κρίση είναι αδύνατη εάν δεν ξανακτίσουμε την παραγωγική δομή της χώρας. Όχι, βέβαια, με βάση την καπιταλιστική ανταγωνιστικότητα που μας οδήγησε στην σημερινή κατάσταση, αλλά με βάση τις ανάγκες μας σαν λαού, όπως θα τις ορίζουμε εμείς οι ίδιοι. Και αυτό απαιτεί ένα σημαντικό βαθμό οικονομικής αυτοδυναμίας, δηλαδή ελέγχου των παραγωγικών μας πόρων, από εμάς τους ίδιους συλλογικά, και όχι από τις «δυνάμεις της αγοράς». Δηλαδή, τις λίγες εκατοντάδες πολυεθνικών που ουσιαστικά πασχίζουν για την ευημερία ενός πολύ μικρού ποσοστού του πληθυσμού σε βάρος της συντριπτικής πλειοψηφίας.

Είναι όμως σήμερα δυνατό, ακόμη και χωρίς την άμεση καπιταλιστική ανατροπή, να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για οικονομική αυτοδυναμία; Η απάντηση είναι θετική, εφόσον όμως ικανοποιηθούν τρεις βασικοί όροι:

- Πρώτον, η άμεση και μονομερής έξοδος τόσο από την Ευρωζώνη όσο και την ΕΕ. Η απλή έξοδος από την Ευρωζώνη, με συνέχιση παραμονής

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στην ΕΕ, θα ήταν ακόμη περισσότερο καταστροφική από την σημερινή κατάσταση γιατί θα σήμαινε ότι όλο το θεσμικό πλαίσιο της ΕΕ (άνοιγμα και απελευθέρωση αγορών κ.λπ.) που οδήγησε στην καταστροφή της παραγωγικής δομής θα εξακολουθούσε να ισχύει, ενώ συγχρόνως, με μια αγρίως υποτιμημένη δραχμή, θα ξεπουλιόταν ακόμη πιο φθηνά ο κοινωνικός μας πλούτος! Επομένως, αυτά που ακούγονται για σκίσιμο των Μνημονίων μέσα στη Ευρωζώνη (ΣΥΡΙΖΑ), ή για έξοδο από την καταστροφή μέσα στην ΕΕ (υπόλοιποι, εκτός ΚΚΕ), αντικειμενικά εξαπατούν τον λαό.

• Δεύτερον, η επιβολή αυστηρών και μόνιμων ελέγχων στις αγορές κεφαλαίου, εμπορευμάτων και εργασίας, ώστε να θωρακιστεί η οικονομική αυτοδυναμία της χώρας. Πράγμα που προϋποθέτει, βέβαια, την επανεισαγωγή του δικού μας νομίσματος, σαν ελάχιστου βαθμού οικονομικής κυριαρχίας, και την κοινωνικοποίηση των Τραπεζών και των στρατηγικών κλάδων παραγωγής, με βάση, στο μεταβατικό στάδιο, ένα μίγμα μορφών ιδιοκτησίας και μεθόδων κατανομής των οικονομικών πόρων (αγορά, σχεδιασμός κ.λπ.).[353] Οι κοινωνικοί αυτοί έλεγχοι θα παρείχαν την δυνατότητα επανάκτησης του κοινωνικού πλούτου που, μέσα από την διαδικασία ιδιωτικοποιήσεων, έχει περιέλθει στην ιδιοκτησία των ξένων και ντόπιων ελίτ (από εργοστάσια μέχρι λιμάνια και συγκοινωνίες) αλλά και συλλογικού ελέγχου του παραγωγικού και του καταναλωτικού προτύπου, με βάση την αρχή της αυτοδυναμίας.

• Τρίτον, η δημιουργία ενός πραγματικά κοινωνικού συστήματος Υγείας, Εκπαίδευσης και Κοινωνικών Υπηρεσιών που θα κάλυπτε τις λαϊκές ανάγκες και θα ελεγχόταν από τον ίδιο τον λαό και όχι την «αγορά». Παράλληλα, ο δημόσιος τομέας θα έπρεπε να αναδιοργανωθεί ορθολογικά, στο πλαίσιο της αναδιάρθρωσης της οικονομίας με βάση την αρχή της αυτοδυναμίας και την επαναπρόσληψη των απολυμένων.

Οι δαπάνες για όλα τα παραπάνω θα μπορούσαν να καλυφθούν από τους υπάρχοντες οικονομικούς πόρους, υπό την προϋπόθεση, βέβαια, ότι η κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου που θα εφάρμοζε τα παραπάνω μέτρα θα επέβαλε μια δραστική ανακατανομή του εισοδήματος και του πλούτου, με βάση έναν απόλυτα προοδευτικό φόρο εισοδήματος/πλούτου που θα καταργούσε όλους τους άλλους φόρους, και ένα περιουσιολόγιο που θα προέκυπτε από την γενική απογραφή της ακίνητης και σημαντικής κινητής πε-

353. Βλ. Έκκληση για ένα Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης <http://www.mekea.org/2012-02-19/έκκληση-για-ένα-λαϊκό-μέτωπο-κοινωνικ-2/

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ριουσίας, συμπεριλαμβανομένων των καταθέσεων και περιουσίας στο εξωτερικό.

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία,* 1/12/2013)

Η στρατηγική του παλλαϊκού Μετώπου

Ενώ κορυφώνεται η τεχνητή κρίση που δημιούργησε η Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε) στην Ουκρανία για να επιτύχει την ενσωμάτωσή της στην Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, τα διδάγματα που περιέγραψα την περασμένη εβδομάδα επιβεβαιώνονται. Θρασύτατοι λακέδες της Υ/Ε, όπως εκπρόσωποι του Στέητ Ντιπάρτμεντ και η ίδια η Άστον (η πραγματική Υπουργός Εξωτερικών «μας»), δεν δίστασαν να ενθαρρύνουν «διαδηλωτές» που απαιτούν το ξήλωμα ολόκληρης της πολιτειακής και πολιτικής ηγεσίας της χώρας, δηλαδή την «αλλαγή καθεστώτος»! Όταν μάλιστα τόλμησε η Ουκρανική κυβέρνηση να κάνει μια προσπάθεια να διαλύσει διαδηλωτές που είχαν αποκλείσει κυβερνητικά κτίρια βγήκε αμέσως ο αρχηγός του Στέητ Ντιπάρτμεντ να εκφράσει την «αηδία» του. Τώρα, Αμερικάνοι και Ευρωπαίοι απειλούν με εξοντωτικά εμπάργκο την Ουκρανία αν δεν ενσωματωθεί στην ΕΕ (η οποία ισοπεδώνει κάθε έννοια εθνικής κυριαρχίας των μελών της), αντί να ενταχθεί στην Ευρασιατική Ένωση (η οποία τόσο στη πράξη, όσο και στη θεωρία), όπως έδειξε με τον βαρυσήμαντο λόγο του ο Πούτιν στην Ομοσπονδιακή Συνέλευση στις 12 Δεκέμβρη 2013) σέβεται την εθνική κυριαρχία.

Όμως, υπάρχει και άλλο δίδαγμα από τα γεγονότα στην Ουκρανία: ότι φανερώνει την ανοησία των «Μαρξιστών της συμφοράς» που ακόμη μιλούν για ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις μεταξύ Ρώσων και Δυτικών, ή αντίστοιχα των διαφόρων γεωπολιτικών «ειδικών» που μιλούν για άξονα ΗΠΑ-Ρωσίας μετά τη συμφωνία με το Ιράν! Στην πραγματικότητα, η Ρωσία υπό τον Πούτιν βρίσκεται σε ρόλο αμυνόμενου, όπως και πολλές άλλες χώρες που μάχονται για την εθνική κυριαρχία τους (από την Βενεζουέλα και την Κούβα μέχρι το Ιράν και τη Συρία) μπροστά στην μαζική προσπάθεια της Υ/Ε να επιβάλλει την παγκόσμια διακυβέρνησή της και να δημιουργήσει παντού Ελληνικά προτεκτοράτα.

Όλα αυτά είναι ιδιαίτερα σημαντικά για την στρατηγική ενός παλλαϊκού Μετώπου γιατί συνεπάγονται ότι, πριν από την έξοδο από την ΕΕ, θα πρέπει να έχουμε κάνει τις αναγκαίες συμμαχίες, ώστε να αντιμετωπίσουμε

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μια αδίστακτα εγκληματική Υ/Ε που θα κάνει το παν για να μας κρατήσει στην θέση ενός άτυπου προτεκτοράτου. Σε αυτό της παρέχουν αμέριστη βοήθεια οι ντόπιοι λακέδες της και τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα, που είναι λιγότεροι από το 1/3 του πληθυσμού, με το άλλο 1/3 να κατατάσσονται επίσημα φτωχοί και οι υπόλοιποι να εξαθλιώνονται καθημερινά περισσότερο.

Το κοινωνικό υποκείμενο, επομένως, ενός παλλαϊκού Μετώπου με τους στόχους που ήδη περιέγραψα, είναι όλα τα θύματα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης: οι άνεργοι και οι υποαπασχολούμενοι, οι μισθωτοί στο όριο επιβίωσης και οι λιμοκτονούντες συνταξιούχοι, οι άρρωστοι χωρίς ιατρική ασφάλιση (1/3 του πληθυσμού σήμερα) και τα παιδιά χωρίς Παιδεία, γιατί δεν έτυχε να γεννηθούν από «βολεμένους» γονείς.

Το πολιτικό υποκείμενο είναι, βέβαια, το ίδιο το παλλαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης (ΜΕΚΕΑ), στο οποίο πρέπει να ενταχθούν σαν απλοί πολίτες, ανεξάρτητα από κομματική ταυτότητα και ιδεολογία, όλα τα θύματα της παγκοσμιοποίησης (δηλαδή η μεγάλη πλειοψηφία του λαού) εφόσον δεσμεύονται από τους στόχους που περιέγραψα και αποβλέπουν στην κοινωνική απελευθέρωση μέσα από την οικονομική και εθνική κυριαρχία. Εάν υπήρχε ένα τέτοιο Μέτωπο σήμερα δεν θα υπήρχαν χιλιάδες συμπολίτες μας να παγώνουν γιατί τους έκοψαν το ηλεκτρικό ρεύμα. Οργανωμένα και συλλογικά, επιτροπές του Μετώπου θα επανασυνέδεαν όποιον αδυνατούσε να πληρώσει τον λογαριασμό της ΔΕΗ και ας τολμούσε η κοινοβουλευτική Χούντα κατόπιν να κάνει μαζικές συλλήψεις διότι δήθεν παρανομούν, όταν οι ίδιοι έχουν κάνει κάθε είδους εγκληματική παρανομία σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων. Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη παρανομία από το να καταδικάζεις κάποιο σε θάνατο με την οικονομική βία, ό,τι και να λένε οι «Νόμοι» που ψήφισε ένα κοπάδι βολεμένων επαγγελματιών πολιτικάντηδων.

Αντίστοιχα, αν υπήρχε παρόμοιο ισχυρό Μέτωπο, κανένας Υπουργίσκος δεν θα μπορούσε να στρέψει τους φοιτητές (που εάν καταλάβαιναν το καθήκον τους σαν πολίτες θα έπρεπε να ηγούνται του αντιχουντικού αγώνα) ενάντια στους απολυμένους διοικητικούς υπαλλήλους, ή να στρέφει τους αρρώστους κατά των γιατρών. Είναι φανερό ότι τόσο οι υπάλληλοι όσο και οι γιατροί, άμεσα ή έμμεσα, αγωνίζονται να προστατεύσουν τον κοινωνικό χαρακτήρα βασικών αγαθών, όπως η Παιδεία και η Υγεία. Ούτε καμιά δύναμη ΜΑΤ θα μπορούσε να σταματήσει τα εκατομμύρια ανέργων και πεινασμένων να κλείσουν τους δρόμους - όπως στην Αργεντινή, αναγκάζοντας την εκεί κοινοβουλευτική Χούντα να φύγει με ελικόπτερα.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Το Μέτωπο αυτό, με παρόμοιες δράσεις, θα μπορούσε να λειτουργήσει σαν καταλύτης για θεμελιακές πολιτικές και οικονομικές αλλαγές που είναι οι μόνες που θα μπορούσαν να μας βγάλουν από τον σημερινό βούρκο, ενώ θα έδειχνε την επιχειρούμενη (με το αζημίωτο) εξαπάτηση του Λαού από κόμματα όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, ότι μέσα στην ΕΕ θα μπορούσαμε ποτέ να βγούμε από την καταστροφή. Έτσι, θα μπορούσε, αρχικά, να απαιτήσει την άμεση διεξαγωγή εκλογών, όπου το Μέτωπο θα κατέβαινε με πρόγραμμα την υλοποίηση των στόχων που ανέφερα στο προηγούμενο άρθρο. Οι στόχοι αυτοί θα γινόντουσαν εφικτοί αν η Κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου συγκαλούσε Συντακτική Συνέλευση, η οποία θα ακύρωνε όλες τις ληστρικές και αποικιοκρατικές συμβάσεις με ΕΕ, ΝΑΤΟ κ.λπ., τα Μνημόνια και τους συνακόλουθους εγκληματικούς «Νόμους». Τότε, θα μπορούσε να αρχίσει ένας πραγματικός αγώνας για την οικονομική αυτοδυναμία, μέσα από την ριζική αναδιάρθρωση της παραγωγικής μας δομής, χωρίς τις δόλιες «ντιρεκτίβες» των ελίτ της ΕΕ, ώστε να καλύπτονται οι ανάγκες όλων των πολιτών. Ακόμη, τότε, οι πολίτες θα μπορούσαν να απολαμβάνουν τα αγαθά της κοινωνικής Υγείας, Παιδείας και Ασφάλισης (μέσα από νέους οργανισμούς που θα τους έλεγχαν άμεσα οι ίδιοι), με επανακτημένο τον κοινωνικό μας πλούτο που σήμερα ληστεύουν πολυεθνικές και μεγαλοκαρχαρίες.

Παρόμοια Λαϊκή Κυβέρνηση θα δημιουργούσε και τις προϋποθέσεις για να λυθεί στο μέλλον δημοκρατικά από τον ίδιο τον λαό το θέμα του κοινωνικο-οικονομικού συστήματος (Περιεκτική Δημοκρατία ή Κρατικός Σοσιαλισμός ή κάποια ριζοσπαστική μορφή σοσιαλδημοκρατίας).

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία,* 15/12/2013)

Η έξοδος από την ΕΕ απαιτεί Κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου

Ενώ η οικονομική καταστροφή της ανεργίας, της φτώχειας και της διάλυσης των κοινωνικών υπηρεσιών εντείνεται, η ελληνική κοινωνία, ενόψει εκλογών, είναι πνιγμένη σε ψευτοδιλήμματα που γίνονται ποτάμι (ουδεμία σχέση με το κόμμα-ανέκδοτο των μίντια που διάφοροι όμως, υποτίθεται σοβαροί, διανοητές που είναι υποψήφιοι, δεν το βλέπουν καθόλου έτσι!). Από τη μια μεριά, τα κόμματα της Κοινοβουλευτικής Χούντας βάζουν το δίλημμα «κανονικότητα ή το χάος» (του ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ.), όπου «κα-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νονικότητα» σημαίνει την παραπάνω καταστροφή, συν την άδεια που θα μας δώσει η Υπερεθνική ελίτ να συνεχίσουμε να δανειζόμαστε από τις Τράπεζές της! Από την άλλη, το δίλημμα για τον ΣΥΡΙΖΑ είναι «Σαμαράς/Μέρκελ ή ΣΥΡΙΖΑ», λες και είναι οι «κακοί» Μέρκελ και Σόιμπλε που επιβάλουν τις καταστροφικές πολιτικές και όχι η ΕΕ και το ΔΝΤ, δηλαδή η ίδια η Υ/Ε! Για το ΚΚΕ, το δίλημμα είναι «συνέχιση της καταστροφής ή λαϊκή εξουσία με την έννοια της σοσιαλιστικής επανάστασης» που, με την απουσία μεταβατικού προγράμματος, παραπέμπει σε πολλά τέρμινα. Τέλος, ακόμη χειρότερα, οργανώσεις που δήθεν είναι στα αριστερά του ΚΚΕ πετούν μεν στην εκλογική τους διακήρυξη το σύνθημα «Έξω τώρα από το Ευρώ και την ΕΕ», αλλά στο κείμενο συνδέουν την «αποδέσμευση» από την ΕΕ με την «αντικαπιταλιστική ρήξη». Εντούτοις, δεν διστάζουν να κατηγορούν το ΚΚΕ ότι παραπέμπει στο «ακαθόριστο μέλλον» της λαϊκής εξουσίας, προφανώς γιατί το μέλλον της «αντικαπιταλιστικής ρήξης» είναι περισσότερο καθορισμένο!

Είναι φανερό, επομένως, ότι κανένα κόμμα ή οργάνωση που μετέχει στις εκλογές, αριστερό ή δεξιό (συμπεριλαμβανομένης της ΧΑ), δεν θέτει θέμα άμεσης και μονομερούς εξόδου από την ΕΕ που αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση για την έξοδο της χώρας από την οικονομική καταστροφή. Μια καταστροφή, που για τα θύματα της παγκοσμιοποίησης (δηλαδή την συντριπτική πλειοψηφία του Λαού) θα μονιμοποιηθεί στο στάδιο της «κανονικότητας» που σπρώχνουν σήμερα τη χώρα οι ξένες ελίτ και οι ντόπιοι τοποτηρητές τους, με την ουσιαστική ανοχή της Αριστεράς που δεν θέτει θέμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ. Όμως, η έξοδος από την ΕΕ δεν είναι αυτοσκοπός. Είναι μέσο ώστε να βγουν από την οικονομική καταστροφή τα κατώτερα λαϊκά στρώματα, μέσα από κοινωνικούς ελέγχους πάνω στις αγορές, που προϋποθέτουν εθνική και οικονομική κυριαρχία. Δεν έχει επομένως νόημα μία έξοδος από την ΕΕ που απλά θα στόχευε να υποστηριχθούν κάποια τμήματα των ελίτ που βλέπουν συμφερότερη, για τα ειδικά συμφέροντά τους, τη θέση της χώρας έξω από την ΕΕ.

Ακόμη, η έξοδος από την ΕΕ προϋποθέτει όχι μόνο την άμεση και μονομερή έξοδο από την ΕΕ, αλλά και από άλλους συναφείς διεθνείς οργανισμούς που ακυρώνουν τη δυνατότητα εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας (ΝΑΤΟ, ΠΟΕ κ.λπ.). Η έξοδος από το ΝΑΤΟ και νέοι γεωπολιτικοί προσανατολισμοί θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν την εθνική κυριαρχία, ενώ η έξοδος από τον ΠΟΕ, μαζί με αυτή από την ΕΕ, θα εξασφάλιζαν την οικονομική κυριαρχία αλλά και την δυνατότητα οικονομικής αυτοδυναμίας. Δηλαδή, η έξοδος από την ΕΕ καθεαυτή δεν έχει νόημα, εάν δεν συ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

νοδεύεται από βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα μέτρα αναγκαία για την οικονομική αυτοδυναμία. Χωρίς τη δημιουργία αυτοδύναμης παραγωγικής δομής για την κάλυψη των αναγκών μας, αλλά και την παραγωγή εξαγώγιμων αγαθών και υπηρεσιών (ιδιαίτερα σε χώρες που επίσης αγωνίζονται ενάντια στην ΝΔΤ), για τις ανάγκες που δεν θα κάλυπτε η παραγωγή μας, και χωρίς τη δημιουργία αντίστοιχου καταναλωτικού προτύπου, η απλή έξοδος από την ΕΕ θα μπορούσε να οδηγήσει σε αντίστοιχη με τη σημερινή οικονομική καταστροφή.

Με άλλα λόγια, η έξοδος από την ΕΕ απαιτεί μεταβατικό πρόγραμμα για την μετά την έξοδο πορεία (και όχι για την επίτευξη της ίδιας της εξόδου, όπως αποπροσανατολιστικά ζητούν «αντικαπιταλιστικές» οργανώσεις). Η ίδια η συστημική αλλαγή δεν μπορεί να είναι στόχος ενός μεταβατικού προγράμματος. Πρώτον, γιατί χωρίς εθνική κυριαρχία είναι αδύνατος ο αγώνας γα συστημική αλλαγή, εφόσον θα απουσιάζουν τόσο οι αντικειμενικές όσο και οι υποκειμενικές συνθήκες γι' αυτή. Και, σήμερα, ζούμε κάτω από συνθήκες Κατοχής, που δεν είναι μεν στρατιωτική, αλλά είναι ακόμη πιο ολοκληρωτική γιατί καλύπτει κάθε πλευρά της κοινωνικής ζωής, οικονομική, πολιτική και πολιτιστική. Ενώ, όμως, στην Γερμανική Κατοχή τα Λαϊκά Αντιστασιακά Μέτωπα σε κάθε χώρα είχαν βασικό τους στόχο την Εθνική Απελευθέρωση και απώτερο μόνο στόχο την κοινωνική, ένα αντίστοιχο Μέτωπο σήμερα αναγκαστικά θα αγωνιζόταν τόσο για την εθνική όσο και για την κοινωνική απελευθέρωση, αφού δεν νοείται πια εθνική απελευθέρωση χωρίς την κοινωνική απελευθέρωση από τις ντόπιες και ξένες ελίτ αλλά και το αντίστροφο, εφόσον σήμερα προϋπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης είναι η εθνική. Το θέμα, δηλαδή, της συστημικής αλλαγής πρέπει να λυθεί δημοκρατικά από τον λαό μετά την ανάκτηση εθνικής κυριαρχίας, δηλαδή μετά τη κατάργηση της κατάστασης προτεκτοράτου στην οποία βρίσκεται σήμερα η χώρα.

(*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 27/4/2014)

Μέτωπο και γεωπολιτικοί συσχετισμοί

Όπως προσπάθησα να δείξω στα προηγούμενα άρθρα, μόνο ριζικές αλλαγές στην οικονομική και πολιτική δομή μπορούν να μας οδηγήσουν έξω από την πρωτόγνωρη καταστροφή που κτυπά αλύπητα τα θύματα της παγκοσμιοποίησης μέσα στα λαϊκά στρώματα, τα οποία αποτελούν την με-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

γάλη πλειοψηφία του Ελληνικού λαού. Από την άλλη μεριά, οι βολεμένοι και μισό-βολεμένοι μέσα στην παγκοσμιοποίηση (λιγότεροι από το 1/3 του λαού) προφανώς δεν θέλουν να ακούσουν για παρόμοιες αλλαγές και είναι αυτοί που στηρίζουν βασικά τα κόμματα εξουσίας στα οποία, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, σύντομα θα προσθέσουν και τον ΣΥΡΙΖΑ που αναγκαστικά θα ακολουθήσει τις ίδιες πολιτικές –αλλά με κάποιο ροζ περικάλυμμα– σε μια σαφή προσπάθεια νέας εξαπάτησης των λαϊκών στρωμάτων. Και αυτό, διότι κανένα από τα υπάρχοντα κόμματα, οργανώσεις και Μέτωπα (εκτός ΚΚΕ - αλλά μετά την σοσιαλιστική επανάσταση!) δεν δεσμεύεται για άμεση και μονομερή έξοδο από την ΕΕ (και όχι απλά από το Ευρώ που είναι εξίσου απάτη) και, φυσικά, για αποδέσμευση από την παγκοσμιοποιημένη οικονομία της αγοράς. Όμως, χωρίς αυτές τις ριζικές αλλαγές, κανένα κόμμα δεν μπορεί να υιοθετήσει τις θεμελιακά διαφορετικές πολιτικές που απαιτούνται:

- βραχυπρόθεσμα, για την επαναφορά των πραγμάτων στην προμνημονιακή περίοδο, με μεταρρυθμίσεις που θα επιβάλλει το κοινωνικό σύνολο και όχι οι αγορές, και
- μακροπρόθεσμα, για την επαναθεμελίωση της παραγωγικής μας δομής, μέσα από μια στρατηγική αυτοδυναμίας (όχι αυτάρκειας), ώστε να καλύπτονται τουλάχιστον οι βασικές ανάγκες όλων των πολιτών.

Οι πολιτικές αυτές προϋποθέτουν τον κοινωνικό έλεγχο των αγορών κεφαλαίου, εργασίας και εμπορευμάτων, στη θέση της σημερινής «απελευθέρωσής» τους - δηλαδή τον έλεγχό τους από τις πολυεθνικές, όπως επιβάλλει η Υ/Ε που διαχειρίζεται τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, μέσω της ΕΕ, του ΔΝΤ, του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και του ΝΑΤΟ. Ο οικονομικός και πολιτικός αυτοπροσδιορισμός μας σαν λαού προϋποθέτει οικονομική και εθνική κυριαρχία, η οποία είναι αδύνατη μέσα στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση γενικά, και την ΕΕ ειδικότερα. Αυτό δεν σημαίνει επιστροφή σε εθνικισμούς και «εθνικές περιχαράκωσεις, όπως προσπαθεί να δυσφημήσει παρόμοιες πολιτικές μια εκφυλισμένη «Αριστερά», σαν αυτή που εκπροσωπεί η Ευρωπαϊκή Αριστερά και το εδώ παρακλάδι της στον ΣΥΡΙΖΑ. Σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία, όπως η σημερινή, είναι αδύνατοι οι εθνικισμοί του παρελθόντος, όπως και ο μπαμπούλας του φασισμού, ενάντια στον οποίο υποτίθεται αγωνίζεται η ίδια «Αριστερά». Το αίτημα για αυτοκαθορισμό σήμερα είναι μόνο αμυντικό και στοχεύει στην προστασία της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας από τις πολυεθνικές και τα όργανά της στην Υ/Ε και τις ντόπιες ελίτ που έχουν οδηγήσει στη σημερινή αθλιότητα και δυστυχία την συ-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ντριπτική πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού, για χάρη της ευμάρειας μιας μικρής μειοψηφίας. Στην πραγματικότητα, η αυτοδυναμία αυτή θα μπορούσε να οδηγήσει σε ένα πραγματικό διεθνισμό μεταξύ λαών όπου, αφού αποκτούσαν την εθνική κυριαρχία τους, θα μπορούσαν στη συνέχεια να αποφασίσουν την μορφή κοινωνικό-οικονομικού συστήματος που θα ήθελαν να υιοθετήσουν (Περιεκτική Δημοκρατία, κρατικιστικός σοσιαλισμός, κάποια ριζοσπαστική μορφή σοσιαλδημοκρατίας κ.λπ.).

Είναι επομένως φανερό ότι η άμεση και μονομερής έξοδος από την ΕΕ, αλλά και η αποδέσμευση από την Υ/Ε και τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση καθώς και από τους θεσμούς που την υλοποιούν (ΕΕ, ΔΝΤ, ΠΟΕ, ΝΑΤΟ κ.λπ.) είναι αναγκαία προϋπόθεση για τη σωτηρία μας σαν λαού. Όχι μόνο την οικονομική, αλλά και την κοινωνική, διότι σήμερα η παγκοσμιοποίηση έχει αποσυνθέσει τον κοινωνικό ιστό που θεμελιωνόταν στις κοινότητες, καθώς και την πολιτισμική, αφού η παγκοσμιοποίηση σταδιακά εξαφανίζει και την ίδια την κουλτούρα μας (ή διατηρεί μόνο κάποια διαστρεβλωμένα απομεινάρια της σαν φολκλόρ για την προσέλκυση τουριστών που αποτελούν την «βαριά βιομηχανία» μας, κατά τις προδιαγραφές της Υ/Ε και της ΕΕ) αλλά και καταστρέφει το περιβάλλον μας, δημιουργώντας αξεπέραστες αντιφάσεις μεταξύ απασχόλησης και περιβάλλοντος (π.χ. Σκουριές).

Όμως, το εύλογο ερώτημα είναι: μπορούμε σαν λαός, σε μια μικρή χώρα στην Ευρωπαϊκή περιφέρεια, να προσπαθήσουμε παρόμοιες ριζικές αλλαγές, ιδιαίτερα όταν έχουμε δει πόσο αδίστακτες είναι οι ελίτ (ντόπιες και ξένες) που ξέρουν ότι παρόμοιες αλλαγές θα τους στερούσαν τη χλιδή και τα άλλα προνόμια μέσα στα οποία ζούνε; Το παράδειγμα άλλωστε της Χιλής, όπου ένα Λαϊκό Μέτωπο της Αριστεράς πνίγηκε στο αίμα, είναι ακόμη νωπό. Όμως, οι συνθήκες σήμερα είναι εντελώς διαφορετικές από το 1973. Αρχικά, έχει αρχίσει και γίνεται συνείδηση ότι το παλλαϊκό μέτωπο που απαιτείται σήμερα είναι μέτωπο πολιτών «από κάτω» και όχι μέτωπο πολιτικών παρατάξεων «από πάνω», όπως τα παραδοσιακά μέτωπα - πράγμα που εγγυάται την λαϊκή υποστήριξη για ένα πρόγραμμα ριζικών μεταρρυθμίσεων για την έξοδο από την καταστροφή. Το ερώτημα όμως παραμένει: είναι δυνατό μια εκλεγμένη κυβέρνηση με παρόμοιο πρόγραμμα να επιβιώσει μιας λυσσασμένης επίθεσης της Υ/Ε μέσα από μια «πορτοκαλί επανάσταση», σαν αυτές στις οποίες έχει ειδικευθεί τα τελευταία χρόνια, με αξιοσημείωτη επιτυχία (Γεωργία 2003, Ουκρανία 2004 και 2014).

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό δόθηκε μόλις προχθές, πάλι στην Ου-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

κρανία, όπου έγινε η πιο αδίστακτη επιχείρηση υπονόμευσης της εθνικής κυριαρχίας μιας χώρας από την Υ/Ε, με τους εκπροσώπους της να φθάνουν μέχρι στην πρωτοφανή αθλιότητα να μετέχουν σε διαδηλώσεις με συνθήματα υπέρ της ΕΕ, ενάντια στην απόφαση της εκλεγμένης κυβέρνησης. Αυτό που ουσιαστικά επιχείρησε η Υ/Ε στην Ουκρανία, (αναγκαστικά πολύ πιο «χοντρά» από ό,τι στην Ελλάδα, όπου διέθετε την κατάλληλη πολιτική και πνευματική ηγεσία), ήταν αυτό που επέτυχε στην χώρα μας πριν τριάμισι χρόνια, όταν ολοκληρώθηκε η διαδικασία καταστροφής της παραγωγικής δομής της που είχε αρχίσει βασικά με την ένταξη μας στην ΕΟΚ, σχεδόν 30 χρόνια νωρίτερα. Το 2010 ξεκίνησε η διαδικασία μετατροπής της χώρας σε πλήρες προτεκτοράτο της Υ/Ε, μέσα από την αδίστακτη εξαπάτηση του λαού ότι οι ακολουθούμενες πολιτικές ήταν μονόδρομος, παραλείποντας να προσθέσουν το αυτονόητο: μονόδρομος μέσα στην ΕΕ!

Είναι φανερό ότι η οικονομική και εθνική κυριαρχία είναι αδύνατη μέσα στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση γενικά, και την ΕΕ ειδικότερα. Επομένως, το αίτημα για αυτοκαθορισμό σήμερα είναι μόνο αμυντικό και στοχεύει στην προστασία της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας από την Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε), η οποία διαχειρίζεται την παγκοσμιοποίηση και επιδιώκει να ελέγχει όχι μόνο οικονομικά και πολιτικά, αλλά ακόμη και πολιτιστικά, τον λαό κάθε χώρας ενσωματωμένης σε αυτήν.

Φυσικά, η παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» (δηλαδή η πλήρως ενσωματωμένη Αριστερά τύπου ΣΥΡΙΖΑ) δεν βλέπει κανένα πρόβλημα στην ενσωμάτωση αυτή, εξαπατώντας τους λαούς για την «Ευρώπη των λαών» κ.λπ., εν πλήρη γνώσει ότι η ΕΕ ούτε ήταν ποτέ, ούτε μπορεί να γίνει στο μέλλον, Ευρώπη των λαών. Παραδόξως, όμως, και η «παλαιολιθική» Μαρξιστική Αριστερά επίσης δεν αναγνωρίζει σαν νέο συστημικό φαινόμενο την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, αλλά την θεωρεί απλά (και εντελώς εσφαλμένα) ως την συνέχεια της απόπειρας για παγκοσμιοποίηση στις παραμονές του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Η προσπάθεια όμως αυτή απέτυχε, ακριβώς λόγω της τότε έλλειψης των αντικειμενικών συνθηκών γι' αυτήν και ιδιαίτερα του ανοίγματος και απελευθέρωσης των αγορών. Αναπόφευκτα αυτό οδήγησε στον προστατευτισμό και την αναζωπύρωση των επιθετικών εθνικισμών.

Έτσι, σε αντίθεση με ένα μικρό πεφωτισμένο τμήμα της Μαρξιστικής Αριστεράς που προσπαθεί να ερμηνεύσει την ανάδυση αυτού που ονομάζει Υπερεθνική Καπιταλιστική Τάξη στο πλαίσιο της εξάπλωσης των πολυεθνικών, το παλαιολιθικό τμήμα της, χρησιμοποιώντας υπεραιωνόβια και εντελώς ξεπερασμένα θεωρητικά εργαλεία, μιλά ακόμη για ιμπερια-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

λισμούς και ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις, όντας σε πλήρη αδυναμία να κατανοήσει τα ζωτικά κοινά συμφέροντα που συνδέουν τα μέλη της Υ/Ε. Όμως, όταν οι Μαρξιστές θεωρητικοί του περασμένου αιώνα μιλούσαν για ιμπεριαλισμούς, την μετεξέλιξη σε μονοπώλια των μεγάλων εθνικών καπιταλιστικών επιχειρήσεων, καθώς και την αυξανόμενη σημασία του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου έναντι του παραγωγικού, το σημείο αναφοράς τους ήταν το καπιταλιστικό κράτος-έθνος - ακόμη και όταν αυτό ήταν μια τεράστια αυτοκρατορία όπως η Βρετανική.

Η ανάδυση όμως της πολυεθνικής επιχείρησης, η οποία έχει δίκτυα παραγωγής και διανομής σε όλο τον κόσμο, είναι πρωτόγνωρο φαινόμενο που ορίζει την σημερινή παγκοσμιοποίηση, μαζί με τα επίσης πρωτόγνωρα φαινόμενα του πλήρους ανοίγματος και απελευθέρωσης των αγορών κεφαλαίου και εμπορευμάτων που επέβαλαν οι πολυεθνικές - και όχι κάποιοι «κακοί» νεοφιλελεύθεροι, όπως υποστηρίζουν αποπροσανατολιστικές συνωμοσιολογίες τύπου Ναόμι Κλάιν. Αντίστοιχα, πρωτόγνωρη ήταν η ουσιαστική άρση των κοινωνικών ελέγχων στις αγορές εργασίας που οδήγησε στον σημερινό εργασιακό Μεσαίωνα. Με άλλα λόγια, ήταν η μαζική ανάδυση των πολυεθνικών που οδήγησε στην σημερινή παγκοσμιοποίηση, αλλά, αναπόφευκτα, και στον νεοφιλελεύθερο χαρακτήρα της. Η ίδια η κερδοφορία τους άλλωστε θεμελιώνεται στο άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών και την ικανότητά τους να μετακομίζουν κατά το δοκούν από τις αναπτυγμένες δυτικές καπιταλιστικές χώρες στις υπανάπτυκτες χώρες της Ασίας κ.λπ., όπου το κόστος παραγωγής είναι πολλοστημόριο του δυτικού, προκαλώντας αποβιομηχάνιση στις πρώτες, και οικονομικά-«θαύματα» στις δεύτερες!

Η μετάβαση από την καπιταλιστική οικονομία του έθνους-κράτους στην διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς είχε βέβαια και τεράστιες πολιτικές επιπτώσεις. Στο έθνος-κράτος, ο ρόλος της επιβολής των κανόνων της καπιταλιστικής αγοράς ανετίθετο στις πολιτικές και οικονομικές ελίτ που το έλεγχαν, ενώ στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία, ο ρόλος αυτός ανατίθεται βασικά σε μια υπερεθνική ελίτ που συμπληρώνει το κράτος-έθνος, το οποίο διατηρεί μεν το μονοπώλιο βίας, αλλά για την εφαρμογή κανόνων που διαμορφώνει η Υ/Ε και όχι το ίδιο! Οι κανόνες αυτοί τυπικά μπορεί να ξεκινούν είτε από διεθνείς οικονομικούς θεσμούς, όπως το ΔΝΤ, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, η Παγκόσμια Τράπεζα κ.λπ., είτε από περιφερειακούς υπερεθνικούς πολιτικό-οικονομικούς θεσμούς, όπως η ΕΕ και η NAFTA.

Ένας βασικός στόχος της Υ/Ε που επιδιώκει συστηματικά είναι η πλή-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ρης ενσωμάτωση στην Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ), η οποία ανέτειλε με την ανάδυση της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, κάθε άλλης εθνικής ελίτ που αντιστέκεται ακόμη στην διαδικασία της ενσωμάτωσης, Όταν, όμως, η οικονομική ενσωμάτωσή τους δεν είναι αρκετή για να εξασφαλίσει την απώλεια της οικονομικής και συνακόλουθα της εθνικής τους κυριαρχίας , τότε επεμβαίνει το ΝΑΤΟ, στο οποίο, μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», ανατέθηκε ο καινούριος ρόλος της συντριβής της αντίστασης κάθε λαού και εθνικής ελίτ που αντιστέκονται στην απώλεια της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας τους (Ιράκ, Λιβύη, Συρία κ.λπ.).

Ο έλεγχος που ασκεί η Υ/Ε στις άλλες ελίτ παίρνει διάφορες μορφές, ανάλογα με τον βαθμό οικονομικής και, συνακόλουθα, πολιτικοστρατιωτικής εξάρτησης τους από αυτή. Προφανώς, για τις ίδιες τις ελίτ των χωρών που απαρτίζουν την Υ/Ε, όπου ουσιαστικά εδράζονται οι μερικές εκατοντάδες πολυεθνικές, οι οποίες ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία, δεν τίθεται θέμα εξάρτησης, αλλά διαφόρων βαθμών αλληλεξάρτησης, ανάλογα με την οικονομική και πολιτικοστρατιωτική δύναμη που συγκεντρώνουν οι ελίτ αυτές στα χέρια τους. Η δύναμη αυτή εκδηλώνεται με τον βαθμό ελέγχου που ασκούν στην παγκόσμια οικονομία - είτε άμεσα, μέσω του εμπορίου και των επενδύσεων, είτε έμμεσα, μέσω των διαφόρων διεθνών οικονομικών θεσμών που ανέφερα. Εκδηλώνεται, ακόμη, με τον βαθμό πολιτικο-στρατιωτικού ελέγχου που ασκούν στην άτυπη παγκόσμια διακυβέρνηση, κυρίως μέσω του ΝΑΤΟ. Και εκδηλώνεται, τέλος, με τον βαθμό ελέγχου που ασκούν στην διαμόρφωση και αναπαραγωγή της ιδεολογίας της παγκοσμιοποίησης, μέσα από τα ελεγχόμενα διεθνή ΜΜΕ, αλλά και τις χρηματοδοτούμενες από την ίδια Υ/Ε διεθνείς ΜΚΟ, καθώς και τα αντίστοιχα χρηματοδοτούμενα διεθνή ερευνητικά κέντρα και think tanks, είτε ανήκουν σε διεθνή Πανεπιστήμια, είτε σε «αυτοτελή» ινστιτούτα (Brookings Institution, Levy Economics Institute κ.λπ.).

Είναι λοιπόν πια φανερό ότι εάν δεν είμαστε αποφασισμένοι να φύγουμε όχι μόνο από το Ευρώ, αλλά και την ΕΕ, δεν είναι δυνατή η έξοδος από την σημερινή πρωτόγνωρη καταστροφή. Παρόμοια, όμως, ριζική αλλαγή απαιτεί βαθιά συνειδητοποίηση των λαϊκών στρωμάτων, που μόνο μέσα από ένα παλλαϊκό Μέτωπο (σαν αυτό που έχω περιγράψει) μπορεί να δημιουργηθεί. Συνειδητοποίηση, ότι εάν δεν θέλουν να καταδικαστούν σε μόνιμη εξαθλίωση, απαιτούνται σημαντικές οικονομικές αλλά και γεωστρατηγικές αλλαγές. Και η εξαθλίωση θα είναι μόνιμη γιατί θα οφείλεται όχι μόνο στη φτωχοποίηση σαν συνέπεια των Μνημονίων (όπως υποστηρίζουν «αριστεροί» οικονομολόγοι της συμφοράς), αλλά, το κυριότερο,

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στη καταστροφή των εργασιακών και κοινωνικών κατακτήσεων: ελαστικές εργασιακές σχέσεις, ουσιαστική κατάργηση της κοινωνικής ασφάλισης, ιδιωτικοποίηση του κοινωνικού πλούτου και των υπηρεσιών που καλύπτουν βασικές ανάγκες (μεταφορές, επικοινωνίες και, σύντομα, ηλεκτρικό, νερό κ.λπ.). Όλα αυτά δεν πρόκειται να επανέλθουν στην προτέρα κατάσταση, ακόμη και αν βγούμε από το Ευρώ αλλά μείνουμε στην ΕΕ, όπου θα εξακολουθούμε να δεσμευόμαστε από τις συνθήκες Μάαστριχτ, Λισσαβόνας κ.ά. που επιβάλλουν το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών. Το γεγονός αυτό αποσιωπάται συστηματικά από την παγκοσμιοποιητική «Αριστερά».

Η έξοδος από την ΕΕ δεν είναι βέβαια αυτοσκοπός, αλλά μέσο για την απόκτηση σημαντικού βαθμού οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας, με στόχο την οικονομική αυτοδυναμία, η οποία θα έκανε δυνατό τον πραγματικό αυτοκαθορισμό μας σαν λαού στο οικονομικό, το πολιτικό, το κοινωνικό και το πολιτιστικό επίπεδο. Στον αγώνα αυτό για αυτοδυναμία δεν θα είμαστε μόνοι, εφόσον ήδη υπάρχει σημαντικός αριθμός χωρών που αντιστέκονται στην πλήρη ενσωμάτωση στην Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, την οποία διαχειρίζεται η Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε). Στο «στρατόπεδο» των λαών που αγωνιζόντουσαν για την εθνική τους κυριαρχία ανήκαν το Ιράκ και η Λιβύη (πριν το ΝΑΤΟ καταστρέψει στρατιωτικά τα καθεστώτα αυτά), που στηριζόντουσαν σε αντίστοιχα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Σήμερα, το ίδιο επιχειρείται στη Συρία και το Ιράν, όπου από χρόνια έχει ξεκινήσει συστηματική προσπάθεια συντριβής των εκεί εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων, είτε με στρατιωτική είτε με οικονομική βία. Και, φυσικά, αντίστοιχα καθεστώτα κοινωνικής και εθνικής απελευθέρωσης υπάρχουν και αλλού: από την Κούβα και την Βενεζουέλα έως την Βολιβία.

Όμως, το γεγονός που κάνει όχι απλώς επιθυμητή οικονομικά, αλλά και εφικτή πολιτικοστρατιωτικά, την έξοδό μας από την ΝΔΤ είναι η δημιουργία της Ευρασιατικής Ένωσης το 2011, που σχεδιάζεται να ολοκληρωθεί το 2015. Αρχικά, μεταξύ τ. μελών της ΕΣΣΔ, αλλά που τελικά αναμένεται ότι θα προσελκύσει πολλές χώρες που αντιστέκονται στη ΝΔΤ ή έχουν ιστορικούς και πολιτιστικούς δεσμούς με την Ρωσία: από την Ουγγαρία, την Φινλανδία, και την Βουλγαρία μέχρι το Βιετνάμ, την Μογγολία, την Βενεζουέλα και την Κούβα.

Η Ρωσική ελίτ, κάτω από την ηγεσία του Πούτιν, αντιστέκεται στην απώλεια της εθνικής, αλλά και της οικονομικής και πολιτιστικής κυριαρχίας της, μέσα στη ΝΔΤ. Αυτό την έχει ήδη φέρει σε συγκρουσιακή διαδικασία

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

με την Υ/Ε που συνεχώς εντείνεται και είναι πολύ πιθανό να καταλήξει τελικά ακόμη και σε πόλεμο, εάν συνεχιστεί η επιχειρούμενη σήμερα στρατιωτική περικύκλωση της Ρωσίας από το ΝΑΤΟ. Η σύγκρουση με την Υ/Ε για την Γεωργία, πριν λίγα χρόνια (που ώθησε την Υ/Ε ακόμη και στην προσωρινή αποβολή της Ρωσίας από την «Ομάδα των 8») και η σημερινή σύγκρουση για την Ουκρανία είναι τμήματα αυτής της συγκρουσιακής διαδικασίας. Το γεγονός αυτό, καθώς και την σημασία της παγκοσμιοποίησης, έχει πλήρως αντιληφθεί το ΚΚ Ρωσίας (σε αντίθεση με τους δικούς μας «Μαρξιστές» που μιλούν για ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις μεταξύ Ρωσίας και Υ/Ε!) το οποίο έχει σαφώς ταχθεί με το μέρος της υπό τον Πούτιν ελίτ στον αγώνα κατά της ΝΔΤ, σε ένα άτυπο Λαϊκό Μέτωπο που περιλαμβάνει ακόμη και την Εκκλησία, η οποία αγωνίζεται ενάντια στη πολιτιστική παγκοσμιοποίηση. Ο αγώνας μάλιστα αυτός της Ρωσικής ηγεσίας επεκτείνεται ακόμη και στο οικονομικό επίπεδο όπου επιβάλλει κοινωνικούς ελέγχους στις αγορές εμπορευμάτων και κεφαλαίου, ακόμη και σε παραβίαση των κανόνων του ΠΟΕ. Παράλληλα, έχει ξεκινήσει πελώριο πρόγραμμα εξοπλισμών που θα δημιουργήσει σε λίγα χρόνια μια νέα παγκόσμια ισορροπία, η οποία θα σπάσει το σημερινό μονοπώλιο της βίας της Υ/Ε που έχει οδηγήσει σε φυσική ή οικονομική καταστροφή την πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού. Αντίστοιχα, η «κομουνιστική» ηγεσία της Κίνας, μολονότι πολύ περισσότερο οικονομικά ενσωματωμένη στη ΝΔΤ από την Ρωσία, επίσης αντιστέκεται στις προκλήσεις της Υ/Ε ενάντια στην εθνική κυριαρχία της και την παράλληλη στρατιωτική της περικύκλωση - γεγονός που ντε φάκτο την οδηγεί τελικά σε συμμαχία με την Ρωσία. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι η Υ/Ε προχωρά σε οικονομικές ενώσεις χωρίς την Ρωσία και την Κίνα (υπερ-Ατλαντική συμφωνία και αντίστοιχη στον Ειρηνικό)!

Η Ελλάδα, σε περίπτωση επικράτησης ενός Μετώπου Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης, θα μπορούσε να ζητήσει την άμεση ένταξή της στην Ευρασιατική Ένωση και στρατιωτική συμμαχία, με τον απαραίτητο όρο του απόλυτου σεβασμού της εθνικής κυριαρχίας της. Ο όρος αυτός είναι άλλωστε διακηρυγμένη Ρωσική πολιτική (που τονίστηκε πάλι τον προηγούμενο μήνα στην κοινή συνεδρία των νομοθετικών σωμάτων, αλλά και στην σύναψη της συμφωνίας με την Ουκρανία), ότι η Ρωσία θα σεβαστεί την εθνική κυριαρχία κάθε χώρας - πράγμα βέβαια που έχει δείξει και στην πράξη (Συρία, Ιράν κ.λπ.). Στη συνέχεια, η Κυβέρνηση του Μετώπου θα μπορούσε να διακηρύξει την άμεση και μονομερή έξοδό της από την ΕΕ, ώστε να βάλει σε εφαρμογή το πρόγραμμα για την οικονομική αυτο-

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

δυναμία, που ξεκινώντας από τη μονομερή διαγραφή του Χρέους, και την κατάργηση όλων των Μνημονίων και σχετικών Νόμων, θα έβαζε τις βάσεις για μια νέα Ελλάδα οικονομικά αυτοδύναμη και εθνικά κυρίαρχη. Τότε, και μόνο τότε, θα μπορούσε να τεθεί και το θέμα του επιθυμητού από τον λαό είδους κοινωνικό-οικονομικού συστήματος.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία: «Τα πράγματα πρεπει να αλλάξουν για να μείνουν τα ίδια»[354]

Το συστηματικό και έντεχνα προετοιμασμένο μακρόπνοο σχέδιο των ξένων ελίτ (Υπερεθνική Ελίτ και η Ευρωπαϊκή συνιστώσα της), σε αγαστή σύμπνοια με τη ντόπια ελίτ, για τη Μεξικανοποίηση της χώρας και την πλήρη υποταγή του Ελληνικού λαού (που τόλμησε πάλι πρόσφατα ν' αντισταθεί στα σχέδια τους - όπως φάνηκε με το 61% του "ΟΧΙ " στα μνημόνια του Ιούλη) είχε αρχίσει να υλοποιείται πολύ νωρίτερα. Η γενική επίθεση των ελίτ εκδηλώθηκε ήδη από την αρχή της πρώτης δεκαετίας αυτού του αιώνα, όταν εξαπατήθηκε ο Ελληνικός λαός να ψηφίσει το ΠΑΣΟΚ του "εκσυγχρονιστή" Σημιτούλη. Ένα κόμμα, που ήδη από τη δεκαετία του '80, είχε δείξει τι πραγματικό ρόλο έπαιζε, όταν «ξέχασε» τις δεσμεύσεις του ιδρυτού του να βγάλει την Ελλάδα από την ΕΕ και ΝΑΤΟ - «το ίδιο συνδικάτο». Το 2009 εξελέγη, με άλλη παραπλάνηση αυτή τη φορά («λεφτά υπάρχουν») το ΠΑΣΟΚ του «Γιωργάκη» που φαίνεται ότι έπαιξε ένα τουλάχιστον ύποπτο ρόλο στη κρίση, όταν φρόντισε να βάλει την Ελλάδα στο ληστρικό ΔΝΤ για να εφαρμοστούν οι πιο στυγνές πολιτικές που έχουν εφαρμοστεί ποτέ σε Ευρωπαϊκή χώρα, με στόχο την απομύζηση, όχι βέβαια των ελίτ και των βολεμένων που σήμερα ουρλιάζουν να μη φύγουμε από την ΕΕ, αλλά των λαϊκών στρωμάτων. Ο απώτερος στόχος ήταν η πλήρης ενσωμάτωση της χώρας στην ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και η ολοκληρωτική πολιτική υποταγή του Ελληνικού λαού στα κελεύσματα της Υπερεθνικής Ελίτ.

Στη συνέχεια, όταν τα παραδοσιακά κόμματα εξουσίας (ΠΑΣΟΚ & ΝΔ) εφθάρησαν ανεπανόρθωτα, οι ελίτ έβαλαν σε εφαρμογή μεγαλεπήβολο σχέδιο για την κατάπνιξη κάθε αντιστασιακής φωνής που τυχόν θ' απαιτούσε άμεση έξοδο από ΕΕ, ΝΑΤΟ και τη ΝΔΤ γενικότερα, είτε προερχόταν από τον πατριωτικό/εθνικιστικό χώρο γενικά (όπως συμβαίνει σήμερα σε όλη την Ευρώπη) είτε από την Αριστερά.

---

354. Giuseppe Tomasi, *Ο Γατόπαρδος της Σικελίας*, 1958.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Όσον αφορά την Αριστερά ειδικότερα, οι ελίτ ήξεραν ότι η αντισυστημική και συνεπής αντι-ΕΕ Αριστερά του ΚΚΕ δεν επρόκειτο να ηγηθεί ενός νέου ΕΑΜ, που σήμερα ήταν η μόνη λύση για να βγούμε από την καταστροφή, αλλά αντίθετα θα συνέχιζε να παλεύει για «σοσιαλισμό τώρα». Δηλαδή, για μια (προφανώς ανώδυνη για το σύστημα) θέση, εφόσον ξέρει πολύ καλά (όπως άλλωστε και η ηγεσία του ΚΚΕ) ότι δεν υπάρχουν σήμερα οι υποκειμενικές συνθήκες για σοσιαλιστική επανάσταση. Η τραγική άλλωστε εκλογική απήχηση του ΚΚΕ που με ιστορία αγώνων 100 ετών σήμερα διαγκωνίζεται με το αθλιότερο συστημικό κόμμα στην Ελλάδα, αυτό των τυχάρπαστων αρχολίπαρων στο Ποτάμι με ιστορία 2 ετών, είναι ενδεικτική! Είναι άλλωστε φανερό πως αν η σημερινή θέση του ΚΚΕ για το ΕΑΜ είχε υιοθετηθεί στην Κατοχή, η Ελλάδα δεν θα είχε απελευθερωθεί ποτέ (ουσιαστικά), από τον ίδιο τον λαό της. Και αυτό, γιατί ένας εθνικο-απελευθερωτικός αγώνας μπορεί να είναι νικηφόρος μόνο όταν κάθε πατριώτης, αριστερός, δεξιός, κομμουνιστής ή χριστιανός παλέψει για την εθνική απελευθέρωση, σαν πρώτο βήμα για την κοινωνική απελευθέρωση, όπως ήταν ο βασικός στόχος του ΕΑΜ που είχε αγκαλιάσει όλα τα λαϊκά στρώματα, εκτός από τις ελίτ και τα προνομιούχα στρώματα. Άλλο βέβαια το ότι ενώ το ΕΑΜ είχε απελευθερώσει την Ελλάδα το Φθινόπωρο του 1944, χάρη στα τραγικά σφάλματα του ΚΚΕ, έχασε την ιστορική ευκαιρία να δημιουργήσει λαϊκή κυβέρνηση και να προχωρούσε σε δημοψήφισμα για τη μορφή πολιτεύματος που θα ενέκρινε ο λαός, αλλά, αντ' αυτού, περίμενε τους «συμμάχους»... να μας «απελευθερώσουν» - προφανώς επειδή ο παγκόσμιος πόλεμος ακόμη συνεχιζόταν και η Σοβιετική ηγεσία δεν ήθελε να έλθει σε σύγκρουση με αυτούς! Αυτά τα τραγικά σφάλματα πλήρωσε με πολύ αίμα ο λαός μας από τότε, ενώ συγχρόνως εδημιουργείτο στη μεταπολεμική Ελλάδα ένα, αρχικά, Αμερικανικό προτεκτοράτο, που το διαδέχτηκε στη συνέχεια το σημερινό προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ, μέσα στην ΕΕ. Περιττό ν' αναφέρω πως όταν, ήδη από το 2010, πρόβλεπα ότι η χώρα, με βάση την ανάλυση μου, οδηγείτο σε κατάσταση προτεκτοράτου σύμπασα η «Αριστερά» μας με αποκαλούσε εξτρεμιστή και προσπάθησε (παράλληλα με το σύστημα) να θάψει το βιβλίο.[355] Φυσικά, σήμερα ο όρος έχει καθιερωθεί ευρέως, π.χ. από τη Λαϊκή Ενότητα και τη Χρυσή Αυγή.

Σήμερα μόνο οι βολεμένοι, οι εγκληματικά απληροφόρητοι, ή οι βαλ-

355. Βλ. *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ* (Γόρδιος, 2010).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τοί δεν καταλαβαίνουν ότι η Ελλάδα έχει χάσει κάθε εθνική κυριαρχία αφού δεν ελέγχει την οικονομία της ούτε καν το νόμισμα της, όπως αποδείχθηκε περίτρανα μετά το 2010 και ιδιαίτερα μετά την εκλογή ΣΥΡΙΖΑ. Εντούτοις, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έθεσε ποτέ θέμα εθνικής κυριαρχίας, αλλά απλά έβαζε διάφορες δήθεν «κόκκινες γραμμές» για τη προστασία εισοδημάτων, συντάξεων κ.λπ. (που ήξερε καλά ότι μέσα στην ΕΕ, χωρίς εθνική κυριαρχία, δεν είχε καμιά δυνατότητα να τις επιβάλλει), με βάση ψευτο-επιχειρήματα δήθεν «μαρξιστών» και «αριστερών» οικονομολόγων, καθώς και τυχοδιωκτών πολιτικάντηδων, ότι αρκούσε να «τρομάξουμε» τις ελίτ με τη πιθανότητα να βγούμε από το Ευρώ για να δεχτούν κατάργηση της λιτότητας.

Όμως, όπως προσπάθησα να δείξω στο βιβλίο αυτό, η λιτότητα είναι βασικό σύμπτωμα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και όχι απλά μια «κακή πολιτική» των ελίτ, όπως διακηρύσσουν άσχετοι με τη σημασία της παγκοσμιοποίησης, αλλά και κάποιοι που συνειδητά παραπλανούν. Και αυτό, γιατί το άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών που επιβάλλει η παγκοσμιοποίηση σημαίνει ότι το βασικό κριτήριο για το τι, πώς για ποιον παράγεται ρυθμίζεται από τις «δυνάμεις της αγοράς», μέσω της ανταγωνιστικότητας και όχι από τις κοινωνικές ανάγκες, όπως αυτές προσδιορίζονται συλλογικά από το κοινωνικό σύνολο. Γι' αυτό και κάθε χώρα ενσωματωμένη στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς δεν έχει άλλη επιλογή παρά να εφαρμόσει, σε διάφορους βαθμούς, πολιτικές συμπίεσης του κόστους παραγωγής (εργατικό κόστος, φόροι επιχειρήσεων, κ.λπ.), οι οποίες βέβαια παίρνουν άλλη μορφή στις χώρες από όπου πηγάζει η υπερεθνική εξουσία των πολυεθνικών επιχειρήσεων (οι οποίες σήμερα ελέγχουν την παγκόσμια παραγωγή και εμπόριο) σε σχέση με τις υπόλοιπες χώρες.

Είναι δηλαδή ακριβώς η ένταξη μας στην ΕΕ (με άλλα λόγια, η ενσωμάτωση μας στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία της αγοράς, την οποία επέβαλε το άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών) που είναι η αιτία της οικονομικής μας καταστροφής και όχι το Χρέος (όπως παραπλανητικά διέδιδαν πολλοί στην «Αριστερά» μας), το οποίο όμως είναι απλά το σύμπτωμα της. Ήταν η ένταξη μας στη ΕΕ που κατέστρεφε την αγροτική μας παραγωγή και τη σχετική αυτοδυναμία που είχαμε σε αγροτικά προϊόντα. Και ήταν η ίδια ένταξη που κατέστρεφε και την στοιχειώδη βιομηχανική παραγωγή (χαλυβουργεία, ναυπηγεία, κ.λπ.), ενώ τώρα θα ξεπουληθούν και τα λιμάνια, αεροδρόμια, συγκοινωνίες, επικοινωνίες, κ.λπ. και εμείς θα περιοριστούμε βασικά στον ρόλο των γκαρσονιών της Ευρώπης, όπως ήταν

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

πάντα το σχέδιο των ελίτ. Τέλος, ήταν η ένταξη μας στην ΕΕ που οδήγησε στη καταβαράθρωση των πραγματικών μισθών (δηλαδή της αγοραστικής δύναμης των λαϊκών στρωμάτων), προς δόξα των «Μαρξιστών» οικονομολόγων του ΣΥΡΙΖΑ (Μηλιός, Τσακαλώτος, Βαρουφάκης, Δραγασάκης, Βεργόπουλος, Δουζίνας, Σταθάκης, κ.ά.) που κάποιοι επιβραβεύτηκαν ακόμη και με υπουργικές θέσεις από τις ντόπιες και ξένες ελίτ. Δικαιολογημένα, βέβαια, εφόσον υπηρετούν πιστά την προσπάθεια των ελίτ να μην απεγκλωβιστούν τα λαϊκά στρώματα από την καταστροφική ένταξη μας στην ΕΕ. Έτσι, όπως φανερώνει η μόλις εκδοθείσα Έκθεση για την Ελληνική Οικονομία της ΓΣΕΕ, η αγοραστική δύναμη του κατώτατου μισθού έχει μειωθεί σχεδόν κατά το 1/4 από την ένταξη μας στην ΕΟΚ/ΕΕ, σαν αποτέλεσμα της πολύ ταχύτερης αύξησης των τιμών από αυτή των ονομαστικών μισθών στην περίοδο αυτή.[356] Και οι πραγματικοί μισθοί με την πλήρη απελευθέρωση της αγοράς εργασίας που επιβάλλουν οι «εταίροι» μας με τα Μνημόνια, για ν' αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα μας, μόνο προς μια κατεύθυνση μπορεί να κινηθούν: την ακόμη μεγαλύτερη συμπίεση, όπως άλλωστε γίνεται και σε χώρες σαν τη Βρετανία όπου οι πραγματικοί μισθοί έχουν επανέλθει σε Βικτωριανά επίπεδα, ώστε να εξασφαλιστεί το «θαύμα» της δραστικής μείωσης της ανεργίας!

Όλα αυτά, γιατί, αντίθετα με τις ανοησίες των "αριστερών" οικονομολόγων, είναι μύθος ότι οι πολιτικές λιτότητας και η συνακόλουθη συμπίεση μισθών δεν μπορεί να φέρει "ανάπτυξη". Όμως, όλο το Κινεζικό και το Ινδικό αναπτυξιακό "θαύμα" αντίστοιχα, στη συμπίεση των μισθών θεμελιώνεται. Αυτού του είδους 'ανάπτυξη" με συμπίεση μισθών συντάξεων κ.λπ., είναι κάλλιστα δυνατή σήμερα και αυτήν ακριβώς επιδιώκει η Υ/Ε (και φυσικά η Ευρωπαική ελίτ), παρά τις μπουρδολογίες ψευτο-Κεϊνσιανων που δεν καταλαβαίνουν (ή προσποιούνται πως δεν καταλαβαίνουν) ότι ο Κεϊνσιανισμός δεν είναι εφικτός στο πλαίσιο των ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών που επιβάλλει η ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Για όλη αυτή την καταστροφή η ευθύνη δεν ανήκει βέβαια στις ελίτ, που

356. Η αγοραστική δύναμη του κατώτατου μισθού στην Ελλάδα έχει μειωθεί σχεδόν κατά 25% από την ένταξη της χώρας στην ΕΕ. Με βάση 100 το 1984, ο πραγματικός κατώτατος μισθός είχε πέσει στις 76,7 μονάδες το 2014, βλ. ΙΝΕ, Ινστιτούτο Εργασίας ΓΣΕΕ, *Η Ελληνική Οικονομία και η Απασχόληση, Ετήσια Έκθεση 2015*, Παράρτημα: Η διαχρονική εξέλιξη των κατώτατων πραγματικών αποδοχών στην Ελλάδα την περίοδο 1984-2014.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

απλά «τη δουλειά τους κάνουν», μέχρις ότου τουλάχιστον ν' ανακτήσουμε την εθνική και οικονομική κυριαρχία μας, σαν πρώτο βήμα στην κοινωνική απελευθέρωση και την ανατροπή του συστήματος που θεμελίωσαν. Ούτε καν η κύρια ευθύνη ανήκει στους οπορτουνιστές πολιτικάντηδες και αρχολίπαρους που πλαισιώνουν τα συστημικά κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και τις τσόντες τους, ΠΟΤΑΜΙ, ΔΗΜΑΡ, ΑΝΕΛ κ.λπ.). Μέρος της ευθύνης φέρει βέβαια και η ΧΑ, η οποία, αντί να εξελιχτεί σε ένα νεο-εθνικιστικό κόμμα για την εθνική κυριαρχία, όπως π.χ. το Γαλλικό (FN) και το Βρετανικό κόμμα (UKIP), δεν έχει αποβάλλει από την ηγεσία της τους κομμουνιστοφάγους και τους νοσταλγούς των Γερμανοτσολιάδων, εφόσον η θεωρία της δεν εμπνέεται από τη νεο-εθνικιστική ιδεολογία των παραπάνω κομμάτων κατά της παγκοσμιοποίησης αλλά από την εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία του μεσοπολέμου που οδήγησε σε μαζικά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας!

Αλλά και η σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ φέρει τμήμα της ευθύνης, διότι εγκατέλειψε τον αγώνα για την εθνική απελευθέρωση, σαν τμήμα του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, καταδικάζοντας ακόμη και την στρατηγική του ΕΑΜ, περιμένοντας σήμερα υπομονετικά την έλευση του Μεσσία, με τη μορφή της σοσιαλιστικής επανάστασης, τη στιγμή που τα λαϊκά στρώματα δεν έχουν ακόμη καν αντιληφτεί τη σημασία της καταστροφικής παραμονής μας στην ΕΕ. Και όλα αυτά γιατί η ηγεσία του ΚΚΕ δεν έχει πάρει μυρουδιά από τη σημασία της παγκοσμιοποίησης και της ΝΔΤ που έχει εγκαθιδρυθεί εδώ και πάνω από 30ετία και προσπαθεί να καταλάβει τη σημερινή πραγματικότητα με τα θεωρητικά εργαλεία που ανέπτυξε ο Μαρξισμός εδώ και πάνω από εκατονταετία! Αντίστοιχη ευθύνη φέρουν και οι αποσχισθέντες απο τον ΣΥΡΙΖΑ που έντιμα μεν δεν ακολούθησαν την πλειοψηφία των «βολεψάκηδων», οι οποίοι δεν είχαν αντίρρηση, εν μία νυκτί, να υιοθετήσουν τη μεγαλύτερη ιστορική κωλοτούμπα των Τσιπρέων και Φλαμπουράρηδων («για να σωθεί βέβαια η Πατρίς»), μολονότι δεν τόλμησαν όμως να προχωρήσουν (όπως άλλωστε και η υπόλοιπη εξωκοινοβουλευτική «Αριστερά») να θέσουν θέμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ. Και όχι μόνο. Ολόκληρη η προεκλογική εκστρατεία της Λαϊκής Ενότητας παρουσίαζε το θέμα της εξόδου από την Ευρωζώνη σαν απλό οικονομικό θέμα και όχι σαν θέμα εθνικής και επομένως λαϊκής κυριαρχίας, με αποτέλεσμα να επαναλαμβάνουν τις αποπροσανατολιστικές ανοησίες για μαζικές δημόσιες επενδύσεις, εθνικοποιημένες Τράπεζες και δημόσιες επιχειρήσεις, καθώς και ανταγωνιστική παραγωγή. Όλα αυτά μέσα στην ΕΕ των ανοικτών και απελευθερωμένων αγορών!

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Η κύρια όμως και πρωταρχική ευθύνη ανήκει βέβαια στη δήθεν «Αριστερά» του ΣΥΡΙΖΑ και τους "Μαρξιστές" οικονομολόγους και «διανοούμενους» που τον στηρίζουν, οι οποίοι, αντί να κάνουν αγώνα για ν' αποκαλύψουν στα λαϊκά στρώματα που καταστρέφονται τον ολέθριο ρόλο της ΕΕ, έκαναν το παν (με το αξημίωτο βέβαια!) για να τα τρομοκρατήσουν για τη δήθεν καταστροφή που θα ακολουθούσε την έξοδο μας από την ΕΕ. Έτσι, ο ΣΥΡΙΖΑ φρόντισε ώστε οι εκλογές του Γενάρη 2015 να αποκλείσουν με κάθε τρόπο το θέμα της ένταξης μας στην ΕΕ και γι' αυτό μιλούσε απλά για κάποια συμπτώματα της καταστροφής (μνημονιακές πολιτικές λιτότητας κ.λπ.) που υποτίθεται θα καταργούσε ερχόμενος στην εξουσία, πράγμα που, όπως καταγγείλαμε από την αρχή της κρίσης, ήταν μια σαφής ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ, χειρότερη από αυτή του Αντρέα Παπανδρέου το 1981, ή του γιου του, Γιωργάκη, το 2010. Έτσι, αυτοδεσμεύτηκε μόνο για την κατάργηση των πολιτικών αυτών, με συνέπεια σήμερα να μπορούν να βγαίνουν όλα τα πολιτειακά όργανα, από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας μέχρι τον Αρχιεπίσκοπο να διακηρύσσουν ότι δεν υπάρχει καμιά εντολή για ρήξη και ότι επομένως η παραμονή μας στην ΕΕ είναι πατριωτικό καθήκον, ενώ κάποιοι Ευρω-φασίστες πολιτικάντηδες δεν διστάζουν ν' απειλούν και με Γουδί όποιον μιλά για ρήξη, σε μια θρασύτατη αντιστροφή ρόλων! Και φυσικά μόνο στην Ουκρανία και ίσως την Ουγκάντα, μπορούν τα πολιτειακά όργανα να επεμβαίνουν έτσι ωμά σε κρίσιμα και σαφώς πολιτικά θέματα, ακολουθούμενοι βέβαια από τον διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος, ακόμη και την ακραιφνή «σοσιαλίστρια» διοικητή της Εθνικής Τράπεζας, χωρίς να διανοηθεί καν ο ΣΥΡΙΖΑ να τους απολύσει πάραυτα και να τους στείλει να υπηρετήσουν τα αφεντικά τους στις Βρυξέλλες!

Το πόσο «πατριωτικό καθήκον» όμως είναι η παραμονή μας στην ΕΕ (θέση που στηρίζουν και «εθνικιστές-μαϊμούδες» –που τους βραβεύει ακόμη και η Ακαδημία!– δήθεν για να σωθούμε από την Τουρκία!), φάνηκε καθαρά από τη τύχη της Κύπρου. Είμασταν βέβαια μέσα στο ΝΑΤΟ το 1974 όταν έγινε η Τουρκική εισβολή και δεν κουνήθηκε κανένας από τους «συμμάχους» μας (που σήμερα είναι και όλοι «εταίροι» μας) να σταματήσουν την εισβολή. Και όχι μόνο. Ενώ αρκούσε μια δήλωση τους ότι τα σύνορα της ΕΕ είναι απαραβίαστα για να σταματήσει κάθε Τουρκική ή άλλη απειλή, όλα αυτά τα χρόνια οι «εταίροι» μάς «βοηθούσαν» να διατηρούμε αμυντικές δαπάνες που κανένας άλλος μικρός λαός δεν μπορεί ν' αντέξει. Όλα αυτά βέβαια με το αξημίωτο, αφού όπως αποκάλυψαν πρόσφατα ακόμη και οι συντηρητικοί Τάιμς του Λονδίνου, με αυτό τον τρόπο η κραταιά Γερμανία καλύπτει το 1/5 των εξαγωγών της σε πολεμικούς εξοπλισμούς, ενώ

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

μετά μας κατηγορούσε από πάνω ότι έχουμε μεγάλο έλλειμμα στο Ισοζύγιο Πληρωμών![357]

Έτσι, κατόρθωσαν με την ψευτο-εντολή που υφάρπαξε ο ΣΥΡΙΖΑ τον Γενάρη για ένα αγώνα κατάργησης των πολιτικών λιτότητας... μέσα στην ΕΕ, και τη νέα εντολή που πιθανώς θα πάρει τον Σεπτέμβρη, παρά την ιστορική κωλοτούμπα –πάντοτε βέβαια, με τη βοήθεια των κρατικών καναλιών που λειτουργούν σαν γραφεία κομματικής προπαγάνδας και των πληρωμένων (ίσως και από την ίδια την ΕΕ) στημένων ψευτο-δημοσκοπήσεων– να παρουσιάζουν τον Ελληνικό λαό σαν ένα λαό ηλιθίων μαζοχιστών, ο οποίος όταν έχει υποστεί στο πετσί του τι σημαίνει ΕΕ, με χιλιάδες ν' αυτοκτονούν από την απελπισία, να θέλει ακόμη να παραμείνει στην ΕΕ! Έτσι, φθάσαμε σήμερα στο αποκορύφωμα της εξαθλίωσης, όπου οι απατεώνες του ΣΥΡΙΖΑ πιθανότατα να επιβραβευθούν για την ωμή εξαπάτηση του λαού, και τα μνημονιακά κόμματα γενικά να συγκεντρώσουν πάνω από το 80% των ψήφων στις εκλογές του Σεπτέμβρη! Όμως, αυτός ακριβώς ήταν ο στόχος των ξένων και ντόπιων ελίτ όταν έδωσαν το πράσινο φως στον Τσίπρα να προχωρήσει στις εκλογές αυτές: να εξευτελίσουν το 61% του "ΟΧΙ στα Μνημόνια" τον Ιούλη, με ένα πάνδημο 80% "ΝΑΙ στα μνημόνια" τον Σεπτέμβρη! Φυσικά, αυτό θα είναι άλλη μια λαθροχειρία γιατί το ενδεχόμενο... πάνδημο 80% υπέρ των μνημονίων μπορεί ν αποτελείται στην πραγματικότητα από λιγότερους από τους μισούς των ψηφοφόρων αν υπάρξει, όπως είναι πολύ πιθανό, μια τεράστια αποχή πάνω από 40%, όπως είναι οι σημερινές εκτιμήσεις.

Όμως, επειδή κάποιοι ίσως μπερδεύονται από την Γκεμπελική προπαγάνδα των Φλαμπουράρηδων για τους "ηρωικούς" Τσίπρα, Βαρουφάκη, Τσακαλώτο και... Δραγασάκη που δήθεν πάλεψαν με νύχια και με δόντια για να πετύχουν την καλύτερη δυνατή λύση, το ερώτημα είναι: είχε άραγε άλλη επιλογή ο ΣΥΡΙΖΑ τον Ιούλη του 2015 από την ολοκληρωτική παράδοση του; Η απάντηση βέβαια είναι ότι το θέμα δεν είναι εάν, εκεί που είχαν φθάσει τη χώρα τον Ιούλη του 2015, υπήρχε άλλη επιλογή. Δηλαδή έχοντας ξετινάξει τα δημόσια ταμεία για να είναι «καλοί πληρωτές», έχοντας επιβάλλει capital controls όχι στους έχοντες και κατέχοντες που τις προηγούμενες εβδομάδες απέσυραν από τις Τράπεζες μέχρι και ένα δισεκατομμύριο Ευρώ την ημέρα, αλλά στους συνταξιούχους που καθόντουσαν στις ουρές με τις ώρες για 50 Ευρώ και έχοντας «στερέψει τις αγορές». Και δεν είναι αυτό το θέμα, γιατί όλα αυτά ήταν αναμενόμενα μετά

357. Alistair Osborne, "Germany's tanks are on Greece's lawn", *The Times*, 16/6/2015.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

τη διακοπή ρευστότητας από την ΕΚΤ που, όπως είχα γράψει εδώ και χρόνια, μόνο κρετίνοι έπρεπε να μην την περιμένουν, εφόσον την ίδια τακτική είχε εφαρμόσει και με πολλή επιτυχία η Ευρω-ελίτ μέσω της ΕΚΤ, στο παρελθόν, τόσο σε σχέση με την Ιρλανδία, όσο και με την Κύπρο. Όπως και το ότι, κάτω από τις συνθήκες αυτές, οποιαδήποτε κυβέρνηση θα δεχόταν οτιδήποτε ζητούσαν οι δανειστές.

Το θέμα είναι ότι η κυβέρνηση των απατεώνων του ΣΥΡΙΖΑ ενώ όφειλε να ξέρει ότι εκεί θα κατέληγε η κατάσταση, δεν είχε διανοηθεί να έχει ένα πραγματικό εναλλακτικό σχέδιο εξόδου από την Ευρωζώνη που θα εφάρμοζε πολύ πριν θα έφταναν τα πράγματα εκεί - και όχι απλά τις ασκήσεις επί χάρτου του Βαρουφάκη! Όμως, η κυβέρνηση των δωσίλογων απατεώνων ούτε διανοείτο να έχει επεξεργαστεί παρόμοιο σχέδιο και να έχει ετοιμάσει τη κατάλληλη υποδομή για την εφαρμογή του και όλοι επικαλούντο σαν κοινοί απατεώνες ότι δεν είχαν εντολή για έξοδο από το Ευρώ. Όμως, ακόμη και αυτό να το πάρουμε τοις μετρητοίς, γιατί άραγε δεν είχαν την εντολή; Μήπως γιατί δεν προσπάθησαν ποτέ τόσο σαν αντιπολίτευση όσο –και κυρίως– σαν κυβέρνηση, όταν ελέγχαν κανάλια και ΜΜΕ, να δείξουν στα λαϊκά στρώματα γιατί είναι καταστροφή η ένταξη μας στην ΕΕ και την Ευρωζώνη; Και μήπως γιατί, αντ' αυτού, έβγαιναν οι «επαναστάτες διανοούμενοι» του ΣΥΡΙΖΑ (Μηλιοί, Σταθάκηδες, Τσακαλώτοι, Δουζίνες, Βεργόπουλοι κ.λπ.) να λένε τα ίδια με τα συστημικά κόμματα, δηλαδή, για την Βιβλική καταστροφή που μας περίμενε αν βγαίναμε από την ΕΕ; Εκεί έγκειται όλη η απάτη του ΣΥΡΙΖΑ. Όχι δηλαδή στο εάν μπορούσε να κάνει κάτι διαφορετικό από τη παράδοση του λαού στη σφαγή τον Ιούλη του 2015, αλλά στο τι έκανε για να μην φτάσουμε σε αυτό το σημείο. Και όπως προσπάθησα να δείξω συστηματικά στο βιβλίο αυτό, εκτός αν θεωρήσουμε κρετίνους το κομματικό επιτελείο του και αυτό των διανοουμένων του ΣΥΡΙΖΑ –που δεν είναι– όλα αυτά ήταν τμήμα ΣΧΕΔΙΟΥ για να περάσουν τελικά και με τη λαϊκή βούλα την παράδοση του λαού στους σφαγείς του.

Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έδωσε την έγκριση του στο τρίτο και εξ ορισμού χειρότερο Μνημόνιο. Εξ ορισμού, γιατί ΠΡΟΫΠΟΘΕΤΕΙ όλες τις καταστροφικές αλλαγές των προηγουμένων μνημονίων και θα στηρίζεται μάλιστα σε αυτές (άνοιγμα και απελευθέρωση αγορών, σχολεία χωρίς δασκάλους, και νοσοκομεία χωρίς γιατρούς από τις συνεχείς περικοπές προσωπικού μέσω πρόωρης συνταξιοδότησης κ.λπ.). Και όταν αναφέρομαι στον ΣΥΡΙΖΑ εννοώ βέβαια στην πλειοψηφία όλων αυτών για τους οποίους πρωταρχικό κριτήριο για τη στάση τους είναι «η Αριστερά

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

στην εξουσία», έστω και αν αυτή η «Αριστερά» δεν έχει καμία σχέση ακόμη και με τις θέσεις του ίδιου κόμματος πριν λίγους μήνες και –ακόμη χειρότερα– έστω και αν το νέο Μνημόνιο πέρασε στη Βουλή με τις ψήφους των κομμάτων που μέχρι χθες κατηγορούσε ως συστημικά, αν όχι για προδοτικά κ.λπ.! Αν όμως όλοι αυτοί που παρέμειναν είχαν τη παραμικρή πολιτική εντιμότητα, όταν διαπίστωσαν ότι το πρόγραμμα τους ήταν ανεφάρμοστο, αν υποθέσουμε ότι δεν το ήξεραν από πριν (παρόλο που όχι μόνο ο υπογράφων αλλά και το ΚΚΕ κ.ά. από χρόνια δείχναμε), τι πιο έντιμο για έναν μη συμφεροντολόγο και μη αρχολίπαρο, πραγματικό αριστερό από το να παραιτηθεί; Δηλαδή, γιατί να μην αφήσουν τα μνημονιακά κόμματα να παραδώσουν την εθνική κυριαρχία και επομένως και τα απαράγραπτα δικαιώματα των λαϊκών στρωμάτων για τα οποία υποτίθεται αγωνιζόντουσαν,ενώ οι ίδιοι να κατέβουν στα μετερίζια του αγώνα;[358]

Και αναφέρομαι σε παράδοση της εθνικής κυριαρχίας (που άλλωστε ακόμη και έντιμοι φιλελεύθεροι παρατηρητές –ξένοι βέβαια!– παραδέχονται (όπως ανάφερα στο κεφ. 10), διότι φυσικά δεν έχει καμία σημασία εάν η έδρα του Ταμείου για την «αξιοποίηση» της δημόσιας περιουσίας έχει έδρα το Λουξεμβούργο ή την Αθήνα, όταν το «Ταμείο Ιδιωτικοποιήσεων» (όπως χωρίς περιστροφές το ονομάζει η δανειακή συνθήκη) –το οποίο έχει στόχο «να διατηρεί σημαντικά ελληνικά περιουσιακά στοιχεία και το οποίο θα ρευστοποιεί τα εν λόγω περιουσιακά στοιχεία με ιδιωτικοποιήσεις και άλλα μέσα»– βρίσκεται κάτω από τον άμεσο έλεγχο του ΕΜΣ (του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας).[359] Όπως η Heather

358. Και φυσικά δεν αναφέρομαι στην ακόμη χειρότερη περίπτωση «διανοητών» που βρήκαν ευκαιρία, τώρα που πηδούν τα ποντίκια από το καράβι που βουλιάζει, αυτοί να επιδιώξουν να χωθούν μέσα. Πώς αλλιώς άραγε να χαρακτηρίσει κανείς περιπτώσεις σαν του Δουζίνα και του Βεργόπουλου που βρήκαν τη στιγμή να συνωστιστούν για να μπουν στους συνδυασμούς του Μνημονιακού πια ΣΥΡΙΖΑ; Θα έχει άδικο ο μέσος προδομένος υποστηρικτής του ΣΥΡΙΖΑ να κάνει αναγωγές στην «κουτάλα», όχι αναγκαστικά με την οικονομική έννοια (παρόλο που και αυτή δεν είναι ασήμαντη), αλλά με την έννοια της μαζικής κοινωνικής προβολής, από την οποία τώρα βέβαια θα κοπεί κάθε μη Μνημονιακός (εκτός αν είναι εντελώς «ανώδυνος» για το σύστημα) αφού τα μνημονιακά κόμματα θα ελέγχουν τη συντριπτική πλειοψηφία των βουλευτών και επομένως των θέσεων-κλειδιά στα ΜΜΕ και κρατικούς οργανισμούς κ.λπ.;

359. Βλ. Κύρωση του Σχεδίου Σύμβασης Οικονομικής Ενίσχυσης από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας και ρυθμίσεις για την υλοποίηση της Συμφωνίας Χρηματοδότησης.

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

Stewart του Observer περιέγραφε σωστά τη παράδοση κάθε ίχνους εθνικής κυριαρχίας με το τρίτο μνημόνιο:

> «η πραγματική τιμή του Μνημονίου δεν είναι απλά τα μέτρα λιτότητας αλλά η παράδοση της κυριαρχίας, η κατάργηση κάθε (Ελληνικού) πολιτικού ελέγχου που σηματοδοτεί το Μνημόνιο και είναι εκπληκτική. Το μνημόνιο κυριολεκτικά βρίθει με ορόσημα και στόχους που πρέπει να πετύχει η κυβέρνηση στην Αθήνα –μήνα με τον μήνα και χρόνο με τον χρόνο– ενώ δεσμεύεται να υποβάλλει κάθε σημαντική αλλαγή πολιτικής στην εξονυχιστική έρευνα των διεθνών επιτηρητών της».[360]

Ακόμη, αποτελεί άμεση παράδοση της εθνικής κυριαρχίας η ρύθμιση ότι κάθε υπέρβαση των δημοσιονομικών στόχων θα θέτει αυτόματο μηχανισμό σε κίνηση για τη κάλυψη της παρέκκλισης μέσω μείωσης των δημοσίων δαπανών: «Ο διορθωτικός μηχανισμός συνίσταται στην κάλυψη της απόκλισης είτε με περικοπή δαπανών είτε με ανάληψη δράσεων για την ενίσχυση των εσόδων». Και αυτό δεν αποτελεί απλά παράδοση κάθε εθνικής κυριαρχίας, για τη προστασία της οποίας οι μετρ της απάτης Τσίπρες και Φλαμπουράρηδες έχουν το απύθμενο θράσος να μιλούν κιόλας, αλλά και δείχνει το πόσο ασύστολο ψέμα είναι ο ισχυρισμός τους ότι, εάν εκλεγούν αυτοί, δήθεν θα εφαρμόσουν το τρίτο μνημόνιο με ηπιότερο τρόπο, πράγμα που είναι ασύστολο ψέμα και μόνο απόπειρα συνειδητής εξαπάτησης υποκρύπτει.

Και δεν είναι το μόνο. Το ίδιο ασύστολα απατηλοί είναι οι δήθεν στόχοι στους οποίους στηρίζεται όλη η προεκλογική προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ: πρώτον, ο στόχος της «ανάπτυξης» που υποτίθεται πέτυχε με τις «σκληρές» διαπραγματεύσεις των Τσίπρα-Τσακαλώτου και, δεύτερον, ο στόχος της απομείωσης του δανείου.

Όμως, η μεν «ανάπτυξη» δεν επιτυγχάνεται απλά, όπως υποστηρίζει ο αρχι-απατεώνας Τσίπρας, εξαιτίας της «επιτυχίας» του να μειωθούν τα πλεονάσματα που ζητούσαν οι δανειστές για να ξεπληρώνεται καλύτερα το Χρέος. Ο λόγος που πράγματι οι «εταίροι» μείωσαν τα απαιτούμενα πλεονάσματα στον Προϋπολογισμό δεν ήταν βέβαια η σθεναρά στάση του Τσίπρα (που στον διεθνή Τύπο είναι γνωστός πια για τις κωλοτούμπες του!) αλλά στο ότι θα ήταν τέτοιο το μέγεθος της ύφεσης φέτος και του χρόνου

360. Heather Stewart, "Europe has taken charge of Greece like a television nanny" *The Observer (*16/8/2015).

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

(σε σημαντικό βαθμό εξαιτίας και του τρόπου που επέβαλε capital controls που ρήμαξαν κυριολεκτικά την αγορά), αν τα απαιτούμενα πλεονάσματα ήταν μεγαλύτερα από τα συμφωνηθέντα, που θα επακολουθούσε σίγουρα κοινωνική έκρηξη στη προσπάθεια της μετεκλογικής κυβέρνησης να τα επιτύχει. Και φυσικά, ανάπτυξη με βάση το Τρίτο Μνημόνιο σημαίνει απλά περισσότερο ξεπούλημα του κοινωνικού μας πλούτου στις ξένες ελίτ, ώστε να εισρεύσουν τα 50 δις Ευρώ στο Ταμείο για την «αξιοποίηση» (δηλαδή την εκποίηση) του κοινωνικού πλούτου, συμπεριλαμβανομένου και του πιθανώς πλούσιου ορυκτού πλούτου στις πολυεθνικές της υπερεθνικής και της Σιωνιστικής ελίτ. Μόνο για το έγκλημα επομένως του ξεπουλήματος του κοινωνικού πλούτου, όποιοι το επιχειρήσουν, θα είναι δωσίλογοι για πάντα στον Ελληνικό λαό.

Όσον αφορά την δήθεν ελάφρυνση του Χρέους που υποτίθεται θα επιτύχει ο ΣΥΡΙΖΑ (ή όποιος άλλος στην εξουσία) αυτή θα σημαίνει απλώς την επιμήκυνση του (δηλαδή την διαιώνιση της εξάρτησης του Ελληνικού λαού), με αντάλλαγμα χαμηλότερους τόκους, αφού η Ευρω-ελίτ επανειλημμένα έχει δηλώσει ότι δεν πρόκειται να δεχθεί οποιαδήποτε μείωση του Χρέους. Και αυτό, τη στιγμή που η μόνη βέβαια πραγματική λύση θα ήταν η μη αναγνώριση από εμάς του Χρέους αφού ήταν οι ελίτ που έκαναν (και κυρίως ωφελούνταν από) τα δάνεια και όχι τα λαϊκά στρώματα που είδαν τη παραγωγή μας να συρρικνώνεται και τις δουλειές τους να χάνονται, ενώ οι κυβερνήσεις συνέχιζαν τα δάνεια για να συγκαλύψουν τη συντελούμενη οικονομική καταστροφή.

Ωστόσο, η έξοδος από την ΕΕ θα μας έδινε τη δυνατότητα να ασκήσουμε μια πραγματικά εθνική πολιτική, εγκαταλείποντας τους «συμμάχους» μας στο ΝΑΤΟ και αναπτύσσοντας πραγματικές συμμαχικές σχέσεις με τους λαούς που παλεύουν σήμερα για τη δική τους εθνική ανεξαρτησία, όπως ο Ρωσικός. Φυσικά η Ρωσική ηγεσία δεν αποτελείται από κρετίνους για να μας δώσει βοήθεια όταν εμείς δεν διανοούμαστε να φύγουμε από την ΕΕ (όπως ξεκαθάρισε ο ΣΥΡΙΖΑ στη Μόσχα), αφού αυτό θα ισοδυναμούσε με έμμεση από μέρους τους ενίσχυση της ΕΕ και της Υ/Ε που ήδη βρίσκεται σε ψυχρό ή ημι-θερμό πόλεμο με τη Ρωσία. Έτσι ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε («κατά λάθος»;) ν' απογοητεύσει τον λαό ακόμη και για τη δυνατότητα αλλαγής των γεωπολιτικών μας σχέσεων που είναι όμως απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσουμε να επιβιώσουμε στον λυσσασμένο πόλεμο που θα μας κήρυσσε η Υ/Ε αν τολμούσαμε να προχωρήσουμε σε ρήξη.

Όμως είναι δυνατή η ρήξη με την ΕΕ; Η απάντηση είναι καταφατική αλλά υπό προϋποθέσεις. Πραγματική ρήξη δηλαδή, προϋποθέτει:

www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos

α) **πρώτον**, προετοιμασία του λαού από καιρό για τον ρόλο της ΕΕ στην Ελληνική καταστροφή,

β) **δεύτερον**, τεχνική προετοιμασία για την αντιμετώπιση των μεταβατικών προβλημάτων, εφόσον βέβαια αποτελεί μαύρη προπαγάνδα αγυρτών ότι η επάνοδος στο εθνικό νόμισμα αποτελεί καταστροφή όταν υπάρχουν όλες οι λύσεις για την αντιμετώπιση των μεταβατικών προβλημάτων - ανάλογες περιπτώσεις άλλωστε υπάρχουν πολλές στην Ιστορία και

γ) **τρίτον**, αλλαγή των γεωπολιτικών συσχετισμών ΠΡΙΝ τη ρήξη. Σήμερα καμιά από τις βασικές αυτές προϋποθέσεις δεν ικανοποιείται ΜΕ ΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ και των «αριστερών» οικονομολόγων και πολιτικάντηδων που τον απαρτίζουν.

Η μόνη επομένως λύση σήμερα είναι η δημιουργία «από τα κάτω» ενός Μετώπου για την Κοινωνική και Εθνική απελευθέρωση[361] και καλούμε κάθε πατριώτη να συμβάλλει στη δημιουργία τοπικών λαϊκών επιτροπών σε κάθε γωνιά της Ελλάδος για το κτίσιμο αυτού του Μετώπου. Αυτός είναι ο ΜΟΝΟΣ τρόπος για την έξοδο από την καταστροφή και το σταμάτημα του εξανδραποδισμού μας σαν Λαού. Είναι δύσκολος αγώνας και μακρόχρονος ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΕΠΙΛΟΓΗ!

16/9/2015

361. Βλ. Έκκληση ΜΕΚΕΑ, ό.π.

Όλα τα νεότερα του δικτύου Περιεκτικής Δημοκρατίας με άρθρα, παρεμβάσεις, συνεντεύξεις, βίντεο στο

πόρταλ

ΑΝΤΙΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ - ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑ - ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Αντιπαγκοσμιοποίηση, Αυτοδυναμία, Περιεκτική Δημοκρατία
antipagkosmiopoihsh.gr

www.antipagkosmiopoihsh.gr

Παλεύουμε τώρα για ένα

ΜΕΤΩΠΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ (ΜΕΚΕΑ)

ΜΕΚΕΑ
ΜΕΤΩΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ & ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑ
ΕΘΝΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

ΜΕΚΕΑ - ΜΕΤΩΠΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ κ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

www.mekea.gr

Οι ιστότοποι του περιοδικού *ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ* καθώς και των ιστορικών περιοδικών *Δημοκρατία & Φύση* και *Κοινωνία & Φύση*, με διαθέσιμα δωρεάν όλα τα τεύχη τους ψηφιακά και το αρχείο της ΠΔ μέχρι το 2016:

www.inclusivedemocracy.org/pd **www.periektikidimokratia.org**

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΜΑΣ – ΚΑΘΕ ΣΥΜΒΟΛΗ ΜΕΤΡΑΕΙ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ON LINE ΒΙΒΛΙΑ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΜΑΣ ΕΔΩ

Το [Διεθνές θεωρητικό περιοδικό](www.inclusivedemocracy.org/journal) του δικτύου Περιεκτικής Δημοκρατίας

www.inclusivedemocracy.org/journal

Το [διεθνές πόρταλ](www.antiglobalization.org) μας για τον αγώνα χτισίματος Μετώπων Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης (FNSLs) σε κάθε χώρα!

www.antiglobalization.org

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΜΑΣ – ΚΑΘΕ ΣΥΜΒΟΛΗ ΜΕΤΡΑΕΙ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ON LINE ΒΙΒΛΙΑ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΜΑΣ ΕΔΩ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΓΟΡΔΙΟΣ»

Ασημακόπουλος, Βασίλης. Πορεία Αριστερά : Επισημάνσεις και εκτιμήσεις για την εξέλιξη του Σύριζα και άλλες ιστορίες... / Βασίλης Ασημακόπουλος. - Αθήνα : Γόρδιος, 2016. - 378σ. · 21x14εκ.

Πρόλογος: Δημήτρης Μπελαντής.
ISBN 978-960-6826-74-0 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ιωαννίδου - Καρακουσόγλου, Θεοδώρα. Όσοι δεν γέλασαν ποτέ: Ατείν' πού 'κ' εγέλασαν καμμίαν : 11 μαρτυρίες για τον γολγοθά του ποντιακού ελληνισμού / Θεοδώρα Ιωαννίδου - Καρακουσόγλου. - 4η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2016. - 336σ. · 24x17εκ.

1η έκδοση: 2014.
Διακίνηση: *Σταμούλη Α.Ε.*.
Πρόλογος: Κωνσταντίνος Φωτιάδης.
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 978-960-6826-36-8

Τσαγκούδης, Γιάννης. Το φριχτό φιάσκο της αλλαγής : Πώς ο Ανδρέας Παπανδρέου προγραμμάτισε την χρεοκοπία της Ελλάδας / Γιάννης Κ. Τσαγκούδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2016. - 392σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-73-3 (Μαλακό εξώφυλλο)

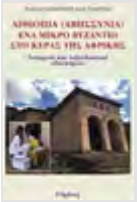

Παπαγιαννόπουλος, Γιώργος. Αιθιοπία (Αβυσσυνία), Ένα μικρό Βυζάντιο στο Κέρας της Αφρικής : Ιστορικό και ταξειδιωτικό οδοιπορικό / Γιώργος Παπαγιαννόπουλος. - Αθήνα : Γόρδιος, 2016. - 166σ. · 21x14εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 978-960-6826-72-6

Βασιλειάδης, Δαμιανός Χ. Οι οφειλές της Γερμανίας προς την Ελλάδα : Το δίκτυο του εθνικού συμβουλίου διεκδίκησης των οφειλών της Γερμανίας προς την Ελλάδα στην Γερμανία / Δαμιανός Βασιλειάδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2015. - 300σ. · 24x17εκ.

ISBN 978-960-6826-69-6 (Μαλακό εξώφυλλο) [Κυκλοφορεί]

Φωτόπουλος, Τάκης. Το χρονικό της καταστροφής 2010-2015 : Από τα μνημόνια των συστημικών ΠΑΣΟΚ/ΝΔ στο "αριστερό" μνημόνιο του ΣΥΡΙΖΑ / Τάκης Φωτόπουλος. - Αθήνα : Γόρδιος, 2015. - 472σ. · 24x17εκ.

ISBN 978-960-6826-66-5 (Μαλακό εξώφυλλο)

Βασιλειάδης, Δαμιανός Χ. Η κοσμοθεωρητική βάση της 3ης του Σεπτέμβρη / Δαμιανός Βασιλειάδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2015. - 85σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-58-0 (Μαλακό εξώφυλλο) [Κυκλοφορεί]

Ροδάκης, Περικλής Δ. Κλέφτες και αρματολοί : Η ιστορικοκοινωνική διαμόρφωση του ελλαδικού χώρου στα χρόνια της τουρκοκρατίας / Περικλής Ροδάκης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2015. - 452σ. · 21x14εκ.

τ.2
Επανέκδοση: "Ελληνικά Γράμματα", 1999.
ISBN 978-960-6826-55-9(set).
ISBN 978-960-6826-54-2

Ροδάκης, Περικλής Δ. Κλέφτες και αρματολοί : Η ιστορικοκοινωνική διαμόρφωση του ελλαδικού χώρου στα χρόνια της τουρκοκρατίας / Περικλής Ροδάκης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2015. - 404σ. · 21x14εκ.

τ.1
Επανέκδοση: "Ελληνικά Γράμματα", 1999.
ISBN 978-960-6826-55-9(set).
ISBN 978-960-6826-53-5

Καζάζης, Γιώργος Αθαν. Γράμματα από... γρανίτη / Γιώργος Αθαν. Καζάζης. - Αθήνα : Γόρδιος,

2015. ISBN 978-960-6826-62-7 (Μαλακό εξώφυλλο)

Βασιλειάδης, Δαμιανός Χ. Πανεθνικό - παλλαϊκό κίνημα : Βασικές ιδεολογικές και οργανωτικές αρχές ενός πατριωτικού πολιτικού κινήματος / Δαμιανός Βασιλειάδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2014. - 176σ. · 21x14εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 978-960-6826-48-1 (Μαλακό εξώφυλλο)

Βασιλειάδης, Δαμιανός Χ. Δημοκρατικός συγκεντρωτισμός ή αποκεντρωτισμός; : Αυταρχική συγκεντρωτική ή δημοκρατική αποκεντρωτική εξουσία; / Δαμιανός Βασιλειάδης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2014. - 170σ. · 21x14εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 978-960-6826-45-0 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χατζηαντωνίου, Κώστας. Το χρέος και ο τόκος : Δοκίμια για τη νεοελληνική κατάρρευση / Κώστας Χατζηαντωνίου. - 1η έκδ. – Αθήνα : Γόρδιος, 2014. - 254σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-43-6 (Μαλακό εξώφυλλο)

Γεωργακόπουλος, Τάκης. Το πέρασμα / Τάκης Γεωργακόπουλος. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2013. - 245σ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 978-960-6826-34-4 (Μαλακό εξώφυλλο)

Κόνιαρης, Παναγιώτης. Ο εκλεκτικισμός της ιμπεριαλιστικής ηγεμονίας ως προς την οθωμανική κληροδοσία / Παναγιώτης Κόνιαρης. – 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2012. - 286σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-33-7 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου, Σούλα. Ταρσός Κιλικίας : Και λαογραφικά Καππαδοκίας / Σούλα Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου. – Αθήνα : Γόρδιος, 2012. - 112σ. · 21x14εκ.

Πρόλογος: Μιχάλης Βαρλάς.
ISBN 978-960-6826-28-3 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χατζηαντωνίου, Κώστας. Μικρά Ασία : Ιστορία των νέων χρόνων / Κώστας Χατζηαντωνίου. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2011. - 608σ. · 21x14εκ. - (Ιστορία · 3)

ISBN 978-960-6826-30-6 (Μαλακό εξώφυλλο)

Σκλαβούνος, Γεράσιμος. Η "κυριαρχία" του ανθρώπου στη φύση και οι συνέπειές της : Από τον ιδεαλισμό στον υλισμό και την οικολογία / Γεράσιμος Σπ. Σκλαβούνος. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2011. - 600σ. · 24x17εκ. - (Φιλοσοφία - Κριτική · 1)

τ.1
ISBN 978-960-6826-27-6 (Μαλακό εξώφυλλο)

Καφετζή, Ευγενία Δ. Οι μουσουλμανικές μειονότητες της Θράκης και οι ελληνοτουρικές σχέσεις από τη συνθήκη της Λωζάννης μέχρι σήμερα : Πολιτικές διεργασίες, εκπαιδευτική πολιτική και οι απόψεις των εκπαιδευτικών / Ευγενία Δ. Καφετζή. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2011. - 156σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-26-9 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου, Σούλα. Σπιναλόγκα : Μετάνοια και εξιλέωση / Σούλα Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου. - Αθήνα : Γόρδιος, 2011. - 104σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-24-5 (Μαλακό εξώφυλλο)

Μωραΐτη, Ελένη. Στης ζωής μου τη ρότα / Ελένη Μωραΐτη. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2011. - 112σ. ·

24x17εκ. ISBN 978-960-6826-22-1 (Μαλακό εξώφυλλο)

Τσομπάνογλου, Γεώργιος Ο. Η ύστερη εργασιακή διαδικασία και οι μετασχηματισμοί της / Γεώργιος Οδ. Τσομπάνογλου. - 1η έκδ. – Αθήνα : Γόρδιος, 2011. - 212σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-23-8 (Μαλακό εξώφυλλο)

Μαλκίδης, Θεοφάνης. Il genocidio dei Greci / Theofanis Malkidis · μετάφραση Aizza Franca. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2011. - 112σ. · 21x14εκ.

Γλώσσα: ιταλικά
Γλώσσα πρωτοτύπου: ελληνικά
ISBN 978-960-6826-20-7 (Μαλακό εξώφυλλο)

Andrews, C. F. Μαχάτμα Γκάντι: Η ζωή μου / C. F. Andrews · μετάφραση Γεώργιος Ανδρεάδης · επιμέλεια Γεώργιος Ανδρεάδης. - 1η έκδ. - Αθ : Γόρδιος, 2011. - 348σ. · 24x17εκ.

Γλώσσα πρωτοτύπου: γερμανικά
Τίτλος πρωτοτύπου: Mahatma Gandhi: Mein Leben
ISBN 978-960-6826-25-2 (Μαλακό εξώφυλλο)

Πατλακίδης, Κώστας. Ο ρόλος του δασκάλου-εκπαιδευτή στην φρεϊριανή παράδοση / Κώστας Πατλακίδης. - 1η έκδ. – Αθήνα : Γόρδιος, 2010. - 258σ. · 21x14εκ.

Ίδιο isbn (978-960-6826-19-1) με τον τίτλο "Οι σοφοί της αρχαιότητας".
(Μαλακό εξώφυλλο)

Φωτόπουλος, Τάκης. Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ : Η ανάγκη για άμεση έξοδο από την ΕΕ και για μια αυτοδύναμη οικονομία / Τάκης Φωτόπουλος. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2010. - 412σ. · 24x17εκ.

ISBN 978-960-6826-18-4 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χατζηαντωνίου, Κώστας. Μικρά Ασία: Ιστορία των Μέσων Χρόνων / Κώστας Χατζηαντωνίου. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2010. - 350σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-17-7 (Μαλακό εξώφυλλο)

Τσιακιρούδης, Αθανάσιος. Θεάρεστο έργο / Αθανάσιος Τσιακιρούδης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2010. - 346σ. ·

24x17εκ. ISBN 978-960-6826-21-4 (Μαλακό εξώφυλλο)

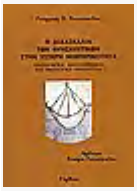

Τασσιόπουλος, Γιώργος. Η διδασκαλία των θρησκευτικών στην ύστερη νεωτερικότητα : Παιδαγωγική, διαπολιτισμική και θεολογική προσέγγιση / Γιώργος Τασσιόπουλος. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2010. - 210σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-16-0 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ανδρεάδης, Γεώργιος Ο. Οι σοφοί της αρχαιότητας / Γεώργιος Ανδρεάδης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2010. - 200σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-19-1 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ναλμπάντης, Αντώνης. Λίγα βήματα στην επιφάνεια της θάλασσας / Αντώνης Ναλμπάντης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2010. - 180σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-14-6 (Μαλακό εξώφυλλο)

Dere, Ahmet. 21.Yuzyilda Kurtler / Ντερέ Αχμέτ. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2009. - 240σ. · 21x14εκ.

Γλώσσα πρωτοτύπου: τουρκικά
ISBN 978-960-6826-12-2 (Μαλακό εξώφυλλο)

Αποστολίδου - Λουκάτου, Ελένη. Λόγος στοχαστικός / Ελένη Αποστολίδου - Λουκάτου. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2009. - 82σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-13-9 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ναλμπάντης, Αντώνης. Ό,τι φοβάσαι θα το ζήσεις / Αντώνης Ναλμπάντης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2009. - 260σ. · 21x14εκ. ISBN 978-960-6826-11-5 (Μαλακό εξώφυλλο)

Αποστολίδου - Λουκάτου, Ελένη. Αποστάγματα λόγου : Μικρό ανθολόγιο / Ελένη Αποστολίδου - Λουκάτου. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2009. 151σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-10-8 (Μαλακό εξώφυλλο)

Dere, Ahmet. Οι Κούρδοι : Ένας λαός του οποίου η ύπαρξη δεν μπορεί να αμφισβητηθεί / Ντερέ Αχμέτ · μετάφραση θεόδωρος Σωσάνογλου. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2009. - 260σ. · 21x14εκ.

Πρόλογος: Μιχάλης Χαραλαμπίδης. Εισαγωγή: Θεοφάνης Μαλκίδης.
Γλώσσα πρωτοτύπου: κουρδικά
Τίτλος πρωτοτύπου: Kurtler
ISBN 978-960-6826-09-2 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χατζηαντωνίου, Κώστας. Μικρά Ασία : Ιστορία των αρχαίων χρόνων / Κώστας Χατζηαντωνίου. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2009. – 584σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-08-5 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ζαμπάκη, Ελένη. Από τα βάθη της ψυχής μου : Περιγραφές, διηγήματα / Ελένη Ζαμπάκη. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2009. - 88σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-07-8 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου, Σούλα. Ταρσός : Συνοπτική μελέτη / Σούλα Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2009. – 46σ. · 21x14εκ.

Πρόλογος: Μιχάλης Βαρλάς.
ISBN 978-960-6826-06-1 (Μαλακό εξώφυλλο)

Αποστολίδου - Λουκάτου, Ελένη. Ελληνικό λαϊκό θέατρο σκιών : Ο Έλληνας Καραγκιόζης / Ελένη Αποστολίδου - Λουκάτου. - 1η έκδ. – Αθήνα : Γόρδιος, 2008. - 104σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-03-0 (Μαλακό εξώφυλλο)

Σκλαβούνος, Γεράσιμος. Περί συνέχειας και ασυνέχειας των Ελλήνων : Αντίλογος στον Φαλμεράϋερ και στη θεωρία των βορείων Αρίων / Γεράσιμος Σκλαβούνος. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2008. - 679σ. · 24x17εκ.

Κεντρική διάθεση: *Παρασκήνιο*.
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 978-960-6826-01-6 (Μαλακό εξώφυλλο)

Μαλκίδης, Θεοφάνης. Η γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου : Ιστορία, πολιτική και αναγνώριση / Θεοφάνης Μαλκίδης. - 1η έκδ. – Αθήνα : Γόρδιος, 2008. - 496σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-00-9 (Μαλακό εξώφυλλο)

Αποστολίδου - Λουκάτου, Ελένη. Θράκη, ιστορική ιχνηλασία : Μυθικοί χρόνοι - 300 μ.Χ. / Ελένη Αποστολίδου - Λουκάτου. - 1η έκδ. – Αθήνα : Γόρδιος, 2008. - 326σ. · 21x14εκ.

Διακίνηση: *Παρασκήνιο*.
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 978-960-7083-98-2 (Μαλακό εξώφυλλο)

Δημητρόπουλος, Κωνσταντίνος. Επιτροπή για τη Βόρεια Ήπειρο : Έγγραφα, εκθέσεις, ενημερωτικά δελτία / Κωνσταντίνος Δημητρόπουλος. - 1 έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2008. - 216σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-7083-96-8 (Μαλακό εξώφυλλο)

Κεσσίδης, Θεοχάρης Χ. Η φιλοσοφία της ιστορίας του Θουκυδίδη και η σύγχρονη εποχή / Θεοχάρης Κεσσίδης. - 1η έκδ. – Αθήνα : Γόρδιος, 2008. - 344σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-7083-99-9 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ζαμπάκη, Ελένη. Στο απέραντο του ορίζοντα κοιτώ και αναπολώ / Ελένη Ζαμπάκη. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2008. - 80σ. ·

21x14εκ. ISBN 978-960-7083-97-5 (Μαλακό εξώφυλλο)

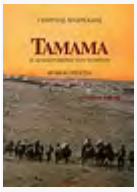

Ανδρεάδης, Γεώργιος Ο. Ταμάμα : Η αγνοούμενη του Πόντου / Γεώργιος Ανδρεάδης. - 11η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2008. - 184σ. · 21x14εκ.

Βραβείο Ιπεκτσί. Επανέκδοση: Αφοι Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη, 1997.
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-39-6 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χατζής, Αλέκος. Μεγαλόχαρη Πολύτσανη / Αλέκος Χατζής. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2008. - 358σ. ·

21x14εκ. ISBN 978-960-6826-05-4 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου, Σούλα. Χωρίς μητέρα : Οι νεκροί της Σπιναλόγκας / Σούλα Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου. - 1η έκδ. – Αθήνα : Γόρδιος, 2008. - 112σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-6826-04-7 (Μαλακό εξώφυλλο)

Μελέτη, Κυριάκος. Το ζήτημα της Κύπρου : Οι Τούρκοι κατακτητές, το σχέδιο Ανάν και οι Έλληνες ακαδημαϊκοί / Κυριάκος Μελέτη. – 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2008. - 224σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-7083-95-1 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χατζής, Αλέκος. Ένας Έλληνας στην Αλβανία : Λιθαράκια μιας ζωής / Αλέκος Χατζής. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2008. - 302σ. · 21x14εκ. ISBN 978-960-6826-02-3 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χριστοφυλάκης, Στέλιος. Εγκώμιο εφήμερης σιωπής / Στέλιος Χριστοφυλάκης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2007. - 68σ. · 21x14εκ.
ISBN 978-960-7083-94-4 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου, Σούλα. Κι' ύστερα ο ξεριζωμός : Έλληνες της Καππαδοκίας / Σούλα Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου. – 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2007. - 238σ. · 21x14εκ.

Διακίνηση: *Παρασκήνιο*.
ISBN 978-960-7083-93-7 (Μαλακό εξώφυλλο)

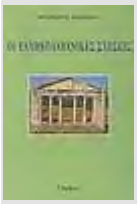

Μαλκίδης, Θεοφάνης. Οι ελληνοαλβανικές σχέσεις / Θεοφάνης Μαλκίδης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2007. - 328σ. · 21x14εκ.

Διακίνηση: *Παρασκήνιο*.
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 978-960-7083-91-3 (Μαλακό εξώφυλλο)

Καφκά, Δήμητρα. Οι παιδαγωγικές συνεδρίες της εμπορικής σχολής Καλαμάτας 1947-1956 / Δήμητρα Καφκά. - 1η έκδ. – Αθήνα : Γόρδιος, 2007. - 132σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-7083-90-6 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ζαμπάκη, Ελένη. Έρωτας στη δίνη του πολέμου / Ελένη Ζαμπάκη. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2007. - 88σ. · 21x14εκ. ISBN 978-960-7083-92-0 (Μαλακό εξώφυλλο)

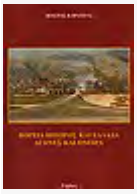

Καρατζάς, Κώστας. Βόρεια Ήπειρος και Ελλάδα : Αγώνες και όνειρα / Κώστας Καρατζάς. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2007. - 238σ. · 21x14εκ.

(Μαλακό εξώφυλλο)

Ανδρεάδης, Γεώργιος Ο. Μαγκάλι μνήμης : Ιστορίες ξεχασμένες κι απ' τον Θεό ακόμα / Γεώργιος Ανδρεάδης. - 1η έκδ. – Αθήνα : Γόρδιος, 2007. - 232σ. · 21x14εκ.

ISBN 978-960-7083-89-0 (Μαλακό εξώφυλλο)

Γερογιάννης, Κ. Αναλυτικό πρόγραμμα σπουδών : Το ζήτημα της διαμόρφωσης αναλυτικού προγράμματος στα σχολεία της πολυπολιτισμικής ελληνικής κοινωνίας / Κώστας Γερογιάννης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 282σ. · 22x17εκ.

ISBN 960-7083-81-4, ISBN-13 978-960-7083-81-4 (Μαλακό εξώφυλλο)

Γερογιάννης, Κ. Κοινωνικά και πολιτικά στερεότυπα και η πρόσληψη του "άλλου" στα διδακτικά εγχειρίδια κοινωνικής και πολιτικής αγωγής τη πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης κατά την τριακονταετία 1976-2006 / Κώστας Γερογιάννης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 262σ. · 23x16εκ.

ISBN 960-7083-82-2, ISBN-13 978-960-7083-82-1

Hooke, Samuel Henry. Μυθολογία της Μέσης Ανατολής / Samuel Henry Hooke. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 220σ. · 21x14εκ.

Γλώσσα πρωτοτύπου: αγγλικά
Τίτλος πρωτοτύπου: Middle Eastern Mythology
ISBN 960-7083-71-7, ISBN-13 978-960-7083-71-5

Αρώνης, Παναγιώτης Γ. Εμφύλιος, η άλλη όχθη : Μαρτυρίες / Παναγιώτης Γ. Αρώνης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 224σ. ·

21x14εκ. ISBN 960-7083-86-5, ISBN-13 978-960-7083-86-9 (Μαλακό εξώφυλλο)

Πλουμίδης, Σπυρίδων Γ. Η ελληνοβουλγαρική κρίση του 1924-1925 : Ο πόλεμος της ζωοκλοπής / Σπυρίδων Γ. Πλουμίδης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 152σ. · 21x14εκ.

ISBN 960-7083-75-X, ISBN-13 978-960-7083-75-3 (Μαλακό εξώφυλλο)

Μαλκίδης, Θεοφάνης. Εθνικές και διεθνείς διαστάσεις του ποντιακού ζητήματος / Θεοφάνης Μαλκίδης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 72σ 21x14εκ.

ISBN 960-7083-76-8, ISBN-13 978-960-7083-76-0 (Μαλακό εξώφυλλο)

Σαμαρά, Βασιλική. Τήλος: ήθη και έθιμα / Βασιλική Σαμαρά. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 48σ. · 21x14εκ.

ISBN 960-7083-78-4, ISBN-13 978-960-7083-78-4 (Μαλακό εξώφυλλο)

Σκλαβούνος, Γεράσιμος. Από την πόλη και το τοπικό στο περιφερειακό και το παγκόσμιο : Δοκίμια για τις συγκοινωνίες, την ανάπτυξη και το περιβάλλον / Γεράσιμος Σκλαβούνος. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 472σ. · 21x14εκ.

ISBN 960-7083-79-2, ISBN-13 978-960-7083-79-1 (Μαλακό εξώφυλλο)

Καραγιαννίδου, Άντα. Παιδιά της νέας προσφυγιάς / Άντα Καραγιαννίδου. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 424σ. · 21x14εκ.

Πρόλογος: Ν. Σαρρής.
ISBN 960-7083-80-6, ISBN-13 978-960-7083-80-7 (Μαλακό εξώφυλλο)

Κεσσίδης, Θεοχάρης Χ. Ηράκλειτος / Θεοχάρης Χ. Κεσσίδης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 238σ. ·

21x14εκ. ISBN 960-7083-83-0, ISBN-13 978-960-7083-83-8 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χρηστάκης, Λεωνίδας, 1928-2009. Ο Γιώργος Σεφέρης και η μουσική / Λεωνίδας Χρηστάκης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 60σ. · 21x14εκ. ISBN 960-7083-85-7, ISBN-13 978-960-7083-85-2 (Μαλακό εξώφυλλο)

Μίνθις, Νίκος. Η απόρριψη της εικόνας. Προς μια μεταβατική αισθητική. / Νίκος Μίνθις. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 136σ. · 21x14εκ. ISBN 960-7083-87-3, ISBN-13 978-960-7083-87-6 (Μαλακό εξώφυλλο)

Κελεκίδης, Δημοσθένης. Το αντάρτικο του Πόντου / Δημοσθένης Κελεκίδης · επιμέλεια Σάββας Κελεκίδης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 224σ. · 20x14εκ.

ISBN 960-7083-77-6, ISBN-13 978-960-7083-77-7 (Μαλακό εξώφυλλο)

Μάρτος, Δημήτρης. Αθήνα, πρωτεύουσα του νέου ελληνικού κράτους : Πολιτική, ιδεολογία και χώρος / Δημήτρης Μάρτος. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2006. - 733σ. · 25x17εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-67-9, ISBN-13 978-960-7083-67-8 (Δερματόδετο)

Φωτόπουλος, Τάκης. Η πολυδιάστατη κρίση και η περιεκτική δημοκρατία / Τάκης Φωτόπουλος. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2005. - 336σ. · 21x14εκ.

ISBN 960-7083-69-5, ISBN-13 978-960-7083-69-2 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χριστοφυλάκης, Στέλιος. Ποιήματα 1974-2004 / Στέλιος Χριστοφυλάκης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2005. - 206σ. · 21x14εκ. ISBN 960-7083-70-9, ISBN-13 978-960-7083-70-8 (Μαλακό εξώφυλλο)

Σαμαρά, Βασιλική. Αναζητώντας τον παράδεισο : Πόντος, Κριμαία, Ουζμπεκιστάν, Ελλάδα / Βασιλική Σαμαρά. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 20 - 112σ. · 21x14εκ.

ISBN 960-7083-72-5, ISBN-13 978-960-7083-72-2 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χατζής, Αλέκος. Το βορειοηπειρωτικό σε φαύλο κύκλο / Αλέκος Χατζής. - Αθήνα : Γόρδιος, 2005. - 156σ. · 21x14εκ. ISBN 960-7083-73-3, ISBN-13 978-960-7083-73-9 (Μαλακό εξώφυλλο)

Διαμαντίδης, Σπύρος. Ομοιοπαθητική φιλοσοφία και Ιπποκρατική ιατρική / Σπύρος Διαμαντίδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2005. - 347σ. · 21x14εκ.

Κεντρική διάθεση: *Παρασκήνιο*.
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-66-0, ISBN-13 978-960-7083-66-1 (Μαλακό εξώφυλλο)

Μαλκίδης, Θεοφάνης. Πολιτική οικονομία και κοινωνία στη σύγχρονη Ρωσία / Θεοφάνης Μαλκίδης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2005. - 237σ. 21x14εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-68-7, ISBN-13 978-960-7083-68-5 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χρηστάκης, Λεωνίδας, 1928-2009. Ληστές : Αναφορές ανά τον κόσμο / Λεωνίδας Χρηστάκης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2004. - 157σ. : εικ. · 21x14εκ

Κεντρική διάθεση: *Παρασκήνιο*.
ISBN 960-7083-65-2, ISBN-13 978-960-7083-65-4 (Μαλακό εξώφυλλο)

Μαλκίδης, Θεοφάνης. Ευρωπαϊκή Ένωση και παρευξείνιος χώρος / Φάνης Μαλκίδης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2004. - 392σ. · 24x17εκ.

ISBN 960-7083-61-X, ISBN-13 978-960-7083-61-6 (Μαλακό εξώφυλλο)

Φωτόπουλος, Τάκης. Ο καπιταλισμός του Τσόμσκι ο μετακαπιταλισμός του Άλμπερτ και η Περιεκτική Δημοκρατία / Τάκης Φωτόπουλος. - 1η έ - Αθήνα : Γόρδιος, 2004. - 127σ. · 21x14εκ.

ISBN 960-7083-63-6, ISBN-13 978-960-7083-63-0 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ροδάκης, Περικλής Δ. Η ιστορία της Ελλάδας 20ος αιώνας : 1923-1942 / Περικλής Ροδάκης · επιμέλεια Φωτεινή Μαϊτόγλου. - 1η έκδ. - Αθήνα Γόρδιος, 2004. - 513σ. · 23x15εκ.

τ.2
ISBN 960-7083-62-8, ISBN-13 978-960-7083-62-3 (Μαλακό εξώφυλλο)

Κεσσίδης, Θεοχάρης Χ. Από τον μύθο στον λόγο : Η διαμόρφωση της ελληνικής φιλοσοφίας / Θεοχάρης Χ. Κεσσίδης · μετάφραση Βασίλης Ζούνης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2004. - 406σ. · 24x16εκ.

Γλώσσα πρωτοτύπου: ρωσικά
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-54-7, ISBN-13 978-960-7083-54-8 (Σκληρό εξώφυλλο)

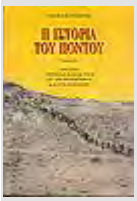

Ροδάκης, Περικλής Δ. Η ιστορία του Πόντου : Από την τουρκική κατάκτηση ως την γενοκτονία και τον ξεριζωμό / Περικλής Ροδάκης. - Αθήνα Γόρδιος, 2004. - 415σ. · 24x17εκ.

τ.2
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-55-5(set), ISBN-13 978-960-7083-55-5(set).
ISBN 960-7083-64-4, ISBN-13 978-960-7083-64-7 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χαραλαμπίδης, Μιχάλης. Δημοκρατία, ανάπτυξη, παγκοσμιοποίηση : Ιδέες μιας νέας πολιτικής / Μιχάλης Χαραλαμπίδης. - 2η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2003. - 64σ. · 20x13εκ.

1η έκδοση: 2001.
ISBN 960-7083-43-1, ISBN-13 978-960-7083-43-2 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χαραλαμπίδης, Μιχάλης. Πόντιοι : Δικαίωμα στη μνήμη / Χαραλαμπίδης Μιχάλης, Φωτιάδης Κωνσταντίνος Ε. 1948-. - Αθήνα : Γόρδιος, 2003. 160σ. · 21x12εκ.

ISBN 960-7083-60-1, ISBN-13 978-960-7083-60-9

Σβουρδάκου, Δέσποινα. Κορυδαλλός: Πολεμιστές και οργανωμένο έγκλημα : Πολεμικές τέχνες και βία στην Ελλάδα / Σβουρδάκου Δέσποινα. - Αθήνα : Γόρδιος, 2003. - 312σ. · 24x16εκ.

ISBN 960-7083-58-X, ISBN-13 978-960-7083-58-6

Χρηστάκης, Λεωνίδας, 1928-2009. Η ιστορία της αλητείας / Λεωνίδας Χρηστάκης · επιμέλεια Άσπα Γολέμη. - Αθήνα : Γόρδιος, 2003. - 140σ. · 21x14εκ.

Κεντρική διάθεση: *Παρασκήνιο*.
Επανέκδοση: Κατσάνος, 1990· Στύγα,1991· Δελφίνι, 1992· Δελφίνι, 1998. Πρόλογος: Νικόλα Χρηστάκη.
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-59-8, ISBN-13 978-960-7083-59-3

Ροδάκης, Περικλής Δ. Η ιστορία του Πόντου : Από τα μυθικά χρόνια ως την τουρκική κατάκτηση / Περικλής Ροδάκης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2003 359σ. · 23x15εκ.

τ.1
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-55-5(set), ISBN-13 978-960-7083-55-5(set).
ISBN 960-7083-56-3, ISBN-13 978-960-7083-56-2 (Μαλακό εξώφυλλο)

Φωτόπουλος, Τάκης. Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας : Η γενικευμένη επίθεση των ελίτ / Τάκης Φωτόπουλος. - Αθήνα : Γόρδιος, 2003. - 286 21x14εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-57-1, ISBN-13 978-960-7083-57-9 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χαραλαμπίδης, Μιχάλης. Αγροφιλία : Αγροτική αναγέννηση, νέα αγροτικότητα / Μιχάλης Χαραλαμπίδης. - 2η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2003. - 128σ. · 23x15εκ.

1η έκδοση: 2002.
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-49-0, ISBN-13 978-960-7083-49-4 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χαραλαμπίδης, Μιχάλης. Αγώνας σε δύο μέτωπα : Η αναγνώριση της ποντιακής γενοκτονίας / Μιχάλης Χαραλαμπίδης. - 2η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2002. - 204σ. · 24x16εκ.

1η έκδοση: 2000.
ISBN 960-7083-40-7, ISBN-13 978-960-7083-40-1 (Μαλακό εξώφυλλο)

Μαλκίδης, Θεοφάνης. Οικονομία και κοινωνία στον παρευξείνιο χώρο / Θεοφάνης Μαλκίδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2002. - 454σ. · 24x17εκ.

ISBN 960-7083-51-2, ISBN-13 978-960-7083-51-7 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ηλιάδης, Χρήστος, μεταφραστής. Πόντος γενοκτονία : Όσα ενθυμούμαι από την περιπετειώδη ζωή μου: Μια αληθινή ιστορία της γενοκτονίας. Ένα ορφανό παιδί του Πόντου ζητά "το δικαίωμα στην μνήμη των γονέων και των αδελφών του" / Χρήστος Ηλιάδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2002. - 223σ. · 24x17εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-53-9, ISBN-13 978-960-7083-53-1 (Μαλακό εξώφυλλο)

Κηπουρός, Χρήστος. Αγώνας για τη γεωοικονομική δημοκρατία : Από την πρωτεύουσα που την έκαναν χώρα, στη χώρα που θα την κάνουμε πρωτεύουσα / Χρήστος Κηπουρός. - Αθήνα : Γόρδιος, 2002. - 206σ. · 23x15εκ.

ISBN 960-7083-52-0, ISBN-13 978-960-7083-52-4 (Μαλακό εξώφυλλο)

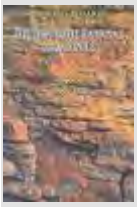

Ροδάκης, Περικλής Δ. Η ιστορία της Ελλάδας 20ός αιώνας : 1900-1922 / Περικλής Ροδάκης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2002. - 483σ. · 23x15εκ.

τ.1
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-50-4, ISBN-13 978-960-7083-50-0 (Μαλακό εξώφυλλο)

Καρδούχος, Αλή. Κουρδο-ελληνικοί διάλογοι : Συμπεριλαμβάνει και την κουρδική γραμματική / Αλή Καρδούχος. - Αθήνα : Γόρδιος, 2002. - 152 · 21x14εκ.

Γλώσσες: ελληνικά, κουρδικά
Γλώσσα πρωτοτύπου: κουρδικά
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-48-2, ISBN-13 978-960-7083-48-7 (Μαλακό εξώφυλλο)

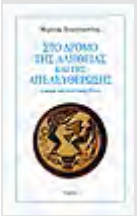

Χαραλαμπίδης, Μιχάλης. Στο δρόμο της αλήθειας και της απελευθέρωσης : Η μικρά και ανέντιμος Ελλάς / Μιχάλης Χαραλαμπίδης. – 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2001. - 176σ. · 24x16εκ.

ISBN 960-7083-41-5, ISBN-13 978-960-7083-41-8 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου, Σούλα. Η γιαγιά μου η Κλειώ και οι ρίζες μας : Οι τελευταίοι Έλληνες της Καππαδοκίας / Σούλα Ευσταθιάδου - Τσιλιμάγκου. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2001. - 144σ. · 21x14εκ.

ISBN 960-7083-42-3, ISBN-13 978-960-7083-42-5 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χαραλαμπίδης, Μιχάλης. Ρωμανία: Η αρχιτεκτονική μιας νέας πόλης / Μιχάλης Χαραλαμπίδης. - 2η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2001. - 140σ. · 24x14εκ.

1η έκδοση: 1999.
ISBN 960-7083-34-2, ISBN-13 978-960-7083-34-0 (Μαλακό εξώφυλλο)

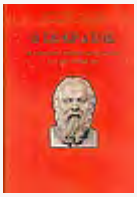

Κεσσίδης, Θεοχάρης Χ. Ο Σωκράτης : Η δισχιλιοστή τετρακοσιοστή επέτειος από τον θάνατό του / Θεοχάρης Χ. Κεσσίδης. - 1η έκδ. - Αθήνα : Γόρδιος, 2001. - 318σ. · 21x14εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-44-X, ISBN-13 978-960-7083-44-9 (Σκληρό εξώφυλλο)

Μαλκίδης, Θεοφάνης. Προσαρμογή και συγκρότηση της αγροτικής κοινωνίας στο ελλαδικό κράτος / Φάνης Μαλκίδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2001. - 278σ. · 24x17εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-46-6, ISBN-13 978-960-7083-46-3 (Μαλακό εξώφυλλο)

Βασιλόπουλος, Πλάτωνας. Άπλετο φύλλωμα : Απόπειρες ποίησης 1998-2001 / Πλάτωνας Βασιλόπουλος. - Αθήνα : Γόρδιος, 2001. - 174σ. · 21x14εκ.

ISBN 960-7083-47-4, ISBN-13 978-960-7083-47-0 (Μαλακό εξώφυλλο)

Attarian, Varoujan. Η γενοκτονία των Αρμενίων στον ΟΗΕ / Varoujan Attarian · μετάφραση Τάσος Δαρβέρης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2001. - 183σ. · 21x14εκ.

Εισαγωγή του Adolfo Perez Esquivel. Πρόλογος του Μιχάλη Χαραλαμπίδη.
Γλώσσα πρωτοτύπου: γαλλικά
Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-45-8, ISBN-13 978-960-7083-45-6 (Μαλακό εξώφυλλο)

Κεσσίδης, Θεοχάρης Χ. Η αρχαιότητα και η σύγχρονη εποχή / Θεοχάρης Χ. Κεσσίδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2000. - 299σ. · 21x14εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-37-7, ISBN-13 978-960-7083-37-1 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χειλαδάκης, Νίκος. Τουρκία, ένας πονηρός διπλωμάτης / Νίκος Χειλαδάκης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2000. - 199σ. · 21x14εκ. ISBN 960-7083-39-3, ISBN-13 978-960-7083-39-5 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χαραλαμπίδης, Μιχάλης. Το σχέδιο μας για την Ελλάδα : Ελάτε στην πολιτική / Μιχάλης Χαραλαμπίδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 2000. - 166σ. · 24x15εκ.

ISBN 960-7083-38-5, ISBN-13 978-960-7083-38-8 (Μαλακό εξώφυλλο)

Συλλογικό έργο. Θέματα Τουρκίας / Συλλογικό έργο, Γεράσιμος Καραμπελιάς, Γεώργιος Αγγελετόπουλος, Ευδοκία Φουρνατζοπούλου. - Αθήνα : Γόρδιος, 1999. - 291σ. · 23x15εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-35-0, ISBN-13 978-960-7083-35-7 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ανδρεάδης, Γεώργιος Ο. Η απέλαση / Γεώργιος Ανδρεάδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 1999. - 76σ. · 21x14εκ.

ISBN 960-7083-33-4, ISBN-13 978-960-7083-33-3 (Μαλακό εξώφυλλο)

Χαραλαμπίδης, Μιχάλης. Ιδέες,αρχές και γραφειοκρατία : ΠΑΣΟΚ 1974-1998 / Μιχάλης Χαραλαμπίδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 1998. - 423σ. · 23x14εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-31-8, ISBN-13 978-960-7083-31-9 (Μαλακό εξώφυλλο)

Ροδάκης, Περικλής Δ. Μιθριδάτης Στ ο Ευπάτωρ : Βασιλεύς του Πόντου / Περικλής Ροδάκης. - Αθήνα : Γόρδιος, 1998. - 310σ. · 21x14εκ.

Περιέχει βιβλιογραφία
ISBN 960-7083-29-6, ISBN-13 978-960-7083-29-6 (Μαλακό εξώφυλλο)

Κελεκίδης, Σάββας Δ. Στη σκιά του κριού / Σάββας Δ. Κελεκίδης. - Αθήνα : Γόρδιος, 1997. - 55σ. · 21x14εκ.

ISBN 960-7083-26-1, ISBN-13 978-960-7083-26-5 (Μαλακό εξώφυλλο)